YENİ DÖNEM: OYUNBAZLARIN ÇAĞI

MARAL ATMACA

EPHESUS

YENİ DÖNEM: OYUNBAZLARIN ÇAĞI

Kız kardeşinin ona ihanet etmesi sonucu Elzem, hayatı üzerine yapılan takasa engel olamaz. Ölüler Diyarı'nın gardiyanları onu almak için gelmeden önce Oyunbazların çağını yeniden başlatmak için küçük bir yolculuğa çıkar. Takas günü gelip çattığında kaderinden daha fazla kaçamayacağını anlar ve Ölüler Diyarı'na gider. Ruhların yaşam sürdüğü bir diyara mahkûm olduğunda orada onu bekleyen bir sürpriz vardır. Kaçtığı her şeyle yüzleşmeli ve Tanrıların öfkesini göğüslemelidir.
Ancak bu hiç kolay değildir çünkü
her eylemin ağır sonuçları vardır.

"MADEM Kİ BANA ÖLÜM.
O ZAMAN HERKESE ZULÜM!"

"Darağacına doğru attığım her adımla öfkeli kalabalık bana taş ve çürümüş sebze fırlatmaya başladı. Aşağıladılar, hakaret ettiler ve kanattılar. Tüm bunları bir Aykırı olduğum için yaptılar. En acısı da buna sebep olan canımdan çok sevdiğim kız kardeşimdi. Beni asacaklardı..."

FANİLER
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI
AZINLIKLAR
SİCİM
KARSİNS
KORUYUCULAR
BİLGELER
SULAKKAR
AKADEMİ
MUHAFIZLAR
AKINDERE
TENEBRİSLER
IŞIKTAN
GELENLER

MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI

III

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

https://t.me/ayisigikitap

MARAL ATMACA

Duzenleme
Ny.ozlem

EPHESUS

Bölüm 1
Prenses Ari ve General Karun

"Bir yerden sonra pes ediyor insan.
Bakti ki olmuyor, bırakıp vazgeçiyor.
Çabaları sonuç vermiyorsa sınırları
daha fazla zorlamak yerine pes
ediyor insan."

Klan liderlerinden çıkacak karar belliydi: İdam. İhtiyar heyeti ve konseyden çıkacak karar da belliydi, yine idam. Ben bir Aykırı'ydım, deşifre olmuşken infazım kaçınılmazdı. Kurul çoktan toplanmaya başlamış olmalıydı, bir gün içinde beni kasaba meydanında asacaklarından emindim. Klan liderlerinin akademiye gelmesi saatler süreceği için hâlâ biraz vaktim vardı. Efsun tüm liderlere bir ulak göndermiş olabilirdi ama bu kış gününde yolculuk uzardı. Akademideki asker sayısı en üst düzeye gelmiş olmalıydı, üstelik liderler buraya geldiklerinde bu sayı, onların askerleriyle birlikte on katına çıkardı.

Medusa'nın kızı her şeyi itiraf etmişken kendimi savunacak delilleri bulamazdım, zaten artık umurumda da değildi. Itır'ın ihanetinden sonra yaşamak bile umurumda değildi. Ne bekliyordum ki? Itır, bir iblis ile yılanın soyundan geliyordu. Oysaki benim annemin de kanını taşıyordu. Medusa ile aynı çatı altında büyümüş olabilirdi lakin annesi, onun yüzüne dahi bakmazken ben, tüm hayatımı Itır'a adamıştım. Her *ah* dediğinde ona uzanan ilk el hep ben olmuştum.

Ben kendi sıkıntılarımın içinde boğulurken o beni hiç duymadı ama ben onun yardım çığlıklarını kilometrelerce uzaklıktan duyardım.

Kimse bilmezdi ama ben ensemde hep bir silahla gezmiştim. Silahın tetiğine bir ip bağlıydı ve o ipin ucu ayaklarıma dolanmıştı. Atacağım her adımı önceden düşünmeliydim yoksa ayağıma dolanan ip, ensemdeki silahı tetiklerdi. Benim hiç takılıp tökezlemeye hakkım olmamıştı ki. Bana *düş Elzem,* diyenler düşersem bana ne olacağını hiç umursamamışlardı. Şimdiyse soy, kandan daha baskın gelmiş ve öz kardeşim, o silahı alıp namlunun ucunda ben varken tetiğe basmıştı.

Evet; soy kandan önce gelmişti.

Beni bir suçlu gibi attıkları küçük hücrede sessizce oturuyordum. Efsun beni herkesin gözleri önünde zindana attırmıştı. Duvardaki

meşalenin alevi titreşirken sindiğim pis duvarın dibinde darmadağındım.

"Ar-artık ağlayabilir miyim?" Zaten Itır yüzünden akmıştı son gözyaşım ama yılların alışkanlığıydı işte, hâlâ dolu dolu ağlamaktan korkuyordum.

Bu seferki cezam, sonum olacaktı.

Kapıdan gelen seslerle gözyaşlarımı daha sonrası için sakladım. Zindan konusunda isyandayım çünkü dört duvar arasında nefessiz kalıyordum. Keşke kapının olduğu duvarda demir parmaklıklar olsaydı, en azından biraz nefes alabilirdim. Güçlükle ayağa kalktığımda âciz ve kırılgan hissediyordum, Itır'ın bana yaptığı şeyi hatırladıkça burnumun direği sızlıyordu.

"Ben başarıyordum." O kadar kötü hissediyordum ki bu sefil ses, benim öz güven dolu sesimden çok uzaktı. "Kazanıyordum." Kendimi zorlayarak bir adım daha attım. Ödül benim hayatımdı ama kaybetmiştim. "Çok az kalmıştı." Islak gözlerle ilk ziyaretçime baktım. "Beni anlıyor musun, çok az kalmıştı." Titreyen elimi kaldırıp baş ve işaret parmaklarımı birbirine yaklaştırdım, ikisinin arasında minik bir boşluk kalmıştı. "Şu kadarcık kalmıştı, Meliz." O kadar kötüydüm ki içimi dökecek kişiyi seçebilecek durumda değildim.

Ben sıradan bir şey kaybetmemiştim, hayatımı kaybetmiştim. Oysaki doğum günüme sadece bir hafta kalmıştı.

"Biliyorum."

Meliz yanıma gelince başımı iki yana salladım. "Bilemezsin." Kimse bunun nasıl bir his olduğunu bilemezdi.

"Kolay değildi yaşadıklarım." Boş yere heba ettiğim çocukluğum geldi aklıma ve ben hiç çocuk olmayı bilmediğim için içimde ukde kalanlara acıdım. Çocuk ellerimle kendi yaralarımı nasıl sarmaya çalıştığımı hatırladım.

Acıdan avaz avaz bağırırken ağlamamak için yumruklarımı ısırarak gözyaşlarımı tutmak hiç kolay değildi. İnsanlar arkamdan konuşurken tüm o sözlere kulak tıkamak çok zordu. Babası ve abileri tarafından terk edilen bir çocuk olmak kolay değildi. Ruhunu şeytana sattığından habersiz annem tarafından saçlarımın okşanmasını beklemek kolay

değildi. Defalarca kapısına gitmeme rağmen o kapıdan girememek nasıl bir histi, anlatamam. Ve daha bunun gibi birçok can yakıcı şey...

Ben yokluğunu çektiğim her şeyi Itır'a vermeye çalışmıştım. En çok da bu acıtıyordu. Itır'ı hayatımın merkezine koymuştum. Kendi hayatımı kazanmayı bile Itır için istiyordum çünkü benim kardeşim henüz bir çocuktu. Onu korumak için yaşamalıydım. Oysa kardeşimin ablasını öldürecek kadar büyüdüğünü görememiştim. Bu kahrediyordu işte çünkü Itır beni bitirmişti. Beni bitiren kardeşim olmuştu.

Dudaklarım titrerken ezelî düşmanım karşısında zayıflık gösterip, "Acıyor, Meliz," diye fısıldadım. Hıçkırıklarla ağlamamak için aldığım kesik nefeslerin arasında güçlükle konuştum. "Neden bu kadar çok acıyor?" Bana yenilgi hiç öğretilmediği için şimdi bilmiyordum düştüğüm yerden nasıl kalkacağımı.

Meliz hiç konuşmadı, beni teselli edecek bir şeyler söylemesini beklemiyordum. İhtiyacım olan tek şeyin gözyaşı olduğunu biliyordum. Ağlamadım, son gözyaşım Itır bana ihanet ettiğinde yanağımdan süzülen bir damladan ibaretti. Bunun dışında dolu dolu ağlayıp rahatlamayı kendime yasaklamıştım. Öyle çökmüştüm ki bana iyi gelecek hiçbir şeyi hayatımda istemiyordum. Bundan sonra ne çıkışı bulmak umurumdaydı ne de onlara olacaklar.

Meliz derin bir nefes aldıktan sonra konuşmak için kendini zorladı. "Kaybetmeyi de öğrenmelisin, Elzem."

"Ben sen değilim iblis, kaybetmek sonradan öğrenilecek bir duygu değil." Yirmi dört yaşına girip kurtulmasına bir hafta kala hiç değildi.

Kendime acımayı bırakıp dikkatli gözlerle ona bakınca berbat bir durumda olduğunu yeni fark ettim. "Ne bu hâlin?" Ona ne olduğunu bilmiyordum ama hiç iyi görünmüyordu.

Sarı saçları, kafasının üzerinde tavus kuşu gibi kabaracak kadar dağılmıştı. Siyah elbisesinin bir kolu yırtıldığı için omzundan sarkıyordu. Elbisenin açıkta bıraktığı omzundaki kanlar insanı ürkütüyordu. Karnındaki taraklı pençe izleri bana bir yerden tanıdık geliyordu. Biri onu çok kötü hırpaladığı için burnundan akan kan çenesine, oradan da boynuna doğru bir yol izliyordu. Meliz'e olanlara zerre kadar üzülmemiş hatta perişan hâlini görmekten büyük bir zevk almıştım. Bu rahatsız edici bir duyguydu ama zevk aldığımı gizleyecek de değildim.

Yaşadığı şeyi bana anlatmak için deli olduğunu görebiliyordum. Ona olanlarla bir ilgim olmalıydı ki soluğu benim yanımda almıştı. Meliz ne hatırladıysa ürkerek etrafımızı kontrol etti, sanki birinden ya da bir şeylerden korkuyordu. Onu bu hâle getiren şeyi sanırım anlamıştım.

"Artık neden karanlıktan bu kadar çok korktuğumu biliyorsun, değil mi?" Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "O şeyi gördün, değil mi iblis?"

"Gördüm!" Hızlıca başını salladı. "Elzem, onu gördüm, çok korkunçtu!" Umarım bu konuda onu teselli etmemi beklemiyordur çünkü asıl teselliye ihtiyacı olan bendim. Onun ilk kez bugün gördüğü canavarla ben doğduğum günden beri mücadele veriyordum.

"Çok korkunçtu," diye fısıldadı titreyen sesiyle.

"Senden daha mı korkunç?"

Homurdanarak başını salladı. "İnanır mısın, evet."

"İnanırım, iblis çünkü sayende yıllardır onunla yakın ilişkideyim." Bu onun ve Savcı'nın suçuydu. Tüm bunlar, o ikisinin doğumumda yaptığı anlaşma yüzünden başıma gelmişti.

"Rahatla, Meliz. Tekrar karşına çıkacağını sanmıyorum. Onun sorunu seninle değil, benimle çünkü vücudum onun yuvası, ruhum da kafesiydi."

Daha birkaç saat öncesine kadar canavar hakkında hiçbir şey bilmediği için söylediklerim onu afallatmıştı. Narin bedenimi baştan aşağı süzerken gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmişti. "Yıllardır onu içinde taşıdığını mı söylüyorsun?"

"Evet, ben hep aynanın görünen yüzüydüm." Kendimi tutamayıp güldüm ama bu neşeden çok uzak bir gülüştü. "Ben hep aynanın güzel yüzüydüm, o ise çirkin yüzü. Arenada Ceza'yı yenen ben değildim, oydu. Sınıfta Itır'ın büyü kalkanını kırmamı sağlayan da ondan aldığım fiziksel güçtü." Sıradan bir şeyden bahseder gibi omuz silktim. "Yirmi dört yıl boyunca birbirimizin esiri olup aynı vücudu paylaştık. İster istemez bazı konularda takım çalışması yaptığımız oluyordu."

Çatık kaşlarla bana bakarken sıktığı dişlerinin arasından, "Kendin için seçtiğin takım arkadaşı bir ölü yiyici!" diye bağırdı. "Farkında mısın, o bir Amma..."

"Adını andığın an buraya gelir." Onu uyararak susturdum. "Sana bile saldırdıysa birazdan benim için de gelecek ve alacağım cezayı yenilgimin büyüklüğü ile çarparsam olacaklar ortada." Ona kendimi gösterdim. "Bu sefer onun saldırısından sağ çıkamam çünkü son gözyaşımı döktüm."

"Onu peşine takan ben değilim, benden ne istiyor?" İşte, şimdi en sevdiğim kısım başlıyordu, bakalım tepkisi ne olacaktı? Gülmemeye çalışarak başımı omzuma doğru eğdim. "Yerinde olsam artık hiç hata yapmazdım çünkü anlaşmanın son maddesine seni de dâhil etmiş olabilirim." Herhangi bir anlaşma yapmamıştım ama o bunu bilmiyordu.

Beti benzi attı. "Se-sen ne saçmalıyorsun?" Bir iblisi bile korkuttuğuma inanamıyordum.

"Diyorum ki sakın hata yapma çünkü artık sadece benim değil, senin de peşinde." Bu doğru değildi. "Kutsal ruhlarınıza bu hayatı hak ettiğimi kanıtlamam gerekiyordu ve anlaşmanın tek maddesi üçüncü gözyaşını dökmememdi. Bunu yaparsam kendimle birlikte onlara bir kurban sunmalıydım." Şoke olmuş suratını izlerken ona sevimlice sırıttım. "Ne demek, rica ederim."

Peşimdeki karanlığı hep biliyordu ama nasıl ortaya çıktığını ve benden ne istediğini hiç öğrenmemişti. O yıllarda karanlıkla ilgili her şeyi kendime unutturduğum için zihnime giren biri bile yeteri kadar bilgi alamazdı. Aklından geçen saçmalıklar yüzünden Meliz yumruklarını sıkarak üzerime yürüdü.

"O ölü yiyiciyi sürgünden getiren sensin! Evet, çok kötüyüm ama ailen kadar kötü değilim!"

"Ailemden bahsetmekten seni menederim, şeytan! Haddini aşarsan geriye içi boş bir beden kalır." Bir ruh emici olduğumu unutmuşa benziyordu.

Sinirli yüzünde apaçık bir alay ifadesi oluşmuştu. "Baban ve kardeşlerin kim olduğumu anladıkları an canlarını kurtarmanın derdine düştüler!" Parmaklarını sarı saçlarından geçirirken benden daha öfkeli görünüyordu. "Sen ve Itır'ı bir iblisle bırakıp gittiler. Benim kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bildikleri hâlde sizi terk ettiler." Yapmacık bir şekilde güldü. "Peki, ben tüm çocukluğunuz boyunca size hiç zarar verdim mi? Aynı çatı altında yaşadığım iki çocuğa bir tokat dahi atmadım. Sence burada asıl kötü kim?" Kaşlarını yukarı kaldırarak

kendisini gösterdi. "Ben mi yoksa sizi bir iblise kurban eden ailen mi?" Canım öyle bir acımıştı ki bu acıyı tarif edemezdim.

Ailemin bize bu konuda yaptığı haksızlığı zaten biliyordum ama onun yaptığı yaraya tuz basmaktan başka bir şey değildi. "Kahrolası ruhlarınızla senin üzerine bir anlaşma yapmadım," dedim keyifsiz bir sesle. "Canavarın neden sana zarar verdiğini bilmiyorum."

Meliz söylediklerimi duymuyormuş gibi hâlâ çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Büyük oynadın, Elzem ve kaybettin! Kendinle birlikte beni de kurban ettiğine inanamıyorum!" Öfkeden yerinde zor dururken kendi söylediğini tasdikledi. "Sana bu karanlığı yaşatan ben değilim, bunu sen istedin!" Ben hiçbir şey istemedim çünkü karanlık, yani canavar peşime düştüğünde ben daha yeni doğmuş bir bebektim. Meliz ve Savcı eğer Ölüler Diyarı'ndan ruhumu getirmeye kalkışmasaydı başıma tüm bunlar gelmeyecekti.

Nefesimi bıkkınlıkla verip karşımdaki kadına bezgin gözlerle baktım. "Sen beni hiç dinlemiyor musun, bu benim işim değil diyorum! Evet, üzerime yapılan takası bozmak için güçlü olmaya çalıştım çünkü yaşamak istedim! Sizin benden çaldığınız hayatı kazanmayı istememin nesi yanlış?" Kendi hayatım için savaşmam hata olamazdı. Bana tek bir seçenek sunulduğu için kabul etmekten başka şansım yoktu.

Henüz birkaç saatlik bebekken Savcı'nın yaptığı takas yüzünden ölümden dönmüştüm. Bu takasın süresinin yirmi dört yıldan ibaret olduğunu bile bilmiyordum. Benim tek bildiğim henüz bebekken tanrıların beynime kodladığı üçüncü gözyaşı yasağıydı. Bir süre sonra bunun neden gerekli olduğunu bile unuttum ama ağlamamam gerektiğini hep hatırlardım. "Bana kızacağına kızına sadakat dersi ver çünkü bu hücrede olmamın sebebi Itır."

Meliz tam bir şey söyleyecekken elimi kaldırarak onu susturdum. "İnsan bilmediği bir şeyi başkasına öğretemez ki." Onu işaret ettim. "Belki de Itır, sadakatsizliğini senden almıştır çünkü biz Akaylardan kolay kolay Itır gibi kanı bozuk biri çıkmaz."

Başından beri istediği şey aramızı açmak olduğu için iki kardeşin geldiği son noktanın onu mutlu edeceğini sanmıştım. Ancak Meliz'in yeşillerinde mutluluğun zerresi yoktu. "Itır'ı herkesten daha iyi tanıyorsun. Ani bir öfkeyle yaptığı hatanın pişmanlığını şu anda çekiyordur."

"Onun pişmanlığı beni bu zindandan ve idamdan kurtarmayacak." Gözlerimin ardı sızladı. "Tenebris'in ihaneti bana yirmi dört yıllık bir çabaya mal oldu. Artık Itır diye bir kardeşim yok benim!" Buz gibi gözlerle ona bakıp kalbimden dökülen kinle dudaklarımı araladım. "Mademki bana ölüm, o vakit bundan sonra herkese zulüm!" Yanıp kül olsalar bile bir bardak su verenin...

Kimse kusura bakmasın ama bu saatten sonra kime ne olduğu zerre kadar umurumda değildi. Meliz sakin kalmak için kendisini zorlarken her an üzerime atlamayacağının garantisini kimse veremezdi. "Adı ne beni bulaştırdığın bu lanetin?" Hâlâ benim yaptığımı sanıyordu!

"Ortada bir lanet yok, canavar var. Evet, bir kara büyü yapılmış ama bu bana değil, canavara yapıldı." Beni ilgilendiren tek kısım, zayıflığımı gördüğünde canavarın gardiyanlığımı yapmasıydı.

Hücrenin içinde dönüp duran Meliz, bu konuda bir çözüm aramaya başlayarak beni şaşırttı. "Canavara yapılan büyüyü nasıl öğreneceğiz?"

"O çok övdüğünüz kutsal ruhlarınıza sorun." Ölümsüzlerle ilgili her şeyden nefret ettiğim için bunları söylerken yüzümde iğrenti ifadesi vardı. "Canavarı vücuduma hapseden onlar. Eminim ki canavara yapılan kara büyü de onların işidir."

"Ona kara büyü yapıldığına emin misin?"

"Rica ederim iblis, aptallığını başka yerde konuştur." Homurtular çıkartarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ben bir Aykırı Oyunbaz'ım ve yeteneklerimin arasında büyüleri solumak var. Yirmi dört yıl boyunca içimde yaşayan bir yaratığa yapılan şeyin kara büyü olduğunu bilecek kadar yetenekliyim."

Sinirden burnundan soluyarak bir ayağını sertçe yere vurdu. "O yaratığa kara büyü yapan ruhlarsa hangi büyüyü yaptıklarını asla öğrenemeyiz." Yeşil gözlerinde çaresizlik vardı. "Ruhlara ulaşmak için ölmek gerekiyor!"

Başıma gelen trajediler yüzünden kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Bu konuda endişen olmasın çünkü sadece bir hafta sonra Ölüler Diyarı'na gidiyorum. Büyüyü senin yerine ben sorarım artık." Hatırladıklarımla dudaklarımdaki sahte gülüşüm kayboldu. "Tabii, liderleriniz doğum günümden önce beni idam etmezse." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ha şimdi ha bir hafta sonra, fark etmiyor. Her

şekilde ölüp en başından beri ait olduğum Ölüler Diyarı'na gideceğim." İstesem de bundan kurtuluşum yoktu.

Alaycılığım karşısında bana ters ters bakan Meliz, "Biraz ciddi olacak mısın sen artık?" diyerek beni uyardı. "Kendin gibi davranmıyorsun."

"Ağır ihanet karşısında depresyondayım, beni rahat bırak."

"Canavar nasıl vücuduna girdi?" Bu kadın gerçekten katıksız aptaldı.

"Seninle konuşmak istemiyorum, lütfen gider misin?" Berbat bir hâldeyken onun sorularıyla uğraşmak istemiyordum. Meliz'den gitmesini istemiştim ama aklıma gelenlerle onu durdurdum. "Bana yardım etmelisin."

Kibirlenerek omuzlarını dikleştirdi. "Sana neden yardım edeyim?"

Kendi isteğiyle yardım etmeyeceğini ben de biliyordum ama ona başka seçeneği olmadığını düşündürebilirsem işler değişirdi. Bakalım, bu konuda neler yapabilecektim... Bazı şeyleri daha iyi anlaması için konuşurken kendimi gösterdim. "Kraliçe diz çöktü ve köle tahta geçti. Bu ne demek, biliyor musun?"

"Köle artık özgür."

Başımı usulca salladım. "Kraliçeyi devirip tahta geçen bir kölenin ilk hükmü ne olur?"

Kaskatı kesildi. "Tahtını tehdit eden eski kraliçeden kurtulur." İşte, şimdi beni anlamaya başlamıştı.

Son gözyaşını dökersem canavar serbest kalacaktı. Öyle de oldu ama neden hâlâ benim için gelmediğini bilmiyordum. Yıllardır bedenimde hapsolduğu için köle oydu lakin bedenimi hatalara karşı cezalandıran da oydu. Bu yüzden aramızdaki köle ve efendi hep belirsizdi. Ne o ne de ben hangimizin köle hangimizin efendi olduğunu anlayabilmiştik.

Meliz'in yeşillerine gözlerimi dikerek onu manipüle etmeye devam ettim. "Canavar artık serbest. Özgür kalır kalmaz sana saldırdığına göre belli ki sana da bir kini var. Bundan sonra peşimizi hiç bırakmayacak," diyerek onu kandırdığımda Meliz kısık sesle bir küfür savurdu.

"Ağlamak zorunda mıydın?" Ben bu kadını çok pis dövecektim! Sanki keyfimden ağlamıştım!

"Artık gerçeklerin farkına varacak mısın?" Zamanım bu kadar kısıtlıyken ona bir şeyler anlatmaya çalıştığıma inanamıyordum. "İkimizin

de peşinde olan ortak bir düşmanımız var ve o artık özgür. Seni ele geçirirse en fazla aldığın bedenleri öldürür. Bir süre sonra senin yüzünden ölen kişiler klan liderlerinin dikkatini çekince onların ölüm listesine adını yazdırırsın." Hiçbir lider bir iblis yüzünden kendi klanındakileri kaybetmeye sessiz kalmazdı.

Sık sık zindanın kapısını kontrol ederken, "Beni yakaladığı yerde benimle açlığını dindirecek," dedim. Sonuçta ben kaybetmiştim, o ise kazanmıştı. Onun ödülü benimle beslenmesi bile olabilirdi. Artık her şey mümkündü. Ona yapılan büyü yüzünden yıllardır açlık çektiğini biliyordum. Beni ele geçirmesin diye çok uğraşmıştım ama şimdi yemek konumundaydım.

Meliz'e yaklaşıp tam karşısında durdum. "Demem o ki ondan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar birlikte hareket etmeliyiz. Bilirsin, sürüden ayrılanı kurt kapar ve bahsi geçen, normal bir kurt değil." Canavarın Meliz'e neden saldırdığını bilmiyordum ama bunu tekrar yapmayacağından neredeyse emindim. Meliz'e bu saldırıların devamının geleceğini düşündürürsem benim sorunum, onun da sorunu hâline gelirdi.

Meliz tam bir şey söyleyecekti ki aldığım kokuyla kalbim hızlandı. "Savcı geliyor," derken içim buruktu. Yaklaştığını ruhunun kokusundan anlıyordum. "Seni görmeden git buradan." Üzerindeki kanlı kıyafetleri gösterdim. "Şu şeylerden de kurtul, berbat görünüyorsun."

Eleştiriye hiç açık olmadığı için benden bunları duymak onu kızdırmıştı. "Senden daha sefil görünüyor olamam."

Gözlerinin içine son derece ciddi bir şekilde bakmaya başladım. "Şafak sökmeden beni buradan çıkarırsan, karşılığında bana işin düştüğünde ben de sana yardım ederim." Meliz nefret ettiğim insanların başında geliyordu ancak Oyunbazları geri getirene kadar ona tahammül etmeliydim. Daha sonra herkes kendi yoluna gidebilirdi.

Meliz bana herhangi bir cevap vermeden gittiği için bana yardım edip etmeyeceğini bilmiyordum. Kimseye görünmeden giderken aşırdığı anahtarla hücremin kapısını kilitlemişti. Dışarıdaki nöbetçilerin halüsinasyon görmesini sağlayarak buraya girdiğine emindim ancak güçleri Savcı gibi biri üzerinde pek etkili olmazdı. Az önce kalktığım yere geri otururken aldığım rutubet ve küf kokusu, beni gittikçe daha

fazla rahatsız ediyordu. Dikkatimi dağıtmak için gözlerimi farklı noktalarda oyaladım.

"On iki." Ayak bileğimi kaşırken tam karşımdaki duvarda olan meşalenin eğri olduğunu fark ettim. O duvarla aramda on iki adım vardı. Şu durumda bile böyle şeylere takılıyordum. Ayağa kalkıp eğri duran meşaleye doğru yürümeye başladım. "Bir kliniğe yatmalısınız, Elzem Hanım." Dadımın sesini taklit ederek on iki küçük adım atıp meşaleyi düzelttim. Dadımın benim yüzümden hâlâ klinikte tedavi görüyor olması ne acıydı.

Deli değilim ama çok pis delirtirim.

Yeniden köşeme gideceğim esnada bu sefer de yerdeki çukurlar dikkatimi çekti. "Saçmalık bu!" Her yer eğri büğrüyken burada nasıl kalabilirdim! Bu zindan, akademinin altındaydı, yani yer altındaydı. Bu yüzden zemin topraktı. Yan yana duran girintili çukurlar zeytin büyüklüğündeydi, neyse ki ikisinin de büyüklüğü eşitti. Hayır, soldaki sanki biraz daha büyüktü. "İki." İki adımda çukurlara ulaşıp diz çöktüm. Tırnağım büyüklüğündeki çukurlardan küçük olanı biraz kazıyıp diğerinin boyutuna getirince rahat bir nefes aldım.

"Orada ne yaptığını sorabilir miyim?" Savcı'nın sesini duyunca diz çöktüğüm yerde usulca ayağa kalktım. Kapıyı açtığını bile fark etmemiştim.

"Daha orantılı bir zindan istemek hakkım olmalı." Burası fazla eğri büğrü olduğu için sinirlerimi bozuyordu.

Savcı'nın ela gözlerinde inanamayan bir ifade vardı. "Bu sözlerden burada uzun süre kalmayı düşündüğünü mü çıkarmalıyım?" İki adımda zindana girip kapıyı içeriden kapatınca beş adım daha atarak bana yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Şunu yapmayı bırakmalıydım. İnsanların adımlarını saymak hoş bir şey değildi ama bir kez başlayınca duramıyordum. Oysaki uzun bir süreliğine bunu bırakmayı başarmıştım.

Savcı'yı izlerken aceleci bir sesle konuştum: "Tam şu anda aklınızdan geçenleri bana söyleyin." Kafamı sayılardan uzaklaştırmazsam aldığım soluklara kadar saymaya başlayacaktım.

Yine neyin peşinde olduğumu sorgularcasına, "Anlamadım," derken kafası karışmış görünüyordu.

"Aklımızdan geçenleri söyleyin lütfen."

"Neden?"

"Çünkü beynim yine kırmızı alarm veriyor. Burada bir terslik var ve ben artık bir şeyleri çözmek istemiyorum." Uslu uslu oturup depresyonun dibini görmek istiyordum ama Oyunbaz beynim, beni bir şeyleri düşünmeye zorluyordu. "Kes şunu!" Ellerimi şakaklarıma bastırıp sinirle bağırdım. Yakaladığım detayı kurcalamak istemiyordum ama bunu yapmak için çıldırıyordum.

Bu bana bırakılmış bir mesajdı, değil mi?

Elde olanları gözden geçirirsem -kahretsin- ihtimallerden uzak dur!

Başıma yine bela almak istemiyorum.

Savcı aramızdaki mesafeyi hızlıca kapattı. "Elzem, sen iyi misin?" Endişeyle bana bakarken sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım.

"Değilim çünkü fazla zeki olmak, iyi olmama izin vermiyor." Kendimle savaşmayı bıraktığımda omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Buna daha fazla direnemem, bana iki dakika verin." Şu bulmacayı çözdükten sonra onunla dramatik bir konuşma yapabilirdim ama şimdi beynimi rahatlatmalıydım.

Aşırı zeki olmak da zor iş, arkadaş.

Koşarak az önce oturduğum köşeye gittim ve yönümü, düzelttiğim meşaleye çevirdim. "On iki?" Bu sefer meşalenin yanına koşarak ona sırtımı döndüm, yerdeki iki çukura baktım. "İki?" Aynı hızla kapının yanına ilerledim. "Yine iki?" Şimdi ise Savcı'nın yanına yürüdüm. "Ve beş! Burası fazla pis," diye mırıldandım sesli düşünerek. "Buradaki kirlilik, temizlik takıntımı tetikleyince kendimi oyalamak için etrafıma bakmaya başladım ve meşaleyi gördüm."

Başımı çevirip tuhaf bir ifadeyle düzelttiğim meşaleye baktım. "Meşalenin eğri olması düzen takıntımı tetikledi ve o da sayılarla olan rahatsızlığımı ortaya çıkardı." Savcı bunlardan ne çıkaracağımı merak ederken hiç konuşmadı. Bir beyin fırtınası yaptığımı anladığı için ihtiyacım olan sessizliği bana sundu. Bense çoktan ihtimallerin içinde kaybolmuştum.

On iki, iki, iki ve beş?

Bunlarla sadece hesap yapılır veya tarih belirlenirdi. Elimdeki bu sayılarla başka çıkarımlarda bulunmak çok zordu. Bir hesap yapılacaksa

önce soruyu bilmek gerekirdi veya hangi işlem olduğunu. Doğrudan sayılarla problem türetmek, birçok farklı soruya gebe kalacağı için bu seçenek kendini eliyordu. Geriye tarih kalıyordu ve bunun üzerinde teoriler üretmek daha mantıklıydı. Sonuçta her bir tarih, kayıtlara geçen önemli olayların hatırlatıcısıydı. Önce yıl, sonra ay ve gün üzerinden gidersem... Yok artık!

On iki, iki, iki ve beş?

On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı!

Midem kasılmıştı.

Bu benim şarkımdı.

Temizlik takıntım, düzen rahatsızlığımı ortaya çıkarabilirdi. Tek bir eğri meşale, düzen takıntımı tetikleyebilirdi ama psikolojik olarak kötü olmadığım sürece, hiçbiri adımları sayma alışkanlığımı ortaya çıkaramazdı. Ve ben şu anda psikolojik olarak kötü durumdaydım. "Biri bunu biliyor!" diye mırıldandım. "Biri bu zindana düşeceğimi biliyordu."

Afallayarak Savcı'ya döndüğümde onda yarattığım kafa karışıklığının farkında bile değildim. "Şarkımı biliyor, o yüzden ben buraya gelmeden önce meşaleyi bilerek eğri koydu çünkü dikkatimi çekeceğini biliyordu. İhanete uğradığım için ruh hâlim berbat, düzen takıntım adım sayma huyumu tetikledi ve o, tüm bunları biliyordu." Burada gözden kaçırdığım çok önemli bir detay vardı. Yerdeki çukurları bile benim için açmış olmalıydı. Hepsi, şarkıyı bana hatırlatmak için bir mesajdı.

Kafamı karıştıran şeyler Savcı için bir anlam ifade etmediği için neden bahsettiğimi anlayamıyordu. Gözlerini kısarak bana yaklaştı. "Neler olduğunu bana da söyleyecek misin?"

"Şimdi değil." Müdahale ederek onu susturdum. "Lütfen düşünmeme izin verin." Dikkatim dağılırsa doğru sonuca ulaşmam zaman alabilirdi. Beynim şu anda hızlıca parçaları birleştirirken kimse bana engel olmamalıydı.

Şarkıyla bana vermek istediği mesaj neydi?

Şarkının ortaya çıktığı günü düşününce... Olamaz!

Canavar!

Başımı çevirdiğimde yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izleyen Savcı ile göz göze geldim. "Sizin için çok önemli bir bilgiyi nereye saklardınız?" Panik yaparak ona yaklaştığımda bu garip davranışlarım onu endişelendirmişti. Oyunbaz zihnimin şu anda bir bilgiyi son sürat kovaladığını bildiği için soru sormak yerine bana yardım etmeyi seçti.

"Sırf sen normale dön diye bu saçmalığa katlanacağım," diye homurdandıktan sonra etrafına bakınmaya başladı. "Kimsenin bilmediği bir yere saklardım herhâlde."

"Sıradan insanlar böyle yapar," diyerek onu kızdırdım. "Ben herkesin baktığı ama asla göremeyeceği, göz önünde olan bir yere saklardım. Burada herkesin her gün mutlaka gördüğü yer neresi?"

"Elzem..."

"Cevap verin lütfen."

Çatık kaşlarla, "Avlu!" dedi bezgince. "Her gün herkes mutlaka bahçeye çıkar."

"Her gün dışarı çıkmayan mutlaka birileri olur." Onu gösterdim. "Mesela siz." Gününün çoğunu sınıf ve kütüphanede geçiriyordu, şu ana kadar bahçeye çıktığını çok az görmüştüm. Bu da avlu ihtimalini ortadan kaldırırdı. Akademideki herkesin baktığı ama göremediği bir yer olmalıydı.

Bakışlarımı tekrar Savcı'ya dikerek onun sinirleriyle oynamaya başladım. "Akademideki tek yabani olduğunuzu düşünürsek cevabı bulmak için sizin üzerinizden gitmeliyiz."

Sinir ve şaşkınlık içinde bana bakıyordu. "Sen bana *yabani* mi dedin?" Bunu sorma şekli çok komikti.

"Daha önce de dediğim gibi insan kendinin farkında olmalı." Ona gülümsedim. "Mesela ben ne kadar zeki ve güzel olduğum konusunda hiç alınganlık yapıyor muyum?"

"Ne kadın ama!" Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Pekâlâ, devam et." Doğru cevabı bulmadan rahat durmayacağımı benden daha iyi biliyordu.

"Her gün mutlaka baktığınız şey nedir?" Tam konuşacaktı ki farkında olmadan, "Kitaplar!" diye bağırdım. Çok mantıklıydı çünkü buradaki öğrenciler gün içinde mutlaka bir kelime de olsa kitaptan bir

şeyler okurdu. Çalışanlar temizlik yaptıkları için o kitaplara dokunur, nöbetçiler mutlaka elinde kitap olan birkaç öğrenciyi etrafta görürdü. Efsun bile çalışma odasında birkaç kitabın kapağını açıyor olmalıydı. Bu da demek oluyordu ki doğru cevap bana Savcı üzerinden verilmişti çünkü bu adam umutsuz bir kitap kurduydu.

Yerinde rahatsızca kıpırdanan Savcı'nın yakışıklı suratında sabırsız bir ifade oluşmuştu. "Nereye varacağını gerçekten merak ediyorum."

"Farkındayım ama farkım bile fark atar, o yüzden kimsenin çözemediği bir gizemi çözmek üzereyim." Ukala sözlerimle onu iyice kızdırdığımı biliyordum.

"Gönderen kişi gizemini koruyor," diye mırıldandım. "Alıcı benim ve aracı siz oluyorsunuz." Birileri şarkımın ne anlama geldiğini biliyorsa, sadece benim anlayacağım şekilde ipuçları bırakmış olmalıydı. "Burada bulmamız gereken gönderen değil, gönderdiği şey." Savcı'ya tebessüm ettim. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ensesini kaşırken huysuz homurtular çıkardı. "Yanında kendimi aptal gibi hissettiğim tek kadın olduğun için bazen senden nefret etmek istiyorum."

Gülerek boynumdaki pusulayı çıkardım. "Eğer içiniz rahat edecekse, böyle düşünen birçok insan tanıyorum." Bedenimi tutması için ona doğru yürüdüm. "Gönderen, alıcı ve aracı; bu üçünden ilkini çıkarırsak geriye ikimiz kalıyoruz. Mesajın saklandığı yer bir kitapsa bu ikimizi de ilgilendiren bir kitap olmalıydı. Bana en son verdiğiniz kitabı büyük ihtimalle yarın bitirecektim." Tam karşısında durup meraklı gözlerle ona bakmaya başladım. "Peki, ondan sonra okumam için bana hangi kitabı verecektiniz?" İkimizin ortak noktası olan kitaplar, genelde ders kitaplarıydı.

"*Şifalı Bitkiler Kitabı.*"

"Nerede o kitap?"

"Senin için ayırdığım kitapların yanında. Odamdaki piyanonun üstünde," demişti ki yüzümdeki sinsi ifadeden ne yapacağımı anladığı için kaşlarını çattı. "Sakın!" diyerek beni uyardığında pusulamı tutup gözlerimi kapattım.

"Beni bedenimden çıkar."

Ruhum bedenimi terk ederken Savcı'nın ettiği küfürleri duymuştum. Gözlerimi tekrar açtığımda yere düşmek üzere olan bedenimi Savcı tuttu. Bana engel olmasın diye hemen kapıya koştum. Eğer bir adam sizi delicesine seviyorsa, ayağınız takılsa bile sizi tutmak için tetikte olurdu. O an ruhunuzu durdurmak, onun için ikinci sırada gelirdi. Tabii, bir Oyunbaz değilseniz bu ruh işi imkânsızdı.

Zindanın kapısını açtığım gibi dışarı çıkıp koşmaya başladım. Savcı bedenimi zindanda bırakıp peşimden gelmek için fazla beklemedi. "O lanet aklından geçen şeyi yapmayacaksın!" Odasına girip ondan önce kitabı almaktan mı bahsediyordu? Tabii ki yapacaktım.

"Çok geç." Zindanın basamaklarını hızlıca çıkarken yine onu peşimden koşturuyordum. "Elzem, buraya gel, kahrolası kadın!" Nöbetçiler beni görmediği için benim açımdan sorun yoktu. Savcı kendi iyiliği için susmalıydı yoksa deli olduğunu düşünürlerdi.

Beni getirdikleri zindanın yolunu çok iyi ezberlediğim için hemen sağa saptım. Savcı ile zindanda resmen kovalamaca oynuyorduk ve bu hiç hoş değildi. "Rica etsem peşimi bırakır mısınız?" diye bağırdım ondan kaçarken. "Biraz mahremiyet talep ediyorum!"

Ve öfkeden gürleyen bir sesle, "Reddedildi!" dedi her zamanki gibi. Çok yakında ölecektim ama taleplerim hâlâ görmezden geliniyordu.

"Taleplerim konusunda fazla katı olduğunuzu hiç düşündünüz mü?" Merdiveni çıkıp kapıyı açarak bodrum katına girdim. Aynı hızla koşarak bodrumdan çıktığımda nihayet akademideydim. Bir yandan da pusulamı yeniden boynuma takıyordum. Ruh formundayken pusulayı takınca tıpkı benim gibi pusulam da diğer insanlara görünmüyordu. Bu durum, pusulanın ruhumla doğrudan bağlantılı olmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Bir aptallık yaparak güney kanadındaki merdivene yöneldim fakat Savcı ona en yakın olan kuzey kanadındaki merdiveni aldı. Şimdi onun odası ve her ikimizin arasındaki mesafe eşitti. İkimiz de farklı merdivenlerdeydik. Nefes nefese kalmış, soluklanırken önce üst kata baktık, daha sonra birbirimize. Ardından kitabı almak için aynı anda koşmaya başladık.

"Siz skoru eşitlemişken kaybedemem!" diye bağırdım sinirle. Kuzey kanadındaki merdiveni es geçip buraya gelmek büyük hataydı. Her iki merdiven arasında koskoca bir boşluk vardı ve o merdivenin yanından

geçip asillerin merdivenine gelerek zaman kaybetmiştim. Damarlarımda dolaşan asil kan yüzünden ilk seçimim hep elit şeyler oluyordu. Kan çeker gibi lüks olan her şey beni kendisine çekiyordu.

Hızlı bir şekilde basamakları bitirip koridorda döndüm. Tekrar merdivene yöneldiğimde Savcı çoktan ikinci merdiveni yarılamıştı. "Daha hızlı, Oyunbaz." Bana fark atarken güldüğünde kaşlarımı çattım.

"Bu haksızlık, aradaki bacak boyu farkı benim için dezavantaj!" Sürekli yoluma çıkan şu öğrenciler de benim için ayrı bir sorundu. Onun bulunduğu merdiveni sadece çalışanlar kullandığı için o kadar kalabalık değildi. Üstelik bu insanlar beni göremediği için onlara temas etmeden ilerlemek çok zordu. Kazara birinin içine girmekten korkuyordum çünkü bunu daha önce tecrübe etmiştim.

Küçük yarışımız Savcı'yı fazlasıyla eğlendiriyordu. Ruhunu soluduğum için bunu anlayabiliyordum. Bir konuda beni geçip önde olması ona keyif veriyordu. "Kaybettiğini kabul etmek de bir erdem, Elzem Hanım. Bu arada sanırım skor ikiye bir olmak üzere."

"Çok sevdiğimi itiraf ediyorum, Savcı Hoca."

Durdu.

"Anlamadım." Yutkunarak bana doğru öyle bir dönüşü vardı ki o ela gözlerdeki afallama hissiyle hızımı artırarak koşmaya başladım. "Evet, çok seviyorum." Onun hizasına yetişmiştim. Cümlemin devamını getirmem için soluğunu tutmuştu. Onu sevdiğimi itiraf etmemi beklerken gözlerinin içine bakarak, "Çok seviyorum," dedim. "Kazanmayı."

Bir küfür savurduğunda gülerek yukarı çıkmaya başladım. "Kaybettiğini kabul etmek de bir erdem, Bay Gevheri. Bu arada skor ikiye bir olmak üzere, haklısınız. Ama avantaj bende."

Beni kurban ettiği o takastan sonra onu sevdiğimi zor duyardı.

Tüm nöbetçilerin gözleri önünde Savcı'yı odasına kadar koşturmuştum ama hiçbiri beni göremedi. Tabii, yine bacak boyu farkıyla beni geçtiği için kapıya ilk ulaşan o olmuştu. Kapıyı açtığı an koşarak kolunun altından geçip içeri dalmıştım ki belimden yakalayıp beni bir çuval gibi omzuna attı. "Ama bu kural dışı bir davranış!"

Onun sırtından baş aşağı yere doğru sarkarken sesi sinirli geliyordu. "Bunu sen mi söylüyorsun!" Beni indirmeden kapıyı kapattı. Beni

kabaca yatağa fırlatarak piyanoya doğru yürüdü. Evet, beni gerçekten hiç de nazik olmayan bir şekilde yatağa fırlatmıştı.

"Sizi medeniyet görmemiş barbar! Bir hanımefendiye bu şekilde davranmaya nasıl cüret edersiniz!?" Yastığı kafasına fırlattığımda yüzüne çarparak yere düştü.

Kaşlarını çattı. "Beni oraya getirtme, hatun!" Yere düşen yastığa ters ters bakıp piyanonun üzerindeki kitabı alınca güldüm.

"Nereye sizi getirtmeyeyim?" Hınzır bir ifadeyle başımı omzuma yatırdım. "Yatağa mı? Bu uygunsuz bir davranış olmaz mı, hocam?"

"*Hocam* demesi yok mu, beni deli ediyor." Yine benden şikâyetçi olacak bir şeyler bulmuş, ağzının içinde homurdanmaya başlamıştı.

Savcı elinde tuttuğu kitabı karıştırmaya başladı. Neredeyse her sayfasını kontrol etmeye başlamıştı. Sayfaların içinde küçük bir kâğıt parçası havada süzülerek yere düştü. Eğilip onu aldıktan sonra parmaklarının arasında çevirip gözlerini kıstı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kâğıt parçasını bana uzatınca elime aldım. Boş bir sayfanın kenarından yırtılmış küçük bir parçaydı. Üzerinde *B* ve *K* yazıyordu. Midem kasılmıştı. Bu iki harf Türkçe yazılmıştı. Araf'takilerin anlayamayacağı bu iki harf, benim dünyamın lisanıyla yazılmıştı. Harflerin hemen yanına bir kitap resmi çizilmişti. Bunun dışında bir şey yoktu. Savcı ile anlamaz gözlerle birbirimize bakıyorduk. *B* ve *K* neydi?

Burada Türkçe bilen sadece ben ve kızlar vardık. Hayır, bu mesajı kızlardan biri bırakmış olamazdı çünkü onlar böyle ipuçları bırakacak kadar zeki değillerdi. Bu tür ayrıntılı ipuçları ince ve keskin bir zekâ gerektirirdi. Burada yazan iki harf çok çirkin yazılmıştı. Gerçi resim de öyleydi. İlkokul öğrencisinin defterinden kopan bir parçaya bakıyor gibiydim. Acaba çizdiği kitap ne anlama geliyordu? Kitabın üstünde B ve K harfleri dışında hiçbir ipucu yoktu.

B ve K?

Aman Tanrım, Büyü ve Kalkan!

Medusa'nın odasındayken pusulam ısrarla o kitabı almamı istemişti. Peki, konaktaki son gecemizde o kitaba ne olmuştu? Dünya'da mı kalmıştı yoksa o da portalın içine mi sürüklenmişti? O kitapta benim için çok değerli bir bilgi olmalıydı ki biri onu bulmamı istiyordu.

Başımı çevirdiğimde Savcı yoğun bir merakla bir yanıt vermemi bekliyordu. Konudan bağımsız olarak, "Size piyano çalmamı ister misiniz?" diye sordum.

Bakışları kuşkulu bir ifadeyle kısıldı. "Bir mesajdan bahsediyordun?"

"Yanılmışım." İçtenlikle ona gülümsedim. "Dinlemek ister misiniz?" Gözleri hemen arkasında bulunan piyanoyu bulunca kafası iyice karışmıştı. Kâğıtta yazan o iki harfin ne anlama geldiğini çözdüğümü biliyordu. Israr etse de bildiklerimi onunla paylaşmayacak kadar inatçı olduğumu çok iyi biliyordu. Sıkıntılı bir nefes vererek pes etti. "Piyano çalmak istiyorsan çalabilirsin."

Yataktan inerek piyanonun kapağını kaldırdım. Hissediyordum, canavar benim için geliyordu. İşimi bitirmeden önce Savcı'ya bilmesi gereken her şeyi anlatmalıydım. Piyano sesi beni rahatlattığı için sadece bu şekilde tüm sırları ortaya dökebilirdim.

Yerimi aldığımda, Savcı piyanonun yanında ayakta durarak beni izlemeye başladı. Bunun için hazır olmadığımı bilsem de derin bir nefes alarak parmaklarımı ürkekçe piyanonun tuşlarında gezdirdim. Savcı ile ilk karşılaşmamız aklıma geldiğinde yumuşak notalarla başladım. Odayı huzur dolu müziğin ahengi sarmaya başlamıştı. Bir ruh olarak odasına gelişim, sınıfa girdiği ilk gün ve daha birçok şey gözlerimin önünde canlanmaya başladı.

Piyanonun sesi kalbimin ritmine eşlik ederken bunun bir veda olduğunu bildiğim için kalbim buruktu. "Bu bestenin adı 'Günahın Zehri'." Besteleyen ben, çalan bendim. Bu beste, tam şu anda ilk kez parmaklarımın altında hayat buluyordu. İlk kez duyuluyor, ilk kez diriliyordu. Henüz bilmiyor ama bu, ona özel bir besteydi.

"'Günahın Zehri', aslında benim dünyamdaki bir masaldan uyarlandı." Beni izlerken gözlerimi yaşam verdiğim piyanodan ayırmıyordum. "Rivayete göre toprakları fethedilen kötü kalpli kraliçe, halkını korumak için üvey kızı olan Prenses Ari'yi bir anlaşmaya kurban etmiş." Bakalım, ona anlatacağım masalı beğenecek miydi?

"Doğduğu gece, Ari'nin hayatı üzerine bir anlaşma yapılmış." Yumuşak notalara dokunmaya devam ettim. Sesim ve müzik uyumlu bir ahenk içinde çıkıyordu. "Kötü kalpli üvey annenin gücü, bu anlaşmayı tek başına yapmak için yetersiz olunca General Karun'dan yardım almış." Başımı kaldırıp buruk bir şekilde Savcı'ya gülümsediğimde

sertçe yutkundu. Korku tüm benliğini sarmıştı. *Evet, her şeyi biliyorum ve şimdi sen de bilmediğin her şeyi öğreneceksin.*

"Prenses ölü doğmuş ve onu hayata döndürecek büyüyü sadece general biliyormuş. Ancak bu anlaşmadan generalin de bir çıkarı varmış." Ona vedam, çok sevdiğim piyanonun eşliğinde olmalıydı.

Annesinden ninniler dinleyen bir çocuk gibi son kez sunduğum huzuru hissetmeliydi. Lakin yatağın altına saklanan bir canavarın varlığı gibi kaybetme korkusunu tatmalı ve bizim masalımızı ilk kez benden duymalıydı. Benim hayatımı bir kere de bizim masalımızla benden dinlemeliydi.

"General, kız kardeşini korumak için prensesin hayatını geçici olarak ona geri vermeyi sorun etmemiş." Savcı yanımda soğuk terler dökerken acınası kaderime güldüm. "Bunun için generali suçlayamayız, değil mi?" Tek kelime edememişti.

Başımı çevirdiğimde ela gözlerinde bir adamın yıkımını görünce parmaklarım ezbere bildiğim piyano tuşlarına daha sert baskı uygulamaya başlamıştı. "O gece, yani prensesin doğduğu gece bir felaket daha olmuş. Karanlık bir ruh, bir ölü yiyici sürgün edildiği yerden firar etmiş. Gardiyanlardan kurtulmak için Prenses Ari'nin ruhuna karışarak onunla prensesin bedenine dönmüş!" Parmaklarım hırsla piyanonun tuşlarına sert darbeler vururken Savcı kemiklerine kadar gerilmişti. Benden duyduğu trajediyi idrak etmeye çalışıyordu.

Beni geri çağırmasaydı o canavar asla benimle gelmeyecekti!

"Ari hayata döndüğü için kötü kalpli üvey anne ve general istediğini almış. Bence Prenses Ari onlara minnettar olmalıydı," derken alay ettiğim, ciddiyetsiz çıkan sesimden anlaşılıyordu. "Onu hayata döndürüp yaşaması için hiç yoktan yirmi dört yıl verdikleri için mutlu olmalıydı."

Kaşlarımı çatarken piyanonun sesi, benim öfkemi haykırır gibi sert çıkıyordu. "Ama öyle olmadı! Ruhlar, canavarı Ari'nin vücudundan çıkarıp ait olduğu yere geri göndermediler. Canavarı prensesin içinde bıraktılar ama prensese de dayanamadılar çünkü Ari masumdu. Anlaşma yapılırken prenses henüz küçük bir bebek olduğu için bu, onu masum kılıyordu." Oysaki ona yapılan çirkin anlaşma yüzünden doğduğu gece bir canavarla kirlenmişti.

"Ölüler Diyarı'nın kutsal ruhları, generalin yaptığı anlaşmayı feshetmesi için prensese bir şans verdiler. Yaşamak mı istiyordu? O zaman bunu kanıtlamalıydı! Kendi hayatını hak etmeliydi! Herkesin doğarken elde ettiği yaşam hakkını prenses savaşarak hak etmeliydi. Bunun için ona sundukları tek şart üçüncü gözyaşını dökmemesiydi!" Hayır, hiçbiri karşıma çıkıp bana bunu bizzat söylememişti, onları hiç görmemiştim. Bu bilgi doğduğumdan beri zihnimdeydi çünkü bana bunu aşılayan onlardı.

Kendime her şeyi unutturmuştum ama asla unutmayı başaramadığım tek şey içimdeki canavar ve üçüncü gözyaşı yasağıydı. Onların zihnime yerleştirdiği bu bilgiyi unutmak için çok uğraşmıştım ama yapamamıştım. Savcı donakalmış hâlde hiç konuşmadan benden duyduklarının şokunu yaşarken anlatmaya devam ettim: "Prenses hayatını kazanmak istiyorsa hep güçlü olmalıydı ve zayıflık göstermemeliydi. Aksi takdirde canavar dışarı çıkardı." Omuzlarım yenilgiyle çökmüş, gözlerim dolmuştu. Derin derin nefesler aldım. Son gözyaşımı dökmüş olabilirdim ama hâlâ ağlamaya çekiniyordum. Bu konuda yılların korkusu ve travması vardı üzerimde.

"Üç gözyaşı şartıyla prensese bir hayat vadettiler ama canavarın da bir ödülü vardı." Başımı kaldırıp Savcı'nın kaskatı kesilmiş yüzüne baktım. "Prensesin kalbi." Sertçe yutkundu.

Canavarın ödülü, benim kalbimdi.

Kalbim, onun yemeğiydi.

Sürgündeki canavar bana tutsak olduğunda ben, hayatım için mücadele ederken o da yemeği için kendi mücadelesini verecekti. Dökeceğim üç gözyaşıyla nihayet beslenecekti ancak o üç gözyaşını dökmemem için de elinden geleni yapacaktı. En küçük hatamda beni cezalandırmakla lanetlenmişti. Ölüler Diyarı'ndan firar ettiği için ruhlar onu benim gardiyanım olmakla lanetlemişlerdi. Buradaki çelişkiyi herkes anlayamazdı. Üç gözyaşı akıtmam onu özgür bırakacaktı ama her zayıflığımla canımı yakıp daha güçlü olmam için beni zorlayacaktı.

Ruhlar, ona karşı da fazla acımasızdı.

En küçük zayıflığımda canavar bana saldırırken bir ölümsüzü bile kolayca ağlatacak tüm o işkencelere yıllarca katlanmıştım. Bir hafta sonra, doğum günümde tüm o işkenceler bitecekti ama Itır yüzünden yıllarca çektiğim acılar bir hiç uğruna boşa gitmişti. Ruhlar, canavar ile

bana karşı çok acımasız oldular. Kaderlerimizi birbirine kördüğüm edip her ikimize de bir ödül koydular ve o ödülü birbirimiz için imkânsız hâle getirmemize neden oldular. Biz, aynı bedenin içinde yıllarca birbirimizle savaştık.

Masalı anlatmaya devam ederek önüme döndüm. "Canavar çok açtı ama ruhların ona yaptığı kara büyü yüzünden prensesten başka bir şeyle beslenemiyordu." Dudaklarım titreyerek başımı salladım. "Ari zayıflık gösterince canavar onu parçalayıp kanıyla kendi açlığını bastırıyordu," dediğimde belki Savcı'nın gözlerinden yaş akmadı ama yüreği benim için ağladı. Ruhunun döktüğü yaşları soludum. Tüm bunları onun yüzünden yaşadığımı artık biliyordu. Aynı zamanda neden güç delisi bir kadın olduğumu da anlamıştı çünkü zayıflık, benim için yoğun işkence anlamına geliyordu.

"Prenses Ari için tüm bu işkenceler gözlerini dünyaya açtığı ilk anda başladı." Piyano tuşlarına bakan gözlerim nemli ve içliydi. "Küçük bir çocuk için bu ne kadar zor, biliyor musunuz? O çocuk oynamaktan bile korkardı. Ya kazayla bir hata yaparsa? Ya oyun oynarken ayağı takılıp düşerse? O zaman canavar yine onun için gelmez miydi? O hiç çocuk olmadı, çocuk olmak nasıl bir duygu, hiç bilmedi." Savcı'nın ela gözleri titreştiğinde çok şey söylemek istediğini anlayabiliyordum ama dudaklarından tek kelime çıkmadı. Hiçbir özür sözcüğünün yaşadıklarımı telafi edemeyeceğini biliyordu.

Nihayet benim sırrımı öğrenmişti ama bunun ağırlığı altında ezilerek kahroluyordu. Bana yaptığı şeyin gerçek ve korkunç yüzüyle daha yeni tanışıyordu. "Saraydaki herkes prenses hakkında ileri geri konuşmaya başlamış." Ona bir şeyler anlatan sesim ağlamaklıydı. "Kimse onun sırtındaki yükü göremediği için herkes onun bu hâlinden şikâyetçiymiş. Hatta çok sevdiği anneannesi bile ona deli gözüyle bakmaya başlamış çünkü prensesin yazdığı günlüklerden birini okumuş."

Yaşadığım şeyi istesem de birilerine anlatamazdım. Ben de yıllarca sayfaları kendi karanlığıma bulayıp kirletmiştim. Önce yazıyor, hemen sonra da kimse görmesin diye tüm hayatımı yazdığım o defterleri içim acıyarak yakıyordum. Gözlerimi Savcı'nın suçluluk dolu elalarına diktim ve buruk bir tebessüm sundum. "Anneannesinin okuduğu sayfada neler yazıyordu, duymak ister misiniz?" Oyunbaz zihnimin bana unutturamadığı şeylerden biri de o günlük olduğu için her satırı

aklımdaydı. O günlükte yazan satırlar bir bir kafamın içinde canlanmaya başlamıştı.

Elzem'in Günlüğünden

Korkuyordum, hem de daha önce hiç olmadığı kadar çok korkuyordum. Bunun gerçek olmadığını biliyordum ama çok gerçekçiydi. Kucağimda duran ellerimle oynarken eğdiğim başım yerden kalkmıyordu. Öylece pabuçlarımın fiyonklu kurdelesine bakıyordum. Bir rüyada olduğumun bilincindeydim. Evet, bunun farkındaydım çünkü rüya ve gerçeği birbirinden ayırt edecek kabiliyetim vardı.

Yakın zamanda altı yaşına girecek bir çocuğa göre sanki beynimi normal bir insana göre daha iyi kullanabiliyordum. Henüz ilkokula gidiyordum fakat üst sınıftaki çocukların defalarca okuyup anlamakta zorlandığı şeyleri bir kez okumakla anlıyordum. Yetişkinlerin çözdüğü tüm bulmacaları kolayca çözüyor ve onların anlayamadığı birçok şeyi daha iyi anlıyordum. Ebeveynim ben çocuk olduğum için yanımda şifreli konuştuklarında karşı taraftan önce söylemek istedikleri şeyi ben anlıyordum. Bunun normal bir şey olmadığının farkındayım. Bende bir gariplik vardı.

İleriye yönelik düşünüp altı yaşımda olmama rağmen gelecek kaygısı yaşıyordum. Başarılı plan ve stratejinin temellerini daha o zaman hayatıma atıyordum. Küçük bir çocuk en fazla ne kadar ileriye yönelik düşünebilir? Ben yaşlanınca bile nerede, nasıl ve hangi konumda olacağımı düşünüyordum. Bunun hazırlığını yapmaya başlamıştım. Bir ucube olmadiğimın farkındaydım, herkes gibi sıradan bir insandım ama sanki zekâ olarak bu evrendeki insanlardan çok farklıydım.

Çocuk olduğum hâlde etrafımdaki herkesi kandırıp bir çocuk gibi davranmak için rol yapıyordum.

Bir çocuğun çocuk gibi davranmak için uğraşması çok garip değil mi?

Daha kendimde sayamadığım birçok gariplik vardı. Mesela kokulara karşı çok hassas ve duyarlıydım. Çıplak ayakla kalınca aldığım kokular beni deli ediyordu. Yakın veya uzak, fark etmez; soluduğum bir kokunun benden kaç kilometre uzakta olduğunu hesaplayabiliyordum. Kokular insanlara aitti ama aldığım kokular sıradan parfüm kokuları değildi çünkü benim soluduğum kokuların duyguları vardı. Biliyorum, bu çılgınlık ama gerçekten bir kokunun kaynağı olan kişinin mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlıyorum.

Ben sanki insanların ruhlarını soluyordum...

Neredeyse doğduğum günden bu yana uykumda bir şeylerin canımı yakıtığını da biliyorum. Etrafımdaki herkes, her sabah bedenimde oluşan morlukları dikkat çekmek için yaptığımı düşünüyordu. Bu acılar önce uykularımda başladı, daha sonra da ben büyüdükçe gerçeğe döküldü.

Annem bana inanmıyordu ama bunu kendime ben yapmıyordum. Bana işkence eden o şeyi göremiyordum çünkü canımı yakarken hep karanlığı seçiyordu. Göremiyor olmam, gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Onu hissedebiliyordum hatta şu anda bile... O gerçek.

Ensemde nefesini hissetmek beni ürkütüyordu. Dişlerini tenime geçirmesi canımı yakıp beni kanatıyordu. Pençeleri etimi yardıkça bu beni öldürüyordu ama kimse bana inanmıyordu. İlk başlarda vücudumdaki morlukları herkese gösterdim çünkü bana inanmalarını istiyordum. Dikkat çekmek için kendimi yaraladığımı düşündüler, anlattıklarıma inanmadılar. Bir zamanlar çok fazla, "Anne, bana inanmalısın," demiştim. "Bir şey canımı yakıyor." İnanılması güç şeylerden bahsettiğim için annem bana hiç inanmadı.

Daha sonra canavarın sivri dişleri ve pençeleri de bu işkencenin bir parçası oldu. Ancak bu sefer bunu birilerine anlatmadım çünkü yine bana inanmayacaklarını düşündüm. Bu yüzden sustum ve yaşadığım bu şeyleri herkesten gizledim. Hepsini gizledim. Konaktaki bir kişi bile bana inanacağını gösteren bir ışık yaksaydı bedenimdeki diş ve pençe izlerini hemen ona gösterecektim ama kimse karanlığıma o ışığı yakmadı.

Korkuyorum.

Hayatımda çok fazla gariplik vardı ve hepsi de beni çok korkutuyordu. Bir süre sonra bütün bunları kendime unutturmaya başladım çünkü tek yapabildiğim buydu. Unutursam daha az korkup acı çekerim diye düşünmüştüm ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. Zihnimi iyi kullanabildiğim için hangi anıların kalıp kalmayacağı benim elimdeydi. Aslında tüm bunları anneanneme anlatmak istedim ama beni bir akıl hastanesine kapatmasından korktuğum için ben de hepsini unutmaya karar verdim.

Daha sonra bu döngü hep devam etti. Beynim beni dehşete düşürdükçe bunu unutup aptal olmayı öğrendim. Garip kokular aldıkça onları unutarak normal olmayı öğrendim. Bir şeyleri unutmanın benim elimde olduğunu anladığımda kendime yalanlar uydurdum ve bir süre sonra kendi yalanlarıma inanarak normal birine dönüştüm.

Bu tuhaflıklar hep oldu ama ben normal olmak için tüm bu şeyleri kendime unutturmaya başladım. Bu kısır döngü tekrarlandıkça farkında

olmadan zihnimde bir salgın başlattım. Şimdilerde neyin gerçek, neyin hayal olduğunu bile artık bilmiyorum. Normalleşmek uğruna kendi zihnimi hastalıklı bir hâle getirdim. Artık her şey karışık, her şey bulanık ve her şey fazla gizemliydi. Gerçek ve yalan tek bir renkte fazla anlamsızdı.

Şu anda bir rüyadayım ama uyanınca gördüğüm bu rüyayı da kendime unutturacağımı biliyorum. Zihnimde başlattığım salgın, tüm anılarıma hızlıca yayıldığı için kendimi istila altında hissediyorum. Belki de şu anda bir rüyayı yaşamıyorum, belki de bu kâbus benim gerçeğim. Bilmiyorum. Artık kendimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

Sanırım delilik sınırlarını müthiş bir hızla zorluyorum.

Belki de ölüm, yaşadığım bu hayattan daha kötü değildir. Emin değilim ama belki de ölüm bu kadar çok acıtmıyordur.

Buna hakkım yok ama bazen sadece kaybetmek istiyorum.

Günlüğümden bir sayfanın her satırını Savcı'ya ezbere söylediğimde burnunun direğinin sızladığını anlayabiliyordum. Gözlerime bakışı, acıyla geçirdiğim tüm o yıllar içindi. "O herkesin gıpta ettiği prensesin hayatından küçük bir kesit." Savcı'ya olan bakışlarım suçlar gibiydi. "Nasıl, beğendiniz mi?"

Duyduklarından sonra bana bakmaya bile yüzü yokmuş gibi gözlerini kaçırdı. Bir şey söylemesini beklesem de söyleyemedi çünkü kelimeleri tükettiğimiz noktadaydık. Aslında bir yanım onu anlıyordu, daha düne kadar Itır için ben de hiç tanımadığım bir bebeğin hayatı üzerine böyle bir şey yapardım. Evet, ona hak veriyorum çünkü Savcı şu anda tanıdığı kadına hiç ihanet etmemişti. Kız kardeşini saklamak için tanımadığı bir bebeği takasa alet etmişti ama tanıdığı Elzem'i değil.

Böyle düşününce onu anlıyor ve ona hak veriyordum fakat o bebek bendim, üzerine kumar oynadıkları hayat benim hayatımdı. İşte, bu ona kırılmama neden oluyordu çünkü insan en çok sevdiklerine kırılırdı. Bakışlarımı Savcı'dan çekerek önüme döndüm ve tekrar piyanoyu çalmaya başladım. "Prenses büyüyüp genç bir kadına dönüşmüş. Uzun yıllar sonra bir gün korunaklı şatosundan çıkmış. Mevsimlerden kışmış, hava soğukmuş ve o gün kar yağıyormuş." Buraya ilk geldiğim günü hatırlayınca ne çok korkmuştum. Ne çok afallamış ve çaresizliği iliklerime kadar hissetmiştim.

"Ari ilk kez sarayından çıktığı için yolunu kaybetmiş. Nasıl geri döneceğini bilmediği için çok korkuyormuş ama sonra general ile

karşılaşmış." Kalbimdeki sevgi, notalarda yeşerirken iç çektim. "Asıl generali ilk gördüğü an çok korkmuş çünkü kalbi yüzlerce kelebeğe dönüşüp generale doğru uçuşmuş."

Omzumun üzerinden Savcı'nın suçluluk ve mahcubiyet dolu gözlerine diktim bakışlarımı. "General Karun onun küçük dünyasına göre fazla güçlü, güvenli ve yakışıklıymış. Ari belki de bu yüzden ondan korkmuştu çünkü Karun'un rüzgârına kapılıp yok olacak bir yaprağa dönüşeceğini hissetmişti. Ari kayıpmış ve onu sarayına sadece General Karun gibi güçlü biri götürebilirmiş." Şimdiki aklım olsaydı Savcı'yı gördüğüm ilk an koşarak ondan uzaklaşır ve akademiye hiç dönmezdim.

Bırak ona yaklaşmayı, ondan uzak olan her yere giderdim.

"Prensesin kayıp olduğu bu sürede Karun onu birçok duyguyla tanıştırmış." Acı acı güldüm. "Bunlardan biri de ihanetmiş." Parmaklarım son kez notaların üzerinde ahenkle dans ederken kendi bestemi hüzün kırıklarıyla taçlandırdım. "Generalin bilmediği şey prensesin affetmediği tek duygunun ihanet olduğuymuş." Son notadan sonra yavaşça ayağa kalkarak Savcı'nın tam karşısında durdum. "Nefret bile size duyduğum hayal kırıklığının yanında az kalır." Bu saatten sonra zor görürdü beni.

Elimi pusulama attığım an bana doğru atılıp, "Elzem, dur!" diyerek bileğimi yakaladı ama kolumu sertçe çekerek ondan kurtuldum.

"Sakın bana dokunmayın!" Kapıya doğru yürürken kolumu tutarak bana engel oldu. Ortadan kaybolmamdan deli gibi endişe ediyordu. Şimdi gidersem bir daha beni göremeyecek olma düşüncesi onu iliklerine kadar sarsıyordu. Beni kaybetme korkusu ruhuna işlediği için bunun endişelerini soluyabiliyordum.

Yalvaran bakışlarla, "Açıklamama izin ver," diye fısıldadı. "Bir şey yapmadan önce beni dinle."

"Dinleyecek bir şey yok, her şey ortada." Ona karşı çok katıydım çünkü bu yüzleşmeyi uzun zamandır bekliyordum. "Siz beni bir takasa kurban ettiniz!"

"Elzem..."

"Ben yeni öğrendim ama siz en başından beri kim olduğumu biliyordunuz!" Bağırarak onu susturdum. "Buraya geldiğim ilk günden beri kaderiyle oynadığınız o bebek olduğumu biliyordunuz!"

"Evet ama hiçbir şeyi değiştiremezdim." Başını iki yana sallarken çaresizlik içindeydi. "Denedim, Elzem." Beni buna inandırmaya çalışarak

yüzünü sertçe ovuşturdu. "Sana karşı bir şeyler hissetmeye başladığım andan beri yaptığım yanlışı düzeltmenin yollarını arıyorum." Gözlerimin içine histerik bir ifadeyle baktığında kaşları çatıldı. "Günlerdir bu takası durdurmaya çalışıyorum ama hiçbir yolu yok!" Yenilgi dolu bir kabullenmeyle, "Yaptığım şeyi değiştiremiyorum," dedi çaresizce.

"Demek değiştiremiyorsunuz!" Sinirden ellerimi sıkarken ona vurmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ama benim kaderimi değiştirdiniz! Beni hayata döndürürken fikrimi sormadınız. Beni bir canavarla aynı bedenin içinde yaşamaya mahkûm ederken bana ne olacağını umursamadınız! Kız kardeşiniz için beni bir takasın parçası ederken bana ne olacağı umurunuzda olmadı! Siz Afra'yı Ölüler Diyarı'nda saklamak için bana acı dolu yirmi dört yıl verdiniz ve şimdi karşıma geçip bunu değiştiremediğinizi söylüyorsunuz!"

"Tüm bunları yaparken bir gün hayatıma gireceğini bilmiyordum."

Gözlerinin içine alay ederek bakıp, "Birinin hayatına girdiğim gibi çıkmasını da bilirim, Savcı Hoca," dedim, hemen sonra elim boynuma uzandı. Pusulamı tutup daha o bana engel olamadan bedenime dönmeyi arzuladım.

Gözlerimi açtığım an kendimi bedenimin yanında buldum. Ruhum hücrede yatan bedenime doğru süzülürken Savcı'nın, "Elzem, buraya gel!" diyen kızgın sesini zihnimde duydum. Onun sesini zindandayken bile duymamın tek sebebi, ikinci kez beni kölesi yerine koyup emir vermesiydi.

"Canın cehenneme, hayvan herif! Eğer emir vererek beni kontrol altına alırsanız aynı şeyi ben de kardeşinize yaparım!"

Bedenime girince hemen ayağa kalktım. Bebekken çağrısına cevap verip onun kölesi olduğum için emir vererek beni zorla odasına götürebilirdi. Ben bu kadar sinirliyken bunu yaparsa Gediz'in başını belaya sokacağını iyi bildiği için buna cesaret edemezdi. Ben Savcı'nın kölesiysem Gediz de benim kölemdi. Savcı bana isteğim dışında bir şey yaptırmaya kalkışırsa gözümü bile kırpmadan Gediz'i öldürtürdüm. Kılıcıyla kendi boğazını kesmesini emrettiğimde bana itaat etmekten başka şansı kalmazdı. Savcı tüm bunları düşünebilecek biriydi.

"Buraya geliyor!" diye mırıldanıp hücrenin içinde sinirle dönmeye başladım. Odasından kaybolduğum an koşarak zindanın yolunu tuttuğunu tahmin etmek zor değildi.

Hücrenin kapısı gürültülü bir şekilde duvara çarparak açılınca Meliz nefes nefese içeri girdi. Saçları alnına yapışmıştı ve fazla koşmaktan yanakları kızarmıştı. Dağınık saçlarının arasından bana bakıp aldığı hızlı nefeslerle, "Henüz şafak sökmeden seni kaçırsam sorun olur mu?" diye sordu korkuyla. "Çünkü o yaratık yine peşime düştü!" Bir iblisin zamanlaması ancak bu kadar mükemmel olabilirdi.

"Senden bu kadar çok nefret etmiyor olsaydım seni öpebilirdim, Meliz." Ona doğru koştuğumda tek düşündüğüm Savcı buraya gelmeden önce zindandan kaçmaktı.

Hücreden çıkınca tüm nöbetçilerin yerde baygın yattığını gördüm. Meliz en azından onları öldürmemişti. Çıkış kapısının olduğu yöne doğru koşarken yolumuzdaki tüm meşaleler bir bir söndü, o sırada duyduğumuz kükreme sesiyle duraksadım. Geçeceğimiz yol tamamen karanlığa bürünmüştü. Meşalelerin sönmeye başlamasının tek sebebi canavarın gelişiydi. Meliz ile göz göze gelince aynı anda çığlık atarak geriye döndük. "Geliyor, daha hızlı koş!" diye bağırırken dehşete kapılmıştık. Geldiğimiz tarafa doğru koşmaya başladık, zindanda kapana kısılmıştık çünkü canavar, çıkış kapısının olduğu yerden geliyordu.

"Meliz, derhâl bir şeyler yap!" Adım attığımız her yer karanlığın hükmü altına girdiği için sola dönerek ışığın olduğu alanlara kaçıyorduk."Bizi canlı canlı yiyecek, bir şeyler yap artık!" diye bağırdım.

"Ne yapabilirim ki? O bir ölü yiyici!"

"Ölü yiyici diye yesin mi bizi, aptal iblis! Üstelik henüz ölü bile değiliz ve ölmek de istemiyorum. Işınla bizi! Burası dışında herhangi bir yer olabilir."

"Gerekli hazırlıkları yapmadan portal açmak o kadar kolay değil, Oyunbaz!"

"Tanrı aşkına, kendine gel, sen bir iblissin! Lütfen tüm kötülüklerini sadece bana saklamayı bırakıp bir şeyler yapar mısın?" Kadın benim dışımda kimseye zarar vermiyordu. Bu saatten sonra ona nasıl kötü olunacağını ben mi öğretecektim?

"Zamana ihtiyacım var," dediğinde onu yanından geçtiğimiz boş hücreye doğru ittim.

"Acele et, sana sadece birkaç dakika kazandırabilirim." Kapıyı üzerine kapatıp duraksadım. Umarım ben canavarın akşam yemeği olmadan bir şeyler yapabilirdi.

Karşımdaki tüm ışıklar hızla sönerken koridorun ortasında öylece duruyordum. "Bunu yapabilirsin, bunu yapabilirsin." Kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum ama ödüm kopuyordu çünkü onun ödülü bendim. Benimle beslenmediği sürece asla özgür kalıp diğer cesetlerle beslenemezdi. Siftahı benimle yapmak için lanetlenmişti. Yirmi dört yılın açlığını çekerken ağız sulandıran ödülünü almak istiyordu.

Annem haklıydı, onunla yüzleşmeliyim.

"Ammamet!" Adını ilk kez sesli bir şekilde söyledim. "Ortaya çık, yaratık!" Yıllardır bana işkence eden canavarı görmenin zamanı gelmişti. Buna hiç hazır değildim, keşke tanışmak için bu kadar acele etmeseydim.

Adını söylediğim an sanki deprem oldu. Her yer sallanırken öyle bir kükredi ki duvara doğru savrularak yere yüzüstü düştüm. Henüz ortaya çıkmamıştı ama kükremesiyle bile beni yanımdaki duvara savurmuştu. Duvara sertçe çarpıp yere yuvarlandığımda acıyla inledim. "Acele et, iblis!" Ellerimi yere bastırıp ayağa kalkmaya çalışırken zemin sallanıyor ve duvardaki meşaleler yere düşüyordu.

Güçlükle ayağa kalktığımda tavandan düşmeye başlayan molozlardan kurtulmak için kendimi yan tarafa attım. "Me-Meliz, sanırım yardıma ihtiyacım var!" demiştim ki koridorun diğer ucunda beliren yaratığı görünce yutkundum. Bu şey de neyin nesiydi?

Yıllarca içimde böyle bir yaratığı taşımış olamam.

Karşımdaki normal bir canavar değildi çünkü aklımda şekillendirdiğim şeyden çok daha korkunçtu. Bir ağaç kabuğunu andıran derisi simsiyahtı. Hafif kambur bir duruşu olduğu için ensesinden başlayıp sırtına kadar tek çizgi hâlinde ilerleyen kemikte sivri çıkıntılar vardı. Kaburgasının tam ortasında sivri ve kalın bir yol çizen bu çıkıntılar siyah kemiktendi. Her biri bir mızrağın sivri ucunu anımsatıyordu. Midem kasıldı. Bu şeyin tam altı kolu vardı!

Üstteki kolları insanlarınki gibi zayıftı fakat ortadaki kolları bacaklarım kadar iri, güçlü ve kaslıydı. En alttaki kolları ise kalın ama daha kısaydı. Elleri yerine bıçağı andıran kemikten simsiyah keskin pençeleri vardı. Ayakları iki bacağımın toplamından daha kalın ve kaslıydı. Ayak parmakları yerine zemini kavrayan üç sivri pençesi vardı. Göğsünün ortasındaki kemikli kaburganın arasından lavlar görünüyordu. Sanki iç organları yerine kor ateş taşıyordu.

Pütürlü derisindeki çatlaklardan volkandan sızan lavlar gibi yakıcı bir ateş görünüyordu. İri bedenine göre küçük bir kafası vardı ve

kulaklarının olduğu yerdeki iki sivri boynuz fazla ürkütücüydü. Alnının tam ortasında küçük bir delik varken gözleri iki yuvarlak ateşten ibaretti. Burnu varla yok arasındaydı ama ağzı felaket bir görüntüye sahipti. Ağız genişliği kulağının olması gereken yerden başlayıp diğer kulak hizasının çizgisinde bitiyordu. Sivri, parlak dişleri bir çizgide değildi çünkü ağzının her yerinden keskin dişler fışkırıyordu.

Dişlerinin arasından kıpkırmızı yapışkan lavlar akıyordu. Burnundan dumanlar çıkıyordu ve ağzından akan lavlar yere düşünce herhangi bir ateş oluşturmuyor veya zemini yakmıyordu. Belki de lavlara benziyordu ama gerçek bir ateş değildi. Bilmiyordum, çok garip bir yaratıktı. Yürümek yerine yerde sürünerek bana yaklaşırken çok fazla kolu olduğu için bir örümcekten farklı görünmüyordu. Eğer bedenimi kendisine yuva yapan karanlığın bu olduğunu bilseydim yemin ederim ki uykuyu bile kendime yasaklardım.

Bir krizle tir tir titrerken gözlerimi yaratıktan ayıramıyordum. "Meliz, her ne yapıyorsan bırakıp yanıma gel!" Korkuyla bağırdığımda Meliz hücrenin kapısını açıp kafasını dışarı uzattı. Devasa yaratığı görünce çığlık atarak tekrar içeri girdi ve kapıyı hızlıca kapattı. Bu kadın bir de iblis olacaktı! "Meliz, derhâl buraya geliyorsun!"

"Onu oyalama işi sende, hatırlatırım!" Bu işten sağ kurtulursam ona yapacağımı biliyordum.

Yaratık bir dev büyüklüğünde olduğu için hareket ettikçe zindanın içindeki sarsıntı artıyordu. Zindanda deprem etkisi yaratan sarsıntılar yüzünden duvarlar çatlıyor, tavandaki molozlar sağanak gibi yere düşüyordu. Bu enkazın altında kalıp ezilmemek için sürekli zindanın içinde bir yerlere kaçıyor, takılıp yerde yuvarlanıyordum. Daha şimdiden çok fazla yaralanmıştım. Ammamet bana yetişmek üzereyken tavandan kopan büyük bir moloz ikimizin arasına düşünce rahat bir nefes aldım. Hemen farklı bir yöne kaçmaya başladım.

Sanırım bu depremin tek sebebi yaratığın iri cüssesi değildi. Meliz içeride her ne halt yapıyorsa sarsıntıyı sürdüren şeylerden biri de oydu. Kafama düşmek üzere olan taştan kurtulmamı sağlayan şey tam zamanında içeriden çıkan Meliz'in üzerime atlamasıydı. İkimiz birlikte yerde yuvarlanırken kocaman bir taş az önce olduğum yere düşmüştü. "Hadi!" Meliz kolumu tutup beni kaldırırken korkudan çılgına dönmüş vaziyetteydim. Her yerden toz toprak akıyor, molozlar üzerimize düşüyordu. Burası yıkılıyordu!

Sarsıntı gittikçe şiddetlenirken, "Elzem!" diyen Savcı'nın sesini duyunca hemen sesin geldiği yöne döndüm. Daha Savcı'yı göremeden çıkışın olduğu yerdeki zemin tamamen yıkılarak yolu kapattı. Ayakta zor dururken tek kurtuluşumuz olan çıkışı da kaybetmiştik. "Şuraya bak!" Meliz bağırarak duvarı gösterince çığlık çığlığa birbirimize sarıldık. O şey gerçekten de bir örümcek gibi düz duvara tırmanarak süratle bize doğru geliyordu.

Bunu gerçekten yaşıyor olamam!

"Lütfen bana herhangi bir kapıyı açtığını söyle, Meliz!"

Yaratık kükreyince bağırarak bana daha sıkı sarılırken, "Sanırım bir tane açmayı başardım!" dedi korkuyla. "Ama bizi nereye götüreceğini bilmiyorum." Buradan gidelim de neresi olursa olsun, razıydım.

"Madem kapıyı açtın, burada ne halt yiyoruz? Koş hadi!" Ondan ayrılıp hücrenin açık kapısına yöneldim. Tam içeri girecektim ki duyduğum acı dolu haykırışla arkaya döndüm. Meliz yere düşmüştü ve kocaman bir moloz taşı onun bacaklarının üzerinde duruyordu. Canavar sadece saniyeler içinde ona yetişecekti ve zindan da yıkılıyordu. Hücreye bakınca yere düşen her şeyi içine çeken kara deliği gördüm. Bu portalın içine atlarsam hem zindandaki depremden hem de canavardan kurtulabilirdim.

Portala doğru bir adım atmıştım ki arkamdan Meliz'in, "Ya-yardım et," diyen iniltisini duydum. "Yaratık beni bu bedene hapsettiği için dışarı çıkamıyorum. Şimdi ölürsem bir daha dirilemem." Bedeninden çıkamıyor muydu? Savcı'nın beni Cennet'in bedenine hapsettiği gibi yaratık da onu mu hapsetmişti?

Kurtulmak için sadece saniyelerim kalmıştı, aksi takdirde bir daha bu şansı elde edemezdim. Meliz'in kan revan içindeki hâline baktığımda acıdan kasılan yüzünde dolaştı bakışlarım. "Senden kurtulma şansını elimin tersiyle iteyim mi?" Aceleyle başımı iki yana salladım. "Asla olmaz." Meliz, canavar ile benim aramdaydı. Büyük ihtimalle canavar ile aynı anda ona yetişirdik. Bu, ikimizin de sonu olurdu ama şimdi geçit kapısından atlarsam kurtulabilirdim. Kendi hayatımı düşmanım için feda edecek değildim ya, ölmesi işime gelirdi.

Meliz'e sırtımı dönüp geçit kapısına doğru koşmaya başladım. Tam atlayacağım sırada, "Elzem!" diye korku içinde öyle bir çaresizlikle bağırdı ki sesi içimde bir yerlere dokunmuştu.

"Senden nefret ediyorum, beceriksiz şeytan!" İkimize de küfürler yağdırıp geri döndüm. Kafama düşen sivri taşlar her yerimi keserken sarsıntının içinde Meliz'e doğru koşmaya başladım. Burası saniyeler içinde yıkılacaktı, ne diye geri döndüğümü aklım almıyordu.

Canavar, Meliz'i benden önce yakalamıştı. Meliz'in üzerine eğilip sivri pençelerini tam onun boğazına geçirecekti ki bir anda arkaya doğru savruldu. Canavarın kan kırmızısı gözleri siyaha dönünce kalbim kasıldı. Gözlerimin ardı sızladığında dudaklarımda, "Itır," ismi fısıltıyla dökülmüştü. Bu, Itır'ın enerjisiydi.

Zindanın giriş kapısı molozlarla kapandığı için içeri giremiyorlardı ama hepsi dışarıdaydı. Itır dışarıdan müdahale ederek tam zamanında canavarı geri püskürtmüştü. Yaratığın gözlerinin rengi simsiyah olduğuna göre, Itır onun ruhuna karanlığı salgılayarak bizi görmesine engel olmuştu. Zindan yıkılmaya başlayınca hepsi bizim için buraya koşmuş olmalıydı. Savcı'nın yardım için gönderdiği ruhların enerjisini solumaya başladım. Ölüler Diyarı'ndan çağırdığı Azınlıkların ruhları buradaydı.

Canavar tekrar saldırmaya yeltenince Savcı'nın gönderdiği ruhlar ona acı vermeye başladı, çığlığım canavarın kükremesiyle aynı anda yükseldi. İkimiz de bu depremin içinde dizlerimizin üzerine yığıldık. Ruhlar ona acı verdikçe ben elimi kalbime bastırıp çığlık çığlığa haykırdım. Ağzım ve burnumdan fışkırırcasına kan geldiğinde canavar pençelerini yere vurup çıldırmış gibi daha çok kükredi. Çektiğim bu yoğun acının içinde durmaksızın kan kusarken Meliz'in şoke olmuş gözleri canavar ile benim üzerimde gidip geliyordu.

Dehşete kapılmış gibi bize bakarken, "Savcı, durdur şunu!" diye bağırdı tüm gücüyle. "Ruhlarına durmasını söyle! Sadece yaratığı değil, Elzem'i de öldürüyorsun!" Ağzım ve burnumdan dumanlar çıkarken öyle bir haykırdım ki benim sesimi duyan yaratık yeri yararcasına daha çok sinirlenip pençelerini zemine geçirmeye başladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Meliz'in şaşkın sesini güçlükle duyarken tırnaklarımı yere bastırarak kan kusmaya başladım. Savcı ve Itır, Meliz'in uyarısını duymamış olmalılardı ki yaratığın canını yakmayı sürdürüyorlardı. Itır'ın karanlık gücünün hedefinde yaratık vardı ama Itır'ın gücü siyah dumana dönüşüp ağzımdan ve burnumdan girdikçe iç organlarımı zehirliyordu, kan kusmama neden oluyordu.

Tırnaklarımı yere geçirirken, "Gediz!" diye haykırdım boğazımı kanatırcasına. Gediz benim kölemdi, nerede olursa olsun sesimi zihninde duyabilirdi. "Durdur Itır'ı hemen!" Kalan son gücümle bağırırken nerdeyse ölmek üzereydim. "Savcı ve Itır'ı durdur!" Saniyeler içinde acım dindiğinde nefes nefese kalmıştım. Şükürler olsun ki Gediz onların yanındaydı. Yoksa onları bu kadar hızlı durduramazdı.

Itır dışarıdan müdahale etmeyi bıraktı, Savcı da ruhlarını geri çağırdı. Neden onları durdurduğumu bilmiyorlardı ama bunun için haklı bir sebebim olduğunu bilecek kadar beni tanıyorlardı. Acım dindiğinde nefes nefeseydim. Buna rağmen yerde sürünerek Meliz'e ulaşmayı başardım. Ağzımın içindeki kanı yutarken Meliz'in bacaklarının üzerindeki moloz taşını itmeye çalıştım. Acıdan dişlerini sıkan Meliz, "Dikkat et!" diye bağırınca başımı yukarı kaldırdım. Tavandan kopup üzerime düşmek üzere olan molozu gördüğümde ellerimi yüzüme siper ettim.

Ezilmeyi beklerken hiçbir şey olmayınca gözlerimi açtım. Başımı yukarı kaldırınca gördüklerimle donup kaldım. Yaratık devasa vücudunu üzerime eğerek bana siper olmuştu. Benim boyumun üç katı olan bu dev beni korumuştu. Onunla göz göze geldiğimizde kalbim teklemeye başladı. Yeşillerim onun ateş kızılı gözlerine kenetlenip kalmıştı. Tavandan kopan molozlar onun sırtına düşüyordu ama o, yerinden bir santim bile kıpırdamıyordu çünkü biliyordu ki çekilirse ben enkaz altında kalırdım. Üzerime eğilip beni bu sarsıntıdan korumak ister gibi hiç kıpırdamıyordu.

"Uzak dur ondan!" Meliz avuçladığı toprağı onun gözlerine savurunca kükreyerek geriye çekildi. Canavar yıkılmak üzere olan duvara çarpınca duvar onun üzerine yıkıldı. Yaratık, enkazın altında kalınca göğsümü tutarak bağırdım. Canım o kadar çok yanıyordu ki sanki kaburgalarım kırılıyordu. Öylesine müthiş bir acıydı ki dayanılacak gibi değildi. O duvar benim üzerime yıkılmış gibi acı çekiyordum.

"Elzem, yardım et!" Meliz'in sesini duyunca çektiğim acıya rağmen molozu onun bacaklarının üzerinde çekmeye çalıştım. "Ge-geçit kapanmak üzere." Kanlar içindeki bacaklarının acısından güçlükle konuşuyordu. Canı çok yanıyor olmalıydı ki gözyaşlarını gizleyemiyordu. Benim de canım çok yanıyordu ve sebebi yaratığın acı çekmesiydi.

Ne kadar uğraşsam da Meliz'i kurtaramadım. Avuç içlerim soyulup kanamaya başlamıştı. Ayağa kalkıp haykırarak molozu kavradım ve tüm gücümle kaldırdım. "Cehennemde de birbirimizden kurtuluş yok

anlaşılan!" diye söylenirken ölecek gibiydim. İkimiz de çok fazla yara almıştık. Ben molozun bir ucunu kaldırınca Meliz ellerini kullanarak ezilen bacaklarını taşın altından çekti. Dişlerimi sıkarken daha fazla dayanamayıp taşı bıraktım. Neyse ki tam vaktinde bacaklarını çekmişti.

"Bana tutun, iblis." Meliz bacaklarını kullanamadığı için kolunu omzuma atıp bana yaslandı. Güçlükle onu ayağa kaldırırken öyle bir bağırdı ki kanayan bacaklarındaki tüm kemiklerinin kırıldığını anladım. Düşündüğümden daha kötü durumdaydı. Yaratık kendisini toparlayıp ağzından köpükler saçarak bize doğru gelmeye başlayınca sinirden, "Defol git artık!" diye bağırdım. Zindandaki deprem yüzünden sürekli sağa sola sallanıyorduk. Üstelik Meliz bu hâldeyken kurtulmamız da çok zordu.

Öfkeyle Meliz'in acıdan kasılan suratına bakıp, "Bu yaptığım şey için beni pişman edersen ikinci kez boğazını zevkle keserim!" dedim ve eğilip onu sırtıma aldım. Hızlı adımlarla portalın olduğu hücreye yürürken aynı zamanda Meliz'in acısını kendi vücuduma çekiyordum. Bu lanet kadın benim kadar acıya dirençli olmadığı için ölmesini istemiyordum. Ben doğuştan acıya dayanıklıydım çünkü kan ve işkence, hayatımın her saniyesinde vardı.

Tavandan kopan molozlar üzerimize düştükçe kötü yaralar aldığımız için daha büyük olanlardan kurtulmaya çalışıyorduk. Nihayet hücreye girmeyi başardığımda daha fazla yürüyecek hâlim kalmamıştı. Yere düştüğümde Meliz de sırtımdan düştü. Zemindeki girdap, fırtınalar yaratarak yıktığı her şeyi içine çekiyordu. Meliz fırtınaya kapılıp portalın içine doğru sürüklenmeye başladı. Canavar hücrenin içine dalınca bozguna uğradım. Gitmemi istemiyormuş gibi ayak bileğimi yakalamıştı. "Bırak beni!" diye bağırdım.

Yüzüstü düştüğüm yerde tırnaklarımı zemine geçirirken canavar ayağımdan çekerek beni hücreden dışarı çıkarıyordu. "Elzem!" Meliz son anda elimi yakaladı.

Ancak her ikimiz de yerde yüzüstü pozisyonda olduğumuz için portal onu içine çekerken Meliz de beni peşinden çekiyordu. Meliz elimi sıkıca tutup beni portalın içine çekmeye çalışıyordu ancak ayak bileğimi yakalayan canavar da beni hücreden çıkarmaya çalışıyordu. İkisi arasında ip gibi gerilmiştim. Zindan yıkılıyordu, toz toprak içinde kalmıştı ve her yerden kocaman taşlar düşüyordu. Üstelik portal da

gittikçe küçülüyordu. Meliz elimi bıraksa geçitten geçerek kendisini kurtarabilirdi ama beni şaşırtarak bunu yapmıyordu.

Meliz yaratığın karşısında çok zayıftı, beni onun pençelerinden çekip alamazdı. Canavar beni asla bırakmazdı. "Git hadi, Meliz!" diye bağırdım. Tüm bu fırtına ve hengâmenin içinde ona sesimi duyurmaya çalışıyordum. "Benimle işi bitene kadar sen kurtulursun!"

Elimi bırakıp sadece kendisini kurtarmak yerine diğer eliyle de bileğimi kavrayıp beni daha sıkı tuttu. Bu şiddetli sarsıntının içinde kısa bir an gözlerimin içine bakıp kaşlarını çattı. "Cehenneme birlikte gideceğimizi unutmuş olamazsın!" Bu iş gittikçe garipleşiyordu.

Portal sadece bir insanın geçebileceği kadar küçüldüğünde deprem de dinmeye başlamıştı. Depremi yaratan portaldı, o kapanınca sarsıntı durabilirdi ama bu olursa canavara karşı son şansımızı da kaybederdik. Saçlarım uçuşurken ayak bileğimde öyle yakıcı bir sıcaklık hissettim ki canavar ile aynı anda acıyla haykırdık. Yaratık ayağımı bıraktığı an Meliz girdabın içine girerken beni de peşinden çekti. Portalın içine girdiğimiz anda geçit kapanmış ve canavar dışarıda kalmıştı.

Teşekkür ederim, Mara.

Evet, ayak bileğimdeki o yakıcı büyüyü yapan Mara'ydı, enerjisini hissetmiştim. Onlar dışarıda olabilirlerdi ama hepsi bize yardım etmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

✦

Zindandaki portaldan geçtikten sonra bize ne olduğunu veya nerede olduğumuzu bilmiyordum çünkü her şeyi parça bölük hatırlıyordum. Sanki geçitten geçtikten sonra bayılmıştım veya bilincimi kaybetmiştim. Zihnim yavaş yavaş açılırken gözlerimi aralamak için kendimi zorladım. Meliz'in sesini hayal meyal duyuyordum. "Size defalarca söyledim, ormanda kamp yaparken vahşi bir hayvanın saldırısına uğradık. Kendimi iyi hissetmiyorum, daha sonra ifade versem olur mu?"

İnleyerek gözlerimi açtığımda bir yatakta yattığımı fark ettim. Kapıdan gelen sesler birilerinin dışarı çıktığını gösteriyordu çünkü içeri giren olmamıştı. Dikkatli bakınca bir hastane odasında olduğumu anladım. "Neler oluyor?" Güçlükle konuştuğum sırada yan tarafımdaki yatakta birinin yattığını gördüm. Bu kişi Meliz'den başkası değildi. Bacakları alçıda asılı duruyordu. Oldukça komik bir görüntü olduğunu

söyleyebilirdim. İki bacağı da kasıklarına kadar alçıdaydı. Alt tarafı resmen mumyalanmıştı.

Elindeki küçük aynayla kafasındaki sargıya bakan Meliz, "Demek sonunda uyandın," dedi bezgince. "Dünden beri uyuyorsun, Elzem."

"Neredeyiz?" Uykulu gözlerim odanın içinde gezinirken gördüğüm solgun renkler, serumlar, monitör cihazı ve tavandaki lambayla sertçe yutkundum. "Araf'ta elektrik yok ki." Aklıma gelen şeyin ihtimaliyle midem kasıldı. "Kendi dünyama geri mi döndüm?" Duvardaki priz bile burada elektriğin çoktan bulunduğunu gösteriyordu. Burası Araf olamazdı çünkü Orta Çağ'da elektrik yoktu. Kalbim göğsümde heyecan içinde çırpınırken bunun bir rüya olmasından korkuyordum.

Medeniyete geri mi dönmüştüm?

Meliz'in alay eden sesini duydum. "Siz fâniler nasıl dersiniz? Ah, buldum! Sana bir iyi bir de kötü haberim var, önce hangisini duymak istersin?" Hasta önlüğünün içinde gülerek bana bakıyordu.

"İyiden başla."

"Evet, geri döndük, şu anda Ankara'da bir hastanedeyiz." *Şükürler olsun ki bu bir rüya değilmiş.*

Tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim. Geri dönmüştüm, en azından takas gününe kadar ailemi son kez görebilecektim. Bu benim tek arzumdu. Babama son bir kez sarılma şansım vardı. Sıraç'a doyasıya sarılıp veda edebilirdim ve Yavuz'u görebilirdim. Anneannemin mezarına giderek onunla son kez dertleşir ve annemi o klinikten çıkarabilirdim. Kızları da yanımda getirmeyi çok istemiştim ama olmamıştı. Bu dünyada sadece bir haftam kalmasaydı bir şekilde Araf'a geri dönüp kızları da buraya getirmeye çalışırdım.

Ancak sayılı günlerim varken bunu yapamazdım. Itır'ın ihanetinden sonra kimse için bir şeyler yapmak içimden gelmiyordu. Yıllardır etrafımdaki herkes için çırpınıp durmuştum ama hiçbirinin buna değmeyeceğini Araf bana öğretmişti. Ne olmuş yani hücrede bana yardım ettilerse? Onlar bunu bir kez yaparken ben onlar için hep daha fazlasını yapmıştım. Doğa dışında artık kimse umurumda değildi. Geri dönseydim bile bu sadece Doğa için olurdu.

Derin bir nefes aldım, Doğa'yı şimdiden özlemeye başlamıştım. Ben yokken Araf gibi bir yerde tek başına nasıl yaşayacaktı? "Elzem, bu nasıl mümkün oldu, ben de anlamıyorum." Başımı çevirdiğimde Meliz kafası karışmış bir ifadeyle bana bakıyordu. Yeşil gözleri bir şeyleri

sorguluyordu. "Bizi akademinin dışına çıkaracak bir geçit açtığıma eminim ama hücredeyken garip bir şey oldu. Sanki biri bedenimdeydi çünkü dudaklarımdan çıkan sözcükler bana ait değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzü bembeyaz kesildi. "Portalı açarken göremediğim bir ruh tarafından ele geçirildiğimi düşünüyorum."

"Saçmalama, orada sadece canavar ve biz vardık."

Kaşlarını çatmış, bana ters ters bakıyordu. "Ben ne yaşadığımı iyi biliyorum. Biri açtığım geçit kapısına müdahale etti. Üstelik hücreye girdiğimde zemindeki tüm o işaretler önceden geçit için gereken hazırlıkların yapıldığını gösteriyordu."

Tam itiraz edecektim ki aklıma gelenlerle başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Hücredeyken çocukluk şarkım üzerinden bana verilen mesajlardan biri canavardı. O şarkıyı canavarın saldırısına gerçek anlamda uğradığım ilk gün söylemeye başlamıştım. Şimdi mesajın anlamını daha iyi anlıyordum. Canavarın saldırısını önceden bana bildirmek istemişlerdi ama mesajın tek anlamı bu olamazdı. Zindana benim için bazı işaretler bırakan kişinin verdiği mesaj, canavar ve kitaptı. Beni canavardan kurtaracak büyü *Büyü ve Kalkan* kitabında olabilir miydi? Meliz'e müdahale edip benim dünyama geçit kapısını açan kişi, o kitabı bulmamı istiyor olabilirdi. Kitabı bulmam için beni kendi dünyama gönderdiğini düşünüyordum. Peki, o gizemli kişi kimdi ve bana neden yardım ediyordu? Bu yardımları için benden ne gibi bir beklentisi vardı? Dost muydu yoksa düşman mı?

Bir şeyi merak ederek Meliz'e döndüm. "Kötü haber neydi?"

Tüm dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "Sol tarafına bak." Başımı çevirince gördüklerimle ağız dolusu küfrettim. "Hadi be!" Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bir daha hiçbir şey için "imkânsız" kelimesini kullanmayacağım.

Bölüm 2
Geçmişe Yolculuk

"Bir insan, kendisini elinden tutup kaldırabilir mi? Ben yapınca bu da oluyormuş. Kimsesi kalmayan insan, kendisinin kimsesi olmayı öğreniyormuş. Zor ama mecburiyet..."

Son günlerde hayatımda o kadar garip olaylar olmuştu ki bir yerden sonra bu tür şeylere alıştığım için artık eskisi gibi tepki vermiyordum. Bir gece ansızın kendi dünyamdan çıkıp gözerimi farklı bir boyutta açmam, bu garipliklerden biriydi. Klanlar, ırklar, kış ve yaz olarak ikiye bölünen mevsim değişiklikleri de bunlardan bazılarıydı. Tüm o büyüler, ürkütücü yetenekler ve açıklanamayan daha birçok olay sebebiyle akıl sağlığım tehlike altındaydı. Bir şekilde tüm bunlara bağışıklık kazanmıştım.

Ben bile bir klana aitken daha fazlasına kendimi hazırlamalıydım, değil mi? İçinde bulunduğum dünyanın karanlık yüzüyle tanışmışken her an yaşanabilecek gizemli olaylara artık tepki vermemeliydim. Öyle olmuyordu işte! Ne zaman *bundan daha fazlası olmaz* desem hep daha fazlasıyla karşılaşıyordum. Haftalar sonra eve dönmenin sevincini doyasıya yaşayamadan gördüğüm şey beni şoke etmişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama artık sorgulamak istemiyorum. Gerçekten böyle bir şey olmuştu ve ben şu anda bunu yaşıyordum.

Nasıl ve *neden* diye sorgulamak bile istemiyordum çünkü bunun cevabını verebilecek kimse yoktu. Haftalar sonra gelen sevincim bile kursağımda kalırken elimdeki takvim yaprağıyla sokaklarda amaçsızca dönüp duruyorum. *19.06.2020.* Evet, geçmişe gelmiştik. Günlerden 19 Haziran Cuma idi. Meliz'in bana gösterdiği şey buydu, duvarda asılı duran takvim. Geçmişe geldiğimize inanamıyordum!

Şifacılık yeteneğimle tüm kırıklarını iyileştirdiğim için yanımda sapasağlam yürüyen Meliz derin bir nefes aldı. "Bizi geçmişe getiren ben olmadığım için bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum." Onun yeteneğini aşan bir durum olduğunun farkındaydım. Bizi geçmişe gönderen kişilerin bundan bir çıkarı olmalıydı.

"Bugün 19 Haziran Cuma," diye mırıldandım. Beynim yine benden bağımsız çalışmaya başlamıştı. "O hâlde çarşamba günü geçit açılacak." Her şey en baştan kendini tekrarlayacaktı.

Araf'ın soğuk kış mevsiminden sonra kendimi Ankara'nın yaz sıcağında bulmuştum. Üstelik insanların bize komik bir şey görmüş gibi bakmaları can sıkıcıydı. "Biri bizi geçmişe gönderdi çünkü büyü kitabını almamızı istiyor. Canavardan bizi kurtaracak büyü kitapta olabilir." Geçit gününden beş gün öncesine dönmemizin başka bir açıklaması olamazdı. Meliz hücrede geçit açarken ona müdahale eden kişi ve bana mesaj bırakan kişi aynı olmalı.

Meliz son yarım saattir hep yaptığı gibi yine sızlanmaya başladı. "O her kimse bir akıl hastası olmalı!" Onunla aynı fikirdeydim.

"Daha zamanımız var, önce şu kıyafetlerden kurtulalım." Hastaneden gizlice çıkmıştık çünkü yanımızda kimliğimiz olmadığı için kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Sıraç'ı arayıp hastane masraflarını ödemesini isteyebilirdim ama bu, zamana müdahale etmek olurdu. Yaşanmış bir geçmiş vardı ve burada yapacağım en küçük bir müdahale bile geleceği değiştirebilirdi. Yapacağım her şey, şimdi olduğundan daha kötü şeylere sebep olabilirdi. Lakin şu anda her şeyi değiştirmek için de bir şansım vardı. Bu, bana sunulmuş bir fırsattı. Araf'a hiç gitmeyebilirdik. Geçmişi değiştirirsem gelecekte yaşanacak birçok şeyi önleyebilirdim. Bu harika olurdu! Evet, bunu yapacaktım. Itır ve Savcı'nın ihanetini bir tek böyle engelleyebilirdim. Eğer Dört Kalkan'ın Araf'a gitmesine engel olursam o zaman Itır beni ağlatamazdı. Böylelikle yıllardır süren savaşımı kazanmak için bir şansım olurdu.

Savcı'yı hiç tanımamış olursam bu kadar üzülüp aşk acısı çekmezdim. Bana böylesine değerli bir hazine sunulmuşken bu şansı kullanmalıydım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp buna göre stratejiler yapmalıydım. Geleceği değiştirmeliydim. Araf'a dair her şeyi silmek için bir şansım vardı. Meliz aklımdan geçenleri anlamış gibi gözlerini kıstı. "Bu sinsi bakışı iyi tanırım. Hayır, aklından bile geçirme!" Ne yapmayı planladığımı anlamış olabilirdi ama beni durduramazdı.

Bakışlarımdaki kararlılığı görünce omuzları çöktü. Kafama koyduğum şeyi yapana kadar durmayacağımı iyi biliyordu. "Araf'ı yaşamak kaderimizde vardı, Elzem." Yumuşak bir ifadeyle bana bakarken

iç çekti. "Bir korkak gibi kendi kaderinden kaçamazsın." Bu korkaklık değildi, bu kendi kaderini yeniden yazmaktı ve bunu yapacaktım.

"Beni durduramazsın."

"Biliyorum ama ilk kez yanlış bir karar veriyorsun. Buradaki tek amacımız büyü kitabını alıp canavardan kurtulmak. Bunun dışında olay örgüsünü bozamayız." Gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle bakıp beni uyardı. "Bunu yaparsan kendi geleceğini şimdi olduğundan daha kötü bir hâle getirebilirsin." Bundan daha kötüsü mü? Hiç sanmıyordum.

Derin bir nefes alıp kıyafetlerimiz yüzünden bize tuhaf bakışlar atan insanlara ters ters baktım. Üzerimizde Orta Çağ'a ait kıyafetler vardı. Kan ve toz içindeyken korkunç bir görüntü sunuyorduk. Meliz insanların yadırgayan bakışları karşısında yerinde rahatsızca kıpırdanıp tekrar bana döndü. "Oynanması yasak tek oyuncak zamandır ve bir Oyunbaz olarak nerede durman gerektiğini bilmelisin. Zamanın akışını bir kez bozarsan asla düzeltme şansın olmaz." O yüzden Sıraç'ı aramamıştım çünkü benim için hastaneye gelseydi kafası karışabilirdi. Okulun son gününde öğrencilerine ders veren Elzem Akay'ın neden bir hastanede olduğunu sorgulardı.

Hepsi bu da değildi, bu zamandaki Elzem'in benden haberinin olmaması gerekiyordu. Cin gibi zeki bir kadındı. Eğer bu zaman döngüsünde başka bir Elzem'in daha olduğunu anlarsa bu işin peşini bırakmazdı. Burada dikkatini çekmemem gereken tek kişi yine bendim. Bu işi kendi bildiğim şekilde yapacaktım. Geçmişteki kendime minimum seviyede psikolojik hasar vererek bunu halletmeliydim.

Biraz para temin edersem sıradan ama temiz bir otelde kalabilirdim. Göz önünde olan lüks otellerden özellikle uzak duracaktım. Sosyal faaliyetler, iş seyahatleri ve günlük yaşamımda çok fazla göz önünde olan bir hayatım vardı. Medyaya yansıyacak tek bir haber, geçmişteki Elzem'in sabah kahvaltısı sırasında önünde duran gazetede yer alırdı. Henüz çatı katındaki kadının kim olduğunu bile bilmezken kendi hakkında çıkan haberlerin şokunu ona yaşatmak istemiyordum.

Aptal biri olsaydı sorun değildi çünkü sorgulasa bile işin peşini bırakırdı. Ama o benim geçmişteki hâlimdi ve ben hiçbir işin peşini kolay kolay bırakmazdım. Her ne yapacaksam kendimi şüphelendirmeden yapmalıydım. Buradaki tek rakibim, geçmişteki hâlim olduğu için işim hiç kolay değildi çünkü rakibim tam bir çetin cevizdi.

Zaten benim hakkımdan da bir tek ben gelirdim.

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. "Şaka gibi bir şey yaşıyorum." Hangi insan kendisinin arkasından nasıl iş çevireceğini düşünürdü ki?

"Sadece kitaba odaklanmalıyız, Elzem." Meliz'in bacakları düşündüğümden daha hızlı iyileşiyordu, bunun en büyük sebebi ölümsüz bir bedende olmasıydı. Yardımımla o alçılardan kurtulmuş olabilirdi ama hâlâ yürürken biraz aksıyordu. Etrafına bakınırken hâlâ aynı konuda beni uyarmaya devam ediyordu. "Dengeyi bozmayı unut, yaşanacak şeylere müdahale edemeyiz. Çarşamba gecesi kitabı aldıktan sonra asıl işimiz başlıyor. O zamana kadar sadece seyirci konumundayız." Onu dinleyeceğimi sanmıyordum. Araf'ta yaşadığım her şeyi silmek için çarşamba gecesi o geçit açılmamalıydı. Ama öncesinde Ankara'nın kavurucu sıcağında beni haşlayan bu kıyafetlerden kurtulmalıydım. Araf'ın kışından sonra sıcak havaya girmek bedenimin dengesini bozmuştu.

Eskiden sık sık geldiğim güzellik salonuna girdik. Neyse ki hastaneye çok yakın olduğu için fazla yürümek zorunda kalmamıştık. Asansörle bir üst kata çıktığımızda buradaki kalabalık seçkin ailelerden oluşuyordu. "Elzem Hanım?" Holde karşılaştığım kadına gülümseyip ona doğru yürüdüm.

"Yıldız, lütfen birkaç saat içinde beni baştan yaratacağını söyle." Uzun zamandır hizmetçilik yapmaktan ne cilt bakımı yaptırabilmiş ne de saçlarımla ilgilenebilmiştim. Tırnaklarım bile uzun zamandır oje yüzü görmemişken resmen insanlıktan çıkmıştım.

"Size ne oldu?" Burada çalışan orta yaşlı kadın daimî müşterisine bakarken oldukça şaşkın görünüyordu. Osmanlı cariyelerini andıran uzun, korseli kıyafetlerime baktıkça daha çok afallıyordu.

"Soru sorma ve işini yap, Yıldız," diyerek yanından geçtim. "Derhâl kızları bana gönder, kaybedecek zamanım yok." Bir an önce işini yapmaya başlamalıydı çünkü buraya onunla Araf'ın dedikodusunu yapmak için gelmemiştim.

Şimdi uzun zamandır özlemini çektiğim bakımlarla birazcık kendimi şımartacağım.

Güzellik salonundaki işim neredeyse akşama kadar sürmüştü. Tüm o masajlar, cilt maskeleri, saç bakımı ve diğer birçok şey düşündüğümden daha uzun sürmüştü. Boy aynasından kendime bakarken harcadığım zamana değdiğini görüyordum. Cildimdeki ölü deriler gittiği için tenim ışıldıyordu. Fazla abartılı olmayan hafif bir makyaj beni kendime getirmişti. Yeşil gözlerim şimdi daha canlı bakıyordu. Saçlarımdaki kırıklardan kurtulmuştum ancak onları kısaltmalarına izin vermemiştim.

Açık bıraktığım saçlarım haftalar sonra ilk kez şampuan ve saç kremleriyle buluştuğu için canlı ve dolgun görünüyordu. Bu güzellik salonunda üyeliğim olduğu için para bulmakla uğraşmamıştım. Daha önce bir yıllık peşin ödemesini yapmıştım. Bu, hayatımda verdiğim en doğru kararlardan biri olabilirdi. Hiç ödeme yapmadan bakım yaptırdığım gibi askıdaki kıyafetlerden giymem de sorun olmamıştı. Burası bir mağaza olmadığı için kıyafetler, ödediğim ücretin dışında kalıyordu. Ama her defasında bol bahşiş bırakan bir müşteri olduğum için aksesuar amaçlı koydukları kıyafetlerden birkaçını almamı sorun etmemişlerdi. İçinde rahat edeceğim spor bir şeyler seçmiştim çünkü seçeneklerim kısıtlıydı.

İnce askılı siyah bir bluz ve dizlerimin bir karış üstüne gelen kırmızı bir etek giymiştim. Meliz benim aksime pantolon ve tişört seçmişti. Bir taksiyle konağa geldiğimizde dış kapının önünde nöbet tutan korumalara doğru bir adım atmıştım ki Meliz beni durdurdu. Yeşil gözleri beni aptal olmakla suçlar gibiydi. "Geçmişteki Elzem şu anda konakta olabilir ve sen bizi buraya mı getirdin?"

Aynen öyle yapmıştım. Elzem okuldan dönünce ağaca çıkıp intihar etmeye çalışan Doğa ile ilgilenmişti. Hemen sonra da her zamanki gibi çalışmak için kendisini çalışma odasına kapatmıştı. Itır da arkadaşlarıyla dışarıda olduğu için büyük ihtimalle sabaha karşı eve gelirdi. Şu saatlerde muhtemelen araba yarışları veya yasa dışı dövüşlere katılıyor olmalıydı. Gözaltına alınmayı hiç sorun etmezdi çünkü onu her zaman kurtaran bir ablası vardı!

Keşke müebbet almasını sağlasaydım.

Akşam olduğu için Doğa da sorun teşkil etmiyordu çünkü hep olduğu gibi erkenden yatmış olmalıydı. Elzem şu anda çalışma odasında olduğu için birileri beni görse de bir şey anlamazdı. Elzem'in odadan hangi saatte çıkacağını bildiğim için sıkıntı yoktu. "Fatih, taksinin

parasını öder misin?" Korumalardan birini yanıma çağırdıktan sonra ona Meliz'i gösterdim. "Arkadaşımı bir otele yerleştir. Ona kolayca ulaşmam için bir telefon almayı da ihmal etme."

Meliz'i korumalarıma bırakıp konağın bahçe kapısından içeri girdim. Onu eve alamazdım, bu daha çok soruna yol açabilirdi. Çatı katındaki Meliz'in neler yaptığını bilmediğim için iki Meliz'in aynı evin içinde olması riskliydi. Korumalar şaşkınlık içinde bana bakarken tebessüm ederek onlara bir açıklama yaptım: "Acil bir işim olduğu için arka kapıdan çıkmıştım." Çalışma odasındaki afet, günün geri kalanında hiç dışarı çıkmadığı için bu açıklama gerekliydi.

Zile bastığımda kapıyı Mara açtı. *Kimmiş bakalım hizmetçi?* Kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapan Mara'nın üzerinde beyaz gömlek ve siyah kalem etek vardı. Evdeki tüm hizmetçiler böyle giyinirdi. Mara'nın geçmişteki hâli tam karşımda duruyordu. Şaşkınca gözlerini kırpıştırıp, "Siz çalışma odasında değil miydiniz?" diye sordu. Bu paragöz şu anda hâlâ benim hizmetçimdi, değil mi?

Araf'ta beni ezmeye çalıştığını hatırlayınca omuzlarımı dikleştirdim. "Nerede olduğum hakkında ne zamandan beri bir hizmetçiye hesap veriyorum?" Yanından geçerek içeri girdim. "Salonda olacağım, bana yemek getir." Soğuk bir sesle konuşarak onu daha çok şaşırtmıştım. Gelecekte yapacakları yüzünden ona tavırlıydım. Bu nankör bana odasını temizletmişti!

Şeytan diyor ki hemen şimdi ailesi de dâhil hepsini kapının önüne koy!

Her zamanki gibi Mara bana gizliden gizliye lanetler yağdırarak yemek getirdi. Nihayet doğru düzgün bir yemek yiyebilecektim. Hijyen şartları yüzünden günlerdir istediğim gibi karnımı doyuramıyordum. Kendi evimin mutfağından çıkan yemekleri gönül rahatlığıyla yemek harikaydı. Mara'nın annesi Berna Hanım, benim için fazla yağlı olmayan şeyler hazırlamıştı. Oysaki ben bu akşam diyet listeme uymak istemiyordum. Genelde aşçılar diyet programıma uyduğu için burada pişen çoğu yemekler benim zevkime göre hazırlanırdı.

"Siz zayıfladınız mı?" Mara gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Bir gün içinde beş kiloya yakın vermiş gibisiniz."

"Elma diyeti uyguluyorum, Mara. Aşırı hızlı zayıflatıyor."

"Öyle mi?" Meraklı bir suratla bana doğru birkaç adım attı. "Bana da diyetin içeriğini söyler misiniz?" Öğlen gördüğü kadın ve şu anda baktığı kişi arasındaki inanılmaz kilo farkı onu şoka uğratmış olmalıydı. "Bir günde bu kadar zayıflamak mümkün değil, şu diyetten ben de istiyorum."

Sinirlerim bozulduğu için gülerek başımı salladım. "Tabii ki sana da söyleyebilirim. Günahlar şehrinden dövülmüş bir tencereyi ocağın üzerine koy ve içine bolca nankörlük dök. Bir kavanoz bencillik, birkaç tutam kıskançlık ve üç damla da gözyaşı ekle. Son olarak bunları ihanetle tatlandır, al sana mis gibi elma diyeti."

"Bu ne saçma bir diyet, hiçbir şey anlamadım. Ayrıca içinde hiç elma yok."

"Merak etme, içinde ve içimde bolca elma var."

"Sizi anlamıyorum, Elzem Hanım."

"Zekâ meselesi demeyeceğim, Mara çünkü bu lafın patentini vahşi bir barbara çoktan sattım."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Sana beni anla diye para ödemiyorum." Karnım doyduğu için boş tepsiyi gösterdim. "Sen hâlâ burada mısın?" Kaşlarını çatarak tepsiyi kaldırmasını büyük bir keyifle izledim. Nasıl olsa gelecekte canıma okuyacaktı, ben niye geçmişte aynısını yapmayayım ki?

"Mara, kahvem nerede kaldı?" Tepsiyle mutfağa doğru yürürken arkasından sert bir sesle bağırdım. "Bu kadar yavaş olmak zorunda değilsin!"

İşte, hak ettiğim hayat.

Salonda oturup en az bir saat boyunca gözlerimi saatten ayırmadım. Tüm çalışanlar odalarına çekildiğinde nihayet beklediğim an gelmişti. Çoktan gece yarısı olmuştu. Medusa, yani Meliz şu anda banyoya girmiş olmalıydı; kitabı almak için harika bir fırsattı. Elzem'den önce alırsam geçit kapısının açılmasını engelleyebilirdim. Hızlı adımlarla merdiveni çıkıp çalışma odasının kapısını kontrol ettim. Elzem her an dışarı çıkabilirdi, bu yüzden âdeta koşarak üst katın basamaklarına tırmandım. *Kendimle saklambaç oynadığıma inanamıyorum.*

Basamakları bitirdiğim esnada merdivenden gelen adım seslerini duyunca sıkıntıyla ofladım. "Geliyor!" Hemen peşimden Elzem de çalışma odasından çıkmış olmalıydı.

Hemen annemin odasına girip kapıyı sessizce kapattım. Hızlıca yatağa yürürken Elzem düşündüğümden daha hızlı peşimden gelmiş olmalı ki fısıltısını duyunca yutkundum. *Anne,* diyordu. Itır ile yine tartıştığı için canı yanıyordu ama bunu kimseye söyleyemiyordu. Gözlerim yatağın yanındaki komodini bulunca kaşlarımı çattım. Gerçek pusulam burada bir yerlerde olmalıydı. Hemen boynumdaki pusulanın kapağını açtım. "Pusulam nerede?" Ona *sen neredesin* diye sormak saçma olurdu. Zaten geçmişteki kendimden de farklı biriymiş gibi Elzem diye bahsetmek çok garip geliyordu.

Ok hızlıca dönüp kitaplığı gösterince hemen oraya koştum. Okun gösterdiği raftaki kitabı çekince arkasında duran saat kutusunu aldım. İçini açınca gerçek pusulayı buldum. Meliz, Elzem'in pusulasını sahtesiyle değiştirmişti. Gerçek pusulayı aldıktan sonra kutuyu yerine koyup kitabı da eskisi gibi kutunun önüne yerleştirdim. Aldığım pusulayı daha önce bulduğum yere, yani komodinin üzerine bıraktım. Elzem'in pusulayı daha kolay bulacağı bir yerdi.

Zamana müdahale etmiş olmuyordum çünkü ilkinde de pusulayı komodinin üzerinde bulmuştum. Elzem'in kapıyı açacağını fark edince hemen kalın perdenin arkasına saklandım. İçeri girdiğini anlayınca nefesimi tutarak beni görmemesini umdum. Siyah perde onu görmemi engelliyordu ama şu anda ne yaptığını biliyordum. Önceden ne yaptıysam şu anda aynı şeyleri yapıyordu. Annesi sandığı şeytanın odasını meraklı gözlerle inceliyor olmalıydı.

"Burada," diye fısıldadı. Annemin burada bir yerlerde olduğundan bahsediyordu.

Odanın içinde hareket eden adım seslerini duydum. "Yakında yirmi dört yaşına gireceğim ama hâlâ sizi okuyamıyorum." Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. Meliz'in eski kitaplarının bulunduğu kitaplığa bakıp bu cümleyi kurduğunu biliyordum çünkü tüm bu odada yaşananları daha önce yaşamıştım.

İlkinde benim kurduğum tüm cümleleri şimdi o kuruyordu. İçli bir sesle, "Keşke annemiz olduğunu arada hatırlasan," deyince içim ezildi. Şimdi de annemi düşünüyordu.

Küçük bir duraksamanın ardından, "Bu da nedir?" diyen şaşkın sesini duydum. "Şaka mı bu?" Sanırım komodinin üzerine bıraktığım pusulayı görmüştü. Boynumdaki pusulanın bir benzerini görünce ne kadar çok şaşırdığımı hatırlıyordum.

Kalın perde yüzünden Elzem'i göremiyordum ama "Kahretsin! Hangi ara değiştirdin bunları!" diyen öfkeli sesini duydum.

Başımı uzatıp gizlice bakınca kendi kendine konuşarak iki pusulayı karşılaştırdığını gördüm. Nihayet gerçeği anlamıştı. Elinden düşen pusulayla bana sırtı dönük bir şekilde yatağın yanına eğildi. Konuşmaya devam ederek yatağın altına bakmaya başlamıştı. Ses çıkarmadan hemen kapıya doğru yürüdüm. Kutuyu çıkarıp açtığında ben de onunla aynı anda kapıyı açtım. Sırtı bana dönüktü, üstelik tüm dikkati kutuda olduğu için odadan çıktığımı bile anlamadı. Kapıyı hafif aralık bırakıp merdiveni kontrol ettim. "Hadi, Mara." Elzem, Meliz'e yakalanmadan Mara'nın gelip onu dışarı çıkarması gerekiyordu.

Kapı aralığından Elzem'i kontrol edince kaskatı bir bedenle banyonun kapısına baktığını gördüm. Sinirden çığlık atacaktım. Elzem panikatak geçirmek üzere olduğu için kilitlenip kalmıştı ve Mara hâlâ onun için gelmemişti. Elzem'in yakalanması an meselesiydi. Bir şeyler yapmalıydım! Parmak uçlarımda hareket ederek merdivene ulaştığımda koşarak indim. Holde etrafıma bakınca Mara'yı gördüm. Bana sırtı dönük bir şekilde odasına doğru gidiyordu.

"Ah!" diye bağırdığımda Mara bana doğru dönünce onu görmemiş gibi davrandım. Mara'nın dikkatini çektikten sonra koşarak yeniden merdivene tırmandım.

"Elzem Hanım?" Peşimden gelmeye devam etmesi iyi bir şeydi.

Mara'dan önce çatı katına çıkan merdiveni bitirdim. Hemen kolonlardan birinin arkasına saklanarak kendimi ondan gizledim. Burada sadece annemin odası olduğu için yukarı çıkan Mara'nın sesini duydum. "Onun odasına girecek kadar aklını mı kaçırdı?" Başımı eğince Mara'nın aralık kapıdan içeriye baktığını gördüm. Mara odaya girerken ben de saklandığım kolonun arkasından çıkıp tekrar aşağı indim. Az önce kendimi yakalanmaktan kurtardığıma inanamıyordum.

Kendime sahipken asla sırtım yere gelmezdi.

Bir alt kata inince ışık hızıyla odama girip yine perdenin arkasına saklandım. Elzem tüm gece kitaba odaklanacağı için buradaki varlığımı kolay kolay anlayamazdı. Kısa süre içinde odaya giren kızları perdenin arkasından izledim. Elzem panikatak geçirirken Mara'nın onu nasıl sakinleştirdiğini gördüm. Kitap üzerine konuşmalarına kadar bu odada olan her şeyi izledim. Mara para karşılığında büyü kitabını okumayı kabul edince bir fısıltı duydum.

Mara kitabı okumaya çalıştıkça bu fısıltı artıyor, onun aklını karıştırıp okumasına izin vermiyordu. Bu fısıltı üst kattaki Medusa'dan geliyor olmalıydı çünkü o da bir melezdi. Tenebris olduğu gibi Muhafızların da özelliğini taşıyordu. Meliz, Mara'nın zihnine girerek kitabı okumasına engel oluyordu. İlk seferinde yaptığı büyünün fısıltısını duymamıştım ama şimdi güçlerim daha yoğun olduğu için onu duyabiliyordum.

Mara kitabı okuyamamış, daha sonra da yine benimle tartışmıştı. Bu hep yaptığı şeydi. Perdenin arkasından kafamı çok az uzatıp onları izlerken Mara'nın gitmek üzere olduğunu fark ettim. Kapıyı açınca aklına ne geldiyse Elzem'e döndü. Mavi gözleri baştan ayağa Elzem'i incelerken bir şeyi anlamak ister gibi bakıyordu. "Annem haklı, daha az şeker yemeliyim," dedikten sonra odadan çıktığında az kalsın gülecektim.

Daha önce neden böyle dediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Peşimden yukarı çıkarken beni askılı bir bluz ve kısa bir etekle görmüştü. Ancak şu anda Elzem'in üzerinde bugün okula giderken giydiği gri gömlek ve kalem etek vardı. Bu kadar hızlı bir şekilde değişen kıyafetler Mara'nın kafasını karıştırmıştı. Tabii, aradaki kilo farkı da onu bir hayli şaşkına çevirmişti çünkü odadaki Elzem'in kilosunda değişen bir şey yoktu. Henüz Araf'a gitmediği için benim kadar zayıflamamıştı.

Genelde uyumadan önce mutlaka küvette bir saat ılık suyla kendimi şımartırdım. Elzem boy aynasının üzerini çarşafla kapatınca banyoya gireceğini anladım. İç çamaşırları hariç üzerindeki her şeyi çıkarıp banyoya girince hemen perdenin arkasından çıktım. O gün banyoya girince tekrar odaya dönmüş müydüm? Hayır, suyu ayarlayıp doğrudan küvete girmiştim. O zaman sorun yoktu. Yakalanma korkusu olmadan buradaki işimi bitirebilirdim.

Hemen dolabı açıp amaçsızca eskittiğim telefonlardan birini aldım. Çıkan her yeni model telefonu aldığım için eskilerini bir kutuya atıp orada öylece unutuyordum. Küçük bir not defteri, tükenmez kalem ve kullanmadığım birkaç makyaj ürününü alıp çantaya doldurmaya başladım. Benim için hayati önem taşıyan şeylerden sırt çantama bolca koydum. Elzem'in dikkatini çekmeyecek şeyleri almıştım çünkü çok detaycı biri olduğu için eşyalarının kaybolduğunu hemen anlardı. Bu yüzden yokluğunu fark etmeyeceği eski şeyleri seçiyordum.

Keşke yeşil göz kalemlerini sayacak kadar manyak olmasaydı çünkü en çok onlardan bir tanesini almak istemiştim. Elbise dolabını açıp tüm elbiseleri kenara çektim. Kasanın şifresini hızla girerken kendimi tutamayıp güldüm. Kim şifreyi kendi uydurduğu bir şarkının kodları yapardı ki? Kasayı açınca bir tomar parayı çantaya attım. En pahalı mücevherlerden birkaç set almayı da ihmal etmemiştim. Elzem'in bu yakınlarda kasayı açmayacağını biliyordum. "Kendimi soyduğuma inanamıyorum."

Elbiseleri eski düzenine getirince dolabı kapatıp odadan çıktım. Onları Medusa hakkında uyarırsam bir şeyleri değiştirebilirdim. Herkes çoktan uyuduğu için gizlice Doğa'nın odasına girdim. Yatağında derin bir uykuda olan kadını kontrol ettikten sonra kalem ve not kâğıdını çantamdan çıkardım. Benim doğumumda bulunan ebenin kaldığı huzurevinin adresini yazdım.

El yazımın farklı görünmesi için notu sol elimle yazmıştım. Her şeyden habersiz yatakta uyuyan Doğa'yı izlerken, "Lütfen yarın bu notu bul," diye fısıldadım. Notu kolayca bulacağı bir yere, yani masanın üzerindeki vazonun yanına bıraktım. Doğa âdeta bakar kör olduğu için notu doğrudan avucuna yapıştırmayı bile düşünmüştüm.

İkinci hedefim mutfak olmuştu. Belki Doğa notumu görmez diye işimi şansa bırakmadım ve aynı notu mutfaktaki mavi tencerenin içine de koydum. Bu tencereyi Mara çok sevdiği için ondan başka kimse kullanmaya cesaret edemezdi. Tencerenin kapağını kapatıp onu dolaba yerleştirdim, Mara yarın öğle yemeği için yine bu tencerede bir şeyler yapardı. Doğa notu bulamazsa Mara bulmalıydı. Kızlardan biri Elzem'e notu gösterirse gerisini zaten o hallederdi.

Doğrudan kendime not bırakabilirdim ama bu tehlikeli olabilirdi. Doğumumu yaptıran ebeyle konuşurlarsa o, kızları Meliz hakkında

uyarabilirdi. Şimdi gönül rahatlığıyla diğer Meliz'in yanına gidip rahat bir uyku çekebilirdim. Gerçi bir iblisin yanında ne kadar rahat uyku çekilebilirdi, orası belirsizdi.

✦

"Bunu yapmak kötü bir fikir." Itır'ın devamlı geldiği kafeye geldiğimiz için Meliz iki saattir söylenmekten başka bir şey yapmıyordu.

Kamufle olmak için şapka ve güneş gözlükleri takmıştık. Itır bu mekânda çok sık takıldığı için onu burada bulmayı umuyordum. Umduğum gibi de olmuştu, buradaydı. Itır'ı görebileceğimiz bir masada oturduğumuz için sürekli konuşan Meliz'i kısık bir sesle azarladım. "Sessiz olacak mısın sen?" Menüyü burnuma kadar kaldırırken işimi şansa bırakmayacağımı anlamıyordu. Kalkanların hepsi ebe kadına gitmeliydi.

Itır arkadaşlarıyla vedalaşıp ayağa kalkınca içim kıyıldı. Ona bakarken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Şu dönemde henüz beni sırtımdan vurmamıştı ama vuracaktı. Bana ihanet ettiği bir dünyadan çıkıp gelmiştim. Bastığı yeri gücüyle inleten bu kız benim kardeşimdi. Siyah göz makyajı, ona her zamanki gibi çok yakışmıştı. Üzerindeki tek omuzlu salaş tişörtü ve yırtık pantolonuyla asi karakterini dışa vuruyordu. Öfkesi en büyük düşmanı olduğu için bu seferki kurbanı ben olmuştum.

Itır dışarı çıkarken kendimi toparlayıp hemen masadan kalktım. Bu tarafa doğru gelen garsona yaklaştım. Ben garsonun yanına giderken Meliz de Itır'ı yavaşlatmak için dışarı çıkmıştı. Garsonu durdurup camdan dışarıyı gösterdim. "Şu giden siyahlı kız az önce çantasından bunu düşürdü." Notu ona uzattım. "Belki onun için çok önemli bir şeydir, lütfen bunu ona verir misiniz?"

Garson notu aldı ama dışarı çıkmak yerine önce elindeki tepsiyi mutfağa bırakmaya kalkıştı. Garsonun arkasından bakarken kaşlarım çatıktı. Tepsiyi bırakana kadar Itır buradan ayrılırdı. Şükürler olsun ki B planı olarak Meliz'i bunun için görevlendirmiştim. Not Itır'a ulaşana kadar Meliz onu burada tutacaktı.

Yeniden masama oturup kahvemden bir yudum aldım. Bir süre sonra garson dışarı çıkıp tekrar dönmüştü. Hesabı ödeyip kafeden ayrıldığımda Meliz bana doğru geliyordu. "Notu aldı mı?" Arabaya

yürürken başını salladı. "Garson geç geldi ama ona notu verene kadar bir şekilde Itır'ı oyaladım."

Durup gözlerimi kısarak Meliz'e döndüm. "Nasıl oyaladın?"

Sırıtarak omuzlarını kaldırıp indirdi. "Itır arabayı çalıştırdığı esnada arabasının arkasına geçip aslan sesi çıkardım."

"Ne?" Şaşırmıştım. "Tam olarak ne yaptım dedin?"

"Aslan gibi kükredim diyorum, nesini anlamadın?"

"Motoru çalışmış bir arabanın arkasında diz çöktüğünü mü söylüyorsun?" Bunu yaptığına inanamıyordum. "Itır gibi berbat bir sürücünün arabasının arkasına mı geçtin? Suç dosyasının büyük bir bölümü araba kazalarından oluşan kızdan bahsediyoruz. Bu ne tür bir sorumsuzluk!"

Meliz bezgince bana bakarken çocuk gibi gözlerini devirdi. "İnsanlara anneleri gibi hissettirdiğinin farkında mısın? Senin doğumunu gördüm ben."

"Biz fânilerin bu durum ile ilgili çok güzel bir sözü var; akıl yaşta değil, baştadır, iblis! Ayrıca aslan gibi kükremiş olamazsın." Alay ederek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Aslandan çok kuyruğuna basılmış bir köpek sesi çıkardığına eminim."

Ters gözlerle bana bakarken sinirden gözü seğirdi. "Bir Tenebris çok iyi kükrer ama senin gibi sefil bir Oyunbaz bunu bilemez!"

"Depresyonda olan birine bağırdığın için kendinden utanmalısın. Ben duyduklarımın yalancısıyım." Geçmişte Itır ile bu konuda yaptığımız konuşmayı hatırladığım için aslan gibi kükremediğini iyi biliyordum.

"Dinle, az önce çok garip bir şey oldu. Arkadaşlarımla öğle yemeğindeydim ve hesabı ödeyip kalktım. Tam arabama biniyordum ki bir köpek uluması duydum. Sanki biri kuyruğuna basmış gibi cıyaklıyordu zavallı şey."

Hatırladıklarımla gülüşüme engel olmaya çalıştım. Meliz'in kolunu tutarak onu arabaya doğru çekiştirdim. "Yürü hadi. Seninle daha çok işimiz var, kükreyen aslan."

Alınganlık yaparak somurtmaya başladı. "Bana inanmıyor musun?"

"Ne haddime!" dedim abartıyla. "Sana tüm kalbimle inanıyorum." Bana ters ters bakıp arabaya bindi ve kapıyı sertçe kapattı. Gülerek başımı iki yana salladım. "Nelerle uğraşıyorum..."

Buradaki görevimiz tamamlandığı için keyfim yerindeydi. Ana yola çıktığımızda Meliz'in hâlâ alınganlık yaptığını görünce ona arka koltuğu işaret ettim. "Börek sever misin? Otelden ayrılmadan önce senin için bir şeyler almıştım." Sabah kahvaltı yapmadan otelden çıktığımız için aç olmalıydı. Meliz otel odasında hazırlanırken ben de bizim için kiralık bir araba ayarlamıştım. Bunu yaparken de Meliz'in yiyeceği şeylerden birkaç paket hazırlatmıştım.

Meliz uzanıp arka koltuktaki poşetleri alırken kinayeli bir şekilde güldü. "Çocukken de böyleydin," dediğinde gülüşüne rağmen sesinde can yakıcı bir şeyler vardı. "İnsanlara hep yüksekten bakardın ama etrafındaki herkesin maddi manevi her şeyiyle ilgilenirdin."

"Seni düşündüğüm için değil," diye homurdandım. Arabayı kullanırken ona bakmıyordum. "Bana yardım etmen için gücünü toplaman gerekiyor." Hâlâ biraz topalladığı için eski sağlığına kavuşması lazımdı.

Meyve suyunu açıp börekten bir ısırık alırken, "Sen de bir şey yemedin, ister misin?" diye sordu. Arabanın hızını artırırken başımı olumsuz anlamda salladım.

"Poşette bir tane elma olacaktı."

"Elmalardan nefret ettiğin hâlde neden çoğunlukla elmalarla besleniyorsun?"

"Senden de nefret ediyorum ama şu anda arabamdasın, değil mi?" Homurdanmasını umursamadan uzattığı elmayı aldım.

"Savcı deliye dönmüştür." Meliz'in ansızın söylediklerileyle gaza biraz daha yüklendim.

"Cehenneme kadar yolu var."

"Ondan hoşlanıyorsun, Elzem."

"Benim de cehenneme kadar yolum var."

"Çok tuhaf birisin." Gülmeye başladığında sinirle elmadan kocaman bir ısırık aldım. Son durağım Ölüler Diyarı olduğu için cehennem konusunda fazla beklemeyecektim.

Kölesi olduğum için Savcı bana emir verdiği an bedenim burada kalırdı ama ruhum bir süre için Savcı'nın yanına giderdi. Şu anda son sürat araba kullanırken umuyordum ki Savcı bunu yapmaya kalkışmazdı. Beni kendi isteğim dışında oraya çağırırsa her iki annesini de öldürtmek Gediz'e vereceğim ilk emir olurdu. Umarım Savcı kardeşine yaptıracaklarımı önceden düşünüp bana patronluk taslamazdı.

Yaklaşık yarım saatlik bir sessizlikten sonra Meliz yine can sıkıcı konuyu açmıştı. "Savcı'nın seni gerçekten sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Arabayı sağa çekip Meliz'e döndüm. Alay edercesine ona bakıyordum. "Bildiğim tek şey hayatımın içine ettiğiniz, o yüzden kapat artık şu çeneni!" Arabadan inip güneş gözlüğümü taktım. Önüme gelen saçlarımı elimin tersiyle savurarak yürümeye başladım. Sevgi öldürmemeliydi, seven biri sevdiğini öldürmezdi ama Savcı beni ölüme mahkûm etmişti!

Karşımdaki işletmeye bakarken yanıma gelen Meliz hâlâ bir şeyler yiyordu. "Burası neresi?"

"Viran Huzurevi," diye mırıldandım. "Doğumumu yaptıran ebe, yani Gülistan Temiz burada kalıyor."

"Doğumuna giren ebeyle ne işin var?"

Gülerek elmadan bir ısırık daha aldım. "Kalkanların içine kurt düşürsün diye onu birazcık korkutacağım." Arabayı gösterdim. "Kızlardan herhangi biri gelirse yakalanmak istemiyorum. Sen arabaya geçip gözcülük yap."

Ebe kadının adresini biliyordum. Bir seferinde babam doğduğum günü anlatırken ondan her zamanki gibi minnetle söz etmişti ve huzurevinde kaldığını söylemişti. Konuşma esnasında huzurevinin adını hatta Gülistan Hanım'ın kaldığı oda numarasına kadar her şeyi anlatmıştı. Babam sık sık onu ziyaret ediyor olmalıydı. Bahçesi bile toprak yerine betonlarla kaplı bu yer beni rahatsız etmişti. Kapıyı iterek içeri girdim.

Kayıtları tutan görevlinin yeri boş olduğu için doğrudan üst kata çıktım. "Çok fazla ölmek üzere olan ruh var burada." Ayağımdaki ayakkabılara rağmen kokuları soluyordum. Beni en çok tahrik eden koku, ölmek üzere olan insanlara ait kokulardı. Ölümün kokusu açlığımı tetikliyordu. Ayakkabılarım olmasaydı çoktan vampir gibi bir odaya girmiş olurdum.

Oda numarasından ebe kadının odasını kolayca buldum. Kapıya hafifçe vurduktan sonra içeri girdiğimde istemsizce yüzümü buruşturdum. Odadaki yoğun nem kokusu dayanılmaz bir işkenceye dönüşmeden bu işi bitirmeliydim. Gözlerim hiç yıkanmamış gibi duran sarımsı perdeleri bulunca öğürmemek için kendimi zor tuttum. Fayansların arasındaki kir tabakası midemi bulandırdığı için buradan kaçmak için çıldırıyordum.

Masanın üzerinde duran kirli kahvaltı tepsisi ve karmakarışık ilaçlar hijyenden çok uzak görünüyordu. "Elzem, değil mi?" diye sordu Gülistan Hanım. "Baban her geldiğinde senden o kadar çok bahsediyor ki zihnimde canlandırdığım gibisin."

Başımı çevirince yatakta iki büklüm duran kadını gördüm. Gri gözleri ölü gibi bakıyordu. Yüzündeki deri sarkmıştı, kaşları hatta kirpikleri bile dökülmüştü. Kafasında eski, yeşil bir bone vardı ve bonenin altında hiç saç olmadığını anlamak zor değildi. Hasta önlüğünün içinde çok zayıf görünüyordu. Yeterince beslenmiyor olmalıydı ki kemikleri sayılıyordu.

"Merhaba, Gülistan Hanım." Bu çöplükte oturacağım temiz bir yer olmadığı için sallanan sandalye beni idare ederdi. "Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var." Sandalyeye oturunca o da kendini zorlayarak yatakta doğruldu. Sırtını yatak başlığına yaslarken bile nefes nefese kalmıştı.

"Babanın anlattığı kadar varsın." Yorgunca gülümsedi. "Fazla tez canlısın, değil mi?" Öksürmeye başlayınca ondan aldığım ölüm kokusundan çok az bir zamanının kaldığını anladım. Kızlar buraya gelene kadar biraz daha dayanmalıydı.

"Fazla zamanım yok, Gülistan Hanım." Aslında fazla zamanı olmayan oydu ama bunu duymak isteyeceğini sanmıyordum.

Ayağa kalkıp ona yaklaştım. "Doğduğum gece yaşanan her şeyi biliyorum." Yatağın kenarına oturup kırışıkları üzerinde barındıran elini tuttum. "Yardım etmelisiniz." Acısını kendi bedenime çekerken derin derin nefes almaya başladım. Parmaklarıma sızan zift gibi siyah acı damarlarıma karışıp canımı yakıyordu. Hastalığını ondan alamazdım ama kızlar gelene kadar acısını dindirerek ona biraz zaman kazandırabilirdim. Yaptığım şeyi gören Gülistan Hanım'ın yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Vücudundaki acıyı sünger gibi emdiğim için yüz hatları gevşedi. "Acelem var, bu yüzden beni iyi dinleyin," derken hâlâ onun acısını emiyordum. "Doğumumda yaşanan gariplikten dolayı insanların acısını alabildiğim gibi iki katı acı da verebilirim." Gözlerimle ayaklarımı gösterdim. "Ayakkabıları çıkarınca nasıl bir canavara dönüştüğümü görmek bile istemezsiniz." Evet, bu bir tehditti.

Solgun teni iyice sararınca korkusunu soludum. Gözleri büyüyen kadını ne denli korkuttuğumu görebiliyordum. Kendi isteğiyle kolay kolay konuşmayacağını bildiğim için onu korkutmaya mecburdum. Gerçekler konusunda konuşmaya istekli olsaydı şimdiye kadar defalarca benimle iletişime geçerdi. Ancak Gülistan Hanım, ona dokunmayan yılana şükretmeyi seçmişti. Ben o yılanın boynunu parçalamışken aynı şeyleri ona da yapmayacağımın bir garantisi yoktu.

Buz gibi gözlerle ona bakıp son derece ciddi bir sesle, "Gün içinde arkadaşlarımla buraya tekrar geleceğim," dedim. "Kendi iyiliğin için bilmem gereken her şeyi bize anlat, aksi takdirde senin için sonuçları ağır olur." Elini bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Eğer bildiklerini anlatırsa belki kızların konaktan kaçıp kurtulmalarına yardımcı olurdu. Çok önceden bana bilmem gerekenleri anlatsaydı şimdi bu hâlde olmazdım. Gerçi babam ve oğulları bile susmuşken elin kırk kat yabancısı niye bizi düşünecekti ki?

"Geç kaldık!" diye kızmaya başladım. Çoktan ikindi olmuştu ve Elzem her ikindi hiç aksatmadan anneannemin mezarına giderdi. Onunla aynı anda mezarlığa geldiğimiz için arabayı mezarlığın yakınına park ettim. Meraklı bakışlarımı Meliz'e çevirdim. "Ruh formundayken birbirimizi nasıl görüyoruz?" Kader Sarmalı'nda bunu yapmıştık.

Neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışarak dudaklarını araladı. "Sen bir Aykırı'sın. Sadece efendinin değil, istediğin herkesin seni görmesini sağlayabilirsin." Umursamazca omuz silkti. "Sadece istemen yeterli." Bana kendisini gösterdi. "Ben de iblis olduğum için diğer ruhların aksine istediğim kişiye kendimi gösterebilirim."

Bunu hep merak ettiğim için aldığım cevabın rahatlığıyla, "Anladım," dedim. "Şimdi bedenler burada kalıyor ve biz çıkıyoruz." Bir

Tenebris ve Muhafız'ın birlikteliğinden doğan çocuk nasıl iblis olurdu? Gerçekten onca insan bunu hiç merak etmemiş miydi?

İkimiz de bedenlerimizi arabada bırakıp ruh formunda dışarı çıkmıştık. Şimdi tek hedefim Elzem'den önce mezarlığa ulaşmaktı. Kaldırımdan inen sarışını görünce gözlerimi kıstım. "Fazla dalgın görünüyor." Elzem'in yeşil gözleri boş bakıyordu. Yolun ortasında dalgınca yürüyüp karşıya geçerken ondan beklenmeyecek bir dikkatsizlik yaşıyordu. Kitabın sırrını düşündüğünü biliyordum.

Elzem yolu yarılayınca son sürat gelen tırı göremedi. Onu kurtarmak için bir saniye bile düşünmeden yola atladım. "Dikkat et!" Sesimi duyunca başını kaldırdığında korna çalarak üzerine gelen tırı gördü. "Kahretsin!" dese de donup kaldı. *Bu kadar aptal olamam!*

Aramızdaki mesafeyi kapattığım gibi onu belinden yakaladım. Sertçe geriye çektiğimde kalçasının üzerine düştü. Neyse ki son anda onu es geçen tır biraz ileride durmuştu. Müdahale etmeseydim ona çarpacaktı. Elzem şoka girmiş olmalıydı ki düştüğü yerde hiç hareket etmiyordu. İnsanlar onun etrafına toplanıp endişeyle bir şeyler soruyordu ama hiç tepki vermiyordu. Kimin onu tırın önünden çektiğini düşündüğü için irice açtığı gözleriyle etrafındakilere şaşkınca bakıyordu.

Elzem'i bırakıp Meliz'in yanına gittiğimde yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Sen az önce kendini mi kurtardın?"

"Kendi canımı sokakta bulmadım ya, ne gerekiyorsa onu yaptım."

"Yani kendini kurtardın?"

"Neden bu kadar şaşırıyorsun?" Hayrete düşerek ona bakmaya başladım. "Ben kimse gibi değilim, Meliz. Beyaz atlı prensin gelip beni kurtarmasını beklemek yerine kendimin kahramanı oldum hep. Yirmi dört yıl boyunca içimde bir canavarla yaşadım ama bir kez olsun kurtarılmayı beklemedim çünkü ben kendimi kurtaracak güce sahiptim."

Manidar bir ifadeyle bana bakarken bakışlarıyla beni eziyordu. "Sen kendini kurtaramadın, Elzem." Dalga geçercesine güldü. "Kibrin, sonunu getirdi. Kendinin kahramanı olmaya çalışmak yerine yardım isteseydin yirmi dört yıl boyunca kaybedeceğin bir savaş içinde olmazdın."

Sözleri içimdeki öfkeyi harlamıştı ama beni kızdırmasına izin vermeyerek soğukkanlılığımı korudum. "Sevdiğim adamın ihanetine rağmen ben kendimin kahramanı olmak üzereydim. Bunun için sadece bir

haftam kalmıştı." Acıya gülmek diye bir şey vardı, bunu kanıtlarcasına can yakan bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Beni yıkan ne senin yaptıklarındı ne de Savcı'nın yaptıkları. Size rağmen yıkılmadan yolumda yürümeye devam ettim."

Kaşlarım çatılırken dudaklarım titredi. "Itır," derken adı ah eder gibi dudaklarımdan dökülmüştü. "Zaten Itır dışında kimse beni yıkamazdı." Ayın karanlığı güneşi söndürmüştü. "Yardım konusuna gelirsek..." Başımı iki yana salladım. "Benim yardım istemem bile yasaktı. Canın yandığında yardım istemekten korkmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorsan konuşup durma."

Bu tatsız konuyu kapatıp Elzem'e döndüm. Kendini daha iyi hissediyor olmalıydı ki onunla ilgilenen insanları kibarca geçiştirmeye başlamıştı. Etrafındaki kalabalıktan kurtulup mezarlığa girince ona doğru koştum. Yanından geçerken kazayla omzuna çarptığım için, "Ah, hayır," diye inleyip omzunu tuttu. Beni göremediği için onu bırakıp daha hızlı koşmaya başladım.

Ondan önce anneannemin mezarına gelip mezarı kazıdım. Açtığım çukura ceketimin cebinde duran not kâğıdını gömdüm. "İyi de bunu nasıl bulacak ki?"

Gözlerim annemin mezarının üstündeki karanfilleri bulunca güldüm. "Eğri ve yamuk şeyleri nerede olsa bulurum." Bir karanfili dibinden kopardım ve notun olduğu toprağa batırıp ortasından hafifçe kırdım. Ben bu çiçeği o kadar karanfilin içinde bulmakla kalmaz, notu bile bulurdum çünkü karanfili kırdığım için eğri duruyordu. Eğri ve orantısız şeylere takıntım olduğu için Elzem bu çiçeği hemen fark edecekti.

Elzem buraya gelirken yanından geçerek mezarlıktan çıktım. Yalnız bu kadın çok hoş kokuyordu. Kendim diye demiyordum ama her adımından ayrı bir asalet akıyordu. Dışarıdan böyle göründüğümü bilmiyordum. Kendime hayran olmamak elde değildi.

Elzem mezarlıktan çıkana kadar arabanın içinde beklemiştik. Tekrar şapkaları ve gözlükleri takıp onu takip etmeye başladık. Kazasız belasız huzurevine gittiğinden emin olmalıydım. Yolda kızlar sürekli aradığı için arabayı yolun ortasında durdurması can sıkıcıydı. Mesajımı yeni buldukları için kızların onu arayıp şoka uğrattığını biliyordum çünkü tüm bunları daha önce yaşamıştım.

Elzem bir kez daha ani bir frenle arabayı yolun ortasında durdurduğu için bir sürücü ona bağırmaya başladı. Elzem'in arabadan indiğini görünce biz de indik. Bizi görmesin diye yine bedenlerimizi arabada bırakıp ruh formunda dışarı çıkmıştık. Adam bana, yani Elzem'e küfrettiği için sinirlenip arabadan inmişti ama adamın ruhundan aldığı kokuyla durdu. Bağırıp duran adamın ruhundan yükselen kokuyu soluyunca şaşkına dönmüştü çünkü ayakkabılarını giymemişti.

Saygısız maganda, "Kullanmasını bilmiyorsan geçmeyeceksin o direksiyonun başına!" diye bağırıyordu. Kısa boylu, çirkin adam tükürükler saçarak Elzem'in üzerine yürüyünce kaşlarımı çattım. Bana ne cüretle küfrederdi! Ona doğru bir adım atmıştım ki Meliz gülerek kolumu tutunca yanlış yaptığımı anladım. Elzem buradayken müdahale edemezdim.

Çıplak ayakla olduğu için Elzem aldığı kokuların yoğunluğuyla çok şaşkın görünüyordu. "Be-ben. Nasıl... Bu koku nedir?" diye sordu etrafına bakarak. Konuşmakta güçlük çekecek kadar kötü durumda olduğunu biliyordum ama trafiği aksattığı için insanlar kornaya basıp ona kızıyorlardı.

Meliz daha fazla dayanamamış olmalıydı ki sesini kalınlaştırarak, "Onu yürümesi için teşvik etmeli miyiz?" diye sordu. Tanınmamak için sesini değiştirmeyi akıl etmesi de bir şeydi.

"Kes sesini, şu anda bizi duyuyor!" Meliz'i azarlayıp susturdum. Elzem seslerimizi duyduğu için onu daha fazla ürkütmek istemiyordum.

Elzem duyduğu seslerin ona kızan adamdan geldiğini düşünüp aval aval adamın suratına baktı. "Bir şey mi dediniz?"

Adam ona hakaret etmek dışında bir şey söylemiyordu. Meliz ağzından tükürükler saçan magandaya çatık kaşlarla bakıp, "Bu herifin suratını dağıtmak için neyi bekliyor?" diye sordu.

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. "Sana kes sesini dedim. Kimsenin suratını dağıtmayacak."

Bana Elzem'in kireç gibi solan yüzünü gösterdi. "Kusacak gibi görünüyor."

"Çünkü soluduğu koku midesini bulandırıyor. Farkındaysan ayakkabıları yok."

"Suratı korkudan bembeyaz oldu. Neden?"

Sinirden Meliz'in kafasına bir tane geçirdim. "Çünkü bizi duyuyor, aptal! Sessiz olmayı dene." Sırf Elzem beni sesimden tanımasın diye ben de konuşurken sesimi değiştiriyordum.

Neyse ki bir süre sonra Elzem yola çıktığında onu takip etmeye başladık. Koltuğa yaslanan Meliz benim kadar gergin olmadığı için keyfine diyecek yoktu. "Bunun onlara bir faydası dokunmayacak, biliyorsun değil mi?"

İç çekerek başımı salladım. "Biliyorum, farkında değilsin ama ben geçmişi olması gerektiği hâle getiriyorum." Aslında başından beri bendim, değil mi? En başından beri duyduğum o gizemli ses benim sesimdi. Gelecekten geçmişe giderek kendime yardım ettiğim için o sesleri duyuyordum. Kendi zihnimi bile mühürleyen bendim. Kimsesizler gibi kendime yardım edip geleceğimi kurtarmaya çalışmıştım. Az öncesine kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim. Meğerse ben, kendimin koruyucu meleği olmuşum.

Gelecekten geldiğim için artık bir şeyleri değiştiremeyeceğimi biliyordum.

Arabayı konağın yakınlarına park ederek zamanın gelmesini bekliyorduk. Duyduğum o seslerin Meliz ile bana ait olduğunu anlamam büyük bir hayal kırıklığı yaşatmıştı. Günlerdir öyle kötü bir ruh hâli içindeydim ki çarşamba gecesine kadar hiçbir şeye müdahale etmedim. Babam ve abilerimi uzaktan izlemek dışında hiçbir şey yapmadım. Onları o kadar çok özlemiştim ki bu özlem, karşılarına geçip hesap sormama engel oldu. Öylece kimsesizler gibi uzaktan her birine bakıp durmuştum. "Revani ne alaka, bana söyleyebilir misin?" diyen Meliz'in ne demek istediğini anlamamıştım.

Ona bakınca pazartesi günü olanları daha şimdi sorduğunu fark ettim. Medusa, Itır'a büyü yapınca Elzem büyüyü görsün diye ona ayakkabılarını çıkarmasını söylemeliydim. Elzem'i yönlendirmek için Meliz ile ruh formunda tekrar konağa gelmiştik. Itır konağa gelip olay çıkarana kadar beklemekten sıkıldığımız için mutfağa girmiştik. Mara'nın annesi Berna Hanım, Elzem'in en sevdiği tatlıyı yapıyordu. Her defasında tatlının şerbetini çok şekerli yaptığı için onu yiyemiyordum.

Bana sırtı dönük kadına, "Daha az şeker koyun, Berna Hanım," demiştim.

Arkasını dönen kadın beni göremeyince kapı ağzından konuşup gittiğimi düşünmüştü. Demek ki bu yüzden daha önce Mara bana revaniyi getirdiğinde annesinin beni cimri olmakla suçladığını söylemişti. O zamanlarda daha önce tatlının şerbetine müdahale ettiğimi bilmiyordum. Itır ve Doğa gelince Elzem'e yardım ettikten sonra konaktan ayrılmıştık.

Revaniden bahsederek, "Fazla şekerli sevmiyorum," dedim kısaca.

Güldü. "Onu sen yemeyecektin ama."

"O gün onu yiyen ben oldum, iblis."

Çarşamba gecesi gelip çattığında gökyüzünde fırtınalar kopuyordu. Arabanın içinde çatı katını izliyorduk. Hangi noktada müdahale edeceğimi bildiğimden doğru zamanın gelmesini bekliyordum. Meliz haklıydı, zamanla oyun oynanmazdı çünkü yaşanacak bir kader varsa her şekilde yaşanırdı. Bu yüzden konağa girip geçidin açılmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyordum. Bütün bunları yaşamamız gerekiyordu, aksi takdirde annemi kurtaramazdım. Portal açılmazsa Meliz, annemin bedeninden çıkamazdı. Buraya kitabı almak için gelmiştik, öyle de yapacaktık. Bunun dışında hiçbir şeye müdahale etmeyecektim.

"Vakit geldi, hadi gidelim," dedim iç çekerek. Gece yarısı olmak üzereydi. Sırt çantamı taktığımda birlikte arabadan indik, yağmur bizi ıslatmıştı bile. Bu sırada rüzgârın şiddeti, âdeta konakta yaşanan kâbusun habercisiydi. Güvenlik kulübesindeki herkes büyüyle uyutulduğu için bu gece Kalkanlar ve Meliz dışında kimse uyanık değildi. Koşarak konağa girdiğimizde sırılsıklamdık. Hiç vakit kaybetmeden merdivene ilerledik.

Çatı katının koridoruna bedenlerimizi bıraktık ve ruh formunda dolaşmaya başladık çünkü kimseye görünmemeliydik. Son derece ciddi bir ifadeyle Meliz'e bakmaya başladım. "Şimdi beni iyi dinle, senin işin kitabı almak." Benim içeride yapmam gereken çok fazla şey vardı. Bunu daha önce yaşadığım için biliyordum. "Kitap için buradayız, iblis. Oyalanırsak o canavar işimizi bitirir. Geçit açılınca odadaki her şeyi içine çekmeye başlayacak. Hemen kitabı alıp buraya gelmelisin. Bedenine dönmeyi unutma çünkü herkesten sonra geçide biz gireceğiz." Bunu

hatasız yapmalıydık. Eğer yine kitabı kaybedersek döndüğümüzde canavar bizi yerdi.

"Ben..." Meliz susunca dolan gözleri içime dokundu. Ne hissettiğini anlayabiliyordum.

"Biliyorum, bedenini yeniden kazanma şansın varken bunu kaybetmek çok zor ama sen söyledin, bunu değiştiremeyiz." Bu bizim kaderimizde vardı. Ben yapmazsam bir başkası yapardı ama Meliz mutlaka bedenini kaybedecekti. Zamanın akışım bozamazdık, aksi takdirde daha beteri gelip bizi bulurdu.

"Şu hâlimize bak." Yüzümü buruşturup ikimizi gösterdim. "Klanın yok, gücün yok ve yanında durup seni destekleyen kimse yok. Bir de bana bak." Kendi sefil hâlimi ona gösterdim. "Benim burada bir konumum yok, param yok, ailem hatta artık kardeşim bile yok. İkimiz de yalnızız ve peşimizde bir canavar var." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Anla artık, dibi gördük. Birbirimizden nefret ediyor olabiliriz ama ya birlikte kendimizi dipten kurtarırız ya da sonumuzu getiririz."

İçerideki kadın tüm hayatımı mahvetmek üzereydi ve ben de onun yıllardır beklediği büyük günü kâbusa çevirmek üzereydim. "O odadaki iki kadın saniyeler içinde birbirini bitirecek, Meliz." Umutsuzca başımı salladım. "Ama kapının dışındaki bu iki kadın birbirine bir özür borçlu. Bu özür kısa bir süre için ateşkes yapılarak dilenmeli." Onu ikna etmek için gözlerinin içine bakarak yumuşak bir sesle konuştum: "Kader Sarmalı'nda o örümcekten kurtulmak için iş birliği yaptık, yine yapabiliriz."

Birazdan olacaklar ikimiz için de çok zordu. Asla birbirimize güvenmeyecektik ama birbirimizden başka kimsemiz de kalmamıştı. İkimiz de bunun bilincinde olmalı ve durumu kabul etmeliydik. Birbirimize muhtaç olduğumuz bir döneme girmiştik. Sözlerim Meliz'i biraz olsun sakinleştirdiği için isteksizce başını salladı. "Tamam." Zoraki bir şekilde kabul etti. "Hadi, bitirelim şu işi." İşte, duymak istediğim sihirli sözler.

Kapı aralığından içeri girdiğimizde kimse bize dikkat edecek durumda değildi. Çoktan başlamışlardı. Büyü çemberi alevler çıkararak yükseldiği için en az ilk seferinde olduğu gibi beni korkutuyordu. Kızlar halkanın içinde baygın yatıyordu. Bu zamana ait olan Meliz kara büyüye devam ettiği için çemberin içindeki ruhumun yaptığı şeyleri

göremiyordu. Evet, Elzem bedeninden çıktığını bile fark etmeden baygın yatan Mara ile besleniyordu.

Yanımda dikilen Meliz, Mara'nın gittikçe tükenen enerjisini hissetti. "Onu öldürüyor!" Ne yazık ki kontrolümü gerçek anlamda kaybettiğim anlardan biri buydu. Meliz bir şey yapmamı istercesine koluma yapışıp, "Bilge'yi öldürüyor!" dedi telaşla. "Onunla besleniyor!"

Kolumu çekerek ondan kurtuldum. "Ne yapmasını bekliyorsun ki? O bir ruh emici ve ruhlara açlık duyuyor," diye kendimi savundum.

Meliz inanamayan gözlerle bana bakmaya başladı. "Mara'nın ruhuyla beslenmesine izin mi vereceğiz?"

Bozulan sinirlerim yüzünden gülüşüme engel olamadım. "Kulağa fena fikirmiş gibi gelmiyor."

"Hey!"

"Ah, pekâlâ, durduralım şu hatunu."

Elzem'e doğru yürüdüğümde Meliz beni durdurmaya çalıştı. "Bekle, büyünün içine girersen neler olacağını bil... Hadi ama... Neden beni dinlemezsin ki!" Evet, çoktan büyü çemberinin içine girmiştim.

Mara ile beslenen kıza yaklaşıp, "Elzem?" diye seslendim sesimi değiştirerek. Yalnız olmadığını anlaması için omzuna dokundum. "Ne söylersem söyleyeyim, beslenmeye başladığın zaman hiçbir şeyin seni durdurmayacağını iyi biliyorum. Ama durmalısın, durmazsan Mara ölecek."

Mara'nın ruhunu emerken kontrolünü yitirdiği için, "Umurumda değil," dediğinde sesi buz gibiydi. Şu anda ne yaptığını bildiğini bile sanmıyordum.

Fazla güç uygulamadan kolunu hafifçe sıktım. "Mara senin için girdi büyünün içine. Tam tersi şeyler söylese de sana anneni vermek için girdiğini sen de biliyorsun. Bunu ona yapamazsın, Elzem. Durmazsan Mara ölecek," dedim yumuşak bir sesle. Onu öldürürse kendini asla affetmeyeceğini biliyordum.

Sözlerim işe yaramış olmalıydı ki Elzem, Mara'yı bırakmak için kendini zorladı. Ruhlara olan açlığı doruklardayken kontrolünü sağlayıp ondan uzaklaşması çok zordu. Güçlü bir iradeye sahip olduğumu Elzem dişlerini sıkınca anladım. İçindeki vahşi dürtüye gem vurmaya çalışıp elini Mara'nın üzerinden çekince rahat bir nefes aldım.

Beslenmeyi bıraktığı için Elzem, olanları daha yeni yeni kavrıyordu. Kendisine gelince önce Mara'nın solgun yüzüne baktı, daha sonra da çemberin içinde baygın yatan bedenine. Bu olanları görünce dehşete kapılmış gibi yutkundu. Yerdeki bedeni görünce yeşil gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. "Aman Tanrım," diye fısıldarken sesi güçlükle çıkmıştı. Kriz geçirir gibi titrerken gözlerini kendi bedeninden ayırmıyordu. Kirpikleri titreşiyor, yeşil gözleri afallamış bir hâlde bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu. Dehşete kapıldığını görebiliyordum.

Elzem konuşmak için dudaklarını araladı lakin ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu çok iyi anlıyordum. Şu anda neler hissettiğini çok iyi anlıyordum çünkü bunu daha önce yaşamıştım, hem de her saniyesini. Öne uzattığında şeffaf ellerini görünce bağırarak kendini büyü çemberinin dışına attı. "Hayır, hayır, bu saçmalık!" Ağlıyordu ama bir ruh olduğu için gözlerinden yaş akmıyordu ve o bunu da sorgulayıp iyice çıldırmanın eşiğine geliyordu.

"Size sunduğum kurbanları kabul edin! Feda edildi Dört Kalkan, açılsın bana kapılar!"

Meliz'in hırçın sesini duyan Elzem, pencerenin yanındaki kadını gördü. Meliz, annemin bedeninin içinde bağırdıkça gökyüzü yıkılacakmış gibi gürlüyor, çakan şimşekler pencereye yansıyordu. Gök gürültüsü, pencere camlarını paramparça ederek içeri savurmuştu.

Itır'ın bedeninden çıkan simsiyah yansımanın yükseldiğini gördüm. Hemen sonrasında Doğa'nın bedeninden göz kamaştırıcı beyaz bir ışık çıktı ve Mara'dan yükselen mavi ışık da onlara katıldı. Benim bedenimdense kan kırmızısı bir ışık hüzmesi çıkmıştı. Işıklar, kızların bedeninden yükselip birbirine karışınca ikinci kez soluğumu tuttum. Yükselen ışıklar süratle çemberin tam ortasına düştüğünde başta kendi bedenim olmak üzere dört bedenin hepsi bir yerlere savruldu.

Çemberin dışına savrulan bedenler, cansız bir eşya gibi odanın farklı yerlerine düşmüştü. Benim vücudum kırık camların içine yuvarlanıp kanlar içinde kalmıştı. Çemberin ortasına düşen ruhların ışığı geçidi açmak için zeminde küçük bir çatlak oluşturdu. O küçücük çatlak, bir çukura dönüşüp o kadar hızlı büyüdü ki kapı hemen açılmıştı. Zeminde oluşan kara delik, korkudan soluğumu kesiyordu.

Odanın ortasına bir kasırga düşmüş gibi buradaki her şeyi birbirine katarak etrafa savuruyordu. Çoğu eşya duvara çarparak parçalanmıştı, tüm o parçalar havada uçuşarak hortumun içinde şiddetle dönüyordu. Zemindeki girdap ise tüm bunları içine çekiyordu, asıl hortum oydu. Raflar yere devriliyor, kitaplar kasırganın rüzgârına kapılıp girdabın içine çekiliyordu.

Meliz'i fırtınanın içinde güçlükle gördüm. Odanın içine doğru ilerliyor, ellerini yüzüne siper ederek önünü görmeye çalışıyordu. Sarı saçları ve kıyafetleri uçuşurken girdap onu da içine çekmeye başlamıştı. Buradaki işimiz henüz bitmediği için Meliz fırtınaya direnerek yerdeki büyü kitabına ulaşmaya çalışıyordu. Görev dağılımımıza göre onun işi kitabı almaktı. Ben de kolonlardan birine sıkıca tutunarak kendimi fırtınadan korumaya çalışıyordum. Ruh formundayken tüy kadar hafif olduğumuz için girdabın bizi yutması an meselesiydi.

Başta benim olmak üzere Kalkanların bedeni girdabın içine doğru savrulunca çok az vaktimizin kaldığını anladım. Kollarımı kolona daha sıkı sardım ama bedenimin kalan kısmı girdaba doğru şiddetle çekiliyordu. İpe asılmış bir çamaşırdan farkım yoktu. Neyse ki kızları yutunca kara delik şiddetini düşürdüğü için fırtına biraz dinmişti. Yerdeki kara delikten Meliz'in sarı saçları görününce ağır bir gerginlik yaşanmaya başladı. En zor kısmı buydu.

Benimle iş birliği yapan Meliz, tutunduğu duvarın yanında yutkunarak bedenine bakıyordu. Ondan aldığım bedeni geçitten çıkıyordu. Altın sarısı saçlarından sonra kafası da görünmüştü. Gözleri kapalı bir şekilde beline kadar yukarı çıkmıştı. Otuz saniye içinde tüm bedeni girdabın üzerinde hareketsizce havada asılı kaldı. İpek, siyah bir elbise giyen kadın kara meleği andırıyordu. Meliz'in bu kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Gözleri kapalı olduğu için yeşil gözleri, kıvrımlı kirpiklerinin ardına gizlenmişti. Beyaz ve pürüzsüz teninin üzerindeki siyah elbisesi uçuşurken gerçek anlamda uyuyan bir meleği andırıyordu. Meliz tutunduğu yerde ıslak gözlerle ondan aldığım bedenini izliyordu. Sadece bedenini değil, bedeniyle birlikte vücudunun ona sağladığı güçleri ve ayrıcalıkları da kaybetmişti. O bir iblis bedeniydi, yani Meliz'in insanlardan çaldığı diğer bedenler gibi değildi. Kendine özel güçleri vardı ve Meliz, birazdan onu kaybedecekti.

Bunu ikinci kez yaşaması acı vericiydi.

"Nihayet beklediğim an!" Annemin bedeninde olan diğer Meliz gülerek girdaba doğru yürüdü. "Artık kimse karşımda duramaz!" Annemin bedeni yere yığılınca benim sıramın geldiğini anladım çünkü annemin bedeninden ayrılmıştı.

Bu olanların şokunu atlatan Elzem'in kaşlarını çattığını gördüm. Sahne sırası ondaydı. Elzem oturduğu yerden fırlayınca yerdeki keskin cam parçasına uzandı ama şeffaf bedeni ona dokunamadı. "Pusula, Elzem!" diye bağırdım. "Pusulayı taktıktan sonra tekrar dene. Acele et. En zayıf olduğu an, uyanmadan önceki hâli!" Bunları söylerken Meliz'in bulunduğu tarafa bakmıyordum, ona karşı içimde büyük bir suçluluk duygusu vardı ama bunu yapmalıydım. Tüm bunlar daha önce yaşandığı için zamanın işleyişine müdahale edemezdik. Bunu o da biliyordu.

Etrafına bakıp duran sarışının pusulasını aradığını anlayınca tekrar bağırdım. "Elzem, pusula hemen arkanda!" Onunla konuşurken sesimi her defasında daha ince kullanmayı unutmuyordum. İçten içe duyduğu sesin çok tanıdık geldiğini düşündüğünü biliyordum çünkü kendi sesim, bana da bir yerlerden tanıdık gelmişti.

Elzem arkasını dönünce yerdeki eşyaların yanında duran pusulayı alıp boynuna taktı. Pusulasına dokunabilirdi çünkü onun içinde ruhunun mührü vardı ve onu takınca ruh formundayken her şeye dokunabilirdi. Yerdeki büyük, sivri cam parçalarından birini alıp girdaba doğru koşunca, "Yapma..." diyen Meliz'in ağladığını gördüm. Bunu izlemeye dayanamazdı.

Meliz, ona engel olmak için öne atılınca hemen onu durdurdum. "Bu olmalı." Kollarını tutup gitmesine izin vermediğimde ağlayarak başını iki yana salladı.

"Olmasın, Elzem. Bu olmasın..." Bir çocuk saflığıyla ağlayarak bana yalvardığında ne yapacağımı bilemedim. "O benim bedenim." Yeşil gözlerinden durmaksızın yaşlar akarken hıçkırdı. "Sahip olduğum ve benim olan tek şey."

"Özür dilerim, Meliz." Bunu ona yaparken kendimce sebeplerim olmasına rağmen berbat hissediyordum. Meliz karşımda böylesine ağlayıp bana yalvarırken acısıyla mutlu olamıyordum. Islak gözlerle bana baktığında kaşları çatıldı.

"Ben hiç bunu hak edecek kadar kötü biri olmadım ki." Elzem'i durdurmam için yalvarırcasına bana bakarken dudakları titredi. "Tek istediğim kendime bir yer edinmekti."

Bir saniye bile düşünmeden ona sımsıkı sarıldım. "Çok özür dilerim, Meliz." Hemen arkamızda birbirini kanatan geçmişimiz duruyordu ve geleceğimiz, teselliyi yine birbirinin kollarında arıyordu. Bu çok garip değil miydi? Yanlış geliyordu ama bir o kadar da doğru hissettiriyordu.

Duyduğumuz çığlık sesinden sonra her şeyin bittiğini anlamıştık. Elzem, onun boğazını keserek Meliz'in bedenini öldürmüştü. İkisinin de portaldan geçtiğini anlamıştık. "Meliz, vakit geldi." Hemen ondan ayrılıp kitaba doğru koştum. Yere düşen dolabın kenarına sıkışan büyü kitabını aceleyle yerden aldım. O sırada portalın süratle kapanmaya başladığını fark ettim. "Meliz, hadi!" Bağırarak kolundan tutup onu dışarı sürükledim. Üzgün olduğu için hiçbir şey yapmıyordu.

"Kendine gel artık, iblis!" Odadan çıkınca bağırarak ona koridorda duran bedenlerimizi gösterdim. "Kapı kapanırsa zamanın içinde sıkışıp kalırız!" Kollarından tutarak onu sarsınca tehlikeyi sonunda idrak edebilmişti.

"Ta-tamam." Az önce olanların etkisinde olduğu için konuşurken çenesi titriyordu.

Hemen kitabı yerde yan yatan bedenimin sırt çantasına koyup fermuarı kapattım. Aceleyle Meliz ile yerdeki bedenlerimize girdik. Gözlerimizi açtığımız gibi ayağa kalkıp odaya koştuk. Geçidin kapanmasına saniyeler kala kendimizi içine attık. Bunu yaparken aynı yere düşelim diye Meliz ile el ele tutuşmuştuk. Karanlığa çekilirken, daha önce olduğu gibi portal beni yutmadan hemen önce son kez anneme bakmıştım.

Bu sefer bakışlarım sessiz bir vedayı barındırıyordu çünkü bir daha asla onların hayatında olmayacağımı artık biliyordum. Ve ben yine aynı şeyleri düşünmüştüm. *"Başardım, artık özgürsün, anne. İyi ol kalan hayatında."* Meliz artık onun bedeninde değildi.

✦

Portaldan geçince gözlerimizi yine Araf'ta açmıştık. Buraya tekrar döndüğüme inanamıyordum. Hem de bu sefer kendi isteğimle gelmiştim! Daha önce olduğu gibi fânilerin bölgesindeki ormanın içinde

kendimi bulmuştum. Adım attıkça ayaklarım yerdeki kar tabakasının içinde kayboluyordu. Soğuktan tir tir titrerken bir de Meliz'in öfkesiyle uğraşıyordum. Çatık kaşları bir saniye olsun düzelmemişti. "Beni öldürdün, sen bir canavarsın!" *Biri şu kadını susturabilir mi? Aksi takdirde dilini kökünden koparınca gerçek canavarı o zaman görecek.*

Ankara'nın sıcağından bu kara kışın ortasına ışınlandığım için burada donuyordum. Meliz için ise hava hoştu. Araf'ın çok soğuk olduğunu bildiği için konağa gitmeden önce kışlık ne varsa giymişti. Bense bir kez daha yazlık kıyafetlerle burada donuyordum. "Yıllar sonra beynimin durduğu bir güne denk geldik ve sen bana kalın giyinmem gerektiğini söylemedin!" Daha kötü olansa niye kışlık şeyler aldığını ona sormayı hiç akıl edememiştim.

Mini etekten dolayı açıkta kalan bacaklarıma bakınca keyfi az da olsa yerine geldi. "Savcı'nın kıskançlık krizi geçirmesi için özellikle böyle giyindiğini düşünmüştüm." O herif benim umurumda bile değildi. Kendi dünyamdaki koşturmaca yüzünden iki dünya arasındaki iklim değişikliğini tamamen unutmuştum.

Etrafıma bakmaya başladım. "Sence zamanın hangi kısmına geldik?"

Meliz sinirden yerdeki karlara tekme atarak bağırdı: "Nereden bileyim ben! Biri bizi zamanın farklı yerlerine gönderip duruyor. Araf'ta zamanı kontrol edecek güçte biri olmadığı için bunu kimin yaptığını bilmiyorum." Birilerinin bizimle uğraştığına emin olduğu için korku dolu gözlerle etrafına bakıyordu. "Hiç ve her şeyi elinde tutan zaman lordları bir efsaneden ibaret!" Bekle, ne demişti? Hiç ve her şey mi? Midem kasıldı. Daha önce Bülbül, bana buna benzer bir şeyler söylemişti. *Her şeyim* ve *hiçim* gibi bir şeyler söylediğine emindim.

Bizi zamanın içine savuran kişi Bülbül olamazdı, değil mi?

O kızda bir terslik olduğunu başından beri biliyordum!

Elzem'i bulup onu akademiye kadar uzaktan korumalı, daha sonra onun zihnini mühürlemeliydik. Efsun'un odasında benimle konuşup zihnimi mühürleyen o gizemli seslerden biri bendim, diğeri ise Meliz'di. Bunu bildiğim için aynı şeyi tekrar yapmalıydım. O gün Efsun'un odasında kendimle konuşup zihnimi mühürleyen bendim. Kendimi son kez uyarıp zamanın farklı bir bölümüne gitmiştim. Son gözyaşının akacağı güne gitmiş olabilirdim.

Kalacağımı önceden bildiğim zindana ve Savcı'nın odasındaki kitaba küçük işaretler bırakarak kendimi kitap ve canavar hakkında uyarmıştım. Zindandaki o ipuçları fazla zekice kurgulanmıştı. Beni çok iyi tanıyan birinin sadece benim anlayacağım mesajlar bırakması her şeyi doğruluyordu. O mesajı kendime bırakmış ve geçmişe dönüp birçok konuda kendime yardım etmiştim.

"Belki kıyafetler konusunda hazırlıksız geldim." Taktığım sırt çantamı Meliz'e gösterdim. "Aldığım pahalı mücevherlerden birkaçı da odamdaydı." Buradaki para birimi farklı olabilirdi ama altın ve mücevher, her boyutta aynı değeri görüyordu. Onları bir kuyumcuya götürünce kalan son haftamı rahatlık içinde geçirebilirdim.

"Paradan vazgeçemiyorsun, değil mi?" Meliz homurdanarak yürümeye devam etti. "Yoksul insanlar para olmadan yaşamını sürdürüyor." Ona katılmıyordum. Buraya geldiğim ilk gün açlıktan ölmek üzereydik ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Akademide kalacak yer ve yiyecek sıkıntısı çekmiyordum ama oraya dönmek istemediğim için bu sefer işimi şansa bırakamazdım.

"Meliz?" Ormanın içinde dizlerime kadar gelen karın içinde bata çıka hareket ederken ona döndüm. "Araf'ta başka akademi var mı?" Bedenini öldürdüğüm için bana tripliydi.

"Yine aklımdan ne geçiyor, katil fâni?"

Sevimlice gülümseyerek omuz silktim. "Hiçbir şey. Başımıza yeni işler açmak gibi planlarım yok."

"Sen mi?" Gözlerini belerterek bana bakmaya başladı. "O uğursuz beynin iki dakika rahat durmazken bu hiç inandırıcı değil!"

"Hadi ama iblis, yeni bir yolculuk ve yeni bir macera hiç ilgini çekmiyor mu?"

"Yol arkadaşım sen olduğun sürece hayır!"

Önüme dönüp pusulamın kapağını açtım. Meliz şikâyet ediyordu ama henüz hiçbir şey yapmamıştık. Bizim onunla asıl maceramız Elzem'in zihnini mühürledikten sonra başlayacaktı.

Bir süre pusulanın okunu takip ederek ormanın içinde ilerlerken nihayet onu gördüm. "Sessiz ol, iblis." Somurtkan kadını kendim ile birlikte ağacın arkasına çekip saklanmamızı sağladım. Meliz'e biraz ileride elinde ok ve yayla avlanan Hafız'ı gösterdim. "Birazdan bir Oyunbaz,

vücudunda ölümcül bir yara açacak ve ben onu kurtaracağım." Hafız ile olan dostluğumuz böyle başlamıştı. Ona kimin zarar verdiğini görmek için artık bir fırsatım vardı.

Yaklaşık on dakika boyunca Hafız'ı uzaktan takip ettik ama kimse ona zarar vermek için gelmemişti. Enerjimizi hisseder diye ona fazla yaklaşamıyorduk. Ters giden bir şeyler vardı, yaptığım hesaplamalara göre tam şu anda saldırıya uğraması gerekiyordu. "Gidelim hadi, kimse gelmeyecek." Meliz sabırsız biri olduğu için sürekli aynı şeyleri söylüyordu. "Kimse gelmeyecek, Elzem."

"Ama onun yaralanması gerekiyordu çünkü onu bulduğumda güçlü bir büyünün etkisindeydi." Hiçbir şey anlayamıyordum. "Aksi takdirde beni Parazitlerden kurtarmaya gitmez."

Meliz bana onu göstererek, "Gördüğün gibi gayet sağlıklı," diye fısıldadı. Etrafımızı işaret etti. "Sen bir Oyunbaz'sın, yakınlarda Hafız için bir tehlike olsaydı kokusunu solurdun." Burada beklemekle vakit kaybettiğimizi düşündüğü için beni gitmeye ikna etmeye çalışıyordu. "Bu incecik kıyafetlerin içinde donman an meselesi. Hafız burada olduğumuzu anlamadan gidelim."

"Gidersek Elzem ölür." Yüzümü sıkıntıyla ovuşturup gözlerimi onun yeşillerine diktim. "Her şey birbiriyle bağlantılı, anlıyor musun?" Ayrıntılara hiç takılmaması beni sinir ediyordu. "Başlangıç noktasına geri döndük, Meliz. Kalkanlar henüz yeni Araf'a geldi. Elzem, Hafız'ı kurtarmalı. Eğer bunu yapmazsa kasabaya gittiğinde canavarlaşan tüm o Oyunbazların akşam yemeği olur." Hafız'ı kurtarmazsa Hafız onun izini sürüp peşinden kasabaya kadar gitmez ve onu o yaratıklardan kurtaramazdı.

Stresten parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken kafa karışıklığıyla, "Anlamıyorum," diye mırıldandım. Saklandığım ağacın arkasında avlanmaya çalışan Hafız'ı endişeli gözlerle izliyordum. "Çoktan yaralanmış olması gerekiyordu. Kardaki kan izlerini takip ederek onu bulmuştum. Çok güçlü bir büyünün etkisi altındaydı ve onu ben kurtarmıştım."

"Belki de sandığın kadar güçlü bir büyü değildi."

"Meliz, şu zamana kadar soluduğum en güçlü büyülerden biriydi."

Gözlerini belerterek bana bakmaya başladı. Yüzünde hayret verici bir ifade vardı. "Burada kalmaktaki ısrarın o büyüyü yapan Oyunbaz'ı bulmak mı?" Kısık sesle bir küfür savurdu. "Helak olan klanından birileriyle tanışma umudu taşıyorsun!"

"Tek sebebi bu değil."

"Ama sebeplerinden biri bu."

"Anlamıyorsun, bir terslik var!" Hafız yaralanmazsa Elzem ile tanışamazlardı. Etrafıma bakıp sinirle nefesimi verdim. "Ona zarar veren kişi belki de gelmek üzeredir."

Sabır taşı çatlamış gibi Meliz yanaklarının içini havayla doldurup bana dik dik baktı. "Bahsettiğin kişi ormanda olsaydı onun ruhunu kilometrelerce uzaktan solurdun." Kollarını göğsünde birleştirip bir kez daha bana etrafımızı gösterdi. "Kabul et artık, burada Hafız için bir tehlike yok."

"O zaman olmasını sağlarım!"

Omuzları gerildi. "Düşündüğüm şeyi düşünmediğini söyle!"

"Bunu ben yapacağım." Karşısında bir kaçık varmış gibi gözlerini büyüttü.

"Hafız ile yakın arkadaş olduğunuzu sanıyordum!" Arkadaş olmamız için onun hayatının tehlikede olması gerekiyordu ve ben onu kurtaran kişi olmalıydım.

"Ona zarar verecek kişi geç kaldı," dediğimde bunu yapmaktan zevk almayacağımı anlamalıydı. "Hafız'ın beni kurtarması için bana borçlanması gerekiyor yoksa Elzem ölür ve o ölürse ben de ölürüm." Hafız'a büyü yapan çok güçlü bir Oyunbaz'dı; madem o kişi gelmemişti, bunu ben yapacaktım. Hafız'ı yanıma çekmek için başka şansım yoktu. Bir anda beynimde şimşekler çaktığında sertçe yutkundum.

Olamaz.

"Bendim!" Dehşet içinde kalarak fark ettiğim gerçeği sindirmeye çalıştım. Hafız'ı büyüyle yaralayan o Oyunbaz en başından beri bendim, değil mi? Bu yüzden bir Oyunbaz'ın büyüsünü etkisiz hâle getirmeme rağmen kimse benim için gelmemişti. Her şeyi kendi lehime çevirmek için yanımda olacak arkadaşlarımı bu şekilde seçmiştim. Vay canına, bu müthiş ve bir o kadar da korkutucuydu. Ben gerçek anlamda çok zeki

ve tehlikeli bir kadındım. Sadece diğer insanların değil, kendimin bile arkasından iş çevirecek kadar sinsiydim.

Meliz'e beklediğimiz kişinin ben olduğumu söyleyip onu ürkütmeyi göze alamazdım. Fark ettiğim gerçeklerin şokunu üzerimden atmaya çalışırken sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Hafız'a yapabileceğim bir büyü söyle bana. Merak etme, ölmeyecek. Diğer Elzem onu kurtaracak."

Tuhaf homurtular çıkaran Meliz'in bana bakışları sinirlerime dokunuyordu. "Ne yapacaksan yap da gidelim artık şuradan." İnat etmeyi bırakıp nihayet büyü sözlerini söylemeye başladı. Onun sessizce söylediği sözleri tekrarlamaya başladım ama hiçbir şey anlamayınca kaşlarımı çattım. "Bu dili bilmiyorum!" Ona güvenmiyordum. Beni kandırarak farklı bir büyü yaptırabilirdi. "Benim bildiğim dillerden birini kullan, mesela Latince." Buradakiler kadar çok fazla dil bilmiyordum. "Farsça veya Galce de olabilir ama bilmediğim bir dilde büyü yapmayacağım."

Daima tedbirli biri olduğum için bilmediğim bir dilde büyü yapacak kadar da aptal değildim. Gözlerini kısan Meliz, "Hangi ara Galce öğrendin?" diye sordu merakla.

"Annemin işleri işte," dediğimde anneden kastımın anneannem olduğunu biliyordu. "Konakta yedi yabancı dil öğretmeni olduğunu unutmuş olamazsın. Bayan Clark, elinde bir cetvelle sürekli tepemde dikilip verdiğim her cevaba dudak kıvırıp duruyordu." Ekşi bir şey yemişim gibi yüzümü buruşturdum. "Sesi hâlâ kulaklarımda!" Sırf o tiz sesini duymamak için Galce öğrendiğime inanamıyordum. Ne işime yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Meliz gülüşüne engel olamadı. Çocukluğumun nasıl bir sıkıyönetim altında geçtiğini hatırlamak onu eğlendiriyordu. "Aynı evde yaşayan iki kardeşin bu kadar farklı hayatlar sürmesi çok komik." Ona göre öyleydi ama bana göre bu durum büyük bir trajediydi.

Itır, benim aldığım hiçbir eğitimi almadığı gibi okulu bile güçlükle bitirmişti. O kafasına göre çocukluğunu yaşayıp oyunlar oynayarak büyümüştü. Bense cilt cilt kitaplar okuyup kendimden kusursuz bir insan yaratmanın hayallerini kuruyordum. Başarmış mıydım? Tartışılırdı.

Meliz benim isteğim üzerine Latince büyü sözleri fısıldamaya başladı. Hafız fazla uzaklaşmadan Meliz'den duyduklarımı tekrarlıyordum. "*Ne mors suavis miscetis odores cum pelle mea vos sentire dolorem sentire, Iocosa saevitia. Sit deos adtendas vocationem sanguinis. Vos exaudi*

me in tua me spiritus, audiam vos mihi in me animam meam. Do tibi audi me, et ego in vobis cutem, et exaudi me Fiat cor meum et animam cecidimus, scuto et gladio ac flectere et!"

Meliz susunca aynı şeyleri üst üste tekrarlamaya başladım. Dudaklarımdan çıkan her sözün çevirisini benim için beynim hızlıca yapıyordu. "*Ölüm karışsın tenine, hisset sana yaşattığım kederi. Açılsın teninde Oyunbaz'ın zulmü, tanrılar kulak versin kandan gelen bu çağrıya. Beni duyuyor musun, nefesindeyim. Beni duyuyor musun, ruhundayım. Beni duyuyor musun, tenindeyim ve beni duyuyor musun, artık sendeyim. Dursun kalp, solsun yaşam, diz çöksün kılıç ve kalkan!*"

Kılıç ve kalkan Hafız'ın, yani Muhafızların simgesiydi.

Diz çöküp ellerimi yere bastırarak aynı cümleleri mırıldanmaya devam ettim. Büyünün sözlerini tekrarladıkça ellerimin altından kırmızı dumanlar çıkıyordu. İçimde ılık bir şeyler köpürüp gittikçe daha yoğun bir şekilde varlığını hissettiriyordu. Tenim karıncalanmaya başladığında açılan gözeneklerime işleyen soğuk havayı hissediyordum. Kalbim ve nefesim aynı anda hızlanmaya başlamıştı.

Avuç içlerimi bastırdığım kar eriyordu ama tenimdeki yakıcı ısıyı benden alamıyordu. Gözlerimin rengi yerini koyu kızıla bırakmış olmalıydı ki büyü sözlerini tekrarladıkça etrafımdaki her şeyi kırmızı görmeye başlamıştım. Baktığım her şeyi kırmızı bir tülün ardından görür gibiydim. Son teknoloji gece görüşü sağlayan o termal gözlüklerden birini taksam bu kadar olurdu. Tüm renkler kızıla döndüğünde Hafız'ı değil, onun vücut ısısını görüyordum. Demek ki büyü yaparken böyle olacaktım. Bu çok garip bir deneyimdi.

Parmaklarımın arasından kırmızı dumanlar çıkarken ellerimi bastırdığım kar kana bulanmış gibi kıpkırmızıydı. Oyunbaz kırmızısına dönen kar eriyerek geçtiği her yeri kana boyar gibi süratle Hafız'a doğru ilerledi. Dışarıdan bakan kimse karın değişen rengini göremezdi. Meliz bile şu anda görmüyordu çünkü Aykırı olduğum için büyüleri sadece ben görebiliyordum. Büyü, karın rengini değiştirip Hafız'ın ayaklarının altına uzandı. Ayaklarından başlayıp vücuduna nüfuz etmeye başladı.

Hafız yerinde sendelerken elindeki ok ve yay yere düştü. Göğsünde kurşun yarasını aratmayan bir yara açıldığı için birazdan kanamaya başlayacaktı. Yardım bulmak için kalan son gücüyle ilerledikçe arkasında

kanını bırakacaktı. Elzem, o kanları takip edip onu bulacağı için Hafiz'ın ölmeyeceğini biliyordum.

Nefes nefese ayağa kalktığımda başım döndüğü için sendeledim. Düşmek üzereyken Meliz son anda beni tutmuştu. Endişeli gözlerle bana baktığında neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "İyi misin?"

Bedenimdeki tüm yaşam enerjisi benden çalınmış gibi ayakta zor duruyordum. Başımdaki keskin ağrı varlığını hatırlatınca ellerimi şakaklarıma bastırdım. Hafız'a yaptığım çok ağır bir büyü olmalıydı ki beni zayıflatmıştı. Kışın ortasında terlemeye başlamıştım. Meliz sorunun ne olduğunu anlamış gibi hayıflanan ifadesiyle bana ters ters bakıyordu. "Lanetine direnip beslenmediğin için yaptığın ilk büyü seni olumsuz etkiledi." Beslenmeyi düşünmüyordum. Sonuç ne olursa olsun, bir ruh emiciye dönüşmeyecektim.

Hafız konusunda artık içim rahat olduğu için ondan uzaklaşmaya başladık. Yapılması gereken her şeyi yapmıştım, dolayısıyla artık onu takip etmiyordum. Yanından geçtiğim ağaçlara tutunarak yürürken kaybettiğim enerjiyi geri kazanmaya çalışıyordum. Meliz peşimden gelirken, "Şimdiki planımız ne?" diye sordu. Plan işini bana bırakması akıllıca bir hareketti.

"Aklımda iki plan var." Henüz kendimi yeteri kadar toparlayamadığım için bir ağaca tutunarak soluklanmaya başladım. "Ya farklı bir akademiye gidip büyüleri öğrenerek Oyunbazları kurtarırım ya da bunu doğrudan yaparım." Beti benzi atan kadına yorgunlukla gülümsedim. "Sence hangisi daha akıllıca olur?"

Meliz tam bir şey söyleyecekti ki bu konuda ne kadar kararlı olduğumu görünce omuzları düştü. Verdiğim karardan asla dönmeyeceğimi, sonuna kadar şansımı zorlayacağımı biliyordu. Karşı çıkarak beni vazgeçirmeye çalışmak zaman kaybı olurdu. "Araf'taki diğer akademiler küçük ve işe yaramaz. Aklındaki şeyleri takastan önce yapmak istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallayınca bir süre sessiz kalarak nasıl bir yol izleyeceğimizi düşündü. Uzun sayılabilecek bir süre boyunca sessizliğini koruduğu için ne düşündüğünü merak ediyordum. "Geçmişte olduğumuz için o canavar bizi bir süre bulamaz çünkü gelecekte izimizi kaybetti," dediğinde bakışları fazla gizemliydi. "Son gözyaşından sonra bedenindeki kafesinden kurtulduğu için hata yapsan bile artık doğrudan

yerini bulamaz." Evet, bunun farkındaydım. Canavar zamanın bu kısmına gelene kadar bir süre rahattık. Meliz'in dudağının köşesi kıvrıldı. "Madem bir süre canavar yok, o zaman hem ondan kurtulmanın yollarını aramalıyız hem de Oyunbazların lanetini bozmanın." Yani farklı bir akademiye gitme planı iptaldi. Aslında bunu yapmak çok zaman alacağı için bence de sadece büyüye odaklanmalıydık.

"Oyunbazlar canavara dönüştü, üstelik onlara olan şey kara büyü değil," derken bakışlarım fazla umutsuzdu. "Onlar lanetlendi ve ben lanetleri içime çekemem." Büyüleri emiyordum ama şifacı yönüm lanetler karşısında ne kadar güçlüydü, bilmiyordum.

Benim aksime Meliz'in bakışlarında umutsuzluk yoktu. Bu konuda işimize yarayacak bir şeyler biliyormuş gibi keyifliydi. "Lanetler konusunda usta olan birini bulursak bize nasıl bir yol izleyeceğimizi söyleyebilir."

"Peki, tanıyor musun öyle birileri..." Sözlerimi tamamlayamadım çünkü bir anda ayaklarımızın altında açılan kara deliğin içine düşmüştük. Daha biz ne olduğunu anlamadan yeni bir geçide girmiştik.

Hadi ama! Yine mi?

Bu sefer kendimizi fânilerin kasabasında bulmuştuk. Gecenin bir yarısı olduğu için hemen pusulamın ışığını açıp etrafıma baktım. Tıpkı benim gibi etrafına garip bakışlar atan Meliz, neden burada olduğumuzu anlamaya çalışıyordu. "Buradaki işimiz ne, Elzem?"

"Birazdan anlarız." Buraya geldiğimize göre daha önce bu kısımda da müdahale ettiğim bir şeyler olmalıydı. Aklıma gelenlerle, "Afiş!" dedim hızlıca. "Kızları ölümsüzlerin topraklarına yönlendirmek için akademinin afişine ihtiyacımız var."

Daha önce Mara ile buraya geldiğimizde pusulamdan beni eve götürmesini istemiştim. O da beni eski bir ayakkabı dükkânının önüne götürmüştü. Yerde üzerinde Türkçe kelimelerle *Ölü Ruhlar Akademisi* yazan bir afiş bulmuştum. O yazıyı da ben yazmışım meğer çünkü kızları akademiye yönlendirmek istemiş olmalıydım. Her şey akademide başladığı için zamanın döngüsünü korumak için bir kez daha akademiye gitmeleri gerekiyordu. Geçmişteki ben kendi el yazısını tanımasın diye afişin üzerindeki yazıyı yazarken yine sol elimi kullanmış olmalıydım.

Meliz tam, "Nasıl bir afiş arıyoruz?" diye sormuştu ki arkamda bir yere baktı. "Aradığın şey akademinin afişi olabilir mi?" Hemen arkamı dönüp pusulanın ışığını baktığı yere tuttum. Boyası dökülmüş bir duvara yapıştırılan birkaç gazetenin yanında aradığımız afiş vardı.

Akademinin afişini dikkatli bir şekilde duvardan söktükten sonra çantamdaki kalemi çıkardım. İlkinde olduğu gibi arkasına *Ölü Ruhlar Akademisi* yazıp yürümeye başladım. Hızlı adımlarla yürürken peşimden gelen Meliz, "Şimdi nereye?" diye bıkkınlıkla soludu.

"Akademinin afişini, Elzem'in onu bulacağı yere bırakacağız." Yani o ayakkabı dükkânının önüne. Elzem ve Mara yiyecek bir şeyler bulmak için kasabaya gelmiş olmalıydı. Onlardan biriyle karşılaşmadan buradaki işimizi bitirmeliydik. Elzem, Hafız'ı kurtarıp kızları bulmuş olmalıydı. Günün kalanını saklandıkları kulübede geçireceklerdi ancak kızlar açlıktan ve soğuktan şikâyet edip sızlanmaya başlayınca Elzem ve Mara onlara yiyecek bir şeyler bulmak için kasabaya gelecekti.

Elzem burada Gediz'in kapısını çalacaktı. Gediz'in yıllardır sürgün edildiği ve çıkmasının yasak olduğu o eve gidecekti. Gediz ile birbirlerini ilk gördükleri yer o evin küçük bahçesiydi. Gediz, onu dilenci sanıp kızdırdığı için Elzem, oradan ayrılacak ve canavarlaşan Oyunbazların saldırısına uğrayacaktı. Bugün ormanda kurtardığı kişi, yani Hafız tam zamanında gelip ona yardım edecekti. Her şey önceden yaşandığı gibi ilerliyordu. Her şeyin aynı düzende olması için elimizden geleni yapıyorduk.

Pusulanın ışığı karanlık korkumu biraz yatıştırdığında ayakkabı dükkânını bulduk. Eğilip Elzem'in onu bulması için afişi yere bıraktım. Elzem'in buraya gelmesi an meselesi olduğu için Meliz'e dönüp, "Gitmeliyiz," demiştim ki bir kez daha ayaklarımızın altında bir portal kapısı açıldı. "Bunun olmasından nefret ediyorum!" Meliz ile aynı anda isyan ettiğimizde kuyunun içine düşer gibi portalın içine düştük. Buradaki işimiz bittiği için biri bizi yine farklı bir zamana gönderiyordu.

Bakalım bu sefer kendimizi nerede bulacağız?

✦

Birkaç metre yüksekten düşüp yuvarlanmıştık. "Bu kapıları açan kişi karşıma çıkmasın!" diye bağırırken düştüğüm yerden kalkmaya çalışıyordum. Biri sürekli bizi zamanın farklı noktalarına ışınlayıp duruyordu. Başımı kaldırıp yukarı baktım. Kasabada açılan geçidin diğer

ucu tam üstümüzdeki boşluktaydı. Yukarıdan düşünce tepemizdeki portal kapanmıştı.

"Zaman lordu bizimle oynuyor olmalı!" diyen Meliz'in kızgın sesini duyunca içimden *ya da Zaman Leydisi,* dedim. Bu, Bülbül'ün işi olabilirdi ama emin değildim.

Zamanı kontrol edebilmek çok havalı bir yetenekti.

Etrafımıza bakınca akademinin bahçesinde olduğumuzu gördüm. Çardakta oturan Hafız'ı gösterip, "Şuraya bak, iblis," dedim. "Hafız ve arkadaşları onları daha önce gördüğüm çardakta oturuyorlar. Bu demek oluyor ki kızlar akademiye geldi." Elzem onu bulup iyileştirdiği için Hafız artık yaralı değildi.

Meliz ile koşarak akademiye ilerledik. Kızlar buraya yeni geldiği için merakla etraflarına bakıp onlara eşlik eden Omar'ı takip ediyorlardı. Efsun'un bekçi köpeği Omar, onları Efsun'a götürüyordu. Koşarak kızların peşine takılıp güney kanadındaki merdiveni çıkmaya başladık. Yukarı çıktığımızda Elzem koridordaki portrelere meraklı gözlerle bakıyordu. O kadar resmin arasında eliyle koymuş gibi Savcı'nın portresini bulmuştu.

Savcı'nın portresinin önünde durunca Elzem'in değişen yeşil gözleri içimi acıttı. İlk seferinde ben de mi Savcı'nın resmine böyle hayranlıkla bakmıştım? Ona en büyük hayal kırıklığını yaşatan adama baktığını bilmeden, büyülenmiş gibi Savcı'nın portresini izliyordu. "Seni tanıyor muyum?" diye fısıldadığında sesi bile o hain adamdan ne kadar çok etkilendiğini ele veriyordu.

Tablodaki *1970* tarihini görünce iç çekti. "Şimdilerde bir ayağı çukurda bir ihtiyara dönüşmüş olmalısın." Tablodaki tarih elli yıl öncesini gösterdiği için Savcı'nın yaşlandığını düşünüyordu. Oysaki o bir ölümsüzdü ve Elzem henüz bunu bilmiyordu. Gözlerini Savcı'nın resminden ayırmıyordu. "Kendi devrinde çok fazla kalp kırdığına eminim." Kırdığı tek kalp bizimki olacaktı.

Elzem'in Savcı'nın portresine attığı bakışları gören Meliz güldü. "Gerçekten birbirleri için yaratılmış olmalılar. Şuna baksana, henüz onu görmeden portresine vuruldu." Keşke buna karşı çıkacak bir şeylerim olsaydı.

Meliz'in sesini duyunca Elzem korkuyla sıçradı, bunu fark ettiğimde çatık kaşlarla yanımdaki iblise ters ters baktım. "Kes sesini! Daha kaç kez söyleyeceğim, bizi duyuyor!"

Benim sesimi de duyan Elzem'in yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Henüz Araf'ta çok yeni olduğu için ne ölümsüzler hakkında bir fikri vardı ne de ruhlar hakkında. Çığlık atmamak için direnirken, "Hiçbir şey duymadım," diye kendini ikna etmeye çalıştı. "Ben hiçbir şey duymadım." Koşarak kızların yanına gitti.

Elzem bizden ne kadar kurtulmaya çalışsa da henüz onunla işimiz bitmediği için bunu yapamazdı. Onları takip ederek peşlerinden Efsun'un odasına girdik. Sıkıcı sahte konuşmalardan sonra Efsun, kızların zihnine girmeye başladı. Itır ve Mara'nın anılarında işe yarar bir şey bulamayınca şansını Doğa ile denemek istedi. Ancak Doğa'nın kalkanı yüzünden onun anılarına erişemedi. Son olarak Elzem'in yanına gidip ona elini uzattı. "İzin verir misin?" Benim zihnime girmek istiyordu.

Elzem onun elini tuttu ama yeşil gözlerinde tereddüt vardı. "Göreceksiniz hoşunuza gitmeyebilir," diye onu uyardı çünkü benim zihnim resmen bir mezarlıktı.

Efsun onun uyarısını hiçe sayarak ısrarını sürdürdü. "Bunun kararını ben vermek istiyorum."

"Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz."

Elzem ona izin verince hemen gereken büyü sözlerini mırıldanmaya başladım. Savcı'dan aldığım derslerden biri de zihin büyüleriydi. Öğrendiklerimin bir gün işime yarayacağını tahmin bile edemezdim. Efsun gözlerini kapatıp Elzem'in elini sıkarak onun zihnine girmeye çalıştı ama ona izin vermedim. Hangi kapıyı açmaya çalıştıysa büyüyle o kapıları bir bir suratına çarptım. Gözlerimi Elzem'den ayırmadan zihnini mühürleyecek büyü sözlerini fısıldamaya devam ettim:

"*Yaktığım ateşten çember, geçit vermesin zihin hırsızlarına. Tanrıların öfkesiyle dağlansın zihin, ruhlarıyla kuşansın tüm kapılar. Sesleniyorum mabedin tüm kara şövalyelerine, adıyorum size kendimi, sunuyorum zihnimi. Kapalı kapıların ardındaki gizin korunmasını talep ediyor, merhametinize sığınıyorum!*" diye başladığım cümlelerin devamını hızlıca söylemeye başladım. Efsun'un anılarıma sızmasına izin vermeyecektim.

Çok uğraşsa da zihnimdeki bir kapıyı bile açamayan Efsun, "Aman Tanrım," diyerek gözlerini hızla açtı. Yüzünde, insanı endişelendiren bir ifade vardı. "Kara büyüyle kilitli." Sertçe yutkunarak belerttiği gözleriyle Elzem'e baktı. "Zihnindeki tüm kapılar kilitli!" Paniklediği için Elzem'in elini daha çok sıktı. "Hayır, zihninin kapıları tam şu anda kapanıyor, biri yapıyor bunu!" Yüzü bembeyaz olmuştu. "Biri bu odanın içinde büyü yapıyor!"

Efsun suçluyu bulmak istediği için hemen Doğa'ya baktı ama onu anında elediği için başını iki yana salladı. "Hayır, sen değilsin. Bu saf kötülük sana ait değil! İçeri gel, Omar ve onu bul!" *Saf kötülük mü? Halt etmiş o! Ben saf kötü falan değilim.*

Efsun çıldırmış gibi odanın içine bakıp Omar'ı çağırdığı için Meliz ve ben ürkmeye başlamıştık. Yakalanma korkusu bizi esir almıştı. Meliz deliye dönmüş bir hâlde odanın içinde dönmeye başladı. "Ah, hayır, anladı!" Sinirle kendi kafasına vurdu. "Kahretsin, büyüyü tamamlamak için vaktin yok. Gidelim buradan!"

"Gidemem! Eğer Efsun onun zihnine sızarsa büyülerin rengini ve şeklini gördüğünü anlar! Onu korumalıyım!" Henüz zihin büyüsünü tamamlayamamıştım.

Efsun herkesi telaşa sürüklerken Meliz kaşlarını çatarak üzerime yürüdü. "Devam edersen ikimiz de öleceğiz!"

"O yaşamalı, aptal! O yaşadığı sürece yaşatma şansı var!"

"Böyle de ölüyoruz!"

"Henüz değil." Ona Doğa'yı gösterdim. "Sen Işıktan Gelen'in bedenine sığın, ben de Oyunbaz'ın. Onunla bütünleştiğimde yaşam enerjisi büyüyü tamamlamamı sağlar."

"*Işıktan Gelen* mi?" Meliz inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Kızın ölümcül kalkanı ne olacak?"

"O kalkan yaşayanlar için. Ölülerde işe yaramaz. Hadi, git." Ruh formunda olduğumuz için bir nevi ölü sayılırdık. Bu yüzden Doğa'nın kalkanı onu incitemezdi.

Omar içeri girince Elzem hemen bizim olduğumuz yönü gösterdi. "O-orada..." demişti ki koşarak yanına gittim.

"Yapma, onlara bizden bahsedersen seni koruyamam," diye fısıldadım kulağına. Bizi ele veremezdi. "Elzem," dedim yumuşak bir sesle.

"Burada kendi öz kardeşine bile güvenemezsin." Beni göremiyordu ama sesimi duyuyordu. Beni duyduğunu biliyordum. "İnan bana, güvenebileceğin tek kişi benim." Benim benden başka kimsem yoktu. "Sana yabancı değilim, bunu derinlerde biliyorsun... Bildiğini biliyorum." Bana yaşatılan ve ona yaşatılacak şeyler yüzünden iç çektim. "Şimdi iki seçeneğin var: Ya onlara bizden bahseder ve tamamen yalnız kalırsın ya da beni bedeninde saklayarak çok sağlam bir müttefik kazanırsın."

Soluğumu tutarak Elzem'in vereceği kararı beklemeye başladım ama aslında kabul edeceğini biliyordum. Daha önce onun durduğu yerde ben vardım ve ben duyduğum sese güvenmeyi seçmiştim. O da aynısını yapacaktı çünkü bu daha önce de yaşanmıştı. Efsun, Elzem'in eliyle gösterdiği yöne bakıp, "Orada ne var?" diye sorunca Elzem, "Şey..." dedi gülümsemeye çalışarak. "Böcek! Ah, evet, böcek var!" Bulduğu yalana sıkıca sarılarak başını salladı. "Çirkin bir böcekti ama az önce kitaplığın arkasına girdi, Efsun Hanım."

Müdirenin sinsi gözleri kısıldı. "Adımın Efsun olduğunu nereden biliyorsun?" Olamaz! Müdire onlara henüz ismini söylememişti ama Elzem, Meliz ile olan konuşmalarımızı duyduğu için onun adını öğrenmişti.

Şükürler olsun ki Elzem pot kırmasına rağmen bunu ustalıkla toparladı. "Dışarıdakiler söyledi." Omuzlarını dikleştirerek Efsun'un karşısında soğukkanlı bir duruş sergiledi. "Bahçedeyken herkes bize bakıp konuştuğu için onları duydum. İçlerinden biri, *'Efsun Hanım onları neden görmek istiyor?'* demişti. Doğrudan size getirildiğimize göre adınız Efsun olmalı. Bir dakika..." Rencide edilmiş gibi bir tavır takınıp savunmaya geçti. "Sorguya mı çekiliyorum?" *İşte bu be kızım!*

Kendimi seviyorum.

Elzem'in karşı saldırısıyla geri adım atmak zorunda kalan Efsun, "Hayır, sadece tedbir," demek zorunda kalmıştı. Yürüyüp kapıyı içeriden kilitledi. "Omar, bul şunu!"

Omar'ın beni bulmasına fazla vakit kalmadığını bildiğim için hemen kendime yaklaştım. "Elzem, izin ver," diye fısıldadım. "Aykırı bir Oyunbaz'ın içine onun rızası olmadan giremem!" Meliz çoktan Doğa'nın içine girip kendini güvene almıştı ama ben dışarıda kalmıştım. Tuhaftı ama kalkana rağmen Meliz, Doğa'nın bedenine girmeyi başarmıştı.

Omar'ın yeteneği ruhları yakalamak olmalıydı ki yerimi gösterip, "Kızın yanında!" deyince Elzem kendini germeyi bırakıp gevşemeye çalıştı. Vücuduna girmem için bana izin verdiğini değişen yüz ifadesinden anlamıştım. Boynumdaki pusulamı tutarak onun içine girmeyi arzuladım. Ruhum şeffaflaşıp buharlaşırken ona doğru süzülmeye başlamıştım.

İki ruh aynı bedende olamayacağı için ben onun içine girince Elzem savrularak bedeninden ayrılmıştı. Ben içeri girerken o kendi bedeninden kovulmuştu. Düştüğü yerden sızlanarak, "Harika!" dedi küfreder gibi. Onun bedenini çaldığımı düşündüğü için korkmaya başladığını görebiliyorum.

Ruh formunda olduğu için şeffaf hâline baktıkça daha çok sinirleniyordu. "Bunu yaparken beni bedenimden atacağını söylememiştin!" Sandığı gibi onun bedenini çalmayı düşünmüyordum, işim bitince geri verecektim. Bizim bedenimizin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Kasabada bir anda geçitten geçince ruhumuz akademin bahçesine düşmüştü ama bedenimizin nereye savrulduğunu bilmiyorduk. Buradaki işimiz bitince ait olduğumuz bedenlere geri dönmeyi düşlersek bedenlerimizin içinde uyanabilirdik.

Omar beni bulamayınca dışarı çıktı. Bu durum Efsun'u rahatsız ediyordu ama uzatmak yerine konuyu kapattı. Kendini iyi göstermeye çalışarak kızlarla ilgili bir şekilde sohbet etmeye başlamıştı. Odanın bir köşesinde durup bana dik dik bakan ruha şömineyi işaret ettim. Kimsenin dikkatini çekmemek için üşümüş gibi şömineye yaklaştım. Ruhu yanıma gelince, "Elzem," diye mırıldandım içli bir sesle. "Beni iyi dinlemeni istiyorum."

Yanımda dururken hiç ses çıkarmadan sözlerime kulak kabarttı. "Bundan sonrasına karışamam, yollarımız burada ayrılıyor." Zaman Leydisi bizi tekrar bir yerlere savurmadan kendime yol göstermeliydim. "Artık ben ve arkadaşımı hiç duymayacaksın çünkü senin yanında daha fazla kalamayız."

Yeşil gözlerine hüzün çökerken bize alışmaya başladığı için suratını astı. "Beni yalnız mı bırakıyorsun?"

Üzgün yüzüne bakarken tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Sen düşündüğünden daha güçlüsün." Ona bakmak, aynaya bakmak gibiydi çünkü her şeyiyle o bendim. "Bir şeyleri başarmak için benim

veya bir başkasının yardımına ihtiyacın yok. Zihnini mühürledim, artık hiçbir Muhafız anılarına girip zihninde sakladıklarını öğrenemez." Onun bedenine girdiğim an bana sağladığı enerjiyle zihin büyüsü tamamlanmıştı.

Son söylediklerimden sonra savunmaya geçerek çenesini kaldırdı. "Ben bir şey saklamıyorum." Onun neler sakladığını benim dışımda kimse bilemezdi.

Kendime bakarken bize yaşatılan onca yılın acısıyla kötü hissettim. "Son gözyaşı dökülecek, Elzem." Ben kaybetmiştim, o da kazanamayacaktı. Tıpkı benim gibi o da en sevdiklerinin ihanetini tadacaktı. Bundan kaçamazdık. Ondan özür diler gibi, "Denedim ama engel olamadım," dedim. Başımı çevirip Itır'a baktığımda Elzem'in bakışları titredi.

"Itır mı beni ağlatacak?" Öz kardeşinin ihanetine hiç hazır değildi. Tıpkı benim de olmadığım gibi.

Gerçekleri ona doğrudan söyleyip zamanın işleyişini bozmak istemediğim için, "Kardeşine sahip çık," dedim. "Onu sana karşı kullanmak isteyen çok kişi olacak." Aklıma gelenlerle kendimi tutamayıp güldüm. "Hafız ve Asil'e her zaman güvenebilirsin, onlar aslında kötü değil." Şu anda her ikisinden de nefret ediyor olmalıydı. Özellikle de ondan pusulasını aldığı için Asil'den.

Her an onun yanından kaybolurum diye aceleyle, "Ve onu çağır," dedim. "Sana daha fazla yardım edemem. Benim yolum burada bitiyor. Onu çağır, Elzem. Sana çok yardımı dokunacak." Gediz'i kölesi yaptığı müddetçe Savcı onun gücünü kullanamaz, ona emir veremezdi. Savcı'ya karşı kullanmak için Gediz, onun elindeki en güçlü silahlardan biriydi.

Merakla bana yaklaşıp ıslak gözlerini kırpıştırdı. "Kimi çağırmam gerekiyor?"

"Sunakta bir ayin yaparak onu çağırmalısın. Bir tek senin çağrına cevap vereceğini biliyorum."

"Adı ne onun?"

"Gediz Gevheri."

"Kim bu Gediz?"

"Yakında öğreneceksin."

"Peki, Hafız kim?"

"Ormanda kurtardığın Muhafız." Henüz Hafız'ın ismini bile bilmiyordu. "Gediz, Asil ve Hafız," diyerek ona tebessüm ettim. "Bu üçlü birlikteyken çok güçlü. Sağlam müttefikler istiyorsan onları kendi safına çekmelisin. Ve Savcı..." Ne yazık ki Savcı'ya da ihtiyacı vardı. Ondan öğreneceği büyüler işine yarayabilirdi. Bu yüzden Elzem'in yeşil gözlerine bakarak, "Onu kazanmak, Araf'ı kazanmak gibi," dedim. Aynı zamanda her şeyini kaybetmek gibiydi ama bunu ona söylemedim.

Henüz burada çok yeni olduğu için söylediğim hiçbir şeyi anlamadığını şaşkın bakan gözlerinde görebiliyordum. "Savcı mı? O kim?"

Şerefsizin teki desem onu şoka uğratır mıydım?

"Savcı burada görüp görebileceğin en güçlü ölümsüz. Neler yapabileceğini hayal bile edemezsin." Bu yalan değildi. "Efsun bile onu istiyor. Elini çabuk tutup o inatçı adamın sempatisini kazanmalısın hatta yapabiliyorsan kalbine sızmalısın. Onu kullanmak istiyorsan aşktan daha büyük bir silah olamaz." Kendimi Savcı'ya yönlendirmemin tek nedeni Savcı'nın sahip olduğu yeteneklerden faydalanmaktı. Araf gibi bir yerde güçlü bir müttefike ihtiyacı vardı.

Zaman Leydisi bizim için yeni bir kapı açmaya hazırlanıyor olmalıydı, sarsıntısını hissediyordum. Beni Elzem'in bedeninden atmaya çalıştığı için acı duymaya başlamıştım. Elimi kalbime bastırdığımda dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım. Elzem fazla zamanımın kalmadığını hissettiği için paniklemeye başlamıştı. "Bana şu ayini nasıl yapacağımı anlat ve bir iblisi çağırmayacağıma yemin et." Meliz'den dolayı iblislerden bu kadar çok korkarken ilerleyen zamanlarda onunla iş birliği yapacağından haberi bile yoktu.

"Bir şeyler feda etmelisin," dedim kısık bir sesle. "Bir masumun kanını sunağa dökerek yüksek sesle Gediz'in adını söyle." Sözlerimi güçlükle bitirip kalan son gücümle aramızdaki mesafeyi kapattım. Elzem'in üzerine yürüyüp onun içinden geçtiğimde o bedenine girerken ben dışarı çıkmıştım. Bedenini ona geri vermiştim.

Doğa'nın içinden çıkan Meliz ile hemen balkona yöneldik çünkü hiç zamanımız kalmamıştı. Zaman Leydisi bizi almak için Efsun'un çalışma odasından bir portal açarsa içeridekiler kuşkulanırdı. Bu yüzden koşarak Efsun'un çalışma odasının balkonuna çıkmıştık. Onlar içeride olduğu için balkonda açılıp kapanan geçidi görmezlerdi. Meliz tam

bana bir şey söyleyecekti ki ayaklarımızın altındaki zeminin yarılmasıyla ikimiz de ağlamak istedik. Evet, yine başlıyorduk.

Tam ayağımızın altında açılan geçitten aşağıya düştük. Bakalım bu sefer kendimizi nerede bulacaktık?

"Daha hızlı koş, iblis! Yoksa bizi yakalayacak!" İkimiz de zindanın içinde peşimizdeki canavardan kaçarken aklımızı kaçırmak üzereydik. Biz ne yaşıyorduk, aklım almıyordu artık! Başladığımız yere geri dönmüştük!

Efsun'un çalışma odasındaki balkonunda açılan portaldan düşünce kendimizi zindanda bulmuştuk. Zindana düştüğümüzde ruh formunda olduğumuz için bedenlerimiz burada değildi. Sanırım bu sefer en güncel zamana dönmüştük, yani üçüncü gözyaşını dökeceğim güne gelmiştik. Kaldığım hücrede uyanınca Elzem'in henüz son gözyaşını dökmediğini anladım çünkü yerde açılan çukurlar yoktu.

Canavarın saldırısını ve büyü kitabını alması gerektiğini ona önceden bildirmeliydim. Bu yüzden, kalacağı zindana sadece onun anlayacağı mesajlar bırakmıştım. Geçitten geçip kendi dünyasına döndüğünde *Büyü ve Kalkan* kitabını almayı unutmamalıydı.

Zindandaki işimiz bitince Meliz ile ruh formunda gizlice akademiye girmiştik. Itır henüz beni ifşalamadan yapmam gerekeni yapmıştım. Zindana bazı işaretler bıraktıktan sonra Savcı'nın odasındaki kitabın arasına küçük bir not koymuştum. Bunu yaptığım an yine bir portal açılmış ve bizi yutmuştu! Bu sefer kendimizi aynı günün saatler sonrasında bulmuştuk. Kendi bedenlerimizin içindeydik ve zindanı yıkarak bize ulaşmaya çalışan o yaratıktan kaçıyorduk!

Biri sürekli lanet bir geçit açarak bizi bir yerden başka bir yere gönderiyordu! Bülbül'den şüpheleniyordum. Bence Zaman Leydisi oydu. Zamanın içinde savrulmaktan helak olmuştuk!

Biz önde, canavar peşimizde, zindanın içinde kovalamaca oynuyorduk. Arkamızdaki yaratıktan kaçarken kaşlarımı çatarak, "Meliz, derhâl bir şeyler yap!" diye bağırdım. Adım attığımız her yer karanlığa büründüğü için sola dönerek ışığın olduğu yerlere kaçıyorduk. "Bizi canlı canlı yiyecek, bir şeyler yap artık!"

"Ne yapabilirim ki o bir ölü yiyici!"

"Ölü yiyici diye yesin mi bizi, aptal iblis! Üstelik henüz ölü bile değiliz ve ölmek de istemiyorum. Işınla bizi! Burası dışında herhangi bir yer olabilir."

"Gerekli hazırlıkları yapmadan portal açmak o kadar kolay değil, Oyunbaz!"

"Tanrı aşkına, kendine gel, sen bir iblissin! Lütfen tüm kötülüklerini sadece bana saklamayı bırakıp bir şeyler yapar mısın?" Tüm kötülüklerini bir tek bana saklamayı bırakmalıydı.

Meliz kaçmaya devam ederken, "Zamana ihtiyacım var," deyince onu yanından geçtiğimiz boş hücreye ittim. "Acele et, sana sadece birkaç dakika kazandırabilirim," demiştim ki fark ettiğimiz şeyle aynı anda yutkunduk. Bunu daha önce yaşamıştık. Midem kasıldı. Kurduğumuz diyaloglara kadar her şey bire bir aynıydı.

Bembeyaz suratlarımızla göz göze gelince aynı anda, "Geçit açmak yok!" diye bağırdık. Kolundan tuttuğum gibi onu hücrenin dışına çektim ve daha hızlı koşmaya başladık. Bünyemiz bir geçit daha kaldıramazdı.

En son açtığı geçit bizi zamanda sürüklediği için şimdi yeni bir tanesi ile en başa dönerdik. Fark ettiğim şeylerle başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi hissetmiştim. Meliz ile bir döngünün içine sıkışmıştık! Büyük ihtimalle tüm bunları tekrar tekrar yaşamıştık. Olayların başlangıcı konaktaki son gecemiz ve son bulduğu yer de bu zindandı.

Meliz portalı açarsa aynı şeyleri tekrar yaşayacaktık. Er veya geç kendimizi yine bu zindanda bulacaktık ve biz yine bir geçit açarak geçmişe gidecektik. Kısacası bu kısır döngü sürekli kendini tekrarlayacaktı ve biz zamanda kısılıp kalacaktık. Buz kesmiştim. Belki de kalmıştık.

Biz bu döngüyü defalarca yaşamış olabiliriz.

Benim Elzem'e yardım ettiğim gibi benden önceki Elzem de bana yardım etmişti. Bu da demek oluyordu ki aynı şeyleri defalarca yaşamıştık. Sürekli Araf'a geliyor, zindana düşüyor ve geçmişe gidip kendimizi birçok konuda uyarıyorduk. Farkında olmadan zamana hapsolduğumuz için hep kendimizi tekrarlıyorduk.

İçinde hapsolduğumuz döngünün dışına çıktığımız an tam olarak buydu. Geçit açmayarak oluşturduğumuz o paralel evreni yıkmıştık. Yüzleştiğimiz gerçeklerin sarsıcı etkisiyle Meliz, "Siktir!" diye bağırdı tüm gücüyle yaratıktan kaçarken. "Sence aynı şeyleri daha önce kaç

kez yaşamış olabiliriz? Başından beri bir kısır döngünün içinde olduğumuza inanamıyorum!"

"Bunu kimseye anlatmazsak kendimizi daha az aptal durumuna düşürmüş oluruz!" diye bağırdım. "Bu çok utanç verici! Benden önceki Elzemler kısır döngünün içinde olduklarını nasıl anlamazlar!" Sinirlerim bozulduğu için peşimdeki korkunç yaratığa rağmen gülmeye başladım. "Tüm Elzemlerin içinde açık ara en zekisi olduğumu artık biliyoruz." Döngüyü fark eden tek Elzem bendim.

"Bu anı daha önce yaşadık!" Meşalelerin yandığı yere koşarken bağırarak Meliz'e sesimi duyurmaya çalıştım. "Geçit açıldığı için zindan yıkılmıştı. Eğer geçit yoksa o zaman çıkışın olduğu koridor kapanmaz ve Savcı tam zamanında gelebilir!" Savcı'yı en son odasında bırakıp kaçarcasına buraya gelmiştim. Beni bulmak için koşarak zindanın yolunu tuttuğuna emindim.

"Gediz!" Canavar kükreyerek tüm ışıkları söndürmeye başlayınca nefes nefese Gediz'e seslendim. "Gediz, derhâl zindana gelmezsen saniyeler içinde bir canavarın akşam yemeği olacağım!" Nerede olursa olsun, efendisinin sesini zihninde duyduğunu biliyordum. Madem kölemdi, o zaman bir işe yaramalıydı.

Geçidi açtığımız hücrenin önünde durunca nefes nefese arkaya döndük. "Ammamet!" Tam karşımdaki karanlık koridora bakarak bağırdım. "Çık artık ortaya!"

"Bunu neden yaptın şimdi?" Meliz çıldırmış gibi bana ters ters bakıyordu. Karanlığın içinde kükreyerek dışarı çıkan yaratığı görünce korkudan çığlık attı. "Adını söylemek zorunda mıydın? Onu görmeden de yeterince korkutucuydu!"

"Neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım geçmişten gelen bir alışkanlık." Yaratık ortaya çıkınca gördüğümüz kan dondurucu şey yüzünden bağırarak birbirimize sarıldık. Kahretsin, bunu da ikinci kez yapıyorduk ve ben artık bu uğursuz günün bitmesini istiyordum!

Meliz korkudan tüm kemiklerimi kırmak ister gibi sıkıca bana sarılırken hâlâ bana kızıyordu. "Alışkanlıkların batsın, uğursuz fâni! Onu çağırmak zorunda değildin!"

"Kulağımın dibinde bağırma, iblis. Bütün bunlar benim suçum değil."

"O senin canavarın!"

"Ondan benim evcil hayvanım gibi bahsetmeyi bırak! Evcil hayvan kriterlerimin içinde asla bir canavar olmadı!"

"Seni ciddiyete davet ediyorum, Elzem! Bıktım bu alaycı tavrından!"

"Depresyondayım diyorum, nesini anlamıyorsun? Sayenizde depresyonu bile doğru düzgün yaşayamıyorum!"

"Bu ikisi birbirine mi sarılıyor yoksa bana mı öyle geliyor? En son kanlı bıçaklı iki düşman değiller miydi?" Asil'in şaşkınlık dolu sesini duyunca korkuyla kapattığım gözlerimi açtım. Önce Meliz ile birbirimize baktık, daha sonra da diğerlerine. Bunu birkaç kez tekrarlayacak kadar şaşkın durumdaydık. Kendimizi biraz toparlayınca hemen birbirimizden ayrıldık. Bunu o kadar hızlı yapmıştık ki sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibiydik.

Meliz'den uzaklaşıp etrafa bakınca peşimizdeki canavarı göremedim. Yaratık yerine çok fazla sürpriz ziyaretçimiz vardı. Gediz onu çağırdığım esnada en alt katta olmalıydı ki arkadaşlarıyla birlikte nefes nefese zindana gelmişti. Sadece Gediz, Asil ve Hafız burada değildi, kızlar da onlarla gelmişti. Anlaşılan Gediz'i çağırdığımda hep birliktelerdi. Savcı da burada olduğuna göre hepsi eş zamanlı zindana girmişti. Onların gelişiyle canavar gitmiş olmalıydı.

Ne yani, o yaratığı hiçbiri görmedi mi?

Peki, bunlar niye böyle garip bir şekilde bize bakıyordu? Eğer sarıldık diye böyle bakıyorlarsa bundan daha büyük bir saçmalık olamazdı. Biri onlara insanların korktukları esnada her şeyi yapabileceğini söylemeliydi! "Siz..." Gediz konuşmakta güçlük çekerek canavarın zindanda bıraktığı hasara baktı. Bunu yapanın biz olduğumuzu düşündüğü için çok tuhaf bir ifade ile bize dönmüştü. "Önce savaşıp daha sonra sevişmeye mi karar verdiniz?" Ne diyordu yahu bu!

Şaşkınca, "Anlamadım?" diye sorduğumda Gediz sinirlerimi bozarak baştan ayağa beni süzüp ıslık çaldı.

"Kardeşimin aşkı olduğun için ateşli vücudun hakkında yorum yapmayacağım," dediğinde Savcı'nın sinirli bakışlarının hedefi olmuştu.

Hafız bana bakmamaya çalışarak hemen başını eğmişti. Asil birkaç saniye bana uzun uzun bakınca Doğa kaşlarını çattı. Bunu gören Asil gülerek başını eğip beni gözlerine yasakladı. "Sakin ol, Günışığı," diyerek Doğa'ya takıldı. "Arkadaşına baktığım yok, sadece boşluğuma

geldi." Doğa'nın onu kıskanması çok hoşuna gitmişti. Anlamıyordum, Doğa neden onu benden kıskanmıştı?

"Elzem!" Savcı'nın sinirli sesini duyunca irkilerek ona döndüm. Sinirden gözleri koyulaşmış, çenesi seğiriyordu. Sıktığı dişlerinin gıcırtısını duymak bile ödümü koparırken neden bu kadar kızdığını anlayamıyordum. Baştan ayağa beni süzdükçe ruhundaki kıskançlık ve öfke çığ gibi büyüyordu. Kaşlarını çatarak beni işaret etti. "Bu ne hâl, hatun?" Karısını azarlayan kıskanç kocalar gibi davrandığının farkında mıydı? Ayrıca ne varmış ki hâlimde?

Olamaz.

Kendi dünyamdaki kıyafetlerin içindeyim, değil mi?

Yutkunarak başımı eğince neden herkesin bana böyle baktığını anladım. Üzerimde Araf'a gelmeden önce giydiğim şeyler vardı. Askılı bir bluz ve çiçekli bir mini etek giymiştim. Ayağımda da daha rahat koşabileyim diye siyah spor ayakkabılar vardı. Üzerimdekilerin bana yakışmadığını söyleyemezdim. Bence çok iyi görünüyordum. Araf gibi Orta Çağ'ı yaşayan bir yere göre yanlış kıyafet seçimi olabilirdi ama umurumda değildi. Aykırı olduğum için nasıl olsa beni infaz edeceklerdi. Nasıl giyindiğim artık önemsiz bir detaydı.

Giydiğim o rahibe kıyafetlerinden sonra kendi dünyama gitmişken özlediğim kıyafetleri giymiştim. Savcı'nın gözlerinde gördüğüm tek şey yoğun kıskançlık değildi, merak da vardı. Hesaplasak beni en son on dakika önce odasında görmüştü. Onun on dakika sandığı o zaman diliminde neler yaptığımı bilmediği için hangi ara üzerimi değiştirdiğimi ve bu kıyafetleri nereden bulduğumu merak ediyordu.

"Açıklayabilirim." Küstah bir ifadeyle buradaki herkesi görmezden geldim. "Ama yapmayacağım." Başımı kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve elimin tersiyle saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Artık hiçbiriniz umurumda olmadığınız için size açıklama yapmakla uğraşamam. Şimdi izninizle hücreme dönüyorum." Sinirden güldüm. "Yarın sabah mahkemeye çıkıp yargılanacağım için kalan zamanımı değer verdiğim tek kişiyle geçirmek istiyorum, yani kendimle. Ve evet, mahkemeye bu kıyafetlerle çıkacağım. Tabii, kendimi savunacağım bir mahkeme olursa!"

Alay ederek buradaki herkese Itır'ı gösterdim. "Şu insan müsveddesini götürün buradan." Karşımda bir ucube varmış gibi yüzümü buruşturarak Itır'a dik dik bakmaya başladım. "Sefil varlığıyla daha fazla

canımı sıkmasın." Itır'ın gözleri dolarken ondan soluduğum yoğun acı ve pişmanlığa duyularımı kapattım.

Son noktayı koyup herkesin şaşkın bakışları altında bir hanımefendiye yakışır şekilde sakince hücreme girdim. İçeri girer girmez kapıyı sertçe kapatarak içeriden sürgüsünü çektim. Savcı daha yeni kendisine gelmiş olmalıydı ki "Elzem!" diye bağırdı, bu bağırışla bence Meliz ondan kükreme dersi almalıydı. "Aç şu kapıyı, baş belası kadın!" Kırmak istercesine demir kapıya yumruğunu geçirdi. "İki dakika içinde ne işler karıştırdığını bana anlatacaksın! Doğa, ona doğru düzgün giyecek bir şeyler getir! Yarı çıplak hâlde kimsenin karşısına çıkmayacak!"

Sanki onun iznini isteyen varmış gibi konuşması yok mu!

Yarın sabaha kadar kimseyi içeri almamaya kararlıydım. "Rica ederim, rahat bırakın beni," dediğimde Savcı'nın aksine sesim çok sakin çıkıyordu. "Bir tutsak olabilirim ama bazı haklarım olmalı, mesela ziyaretçi kabul etmemek gibi!"

"Bu kapıyı sana açtırabilirim, akıl hastası kadın! Hem de bunu bizzat sen yaparsın!" Kölesi olduğum için emir vererek bana hükmetmekten bahsediyordu!

Kaşlarımı sinirle çattım. "Bu ne cüret! Sizin gibi bir barbara cevap vererek kendimi daha fazla alçaltmayacağım. Lütfen gider misiniz?"

Savcı yüz kızartıcı küfürler ederek kapıya daha sert vurdu. "Bu kibarlığın beni deli ediyor!" Acaba şu anda dışarıdaki herkesin onu izlediğinin farkında mıydı? "Elzem, inadı bırakıp şu kapıyı açar mısın, güzelim?" Sesi bu sefer daha yumuşak çıkmıştı. Aklınca tatlı diliyle beni kandıracağını sanıyordu. Kapının dışındaki öfkeden köpüren ruhunu solurken ona aldanmam mümkün değildi.

"Kalan vaktimde sizi görmek istemiyorum, Savcı Hoca. Neden bana bir iyilik yaparak cehennemin dibine gitmiyorsunuz?"

"Eğer orada da benimle olacaksan neden olmasın?"

"Şunu yapmayı kesin, herkes sizi duyuyor!"

"Hiçbiri umurumda değil, aç şu kapıyı!"

"Siz rahat olun, biz hiçbir şey duymuyoruz. Bu arada en son konuşma sırası sendeydi, Elzem." Gediz'in güldüğünü duyunca duvarları yumruklamak istedim.

Yarına kadar bu kapıyı kimseye açmayacaktım.

Bölüm 3
İnfaz ve Darağacı

"Bazen her şeyi zor yollardan daha iyi öğreniyorduk. Daha iyi anlıyor ve daha iyi ders çıkarıyorduk."

O kadar yorulmuştum ki bıraksalar sonsuza kadar derin bir uyku çekebilirdim. Hücreye kimseyi almadığım için bir süre sonra dışarıdaki tüm insanlar gitmişti. Geriye kalan saatlerimi yalnız geçirmek istiyordum. Doğa dışında buradaki herkese kırılacağım sebeplerim olduğu için kimseyi görmek istemiyordum. Sessizlik içinde bir köşede oturup karşımdaki boş duvara bakıyordum. Ne bir şey düşünmek istiyordum ne de yapmak. Bir süre sessizliğin içinde kaybolmak belki iyi gelirdi.

"Sana yemek getirdim, gelebilir miyim?" Bülbül'ün soğuk sesini duyunca hemen ayağa kalktım. Yemek bahaneydi, neden geldiğini biliyordum. Ben de onu bekliyordum. Nöbetçiler kaçmayayım diye kapıyı dışarıdan kilitlemişti, ben de içeriden.

Kapıya yaklaşıp sesli bir şekilde havadaki kokuyu içime çektim. Bülbül ve zindanı koruyan nöbetçiler dışında kimse yoktu. Kapının sürgüsünü açarak Bülbül'ü içeri aldım ama hemen tekrar kilitledim. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, karşımdaki gümüş saçlı kıza hesap sorarcasına bakıyordum. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın, Buzlar Kraliçesi." Zamanı kontrol edip edemediğini bilmeliydim.

Bülbül boş gözlerle bana bakarken elindeki elma tabağını uzattı. "Doğa bir tepsi yemek hazırladı ama Savcı o yemeklerin hiçbirini yemeyeceğini söyledi." İçinde beş yeşil elmanın olduğu tabağı elime tutuşturdu. "Bunları da sana o gönderdi. Her birinin en az beş kez yıkandığını söylememi istedi ve bunu söylerken oldukça sinirli görünüyordu." Elmalara bakınca kendimi tutamayıp kıkırdadım. Savcı bana çok kızgın olsa da aç kalmayayım diye yiyecek bir şeyler göndermeyi ihmal etmemişti.

"Meliz biliyor mu?" Hücrenin içine yürüyüp yerlerin pis olmasını umursamadan oturdu. "Kim olduğumu ona söyledin mi?" Bildiğimi anlamıştı.

"Savcı biliyor mu?" Onun tam karşısına oturduğumda ikimiz de duvarlara sırtımızı yaslamıştık. "Kim olduğunu ona söyledin mi?"

"Hayır, kimse bunu bilmemeli." Bunları söylerken yine tepkisiz bir şekilde beni izliyordu. Bu kadar ruhsuz görünürken tüm duygulardan nasıl arındığını merak ediyordum.

"Pek iyi sır saklayabildiğim söylenemez." Kendimden bile sır saklayacak tek insandım ama Bülbül'ü köşeye sıkıştırmak için bunu ona söylemedim. "Çenemi kapalı tutmamı istiyorsan beni bu konuda ikna etmelisin." Gözlerinin içine alaycı bir tutumla baktım. "Aksi takdirde akademide hizmetçi kılığında saklanan bir Zaman Leydisi olduğunu herkese söylerim."

Elmadan bir ısırık aldığımda Bülbül'ün donuk yüzünde değişen hiçbir şey olmadı. "Seni sıkıştığın paralel evrenden kurtardım."

"Beni oraya hapseden sensin! Kendi hatanı düzelttiğini anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu düşündün?" Zaman onun kontrolündeydi, zamanla ilgili bir sorun varsa bunu o yapmış demekti.

Buz gibi gözlerle bana bakmaya başladı. "Zamanda paradoks yaratan sizdiniz."

"O paradoksu kapatamayan bir Zaman Leydisi mi söylüyor bunları?" Onu tehdit ederek, "Eğer bana her şeyi anlatmazsan küçük sırrın açığa çıkar," dedim son derece ciddi bir sesle. "Unutma, ben asla boş tehditlerde bulunmam." Kim olduğu veya ne kadar güçlü olduğu umurumda değildi. Beni bir paralel evrene hapseden oydu. Sınırlarımı zorlarsa güçlü bir düşmana sahip olacak kişi sadece ben olmayacaktım.

Gri gözleri duygusuzluğunu korurken aldığı sıkıntılı nefesler bu konuda benimle zıtlaşmayacağını gösteriyordu. "Ben Araf'ın Zaman Leydisi'yim, zamanla ilgili konularda hata yapmam mümkün değil." Kaşlarımı yukarı kaldırınca nefesini sesli bir şekilde verdi. "Sizi bir döngüye hapsetmek istememiştim."

"Senin yüzünden aynı şeyleri defalarca yaşadım!"

"Sadece üç kez." Hissiz bakan gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "İlk seferinde size yardım etmemeliydim. Tüm bu paradoksa sebep olan sizi kurtarmaya çalışmamdı." Afallayarak gözlerimi büyüttüğümde bezginice başını salladı. "İki döngü öncesinde canavar sizi yakalamak üzereydi. Meliz yaşadığı korkuyla geçit açacak büyüleri karıştırmıştı. İkinizi

kurtarmak için kural ihlali yapıp geçidi ben açtım ama siz Meliz'in açtığını sandınız. Sizi canavarın bulamayacağı bir yere, yani geçmişe gönderdim."

Dudakları memnuniyetsizlikle büküldü. "O an için iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama bir Oyunbaz'ın geçmişte de rahat durmayacağını bilmeliydim." Geçmişe gidince kendimle iletişime geçeceğimi ve geleceği değiştirmeye çalışacağımı hiç düşünmemişti. Kızların Araf'a gelmesini engellemeye çalışırken farkında olmadan zamanda bir paradoks oluşturmuştum. Bu da bizi bir kısır döngünün içine mahkûm etmişti.

Bülbül'ün bana bakışları suçlar gibiydi. "Ben bir kural ihlali yapmış olabilirim ama sen de rahat durmadın. Geçmişteki kendini uyardıkça içinde bulunduğunuz evrene daha çok sıkıştınız." Demek ki paralel evrene geçmemiz bu şekilde gerçekleşmişti.

Oturduğu sert zemin onu rahatsız ettiği için yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Sizin yüzünüzden ikinci kez zamana müdahale ederek bu kısır döngüyü sonlandırdım. Bir kez daha her günü baştan sona yaşamanıza izin vermek yerine sizin için zamanı hızlandırdım. İkinizi geçmişte müdahale ettiğiniz yerlere gönderip zamandaki çatlakları onardım ve son durağınız olan zindana gelmenizi sağladım." En azından olayları bizim için hızlandırmıştı. Demek ki bu yüzden Araf'a gelince bizi, müdahale ettiğim her ana gönderen bir geçit açılmıştı.

"Dördüncü kez Meliz'i hücreye itmek yerine buna engel olduğun için kapı tekrar açılmadı. Sadece siz değil, ben de kendimi tekrarlıyordum." Gri gözleriyle beni işaret etti. "Akademiye geldiğinde seni zaten tanıyordum çünkü daha önce buraya gelmiştin. Sen burada bir paradoks yaşarken ben bizi kısır döngüden kurtarmanın yollarını arıyordum. Neyse ki bu sefer akıllıca bir karar verip bu işkenceyi bitirdiniz." Bizi oradan oraya savurunca arada helak olduğumuz için bir kapıyı daha kaldıracak takatimiz kalmamıştı. Böyle olunca da bu sefer geçit açma fikri bizi ürkütmüştü."

"Zaman Leydisi olduğuna inanamıyorum." Bunun şaşkınlığını uzun süre üzerimden atamayacaktım. "Sizden kaç tane var ki?"

"Araf'ta sadece ben varım. Her boyutun tek bir Zaman Lordu veya Zaman Leydisi olabilir."

"Bu da bir çeşit lanet mi?"

"Hangi yönden baktığına bağlı. Ruhlar anne rahminde seçiyor kurbanlarını." Kendisinden kurban olarak bahsettiğine göre seçilenler arasında olmaktan memnun değildi. Böyle düşünmekte haklıydı aslında. Zamanda yolculuk yapıp her şeyi önceden bilmek can sıkıcı olabilirdi.

Bir dedektif gibi öne eğilerek gözlerimi kıstım. "Benim hakkımdaki tüm bilgileri sürekli başa döndüğümüz için mi biliyordun?" Başını sallayarak beni onayladı.

"Ve Mara'nın gördüğü düşlerden," dedi kısaca. "Onun bir kâhin olduğunu biliyorsun."

Bülbül benimle işi bittiği için kapıya doğru yürürken onu durdurdum. "Bana biraz karadul otu, kurutulmuş ağıt çiçeği ve ökse kökü gönderir misin? Ah, bir de hurma şırası."

"Bunları ne için istiyorsun?"

Gülümsemeye çalıştım. "Bir şifacı olduğum için bu bitkilerle hazırlayacağım karışımın bana iyi geleceğini biliyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Yorgunlukla kalktığım yere oturdum. "Lanetim beni öldürüyor, bana iyi gelecek bir şeyler tüketmeliyim."

Ondan istediğim birkaç bitkiyi bana getirmeyi sorun etmeyerek başını sallayınca derin bir nefes aldım. "Senden son bir iyilik isteyeceğim. Meliz'in beni ziyaret etmesini sağlar mısın? Sonuçta o Itır'ın annesi ve bana ne yapmış olursa olsun, kardeşimi emanet edebileceğim tek kişi o."

Bir de Itır yüzünden gözüm arkada kalmasın. Meliz de bir zahmet benden sonra nankör kızına sahip çıksın. Bu gece son gecem olabilirdi.

Efsun'u birazcık tanıdıysam infazımı geciktirmeyecektir.

✦

Bülbül'den sonra Savcı defalarca beni görmeye gelmişti ama inat ederek ona kapıyı açmamıştım. Kuralları çiğneyerek beni zindandan kaçırmak istediğini bildiğim için onunla görüşmediğim her seferde öfkeden delirmiş bir şekilde geri dönmüştü. Şafak söktüğünde kapıyı açmamı isteyen nöbetçilere sorun çıkarmadım. Önce ellerimi zincirlediler, daha sonra da zindandaki gizli tünelden beni akademiden çıkardılar. Tüm bu süreçte sorularımı cevapsız bırakmışlardı. Onlar ısrarla sussa da ben ne yaptıklarını anlamıştım.

Bir mahkeme olmayacaktı, değil mi?

Savcı ve diğerleri beni akademiden kaçırmadan Efsun beni idam ettirecekti.

Muhafızlardan birinin atına bindiğimde tam on sekiz atlıyla yola çıktık. Tüm bu süreçte onlara hiç zorluk çıkarmamıştım. Beni infaz etmeye götürdüklerini biliyordum ama buna karşı çıkmadım. Onlardan kurtulsam bile bir hafta sonraki takastan kurtulamazdım. Döktüğüm son gözyaşı yüzünden Ölüler Diyarı beni almak için gelecekti. Bu yüzden kaderimi kabullenmeyi seçmiştim.

Saatler süren yorucu bir yolculuktan sonra lanetlilerin kasabasına gelmiştik. Sabahın erken saatleri olduğu için Sulakkar sokakları fazla sessizdi. Yokluğumu fark ettiklerinde Savcı ve diğerlerinin ilk baktıkları yer olacağını bildikleri için beni bir zindana koymadılar. Önceden ayarladıkları küçük bir eve götürüp kapımda nöbet tutmaya başladılar. İstesem hepsinin ruhunu emebilir ya da ruh formunda bu evden kaçabilirdim ama yapmadım.

Itır'ın bana yaptıklarından sonra kalbimdeki sonsuz acı bir şeyler yapmama engeldi. Boş gözlerle vitrindeki bibloya bakıyordum. Orada ağaçtan yapılmış küçük bir ağaç biblosu vardı. Ağacı söküp yerine biblosunu yapmışlar ve bunu yaparken gerçeğini kullanmışlardı. "İnsanları anlamak mümkün değil," diye mırıldandım.

Burası soğuktu, tıpkı kalbim gibi buz kesmişti. Pencerenin kir tabakası dışarıda yağan karı görmemi engellemiyordu. Pencerenin önündeki ağacın dalına bir kuzgun konmuştu. Kanatlarını kapatmış, uğursuzca ötüyordu. Bu ses bana ölümü hissettiriyordu. Artık Dehliz'in kuzgununun neden bir tek benim etrafımda uçtuğunu daha iyi anlıyordum. Başından beri öleceğimi hissettiği için bana bunun haberini veriyordu.

Askerler, ölmek üzere olan birinin çantasını almadıkları için sırt çantam yanımdaydı. Yol boyunca onlara hiç sorun çıkarmadığım için kaçmayacağımdan eminlerdi. Bu yüzden çantamı kurcalamak akıllarına bile gelmemişti. Çantanın içindeki büyü kitabı şimdilik güvendeydi. Koltukta küçülerek başımı çantanın üzerine koydum. Son günlerde uyumak dışında bir şey yapmak içimden gelmiyordu. Gece boyunca çok fazla şey yaşadığım için uykusuz kalmıştım.

Askerler giymem için bana beyaz, yarım kollu bir elbise vermişlerdi. Düz, sade ve hafif bol bir elbiseydi. Keten bir geceliği andırıyordu ama daha çok kefen gibiydi. "Giyin," dedikten sonra başka bir odaya geçtiler, ben de kefenimi giydim. İnsan kendi ölümü için hazırlanır mıydı? Bu çok garip bir duyguydu. İdam mahkûmları gibi kefenimi giyerek çıkmıştım o evden.

Kapıda dört atın çektiği üstü kapalı bir at arabası vardı. Yanımdaki nöbetçiye bakıp, "Üşüyorum," dedim.

"Uzun sürmeyecek," dedi. Bu, bana olacak birçok şeyi açıklıyordu.

Ellerimi yine önde birleştirip bağlamışlardı. İki nöbetçi benimle arabaya binerken diğerleri atlarla bizi takip ediyordu. Arabanın perdeleri kapalı olduğu için dışarıyı izlememe izin vermediler. "Su ister misin?"

Karşımda oturan orta yaşlı muhafız su matarasını bana uzatınca tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Kapağını açıp bileklerimden bağlı olan ellerimin arasına su matarasını yerleştirdi. Hayatımdaki her şey anlamını yitirmiş gibiydi, suyun tadı bile garip geliyordu. Renkler cansız, hava kasvetliydi ve kulağımda hâlâ kuzgunun hüzünlü şarkısı vardı. Suyu içtikten sonra matarayı arabada bana eşlik eden muhafıza uzattım. "Sizde idam mahkûmlarının son isteklerini sormak yok mu?"

"Aykırılar için yok." Merak ederek gözlerini gözlerime dikti. "Sorsaydım son isteğin ne olurdu?"

"Şanıma yaraşır bir şekilde ölmek dışında hiçbir şey," dediğimde bu onu güldürdü.

"Bir kraliçenin gururuna ve kibrine sahipsin."

"Ben zaten bir kraliçeyim."

"Bir ordun yok." Bunu komik bulmuş gibi tekrar güldü. "Ordusu olmayan bir kraliçe..."

Başımı kaldırdım. "Ordum olmadığı hâlde Araf'takileri bu kadar tedirgin ediyorsam olduğunda neler olurdu, bilmiyorum." Omuzlarımı dikleştirdim. "Şimdilik hiçbir şeyi olmayan bir kraliçeyim ama bu her an değişebilir." Saçlarımı arkaya doğru savurmaya kalkıştığımda ellerimin bağlı olduğunu görünce içim ezildi.

Yaşlı muhafız benimle alay ederek gülmeye devam etti. "Hiçbir şey değişmeyecek. Birazdan infaz edileceğini bilmiyor olamazsın."

"Ölüm bir son mu?"

"Başlangıç değil."

"Ama son da değil." Başımı omzuma doğru eğerek ona gülümsedim. "Araf çok sıkıcı, belki de Ölüler Diyarı daha eğlencelidir." Düşünürcesine garip mırıltılar çıkarmaya başladım. "Eğer Ölüler Diyarı da beni sarmazsa bu sefer cehenneme gitmeyi düşünüyorum." Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Nasıl olsa cehenneme kadar yolum var," dediğimde kahkaha attı.

Arabanın içi çok soğuktu, üzerimdeki beyaz kıyafet beni sıcak tutmuyordu. Bugün sanki her zamankinden daha fazla üşüyordum. Araba süratle yolda giderken şu zamana kadar yaşadığım her şeyi düşünmeye başladım. Hak etmediğim o kadar çok şey yaşamıştım ki bir yerden sonra biteceğini sanıyordum.

Beni görüyor musun, Suzan Hanım? Bana yapacakları şeyi sen de izliyor musun? Zordu anne, hiç kolay olmadı ki...

Gel ve beni kaldır, anne. Düştüğüm yerde herkes üzerime basıp geçtiği için nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Gel ve beni kaldır, anne. Benim yerime sen yaşa, Munure Hanım ve siz de yaşayın, baba ve oğulları. Siz kendi dünyanızda beni feda etmişken şimdi benim yaşamam gereken hayatı da yaşayın.

Ahım hepsinin boynunaydı, ben bunların hiçbirini hak etmemiştim.

Yirmi dakika kadar süren yolculuktan sonra araba yavaşladığında insanların seslerini daha çok duymaya başladım. Arabanın perdeleri kapalı olduğu için dışarıyı göremiyordum ama çok fazla ses vardı. Benim için kapıyı açtıklarında arabanın karanlığından dışarı çıktım. Gördüğüm manzara karşısında sinirden gülmek istedim çünkü daha önce hiç görmediğim bir kalabalık kasaba meydanına toplanmıştı. Hepsi de infazımı seyretmek için buradaydı.

Arabadan indiğim an önce uğultular yükseldi, hemen sonrasında her birinden bana yönelik hakaret dolu haykırışlar. Kalabalığı yaran muhafızların tek amacı, beni darağacına çıkana kadar korumaktı. Muhafızlar geçeceğim yolun sağında ve solunda durarak benim için etten bir duvar örmüşlerdi. Aykırı olduğum için tüm bu insanlar birbirini itip bana hakaretler ederek muhafızları geçmeye çalışıyorlardı. Askerler onlara izin verse hepsi de beni linç edecekti.

Tüm bu nefret Aykırı doğduğum için miydi?

Muhafızların benim için açtıkları yolda yürümeye başladım. Attığım her adımla insanlar muhafızlara daha çok zorluk çıkartıp bağırmaya başladılar. Hepsi beni parçalamak ister gibi öfkeliydi. Kızgınlıkla sarf ettikleri sözler ağır ve kışkırtıcıydı. Ben başım dimdik şekilde yürüdükçe bu, onları daha çok kızdırıyordu. Bana saldırmak istiyorlardı ama muhafızların engelinden geçemiyorlardı. Durdukları yerde bile güçlerini kullanarak beni öldürebilecek tüm bu insanlar bunu yapmıyorlardı çünkü beni çıplak elleriyle öldürmek istiyorlardı.

Hakaret ettiler, aşağıladılar ama yine de başım önüme eğilmedi. Gururlu duruşum onları deli ettiği için bu sefer yanlarında getirdikleri şeyleri bana fırlatmaya başladılar. "O bir Aykırı, onun cezasını biz vermeliyiz!" Birinin attığı taş alnıma denk gelmişti, alnımdan akan kan yanağıma doğru süzülmeye başladı.

Başka bir taş sırtıma çarptı. "O yaşamayı hak etmiyor!"

Çürümüş domatesin izi beyaz elbisemi kirletmişti. "Hepimizi kandıran bir sahtekâr!"

Kafamın arkasında şiddetli bir ağrı bırakacak bir taş daha. "İşkence görerek ölmeli!"

Vücudumun farklı yerlerini acıtıp kanatan taşlardan sonra birinin fırlattığı şişe bacağıma çarpmıştı. "Bu Aykırı sürtüğü burada istemiyoruz!"

Yanağıma değen taşın acısını dişlerimde hissetmiştim. "Ne duruyorsunuz, öldürün onu!"

Öfkeli kalabalık bana hakaretler yağdırırken ellerine geçen her şeyi fırlatıyorlardı. Çoğunluk taş atıyordu ama beni daha da aşağılamak için çürük sebzeler hatta kesici cisimler atanlar da vardı. Yeni bir saldırı geldiğinde dik durmaya çalıştım. Dudağımı kanatan kaçıncı taştı bu, bilmiyordum. Attıkları taşlar yüzünden kafamdan akan kan sarı saçlarımın arasından süzülüyordu. Cam gibi bir şey boynumu çizerek yere düşmüştü. Yuhalamaları, hakaretleri ve beni incitmeleri hiç bitmedi. Yürümek için kendimi zorladığımda bir bıçağın ucu koluma saplanmıştı.

Bağlı ellerimi kaldırıp bıçağı kolumdan çıkararak yere attım. Ne başım eğildi ne de omuzlarım düştü. Acıyı kemiklerime kadar

hissederken bu insanların karşısında ezilip büzülmedim. Bana attıkları hiçbir şey onlara boyun eğip merhamet dilenmeme neden olamazdı. Ben utanılacak bir şey yapmamıştım ki! Neden başımı eğecektim? Günah işlememiştim, neden af dileyecektim? Bir kraliçeyi tahttan indirebilirler, onu infaz edebilirlerdi ama bir kraliçeye kimse önünde diz çöktüremezdi. Ben onlardan biri olmadım.

İstedikleri kadar kanatsınlar, kimseye yalvarmayacağım.

Bana ne yaşattığını gör, Itır.

Etim kanıyor, canım acıyordu. Bana verdikleri her hasar, bir diğerinden daha büyüktü. Artık adımlarımı bile güçlükle atarken bir an önce bu işkencenin bitmesini istiyordum. Darağacına on adım kala nefes alışlarım hızlanmıştı. Saatlerce koşmuşum gibi soluksuz kalmıştım. Darağacını meydanın tam ortasına kurmuşlardı. Beni öldürecek şeyin zemini, tıpkı bir sahne gibi yüksekteydi. Oraya çıkmak için üç basamak konulmuştu ve ters L şeklinde kalın bir direk vardı. Direğin ucunda sallanan kalın bir urgan ve bir tane de tabure...

Klan liderleri darağacına yakın bir yerde sandalyelerinde oturuyordu. Hepsi bunu izlemek için en önde yerlerini almışlardı. Halkla aralarında belli bir mesafe vardı. Soylu erkekler soğuktan korunmak için kürklü montlarını kuşanmıştı, kadınlar da en gösterişli pelerinleri takmıştı. Gözlerim her birinin üzerinde sırasıyla gezindi. Hepsi bu infazı onaylıyordu hatta Cihangir bile bunların arasındaydı. Kendi öz kızına bile acımayan biri, bana neden merhamet göstersin ki? Bu cinayet, hepsinin ortak doğrusuydu.

Bu insanların adaleti, Aykırılar için geçerli değildi.

Savcı'nın annesi pahalı pelerinine sarınırken kan ve çürük sebzelerin kiriyle yıkanmış hâlime baktı. Ruhunda büyük bir mutluluk varken yapmacık bir üzüntüyle dudaklarını büzdü. "Zavallı şey, bunu görmeye dayanamıyorum." Zülüf Hanım üzülmüş gibi rol yaparken keşke ruhunu soluduğumu hatırlasaydı.

"O hâlde gidin, hanımefendi." Kan revan içinde kalmış olabilirdim ama onun inadına güldüm. "Kimse sizi burada zorla tutmuyor." Bu sefer üzülmüş gibi ben dudaklarımı büzdüm. "Olamaz, yoksa bunu izlemeniz için birileri sizi tehdit mi ediyor?" Ruhundaki o neşe sönerken aklımda olan tek şey patlamış dudaklarla neden onu taklit ettiğimdi. Acımayan tek bir uzvum yoktu!

"Konuşma ve devam et." Gediz'in soğuk nevale annesi Leyla Hanım'a gözlerimi devirmek istedim. Zaten yürüyecektim çünkü durunca insanlar hedefi asla ıskalamıyordu. Yüzüme çarpan bu şey marul muydu? Bir yıllık domates ve patatesi üzerimde kullandıkları yetmezmiş gibi şimdi de sıra marula mı gelmişti? Bu aşağılanmayı asla ama asla unutmayacaktım! Beni idam ederek benden kurtulamazlardı. Yemin ederim ki bugün burada gördüğüm muameleyi hiçbirinin yanına bırakmayacaktım!

"Bugünü hiç unutmayın!" Tehdit eder gibi tüm liderlere ve onların süslü kadınlarına baktım. "Beni böyle aşağıladığınız için hepinizin başına öyle bir bela olacağım ki sadece siz soylular değil, halk bile adımı lanetler savurarak anacak!" Başımı kaldırıp çatık kaşlarla gri gökyüzüne baktım. "Tanrılarınızın da canı cehenneme! Ben Elzem Akay!" diye bağırdım boğazımı kanatırcasına. "İnandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki Araf'ı yıkacağım!" Başımı çevirip tüm bu kalabalığa nefretle bakmaya başladım. "Hem de içindeki tüm insanlarla birlikte!"

Onların sonu olacağım!

Darağacının merdivenine yaklaşmıştım ki ayaklarımın önüne atılan bir dal beyaz gülle durdum. Bu beyaz gül, benim aksime fazlasıyla temiz ve güzel görünüyordu. Herkes bana aşağılayıcı ve yaralayıcı şeyler atarken bunu kim atmıştı? Eğilip onu yerden aldım, etrafıma bakınca küçük Cennet ile göz göze geldim. Elif Kâhya'nın küçük kızı ıslak gözlerle beni izliyordu. Onlarca insanın içinde benim için üzülüp gözyaşı döken sadece Cennet'ti. Herkes bana taş ve çürük sebze atarken Cennet en sevdiğim çiçeği atmıştı.

Elif cadısı çatık kaşlarla soluğu çocuğun yanında aldı. "Neden taş yerine gül attın?" diye bağırıp canını yakmak ister gibi Cennet'in kolunu sıktı. "O senin iyiliğini hak etmiyor!"

"Hayır, anne. Ona taş atmayacağım!" Cennet elindeki diğer çiçekleri de basacağım yere doğru fırlattı. "Ben Elzem'i seviyorum." Diğer elinde tuttuğu küçük sepeti ters çevirince içindeki taşlar yere dökülmüştü. "Bunları istemiyoru..." Daha Cennet sözlerini tamamlamadan Elif Kâhya ona tokat atınca kaşlarımı çattım.

"Seni sefil çocuk, nasıl o uğursuzu savunursun!"

Cennet'in yanağındaki parmak izlerini görünce içimde büyüyen öfke beni korkutmaya başlamıştı. Bir saniye bile beklemeden o kadının

ruhunu bedeninden ayırmak için çıldırıyordum. Bunu yapmak her şeyi mahvedeceği için derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Şimdi olmasa bile bir gün mutlaka bu kadının ölümü benim elimden olacaktı!

Cennet'in attığı güllere basmadan üç basamağı çıktım. Beni bekleyen cellada doğru yürürken fazla soğukkanlıydım. Araf'ta en çok vakit geçirdiğim kişiler burada değildi. Kızlar bile yoktu. Büyük ihtimalle Efsun bu infazı gizlice organize ettiği için hepsinin geç haberi olmuştu. Yolda olduklarına ve birazdan buraya geleceklerine emindim. Kasabadaki telaşı ve yaygarayı duymamış olamazlardı. "Saçmalık bu!" Halk beni çıktığım darağacında bile taşlarken Azınlıkların lideri Cihangir'e döndüm. "Mahkeme kurulmadan beni infaz edemezsiniz!" Hiçbiri mahkeme fikrine yanaşmıyordu çünkü onlara göre Aykırı olmanın savunulur bir yanı yoktu.

Cellat kolumdan sertçe tutarak beni taburenin üzerine çıkardı. Urganı boynuma geçirip ipi sıkı bir şekilde ayarladı. Her şeyi bitiren, klan lideri Abraham'ın sesi oldu. "Öldür!" Asil'in babasından nefret ediyordum.

Cellat ayaklarımın altındaki tabureye yaklaşınca onu durdurdum. Başım dönmeye başladığı için gözlerimin önü kararıyordu. "Bekleyin!" Ellerim bağlı ve boynumda urgan varken klan liderlerine döndüm. "Mahkeme bile kurulmadan beni infaz ediyorsunuz. Hiç olmazsa son arzumu yerine getirin. Bunu istemek benim hakkım!" Nefes alışlarım gittikçe hızlandığı için ayakta zor duruyordum.

Hiçbiri son arzumu yerine getirmekle ilgilenmiyordu fakat hiç beklemediğim biri herkesi şaşırttı. "Son arzun nedir?" Bu konuşan kişi Koruyucuların lideri Ayvaz'dan başkası değildi.

"Kız kardeşimi getirin," dedim buz gibi bir sesle. "Bu infazı izlemek en çok onun hakkı."

Ayvaz son arzumla gerçekten ilgileniyor olmalıydı ki Efsun'a döndü ama Efsun, "İnfazdan haberleri yok," dedi. "Gelmeleri uzun sürer."

Cellat tekrar bana yaklaştığında, "Bekleyin lütfen," diyerek onu durdurdum. Bir kez daha Ayvaz'a döndüm. "O zaman başka bir isteğim var." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yeteri kadar nefes alamıyordum.

"Bu saçmalık, zaman kazanmaya çalışıyor!" Asil'in babası Abraham itiraz edince terlemeye başladım. Hava çok soğuktu ama başımdaki kanama tüm şiddetiyle devam ederken bu soğukta bile terliyordum.

"Sa-sadece biraz su istiyorum," diye mırıldandım güçlükle. İçim yanıp ciğerlerim kavrulduğu için susamıştım. "Ölmek üzere olan birine bir bardak su bile vermeyecek kadar vicdansız mısınız?"

"Ona su verin." Kimse buna yanaşmayınca Ayvaz kaşlarını çattı. "Kıza su verin dedim!" Bu adam benden gerçekten etkileniyordu. Bana duyduğu nefret, ruhundaki yerini hâlâ koruyordu ama bunun yanında tutku ve şehvet de vardı. Bir yanı ölmemi isterken bir yanı da beni yatağında görmeyi arzuluyordu. Elümhan Kalesi'nde onu kışkırttığım günden beri beni aklından çıkaramıyor olmalıydı.

Tarihteki en büyük yıkımları aslında hep kadınlar yapmıştır. Bir kadın kendi ülkesinin yıkımına sebep olurken başka bir kadın ülkesini kurtarmıştır. Hep erkeklerden bahsedilirdi ama birçok kadın arka planda çok şey yapmıştır. En basitinden Savcı ve klanını çok kolay karşı karşıya getirip Koruyucular arasında büyük bir yıkım başlatabilirdim. İsteseydim bunu yapabilirdim. Savcı ve Ayvaz'ı birbirine düşman etmek benim için hiç zor değildi.

Bir asker, elinde bir su matarasıyla yanıma gelip onu içmem için yardım etti. Mataradaki tüm suyu kana kana içtim. Asker benden uzaklaşırken Ayvaz'a tebessüm ettim. "Teşekkür ederim, lordum." Ayvaz'a başımla küçük bir selam verdiğimde herkes şaşırırken Ayvaz ise sertçe yutkunmuştu. Kolay kolay kimseye saygılarımı sunmadığımı hepsi biliyordu.

"Bitirin artık şunu!" Halk bekledikçe daha fazla hırçınlaştığı için cellat üçüncü kez bana yaklaşınca derin bir nefes aldım. Ona izin vermeden ayağımın altındaki tabureyi iterek yere düşürdüm. Kendi sonumu kendim getirebilirdim.

Tabure yere düşünce urgan boynumu sıktı, ayaklarım boşlukta sallanmaya başladı. Herkesin gözleri önünde asılırken nefes alamıyordum. Nefes almak için çırpınırken kulaklarımda oluşan basınç acı dolu bir kükreyişin öfkeli notalarına sahipti. Canavar tozu dumana katarak benim için geliyordu. Ben nefes alamadıkça o da boğulduğu için onun acısını da hissediyordum. *"Gelme."* Son saniyelerimi yaşarken belki beni duyamazdı ama içimden ona yalvardım. *"Uzaklara git ne olur... Bu,*

sana yaşattığım son acı olacak. Üzgünüm ama bugün Güzel, canavarı azat ediyor. " Kafamın içinde öylesine şiddetli bir kükreme duydum ki gözlerimden süzülen bir damla yaş ikimiz için vedayı temsil ediyordu.

Gerçek hayatta *Güzel ve Çirkin* masalı çok daha trajikti çünkü bu masalda en çok acıyı ikisi çekiyordu. O bendim ve ben oydum, ruhlarımız birbirine karıştığı için yıllardır aynı acıya sürgündük. Bu benim masalımsa ben kendi masalımda benden daha çok acı çeken sadece canavarı tanıdım. Bize bir ödül koyarak birbirimizi tüketmemizi izlediler. Şimdiyse Güzel ölüyor, Çirkin acı çekiyordu. Kazanan neredeydi?

Çırpınışlarım son bulurken gözlerim kapanmak üzereydi. Ciğerlerime oksijen girmediği için kıpkırmızı olan yüzüm şişmeye başlamıştı. Benim için her şey bitmek üzereyken bir ok, tüm kalabalığı yararak asılı olduğum ipi kesti. Sertçe yere düştüğümde boğazımdan hırıltılar çıkıyordu. Nefes almaya çalıştım ama tıkanan ciğerlerim yüzünden aldığım nefesler bile bana büyük bir ızdırap veriyordu. Öksürük krizleri ile kendime gelmeye çalışıyordum. Tüm bu kalabalığı susturan bir sessizlik oluştuğunda başımı güçlükle kaldırdım. Midem kasılmıştı.

Savcı?

Elindeki ok ve yayla kalabalığın tam ortasında duran Savcı'yı gördüm. Buraya gelmek için acele etmiş olmalıydı ki nefes nefese kalmıştı. Omuzlarının hareketi soluksuz kalmasından değil, öfkesinin dışa vurmasından kaynaklanıyordu. Kızgınlıkla bakan ela hareleri ürkütücü bir karanlığa sahipti. Perişan hâlimi gördükçe öfkesi had safhaya ulaşıyordu. Elinde tuttuğu yayı sıkmaktan parmak boğumları gerilmişti. Dişlerini sıkmaktan çenesi korkunç bir hızla seğirdiği için yüzündeki kılcal damarlar belirginleşmişti. Şakaklarında ve boynunda atan nabzını bu uzaklıktan bile görebiliyordum.

Ben kanadıkça Savcı'nın ruhunda kontrol edilemez bir öfke büyüyordu. Bana bunu yapan herkesi katletmek istediğini yakıcı öfkesinden soluyordum. Herkes şaşkınlık içinde ona bakarken kimse bu yaptığına bir anlam veremiyordu. Kan dökecekti bu adam, yıllar boyunca sığındığı suskunluğundan sonra bugün birçok kan dökerek beni alacaktı. Bakışlarıyla bunu açıkça belli ediyordu. Buraya bunun için gelmişti.

"Savcı?" Annesi şaşkındı. "Bu da ne demek?"

Bana doğru hızlı adımlarla yürürken gözlerini benden çekmeden annesine cevap verdi: "Yapmam gerekeni yapıyorum!"

"Bunu yapmana izin vermem!" Cihangir, oğlunun bu çıkışıyla bir adım öne çıkınca Savcı'nın dudakları kıvrıldı ama bu mutluluktan değildi. Bu bir başkaldırıydı. Cihangir'in gözlerinin içine meydan okurcasına baktı.

"Beni durdurmayı dene!" En küçük bir korku belirtisi göstermeden liderlere döndü. "Burayı siz ve adamlarınızın kanıyla yıkamamı istiyorsanız beni durdurmayı deneyin!" Onlara beni gösterdi. "O benim kadınım ve ben onu alacağım!"

Onun kadını falan değilim!

Savcı'nın sözlerinden sonra uğultular yükselmeye başladı. Sessizliğiyle bilinen Savcı Gevheri, başta kendi halkı olmak üzere herkese rest çekmişti. Özellikle ailesinin şaşkınlığı görülmeye değerdi. Zülüf Hanım'ın hayal kırıklığı içinde yerinde sendelemesi onun kaybını, benim de zaferimi simgeliyordu.

Çektiğim yoğun acılar içinde homurdanarak ayağa kalktım. Buradaki herkese bakarken ayakta durmaya çalışıyordum. "Eğer içiniz rahat edecekse benden kurtulmanız uzun sürmeyecek." Elimi göğsüme bastırıp tekrar öksürmeye başlayınca dudaklarımdan sızan kana engel olamadım. "Benim yüzümden kan dökülmesine gerek yok çünkü geriye kalan son saniyelerimi yaşıyorum. Beslenmediğim için lanetim beni öldürmek üzere," dediğimde Savcı'nın yüzü bembeyaz oldu. Beni bu hâle onlar getirmişken kimsenin beni kurtarmasına izin vermeyecektim.

Her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. "Elzem!" diyen Itır'ın sesini duyunca yorgunluk içinde başımı kaldırdım.

"İşte, geldi." Son kez Ayvaz'a döndüğümde yeşil gözlerim ağlamaklı bakıyordu. "Siz haklıydınız, lordum. Araf'ta kardeş kardeşe ihanet edebiliyor." Kalede bana söylediği her şey yaşanmıştı. O gün ona cevap verip Itır'ın bana ihanet etmeyeceğini söylerken büyük konuşmuştum.

Yerimde sendelediğimde Savcı endişeyle bana doğru bir adım atınca kaşlarımı çattım. "Buna cüret dahi etmeyin!" diyerek onu durdurdum. "Ben bir masaldaki aptal prenses değilim. Kimse tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Itır'a döndüğümde ablasını kan revan içinde görmenin onu ağlattığını fark ettim. Kızlar ve üç silahşorlar da Itır'ın yanındaydı. Itır, bende gördüğü yıkımla omuzları sarsıla sarsıla ağlarken, "Elzem..." diye fısıldadı acı ve kederle. "Sana bunu yapmalarına neden izin verdin?"

"Tıpkı sana izin verdiğim gibi, değil mi Itır?" Göğsümü dağlayan şiddetli öksürükle birlikte dudaklarımdan kan süzüldü. "Hep istediğin bu değil miydi? Neden mutlu değilsin?" Gözlerinin içine alay ederek baktım. "Benim yıkımım senin mutluluğun olmalı çünkü hep bunu görmeyi istedin."

Dudaklarımdaki kanı silip derin bir nefes aldım. "Ben gidiyorum, Itır." Bacaklarım titrerken ayakta durmak için kendimi zorluyordum. "Yaptığın ve yapmadığın her şey için canın sağ olsun." Gözlerim dolarak başımı salladım. "Benden bu kadar."

Hıçkırıklar içinde başını iki yana sallarken o da ayakta zor duruyordu. "Sensiz yaşayamam, ablama ihtiyacım var." Hayır, yoktu. Olsaydı beni bu darağacına çıkarmazdı.

"Bugün geç olsa da sana hatalarınla yüzleşmeyi öğreteceğim." Kanın süzüldüğü dudaklarımda can yakıcı bir tebessüm belirdi. "Senin için bir sorunu daha ortadan kaldıracağım." Ona kendimi gösterdim. "Ben hep senin için bir sorun oldum ve şimdi sana son bir iyilik yaparak varlığımı ortadan kaldıracağım. Sana vereceğim son dersi iyi izle ki bundan sonra yapacağın hatalara dikkat et." Bugün ona öyle bir ders verecektim ki bu dersi hayatı boyunca unutamayacaktı.

Itır ne yapmaya çalıştığımı anlayınca, "Elzem, yapma!" diye bağırarak bana doğru koşarken kalabalıktan gelen bir ok tam kalbime saplandı. "Elzem!" diye haykıran Itır ve Savcı'nın acı dolu sesiyle dizlerimin üzerine düştüm. Öyle bir bağırmıştı ki onun dışında kimsenin sesini duymuyordum.

Göğsümden kan akarken son kez bakmıştım bana doğru koşan kardeşime. "Şi-şimdi gel ve yapabiliyorsan kaldır beni, Itır..." Başım zemine çarptığında her yer karanlığa büründü. Artık ne adımı haykıran feryatları duyuyordum ne de gözlerimi açıp onları görüyordum. Her şey silindiğinde geriye sadece geçmişte Itır'ın ettiği isyanı kalmıştı.

"Düş, sen düş de ben düştüğüm o yerden gerekirse sürünerek de olsa ayağa kalkarım. Gelir seni bulur ve ayağa kaldırırım ama sen yeter ki düş artık, Elzem! Normal insanlar gibi hata yapıp düş artık!"

Bak düştüm, Itır. Neden kaldıramıyorsun beni?

Beni düşüren sen olmana rağmen neden bunu yapamıyorsun?

İnsan ne dilediğine dikkat etmeliydi.

BÖLÜM 4
OYUN İÇİNDE OYUN

"SEVDİĞİMİZ İNSANLARA OLAN
BAĞLILIĞIMIZ BAĞIMLILIĞA
DÖNÜŞTÜĞÜNDE BİR SÜRE SONRA BİZİ
ZEHİRLEMEYE BAŞLAR."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ablasının elleri ve teni fazla soğuktu. Neden bu kadar soğuktu? Sanki o artık tanıdığı Elzem değildi. Itır'ın hıçkırıkları kesik iç çekişlere dönüştüğünde Elzem'e yaptıkları için çok kötü bir cezayı hak ettiğini biliyordu ama bu kadarını kimse hak etmezdi. Elzem'den başka kimsesi yoktu ki! Hiç olmamıştı. Onun tüm dünyası ablasıydı ve dünyasına kendi elleriyle kıyameti getirmişti. Anne ve babası hiç yanında olmamıştı, eş dost ise birkaç sahte sevgi gösterisinden ibaretti ama Elzem gerçekti. Elzem onun tek gerçeğiydi. Ne yaparsa yapsın ablasının onu hiç bırakmayacağını düşünmüştü çünkü bu hep böyle olmuştu.

Evet, Elzem onun tek gerçeğiydi ama bir o kadar da sahteydi. Itır bazı şeyleri daha yeni anlıyordu. Aslında tanıdığını sandığı Elzem'in hiç var olmadığını, onunla ilgili her şeyin yalan olduğunu artık biliyordu. Itır'ın tanıdığını sandığı Elzem bir yalandan ibaretti çünkü gerçek Elzem'i herkesten saklamıştı. Onun tanıdığı kontrol delisi aslında istediği için öyle değildi, buna mecbur bırakılmıştı. Savcı ona ve kızlara her şeyi anlattığı için Itır artık gerçekleri biliyordu.

Eskiden olsa Elzem'i bir takasa kurban ettiği için Savcı'nın canına okurdu ama tek suçlu Savcı değildi. Elzem'in sonunu getiren kendisiydi. Bu yüzden başkasına kızamıyordu. Savcı, onlara Elzem hakkındaki tüm gerçekleri anlattığında Itır şoke olmuştu. Yıllardır Elzem'in bir canavarla yaşadığına inanamıyordu. Tüm o yıllar boyunca ablasının yardıma ihtiyacı vardı ama Itır bunu hiç anlamamıştı. Gözyaşları içinde kendini birçok konuda suçlamayı bırakmıyordu.

"Sen beni büyütürken hatayı nerede yaptın, biliyor musun?" Elzem'in soğuk elini avucunun içine aldı. "Büyümeme hiç izin vermedin, en büyük hatan buydu."

Itır, Elzem için küçük bir çocuk olarak kalmıştı. Itır'a güvenmez, hiç sorumluluk vermez ve sürekli *sen çocuksun,* derdi. Bu da Itır'ın öfkeye

kapılıp yanlış kararlar vermesine neden olmuştu çünkü Elzem'in dikkate aldığı biri olmak istiyordu. "Bunları kendimi haklı çıkarmak için söylemiyorum."

Elzem'in solgun yüzünü izlerken siyah gözlerinden birbiri ardına yaşlar aktı. "Öğrencilerinin ailelerine, *çocuklarınıza küçük sorumluklar verin*, diyen sen değil miydin? *Bu, kendilerini değerli ve işe yarar hissettirir*, derdin." Dudakları titrerken avuçlarındaki soğuk eli daha sıkı sıktı. *Verdiğiniz kararlarda onların da fikrini alın, bu onların öz güvenini yeşertir*, diyen sendin, Elzem." Bir gün Elzem'i görmek için okula gittiğinde bir veliyle sohbetine tanık olmuştu.

"Ama sen kendi kardeşine bunların hiçbirini yapmadın." Elzem'in sarı saçlarını okşarken kaşları çatıldı. "*Sus, konuşma, bana cevap verme, Itır ve yanlışsın, Itır*, diyerek beni büyüttün. Oysaki tek istediğim bir kez olsun senin tarafından takdir edilmekti." Itır aslında Elzem ile hiç rekabet etmemişti. Dışarıdan öyle görünebilirdi ama gerçek çok farklıydı.

Itır sadece ablasına *bak, ben de bir şeyleri yapabiliyorum* demek istemişti. Ama yapamadı, Elzem buna hiç izin vermedi. Ablası her konuda o kadar iyiydi ki Itır'ın yaptığı her şey onun başardıklarının yanında sönük kalıyordu. Itır aydı, ayın karanlığıydı; Elzem ise güneş, güneşin ışığı. Itır bu hikâyenin kötüsüydü, Elzem ise iyisi. Elzem hep istenen çocuktu, Itır ise ötekileştirilen. Elzem'in annesi, kızı için kendini feda eden bir kadındı ama Itır'ın annesi, kendisi için kızının ölmesini istemişti. Bir iblisin kızıydı. Itır başından beri herkes için kötü ve istenmeyen bir kızdı.

Ve artık ablasının katiliydi.

Revirde cansız yatan bedene ıslak gözlerle baktı. Onu böyle görmeye dayanamıyordu. "Senin kardeşin olmak da hiç kolay değildi." Gözyaşlarından dolayı her şeyi bulanık görürken eğildi ve dudaklarını Elzem'in avuç içine bastırdı. "Herkesin gözdesi, konağın prensesi olan bir kızın kardeşi olmak da hiç kolay değildi." Geçmiş, zihninde hayat bulurken çocukluğuna dair anılar bir kez daha karşısına çıktı. Sanılanın aksine Elzem Akay'ın kardeşi olmanın da bazı zorlukları vardı.

On Dört Yıl Önce

Itır koşarak odasından çıkarken bulduğu yeni fikrin heyecanı vardı üzerinde. Elzem onunla hiç oynamıyordu, sürekli bir şeylerle meşgul

oluyordu. Okulda dersler, ders aralarında yine dersler, evde de hep dersler vardı. Yemekler dışında Itır ile hiç vakit geçiremiyordu, neredeyse her dakikası o sıkıcı derslerle geçiyordu. Konakta bile onun için birkaç özel hoca varken Elzem'in hiç boş vakti olmuyordu. Itır, onu kardeşinden uzak tutan her şeyden nefret ediyordu ama bugün kararını vermişti. Madem Elzem ile vakit geçirmenin tek yolu o derslerden geçiyordu, o zaman Itır da onun için derslere katılacaktı.

Nefes nefese müzik odasının önünde durduğunda tam içeri girecekken kapı açıldı ve içeriden anneannesi çıktı. Itır'ı görünce bile yüz ifadesi değişmişti. "Ne işin var senin burada?" Itır ona cevap vermek istedi ama ne söylerse söylesin anneannesinin ona kızacağını biliyordu.

"Ben de Elzem ile birlikte derslere katılmak istiyorum, anneanne."

Suzan Hanım'ın tiksinti dolu bakışlarını gördü. Baştan ayağa Itır'ı süzüyordu. Önce erkek çocukları gibi kestirdiği kısa saçlarına baktı, daha sonra yine yüzünü buruşturdu. Kahverengi gözleri iğrenti doluydu. Oyun oynarken kirlenen tişörtüne, diz kapakları çamur olmuş pantolonuna ve uzun tırnaklarına bir böceğe bakar gibi rahatsız edici ifadesiyle bakıyordu. Itır, kendisini bir ucube gibi hissetti. Onun bakışlarından kurtulmak için bir yerlere saklanmayı delicesine arzuluyordu.

"Senin neyine o dersleri almak?" Suzan Hanım omzundaki şalını düzeltirken karşısında bir cüzzamlı varmış gibi aralarına mesafe koydu. "Bu ellerle mi piyano çalacaksın?" Başını eğip ellerine baktı. Tırnak aralarında biriken çamur ve kiri görünce utanarak ellerini arkasına sakladı.

"Bu biçimsiz hâlinle mi tüm o görgü kurallarını öğreneceksin?" Anneannesi gülerek onu küçümsemeye başladı. "Neden gidip kilerdeki farelerle oynamıyorsun? Senin gibi bir zavallının olması gereken tek yer orası!" Şimdi gülmüyordu ona, kızıyordu. "Sana daha kaç kez Elzem'den uzak durmanı söyleyeceğim!"

Anneannesi Itır'ın kolunu sertçe tutarak üzerine eğildi. Itır dokuz yaşında bir çocuk olabilirdi ama bu evde Elzem dışında kimsenin onu sevmediğinin farkındaydı. Suzan Hanım'ın sinirli bakışlarından bunu görebiliyordu. "Sen onun kardeşi olmayı hak etmiyorsun. Elzem'e hiç baktın mı? Sen onun gibi parlayan bir güneşin gölgesi bile olamazsın!" Herkes ona bu gerçeği hatırlatırken Itır nasıl unutabilirdi ki?

Konaktaki hizmetçiler bile onu insan yerine koymuyorlardı ama Elzem'i gördükleri yerde kendilerine çekidüzen veriyorlardı. Onlar kardeş

değil miydi? Neden ikisi için eşitlik yoktu? Elzem gibi güzel elbiseler giymeyi sevmiyor diye mi anneannesi ondan tiksiniyordu?

Kolunu sıkan anneannesine ağlamaklı gözlerle baktı. Elzem, güzelliğini anneannesinden almıştı. Onun da böyle sarı saçları vardı ama Elzem saçlarını hep açık bırakırken anneannesi sıkı bir topuz yapardı. Saçlarını o kadar sıkı bağlardı ki yüzü gerilip gözleri kısılırdı. Gözleri Elzem'e sıcacık bakarken Itır'a döndüğünde buz kesiyordu. Suzan Hanım ilerleyen yaşına rağmen güzel giyinirdi. Ütülü beyaz bluzu ve siyah eteğinde tek bir kırışık olmazdı.

Omuzlarına attığı şalında bile hiç kırışıklık yoktu ve düzgün bir şekilde duruyordu. Anneannesi eğri büğrü şeylerden nefret ederdi. Konakta tek bir toz görse çıldırırdı. Her zaman temiz ve özenli olduğu için etrafındaki her şeyin de onun gibi olmasını isterdi. Elzem de gittikçe anneannesine benzemeye başlamıştı. Itır bundan nefret ediyordu ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Anneannesine engel olamıyordu çünkü Elzem'e yaklaşmasına izin vermiyordu.

"Onu bırak." Munure Hanım koridorda belirdiğinde hızlı adımlarla yanlarına geldi. Suzan'ın tam karşısında durup ona Itır'ı gösterdi. "O daha bir çocuk, bu yaptığın anlamsız." Onun elini sertçe çekerek Itır'ı kurtarmıştı. Itır en çok bu yüzden annesinden nefret ediyordu çünkü odasından nadiren çıkıyordu. Anneannesinin Elzem'e gösterdiği ilgiyi, annesi onlara göstermiyordu. Anneleri çok soğuktu, soğuk ve ulaşılmaz.

Suzan Hanım, Itır'ın onları duymasını umursamadan, "Bu şeye ne olduğu umurumda değil," dedi hissiz bir sesle. "Onu Elzem'in yakınında görmek istemiyorum."

Annesinin çatılan kaşlarını gördü. "Onlar kardeş ve aynı kanı taşıyorlar. İstesen de ikisini birbirinden ayıramazsın!"

"Aynı kanı taşımaları, onu torunumun kardeşi yapmaz!"

"Kes sesini artık! Itır da senin torunun, hem de her şeyiyle!" Itır, ruhsuz annesini ilk kez sesini yükseltirken görmenin şokundaydı. Genelde konakta yaşanan hiçbir şeye karışmazdı. Itır'ı savunarak Suzan'a ters ters baktı. "Eğer seni bir daha onu hırpalarken görürsem sonuçlarına katlanırsın!"

"Anneme bağırmayı bırakmalısın." İnce ama fazlasıyla nahif bir ses onlara müdahale etti. Itır başını çevirince Elzem'in kapının önünde

olanları izlediğini gördü. Sarı saçları bukleler hâlinde omuzlarına dökülürken yeşil gözlerinde gizleyemediği bir kızgınlık vardı. Ona çok yakışan kırmızı bir elbise giymişti. Beyaz yakalı elbisesinde tek bir leke yoktu. Itır'ın aksine Elzem çok temiz ve düzenli bir çocuktu. Yanında duran dadısından izin aldıktan sonra yaşından büyük küstah bir tavırla yürümeye başladı. Anneannesinin sağında durup soğuk bakışlarını annesine çevirdi. "Sorun ne, bilmiyorum ama o senin annen. Ona olan bu davranış şeklin affedilemez. Ondan özür dilemelisin, anne." Özür dilemek mi? Annesi bir şey yapmamıştı, o neden özür diliyordu? Itır kaşlarını çattı. Burada suçlu olan tek kişi anneannesiydi!

"O bir şey yapmadı, Elzem. Anneannem bunu hak etti." Itır ele avuca sığmayan yaramaz bir çocuktu. Ablası gibi kibar olmayabilirdi ama lafını asla esirgemeyen biriydi.

"Hak etti mi?" Elzem gözlerini irice açmış, ona bakıyordu. "Annem hakkında nasıl böyle şeyler söylersin? Bu yaptığın büyük kabalık, Itır."

"O senin annen değil!" Itır daha fazla kendisini tutamayıp Elzem'e bağırdı. "Ona *anne* demekten vazgeç çünkü annen değil, anneannen!" Suzan'ın çatılan kaşlarını görse de onu umursamadı. Ona ne yapabilirdi ki? Elzem'in olmadığı yerlerde onu sıkıştırıp birkaç tokat atmak dışında ona hiçbir şey yapamazdı.

Elzem nefesini sesli bir şekilde verip yeşil gözlerini Itır'ın öfkeli gözlerine dikti. "Kimin annem olduğunu biliyorum ve aynı zamanda kimin bana annelik yaptığını da."

"O zaman bu yerde neden kimse bana da annelik yapmıyor!"

"Ses tonuna dikkat etmeni tavsiye ederim, ayrıca bu evde düşündüğün gibi sana farklı bir muamele yapılmıyor."

"Öyle mi?" Itır iyice hırçınlaşıp Elzem'e Suzan'ı gösterdi. "Ona sor! Hadi, sor ona! Belki bana yaptığı şeyleri anlatır!"

"Yine saçmalamaya başladın, sus artık, Itır."

"Şunu yapma, beni susturma!"

"Sana yeter dedim!"

"Ama..."

"Çocukluğu bırak ve kendi kafanda kurduğun dünyanın içinden çık artık."

"Bir kez olsun beni dinlemeyi dene."

"Senin yüzünden dersimi kaçırıyorum. Henüz seni dinleyeceğim olgunlukta değilsin. Şimdi git ve her zamanki gibi evin farklı yerlerini dağıtmakla meşgul ol." Itır o gün susmuştu çünkü Elzem yine onu susturmuştu. Ne annesi ne de anneannesi Itır'ı korkutup susturabilirdi. Bir tek Elzem'in karşısında susardı çünkü onun söylediklerini yapmazsa o da herkes gibi onu görmezden gelir diye korkardı. Babası ve abileri gibi ablası da onu bırakır diye korkardı. Itır kimseye susacak bir çocuk değildi ama Elzem'e hep susardı.

Sustuğu her şey, çocuk yerine konulduğu her an ona bastırılmış bir öfke olarak dönüyordu. İkisi de farkında değildi ama bu öfke ileride iki kardeşi birbirine düşman edecekti.

✦

Günümüz

"Dikkatini nasıl çekeceğimi hiç bilemedim." Elzem'e söylemek istediği şeyleri onun cesedine söylemesi büyük haksızlıktı. "Sen beni gör diye yapmadığım şey kalmadı. Doğru veya yanlış ne yaptıysam sadece bu yüzden yaptım. Sen istedin diye okuldaki yarışmalara katılıyordum. Sen seviyorsun diye nefret etmeme rağmen çaldığın piyano seslerine katlanıyordum. Sen mutlu ol diye doğum günlerinde elbise giyiyordum." Ağlayarak başını iki yana salladı. "Ama sen beni hiç görmedin."

Elini uzatıp Elzem'in güzel ama soğuk yüzüne dokundu. "*İyi şeyler yapınca olmuyor, belki kötü şeyler yapınca bir kardeşi olduğunu hatırlar,* dedim." Gözyaşları ıslak kirpiklerinin arasından süzülmeye devam etti. "Bu yüzden karışmadığım suç kalmadı." Dudakları büküldüğünde omzu sarsılarak hıçkırdı. "Ama beni hiç görmedin, Elzem. Karıştığım suçları örtbas ettin, beni cezalandırıp odama kapattın ama beni hiç görmedin." Aynı evin içinde iki yabancı olmuşlardı. Ne Itır anlamıştı ablasının neden böyle olduğunu ne de Elzem anlamıştı Itır'ın bu öfkesinin sebebini.

"Hep onu suçladım." Parmakları Elzem'in yüzünde gezinirken içli bir ifadeyle başını salladı. "Seninle ilgili her şey için hep anneannemi suçladım. Kendi içimde seni haklı çıkarmaya ihtiyacım vardı." Maddi olarak değil, manevi olarak ablasını yanında görmek istemişti.

Uyuyunca değil, uyanıkken saçlarını okşayıp ona sevgisini hissettirmesini istemişti. Itır her duyguyu dışa vurarak yaşadığı için hislerini gizlevemezdi ama Elzem onun gibi değildi.

Itır ona olan sevgisini dile getirdiğinde bile Elzem susar ve sadece dinlerdi. Araf'a gelince Elzem biraz değişmiş ve Itır için kendi yıkılmaz kurallarından taviz vermişti. Gerçekte olan şeyse Elzem bunu Itır için yapmamıştı. Itır'a yakın olmasının tek nedeni onu karşı safta görmek istememesiydi. Elzem çıkarları söz konusu olmadıkça kimseyi sevemezdi. O bile bunun farkında değildi ama Elzem'in sevgisinde bile çıkarları ön plandaydı. Savcı, Asil, Gediz, Hafız, Doğa ve Itır... Elzem'in her birine olan sevgisi çıkar üzerine kuruluydu.

Elzem Akay, faydalanmayacağı kimseyi sevmez, sevemezdi.

Ona göre aşk ve arkadaşlık kavramı, iyi müttefikler edinmekti.

Başından beri bu hep böyleydi. Elzem birini sevmeye beyniyle başlardı. Beyninin onaylamadığı kimse onun kalbine sızamazdı. Yanında zayıfları değil, onu besleyecek güçlüleri isterdi. "Anneannem öldüğünde bile sen hiç değişmedin hatta aramıza daha çok mesafe koydun." Anneannesi ölünce her şeyin düzeleceğini düşünmüştü ama hiçbir şey umduğu gibi olmamıştı. Suzan'ın ölümüyle Elzem, Itır'dan daha fazla uzaklaşmıştı.

Itır göz pınarlarından akan yaşlarla Elzem'in soğuk elini ısıtmaya çalıştı. "Tek istediğim benimle daha çok vakit geçirmendi çünkü senden başka kimsem yoktu, hiç olmadı." Tüm hayatı Elzem ile kıyaslanarak geçtiği için her zaman onun gölgesinde kalmıştı. "Şimdi gözlerini açman için neler vermezdim..." Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken Elzem'in elini defalarca öptü. "Abla, ben çok pişmanım, ne olur geri dön." Böyle olmasını hiç istememişti. Her şeyi başa alma şansı olsaydı o sınıftan çıkıp Efsun'a gitmek yerine Elzem'e sıkıca sarılır, onu anlamaya çalışırdı. Elzem'in sırrını açığa çıkarırken bunun onun hayatına mal olacağını düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

"Ben de bilmiyordum, Elzem. Sen nasıl ki benim hislerimi hiç anlamadın, ben de senin yaşadıklarını hiç anlamadım. Aramızdaki tek fark ben sana derdimi anlatmak için çok uğraştım ama sen beni hep susturdun. Neyin olduğunu anlamak için seni konuşturmaya çalıştığımda da hep sustun." Sesli bir şekilde ağlarken ne yapacağını bilmiyordu çünkü artık Elzem yoktu. "Neden abla, neden ikimizi de susturdun?"

Elzem'in içine doğduğu korkunç anlaşmayı bilmiyordu. Eğer bilseydi bitmesine bu kadar az kalmışken onu hiç ağlatır mıydı? Elzem onun tek sığınağıyken bile isteye onu kaybedecek biri değildi. Itır bilmiyordu ama Elzem de hiç söylememişti. "Özür dilerim, Elzem. Lütfen beni bırakma, çok pişmanım." Nefret ettiği *özür dilerim* ve *lütfen* kelimeleri dudaklarından döküldüğünde bile Elzem uyanmadı. Oysaki o severdi süslü cümleleri.

Yaptığı hatanın geri dönüşü yoktu ama Itır, onunla vedalaşmaya hazır değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Onu darağacının önünde o hâlde gördüğünde ölmekten beter olmuştu. Belki kanayan Elzem'di ama Itır, onun kanında boğulmuştu. Elzem son nefesini Itır'ın kollarında vermişti. "Ba-başardın." Elzem ona öyle büyük bir vebal yüklemişti ki ne öldürüyordu ne yaşatıyordu. "Bana çok güzel bir ders verdin, Elzem Akay. Gidiyorum, abla."

Gidecekti buralardan. Gidecek ve bu yaptığıyla yaşayacaktı. Kimsenin onu bulamayacağı bir yere gidip kendine dair tüm güzellikleri Elzem ile birlikte soğuk toprağa gömecekti. Artık ona kalan tek hayat kendi karanlığında ölümü beklemekti. Çok istese de canına kıymayacaktı çünkü bununla yaşamalıydı. Elzem ona bu cezayı uygun görmüştü. Onun acı çekmesini istemişti ve Itır hak ettiği acıyı çekecekti.

"Itır, onu bırakmalısın." Mara'nın ne için buraya geldiğini biliyordu.

"Hayır!" Ağlayarak daha çok Elzem'e sarıldı, henüz ondan ayrılmaya hazır değildi. "Biraz daha zamana ihtiyacım var." Elzem'in soğuk bedenine sarılırken hiç olmadığı kadar savunmasızdı. "Mara, onun ölmediğini söyler misin?" Elzem'in öldüğünü kabul etmek istemiyordu. Mara *evet, o ölmedi* dese Itır ona hemen inanırdı çünkü inanmaya ihtiyacı vardı.

Mara gözyaşlarını gizlemeye çalışırken dünden beri bu soruya cevap vermek canını yakıyordu. "O öldü, Itır."

"Böyle konuşma!" Ağlayarak Elzem'in soğuk cesedine sarılıp başını göğsüne yaslamıştı. Kalbi atmıyordu ama Itır gözyaşları içinde, "Ablam ölmedi," diyordu. "Ölürse yaşayamam, bunu biliyor."

"Defin işlemleri için onu hazırlamalılar." Mara da kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı. "Itır, o artık yaşamıyor." En az Itır kadar kötü durumdaydı. Elzem Akay kendi ölümünü kardeşine izletmişti. Bu

acımasızlıktı çünkü herkesi cezalandırmıştı. Hepsi, onun ölümünü izlemek zorunda kalmıştı.

Elzem isteseydi kendini kurtarabilirdi. Ruhlarla beslenip lanetini durdurabilir, Oyunbaz sezgileriyle o okun gelişini hissedip tehlikeden kaçabilirdi. Ama yapmamıştı çünkü Elzem hepsine iyi bir ders vermek için kendi sonunu getirmişti. Hayatlarından çıkıp hepsini yokluğuyla cezalandırmıştı. O ana dek Mara ona değer verdiğini bile bilmiyordu. Hiç anlaşamazlardı ama dünden beri tenha yerlere kaçıp çığlık çığlığa ağlıyordu. Elzem ölmüş olamazdı. Mara onu daha şimdiden özlemeye başlamıştı.

"Mara, onu geri getirmenin bir yolu yok mu?" Itır ıslak gözlerini ona dikip yalvararak bakıyordu. "Herkes lanetlilerin Ölüler Diyarı'na gittiğini söylüyor, onu oradan çıkaramaz mıyız?" Bir yolu olmalıydı. Bu uğursuz boyutta her şeyin bir oluru vardı, neden ablasını getirecek bir yol olmasın ki?

"Mümkün değil." Mara burnunu sesli bir şekilde çekerek Elzem'in cansız bedenine baktı. "Ölen birinin sadece ruhu yaşayanların yanına gelir ama herkes onları göremez. Kimin çağrısına cevap verirse bir tek ona görünebilir. Elzem'in bir anlaşması vardı, Itır. Anlaşmada üzerine düşeni yerine getiremediği için artık oradaki sürgün ruhlardan biri."

"Benim yüzümden." Itır kendini suçlamayı bir an olsun bırakmıyordu. "Onu ispiyonlamasaydım üçüncü gözyaşını dökmeyecekti."

Bir süre sonra Mara'nın ısrarları üzerine Elzem'i bırakmak zorunda kaldı. Dün öğle vakti ölmüştü ve şimdi saat gece yarısıydı. Elzem'in cesedini kasabadaki şifahanelerden birine getirmişlerdi. Yarın sabah ilk gün ışıklarıyla onu gömeceklerdi. Ablasını ondan alıp toprağın altına koyacaklardı. Orada olmak için fazla genç değil miydi? Bir hatanın bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Onun yaptığı bir hatanın bedelini Elzem ödememeliydi. Bu haksızlıktı.

Itır ve Mara dışarı çıktığında yağmur yağıyordu. Yağan yağmurun altında ıslanan üçlüyü gördüler. Gediz, Asil ve Hafız... Üçü de fazla suskundu. Herkes gibi onlar da olanlara inanamıyordu. Gökyüzünde şimşekler çakıp yıldırımlar düşerken hiç kıpırdamadan bunun bitmesini bekliyorlardı. Gökyüzü yıkılırcasına şimşeklerini savuruyor, çıkan fırtına ise bu saatte dışarıda olan herkesi ürkütüyordu. Asil karanlık gökyüzünü gösterip, "Sizce Günışığı nasıldır?" diye sordu endişeyle.

Gediz sıkıntıyla nefesini vererek farklı bölgelere düşen yıldırımları gösterdi. "Nasıl olduğu anlaşılmıyor mu? Senin hatun biraz daha böyle devam ederse bu yıldırımlardan biri her an üzerimize düşebilir." Tüm bu kasırga ve fırtınayı çıkaran kişinin Doğa olduğunu anlamak zor değildi. Acısını yaşamak için ormana gittiğinden beri gökyüzü çıldırmış gibiydi. Doğa ağladıkça yağmur şiddetini artırıyor, sinirlenip öfkelendikçe gök gürlüyor ve üst üste yıldırımlar düşüyordu.

Doğa'nın yaşadığı kayıp ve öfke ürkütücü bir boyuta ulaştığı için Asil onun peşinden ormana gitmeye cesaret edemiyordu. Elzem'e olanlardan sonra çatacak bir yer aradığı için Asil'i görünce hiç düşünmeden onu kızartabilirdi. Doğa biraz sakinleşene kadar bir süre ondan uzak durmaya kararlıydı. Şifahanenin merdivenine oturan Itır, başını Mara'nın omzuna yaslamış, ağlamaya devam ediyordu. Bunu gören Hafız, Gediz'e onu gösterdi. "Çok acı çekiyor, neden onun yanına gitmiyorsun?"

"Ona bu kadar kızgınken onu teselli etmeyeceğim!" dedi Gediz.

"Itır'a kızgınsın çünkü sen de Elzem'i severdin." Hafız'ın gözlerinin ardı sızladı. Birinin ölümüne bu kadar üzülmeyeli yıllar olmuştu. Elzem, onun sevdiği bir dostu ve saygı duyduğu biriydi.

Gediz acı dolu gözlerini arkadaşlarından kaçırdı. "Bir kölenin efendisi olmayı bile beceremeyen bir kadını sevmiyordum." Yüreği acırken içine çöreklenen kederden kurtulamıyordu. "Öldüğüne üzülmedim, sadece kızgınım. O can sıkıcı tavşana kim bakacak şimdi?" Gözlerinin siyahına yaşlar akın edince hemen arkadaşlarına sırtını dönüp uzaklaşmaya başladı. "O şeye ben bakmayacağım!"

Hafız onun arkasından bakarken iç çekti. "Acı çekiyor."

"Hepimiz gibi," diye mırıldandı Asil.

"Az önce onu gömdüler." Takva'nın sesini uzaktan duyan Savcı hiç tepki vermiyordu. Sıklıkla geldiği uçurumun tepesinde öylece dururken fazla sessizdi. Daha düne kadar bu yüksek tepeye biraz rahatlamak için çıkardı ama şimdi huzuru değil, hüznü yaşıyordu.

Takva, onu bu kadar üzgün görmeye alışkın olmadığı için içli gözlerle Savcı'ya yaklaştı. Onu daldığı düşüncelerden çıkarmak ister gibi, "Efendim?" diye mırıldandı kısık sesle. "Beni endişelendiriyorsunuz."

Takva yapabilseydi Savcı'nın dökemediği tüm gözyaşlarını onun yerine dökerdi ama ruhlar ağlayamazdı. Savcı bu kara kışın ortasında öylece durup boşluğa bakıyordu. Elzem'in cenazesine bile katılmamıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Savcı, "Sen bununla yaşamayı nasıl öğrendin, Takva?" diye sordu. Dünden beri kurduğu tek cümle bu olmuştu.

"Öğrenemedim." Takva kederli gözlerle Savcı'nın yanında durup sonsuz gibi görünen uçurumu izlemeye başladı. "Öğrenemediğim için uzun zamandır bir ölüyüm, efendim." Kocasının ihanetini öğrendikten kısa süre sonra onun adamları tarafından öldürülmüştü. Eski kocası, güçlü bir ailenin kızıyla yeni bir evlilik yapmak için Takva'dan kurtulmuştu. Âşığı, yıllarca onun metresi değilmiş gibi kocasından evlilik istemişti ve Takva, ikisinin arasındaki tek engeldi.

Bununla yaşanmıyordu ama bir süre sonra bazı şeyleri görmezden gelmeyi öğreniyordunuz. Ölüm sizi tüm soğukluğuyla sardığında duygularınız donuyor ve geriye sadece hissizlik kalıyordu. Takva o yüzden kendisini Elzem'e yakın hissediyordu çünkü onun da kaderinde sevdiği adam tarafından ihanete uğrayıp ölmek vardı. "Uzun zamandır bana kızgın olduğunu biliyorum, Takva."

"Sadece kırgınlık, efendim." Takva ona kızgın değildi. "O fâniye bakınca kendimi görmekten vazgeçemiyordum." Bir zamanlar o da Elzem gibi hayat dolu ve umutluydu. Ancak şimdilerde kaybettiği hayatına uzaktan bakıyordu. Elleri arada düz karnına gider, hiç hissetmediği kayıp bebeğinin kalp atışlarını arardı. Kocası onu öldürdüğünde Takva hamileydi.

"Kocan gibi değilim ama ondan bir farkım kalmadı." Tıpkı onun gibi Savcı da kendi kadınını öldürmüştü. Dün meydanda yaşanan sahneyi zihninden silip atamıyordu. Aldığı her solukta Elzem'in göğsüne bir ok saplanıyor ve saniyeler içinde hayata gözlerini yumuyordu. Bir ölüm, nasıl binlerce ölümü yaşatabilirdi? Efsun'un gerçek amacını fark ettiğinde Elzem için çok geç kalmıştı.

Elzem'den önce böyle değildi. Evet, sıkıcı bir hayatı vardı hatta tüm hayatı kitaplardan ibaretti ama en azından yaşanılır bir yanı da vardı. Sonra o çıkıp geldiğinde her şey aynıydı ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Her zamanki sınıf, her zamanki gibi öğrenciler ama farklı bir misafir. Bambaşka bir dünyadan çıkıp gelen uslanmaz bir nefes vardı

sınıfında hatta masasının üzerinde. Küçük bir çocuk gibi ayaklarını sallıyor, sarı saçlarındaki gün ışığını ona sunarak yaramaz bir edayla etrafına bakıyordu. İzlendiğinden habersiz, herkes için görünmez olmanın rahatlığıyla kendi kendine konuşuyordu.

Önce dersini ürkütücü bulmuştu, hemen ardından eleştirilerini sıralamıştı. Savcı onun cıvıltılı sesini duydukça dönüp bakmak için delice bir arzuyla dolmuştu. Bunu yapmamıştı çünkü onu ürkütmek istememişti. Onu kaybettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdi burada olmasını, o keskin zekâsıyla Savcı'yı şaşırtmasını, iğneleyici laflarıyla kızdırmasını ne çok isterdi. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu ama en çok gözlerini görmeyi özlemişti. Islak yeşildi Elzem'in gözleri. Herkeste olan bir renk ama kimsede olmayan bir nem ve pırıltıya sahipti.

Her an ağlayacakmış gibi bakan gözlerinin yeşiline çiğ damlaları serpiştirilmiş gibiydi. Mutlu olduğu anlarda bile şaşırtıcı bir şekilde gözleri hep ıslak olurdu. Güldüğünde dudaklarının kenarlarında tomurcuklar çiçek açar, gülüşü insanın içini ısıtırdı. Gözlerinin içi gülerdi ama gülerken bile gözlerindeki çiğ damlaları hep oradaydı. Elzem gülüşünü gözlerine yansıtan bir kadındı ve güldüğünde çok güzel bakardı. Göz bebekleri titreşir, yeşilleri koyulaşır ve çiğ damlaları irislerinden düşecek gibi olurdu.

Savcı en çok gözlerine bakmayı seviyordu ve en çok gözlerinde acı çekiyordu çünkü Elzem'in gözlerinde dökemediği yaşların buğusu vardı. Kasaba meydanında Elzem yere düştüğünde Savcı'nın kaybettiği ilk şey onun yeşil gözleri olmuştu, hemen sonra da nefesi...

"Anlamıyorum," diye mırıldandı kafa karışıklığıyla. "Bir ok, birkaç saniye içinde onu nasıl öldürebilir?" O ok Elzem'in göğsüne girdiği an Savcı onun yanına koşmuştu ama çoktan öldüğünü görmüştü.

"Laneti sebep olmuştur." Takva'ya katılmıyordu. Evet, laneti de onu öldürüyordu ama kafasını kurcalayan bir şeyler vardı.

"Laneti okun hızına göre mi Elzem'i öldürdü? Bu mantıksız, Takva! Böyle bir tesadüf yüzyılda bir bile yaşanmaz." İçine sinmeyen ve doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

"Onu öldüren laneti olamaz. Benden aldığı şifalı bitkiler ona fazladan zaman kazandıracaktı." Başından beri sessizliğini koruyan Bülbül'ün söyledikleriyle Savcı ve Takva hızla ona doğru döndüler. İkisinin

afallayan bakışlarıyla Bülbül tam olarak ne kaçırdığını düşünmeye başladı.

"Seni beyaz cadı!" Takva kaşlarını çatarak onun üzerine yürüdü. "Elzem'e hangi bitkileri verdin!"

Takva'nın öfkeli çıkışıyla Bülbül bir an gerçekten onu zamanda sürgün etmeyi düşündü. Bu kadın bazen hiç çekilmiyordu. "Sakin ol, ona zehir vermedim," diye homurdandı. "Hücrede onu ziyaret ettiğimde benden karadul otu, ökse kökü, kurutulmuş ağıt çiçeği ve hurma şırası istemişti. Kötüye giden sağlığı için bunları istediğini söyledi. Daha sonra da Meliz'i görmek istedi. Bunlar dışında benden başka bir isteği olmadı," demişti ki Savcı'nın bakışlarını görünce içinden Elzem'e lanetler yağdırdı. "O işgüzar kadın beni kandırdı, değil mi?"

Savcı donup kaldı.

Karadul otu, ökse kökü, kurutulmuş ağıt çiçeği ve hurma şırası mı?

Soluğu kesildi.

Bu bitkilerle sahte bir ölüm tezgâhlanabilirdi!

Savcı sıktığı dişlerinin arasından, "Elzem!" diye hırlarken sesi küfreder gibi çıkmıştı. Elzem'in ona yaşattığı bu sahte ölüm yüzünden her uzvunda öfkeyi hissediyordu. Şimdi burada olsaydı o lanet boynunu kırabilirdi! "Bunu nasıl yapar?" Ellerini saçlarının arasından geçirip yüzünü ovuştururken bunu yaptığına inanamıyordu. "Bir fâni dünyanın öbür ucundan çıkıp geliyor ve Araf'taki herkesi parmağında oynatıyor!"

Orada herkes vardı, hem de herkes! Halktan birçok kişi, tüm klan liderleri ve aileleri oradaydı. Soyluların neredeyse hepsi gelmişti ve Elzem bütün bu insanları kandırmıştı. Daha yirmi dört yaşındaydı, onların yaşıyla kıyaslanınca çocuk sayılırdı. Ancak bu baş belası kadın meydandaki ihtiyar heyetini bile ayakta uyutmuştu! Savcı, hayatında ilk kez bir kadını dövmek ve sevmek arasında gidip geliyordu. Elzem Akay, inanılmaz bir kadındı.

"Sanırım bugün aptal günümdeyim." Takva kafasını kaşıyarak ona döndü. "Neler olduğunu anlamıyorum, efendim."

Elzem'in hâlâ yaşadığını yeni yeni idrak eden Savcı'nın ruhundaki keder dağılmaya başlamıştı. Ona duyduğu öfke, yerini mutluluğa bırakınca nihayet kalbindeki yas dindi. Engel olamadığı bir gülümsemeyle Takva'ya döndü. "Hurma şırası, karadul otu, kurutulmuş ağıt çiçeği ve

ökse kökü belli aralıklarla kullanıldığında şifa verir ama aynı anda kullanılırsa tehlikeli bir zehir ortaya çıkar. Elzem onları Bülbül'den alınca hemen kullanmadı, darağacına gitmeden önce içti." Planının işe yaraması için böyle yaptığına emindi.

"Oraya gittiğimizde Elzem çoktan zehirlenmeye başlamıştı, bu yüzden aşırı terleyip kan kusuyordu. Kimse anlamasın diye laneti yüzünden olduğunu söyledi ama sebebi bu değildi." Her defasında Savcı'yı kendisine hayran bırakıp onu hayretler içinde bırakan bir kadındı. "Elzem bir şifacı, bedeninin hangi dakikada iflas edeceğini önceden bilir. Itır ile konuşurken aslında son saniyelerine girdiğini anlamıştı. Oku atan Meliz olmalı. Onun da bu işin içinde olduğuna eminim. Elzem çok güçlü Oyunbaz sezgileri olan bir kadın. Okun gelişini hissetti ve geriye çekilerek kalbine denk gelmesini sağladı!" Kendi ölümünün her saniyesini hesaplayan bir kaçıktı!

Bülbül ve Takva nutku tutulmuş şekilde ona bakıyordu. İkisi de duyduklarının şokundaydı. Gerçekten böyle bir şey yapacak kadar çıldırmış olabilir miydi? "Yani her şey onun planı mıydı?" Bülbül, onu hafife almaması gerektiğini bilen nadir insanlardandı fakat bu kadarını o bile beklemiyordu.

Savcı ona başını sallayarak onayladı. "Elzem gibi savaşçı bir kadının bu kadar kolay vazgeçeceğini düşünmek büyük bir hataydı." Bunları söylerken Savcı'nın sesinde gizleyemediği bir hayranlık vardı. "Elzem Akay, arenaya çıktığında rakibini devirmeden inecek bir kadın değil. O darağacı onun arenası, oradaki herkes de rakibiydi. Kendi ölümünü tezgâhlayarak hepsini alt etti." Savcı sesli bir şekilde gülmeye başladı. "Gerçek anlamda tanrıça gibi bir kadın." İlk kez bir konuda Elzem'in kazanmasına bu kadar sevinmişti. Onun ölmesindense herkesin alt olmasını yeğlerdi.

"Karadul otu kalp atışlarını yavaşlattığı için göğsü hiç hareket etmedi ama aslında kalbi hâlâ atıyordu," diye anlatmaya devam etti. Bülbül ve Takva'nın olanları anlayamadığını görebiliyordu. "Kurutulmuş ağıt çiçeği ve ökse otu, onun kan akışını durdurup bedenindeki ısıyı düşürdü. Araf'taki hurma şırasının içine renk versin diye kırmızı yosun kökü eklerler. Bu da vücuda girdiği an içtiğin her sıvıyla daha etkili olur. Hurma şırası genelde yararlıdır ancak karadul otu, ağıt çiçeği ve ökse

köküyle birleşince güçlü bir zehre dönüşür. Elzem'in çok sık su içtiğine eminim. Vücuttaki zehrin ölümcül olması için sık sık su içmesi gerekir."

Takva gözlerini belerterek şaşkınca bakmaya başladı. "Kendini zehirleyecek kadar ileri gitti."

"Her konuda ölçüsüz bir kadın." Savcı onun neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. "Vücut ısısını düşürdü, kalp ritimlerini duyulmayacak kadar yavaşlattı ve kendini felç etti. Kirpikleri bile kımıldamadığı için herkes onun öldüğünü düşündü." Tam da Elzem'in yapabileceği şekilde kusursuz bir plandı. Her detayı önceden düşünmüştü. Bu kadın müthiş bir şeydi ve bir o kadar da Oyunbaz!

"İyi ama herkes onun nabzını kontrol etti." Takva da orada olduğu için bunu görmüştü. Tüm klan liderleri onun öldüğünden emin olmak için en iyi askerlerini gönderip onun nabzını kontrol ettirmişti.

"Onlar sadece onun boynuna dokundu, Takva," dedi Savcı. "Durma noktasına gelen bir kalp nabız vermez. Bedeni bir gün boyunca felçli kalır ama ruhu bedeninden çıkarsa anında ölür çünkü zehrin ölümcül kısmını alan şifacı ruhu. Elzem tüm bu süreçte bedeninden çıkmayı göze alamaz. Herkes onun öldüğünü düşünürken felçliydi ama bilinci açıktı. Etrafında olan her şeyi duyar, hisseder ama zehrin etkisi geçmeden tepki veremez," demişti ki hatırladıklarıyla, "Siktir!" dedi. "Canlı canlı gömüldü!"

Takva, yarım saat önce onun gömüldüğünü söylemişti. Zehrin etkisi geçsin veya geçmesin, eğer Elzem yarım saattir bir tabutun içindeyse şu anda havasızlıktan boğuluyor olmalıydı! Savcı hızlı adımlarla yürürken çok telaşlıydı. "Onu zamanında mezardan çıkarmazsak gerçekten ölecek!"

Elzem bu korkunç planı yaparken büyük ihtimalle Meliz'e güvenmişti ancak onlar iki düşmandı. Elzem, Meliz'in bedenini öldürmüştü. Meliz bunun kiniyle onu o mezardan çıkarmadıysa bu sefer gerçekten ölmüş olabilirdi! Bedeni zehirden arınmadan bir saniye için bile olsa ruhu dışarı çıkıp yardım isteyemezdi. Aksi takdirde zehir onu anında öldürürdü! Şu anda hiç olmadığı kadar savunmasızdı. Savcı tam zamanında ona yetişmeliydi, onu bir kez daha kaybedemezdi!

Savcı onu gömülürken görmek istemediği için cenazeye katılmamıştı ama Takva her detayını izlemişti. Hangi mezarlığa gömüldüğünü biliyordu. Kasabadaki yoksul kesimin gömüldüğü kuytu bir mezarlığa geldiklerinde Savcı'nın boğazında bir yumru oluştu. Elzem'i buraya mı gömmüşlerdi? "Onun gibi bir saray leydisi için büyük hakaret!" Takva tam gülecekti ki Savcı'nın çatık kaşlarını görünce kendine hâkim oldu.

Savcı kollarını sıvayıp mezarı açmaya koyulduğunda yanına küçük bir erkek çocuğu geldi. Dikişleri sökülen montuna sıkıca sarınan çocuk üşüdüğünü gizleyemiyordu. Kafasındaki kasket onu yağan kardan koruyamazken bileklerini açıkta bırakan kısa pantolonuyla Savcı'nın karşısındaydı. "Bu mektup size gönderildi."

Savcı'nın tek düşündüğü Elzem olduğu için mektubu cebine koymaya yeltendi ama küçük çocuk onu durdurdu. "Gönderen kişi *hemen okusun,* dedi." Bunun için vakti yoktu!

"Kim gönderdi?" Çocuk *bilmiyorum* dercesine dudaklarını sarkıtınca Savcı'nın kaşları biraz daha çatıldı. "İşim var, oyalama beni!" Kaybettiği her saniyede Elzem'i biraz daha kaybediyordu.

"Ama mektubu veren kadın *hemen okusun,* dedi."

"İşim var diyorum, çocuk!"

"*Eğer mektubu okumazsa ona şunları söyle, o zaman okur,* dedi." Derin bir nefes alan çocuk, duyduğu sözleri hatırlamaya çalıştı. "Hepsini unuttum ama söylediklerinin çoğunda size *medeniyet yoksunu bir barbar* veya *çağ dışı vahşi* dediğine emin olabilirsiniz." Savcı sertçe yutkunduğunda parmaklarının arasındaki mektup, avucunu kor gibi yakmaya başlamıştı. Artık bu mektup bir hazine değerindeydi çünkü bir tek Elzem ona *vahşi* veya *barbar* gibi sıfatları kullanırdı.

Mezarda değildi.

Hemen mektubu açıp okumaya başladı. Bu el yazısı Elzem'e ait değildi çünkü Elzem onların alfabesini bilmiyordu. Fakat burada yazılan her kelime ona aitti. Mektubu Meliz'e yazdırmış olabilirdi çünkü şu an için Meliz'den başka ortağı yoktu.

Merhaba, Savcı Hoca,

Gün bitmeden ne işler karıştırdığımı anlayacak kadar zeki bir adam olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden size her şeyi

anlattığım bu mektubu bırakıyorum. Ne yazık ki mektubumu size ulaştırması için küçük bir çocuktan daha fazlasını bulamadım. Bunun için kendimi berbat hissediyorum. Siz mezarlığa gelene kadar o küçük çocuk gerekirse akşama kadar bu soğukta bekleyecek. Annesinin mezarının yanında sizi bekleyeceğinin sözünü verdi.

Kendi çıkarlarım için küçücük bir çocuğu kullanacak kadar alçaldım ama başka şansım yoktu. Yetişkin biri mektubumu okuyabilirdi, oysaki bu çocuk okumayı bile bilmiyor. Onunla biraz sohbet edince kasabanın pazarında babasıyla ayakkabı satarak geçimini sağladığını öğrendim. Ben elimden gelen yardımı babasına yaptım ama bunun yeterli olmayacağını biliyorum. Sizden ona yardım etmenizi istiyorum.

Şimdi gelelim asıl merak ettiğiniz konuya, bunu neden yaptım? İsteseydim sizinle kaçabilirdim, tüm bunlara ne gerek vardı, değil mi? Hayır, ben kaçarak yaşayacak bir kadın değilim. Günahlar şehri ve içindeki zorbalar bana saygı duymayı öğrenecek. Güzellikle değilse bile zorla öğrenecekler. Hakkım olan saygıyı gerekirse kan dökerek alacağım.

Benim için endişe etmeyin, göğsüme gelen ok Meliz'in kuş oku dediği türdendi. Yakından bakılmadıkça normal bir ok gibi görünür ama ucu bir göğsü delip kalbe ulaşmayacak kadar küçüktür. Yere düştüğümde sizler beni uyandırmaya çalışıyordunuz ama o kargaşada olanları görmediniz. Oku hızlıca göğsümden söküp kayıplara karışan o asker aslında Meliz'di.

Meliz'e kendi hayatımı emanet ederek büyük bir risk aldığımı biliyorum ama başka çarem yoktu. Düşmeye başlamışken ya dibi görecektim ya da yukarı çıkacaktım. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insanlar kendi hayatları üzerine kumar oynamayı sorun etmezler.

Sizden ricam, yaşadığımın gizli kalması. Bunu kimse bilmemeli hatta Itır ve diğer kızlar bile. Felç geçirmiş olabilirim ama bilincim hep açıktı. Onları duydum ve gözyaşlarını dinledim. Ölmediğimi öğrenince çok sevinecekler, evet ama bu çok kısa sürecek. Dört gün sonra doğum günümde takas olacak

ve Afra buraya dönerken Ölüler Diyarı beni alacak. Kızlara ikinci kez kendi ölümümü izletemem, bu yüzden yaşadığımı bilmesinler.

En çok Itır'a görünmek isterdim. Anladım ki ben de onun yaralarını hiç görmemişim. Olanların tek suçlusu Itır değil, artık bunu biliyorum. İkimizin de birbirimize karşı çok fazla hatası oldu. Onun bana yaptıklarına karşılık ben de sahte ölümümle kendi kardeşimi öldürdüm. Evet, ödeştik ama Itır bu kadarını hak etmiyordu. Birbirimizi anlamayı hiç denemedik. Bilmenizi isterim ki ona yaşattıklarım için mutlu değilim.

Kardeşim size emanet, Savcı Hoca. Onu emanet edebileceğim tek kişi sizsiniz. Lütfen ona belli etmeden her hareketini izleyin ve iyi olmasını sağlayın. Itır, benim canım ve ben canımı size emanet ediyorum.

Mara konusunda endişem yok çünkü o başının çaresine bakar. Lakin Mara'nın zihni mühürlü olmadığı için her an kâhin olduğu ortaya çıkabilir. Bir şekilde onun zihni mühürlenmeli. Biliyorum, sizden çok şey istiyorum ama o iyi olmalı.

Ve Doğa... Benim tek arkadaşım, sırdaşım, yoldaşım ve müttefikim. Asil'in onu koruyacağını bildiğim için gözüm arkada kalmayacak.

Afra konusuna gelirsek... Dört gün sonra onun dönüşünü aileniz ve diğer klanlara nasıl açıklayacaksınız, merak ediyorum doğrusu. Bu sizin aile meseleniz olduğu için bu konuda bir şey yapmayacağım. Yapmak istesem de size bir yardımım dokunmaz çünkü Afra geldiğinde ben artık sizin dünyanızda olmayacağım. Merak etmeyin, dört gün sonra kız kardeşinize kavuşmanız için geri döneceğim. Uğruna beni feda ettiğiniz ablanıza kavuşacaksınız. Bu da size yapacağım son iyilik olacak.

Buraya ilk geldiğimde küçük bir kulübede kalmıştık. Hafız'a sorarsanız size kulübenin yerini söyler. Takasın orada olmasını istiyorum ama kimsenin haberi olmamalı. Dört gün sonra takas için kulübeye geri döneceğim.

Ve son bir şey, umarım Afra beni feda etmenize değer. Artık size kızmıyorum çünkü kendi öz ailem bile beni feda etmişken bir yabancının bunu yapmasına kızamam.

Prenses Ari, General Karun'un ihanetinden sonra onun hayatından sonsuza kadar çıkarak ona en büyük cezayı yaşatıyordu. Benden bu kadar, artık kalem sizin elinizde. Masalın sonunu siz yazın çünkü sonsuza kadar hayatınızdan çıkmama sadece dört gün kaldı.

Doğum günümde görüşmek dileğiyle. Bana verdiğiniz bu unutulmaz hediye için şimdiden teşekkür ederim. Belki de ölüm, sizden aldığım en anlamlı hediye olacaktır.

Hoşça kalın.

Savcı'nın mektubu tutan elleri titrediğinde ona yaşattığı acının altında bir kez daha ezildi. Dört gün sonra bir ölüm olacaktı ama o gün artık Savcı da yaşamayacaktı. Elzem ile onun da yüreği, ruhu ve umutları ölecekti. Takva ile göz göze gelince dudaklarından dökülen kelimeler içini kanatırcasına çıkmıştı. "Ben o olmadan nasıl yaşayacağım?"

Varlığına çok alışmıştı.

Şimdi yokluğuyla yüzleşmeliydi.

Bölüm 5
Çalı Erikleri

"Kendi ölümümü planladım, cenazemi organize ettim ve beni gömmelerini uzaktan izledim. Mezarımın üzerine atılan beyaz güller bile en sevdiklerimdendi. Yaşarken bana bir dal çiçek vermeyen herkes sevdiğim çiçekleri mezarıma bıraktı. En acısı da yüzüme gülmeyenler mezarıma ağladı..."

Daha ne kadar ileri gidebilirdim, bilmiyordum ama yapmam gerekeni yaptığımdan emindim. Kendi ölümümü organize etmek hiç kolay değildi. Teoride her şey çok kolaydı ama gömülmek, düşündüğümden daha korkunçtu. Bu ürkütücü planın her detayını önceden düşündüğüm için canlı canlı mezara gömülmek beni şaşırtmamıştı. Efsun'un rahat durmayıp gece yarısı beni zindandan çıkaracağını bildiğim için başından beri Meliz bizi takip ediyordu.

Kusursuz bir plan olmalıydı. Kimse şüphe etmemeliydi çünkü en küçük bir hata her şeyi altüst edebilirdi. Neyse ki korktuğum hiçbir şey yaşanmadı ve her şey plana uygun ilerledi. Bir şey dışında... Itır. Söylediği her şeyi duymuştum. Döktüğü gözyaşlarını içimde hissetmiştim. Ben kardeşimi çok seviyordum. Onun gibi bunu belli edemiyordum ama gerçekten onu çok seviyordum.

Hep bir şeylerle meşgul olduğum için Itır'ı çok ihmal etmiştim ama bu, onu sevmediğim anlamına gelmiyordu. "Ben geç de olsa seni gördüm, Itır. Daha neler gördüğümü tahmin bile edemezsin." Gözlerim dolunca ağlamamak için kendimi zor tuttum. *Elzem Akay'ın kardeşi olmak kolay değildi,* derken haklıydı çünkü Elzem Akay olmak da hiç kolay değildi.

"Bunu ona söylemeliydin." Meliz aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi konuşunca iç çektim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Gizlediğin her şeyi Itır'a söylemelisin. Ne izlediğini bilmiyorum ama karanlık bir sırrın olduğunu hep hissettim."

"Bazı sırlar sır olarak kalmalı, aksi takdirde iki tarafı da yakar. Ben hep yanan taraf oldum, bana çok koymaz ama kardeşimin anılarında temiz kalmalıyım." Ona çocuk muamelesi yapıp hiç sorumluluk vermedim diye Itır bana kızıyordu. Bunu neden yaptığımı hiç anlamıyordu.

Biz aynı evin içinde büyüyen iki kardeştik. Bir madalyonun iki farklı yüzü gibiydik. Ben hep onun gibi çocuk olmayı istemiştim, o da sahip olduğum olgunluğa özenmişti. Yaşamadığım tüm çocukluğu kardeşim yaşasın diye büyümesine izin vermemiştim. Biz birbirimizi hiç anlamamıştık. İki yabancı gibi büyümüş ve kopmuştuk. Evet, kopmuştuk çünkü ilişkimizin temelinde birçok çatlak ve çürük vardı. Er ya da geç bir yol ayrımına girecektik. Bunu hep biliyordum.

Bazı şeylerin başlaması için önce bitmesi gerekiyordu. Itır büyümek istiyordu, değil mi? Ölümüm onu büyütecekti. İşte, o zaman çocukluğun değerini daha iyi anlayacaktı ama bir daha asla çocuk olamayacaktı. İnsan bir kez büyüyünce tekrar eskisi gibi olamıyordu.

Ormanın içinde etrafımıza bakarken çok fazla zaman kaybetmiştik. "Nerede bu köy?" Yolumuz uzundu, bu yüzden kaybedecek bir dakikam bile yoktu.

Bozdurduğum mücevherlerin parası da dâhil her şey ulak çantamın içindeydi. Yolculuk boyunca nelerle karşılaşacağımı bilmediğim için Meliz'in seçtiği dar pantolonu ve yünlü beyaz kazağı giymek doğru seçimdi. Kırmızı pelerinimi de takmıştım ama beni pek sıcak tutmuyordu. *Büyü ve Kalkan* kitabında yazan şeyleri bulmaya çalışıyorduk. Canavara dönüşen bedenlerin lanetini bozacak büyü için çok fazla şey gerekliydi. Kitap eski dilde yazıldığı için onu Meliz okuyordu çünkü kadim dilleri bilmiyordum. Bu konuda Meliz'e güvenmekten başka şansım yoktu.

Meliz'in söylediğine göre büyü için gerekli şeyleri bulamazsak büyü tutmazmış. Şu an ilk hedefimiz çalı eriğiydi. Bu meyveyi sorup soruşturduğumuzda bu kasabada bulunmadığını hatta genel olarak çok zor bulunan bir meyve olduğunu öğrenmiştik. Meyvenin yetiştiği topraklara gitmekten başka çaremiz yoktu. Bir çalı eriği bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

"Sulakkar'dan çıkmalıyız. Çalı erikleri Karsins Dağları civarında olur."

Meliz'e bıkkın bakışlar atarak nefesimi verdim. "Bu isimlerden hiçbir şey anlamadığımın farkındasın, değil mi?"

Atımın heybesinde duran çantamı işaret etti. "İlk dinlenme yerinde çantandaki haritaları incelemelisin. Araf'taki şehirler hakkında bir şeyler öğrenmenin zamanı geldi."

"Bu konuda tamamen bilgisiz değilim. Karsins'in Koruyucuların şehri olduğunu biliyorum."

Gereksiz bir çabayla beni test etmeye başladı. "Sulakkar hangi klanın şehri?"

"Muhafızların ve akademinin içinde olduğu kasabanın adı Meyus."

"Güzel," diye sırıttı. "Elümhan hangi ırkın şehri?"

"Azınlıklar."

"Bilgelerin şehrinin adını söyle bana."

"Hanizdar."

Yeni bir soru için tam ağzını açmıştı ki "Lux, Işık halkının şehri, Akindere Tenebrislerin ve Sicim," diyerek ona kendimi gösterdim. "Oyunbazların şehrinin ismi. Bana aptal muamelesi yapmayı bırak çünkü buradaki şehir isimlerini biliyorum, sadece fazla karışık buluyorum."

Kar tüm şiddetiyle yağdığı için çok üşüyorduk ancak durup dinlenecek zamanımız yoktu. Geriye sadece dört günüm kaldığı için her dakikanın hesabını yapmalıydım. Sulakkar'dan yola çıkmıştık ve rotamız Karsins'ti. Meliz bana Araf'taki topraklar hakkında gereken bilgiyi vermeye başladığında buna karşı çıkmadım. Oyunbazları geri getirmek istiyordum ve bunun için sadece dört günüm vardı. Şu an için Meliz'in bana öğreteceği her şeye ihtiyacım vardı.

Karda yolculuk yaptığımız için atın hızı düştükçe yolculuk biraz daha uzuyordu. Karsins'in içine girmemiştik, bizim işimiz dağlardaydı. Klana girmek zaman kaybı olurdu. Üstelik çoğu kişi meydanda yüzümü gördüğü için tanınmak istemiyordum. Bulunduğum tepeden bakınca bile tıpkı Azınlıklarda olduğu gibi klanın etrafını saran büyük duvarı gördüm. Koruyucuların şehri Karsins de çok iyi korunuyordu.

Atlardan indiğimizde başımı kaldırıp eteklerinde büyük bir kar tabakası barındıran yüksek dağlara baktım. "Oraya tırmanacağız, değil mi Meliz?" O kadar yüksek ve korkutucu görünüyordu ki yamaçta durup o kahrolası eriğin kendiliğinden bana gelmesini istiyordum.

"Buradan sonrası kayalık, Elzem." Meliz atını bir ağaca bağlarken dağa tırmanmak konusunda yaşadığı kararsızlığı gizleyemiyordu. "Kar yağıyor ve her yer buz. Düşersek parçalanırız."

"Lütfen şu bir günlük mesafede görünen büyük dağa kadar yürümeyeceğimizi söyle?" Oraya kadar yürümemiz bir günümüzü alırdı.

Tırmanmak ne kadar sürerdi, tahmin edemiyordum. Sislerin içindeki o dağlar çok uzak bir mesafedeydi. Yüksekliği buradan görünüyordu ve çok korkunçtu.

"Kızıl Dağlar mı?" Çantasını alırken yeşilleri haylazca bana bakıyordu. "Kızıl Dağlar Sicim'de." Yeşil gözlerindeki kinayeyi görüyordum. "O dağların ötesinde senin klanın var ama oraya yürüyerek gitmemiz bir günden fazla zamanımızı alır." Şimdi uçsuz bucaksız dağlara farklı gözlerle bakıyordum. Çok uzakta görünen tüm o dağlar benim klanıma mı aitti? Oyunbazların şehri Sicim oradaydı.

Çantadan Araf'ın haritasını çıkarıp incelemeye başladım. Bir yandan yürüyor bir yandan da bu ülkeyi haritada tanımaya çalışıyordum. Atlarla dağa çıkamayacağımız için buradan sonrasında yürümeliydik. Ağaçları çoktan geride bırakıp dağlık bir araziye girmiştik. Tüm bu süreçte Meliz bitip tükenmeyen sorularıma maruz kalıyordu çünkü haritada kafamı kurcalayan çok şey vardı. Sürekli ona bir şeyler soruyordum, o da bana sorduğum yerler hakkında bilgi veriyordu.

Asil ve Doğa'nın klanlarının çok yakın olmasına ne demeliydi? İkisi sınır komşularıydı. Lux, Akindere'nin batısında kalan çöllerdeydi. Doğa'nın klanı haritaya göre en yoğun güneş ışığı alan tek kırsal bölgedeydi. Meliz'in dediğine göre Mısır'ın kızgın kumları, Lux'ın en büyük hazinesiymiş çünkü oradaki halk, Araf'ta yarı çıplak gezen tek ırkmış. Ağaçların çok az olduğu çölde yaşayan bir ırk neden buradakiler gibi giyinsin ki? Gücünü güneşten alan halk hâliyle kızgın kumların içinde bol dekolteli gezebilirdi. Lux ve Akindere arasında tahminimce bir günlük mesafe vardı. Asil, ışığını görmek için o yolu aşmak zorundaydı.

Karsins halkı, yani Koruyucular haritada gördüğüm bu uçsuz bucaksız denizi sınır komşuları Bilgelerle paylaşıyorlardı. Haritada her klanın rengi farklı olduğu için onların sahip olduğu tüm bölgeleri ayırt edebiliyordum. Bakıldığında hepsi eşit şekilde paylaşılmıştı ama Karsins, diğer klanlara göre çok daha büyüktü. Neredeyse diğer şehirlerin iki katıydı. Araf gibi bir yerde en çok bölge ve toprağı olan Karsins'ti. Sicim neredeydi? Neden benim klanımın ismi bu haritada geçmiyordu?

"Sicim hangi cehennemde, Meliz?" Kaşlarımı çattığımın farkında bile değildim.

Sinirli hâlim Meliz'i güldürmüştü. "Çantanda bir tane de fethedilmiş toprakların haritası olacaktı, değil mi?" Evet, vardı. Savcı'nın ailesini ziyaret etmek için kaleye gittiğimizde pazardan iki harita almıştım.

Biraz soluklanmak için diz çökerek diğer haritayı da çıkardım. İkinci harita daha küçük olduğu için onu büyük olan haritanın yanına koyup ikisini karşılaştırdım. "Şaka mı bu?" Fethedilmiş toprakların olduğu haritada Sicim vardı. Diğer haritayla karşılaştırınca Oyunbazların topraklarını hangi ırkın fethettiğini gördüm. "Karsins mi?" Savcı'nın klanı, benim halkıma ait toprakları mı almıştı? Artık neden diğer şehirlerin iki katı büyüklüğünde olduğu anlaşılıyordu çünkü Sicim topraklarını fethetmişlerdi. "Bu kabul edilemez!"

Meliz öfkemi gülünç bulup alay ederek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yıllardır süren bir şeyi değiştiremezsin. Üzgünüm ama kraliçe ruhun için burada bir taht yok."

"Emin ol ki Sicim benim yönetimim altında olsaydı herkese kök söktürürdüm." Evet, bunu yapardım. Lanetlenen halkımı kurtardığımda bize ait olan toprakları geri alacaktık.

Parmağımı haritanın üzerinde gezdirip Sicim'e ait yerleri gösterdim. "Şuraya bak, Vel Nehri Sicim'in topraklarında. Peki, bu nehrin suyu nereye kadar uzanıyor dersin?" Hızlıca başımı salladım. "Fânilerin topraklarına. Nehrin suyu onların bölgesinde ikiye bölünüyor, suyun diğer yönü neresi sence? Karsins! Fânilerin bölgesi yeşillik anlamında zengin olabilir, Karsins de deniz konusunda şanslı ama bu iki bölgenin tatlı su kaynağı Vel Nehri ve nehir Sicim'e ait! Hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin suyunu elimizde tutuyoruz. Suyun önü kesilirse fâniler susuzluktan kırılıp isyan başlatır. Sömürülen bir halktan sahip olduğu son şeyi de alırsan başkaldırıp bir savaş çıkarabilirler." Aklımdan neler geçmiyordu ki...

Meliz gözlerini kıstığında sinsice sırıttım. "Fâniler huzursuz olursa ölümsüzleri de huzursuz etmenin bir yolunu bulurlar. Fâni deyip küçümseme çünkü ben de onlardan biriyim ve gördüğün gibi yakında tüm ölümsüzlerin başına bela olacağım." Parmağımı haritada kaydırarak ona Koruyucuların şehri Karsins'i gösterdim. "Suyun akışını kesersek Koruyucular da büyük sıkıntı çeker. Ya Ayvaz bir savaş çıkarır ya da Oyunbazlarla masaya oturup su için bir anlaşma yapar."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sicimi alıp Vel Nehri'ni kapatırsak klan lideri Ayvaz, tatlı su için bize vergi ödemek zorunda kalır."

"Ya da Oyunbazlara saldırıp ikinci kez Sicim'i fetheder," dedi alayla.

Sinirle güldüm. "Doğru stratejiyle gireceğimiz bir savaşı kazanacağımızı umuyorum. Koruyucular; Gazi ve diğerleri varken Sicim'i alamadı, helak olmuş bir şehri herkes fetheder." Meliz'in gözlerinin içine derin bir manayla bakıp, "Gazi'nin adı geçince bile buradaki tüm liderler ürperiyor. Meliz, biz Oyunbazlar zeki yaratıklarız. Kimse bizim plan ve stratejilerimizle boy ölçüşemez." Ona kendimi gösterdim. "Gazi'nin melezi bile sahte bir ölümle tüm liderleri ayakta uyutuyorsa Gazi gibi safkan bir Oyunbaz sence neler yapar? Gazi'yi bulup geri getirebilirsem Koruyuculardan Sicim'i alırız ve bir daha asla vermeyiz." Artık eskisinden daha çok istiyordum Gazi'nin dönmesini.

"Peki, Gazi öldüyse?" Meliz yüzünü sıkıntıyla ovuşturup korktuğum şeyi bana hatırlattı. "Oyunbazlardan kurtulan kimsenin olmadığını artık anlamalısın. Evet, seninle bu yolculuğa çıktım ama bunun zaman kaybı olduğunun da farkındayım. Geriye kalan birkaç Oyunbaz, Araf'ta asillerin sefil kölesi. Soyluları ve en güçlüleri yıllar önce canavara dönüşüp öldü. Eğer öyle olmasaydı bunca zamandır ortaya çıkmazlar mıydı?"

"Umutsuzluğa kapılmak istemiyorum. Belki de ortaya çıkmak için bir şeyi bekliyorlardır."

Sinirlenerek bana baktı. "Ne yani, gelip senin onları kurtarmanı mı bekliyorlar?"

"Bilmiyorum, üzerime gelip durma! Onları bulmaktan başka çarem olmadığını görmüyor musun?" Bulamasam bile değişen bir şey olmayacaktı çünkü bu dört gün içinde halkıma yapılan laneti bozmaya kararlıydım. Gazi öldüyse bile fânilerin kasabasında ve diğer bölgelerde çok fazla Oyunbaz vardı. Hepsi Parazit adı verdikleri canavarlara dönüşüp karanlıkta saklanıyordu. Buraya geldiğim ilk gün bana saldırdıkları için onların her yerde olduğunu biliyordum. Eğer laneti ortadan kaldırabilirsem tüm o yaratıklar eskisi gibi birer insana dönüşecekti.

Başımı eğip tekrar haritaya baktım. "Sicim'i geri alabilirsek kimse bize kolay kolay savaş açamaz çünkü klana giden yol dağlardan geçiyor." Ona Kızıl Dağlar'ı gösterdim. "Kızıl Dağlar benim halkımın. O dağlara kurulacak tuzakları aklın bile alamaz. Sicim'in kuzeyinde olan

Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü, maden bakımından zengin topraklarmış." İşaret parmağım haritadaki bir yazının üzerinde durdu. "Madenler hakkında burada bilgi var." Bu notları, Elümhan'da bana haritaları alan o iki Oyunbaz bırakmış olmalıydı. Haritada gördüğüm yerleri daha iyi anlamam için hangi bölgenin nesiyle meşhur olduğunu veya hangi bölgenin ne tür zengin kaynakları olduğunu yazmışlardı.

"Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü gibi iki zengin bölge neden Tapınak Kâhinlerinin kontrolü altında? Tapınak Kâhinleri, Keng ülkesindeki bir şehirden değil mi? Anlayamıyorum, Meliz." Kafa karışıklığıyla ona bakıyordum. "Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü, Araf ülkesinin sınırları içinde. O zaman neden sahipleri Keng ülkesi? Buradakiler kendi sınırları içinde olan iki bölgedeki madenler için Keng ülkesine vergi mi ödüyor? Bu çılgınlık!"

"Keng ülkesiyle savaşa girecek donanıma sahip değiliz, onlar bize kıyasla daha güçlü. Atalarımız yüzyıllar önce bir anlaşma yaparak Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü'yü Keng ülkesine vermiş. Bunun karşılığında onlar da Araf'a saldırmıyor."

Kahkaha attım. "Atalarınız ya korkakmış ya da aptalmış. Araf'ın can damarlarından iki verimli bölgeyi düşmanlarınıza vermişler. Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü, Araf'taki klanların hakkı ve o topraklar fethedilmeli." Bu komik değildi ama aklıma gelen çılgınlık yüzünden gülüşüme engel olamıyordum. "Şu zamana kadar kimse Keng ile yapılan anlaşmayı bozup madenlerin olduğu bölgeyi fethetmeye kalkışmamış."

Meliz'in yeşil irisleri kısıldı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "İlk kim alırsa onun olur diyorum, iblis. Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü'nün olduğu yere bak." Haritada bölgelerin yerini ona gösterdim. "Sicim'in güneyinde olan bu toprakların hâkimi Keng ülkesi ama ya biz olursak? Keng ülkesindeki ölümsüzlerin ne kadar korkutucu oldukları kimin umurunda, savaşta herkes korkutucudur. Lanetlenmiş halkımın topraklarını almak kolay tabii, buradakiler sıkıysa Keng'den haklarını alsınlar. Emin ol ki bir ordum olsaydı her iki bölgeyi de onlardan alırdım. Böylece Koruyucular tatlı su için bana vergi öderken Araf'taki tüm liderler de madenler için vergi ödemek zorunda kalırdı." İhtiyacım olan tek şey uzun bir yaşam ve güçlü bir orduydu. Neden ölmek zorundaydım ki!

Meliz gözlerini belertip hayrete düşmüş bir şekilde bana bakıyordu. "Aklın neden hep savaşa çalışıyor senin? Sulhu bozmak için elinden geleni yapıyorsun. Neyse ki bir klanın lideri değilsin ve emrinde yüzlerce asker yok." Sulh kimin umurunda, ben savaş istiyordum. Kasabada bana yapılan o aşağılık muamele yüzünden hepsinin canına okumak istiyordum. Zenginlerinden fakirine kadar hepsinin yüreğine korku salmak istiyordum.

Aykırılar kötü değildi, onlar Aykırıları ötekileştirip kötü olmaya zorluyordu. Bana yapılan muamele hangi Aykırı'ya yapılsaydı o da benim gibi intikam isterdi. "Ödeşmek istiyorum, iblis," dedim buz gibi bir sesle. "Ölüm, yıkım, kan ve vahşet istiyorum artık. Bana attıkları o taş ve çürümüş sebzeleri unutamam. Boynuma geçirdikleri o urgan olup hepsini kendi kanında boğmak istiyorum." İçimdeki yıkım tutkusu daha önce hiç olmadığı kadar büyümeye başlamıştı. Son derece ciddi bir ifadeyle, "Araf'ı ya alırım ya da yıkarım!" dedim büyük bir kararlılıkla.

"Bak, şuraya yazıyorum, ben bu ülkenin ya sahibi olacağım ya da sonu. İkisinden biri olmadan durmayacağım!" Madem Aykırı olmak ölümcül bir suçtu, o zaman ben de Araf'ın sahibi olup tüm kuralları baştan yazardım. Bunu yapamazsam Araf'ı yıkar, Aykırılar için istedikleri sonu onlara yaşatırdım. Beni o darağacına çıkarmayacaklardı.

Kimi aşağılayıp küçük düşürdükleri hakkında zerre kadar fikirleri yoktu.

Haritaları toplayıp çantama koydum. "Yürü hadi, karanlık çökmeden en azından listedeki eşyaların yarısını bulalım." Bu soğukta can sıkıcı bir eriği aradığıma inanamıyordum. Bir telefonla kapıya gelen kargoyu özlemle anıyordum.

✦

Tırmanmaktan avuç içlerim ve diz kapaklarım yara bere içinde kalsa da nihayet dağın göbeğindeki mağaraya çıkmayı başarmıştık. "Be-ben bittim," derken konuşmakta güçlük çekiyordum. Nefes nefese kendimi ıslak zemine bıraktım çünkü bir adım daha atacak hâlim kalmamıştı.

Yanımda yere yığılan Meliz de kan ter içinde kalmıştı. "Bu ko-kolay." Ellerini diz kapaklarına bastırarak soyulan dizlerindeki yaralara baktı. "Asıl zor olan içeriye girip çalı eriklerini almak." Hemen karşımızda

duran karanlık mağarayı gösterince yüzümü buruşturdum. O mağaradaki erikleri almak, bu dağa tırmanmaktan daha zor olamazdı.

"Orası karanlık, iblis," diye mırıldandım endişeyle. "Ben karanlıktan korkarım, gidip sen al." Açlıktan guruldayan karnımı gösterdim. "Biraz fazla al, çok acıktım." Yola çıktığımızdan beri hiç mola vermediğimiz için açlıktan başım dönmeye başlamıştı.

Meliz'in yüzü bembeyaz kesildi. "Ben mi?" Ürkmüş gözlerle mağaraya bakıyordu. "Senin saçma işlerin yüzünden ölmeye hiç niyetim yok. Ayrıca emin ol ki çalı eriklerini yemek istemezsin. Tabii, yemek konusundaki zevklerin değişmediyse." Yine ne saçmalıyordu, merak dahi etmiyordum. Güya iblis olacaktı ama bir mağaraya girmeye bile cesaret edemiyordu.

"Pekâlâ." Ayağa kalkıp boynumdaki pusulanın kapağını açtım, ışığa ihtiyacım vardı. "Birlikte giriyoruz, beni yönlendir çünkü ışıktan gözlerimi çekersem fenalık geçirebilirim." Ammamet'ten bana kalan karanlık korkusundan kolay kolay kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi avuçlarımın arasında sıkıca tuttuğum pusulanın ışığından çekmeden ilerliyordum. Meliz hemen yanımda bana sağ ve sol gibi komutlar veriyordu. Etrafımdaki karanlığı yok saymak imkânsızdı. Mağaranın içi karanlık olabilirdi ama soğuk değildi. Nemli ve rutubetli havası ılık bir atmosfer yarattığı için bizi sıcak tutuyordu. "Şu çalı erikleri neye benziyor?" Tavandan şıp şıp diye sesler çıkararak damlayan su dışında burası fazla sessizdi.

Meliz bir şeyler geveleyerek, "Şey gibi," diye mırıldandı. Pusulanın ışığına baktığım için onu göremiyordum ama mağaranın derinliklerine ilerledikçe yanımda titrediğini hissediyordum.

"Ne gibi, Meliz? Siyah, kırmızı, yeşil, sarı?"

"Kırmızı." Adım atmayı bırakmış mıydı o?

"Rengi tamam, ya şekli neye benziyor?"

Hırıltılı bir ses duyduğumda Meliz koluma yapışarak, "Biraz ürkütücü bir şekli var," dedi yutkunarak. "Üzüm gibi sivri, pörtlek gözleri kan dondurucu. Özellikle seni parçalamak ister gibi bakarken çok ürkütücü." Kulağıma gelen bu hırıltıların kaynağı Meliz olamazdı, değil mi?

Kafamı karıştırmıştı. "Bir erik, nasıl birini parçalayacakmış gibi bakar ki?" Burada kaçırdığım bir şeyler olmalıydı ya da bana bazı şeyleri eksik anlatıyordu.

Yürümeye devam ederken artık bana yolu tarif etmediğini fark ettim. Pusulanın ışığına gözlerimi diktiğim için etrafımda olanları görmüyordum. "Hâlâ burada mısın, Meliz?" İkinci kez hırıltılı bir ses duyunca dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. "Buradan sağ çıkarsam sana neler yapacağım, gör bak!" O lanet şeytan beni bırakıp kaçmıştı, değil mi?

Daha fazla hırıltı duyuyordum. Karnımda yakıcı bir ısı vardı, daha çok nefes gibi. Tam önümde bir şey vardı sanırım. Kalbim korkudan hızlanmıştı. Ayak tabanlarım yanmaya başlamıştı ve bu iyiye işaret değildi. Oyunbaz güdülerim tehlike çanları çalmaya başladıysa korkmam gereken bir şeyler olmalıydı. Burnumun ucuna kadar yaklaştırdığım pusulayı yavaşça çektim. Kalbimin ritmi durmaksızın koşan bir atın hızını andırıyordu. Yavaşça başımı aşağıya doğru eğdim.

"Yok artık be!" Bu nedir ya!

Pusulanın ışığını ona doğru tutarken çığlık atmak ve bayılmak arasında gidip geliyordum. Bu yaratık bir ağaca benziyordu ama ağaç değildi. Göbeğimin hizasına gelecek kadar boyu kısaydı. Bu yüzden ılık nefesini karnımda hissediyordum. Yaratığın sırtında kirpi gibi sivri çalılar vardı. Bir kaplumbağa gibi büyük bir kamburu vardı ve sırtındaki kamburundan çatallı dallar çıkmıştı. Sanki yerde top şeklinde bükülünce elleri ve ayaklarını gizliyor, geriye sadece sırtındaki çalıları kalıyordu. Kafasının arkasındaki kılıcı andıran sivri kulakları da çok ilginçti.

Kahverengi, pütürlü derisini görmek beni dehşete düşürmüştü. Bir çift üzümü andıran kırmızı gözlerini görmek soluğumu kesmişti. Çenesini karnıma hizalayacak kadar dibime girmişti. Uzun burnu, nefesini karnıma verirken başını kaldırıp bana hırlayan yaratığın sivri dişlerini gördüm. Her an pençelerini karnıma geçirip iç organlarımı yiyecekmiş gibi bakıyordu. Onun gözlerine korkuyla baktıkça çalı eriğinin artık neye benzediğini anlamaya başlamıştım.

O lanet erik aslında bu şeyin gözleri mi?

Erikleri batsın, bu nedir ya!

"Be-ben..." Ağzımın içinde bir şeyler gevelediğimde gözleri koyulaşınca sertçe yutkundum. "Hayır, hayır, bunu yapma." Belimi kavradığı gibi piranayı andıran dişlerini karnıma geçirmeye yeltendi. "Uzak dur benden!" Yaşadığım korku yüzünden adrenalin patlaması yaşarken, sırtındaki çalıları tutup onu mağaranın içine savurdum. Sivri dikenleri avucumu kanatmıştı. Duvara çarpan cılız yaratık düştüğü hızda kalkıp bana doğru koşmaya başlayınca bağırarak kaçtım.

Bu yerin erikleri bile normal erik değildi.

Buradan çıkmak için tüm gücümle koşarken ayak bileğimi yakaladığı gibi beni yüzüstü yere düşürmüştü. Avazım çıktığı kadar bağırarak kalkmaya çalıştım ama bunu başaramadım. Sırtımdaki bu şey, küçücük boyu ve zayıf vücuduna rağmen çok güçlüydü. Ayak bileğime pençelerini geçirip beni süratle mağaranın derinliklerine çekiyordu. Tırnaklarımı yere geçirerek durmaya çalıştığım için yerde tırnaklarımın izi kalıyordu. Yere sürtünen vücuduma sivri taşlar batıyor, karnıma ve göğsüme büyük hasar veriyordu. Bu şey beni inine götürüyordu! Orada bunlardan daha fazlası olmalıydı!

Son sürat zemindeki büyük taşlara bata çıka mağaranın derinliklerine çekilirken çığlıklarım hiç kesilmedi. Son anda iri bir kayaya tutunup ona direndim. Ayak bileğime asılıp beni arkaya doğru çektikçe tutunduğum kayaya daha sıkı sarıldım. İki eliyle ayak bileğime asıldıkça ben de kayaya asılıyordum. Beni kendi inine çekemediği için asabileşen yaratık, ayak bileğime dişlerini geçirince öyle bir haykırdım ki canımın acısıyla taşı bırakıp hemen sırtüstü döndüm.

Ellerimi yere bastırıp sol ayağımla kafasına tüm gücümle vurdum. Geriye savrulan şey ayağa kalktığı gibi üzerime atlamaya kalkıştı. "Buna cüret etme!" Kemerimdeki bıçağı çıkardığım gibi üzerime sıçrayan yaratıktan önce davrandım. Daha o üzerime çıkamadan bir elimi yere bastırarak öne doğru uzandım ve bıçağı boynuna fırlattım. Bundan sonrası aklımı kaçırmama sebep olacak kadar dehşet verici bir sahneydi. Frizbi bıçak onun boynunu kesip arkasındaki duvara çarparak yere düştü. Yaratığın boynundan kan fışkırıyordu.

Karnımın üstüne düşen iğrenç şeyin artık nabzını solumuyordum ama benim için bu iyi bir haber değildi. Yüzüstü düştüğü için yüzü iki göğsümün arasındaydı ve boynundan akan kan üzerime akıyordu. Hızlı hızlı nefes alırken uzandığım yerden kalkacak hâlim kalmamıştı.

Üzerimde garip yaratığın cesedi varken aval aval tavana bakıyordum. "Araf'tan nefret ediyorum!" Ve artık eriklerden de nefret ediyordum! Özellikle de canlı eriklerden!

Bu şeyin gözlerini ben çıkarmayacağım!

Bunu asla ama asla yapmam!

"Bir daha asla *asla* demeyeceğim!" Elimdeki su dolu kavanoz midemi bulandırıyordu. Kavanozun içindeki kırmızı gözlere bakınca öğürerek onu hemen atımın heybesine koydum. Bu lanet şehir, beni insanlıktan çıkarıp kendisine benzetiyordu!

Yaklaşık bir saat önce kulaklarından tuttuğum kafayla birlikte mağaradan çıkıp atımın yanına gelmeyi başarmıştım. Meliz denen şeytan, atımın yanına kavanozu bırakıp gitmişti. Toplayacağımız şeyler için gereken kavanoz ve kutular onun atının heybesindeydi. Neyse ki gitmeden önce boş kavanozlardan birini bana bırakmayı akıl edebilmişti. Çıldırmanın eşiğine gelerek çalı eriği dedikleri gözleri çıkarmıştım. Bu soğukta soyunup çırılçıplak kalmıştım.

Üzerimden çıkardığım kanlı kıyafetleri atıp avuç avuç karla kendimi temizlemiştim. Buz gibi karı vücuduma sürerek tüm o kanları çıkarmak hiç kolay olmamıştı. Temizlik konusundaki takıntım yüzünden az kalsın soğuktan ölecektim. Vücudumu tüm kirden arındırınca atımın heybesinden yedek kıyafetlerimi alıp hızlıca giydim.

Toparlanıp atıma binerken ayak bileğim çok acıyordu. Şifacı bir Aykırı olsam da vücudumdaki yaralardan kurtulmak bir günümü alıyordu. Şifacı olmayı en çok bu yüzden seviyordum çünkü yaralarım çok hızlı iyileşiyordu ve hiç iz kalmıyordu. Şimdiki hedefim *tanrı şarabını* bulmaktı. Artık o ne oluyorsa...

"Bu da bir yaratığın kanı çıkarsa bu sefer çıldırırım!" Buradakilerin erik anlayışı bile farklıydı, bu yüzden her şeyin en kötüsünü düşünmeye başlamıştım.

"Beni şu şarabın olduğu yere götür." Pusulanın oku ısrarla kalbimi gösterince sinirden güldüm. "Rica etsem beni tanrı şarabı dedikleri şeye götürür müsün?" Ok batıya doğru hareket edince bu sefer gerçekten güldüm. "Yeni alışkanlıklar edindiğini fark etmedim sanma." Artık ona emir verince trip atar gibi beni dinlemiyordu. İçinde benim ruhum

varken buna neden şaşırıyorsam... Kendimizden bile emir almaktan hoşlanmazdık.

İki saatlik bir yolculuktan sonra kalçam uyuşmaya başlamıştı. Meliz haini mağaradaki yaratığı görünce beni bırakıp kaçtığı için yola yalnız devam ediyor ve pusulamın rehberliğinde atımı yönlendiriyordum. Pusula, beni Koruyucuların klanından on sekiz kilometre uzaklıktaki küçük bir köye getirmişti. Bu köy de Karsins halkına aitti ama surların dışında kaldığı için burada yoksul kesim yaşıyordu. Köyün içinden atla geçerken etrafta bir şeylerle meşgul olan yerel halkın giyim kuşamının pek iyi olmadığını gördüm.

Çok aç olduğum için listedeki şarabı bulmadan önce karnımı doyurmaya karar vermiştim. Bir hanın önünde durup bana doğru gelen şişman hancıya atı teslim ettim. "Ona biraz yem, saman, su, atlar ne yiyorsa ondan verin lütfen." Sarı saçlarım boynumun iki yanında görünürken pelerinin şapkasını çıkararak hana girdim. Bu yoksul insanlar Karsins'ten yola çıkıp Sulakkar'a giderek infazımı izleyecek kadar varlıklı değildi. Beni kasaba meydanında asılırken gördüklerini sanmıyordum. Yola çıkmadan önce Meliz küçük bir büyüyle Oyunbaz enerjimi geçici süreliğine gizlemişti. Kolay kolay kimse beni tanıyamazdı.

Hana girince kendimi rezalet bir gürültünün içinde buldum. Kadın erkek aynı masalarda yemek yiyip yüksek sesle sohbet ediyor, gülüyorlardı. Şöminenin ateşi ortamı ısıttığı için vücudum biraz gevşemeye başlamıştı. Erkeklerin masasına oturup onları eğlendiren bu kadınların fahişe olduklarını biliyordum. Araf'takilerin deyişiyle *iskele kadınları*. Burada fahişelere verdikleri isim buydu.

Omuzları açık, büzgülü kıyafetlerin içindeki bu kadınlar fazla açıktı. Sıkı korselerinden göğüsleri her an dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Bazı kadınlar hayvan gibi kaba ellerle onları sahiplenen erkeklerin kucağındaydı. Bazıları da sarmaş dolaş bir vaziyette yanındaki erkeklerle gülüşüyorlardı. Onların nasıl hayatları olduğunu bilmediğim için yargılamak istemiyordum ama para için kendilerini kullandırmalarını çok acınası buluyordum.

"Elzem!" Meliz'in sesini duyunca başımı çevirdim. Tek başına duvar kenarındaki masaların birinde oturuyordu. Çok güzel bir kadındı, bu yüzden etrafındaki erkeklerin ona attığı beğeni dolu bakışları umursamıyordu. Yüzümü buruşturdum. Benden daha güzel değildi.

Aynı bakışlar bana da yönelince hepsini görmezden gelerek ona doğru ilerledim. Beni mağarada canavarla tek başına bırakan o değilmiş gibi davranıp karşısındaki tabureye oturdum. "Merhaba, iblis." Ona küçük bir tebessüm sunduktan sonra masaların arasında gezen kızlardan birini durdurdum. "Bana su ve elma getirir misin? Su bardağını iyice yıka, elmaların her birini de en az dört veya beş kez yıkamalısın." Hiç soru sormadan başını sallayarak gitmesi iyi bir şeydi.

Meliz gülmemek için yanaklarının içini dişlerken, "Beni çok beklettin, farkında mısın?" diye sordu eğlenen bir sesle. Gözleri tepeden tırnağa beni inceledikten sonra elindeki kızarmış tavuğa yumuldu. Bu kadının ağzının ortasına bir tane geçirmek istiyordum. Beni orada nasıl ölüme bırakırdı?

Yüzüme yapmacık bir tebessüm kondurdum. "Üzgünüm, erikleri alırken tüccarla sıkı bir pazarlık yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden geç kaldım." Masadaki bez peçeteyi ona doğru ittim. "Bu kabalığım için ilk fırsatta kendimi sana affettireceğime emin olabilirsin." Birbirimize sahte tebessümler gönderirken nasıl da rol yapıyorduk! Bu küçük maceramızda birbirimize kan kusturacağımızı ikimiz de iyi biliyoruz.

Elmalarım gelince hemen karnımı doyurmaya başladım. Bir şeyler yerken aynı zamanda sıradaki rotamız hakkında konuşuyorduk. Meliz'in burada olması ve pusulamın beni buraya getirmesinin tek bir anlamı vardı. Tanrıların şarabı buradaydı. Etrafıma bakarak gözlerimi kıstım. "Aradığımız şarap nerede?"

Meliz gözleriyle sol taraftaki masayı gösterdi. "O masadaki çifti görüyor musun? Kadın, buradaki fahişeleri pazarlıyor; yanındaki sıska da onun kocası. Adam köle tüccarı olduğu için kadın köleleri satın alıp karısına getiriyor. Tanrı şarabını bu çift üretiyor."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Gerçekten bir şarap mı?"

"Evet."

"İnsan kanı falan değil mi?"

"Tanrım, hayır!"

Masada öne doğru eğildim. "İçilen bir şaraptan mı bahsediyorsun?"

"Evet, ne bu sorular?"

"Erik dediğiniz bir yaratığın gözü çıktı be! Şarabın da ürkütücü bir şey olmasını bekliyordum."

Gülmeye başladı. "Sen de haklısın."

"Pekâlâ, gidip şu şaraptan alalım. Belki biz de biraz içeriz." Yüzümü sıkıntıyla ovuşturdum. "O şeyin gözlerini çıkardığımı hatırladıkça sarhoş olmak istiyorum." Yeşil irislerinden şeytani bir parıltı geçince ağlamak istedim. "Şarabın da korkunç bir sırrı var, değil mi?"

İçler acısı hâlim onu eğlendirdiği için bıyık altından gülerek başını salladı. "Yasa dışı bir şarap çünkü senin dünyandaki uyuşturucuyla aynı etkiyi ve bağımlılığı yaratıyor." Gözlerimin içine ondan beklenmeyen bir ciddiyetle baktı. "Araf'ta yasak olmasının nedenlerinden biri de içinde insan yağı olması. Tanrıların şarabını yapmak için yeni ölen cesetleri çalıyorlar. O herif, onu askerlere ihbar edeceğimizden korkacağı için şarabı bize satmak istemeyecektir." Ölülerden yağ almak mı? Soluğum kesilmişti. Birileri o şeyi gerçekten içiyor muydu?

Geldiğim günden beri çoğunlukla elma ve su tüketiyor olmamdan ilk kez şikâyetçi değildim. Neyin içinden ne çıkacağı hiç belli olmuyordu. "Pekâlâ, şöyle yapıyoruz; ben adamı alıyorum, sen de kadını," diyerek hemen işe koyuldum. "İkisinden birini ikna edersek o kahrolası şarabı alabiliriz." Aynı hedef üzerinde oyalanmak vakit kaybı olurdu. Şansımızı ayrı ayrı denemeliydik.

Meliz o rezil çifti izlerken yüzünde tuhaf ve anlaşılmaz bir ifade vardı. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Ayrı masalara oturmalarını sağlamalıyız." Başımı çevirip tekrar onları göz hapsine aldım. İkisi de epey yaşlıydı. Ancak adamın siyah gözleri cin gibi keskin bir kurnazlık barındırıyordu. Saçsız başı parlıyor, bir kulağının kesik olduğunu açık ediyordu. Kulağı kesik derken mecazi anlamda söylemiyordum.

Kalın boynunun taşıdığı kafası sıska vücuduna göre daha iriceydi. Sivri burnunun altında toplanan gür bıyığı hippileri anımsatıyordu. Arada bir nasırlı parmakları uyuz olmuş gibi sakalını kaşıyordu. Yakası dökümlü gömleğin üzerine giydiği uzun ceketin içinde fazla çelimsiz görünüyordu. Bir yumrukluk canı varmış gibi geliyordu ama Koruyuculardan birini hafife almak aptallık olurdu. Tehdit altında olduğunu hissederse öbür diyardan birçok ruhu buraya çağırabilirdi.

Koruyucular, ölenlerin ruhlarını köleleştirip kullanmakta çok iyiydiler. Aslında benim için bir tehdit olamazdı çünkü canımı yakması için getirdiği tüm ruhlarla kendime bir ziyafet çekebilirdim. Köle

tüccarının karısı da fazla şişmandı. Fiziksel olarak uyumsuz bir çiftti. Kadının korsesinin bağcıkları gerilmişti, sanki her an tüm o ipler kopacak ve kadının kocaman göbeği dışarı fırlayacaktı. Kıtlıktan çıkmış gibi tıkınan kadın, bana Savcı'nın annesi Zülüf Hanım'ı hatırlatmıştı.

Onun gibi kırıntılar dökerek yiyordu. Birkaç saç teli yağlı dudaklarına yapıştığı hâlde onları çekmiyordu. Bunun yerine ağzına tıkıştırdığı çöreklerle birlikte saçları da koparak midesine indiriyordu. "Her an kusacakmış gibi bakmayı bırak, Elzem."

"Kusmak üzere olduğum için bunu yapamam."

İkisinden biri masadan ayrılana kadar bekledik. İlk kalkan adam olmuştu, Meliz kadının masasına doğru yürürken ben de adamın peşine düştüm. Adam daha kapıdan çıkmadan onu durdurdum.

"Bir dakika lütfen." Elimdeki eldivenle bileğini tutarak gitmesine engel olmuştum. Bana dönünce elimi çektim. "Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var, lütfen beni takip edin." Kapının önünde ayaküstü konuşacak bir şey değildi. Enerjimi gizlediğim için tehlikeli bir ruh emici olduğumu bilmeden peşime takıldı. İnsanlardan uzak bir köşeye geçtiğimizde meraklı bakışlarla beni izliyordu.

"Ne istiyorsun?" Gözleri bir alıcı gibi beni süzerken ruhunda herhangi bir arzu aradım ama yoktu. Bana böyle bakması müşterileri için ederimi hesaplamasıydı.

"Lafı fazla uzatmayacağım, benim yarın sabaha kadar bulmam gereken bir şey var." Konuşurken ifadem fazla düz ve otoriterdi. Konuşma şeklimden bile bir asilzade olduğumu düşünmeye başladığını biliyordum ki zaten öyleydim. "Tanrıların şarabını istiyorum. Kime sorduysam beni size yönlendirdi."

Son söylediklerim kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Birinin bizi duymasını istemediği için telaşla etrafını kontrol etti. "Kim ne söylediyse yanlış söylemiş. Araf'ta tanrı şarabı artık yapılmıyor!" Buram buram yalan kokusu alırken duyduklarım hiç inandırıcı değildi. Bu adam yeni gömülen cesetlerle haşır neşir oluyorsa Meliz beni o mezardan çıkardığı için çok şanslıydım.

"Param var, size ödeme yapabilirim." Mücevherlerden gelen paranın yarısını, mektubumu Savcı'ya ulaştıran o çocuğun babasına vermiştim ama diğer yarısı hâlâ bendeydi.

Kaşlarını çatan adam gitmeye kalkıştı. "Sana yalan söylemişler, Araf'ta yasak olan bir şarabı yapmıyorum!" Dişlerini sıkarak beni terslemişti.

Gitmesine izin vermeyerek yolunu kestim. "Bu gece gemiye binmeliyim." Birileri tarafından dinlenmek istenmiyormuş gibi bir izlenim yaratmak için etrafımı kolaçan ettim. "Fazla zamanım yok, bu gece Karsins'ten ayrılmalıyım." Kısık bir sesle konuşarak ona yaklaştım. "Muhafızlar her yerde beni arıyor, lütfen yardım edin. Gemi bu akşam kalkıyor. Beni kaçak yollarla gemiye bindirecek birini buldum ama onun derdi para değil." Yüzüme acıklı bir ifade kondurup dudaklarımı sarkıttım. "Lütfen bayım, tek umudum sizsiniz. O bir bağımlı, şarabı bulmakta güçlük çektiği için bunu benden istedi. Şarap karşılığında beni gizlice gemiye bindirmeyi kabul etti."

Düşündüğümden daha iyi bir performans sergilemiş olmalıydım ki köle tüccarının bakışları değişmeye başladı. Ruhundaki tedirginlik biraz dağılmıştı çünkü dış görünüşüm ve konuşma şeklim iyi aile kızı imajı veriyordu. Nöbetçilerin içlerine soktuğu bir casus olduğumu düşündüğü için bana yardım etmek istememişti. Bir kanun kaçağından şüphelenmezdi.

Artık herhangi bir müşterisi karşısındaymış gibi bakıyordu fakat fıldır fıldır dönen gözlerinde hâlâ bir şüphe vardı. "Neden askerlerden kaçıyorsun?" Soru sormak zorunda değildi!

"Bunu söyleyemem."

"O zaman aradığın şeyi bende bulamazsın." Gideceği esnada yine ve yine kolunu tutarak onu durdurdum!

"Şey... Ben..." Küçük bir mahcubiyetle ağzımın içinde bir şeyler geveledim. Bir suç işleyen kimse bunu büyük bir rahatlıkla söyleyemezdi, bu yüzden sahte bir çekingenlikle söze girmiştim. "Ka-kazaydı." Sesim her an ağlayacakmışım gibi çıkarken başımı eğip ayaklarıma bakmaya başladım. "Ona zarar vermek istememiştim."

Önümde birleştirdiğim ellerimle oynarken her uzvum *ben masumum* diye haykırıyordu. "Kocam bana eziyet ediyordu." Kirpiklerimin altından ona baktım. "Sarhoşun tekiydi, sürekli içip beni dövüyordu. Bu sabah yine bana saldırdı." Eteğimi biraz yukarı kaldırıp ayak bileğimdeki sargıyı gösterdim. "Kızgın demirle yaktı ama sırtımdaki kırbaç izleri kadar acıtmıyor." Mağaradaki yaratığın beni ısırdığını bilemezdi.

Gözlerim dolarak ellerimi göğsümün hizasında birleştirdim. "Lütfen..." Çaresizlik içinde ona baktım. "Lütfen yardım edin, ben onu öldürmek istemedim." Nemli gözlerle başımı iki yana salladım. "Sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Ondan kaçmaya çalışırken onu itince çok kötü düştü. Kafasındaki kanamayı durduramadım, ben onu öldürmek istemedim." Öyle acınası bir rol sergiliyordum ki bir an için gerçekten de olmayan kocamı öldürmenin psikolojisine girmiştim.

Sakin ol, Elzem. Senin bir kocan yok ve hâlâ umutsuz bir bekârsın.

Bir ruh emici olduğun için hep bekâr kalacaksın.

Kendime bunu yapmayı bırakmalıyım!

"Kocam zengin ve soylu biriydi. Askerler beni bulurlarsa zindana atıp asarlar. Onlar yerimi bulmadan Karsins'ten ayrılmalıyım. Her yerde beni aradıklarına eminim." Adamın bakışlarından benimle ilgili tüm şüphelerinin son bulduğunu anlıyordum. Uzun parmakları sakallarını kaşıdıkça kulağa gelen sesler rahatsız ediciydi.

"Ne kadar paran var?"

Rahatlayarak nefesimi verirken çantamdaki tüm parayı çıkarıp ona uzattım. "Hepsi bu." Nadir bulunan yasaklı bir içki için yeterli olur muydu, bilmiyordum ama parayı almadığına göre fazla değildi.

"Şarabın bir şişesi bu paranın beş katı eder." Sanki ben içecektim o zıkkımı! Alt tarafı bir büyüde kullanacaktım, ne uzattı!

"Ama benim başka param..." demiştim ki gözlerim adamın karısıyla konuşan Meliz'i bulunca neredeyse küfredecektim. Meliz bana çaktırmadan o şişman kadına beni gösteriyordu ve kadın alıcı gözlerle baştan ayağa beni süzüyordu. Seni sinsi şeytan, bunu yapıyor olamazsın!

Şarap karşılığında beni o kadın tacirine satıyordu, değil mi?

Köle tüccarına dönüp ona kocaman gülümsedim. "Başka param yok ama size verebileceğim bir şey var." Gözlerimle Meliz'i gösterdim. "Köleye ihtiyacınız var mı?"

✦

"Bu kadından nefret ediyorum!" Sinirden bağırarak atımı kamçıladım. Çıktığım bu yolculukta ata binmeyi bile öğrenmiştim ama Meliz'e güvenemeyeceğimi bir türlü öğrenememiştim.

O gün handa Meliz ile karşılıklı olarak birbirimizi satmıştık. Köle tüccarı benden Meliz'in kölelik belgesini istemişti ama işlediğim cinayetten sonra evden kaçtığım için belgeyi yanıma almadığıma onu inandırmıştım. Üst kata çıkıp iyi bir pazarlıkla Meliz'i satıp şarabı almıştım. O esnada Meliz de alt katta beni satıp adamın karısından bir şişe şarap almayı başarmıştı. Adam Meliz'in, kadın da benim peşime düştüğü için onların adamlarından kaçmamız hiç kolay olmamıştı. Bu bize iki ata mal olmuştu çünkü handan koşarak çıktığımız için geri dönüp ahırdaki atları alamamıştık. Kalan paramızın bir kısmıyla iki at satın alarak köyden ayrılmıştık.

Listedeki birkaç şeyi daha bulmayı başarmıştık ama hiç kolay olmamıştı. Az kalsın Meliz tarafından zehirlenerek ölüyordum. Öncesinde ona verdiğim mantarları yediği için büyük bir zevkle acılar içinde kıvranışını izledim. Şifacı olduğum için içgüdüsel olarak hangi bitkinin zehirli olup olmadığını hissediyordum. Yolda acıktığını söyleyince ona iyilik yaparak topladığım mantarları yerken benden hiç şüphelenmemişti. Sadece on dakika sonra boğazını tutarak yerde can çekişmesini izlemekten daha keyifli bir şey yoktu.

Bana küfretmesi sinirlerimi bozmuştu çünkü panzehir yerine geçen bitkileri de ona veren bendim. Mataramdaki su bitince o iblis intikamını almak için fazla beklememişti. İçmem için bana verdiği su yüzünden tam yarım saat kan kusmuştum. Panzehri verdiği için ona teşekkür edecek değildim! En son ben yerde zehirlenirken Meliz panzehri bir göle atıp gittiği için yine ayrılmıştık. Hangi cehennemde olduğunu hiç merak etmiyordum çünkü önceden gideceğimiz rotayı belirlemiştik.

Meliz ezbere bildiği bu yerde yolunu çok kolay buluyordu ama benim ilerlemek için pusulama ihtiyacım vardı. Bir yere gitmeden önce bunu pusulama soruyor ve onun gösterdiği yöne doğru ilerliyordum. Son durağımız Şeytan Gözü Tepesi'ydi. Artık orası neresiyse! Oraya gitmek için Elümhan'dan geçmeliydik. Azınlıklar ve Koruyucular arasında bir hayli mesafe olduğu için çok yolum vardı. Şeytan Gözü Tepesi'ndeki tapmakta ruhların kutsadığı kızıl kadehi çalacaktık.

Bir yaratığın gözü, insan yağından yapılan şarap ve diğer birçok anlamsız şeyden sonra şimdi de kadehin peşine düşmüştük. Bunlarla nasıl bir büyü yapılacağını bilmiyordum ama mecburen hepsini bulmalıydık. Hava çoktan kararmaya başlamıştı. Gece yolculuk yapmayı

sevmediğim için attan indim. Ormanda etrafıma bakınırken atımın yularını çekerek kamp kuracak güvenli bir yer aramaya başladım. Sürekli at sırtında olmak vücudumda sancılı bir uyuşukluk yaratıyordu.

"Yardım edin!" Meliz'in sesini duyunca gülerek pusulanın kapağını kapattım. Onu bulmuştum.

Atı peşimden çekerek küçük adımlarla ağaçların arasından geçtim. Ormanın bu tarafındaki sık ağaçlar sayesinde yerdeki kar tabakası daha katlanılırdı. Dallardaki tüm kar üzerime düşer diye ağaçlara çarpmaktan korkuyordum. Burası kutuplardan daha soğuktu. Meliz'i söğüt ağaçların yakınında yerde çırpınırken görünce gülmeye başladım. Karnına kadar çamurun içine batmıştı. Bataklık mıydı orası?

Atımı bir ağaca bağlayıp yürümeye başladım. "Merhaba, iblis." Gülerek çantamdan yeşil elma çıkarıp kocaman bir ısırık aldım. "Nasılsın? Ah, ne kadar da kabayım." Elmayı ona gösterdim. "İster misin?"

Çırpınmayı bırakıp çamur ve balçığa bulanan ellerini gösterdi. "Senin kadar olmasa da benim de bazı temizlik kurallarım var." Doğru söylüyordu, o ellerle elmayı yiyemezdi ki. Bazen çok düşüncesiz olabiliyordum.

"Eee?" Bataklıktan uzakta büyük bir taşın üzerine oturdum. "Nasıl gidiyor?"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Pek gittiği söylenemez." İçinde bulunduğu bataklığı gösterdi. "Beni anladığını umuyorum."

"Hiç anlamaz mıyım?" Elimi göğsüme bastırarak iç çektim. "Seni böyle gördükçe bedbaht olduğumu söylememe gerek var mı?"

"Merak etme, o işi senin yerine keyifle ışıldayan gözlerin ve zevkle kıvrılan dudakların çok güzel söylüyor."

"Gözler kalbin aynasıdır, iblis. Sanırım bir elma daha yiyeceğim, istemediğine emin misin?"

"Elzem?" Bu kadının ruhu, gülen yüzünün aksine bana deli oluyordu.

"Efendim?"

"Beni bu lanet yerden çıkarmak için neyi bekliyorsun?"

"Bilmem, işin bu boyutunu hiç düşünmedim. Beni bilirsin, olaylara dışarıdan bakmayı daha çok severim."

"Çıkar beni şuradan!"

"Çırpınmayı bırak, Meliz." Elmayı yerken düşünceli bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Bataklığa düşen kişi çırpındıkça daha çok batar." Sevimlice ona gülümseyip göz kırptım. "Bu değerli bilgi için bana daha sonra teşekkür edersin."

Göğsüne kadar çamura batmışken yüzü sinirden kıpkırmızıydı. "Ben olmazsam o aptal laneti tek başına bozamazsın!" Çenesindeki kaslar seğirdi. "Bana ihtiyacın var, hemen çıkar beni!"

"Bilemiyorum ki iblis, belki de yeterince ikna olamadım." Kollarımı yaramaz çocuklar gibi göğsümde birleştirdim. "Hadi, ikna et beni." Çıldırıyordu.

Kaşlarını çatarak yumruk yaptığı elini onu yutan balçığa geçirince çamurun bir bölümü yüzüne sıçradı. "Ben olmadan o lanet ritüeli gerçekleştiremezsin!" Yüzündeki çamur onu daha korkunç gösteriyordu.

"Beni o iğrenç gölün içinde bırakmanın cezasını çekeceksin." Verdiği zehirli su yüzünden yerde iki büklüm kıvranırken panzehri leş gibi bir gölün içine atmıştı! O hasta hâlimle bedenimden çıkıp ruh formunda göldeki şişeyi bulana kadar gebermiştim!

İyice çıldırıp eliyle kendisini gösterdi. "Beni bir köle tacirine sattın!"

"İskele evine beni satan kimdi?" O kadının adamları beni yakalayınca neler olurdu, tahmin etmek zor değildi.

"Senin yüzünden zehirlendim!"

"Bana o suyu içirmeden önce düşünecektin!" Hâlâ anlamadığı şey, bana ne yaparsa yapsın on katını ona yapacağımdı.

Bu iş bitmesine biterdi de o zamana kadar ikimizden biri hayatta kalır mıydı, bunun garantisini veremezdim. Elmamı bitirip atıma doğru yürüdüm. Bataklığa girmeden atı kenara çekerek devam ettiğimde Meliz sinir krizi geçiriyordu. "Beni burada bırakıp gidemezsin!" Bence çok rahat gidebilirdim.

"Bol şans, iblis."

"Seni nankör fâni! Seni o mezardan çıkarmam büyük hataydı!"

"Mağarada o kahrolası canavarla tek başıma kaldığımda aynı duygular içindeydim."

"Buraya gel! Beni bırakıp gidemezsin, işgüzar yaratık!"

"Ben de seni iblis, ben de seni." Arkamda çıldırırken gületerek yoluma devam ettim. Beni mağarada tek başıma bırakmak neymiş, görecekti. Yılanlığı bırakmadıkça daha çok şey yaşayacaktı. Resmen sinsilik yapmadan duramıyordu.

Geceyi geçirmek için güvenli ve sıcak bir yere ihtiyacım vardı. Birazdan hava kararacağında her şey daha ürkütücü olabilirdi. Kar artık tipiyle karışık yağıyordu, geceleri orman daha tehlikeli olduğu için etraftaki vahşi canavarların da hedefinde olurdum. Sığınacak bir yer bulamadığım için suyu donan bir gölün yanına kamp kurdum. "Ka-karanlık yok." Üşüyen avuçlarımın arasında duran pusulanın ışığından gözlerimi ayıramıyordum. "Sakin ol, karanlık yok." Üşüyordum ancak ateş yakacak kuru odun bulamamıştım. Sıcak nefesimin buharı buz gibi havaya karışıyordu.

"Karanlık yok, Elzem." Etrafımdaki karanlığı yok saymaya çalışmak çok zordu. Önümde koskoca bir gece vardı, ya karanlık korkusu yüzünden ölecektim ya da soğuktan donarak.

"Sen kötü bir kızsın, Elzem."

"An-anne lütfen." Nefes alışım hızlanırken pusulayı iyice yüzüme yaklaştırmak istedim ancak soğuktan üşüyen parmaklarım onu tutamadı. Pusula avuçlarımdan kayıp yere ters bir şekilde düşünce ışığın yönü değişti. "Hayır, hayır, hayır." Gözlerime istila eden karanlıkla kilitlenip kaldım. Pusula hemen ayaklarımın önündeydi, uzanıp onu almalıydım. Neden onu boynumdan çıkarmıştım ki!

Oturduğum soğuk kayanın üzerinde titrerken cesaretimi toplayıp pusulayı aldım. Hemen boynuma taktım ama zihnim çoktan karanlığa maruz kalmıştı. Kendime yasakladığım anılar kapıda bir çatlak açıp dışarı çıkmak istiyordu. "Be-ben bir şey yaşamadım." Hızlı hızlı nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hiçbir şey olmadı." Pusulanın ışığına bakarken dolan gözlerimi güçlükle aralıyor, ağlamamak için direniyordum. "Neden peşimi bırakmıyorsun, çok üzgünüm." Düşünme, düşünme, düşünme!

Pusulanın ışığıyla kendimi sakinleştirmek beklediğimden daha uzun sürmüştü. Işığı gölün buz tutan yüzeyine tutunca ne çok ağlamak istemiştim. Böyle haykırarak ağlayıp tüm zehrimi gözlerimden akıtmak istiyordum ama alışkanlık bu ya, ağlamaktan hâlâ korkuyordum. "Ben kendimi neden affedemiyorum." Herkes bana karşı affedilmez şeyler

yapmıştı ama ben kendime ne yapmıştım da en büyük kırgınlığım kendimeydi?

Kendi şarkım dışında pek şarkı söyleyen biri değildim ama nedense şarkı söylemek geliyordu içimden. Belki de bir şarkıyla içimdeki zehri dışarıya akıtmak istiyordum. Bazı şarkılar gerçekten kanatıyor ve kanayan aslında sizin herkesten gizlediğiniz yaralar olurdu. Bazı şarkılar ya gideni ya da kalanı anlatırdı. Hangisi olduğumu artık biliyordum.

"Hiç kıyamam dediklerin kıyıyor mu hep sana?

Kırılan hayallerin batıyor mu ruhuna?

Hiç kıyamam dediklerin kıyıyor mu sana?

Kırılan hayallerin batıyor mu ruhuna?"[1] diye bir şarkının sözlerini mırıldanırken yaşadıklarım bir bir gözlerimin önünden geçiyordu. Kıyamadıklarım hep bana kıymıştı.

"Anılar hepsi yalan,

Anılar hep dört duvar,

Geceler hepsi duman,

Geceler dört duvar." Kulağımda küçük bir kız çocuğunun çığlıkları yankılandığında benden çalınan çocukluğuma acıdım.

İsyan eder gibi, *"Canına yetti ama,"* dedim kederle.

"Kanıyor durmaz yara,

Üşüyor yalnızlığın,

Gel sarıl bana."

Titreşen kirpiklerimin arasındaki yaşları orada tutmaya çalıştım.

"Canına yetti ama,

Kanıyor durmaz yara,

Üşüyor yalnızlığın,

Gel sarıl bana."

Gözlerimin önünde Itır'ın hayali canlanınca içim öyle bir sızladı ki bu acının beni öldüreceğini sandım.

"Seni ne yere ne de göğe koyamam canım diyen,

Bir vedaya sığdırıp gidiyor mu kalbinden?"

[1] 2016 yılında Aydilge'nin seslendirdiği "Gel Sarıl Bana" şarkısı. (Yazar Notu)

Seni o dağacına çıkaran öz kardeşimdi.

Canına yetti ama.

Kanıyor durmaz yara.

Üşüyor yalnızlığın.

Gel sarıl bana."

Söylediğim şarkıda yaşadıklarımdan izler bulduğum için canımı çok yakmıştı.

Bitecekti, bitmeliydi, bunu bitirmeliydim. Küçük bir ihanetin kırgınlığını yaşamıyordum ki, benim hayatımda hiçbir şey küçük olarak adlandırılamazdı. "Olmadı, Suzan Hanım." Dolan gözlerime rağmen burukça gülümsedim. "Bu kez olmadı. Sen de beni özlüyor musun, anne? Peki, hâlâ beni seviyor musun?" Yanına gitmeme çok az kalmıştı. Beni en çok da bu korkutuyordu.

Tam arkamda çıtırtı sesleri duyunca oturduğum yerde kaskatı kesildim. Davetsiz misafirin ruhunu soluduğumda karanlığın benim için geldiğini anladım. "Peşimi asla bırakmayacaksın." Aceleyle ayağa kalktığımda kaçmak isterken buz tutmuş kaygan zemine basarak yüzüstü yere düştüm. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ondan kurtulamadım. Yere düştüğümde başımı bir taşa çok kötü çarptığım için bilincimi kaybetmem uzun sürmemişti. Canavar benim için gelmişken bayılmak için hiç doğru bir zaman değildi.

Beni canlı canlı yiyecekti.

✦

Odunların ateşte çıkardığı çıtırtı seslerini duyduğumda gözlerimi yavaşça açtım. Sol yanağım zemine yapışmış şekilde yerde uzandığım için tek gördüğüm ateşti. Ellerimi yere bastırarak oturur pozisyona gelince kafamdaki şişliğe dokundum. Parmaklarım, kanaması duran kafama küçük dokunuşlar yaparken ateşe yakın bir yerde oturduğumu fark ettim. Şaşkın gözlerle etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sanırım bir mağaradaydım. Karşımdaki duvarın önüne kuru odunları yığmışlardı. Ateş, bu odunlarla besleniyordu. Canavar neredeydi? Beni öldürmemiş miydi?

Yıllardır her hata yaptığımda lanet onu çıldırttığı için beni cezalandırıyordu ama bu cezalarda o da acı çekiyordu. İkimize acı çektirdiğini

bile bile bunu yapıyor ve özgür kalacağı günü iple çekiyordu. Artık özgürdü, hata yaptığımda bana gelemezdi ama hâlâ tam olarak birbirimizden kurtulmamıştık. Beni öldürürken belki acı çekecekti ancak ben öldüğümde gerçek anlamda özgür kalacaktı. Hem dilediği gibi beslenebilirdi hem de ruhlarımız ayrıldığı için artık acıyla bana bağlı olmazdı. Beni öldürmesi onun kurtuluşuyken bunu niye yapmıyordu?

Sinirli homurtular duyunca ürkerek başımı çevirdim. Mağaraya giren yaratığı görünce bir kez daha soluğum kesildi. Bir ağaç kabuğunu andıran derisi simsiyahtı. Özellikle ensesinden başlayıp sırtına kadar tek çizgi hâlinde inen sivri kemik çıkıntılarını görmek bana iyi gelmiyordu. Sağ tarafında üç, sol tarafında üç kolu vardı. Altı kollu bir yaratıkla cezalandırılmak için ne yapmış olabilirdim? O kadar uzundu ki neredeyse üç metre boyuna bakarken kendimi cüce gibi hissediyordum. Kollarıyla bana bir sarılsa kırılmayan kemiğim kalmazdı.

Keskin pençelerini yakından deneyimlediğim için o pençelerin ne denli kanattığını benden iyi kimse bilemezdi. Bu sefer emeklemiyor, iki ayağının üzerinde hareket ediyordu. Göğsünün ortasındaki kaburgaların arasında lavları gördükçe ellerimi yere bastırıp geriye doğru daha çok sürünüyordum. Sanki iç organları yerine içi ateşle doluydu. Ağaç kabuğu gibi olan pütürlü derisindeki çatlaklardan sızan lavlar, dokunduğu her yeri ateşe verecek gibiydi.

İki yuvarlak ateşten ibaret olan gözleri beni bulunca kalbim hızlandı. "Biz birbirimize acıyla bağlıyız, beni öldüremezsin," dedim hızlıca. "Zindanda olanları unuttun mu? Birimiz acı çektiğinde diğerimiz de çekiyor!" Yıllardır aramızdaki en büyük bağ acıydı. Canımı yaktığı anlarda o da acı çekiyordu. Vücuduma geçirdiği her pençe izi en az benim kadar onun da canını yakıyordu.

Güzel ve Canavar, birbirine acıyla bağlıydı.

Hırıltılar çıkararak bana yaklaşınca hızlı nefeslerim havaya karıştı. Küçük bir kuş gibi ürkek bedenim titriyordu. En alt sıradaki kolları hareket edince pençelerini bana doğru savurdu. "Yapma!" Refleksle kaçacağım esnada kucağıma sertçe düşen şeylerle gözlerimi kocaman açtım. Tavşan mı? Şu zamana kadar dışarıda avlanıyor muydu? Az önce onu izlerken pençelerinin arasındaki tavşanları fark etmemiştim. Dizlerimin üzerinde tam beş tavşan vardı.

"Be-ben bunları ne yapacağım?" Tepemde dikilen dev gibi yaratığa bakacağım diye başımı kaldırdığım için boynumun kırılacağını sandım. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

Gözleriyle kucağımdaki tavşanları gösterip hırlayınca sivri dişlerini görmek ödümü koparmıştı. "Bunları yememi mi istiyorsun?" Korkudan kekelemeden konuşamıyordum. "Ama bunlar çok fazla." Kendisi uzun zamandır açlık çektiği için bu tavşanlar ona az gelirdi. Bir insan ve canavar arasındaki farkı ayırt edemediği için benim de bir tavşanla doymayacağımı düşünüyordu. Bu tavşanları benim için avlarken midemin kapasitesini hesaplamak konusunda başarısız olmuştu. Üstelik ben vejetaryendim, nasıl et yiyecektim? Yine de korkudan bu konuda çenemi tutmayı tercih ettim.

Tepemde dikilirken beni bir böcek gibi ayaklarının altında ezmesinden korkuyordum. Karnımı doyurmadıkça daha fazla sinirleniyordu. "Tamam ama..." Konuşurken kriz geçirir gibi titriyordum, kalbim her an korkudan durabilirdi. "Bunlar temizlenmemiş, böyle yiyemem ki." Sinirli bir şekilde eğilip tavşanlardan birini kucağımdan aldığında geçen birkaç saniyede ölüp ölüp dirildim. Üzerime eğilmemeliydi bir daha!

Pençelerindeki tavşanla mağaranın arka tarafına doğru yürüyüp duvarın yanında durdu. Üstteki kollarından biri tavşanı ayaklarından tutarken diğer kolları bir makine hızıyla tavşanı temizleyip derisini soydu. Yeniden bana yaklaşıp kocaman tavşanı uzattığında kireç gibi solgun bir yüzle ona bakıyordum. "Şe-şey, onu yıkamadan yiyemem." Sınırları çok fazla zorladığımı biliyordum ancak mideme girecek her şey hijyen kurallarından tam not almalıydı.

Sabrının sonuna geldiğini kor ateş gibi yanan gözlerindeki öfkeden anladım. Hırıltılar çıkararak birkaç adım uzakta duran çantama doğru ilerledi. Kollarından biri tavşanı tutarken diğer kolu çantaya uzandı. Diğer iki kolu kabaca çantayı karıştırıp su matarasını çıkardı. Çantamı bir kenara fırlattığında özellikle ben göreyim diye yönünü bana doğru çevirdi. Suyu dökerek ondan beklemediğim bir titizlikle tavşanı yıkadı. Tekrar üzerime yürüyüp tavşanı bana uzatınca ağlamak istedim. "Ama ben onu çiğ çiğ yiyemem." Bu sefer beni öldürecekti.

Yüzüme karşı öyle bir kükredi ki mağaranın duvarları sarsıldı. Korkudan çığlık atarak kalçamın üzerinde arkaya doğru süründüm.

"Üz-üzgünüm ama yiyemem." Gözlerim dolarken tir tir titriyordum. Benden ne istiyordu, anlamıyordum. Beni öldürmek yerine beslemeye çalışıyordu. Bu çok mantıksızdı.

Yanan ateşe yönelip tavşanı ateşin içine atmak üzereyken, "Bekle!" dedim hızlıca. Çok korksam da kucağımdaki diğer tavşanları kenara bırakıp ayağa kalktım. "Ben pişirsem olur mu?" Şimdi bu yaratık eti ateşe atıp sonra da köz veya kül olmasına aldırmadan onu bana yedirmeye kalkışırdı.

Ürkek adımlarla ona yaklaştığımda en küçük hareketine karşı tetikteydim. Tavşanı bana doğru uzatınca ecel terleri dökerek onu aldım. Daha sonra çantamdaki ikinci su matarasını çıkardım. Eti bir kez daha yıkadığımda çıkardığı öfkeli homurtuları duymak bana iyi gelmiyordu. Eti kalın bir dala geçirip ateşin etrafına taşlardan küçük bir ocak yaptım. Daha sonra dala geçirdiğim tavşanı dikkatli bir şekilde ateşin üzerine bıraktım.

Ateşin iki tarafında karşı karşıya otururken beni izliyordu, bense korkudan titremek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Bir süre sonra et pıştığı için mağaranın içini mis gibi kokular sarmıştı. Düz bir taşın üzerini bir güzel temizledikten sonra ayağa kalktım. Mağaranın duvar dibindeki irice bitkinin kocaman yapraklarını kopardım. Canavar her hareketimi izlerken yaprakları taşın üzerine dizdim ve pişen eti yaprakların üstüne koydum. Oturup sıcak etten küçük bir parça koparıp üflemeye başladım.

Eti tam yiyecektim ki beni izlediğini görünce sertçe yutkundum. "Biliyorum, siftahı benimle yapmadıkça hiçbir şey yiyemezsin ama bir dene." Kopardığım eti ona uzattım. "Kendini zorlayarak yemeye çalış."

Sinirli homurtular çıkararak bakışlarını benden çekince yutkundum. O da açtı ama yiyemiyordu. "Ben aslında o kadar da aç değili..." Kızgınlıkla kükreyince, "Tamam!" dedim hemen. "Çok açım!"

Bir Saat Sonra

"Lütfen, daha fazla yiyemem." Sinirden ağlamak üzereydim çünkü küçük bir parça beni doyurmaya yetmişti ama o resmen koskoca tavşanı yemem için beni zorluyordu! Neredeyse hepsini tek başıma yediğim

için patlamak üzereydim. Hayatımda ilk kez tehdit altında tıka basa yemek yemiştim.

"Bana yaptığın ihanetin hesabını vereceksin!" Meliz'in öfkeli sesini duyunca mağaranın girişine baktım. Bataklık canavarı gibi çamur içinde kalmış hâlde mağaraya daldı. "Enerjini gizlemek için yaptığım büyüyü kaldırınca tıpkı bir tazı gibi izini sürüp peşinden geldim!" Karşımda oturan canavarı görünce yüzü kireç gibi soldu, sertçe yutkundu. "Gelmez olaydım!" dedi ve bağırarak mağaradan çıktı.

Meliz'in peşinden kükreyerek koşan yaratık, sadece bir dakika içinde Meliz'i omzuna atarak dönmüştü. Meliz'i bana doğru savurunca havada çığlık çığlığa uçan kadın üzerime düştü. "Ah, hayır!" Bodoslama üzerime düşen bataklık canavarı bağırarak tepindiği için altta kalanın canı çıkmıştı! Yani benim!

"Kahretsin, iblis! Tüm pisliğini bana bulaştırıyorsun!" Onu üzerimden iterek çamurlu ellerime bakıp sinirden bağırdım. "Yaptığını beğendin mi?" Her yerime çamur sıçratmıştı.

"El-Elzem." Çamurlu bedeni titreyerek bana yaklaştı. "Yaratıkla romantik bir akşam yemeği randevun olduğunu söyleseydin sizi hiç rahatsız etmezdim." Şaka yapıyor olmalıydı.

"Koluma yapışmayı bırak, beni kirletiyorsun! Bu arada tavşan sever misin? Fazladan dört tane daha var."

"Burada tavşan olan biziz sanki." Çamur içinde kalan yüzündeki tek temiz yer parlayan yeşil gözleriydi. Yeşilleri canavara kaçamak bakışlar attıkça ürkerek daha çok bana sokuluyordu. "Baş belası işgüzar, onu niye çağırdın!"

"İnanır mısın, bu sefer ben çağırmadım." Canavar bizi duymasın diye kısık sesle konuşuyorduk ancak üzerimizde dolaşan bakışları bizi duyduğunu gösteriyordu.

"Sence bizimle ne yapacak?"

"Şu ana kadar sadece yedirip içirdi. Gerisini ben de bilmiyorum."

"O zaman en can alıcı soruyu soruyorum, şimdi ne yapacağız?"

"Bir planım var, merak etme, iblisçiğim."

"İblisçiğim mi?" Gözlerini belerterek bana dik dik bakmaya başladı. "Kafan yerinde mi senin?"

Sinirden gülerek ona tepemizde dikilen yaratığı gösterdim. "Dengemi bozmadığını söyleyemem."

"Ondan kurtulmak için gerçekten bir planın var mı?"

"Evet."

"Şükürler olsun. En çok bu yüzden o lanet beynini seviyorum çünkü her durumda bir planın oluyor."

"Sen onu oyalarken ben kaçıp senin için yardım getireceğim." Ona kocaman gülümsedim. "Nasıl plan?"

Ağız dolusu küfretti. "Sözlerimi geri alıyorum, o çıkarcı beyninden nefret ediyorum!"

Yaratık karşımıza oturunca yutkunarak ona baktık. Israrla dibime kadar girdiği için bataklıktan getirdiği çamurla beni kirleten Meliz, "Sence bizi anlıyor mu?" diye fısıldadı. Az önce tavşanı bana yedirmek için her şeyi yaptığını düşünürsek evet, anlıyordu.

"Rahat ol, o bir canavar, ne dediğimizi anlamıyor."

"İyi bari, en azından ne kadar çirkin olduğunu söyleyince alınganlık yapmaz." Meliz daha sözlerini yeni bitirmişti ki canavar kolunu uzatarak onun boynunu kavradı. Meliz'i tıpkı bir çuval gibi yan taraftaki duvara fırlatınca içimin yağları erimişti. Yuvarlanarak yere düşen kadına bakarken kendimi daha fazla tutamayıp gülmeye başladım.

"Sanırım bizi anlıyormuş."

Ve bana lanetler yağdıran iblisten sonra karşımda homurdanan yaratık...

Ne üçlü ama!

Bölüm 6
Zindanlardaki Sır

"Bir, iki ve son!
Ölüme doğru son iki adım. Son adımlarımı
attığımın bilincindeyken yürümek,
bir bebeğin ilk adımlarını
atmasından daha güçtü."

Geriye sadece iki günüm kalmıştı. İnsan öleceği günü önceden bilince içine bir keder çöküyordu. Yapmak isteyip de yapamadığım her şeyi hemencecik yapmak istiyordum ancak yirmi dört yılda yapamadığım onca şeyi iki güne sığdıramazdım. Ben aslında hep varlık içinde yokluk çeken biri olmuştum. Hayatımdaki her şeyi hep yirmi dört yaşımdan sonraya ertelemiştim. Baskı altında geçen ömrümde iplerim hep başkalarının elinde olduğu için kendimle ilgili her şeyi özgürlükten sonrasına bırakmıştım.

Kız Kulesi'ne gidecektim, hep duyduğum ama hiç gidemediğim kuleye giderek uzun uzun denizi izleyecektim. Ankara'da deniz olmadığı için İstanbul'a küçük bir yolculuk yapıp oradaki denizde huzuru bulacaktım. Sonra Kapalı Çarşı'da alışveriş yapacaktım ve Balıklı Göl'de resim çektirecektim. Tüm tatilimi farklı şehirleri gezerek geçirecektim. Konaktaki kargaşanın olmadığı, geceleri sabaha kadar masa başında uyuklamadığım bir tatil olacaktı.

Yurt dışına çıkıp yabancı ülkelerde gezmek yerine güzel Türkiye'min topraklarını karış karış keşfedecektim. Dilini, dinini ve kültürünü bilmediğim bir yere gitmeyi hiç istememiştim çünkü ben yerini yadırgayan biriydim. Hep evcimen olmuştum ama şimdi yadırgadığım her şeyi yaşıyordum. Kaderin işine bak ki beni Ankara'dan koparıp haritada bile olmayan kahrolası bir cehenneme göndermişti. Kız Kulesi hayallerimin aksine bu insanlar beni darağacında sallandırmışlardı.

Geriye sadece iki günüm kalmış olabilirdi ama arada geçen günlerde hiç boş durmamıştık. Defalarca ölüm tehlikesi atlatmış olsak da listedeki her şeyi tamamlamıştık. Tabii, tek bir eksik dışında: Çalı erikleri! Aslında ben onları almıştım ama tanrı şarabını alırken kaçtığımızda atlarımız handa kalmıştı. Çalı erikleri de atımın heybesindeydi.

"Elzem," diyen Meliz'e döndüm. "Çok saçma ve uçuk gelebilir ama sormadan duramayacağım. O çirkin yaratık senden hoşlanıyor mu?"

Fânilerin bölgesine girmeden önce enerjilerimizi gizlemiştik. Etrafıma bakarak yürürken bir de Meliz'in aptalca varsayımlarıyla uğraşıyordum. "Yine ne saçmalıyorsun, iblis?" Parazit'e dönüşen Oyunbazların büyük bir bölümü fânilerin topraklarındaydı. Karanlıkta ortaya çıktıkları için handa bir şeyler yerken güneşin batmasını bekliyorduk.

"Neden yaratığın benden hoşlandığını düşünüyorsun?" Masanın üzerinde duran içki şişesini önüme çekip kulplu bardağı içkiyle doldurdum. "Bunun içinde tanrı şarabından bir şeyler yok, değil mi?" Bugün içmek istiyordum ama belli bir ölçüde.

Meliz içimi rahatlatarak, "Sadece üzüm," deyince içkiden bir yudum aldım. İçinde ceset yağı olmamasına sevinmiştim.

Küçük yudumlarla içkimi içerken Meliz kinayeli bakışlarını benden çekmiyordu. "Şu iki günde gözlemlediğim şeyler hiç hoşuma gitmiyor, Elzem." Gözlerinin ardında anlam veremediğim bir ifade vardı. "O canavar bizi korkuttuğunu bildiği hâlde peşimizden ayrılmıyor. Sırf sana yardım edeyim diye o gün zindanda bana saldırdı, değil mi?" Bunu başından beri bildiğim için inkâr etmedim. Üçüncü gözyaşını döktüğümde canavar, Meliz'e saldırmasaydı, Meliz cevaplar için bana gelmez ve benimle iş birliği yapmazdı. Canavar bana bir müttefik kazandırmak için ona saldırıp Meliz'i bana yardım etmeye zorlamıştı.

Benim zaten bildiğim şeyleri daha yeni anladığı için çatık kaşlarla bakıyordu. "Sana yemek yedirmek için seni zorluyor. Listedeki şeyleri tamamlamamız için dünden beri bize yardım ediyor. Karnını doyurduğuna emin oluyor, senin için tehlikeli görevleri üstleniyor ve seni dinliyor." Kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, hâlâ farkında değil misin? Bir canavarı kendine âşık etmiş olabilirsin!" Yanılıyordu çünkü canavarla aramızda sandığı gibi bir şey yoktu. Yıllardır iç içe yaşadığımız için birbirimizden nefret ettiğimiz kadar birbirimize değer de veriyorduk.

Aramızdaki şey aşktan daha güçlü bir duyguydu. Ortak kaderi yaşayan iki mahkûmun yoldaşlığıydı bu. "Ben de ona değer veriyorum. Peki, bu beni de ona âşık konumuna mı sokar? Meliz, onunla aramda olan ilişki mazoşistlik boyutunda hastalıklı bir şey. Birbirimize verdiğimiz acı bizi bağlıyor. Ne sanıyorsun, acı veren sadece o muydu? Hayır." Başımı iki yana salladım. "Beni kanattığı kadar onu kanattım

çünkü biz birbirimize acıyla bağlıyız." Zindanda olanları hatırlayınca kaskatı kesildi. Artık şüphelerinde yanılmadığını biliyordu. Canavarla acılarımız ortaktı.

Yaratık canımı yaktıkça kendisi de acı çekiyordu. Bu yüzden hata yapmamdan nefret ediyordu çünkü ben hata yapınca bana zarar vermesi için laneti onu zorluyordu. Öte yandan bazı hatalar karşısında onu durdurduğum oluyordu. Elime keskin bir şey alıp kendimi kanattığımda bana ceza veremeyecek kadar çok acı çekiyordu. Bunu yaptığımda hem kendime verdiğim acıyı hem de onun çektiği acıyı hissediyordum. Biz hem kendimizi hem de karşı tarafı yakıyorduk.

Bedenimdeki kafesinden kurtulduğu için özgürlüğünün küçük bir kısmını kazandı ama geri kalanı kazanmak için önce benimle beslenmeliydi. O bunu yapmıyordu çünkü birlikte geçirdiğimiz koskoca bir geçmiş vardı. Hâlâ kimin efendi, kimin köle olduğu belirsizdi. Son gözyaşıyla bu sorunun cevap bulduğunu sanmıştım ama canavar benimle beslenmediği için bizi yine bu belirsizlikle karşı karşıya bıraktı.

"Ne demek hastalıklı bir ilişki?" Başına ağrı girmiş olmalıydı ki şakaklarını ovuşturmaya başladı. Aynı sırada cevaplar için merakla bana bakıyordu. "Onu öldürme şansımız olsa buna izin vermez misin?"

"İyi ya da kötü, hayatımdaki her şeyi sahiplendiğimi biliyorsun. Zindanda onun ruhunu emmek aklıma gelmedi mi sanıyorsun?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bunu yapmadım çünkü o benim karabasanım. Benim olan benimdir, Meliz."

"Sen gerçekten hastasın!"

"Bir şeyleri sahiplenirken iyi ya da kötü diye ayırmıyorum." Bana ters ters bakan kadına gülümseyip içkiden bir yudum daha aldım. Bazen bana hiç tahammülü olmuyordu.

"İyi olan şeyler sevilir, Elzem." Bana bir şeyler öğretmeye çalışan bir öğretmen gibi ellerini masaya koyup öne eğildi. "Kötü olan şeyler sevilmez." Yüzünü ovuşturarak derin nefesler almaya başladı, canı sıkılmıştı. "Ama sen bunun ayrımını yapamıyorsun çünkü böyle eğitildin! O yaşlı cadı sana iyi ve kötüyü aynı anda sevmeyi öğreterek seni zehirledi!"

"Kes şunu, annem iyi biriydi."

"Ama bir o kadar da kötüydü! Onu seviyordun fakat sevdiğin kadar da nefret ediyordun. İyi biri olduğunu düşünüyordun ama kötü olduğunu da biliyordun. Suzan, seni nefret ve sevgiyi ayırt edemeyen birine dönüştürdü. Bu yüzden kötü olan şeylere bağlanıyorsun, iyi olan şeyleri sahipleniyorsun! Itır'ın öfkesine katlanıyorsun çünkü daha önce birinin öfkesini daha yaşadın. Doğa'yı sahipleniyorsun çünkü daha önce Doğa gibi biri daha seni sevdi. Mara'ya karşı tahammülsüzsün çünkü daha önce biri tahammül sınırlarını zorladı. Benimle aynı ortamda bulunuyorsun çünkü benden daha kötü biriyle yıllar boyunca yaşadın. O yaratık canını yaktığı hâlde ona bağlısın çünkü bir zamanlar canını yaktığı hâlde bağlı olduğun biri daha vardı! Nefret ettiğin, sana acı veren, seni mutlu eden, sana iyi veya kötü davranan her şeye bağlısın, Elzem! Anlamıyor musun, bunun tek sebebi Suzan çünkü herkeste ondan bir parça görüyorsun." İnanamayan gözlerle bana bakmaya başladı. "O kadın öldü ama hâlâ hayatında ve seni zehirliyor!"

"Meliz, yeter dedim."

Dişlerini sıkarak masadaki meyve tabağını gösterdi. "Sen elmadan nefret edersin, elmayı çok seven Suzan'dı. Bu kadar kör olamazsın, Elzem diye biri hiç olmadı." Gözlerimin içine kızgınlıkla bakıp küfreder gibi, "Sen Suzan'ı yaşatıyorsun!" dedi nefretle. "Elzem'in neyi sevip sevmediğini bile bilmiyoruz. Seninle ilgili her şey Suzan." İki yudumdan fazla içmediğim kadehi masaya bırakıp ayağa kalktım. Bana bu saçma düşünceleri aşılamasına izin vermeyecektim.

Onu iyice kızdıracak bir sakinlikle konuştum: "Burası fazla boğucu." Çantamı alıp pelerinin şapkasını taktım. "Yemeğini bitir çünkü açlık sana iyi gelmediği için ne dediğini bilmiyorsun." Onu bırakıp kapıya yürürken arkamdan söylediklerini duydum:

"Gerçekleri kendine unutturmayı bırakmadıkça onun seni hasta ettiğini göremeyeceksin. Haklı olduğumu içten içe sen de biliyorsun." Bildiğim tek şey bunların doğru olmadığıydı. Ben annemi yaşatmıyorum ve anneme dönüşmüyordum.

"Üzerin kirlendiyse ne olmuş, Elzem? Anneannem gibi davranmayı bırak!" Itır da yanılıyordu, annem beni kendisine benzetmemişti. Doğru ve yanlışı öğretmişti, hepsi buydu.

Dışarı çıkınca kırmızı pelerinim yerde sürünürken başımı kaldırıp gökyüzüne bakarak iç çektim. "Beni duyuyor musun, Suzan Hanım?

Eğer duyuyorsan bil ki burada nefes alamıyorum. Sana ihtiyacım var." Kim ne derse desin, annem benim kutsalımdı. Şu zamana kadar kimse beni onun gibi sevip onun gibi sarmamıştı. Evet, sevgi de acıtıyordu ama ben bunun bilincinde olarak onu seviyordum.

✦

Gece yarısı kasaba halkı sokakları terk ederek evlerine girip tüm kapı ve pencereleri sıkıca kapattılar. Parazitler ışıktan rahatsız oldukları için karanlıkta ortaya çıkıp avlanıyorlardı. "Her yerde olabilirler," diyen Meliz'i onayladım. Handan ayrılıp karanlık sokaklarda yürürken etraf fazla ürkütücüydü.

Pusulamın ışığı yanıyordu ama karanlıktan korktuğum için özellikle direklerde yanan kandillerin altında yürüyorduk. "Neden fânilerin bölgesi?" diye sordum. Saklanmak için neden burayı seçtiklerini merak ediyordum.

Korktuğu için tam yanımda yürüyen Meliz çok güzel kokuyordu. Handan çıkmadan önce yıkanmak için onu ikna etmiştim. Paramız henüz bitmediği için kendimize yeni kıyafetler de alabilmiştik. "Ölümsüzlerin bölgesinde yaşayamazlar çünkü fânilerin onları öldürecek güçleri yok," dediğinde haklıydı. Hafız'ın beni kurtarmak için onlara yaptığı şeyi hatırlayınca saklanmak için doğru yerde olduklarını anladım.

"Son malzemeyi es geçsek olmaz mı?" Laneti ortadan kaldırmak için illa lanetlenen kişinin veya kişilerin kanını almak şart mıydı?

"Hiç olur mu, Elzem?" Dalga geçen Meliz'in ayıplayan bakışları yine üstümdeydi. "Onlardan birinin boynunu deşersin, olur biter. Ne de olsa bu senin uzmanlık alanın, katil fâni!" Bunu asla unutmayacağı gibi unutturmayacaktı da.

"Rica ederim, üzerime gelme. Senin de benden aşağı kalır yanın yok."

"Tek fark ben senin bedenine dokunmadım, Boyundeşen Elzem!"

"Çok klişe olacak ama yaptıklarım için pişman değilim, aklım hâlâ yapamadıklarımda." İyice sinirlendiğinde gülerek önüme döndüm. Pişmanlık duyacağım hiçbir şeyi yapmazdım ve bir şeyi yapmışsam onun pişmanlığını çekmezdim.

İnsan ya pişman olacağı şeyleri yapmamalıydı ya da yaptığı şeyden pişmanlık duyarak kendisine eziyet etmemeliydi. Geçmişimde

pişmanlık duyduğum hiçbir şey yoktu. Canımı yakan çok şey vardı ama bir şeyi çok iyi biliyordum: Yine olsa aynı şeyleri yapardım.

Sokak lambalarının altında aradığımız kanı bulmanın güç olduğunu anlayınca ne yazık ki ışığın olduğu yerden uzaklaştık. Karanlık bir sokağa girerken pusulamın ışığından gözlerimi ayırmıyordum. "Bu sefer de beni bırakıp kaçarsan seni zehirlemekle yetinmem, iblis." Birinin bana yürüdüğüm yolu tarif etmesi gerekiyordu.

"Karanlıktan korkman fazla anlamsız." Farkındaydım, tek zayıflığım karanlıktı. İleride çok kişi bunu bana karşı kullanabilirdi.

"Korkutucu olan karanlık değil, içinde sakladıkları." Ammamet'ten dolayı karanlık korkum, psikolojik olarak bana kalan bir yıkımdı. Artık karanlıkta karşıma çıkmasa bile bir canavarın benim için geleceğini düşünmeye devam edecektim. Doğduğum günden beri Ammamet karanlıkta canımı yakmışken yaşadığım bu travmayı kolayca atlatamazdım. Kendimi tanıyordum, hangi korkuların benimle kalacağını iyi biliyordum. Hiçbir tedavi yirmi dört yıllık karanlık korkusundan beni kurtaramazdı.

Karanlıktan korkan bir kadının tüm yaşamının karanlıktan ibaret olması çok garip değil miydi? Ben karanlıktan çok korkan bir çocuk tanıdım ve o çocuk hep karanlıkta yaşıyordu. Hiç ışık yoktu, her yer fazla karanlık ve her şey fazla ölüydü.

"Önünde çürük sebze yığını var." Sağa doğru adım atarak Meliz'in komutuyla önümdeki engelden kurtuldum. Ayak tabanlarımda oluşan ısıyla durup Meliz'in kolunu tuttum.

"Buradalar," diye fısıldadım. "Nerede olduğumuzu tarif et." Burnumun ucuna kadar getirdiğim pusulanın ışığından gözlerimi ayırmadığım için nerede olduğumuzu bilmiyordum.

"Eski bir un değirmeninin arkasındayız. Sol tarafta uzun bir duvar var." Çıkış sadece ön ve arka tarafta olmalıydı.

"Geldiğimiz yöndeler, bizi takip ediyorlar." Ayaklarımdaki ısı beni çıldırtıyordu. Hissettiğim bu kırmızı alarm bazen çok yoğun bir şekilde ortaya çıkıyordu, bazense varlığını unutturuyordu. "Önümüzde de var." Sulanan gözlerimi pusuladan biraz uzaklaştırdım. Havayı koklayıp derin derin nefesler aldım.

"Ruhlarını soluyorum, sayıca çok fazlalar. Geçitleri tutmuşlar, senin yüzünden kapana kısıldık. Bizi çıkışı olmayan bir yola sürüklediğine inanamıyorum." Etrafı açık bir alana girmemiz gerektiğini özellikle söylemiştim. O ise bizi çıkmaz sokağa getirmişti.

Onları hissedebiliyordum. "Yaklaşıyorlar!" dedim telaşla. "Karanlıkta sinsice hareket ediyorlar."

"Kes şunu, Elzem! Ben bir Tenebris ve Muhafız'ın gücüne sahibim, onların bize karşı hiç şansı yok."

"Buraya onları öldürmeye gelmedik. Öldüreceğin bir Parazit, klan için çok önemli biri olabilir. Onlara zarar vermeyi unut, sadece bir miktar kan alıp gideceğiz." Buradaki her Parazit belki de orduda çok büyük yeri olan bir askerdi. Halkımı katletmek planlarımın arasında yoktu.

Meliz sinirle kafama vurduğunda bile gözlerimi pusulanın ışığından ayırmadım. "Biz senin dünyandaki Kızılay değiliz ve onlar da isteyerek bir miktar kan verecek yardımseverler değiller!"

"Zekâ bulaşıcı bir şey olsa gerek, değil mi iblis?"

"Anlamadım."

"Diyorum ki benim yanımda gezdikçe daha kaliteli espriler yapmaya başlamışsın."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Sözlerimi geri alıyorum, senden hiçbir halt olmaz."

Pusulayı yüzümden çekerek ışığı fener gibi etrafıma tutmaya başladım. Bunu yaparken gözlerimi ışığın gezindiği yerlerden ayırmıyordum. "Etrafımızı sarıyorlar, koş!" diye bağırıp kaçmaya başladım. Karanlığın içinde yılan gibi parlayan gözlerini görmüştüm. Hemen yan tarafımızdaki duvara doğru koştum.

Peşimden gelen Meliz, "Duvardan mı atlayacağız!" diye kızıyordu. Benim gibi bir hanımefendi bunu yapıyorsa onun şikâyet etmeye hakkı yoktu. Başımı çevirip ters bakışlarımı ona diktim.

"Hayır, öylece durup bizi yemelerine izin vereceğiz!"

Koşarken Meliz'e çarptığımda ikimiz de yere düştük. Çıldırmak üzereydim çünkü bana çelme takmıştı. "Bu iş bittiğinde emeceğim

ruhların başında geliyorsun!" Sadece geveze değil, aynı zamanda sinsiydi! Daha zeki bir ortak talep etme hakkım olmalıydı.

Düştüğü yerden kalkıp dizlerindeki çamuru silerken arkasından ona yaklaşan sinsi yaratıkların farkında olduğunu sanmıyordum. "Sen gerçekten nankör bir fânisin, burada sana yardım ediyorum!" dedi özellikle çelme taktığı için ikimizi de yere düşüren kişi.

"Çıkarın olmadan mı? Güldürme beni, ben yanarsam sen de yanarsın." Bana yardım etmeye mecburdu yoksa yaratık, onun canına okurdu.

Bana ters ters bakıyordu, oysa arkasındaki tehlikeyi göremeyecek kadar aptaldı. "Sabrımı zorluyorsun, Suzan'ın kızı!" Anneme olan sevgisi gözlerimi yaşartıyordu.

"Seninle burada kalıp münakaşa etmek isterdim ama..." Ellerimi yere bastırıp aceleyle ayağa kalktım. "Görünüşe göre daha ciddi sorunlarımız var."

Etrafımızdaki tehlikeye bakmak yerine hâlâ yüzüme bakıyor olması beni deli ediyordu. "Ne demek istiyorsun?" Daha zeki bir iblis istiyordum!

"Koş diyorum, koş!"

Nihayet bize yaklaşan şeyleri görünce çığlık atarak peşimden koşmaya başladı. "Oyunbazları geri getirmek tam bir aptallık!" Hepsinin lanetini emecek büyüyü yaptığımda kısa sürede hepsi iyileşecekti. Tabii, o kadarını görecek kadar burada kalır mıydım, bilmiyordum.

Olsun, benden sonra kıyamet kopsun da nasıl koptuğu önemli değil.

Boydan boya olan duvar karnımın hizasına geliyordu. Biz koşmaya başlayınca onlar da saklandıkları yerlerden çıkıp peşimize düştüler. Ellerimi duvara bastırarak atlayacağım esnada ayak tabanlarımda iki katı ısı hissedince çığlık atarak durdum. "Bekle!" Meliz'in atlamasına engel olduktan sonra boynumdaki pusulayı kavradım. Pusulanın ışığını duvarın arkasına doğru tutunca aynı anda çığlık attık. Daha fazlası duvarın diğer tarafında bizi bekliyordu!

Duvardan uzaklaşarak her taraftan akın eden yaratıklara baktık. Korkunç bir şekilde emekleyerek bize yaklaşıyorlardı. Göz bebekleri ürkütücüydü. Boynumdaki pusulanın ışığı sayesinde onları görebiliyordum. Beyaz gözlerinin içinde yukarıdan aşağıya inen ince göz bebeklerinin

sarısına yutkunarak bakıyordum. Bu yılan gözler beni delirtiyordu! Kurbağayı andıran çürümüş, hastalıklı derileri ıslak ve yapışkan görünüyordu. Cılız bedenleri kemikten başka bir şey değildi. Tüm günü bilgisayar başında geçirmiş gibi duruşları kamburdu.

Bu şeyler iki ayak üstünde hareket etmiyorlardı. Emekliyorlardı ama normal bir emekleme değildi bu. Ayakları ellerinin önüne gelecek şekilde hareket ettikleri için tıpkı bir tarantulayı andırıyorlardı. Pörtlek gözleri bize bakıyor, ağızlarındaki yeşilimsi salyaları akıtarak yılan gibi tıslıyorlardı. "Onlarla herhangi bir akrabalığın olmadığına emin misin, iblis?" Elbisemin kemerindeki bıçağı çıkardım. "Bir DNA testi istiyorum."

"Aynı testi ben de istiyorum çünkü bunlar benim değil, senin halkın." Etrafımız sarıldığı için kaçacak yerimiz yoktu. Direnip savaşmalıydık. Meliz de kılıcını çıkarıp yanımda yerini almıştı. Bizi çember içine alan yaratıklara bakarken, "Elzem," dedi alayla. "*Öldürmek yok* kuralı hâlâ geçerli mi?"

Bana arkasını döndüğünde sırt sırta durmuş, bizi çemberin içine alan yaratıklara bakıyorduk. "Kuralsız oynayacağız, Meliz. Ben arkanı kollarım, sen yeter ki beni sırtımdan vurma."

"Ben doğrudan savaşırım, Oyunbaz."

"Yalnız küçük bir sorunumuz var."

"Biliyorum, lanet olası! Sen dövüşmeyi bilmiyorsun. Sadece arkamda kal ve bu sürede ölmemeye çalış!" Beni azarlamasıyla homurdanarak sırtımı onun sırtına yasladım.

Parazitler aramızdaki mesafeyi kapatarak saldırmaya hazırlanıyordu ki "Kesin şunu, kız bizden," diyen bir ses onları durdurdu. Karanlığın içinde önce bir erkek sesi duydum, hemen sonra da arkasındaki iki kişiyle bize doğru yaklaşan gölgeleri gördüm.

Üçü korkusuzca yürürken tüm yaratıklar tıslayarak kenara çekilip onlara yol verdi. Pelerinli oldukları için yüzlerini göremiyordum ancak şaşkınlık içinde onlara zarar vermeyen yaratıklara bakıyordum. "Sarışın, bizden biri." Aynı erkek sesi onlara bakarak tekrar konuştu. "Kız Oyunbaz enerjisini gizlemiş, bu yüzden aynı klandan olduğunuzu hissedemiyorsunuz," dediğinde yaratıklar onu anlıyormuş gibi başlarını eğip hiç kıpırdamadan durdular.

"Enerjini gizlemeseydin sana saldırmazlardı." Konuşan bu adam yanıma gelip kafasındaki pelerinin şapkasını çıkardı. "Tabii, biz de şifacımızı bulmak için bu kadar uğraşmazdık." Yumruk yaptığı elini sol göğsünün üzerine bastırıp başını hafifçe eğdi. "Sizi arıyorduk, leydim."

Afallayarak ona bakarken olanları anlamaya çalışıyordum. *Şifacımız* dediğine göre bunlar Oyunbazlardı. Gözlerim kısıldı. Pazarda bana altın sarısı frizbi bıçağını veren o demirci değil miydi? Elimde onun bana verdiği bıçağı tutarken şaşkınlıkla bakıyordum. "Benden ne istiyorsunuz?" Benim gibi kibar birinden beklenmedik bir kabalıkla konuşmuştum. Oyunbazlardan birini görmeyi beklemiyordum.

Tanıdık bir kadın gülüşü duydum. "Anlaşılan şifacımız fazla sinirli." Pelerinin şapkasını çıkarınca bu kadını tanıdım. Pazarda gördüğüm o yüzü yaralı kızıldı. "Bizimle gelmelisiniz. Yolda bilmeniz gereken her şeyi anlatacağız ancak şimdi bu kasabadan çıkmalıyız." Daha önce küçük de olsa bir sohbetimiz olduğu için onlarla gitmeyi sorun etmiyordum. Benimle aynı klandan oldukları için bana zarar vereceklerini sanmıyordum. Bunu yapmak isteselerdi Azınlıkların klanı Elümhan'da yaparlardı.

"İblis ne olacak?" diyen kişi yaşlı bir adamdı. Onu da tanımıştım. Pazarda bilerek bana çarpıp elindeki kutuyu yere düşürmüştü. Kutunun içindeki frizbi bıçağını almam için böyle bir şey yapmıştı. Buraya beni almak için gelmişlerdi ama hesapta Meliz yoktu. Sırıtarak Meliz'e baktığımda kaşlarını çattı.

"Deneme bile!"

Gülmemeye çalışarak yanaklarımın içini ısırdım. "Onu burada bırakalım, bence başının çaresine bakabilir."

Meliz şiddetle karşı çıktı. "Bunu yapamazsın!"

"Yapacağımı biliyorsun." Daha önce onu bataklıkta ölüme bırakmışken neden aç olan halkımın karnını doyurmasına engel olacaktım ki?

"Elzem!"

"Onlar için güzel bir akşam yemeği olacaksın." Üzerime yürüyüp tüm gücüyle bacağıma sert bir tekme attığında inleyerek yere eğildim. "Seni burada bırakacağımı düşünmen beni derinden sarstı, Meliz!"

Dişlerimin arasından güçlükle konuştuğumda beni öldürmek ister gibi bakıyordu çünkü onu burada bırakmaya can attığımı biliyordu.

Dilinin ucuyla küfreder gibi, "Her zaman bu kadar güvenilir olman ne güzel!" dediğinde attığımız sahte tebessümler ilk fırsatta yine birbirimizi sırtımızdan vuracağımızı gösteriyordu.

Bu üç Oyunbaz yanımızda olduğu için yaratıklar gitmemize izin vermişlerdi. Bu olay bir şeyi anlamamı sağlamıştı. Onlar, aslında kendileri gibi olanları enerjilerinden tanıdığı için içgüdüsel olarak zarar vermiyorlardı. Araf'a ilk geldiğimde bana saldırmışlardı çünkü o günlerde lanetim henüz uyanmadığı için enerjimi yoğun bir şekilde hissetmemişlerdi.

Kasabadan çıkıp ormanda yarım saat boyunca at üstünde yolculuk yaptık. Yeterince uzaklaşınca atlardan inmiştik. Demirci ve yaşlı adamın bizim için yaktığı ateşin etrafında oturduk. Meliz ile göz göze geldiğimizde ikimiz de birbirimize sokulduk. Sanki birbirimize onlardan daha çok güveniyorduk. Oysaki en büyük zararı biz veriyorduk ama buna rağmen birbirimize güveniyorduk.

"Sizler aslında Oyunbaz'sınız, değil mi?" Meliz nefesini vererek onları incelemeye başladı. "Soyunuzun kuruduğunu sanıyordum." Başını çeviren şeytan kadın şimdi dalga geçercesine bana bakıyordu. "Son Oyunbaz sen değilmişsin."

"*Son Ruh Bükücü benim,* diyerek etrafta geziyormuşum gibi konuşma." Soyluların köleleri olan Oyunbazları çok çabuk unutmuştu.

"Bizi öldürmek o kadar kolay değil."

Kızıl kadın elindeki dalla ateşi karıştırırken asıl ateş gözlerinde yanıyordu. "Koruyucular halkımı lanetlediği için Karsins'teki herkes kan kusmadan durmayacağız." Koruyucular mı? Onları lanetleyen Savcı'nın klanı mı? Bu yüzden Sicim şu anda onlar tarafından işgal altında değil miydi?

Savcı sadece kalbimi değil, şehrimi de fethetmiş!

"Her şeyi ona en başından anlatmalıyız." Yaşlı adam yumruk yaptığı elini göğsüne bastırdı. "Ben Hızır, efendim." Yanındaki demirci genci gösterdi. "Aker." O da yumruğunu göğsüne bastırıp saygıyla bana selam verdi. "Ve Aker'in kız kardeşi Üzüm." Kızıl kadın bana göz kırpınca, "Üzüm mü?" diye sordum şaşkınca.

Gülerek başını salladı. "Doğumum bir üzüm bağında olduğu için annem isim konusunda pek zorlanmamış."

"Bizler kalede konum olarak en işe yaramaz kişileriz aslında." Yaşlı adam ateşi izlerken kinayeli bir gülümsemeyi dudaklarına kondurdu. "Ben kâtibim, Aker demirci ve Üzüm de bir hizmetçi." Demek bu yüzden sürekli bana *efendim* diye hitap ediyorlardı çünkü beni kendilerinden üstün görüyorlardı.

"Bu lanet henüz siz doğmadan çok önce yapıldı. Efendi Gazi ve Ayvaz arasında bir savaş çıkmak üzereydi." Hızır derin bir nefes alıp ateşi izlerken bana tüm hikâyeyi anlatmaya başladı. "İki klan savaş hazırlıkları yaparken Oyunbazları helak eden bir lanet türedi." Midem kasıldı. Yani yanılmamıştım. Halkımı canavarlaştıran bu lanet, Koruyucuların işiydi.

"Biz Oyunbazlar, özellikle liderimiz Gazi yaş tahtaya basacak biri değildi. Kara büyüde ölçülü olunması gerektiğini en iyi bilen ırklardan biriyiz. Bunu kendimize biz yapmadık."

"Her şey bir gecede oldu." O günün şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayan Üzüm'ün kehribar gözlerinde yoğun bir öfke vardı. "Lanet o kadar hızlı yayıldı ki Araf'taki tüm Oyunbazlar bundan payını aldı."

"Ama sizi etkilememiş."

"Çünkü o esnada bizler Araf'ın dışında, Keng ülkesindeydik."

"Efendi Gazi'nin oğullarından biri olan General Kırım'a kara büyü yapıldı." Demirci, yani Aker derin bir nefes alarak başını salladı. "Kara büyü yüzünden generalimiz ölüm döşeğindeydi. Ona yasaklı büyüyü yapan rahibi bulmak, klan liderimiz Gazi'nin üç yılını almıştı. General Kırım'a eşlik edecek kervanın içinde bizler de vardık. Toplamda yüz kişilik bir kervanla Sicim'den ayrıldık." Kaşları çatıldı. "Bizim gidişimizden sadece bir gün sonra klanımız lanetlenmiş. Eğer lanet tüm Oyunbazlar için yapılsaydı bizler hatta farklı bir dünyada olmanıza rağmen siz bile etkilenirdiniz. Gerçi o zamanlar henüz doğmamıştınız. Lanet sadece Araf'ta olan Oyunbazlar için yapılmıştı. Muhtemelen bazı Oyunbazların Araf'ın dışında olabileceğini tahmin etmediler."

"Yolculuk çok uzundu," diyen Aker düşünceli gözlerle hikâyenin kalanını anlatmaya devam etti. "Generale yapılan büyüyü bozmayı başarmıştık. Sicim'e yaklaştığımızda general bir şeylerin ters gittiğini

anladı. Çanlar dönüşümüzü bildirmek için çalmıyordu, kulelerdeki nöbetçiler yerinde yoktu. Gizli geçitlerden sızarak klana girdik ama kaleye giremedik çünkü kaledeki tüm askerler Koruyuculara aitti." Onlar Keng'deyken Koruyucular Sicim'i kuşatmıştı.

"Biz günler sonra dönmüştük ve o sürede birçok şey değişmişti. Doğrudan kalenin altındaki sığınaklara gittik." Aker biraz soluklanmak için sustu çünkü bunları anlatmak onun için hiç kolay değildi. Ateşi karıştırırken şükreder gibi, "Bu sığınakları bilen kişilerden biri de general Kırım'dı," dedi. "Sığınaklara gizlice girdiğimizde tüm zindanların dolu olduğunu gördük." Gözlerimin içine derin bir manayla baktı. "Halkımızın büyük bir bölümü zindanlardaydı." Boğazımda bir yumru oluşmuştu.

"Kalenin altı ve Kızıl Dağlar zindan ve tuzaklarla doludur," dediğinde can kulağıyla onu dinliyordum. "Gazi zeki ve bilge bir liderdi. Bir terslik olduğunu anladığı an çanları çaldırıp halkın büyük bölümünü meydana toplamış olmalı. Lanet henüz hepsini canavarlaştırmadan birçok kişiyi zindana kapattı. Bu hareketiyle kendi ailesi başta olmak üzere yüzlerce kişiyi kurtardı. İstilacıların öldürmek istedikleri önemli kişilerin hepsi zindanlardaydı. Sığınak ve zindanların yerini sadece klan lideri ve onun güvendiği generalleri biliyordu. Gazi, halkıyla birlikte kendini de o zindana kapatırken tüm umutlarını oğlu Kırım'a bağlamıştı." Gözlerimin ardı sızladı. Bir liderin halkı ve ailesi için yapması gereken en önemli şeyi Gazi tam zamanında yapmıştı.

"İstilacılar yoldaydı ve onlar yaratığa dönüşmeye başladıkları için Sicim'i savunamazlardı. Yer altındaki herkes Gazi'nin emriyle kendini zindana kilitleyip anahtarları zindanın dışına attı. Yaratığa dönüştüklerinde dışarı çıkıp yerlerini Koruyuculara bildirmek istemiyorlardı. Artık tek umutları general Kırım'dı." Helak olmuş bir klanın neler çektiğini dinlerken keder içindeydim. Soy, kandan önce geldiği için ister istemez halkıma yapılanların kinini taşıyordum.

Aker sesli bir şekilde iç çektiğinde o yılların kötü anılarına hapsolmuş gibiydi. "Artık her şey General Kırım'ın elindeydi. Liderimiz Gazi'nin, oğluna güvenmekten başka şansı yoktu. Generalin bir gün onları lanetten kurtarmasını ümit ederek zindanlarda yaratığa dönüştüler. Biz dönene kadar hepsi günlerce aç susuz kaldılar." Gazi'yi bir kez daha takdir etmiştim. Son anda kaledekileri ve halkından yüzlerce kişiyi

korumayı başarmıştı. Gazi, oğluna güvenerek saklanmayı başarmıştı ama herkes onun yaratığa dönüşerek çoktan öldüğünü düşünmüştü.

"General ve kervanındaki o yüz kişi, yani bizler yıllardır bu laneti bozmanın yollarını arıyoruz. Bir yandan da tüm günü avlanarak geçiriyoruz çünkü zindandakileri doyurmalı ve hayatta kalmalarını sağlamalıyız."

Gözlerimi belerttim. "Hepsi hâlâ zindanda mı?" Elli yıldan fazla süredir zindanda olduklarını mı söylüyordu? Bildiğim kadarıyla lanetlenmelerinin üzerinden çok rahat elli yıl geçmişti.

Beni onaylayarak başını sallayan Aker, "Onları zindandan çıkarmadık," dedi histerik bir sesle. "Bizim için bir tehdit oluşturmuyorlar ama dışarıdaki herkes için çok tehlikeliler. Koruyucular, Sicim'e saldırdığında öldürdükleri o yaratıklar, zamanında zindana gidemeyenlerdi. Sayımız kırk milyondan fazlaydı ama onlar bunu bilmiyordu. Canavarlaştığı için öldürdükleri o Oyunbazlardan ibaret olduğumuzu düşündüler. Klanımızın nüfusunu hiçbiri kestiremiyordu çünkü bizler dağlık bölgede yaşayan bir halkız. Evlerimiz dağın içindeki oyuklarda, mağaralarda, yer altında ve daha birçok yerde. Sayımızı kestiremezler." İçim umutla doldu. Bunun anlamı ölenlerden daha fazlasının zindanda olduğuydu.

Üzüm bana kaslı kollarını gösterip, "Yıllardır tüm gün avlanıyor, geceleri de her şeyi zindana taşıyoruz," dedi bıkkınca. Bu uğurda yaptığı kaslar onu mutlu etmiyordu. "Sayımız sadece yüz kişi ama doyurmak zorunda olduğumuz milyonlarca Oyunbaz var."

"Hepsine nasıl yetişiyorsunuz?"

"Yetiştiğimizi kim söyledi?" Aker elindeki bıçakla bir dalın ucunu sivrileştirirken aynı bezgin ve yorgun ifadeyi onun yüzünde de gördüm. "Yer altındakilerin hepsi haftada bir kez bir şeyler yiyebiliyor. Hepsini her gün doyuramadığımız için bugün yemek verdiğimiz bir gruba tekrar ancak bir hafta sonra sıra geliyor." O bir haftada da diğer grupları doyurmaya çalışıyorlardı. Değişmeyen tek şey oradakilerin haftada bir yemek yiyebildiğiydi.

"Beş milyona yakın Oyunbaz'ı açlıktan kaybettik." Onların içinde yakın olduğu birileri varmış gibi Aker'in yüzü hüzne bulanmıştı. "O cesetleri gömmeyip hepsini zindandaki yaratıklara verdik. Başlarda yemek istemediler çünkü ölenlerin hepsi onlardan birer parçaydı."

Aker'in gözleri dolduğunda, "General Kırım onlara yalvardı," dedi kısık bir sesle. "Ormanda avlayacak hayvan bulmakta güçlük yaşadığımızı söyleyip yemeleri için onlara yalvardı. General dizlerinin üzerine çöküp ailesi ve halkına yalvardığında cesetleri yemek zorunda kaldılar." General Kırım için bunun ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

"Sicim ormanları kurudu," diyen Üzüm çaresizlik içinde bana bakıyordu. "Artık avlayacak bir şeyler bulmakta zorlanıyoruz. Son on yıldır generalin açtığı kapıdan geçip farklı boyutlara gidiyor ve oralarda avlanıyoruz ama bunu yapmak generalimizi öldürüyor. Karanlık bir boyuta kapı açmak için yasaklı büyüleri kullanmak zorunda." Engel olamadığı bir damla yaş gözlerinden süzüldü. "Eskiden hiç hastalanmazdı ama artık sık sık hastalanıyor. Kara büyü onunla beslenmeye başladı." Sertçe yutkundum. Generalleri ölürse zindanlardaki tüm o Oyunbazlar da ölürdü çünkü onları doyuran kimse kalmazdı. Generalin yanında olan bu yüz Oyunbaz, onun önderliğinde hareket ettiği için o ölürse çuvallarlardı.

"General kara büyünün pençesinde, zindandakileri doyurmakta güçlük çekiyoruz ve artık umutlarımız tükenmek üzereydi." Üzüm tebessüm ederek beni gösterdi. "Sonra bir sabah hepimiz çok farklı bir enerji hissettik." İçimi ısıtan bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Bir Oyunbaz'ın yaydığı o güçlü enerji Sicim'e kadar geldi. O esnada yine avdaydık ve General Kırım havayı koklayıp belki de uzun zaman sonra ilk kez gülümsedi. *Bir şifacı,* dedi. Hayatta olan ve bu dünyaya ait olmayan bir şifacı Araf'a geldi." Kalbim hızlandı. Beni hissetmişlerdi.

"O an hepimiz aynı mutluluğu yaşadık çünkü laneti sadece Oyunbaz bir şifacı bozabilirdi. Tüm şifacılarımız yaratığa dönüştüğü için yeni bir şifacı bizim için kurtuluş demekti." Üzüm'ün gözleri minnet eder gibi bana bakıyordu. "Bizi çok beklettiniz, efendim. Sizi o kadar uzun zamandır bekliyoruz ki hiç gelmeyeceğinizi sandık."

Hızır ihtiyatlı gözlerle bana bakarken başıyla çok uzaklardaki dağları gösterdi. "Sicim'e gitmeliyiz, general bizi bekliyor." Hoşnutsuzluk içinde Meliz'e baktı. "Bir iblisi sığınağa götürmeli miyiz?" Meliz gibi bir şeytanın olduğu bir yerde tüm bunları anlatmak zaten başlı başına hataydı.

Kısık gözlerle Meliz'e baktığımda bakışlarımdan rahatsız olduğu için yerinde kıpırdandı. Uyarı dolu gözlerle Meliz'i izlerken Hızır'a cevap

verdim: "Bu konuda bana ihanet ederse cehennemin dibine gitse bile onu bulacağımı iyi bilir. Cehennemin dibine gitsem de onun için geleceğimi bilecek kadar zeki." En büyük arzum halkımı iyileştirmekti. Meliz bunu iyi bilirken onların yerini ifşa edip beni karşısına alamazdı.

✳

Çoktan sabah olmuştu. Tüm gece at sırtında yolculuk yapmıştık. Fânilerin bölgesinden ayrılıp Sicim'e gelmek çok fazla zamanımızı almıştı. Kızıl Dağlar'a ulaşınca rahat bir nefes almıştım çünkü dağların ötesinde klanım vardı. Dağları geçmek yerine Hızır bizi bir tünele yönlendirdi. Sicim istila altında olduğu için buraya yerleşen Koruyuculara yakalanmak istemiyordu. Dağların içinde birçok mağara ve tünel bulunuyordu. Kırk Haramilerin mağarası gibi bir yere girdikten sonra üst üste farklı yönlere saptık. Her bir yönü aklımda tutmaya çalışıyordum ama labirent gibiydi. Tek bir girişten girsek de kendi içinde birçok yöne ayrıldığı için kaç tünele saptığımızı aklımda tutamıyordum.

Tünellerin içinde üç saat kadar ilerledik. Tam bittiğini düşünmüştüm ki bu sefer de düz gitmek yerine aşağıya inmeye başladık. Önümüze kuyu gibi bir şey çıkmıştı ve bu kuyunun içinde asma merdiven vardı. Birkaç metrelik merdivenden inince yarım saat daha dümdüz yürüdük. Önümüze çıkan beş tünelden ikincisine girdiğimizde Meliz ve ben sızlanmaya başladık çünkü bu işkence gibiydi. Yerin altı boğucu ve nemli olduğu için çok sıcaktı, ter içinde kalmıştık. Yorgun adımlarla yürümek de hiç kolay değildi.

On dakika daha yürüdükten sonra bu sefer üç tünele daha rastladık. Meliz ağlamaklı gözlerle bana bakıp, "Bu yolun bir de dönüşü var," deyince sinirden yanından geçtiğimiz bir duvara tekme attım.

"General Kırım bizi buradan çıkarmak için bir geçit açsa iyi eder çünkü tüm bu yolu geri dönecek gücüm kalmadı!" Beni buraya getirirken kimse bana bu tünelleri geçmenin saatler süreceğini söylememişti.

Birkaç kez belli aralıklarla bir yerlere girip çıktık. Bir tünelden geçip taş merdivenden indiğimizde Meliz ile artık birbirimize tutunarak ilerliyorduk. Gerçek anlamda çok yorulmuştuk. Aker, Üzüm ve Hızır her gün bu yollardan geçtikleri için alışıklardı ama biz öyle değildik. Çözülmesi zor bir bulmacayı aratmayan bu yerde kaybolmak olasıydı. Zaten bu kadar karışık olduğu için kimse zindanlara giden yolu bulamıyordu.

Yer altına inince duvardaki meşalelerden birini alarak yaktık. Şimdi ateş etrafımızı aydınlatırken düz bir şekilde ilerliyorduk. "Sığınağa girdik, birkaç saat sonra zindanlarda oluruz," diyen Üzüm'ün sesiyle Meliz ile aynı anda bir küfür savurduğumuzda Aker güldü. "Az kaldı hanımlar, biraz daha dayanın." *Az kaldı* derken birkaç saatten bahsetmesine ne demeliydi!

Artık hiç gücüm kalmadığı için Aker'e yaklaştım. "Meliz dâhil hepiniz ölümsüzsünüz ama ben bir fâniyim." Nemli saçlarımdan süzülen ter alnımdan yüzüme akıyordu. "Daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum." Başımı omzuma eğip ona utangaç bakışlar attığımda dudağının köşesi kıvrıldı. Ne istediğimi anlamıştı.

"Sahip olduğumuz tek şifacımızı kaybetmeyi göze alamam." Muzır gözlerle bana bakarken eğilip beni kucağına aldı. Rahat bir nefes alarak başımı onun göğsüne yasladım.

"Kraliçe ruhum, bu yaptığın iyiliği unutmayacak," dediğimde bu onu güldürmüştü.

"Size ve kraliçe ruhunuza minnettarım, leydim."

Tüm gece at sırtında olduğum için uykusuzluktan ölüyordum. Aker beni kollarının arasında taşırken yumuşak bir sesle, "Uyuyun biraz," diye fısıldadı. "Ölümlü vücudunuzun uykuya ve dinlenmeye ihtiyacı var." Birinden bunları duymayı bekliyormuşum gibi gözlerim kapandı. Onların aksine fiziksel olarak çok zayıftım.

✦

Aker'in kollarında ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Aker'i daha fazla yormamak için onun kucağından inip yolun kalanını yürümüştüm. Belli etmiyor olsa da beni çok uzun süre taşıdığı için kolları ağrımaya başlamış olmalıydı. Etrafıma bakarak yürürken Kırım ve dostlarını takdir ettim. Tüm bu zahmetli yolu General Kırım'ın her gün adamlarıyla geçmesi şaşılacak şeydi. Üstelik her defasında avladıkları şeyleri buraya taşıyorlardı. Bunu her gün yapmak işkenceden farklı olmamalıydı.

Biraz uyumak beni kendime getirse de enerjimin tekrar tükenmesi uzun sürmemişti. Yorgunluktan duvarlara tutunarak yürüyordum. Nefes alışlarım hızlanıyor, gözlerimin gördüğü her şey bulanıklaşıyordu. Zindanlara gelmiştik ama benim dinlenmem gerekiyordu.

Üzüm'ün kuşkulu bakışları benim üzerimdeydi. "Fâniler hakkında çok şey bilmiyorum. Tüm fâniler bu kadar sık mı yorulur?"

Benim yerime ona cevap veren Hızır oldu. "Diğer fânilerden daha hızlı enerjisi tükeniyor çünkü o lanetli bir ölümlü. Lanetine direnip ruhlarla beslenmediği için yaşam enerjisi bitmek üzere." Bu, hepsinin kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Tüm kurtuluş umutlarını bana bağlamışlardı, dolayısıyla ölmem hiçbirinin işine gelmezdi.

"Ben iyiyim." Derin bir nefes alıp yürümek için kendimi zorladım. Zindanların olduğu tünele girip etrafıma tedirgin bakışlar attım. Sağda ve solda yan yana dizilmiş birçok demir parmaklıklar vardı. Her bir hücre kasabada gördüğüm Parazitlerle tıka basa doluydu. Meliz yolda enerjimi gizlemek için yaptığı büyüyü kaldırdığından beni görünce saldırganlaşmıyorlardı. Ancak Meliz'i gören tüm yaratıklar vahşice sesler çıkarıp parmaklıklara asılıyorlardı. Açlardı ve Meliz onların ağzını sulandırıyordu.

O kadar fazlalardı ki milyonlarca Oyunbaz'ın ruhunu soluyordum. Nefesim kesildi. Burada bir şehri dolduracak kadar Oyunbaz vardı. Bunca zamandır Kırım'ın tüm bu yaratıkları hayatta tutması mucizevi bir olaydı. Generali haddinden fazla merak etmeye başlamıştım. Elimdeki meşaleden çoktan kurtulmuştum çünkü zindanların olduğu yerde her hücreyi aydınlatan bir meşale bulunuyordu. Hangi yöne dönsem birçok hücreyle karşılaşıyordum.

Bu koridorun ortasında avladıkları hayvanlar vardı. Hepsini bir yere yığmışlar, şimdi onları sırasıyla hücrelere atıyorlardı. Erkekler hayvanları sırtlanıp hücrelere götürüyor, kadınlar da kocaman şarap fıçılarındaki suyu kovalara doldurup hücrelere taşıyordu. "Efendim, çok yoruldunuz." Yaşlı bir kadın bize sırtı dönük genç adama üzgün gözlerle bakıyordu.

Kocaman bir ayıyı sırtlanan adam onu hücreye atınca içerideki yaratıklar ayının üzerine doluştu. Hücrenin kapısını dışarıdan kilitleyen adam elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Üzgün gözlerle ona bakan yaşlı kadına gülümseyip, "Buradaki herkes çok yoruluyor, kalfa," dedi yumuşak bir sesle. "Beni düşünüp üzülme." Kan ter içinde bir ayıyı daha sırtlanınca Meliz ile göz göze geldik. Adamın gücü ona bakan her kadında hayranlık uyandırıyordu.

Sırtındaki yüzlerce kilo ağırlığındaki ayıyı iki kişinin açtığı kapıdan içeri fırlatınca içerideki parazitler karınca sürüsü gibi etrafına doluştu. Nefes nefese hücreden çıktığında bizi gördü. "Hadi be!" Bu hayranlık dolu ses Meliz'den mi yoksa benden mi çıkmıştı, emin değildim.

Meliz'i bilmiyordum ama beni etkileyen adamın baş döndürücü görünüşü değil, bir ayıyı kaldıracak kadar güçlü olmasıydı. Üstelik yaydığı enerjisi de çok güçlüydü. Onca yılın yorgunluğuna rağmen ruhunda en küçük bir bezginlik yoktu ama çürümeyi soluyordum. Kaslı vücudu içten başlayan çürümeyi şimdilik çok iyi gizliyordu ama ölüyordu. Karanlık bir şeyler iç organlarına kadar onu kuşattığı için fazla zamanının kaldığını sanmıyordum. Hastalık tüm vücudunu sarmıştı. Ondan yayılan ölümün kokusunu soluyordum.

Boynunun hizasına kadar gelen uzun saçlarının her bir telinden ter akıyordu. Nemli, sarı saçları meşalelerin altında parlıyordu. Alnında ter damlacıkları birikmişti. Yeşil gözleri merakla Meliz ile benim aramda gidip geliyordu. Hızlı hızlı nefes aldıkça omuzları hareket ediyordu ve göğsü şişip iniyordu. Zindan çok boğucu olduğu için üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Terden parıldayan kaslı vücuduna bakmak insanı ister istemez etkiliyordu. Gözlerim, boynundan sıkı kaslarına doğru süzülen ter damlacıklarını takip etmeye başlayınca kendime gelmek için başımı iki yana salladım.

Vay canına!

Bize doğru yürüyüp karşımızda durdu. Yanımdaki sarışını tanıyor olmalıydı ki kaşlarını büyük bir imayla yukarı kaldırdı. "Meliz?" derken sesinde bariz bir alay vardı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir arayış içindesin." Araf'taki hiçbir klanın Meliz'i istemediğine değinmişti.

Ona bakarken Meliz yanaklarını havayla doldurup nefesini sesli bir şekilde verdi. Sıkılmış gibi bir izlenim yaratıp ağırlığını bir ayağının üzerine bırakmıştı. "Bir arayış içinde olduğumu sana düşündüren nedir, Kırım?" Meliz'in üzüntüsünü soludum. Belli etmiyordu ama hiçbir yere ait olamamak onu üzüyordu.

"Arayan arzuladığı şeyi bulur, bunda yanlış bir şey yok." Elimi yanımdaki iblisin koluna koydum. "Gördüğünüz gibi beni buldu," dediğimde çatık kaşlarla Kırım denen herife bakıyordum. "Bana sahip olmak, onlarca klana sahip olmaktan daha kârlı." Başımla yanımdaki sarışını işaret ettim. "Aynı şekilde ona sahip olmak da bir orduya sahip

olmaktan daha yararlı." Meliz'i savunarak omuzlarımı dikleştirdim. "Buraya ortağımla alay etmeniz için gelmedim."

Onu savunmamı beklemediği için Meliz sertçe yutkunarak bana döndü. "Ortağın mı?"

"Evet," dedim sakince. "Bu işte ortağız. Ya birlikte batarız ya da birlikte çıkarız." Sözcükler dudaklarımdan döküldüğü an Meliz'in kalbinin hızlandığını hissettim. Kalp atışı normalin çok üstüne çıkmıştı çünkü onu sahiplenmemi hiç beklemiyordu. Bugüne kadar kimse onu sahiplenmemiş gibi sarsılmıştı. Yaşadığı sarsıntıyı istese de benden gizleyemiyordu. Onun bu şaşkınlığı beni güldürdü. "Cehenneme birlikte gitmek konusunda şaka yapmadığımızı sanıyordum." İşi muzırlığa vurarak ona göz kırptım. "Beni bilirsin, nefret ettiğim şeyleri hayatımda tutmak gibi kötü alışkanlıklarım var."

Bana bakan gözlerinde içimi ısıtan bir parıltı belirdi. Dudaklarında küçük bir tebessüm oluşurken ruhundaki bu sıcaklık da neyin nesiydi? Ondan hoşlanmıyordum ama günlerdir yol arkadaşım olan kişiyi de kimseye ezdirecek değildim. Ben Mara'ya bile neler söyleyip arkasından onu korumaya çalışmıştım.

Gazi'nin oğlu hafifçe öksürerek dikkatimizi çekti. Ona döndüğümüzde bakışları benim üzerimdeydi. "Seni kızdırdım mı?" diye sorduğunda uzanıp duvarda asılı olan gömleğini aldı. "Meliz senin için değerli biriyse bizim için de öyledir, şifacı." Aslında Meliz zerre kadar umurumda değildi ama bu baş belası kadının saygı göreceği bir klanı olmalıydı. Gitmeden önce ona kendi klanımdan bir yer bırakmalıydım.

Gömleğini üstüne geçiren general bana doğru ilerleyip tam karşımda durdu. Az önce benim ona yaptığım gibi şimdi o benim etrafıma yaydığım enerjimi ve ruhumu soluyordu. Bunu yaptığını görebiliyordum. Ruhumdaki ölümü soludu ama kabalık edip ilk karşılaşmamızda bunu dile getirmedi. O söylemese de lanetimin beni öldürmek üzere olduğunu zaten biliyordum. Baştan ayağa uzun süre beni izleyip tebessüm etti.

"Anlattıklarından daha fazlası olduğunu görüyorum," derken sesindeki beğeniyi gizleyemiyordu. Sanırım güzel olduğumu söylemeye çalışmıştı. Kendini bana tanıtarak, "Klan lideri Gazi'nin ikinci oğlu, General Kırım Taruz," dedi dostane bir sesle. Yumruk yaptığı elini kalbinin üzerine bastırarak bana selam verdi. "Küçük şifacımızı tanımak

benim için bir onurdur." Buradaki herkes ölümsüz olduğu için onların nazarında ben çok küçüktüm. Haksız da sayılmazlardı. Bu insanlar genç görünüyor olabilirlerdi ama seksenin üstündelerdi.

"Sizi tanımak da öyle, general." Dizlerimi hafifçe kırarak selamını aldım. "Adımın önüne koyacak sıfatlarım olmadığı için kısaca Elzem Akay diyebilirsiniz," dediğimde bu onu güldürdü.

"Evine hoş geldin, Elzem." Kalbim teklemişti. Evim mi?

Şaşırtıcı olansa uzun zaman sonra kendimi ilk kez bir yere aitmişim gibi hissetmemdi. Sicim'in boğucu zindanları bile ait olduğum topraklara dönmüşüm gibi hissettiriyordu. Bu toprakların bir parçası olduğumu iliklerime kadar hissediyordum. Sicim her şeyiyle Oyunbazların eviydi ve ben de bir Oyunbaz'dım.

General merakla beni izleyen insanları gösterdi. "Her biri uzun zamandır senin gelişini bekliyor." Bana can simidi görmüş gibi bakan insanlara içtenlikle gülümsedim.

"Merhaba." Sıcak bir ilgiyle tebessümüme karşılık verdiklerinde yoğun duygularla kuşatılmıştım. Hayatım boyunca hissettiğim boşluk duygusu onların yanında kaybolmuştu. Sanki Meliz gibi benim de hayatım bir arayış içinde geçmişti ve şimdi ait olduğum yeri bulmuştum.

General bize bir yönü işaret edip, "Uzun yoldan geldiniz, önce biraz dinlenin," dedi gizleyemediği bir endişeyle. Ruhumdaki ölümü soluduğu için kendimi yormamı istemiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olan sadece biz değildik, onların buna daha fazla ihtiyacı var gibi görünüyordu. Henüz işleri bitmediği için buna zamanları olduğunu sanmıyordum.

General ve diğerleri bizi dolu hücrelerden uzaklaştırıp boş hücrelere getirdiler. Parmaklıklardan içerisi göründüğü için gördüğüm eşyalardan burada kaldıklarını anladım. Meliz ile ikimizin etrafımıza attığımız garip bakışları gören Kırım, "Üzgünüm," dediğinde mahcubiyeti yakışıklı yüzüne yansıyordu. "Kalede olsaydık sizi en iyi şekilde ağırlardım ama burada size tahsis edebileceğim daha rahat bir yer yok."

Kendini kötü hissetmesin diye, "Hiç önemli değil," dedim.

Ama Meliz, "Onca yolu hücrede kalmak için mi geldik?" deyip etrafına hoşnutsuz bakışlar atmaya başladı. "Bir insan burada nasıl yaşar ki?"

Sırf benim için ona katlanmaya çalışan Kırım, nefesini burnundan sertçe verdi. "Aramızda görmek istediğimiz tek kişi şifacımız." Meliz'e geldiğimiz yönü işaret etti. "Neden seni kullanan o sırtlanların yanına geri dönmüyorsun?" İğneleyici bir ifadeyle tek kaşını yukarı kaldırdı. "Belki onlara yerimizi söyleyip kendine bir konum kazanırsın."

Meliz boş hücrelerden birine yönelirken Kırım'ın duyacağı bir şekilde, "Dünkü veletlerde büyüklerine karşı hiç saygı yok," dediğinde generalin çatılan kaşlarını gördüm. Otuzlu yaşlarında gösteriyordu, pek de dünkü velet değildi ama Meliz böyle bir şey dediyse bir sebebi olmalıydı.

Kırım bir kapıyı açarak geçmem için kenara çekildi. Bir odayı andıran hücrenin içine girdim. Kürklerden yapılmış ince bir döşek vardı, sanırım burada General Kırım kalıyordu. Yerdeki ayı postu biraz ürkütücüydü. Duvarda yanan kandiller bana rahat bir nefes aldırırken kıyafetleri için küçük bir dolap vardı. Çizmeleri duvarın yanında dizili duruyordu. Duvarda asılı olan birkaç frizbi bıçağına baktım. Bu gümüş bıçakları sıklıkla kullanıyor olmalıydı ki uçları aşınmıştı. Ahşap şifonyerin üstünde kilden yapılmış su testisi ve bakır bardak vardı. Bunlar dışında başka eşya yoktu.

Sanırım kendi sarayından ayrılıp sefil bir hayat süren sadece ben değildim. "Biraz uyu, dinlenmeye ihtiyacın var." Kırım bana karşıdaki hücreleri gösterdi. "Kadınlarımızın kaldığı hücrenin kapısını içeriyi göstermeyecek şekilde yeniledik. Sana bir yer ayarlayana kadar istersen onlara ait hücrelerden birinde kalabilirsin." Kadınlara mahremiyet sağlamak için onlara kapalı kapılar yapmaları büyük incelikti.

"Gerek yok, burada uyuyabilirim." İki gün sonra Sicim'den ayrılacağım için şimdilik generalin odasını kullanabilirdim.

Kırım başını sallayarak arkasındaki yaşlı kadına döndü. "Ona sıcak bir çorba hazırlayın, kalfa. Şifacımız fazla güçsüz, gücünü geri kazanmalı." General beni bırakıp kalan işini bitirmek için gidince yaşlı kadına baktım.

"Aç değilim, lütfen fazladan bir şey hazırlamayın. Tek istediğim biraz uyumak." Kadınların hücresinde yemekler pişip erkeklere servis ediliyor olmalıydı çünkü burada herhangi bir tencere veya tabak görmemiştim. Aslında çok açtım ama hangi şartlarda yemek hazırlayacaklarını bilmediğim için yemek istemiyordum.

"Elzem?" Biri kolumu dürterek beni uyandırmaya çalışıyordu. "Elzem uyan, şafak sökmeden büyü yapılmalı." Meliz'in uğursuz sesine lanetler yağdırarak gözlerimi açtım.

"Yorgunum ve çok üşüyorum." Durmaksızın titrerken gözlerimi güçlükle açabilmiştim.

Bana bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama bu Meliz'i endişelendirmişti. Suratının rengi atarken, "Bu da ne?" diye mırıldanıp çenemi kavradı. Eline bulaşan kanı görene kadar uykumda kan kustuğumu fark etmemiştim. Omuzları gerilen Meliz, "Ölüyorsun!" diye bağırıp koşarak dışarı çıktı. Daha fazla dayanamadığım için gözlerim yeniden kapandı. Sanki ruhum bedenimin içinde yok oluyormuş gibi canım yanıyordu. O kadar çok üşüyordum ki yanan ateşin sesini duyuyordum ama yeterince ısınamıyordum.

Gözlerimi açamıyordum ama bilincim açık olduğu için koşarak içeri giren insanların endişeli ruhlarını soluyordum. "Ona neler oluyor?" Bu ses Üzüm'e aitti. Fazla geçmeden birinin avuç içini göğsümün üzerine bastırdığım hissettim.

"Ölüyor çünkü daha önce hiç beslenmemiş!" Kırım'ın bahsettiği beslenme şeklini iyi biliyordum. Bu, asla yapmayacağım bir şeydi.

"Şimdi ne yapacağız, general?"

"Beslenmesini sağlayacağız ama o baygınken bu çok zor!" Asla ama asla birinin ruhunu emmeyecektim!

"Efendim!" Aker'in koşarak hücreye girdiğini ruhunun kokusundan anladım. "Abiniz Raven çok garip davranıyor. Şey... Çıldırmış gibi tepkiler veriyor. Onu bilirsiniz, bize sorun çıkarmayan tek kişiydi ancak şimdi kendisi gibi davranmıyor."

"Onu buraya getirin."

"Sen ne dediğinin farkında mısın, Hızır?"

"Raven klanımızdaki tek *şey*, general." Ne? *Şey* derken ne demek istemişti? Sanki Raven'ın bir sırrı vardı ve Kırım ile Hızır bunu herkesten saklıyordu.

"Raven'ın yıllar sonra suskunluğunu bozmasının sebebi kız olabilir."

"Raven artık bir insan değil!"

Kırım'ın sert ve sinirli sesini duydum. "Raven'ı buraya getirirsek kıza zarar verebilir! Siktir, sahip olduğumuz tek şifacıyı abime yem etmeyeceğim!"

"Şifacıya zarar vereceğini sanmıyorum," diyen Hızır, bu konudaki ısrarını sürdürdü. "Bence onu kıza getirmeliyiz."

"Raven, buradaki tüm yaratıklardan daha obur," diyen Kırım'ın sesi küfreder gibiydi. "O herif tek başına bir ayıyı yiyor. Bir haftadır onu beslemedik, Hızır. Şifacının Oyunbaz enerjisi bile şu anda hissedilmiyor, ya Raven onun bizden biri olduğunu anlamayıp Elzem'e saldırırsa?" Beni obur bir yaratıkla baş başa bıraksınlar diye buraya gelmemiştim! Derhâl uyanmanın bir yolunu bulmalıydım!

"Kızın fazla zamanı kalmadı, general. Bu riski almalıyız. Raven demir parmaklıkları kırmaya çalışacak kadar saldırganlaştı. Bu kadar garip davranmasının sebebi Elzem olabilir."

"Anlaşılan Elzem, o doyumsuz hayvanın iştahını kabartıyor!" diyen Kırım birkaç kişiyi güldürmüştü. Abisini doyurmak için artık ne kadar avlandıysa zavallı adamın canına tak etmişti.

"Bu riski almazsak şifacıyı kaybedeceğiz," diyen Hızır canımı sıkmaya başlamıştı. "Onca yıllık bekleyişimiz hüsranla son bulabilir." Bu sefer Kırım'dan itiraz eden bir ses gelmeyince *hayır* diye bağırmak istedim. *Beni o aç yaratığın pençelerine bırakmayın,* demek istedim ama kıpırdayamadım. Tek yaptığım kapalı gözlerle sayıklamaktı.

"Meliz, sen farklı bir hücreye girip saklan," diyen Kırım'ın sesini duydum. "Güvenliğin için Üzüm kapını dışarıdan kilitlesin. Raven'ın sana zarar vermeyeceğinin garantisini veremem."

"Peki ya Elzem? Canavar kardeşin ona zarar verebilir! Onun can güvenliği için bana teminat vermeden hiçbir yere gitmiyorum!" Bu sözlerden sonra belki de ilk kez kendimi Meliz'e yakın hissettim.

Kırım'ın verdiği sıkıntılı nefesleri duydum. "Onun güvende olmasını sağlayacağım. Bu konuda söz veriyorum." Eğer ölüm döşeğinde olmasaydım inanmaması için Meliz'e bağırabilirdim. Umarım Kırım'ın sözler konusundaki hassasiyeti benimki gibi değildir.

Birkaç dakika sonra herkesin kaldığım hücreyi terk ettiğini hissettim. Uyanmak için kendimi zorlarken kapım tekrar açıldı. Beni saç

diplerime kadar ürperten bir tehlike içeri sızdığında soluğum kesildi. Diğerleri içeri girmemişti ama parmaklıkların diğer tarafından izlediklerini biliyordum. Gittikçe bana yaklaşan tehlikeden kurtulmak için kaçmak istedim ama parmağımı bile hareket ettiremedim.

Uyanmam lazım, uyanmam lazım! Hadi, uyanmam lazım!

Bunlar resmen bir kuzuyu kafese koyup ardından aslanı içeri attılar!

Elimde bir sıcaklık hissedince inleyerek kirpiklerimi aralamaya çalıştım ancak güçsüz bedenim bunu yapmama izin vermedi. *"Beni duyuyor musun, şifacı?"* Kulağıma bir yaratığın hırıltısı dolduğunda zihnimde bir erkeğin sesi yankılandı. Midem kasılmıştı. Raven yaratığa dönüşmüştü, bu yüzden konuşamıyordu. Konuşmaya çalışınca ağzından çıkan tek şey yaratıklara özgü bir hırlamaydı. Diğerleri onun hırlayışını duyuyordu ama aslında sesi kafamın içinde hayat buluyordu. Telepati yöntemiyle benimle konuşuyordu.

"Benden korkmana gerek yok, ikimiz aynıyız." Kalbim hızlandı. Hızır'ın *şey* dediği aslında bir Aykırı olabilir miydi? Bu yüzden Raven yaratığa dönüşmesine rağmen şu zamana kadar onlara sorun çıkarmayan tek kişiydi. Diğer yaratıkların aksine etrafında olan her şeyin farkındaydı! Sesini bana telepatiyle duyurması onun Aykırı yeteneklerinden biriydi.

Gözlerim kapalı şekilde tepki vermeden uyuyor olabilirim ama Raven zihnimin açık olduğunun farkındaydı. Bende yarattığı şoku ve aklımdan geçen soruları biliyormuş gibi, *"Sadece ailem,"* diyen sesini zihnimde duydum. *"Bir Aykırı olduğumu sadece ailem ve güvendiğimiz birkaç dostumuz biliyor. Babam bunu herkesten saklıyordu."*

Gazi bunu biliyor muydu? Biliyordu ve başından beri Aykırı oğlunu herkesten saklamış mıydı? Azınlıkların lideri Cihangir bile kendi öz kızı Afra'yı infaz ettirmişken Gazi bunu yapmamıştı. Bir Aykırı olduğu için oğlundan korkmamış veya onu kendi tahtı için bir tehdit olarak görüp öldürmeye kalkışmamıştı. Gazi, oğlunu korumak için onun Aykırı olduğunu herkesten saklamıştı.

Ne diyordu Araf'taki bu insanlar? Acımasız olanlar güya Oyunbazlardı, değil mi?

Bölüm 7
Dönüşüm ve Açlık

"Sağına, soluna, güneşe ve aya bak ama sakın arkana bakma çünkü orada seni bekleyen kimse yok. Altı üstü bir ayrılık ama yine de arada yüreğine sor onu."

Duzenleme
Ny.ozlem

Hücrede Raven ile yalnızken neyin peşinde olduğunu bilmesem de kafamın içinde sesini duymaya devam ediyordum. *"Üzgünüm ama bunu yapmalıyım."* Neden bahsettiğini düşünürken sivri pençeleri elimi sarıp sıktığında acıyla inledim. Dudaklarımdan anlamsız iniltiler dökülürken yine sesini duydum. *"Korkma, birazdan daha iyi hissedeceksin."* Beni kendi hâlime bırakırsa daha iyi hissedeceğime emindim.

"Benimle beslenebilirsin, şifacı." Ayakkabılarımı çıkardığını hissettim. Kendime engel olmaya çalışarak ona karşı koydum ama beni zorlamaya devam etti. *"Direnmeyi bırak ve yapman gerekeni yap."* Buz kesmiştim. Raven kendini bana yem etmek için bu hücreye gelmişti. Onların tek kurtuluşu olduğum için ölümüm hepsinin sonu olurdu. Halkını kurtarmam için kendini feda ediyordu. Onunla beslenip gereken güce kavuşmamı ve laneti bozmamı istiyordu. Ailesi ve halkı için kendini feda ediyordu.

Acılar içinde kıvranırken kalan son gücüme tutunarak, "Ha-hayır," diye mırıldandım. Kendi klanımdan biriyle beslenmeyecektim. Gazi'nin oğlunun katili olarak anılmayacaktım. Raven'ın pençelerinin arasındaki elimi çekmek için kendimi zorladım. "Ben iyiyim." Gücümün son kırıntılarına tutunarak gözlerimi araladım. Kasabada gördüğüm Parazitlerin bir benzerini yanımda görünce bir an irkildim ama onun Raven olduğunu hatırlayınca rahatladım. "Hâlâ biraz enerjim var, büyüyü yapabilirim." Onunla beslenmek istemiyordum.

Yılan gözleri kanımı dondururken sivri dişlerini göstererek bana hırladı ama kafamın içindeki sesi daha yumuşak ve dost canlısıydı. *"Laneti bozmak için gücünün tamamına ihtiyacın var."*

Kendimi zorlayarak yatakta oturdum. Hızlı nefesler alırken yorgun gözlerle ona tebessüm ettim. "Yapabilirim, bunun için beslenmem gerekmiyor." Alnımdaki teri silip zindanın dışından beni endişeyle izleyen

insanlara döndüm. "Çok vakit kaybettik, şu büyüyü yapalım artık." Tekrar lanetimin saldırısına uğramadan bu işi bitirmek istiyordum.

Bundan sonrası çok hızlı olmuştu. Kırım ve adamları, Raven'ı buradan götürüp büyü için gereken hazırlıklara başlamıştı. Beni boş bir hücreye taşıdılar çünkü yürüyecek durumda değildim. Hücrenin her yerine birçok mum yerleştirip yaktılar. Onlar da önceden bugüne hazırlık yaptıkları için bizim atladığımız şeyleri bulmayı başarmışlardı. Mesela çalı eriklerinin olduğu kavanoz handa atımın heybesinde kalmıştı fakat Aker kavanozu almayı başarmıştı. Meliz ile olan yolculuğumuzda bizi izledikleri için arkamızda bıraktığımız şeyleri toplamışlardı.

Hücre temizlenip mumlar yakıldığında işin ürkütücü boyutu başladı. "Buraya gel, şifacı," diyen Kırım'ın sesiyle yutkundum. Tereddüt ederek Meliz'e baktığımda *bunu sen istedin* der gibi omuz silkti. Kendimi zorlayarak mecburen generale doğru yürüdüm. Kemerinden çıkardığı hançeri bana uzattı. "Kanını dökerek zeminde büyünün halkasını çizmelisin." Boynumu işaret etti. "Çizeceğin şey Oyunbazların sembolü olmalı, yani bir pusula." Umarım bahsettiği pusulanın büyüklüğü boynumdaki kadardır. Aksi takdirde o şeye kan mı dayanırdı?

"Bunu es geçemiyor muyuz?"

"Es?"

"Yani sıradaki ritüele geçsek nasıl olur?" diyerek şansımı denedim.

Üzüm güldü. "Korkmuş olamazsın, değil mi şifacı?"

"Ne münasebet!" diye homurdandım. "Damarlarımda akan asil kanın her damlası kutsal olduğu için heba etmek istemiyorum."

"Merak etmeyin, kutsal bir amaç uğruna dökeceksiniz asil kanınızı." Aker bunları söylerken bıyık altından gülüyordu.

Huysuzca sızlanarak hançeri aldım. Umarım buna değerdi. Avucumun içine küçük bir çizik atmak istedim ancak hançer çok keskin olduğu için avucumu umduğumdan daha derin kesmiştim. "Kraliçe ruhum için ters şeyler!" Dişlerimi sıkarak diz çöktüm. Elim çok kanıyordu! Parmaklarımdan sızan kanı zemine akıtarak pusulayı çizmeye başladım.

Bana kocaman bir pusula çizdirdiler! Kan kaybından ölebilirdim! Zeminin büyük bir bölümünü kaplayan pusulayı kendi kanımla çizmek hiç kolay olmamıştı. Sürekli yumruğumu sıkıp avucumdaki yarayı

deşerek daha fazla kan akıtmıştım. Pusulanın çizimi bitmişti ama yere sürtünen parmak uçlarım soyulduğu için ben de bitmiştim. Çalı erikleri, başka bir yaratığın zehrinin lanetlenen Oyunbazların zehrini yok etmesi için gerekliymiş. Bir çift kırmızı gözü pusulanın batıyı gösteren yönüne koydum. Neyi nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Meliz ve Kırım bana yapmam gereken şeyleri söylüyorlardı.

Tanrı şarabı, ölü ruhların bedeniyle yapıldığı için bedeni ölmüş Oyunbazlar için gerekliymiş. Tersine bir etki yaparak iyileştirme özelliği taşıyacakmış. Şarabı tapınakta çaldığımız kadehe boşaltıp bana tarif ettikleri gibi pusulanın güneyine koydum. Tatula adı verilen egzotik zehirli bitkiyi almak hiç kolay olmamıştı. Bu bitkinin tehlikeli özellikleri arasında halüsinasyon göstermek de vardı. Ölümcül derecede zehirli bir bitkiydi. Sağlıklı birinin zihnini zehirliyordu ama ölüden farkı olmayan Oyunbazların kayıp zihinleri için şifaydı.

Tatulaya çıplak elle dokunmaya cesaret edemediğim için bir bezle tutup pusulanın kuzeyine koydum. Bir masumun gözyaşı olarak da Meliz altı aylık bir bebeği ağlatmıştı. Gözyaşlarının olduğu beyaz mendili pusulanın doğuyu gösteren yönüne koydum. "Canavara dönüşen ırkın kanı gerekli," diye mırıldanırken kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Kırım başını sallayarak Aker'e döndü. "Babamı getirin." Aker ve Üzüm kardeşler dışarı çıkınca Kırım bana döndü. "Düşündüğün gibi laneti kaldırmak için tüm Parazitleri tek tek bulup büyüyü emmeyeceksin. Lanet babama yapıldığı için onun klanında olan herkesi etkiledi. Bu büyü babamın üzerindeki laneti kaldırırsa babam iyileştiğinde halkı da iyileşmeye başlayacak." Buna sevinmiştim. En azından son günümde her birini tek tek vakumlamak zorunda kalmayacaktım çünkü yarın gece doğum günümdü.

"Tahminen ne zaman eskisi gibi olurlar?" Bu sürenin birkaç gün gibi kısa olacağını sanmıyordum, haftalar sürmesi olasıydı.

Yaşlı adam, yani Hızır bana cevap vermişti: "Uzun zamandır yaratık formunda yaşıyorlar. İyileşmeleri birkaç günde olacak bir şey değil, efendim. Tamamen iyileşmeleri bir yılı bulur."

Başımı sallayarak *anladım* dercesine onu onayladım. "Dışarıda kalan tüm Parazitleri toplayıp zindanlara koyun. İyileşme evresi sancılı geçecektir, hepsi kontrol altında tutulmalı. En önemlisi de kimse Oyunbazların iyileşmeye başladığını anlamamalı. Gazi ve diğerleri tamamen

düzelmeden kimse lanetin bozulduğunu bilmemeli," dediğimde emir verir gibi konuştuğumun farkında değildim. Haddim olmadan verdiğim emirler General Kırım'ı rahatsız etmek yerine tebessüm etmesini sağlamıştı. Sanırım onunla aynı şeyleri düşünüyorduk. Kimse Oyunbazların iyileşmeye başladığını anlamamalıydı.

"Peki, size ne olacak?" Hızır bana ne olacağını iyi bildiği için kederli gözlerle bakıyordu.

Hızır'ı yanıtsız bırakıp sessiz kaldığımda Kırım, "Dışarıda yüz binlerce Parazit var, hepsi buraya sığmaz," dedi düşünceli bir sesle. "Onlar için Sicim'in farklı yerlerinde sığınaklar var." General beni izlerken tebessüm etti. "Sicim tuzaklı bir şehir, Koruyucular fethetmiş olabilir ama buradaki tüm gizli geçitleri sadece biz biliyoruz."

Kollarını göğsünde birleştiren Meliz'in alaycı bakışları onu buldu. "Yüzlerce Parazit'i nasıl doyuracaksınız?"

Meliz'den hoşlanmadığı için Kırım'ın omuzları gerildi. "Bir ay içinde hafızaları geri gelecektir. Bedenlerinin iyileşmesi bir yılı bulur ama bilinçleri bir ay içinde açılacaktır. Her biri gizlice çıkıp avlandıktan sonra yeniden sığınağa döner." Dik dik Meliz'in gözlerinin içine baktı. "Aksi olsa bile ben halkıma bakmanın bir yolunu bulurum. Yıllardır yaptığım tek şey bu," dediğinde vücudunu kuşatan hastalıktan bahsetmeyi doğru bulmamıştım. Onları doyurmak için farklı boyutlara açtığı kapılar sonunu getirebilirdi.

Bir kükreme duyunca iliklerime kadar ürperdim. Aker ve Üzüm'ün hemen arkasından içeri giren yaratık, diğer Parazitlere benziyordu fakat onlardan daha iri ve güçlüydü. Diğerleri bir maymun boyutundayken bu şey bir goril kadardı. Yeşil derisinde pul pul döküntüler başladığı için hastalıklı teni mide bulandırıyordu. Sivri dişleri arasından akan salyalar aside benzediği için sanki damladığı yeri delip geçecek gibi hissettiriyordu. Burnundan tıpkı kızgın boğalar gibi dumanlar çıkarırken yılanlara özgü ürkütücü gözleri hemen Meliz'i bulmuştu.

Açlıktan korkutucu bir ses çıkarıp saldırmaya kalkışınca Meliz korkudan bağırarak Kırım'ın arkasına saklandı. Arkadan Kırım'ın belini iki yanından tutarak ona sımsıkı yapışmıştı. Kırım başını çevirip omzunun üzerinden arkasına saklanan kadına baktığında bir an gülecek gibi olmuştu. Gülüşünü bastırarak önüne dönüp babasını durdurdu.

"İblis bizim misafirimiz baba, onu bağışlamalısın." Meliz'in önünde dimdik dururken yeşillerini Gazi'nin yılan gözlerine dikti. "Beni hatırlamadığını biliyorum ama buna izin veremem. O bizim misafirimiz ve güvenliğinden biz sorumluyuz." Son derece ciddi bir sesle bunları söylese de Kırım da babasının bir çılgınlık yapmasından korkuyordu.

Gazi için şu anda oğlu yemeğinin önündeki en büyük engeldi. Kırım'ın çıkışı onu kızdırmış olmalıydı ki ona da saldırmaya hazırlandı. Kükreyerek sinsi adımlarla Kırım'ın üzerine yürüyünce, "Lordum, durun!" dedim hızlıca. Hemen ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Fazla zamanım yok, lütfen bana yardımcı olun." Korkudan tir tir titrerken küçük adımlarla ona yaklaşmam tüm dikkatini bana vermesini sağlamıştı. Meliz bu fırsattan yararlanarak hemen dışarı kaçtı.

Meliz hücreden çıkınca bu yaratık bana doğru gelmeye başladı. Neden onu getirmişlerdi ki! Şu uyuşturucu iğnelerin Araf'ta seri üretime geçmesini talep ediyordum. Klan liderimi hiç böyle hayal etmemiştim. Her konuda diğerlerinden bir adım geriden başlamak beni deli ediyordu. Gazi yanıma gelince nefesimi tutarak beni sağ bırakması için dua etmeye başladım. Üzerime eğilip havayı koklar gibi beni kokladı. "Onunla konuş, şifacı," diyen Kırım'ın sesini duydum. "İnsani duygularını kaybetmiş olabilirler ama kendi ırkından olanları dinliyorlar." Kırım orada konuşurken rahattı tabii. Sıkıysa gelip benim bulunduğum yerde kendi klan liderine *otur bakayım* desin.

"Şe-şey lütfen oturur musunuz?" Ben bir de bundan kan mı alacaktım?

O kanı bana kolay yollardan vereceğinden emin değilim.

Garip homurtular çıkaran yaratık beni dinleyerek oturunca afallayarak Kırım'a döndüm. "Biliyor musunuz, bu hâli bana kendi evcil hayvanımı hatırlattı ama o biraz daha irice. Üç metre boyunda falan." Bahsettiğim evcil hayvanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdi. Gazi, onun yanında cüce sayılırdı.

Üzüm, yerdeki hançeri ve çantamdaki büyü kitabını bana verince çaktırmadan Gazi'yi gösterdim. "Kendi iradesiyle bana kanını vermeyecektir. Bu kısmı geçemiyor muyuz?" Kısık bir sesle söylediklerime kıkırdadı.

"Siz Araf'taki birçok liderin hakkından gelmiş birisiniz. Bu konuda size ve kraliçe ruhunuza olan inancım tam." Bu durumda bile dalga geçebiliyordu.

Ürkerek yerde kendi kanımla çizdiğim büyük pusulanın diğer tarafına geçtim. Kitapta Meliz'in daha önce bana gösterdiği sayfayı açtım. "Üzüm buraya gel ve bu sayfadaki her şeyi sırasıyla Latinceye çevir." Kitabın dilini bilmediğim için okuyamazdım, bu yüzden onun çevirdiklerini tekrarlayacaktım.

Üzüm yanıma oturunca ecel terleri dökmeye başladım. Karşımda yılanlara özgü sesler çıkaran Gazi'ye hançeri uzattım. "Halkanın ortasına birkaç damla kan dökerseniz size minnettar kalırım." Sadece söylenenleri anlıyordu fakat bu niçin gerekliydi veya şu anda ne yapıyorduk, anlamıyordu. Şükürler olsun ki bıçağı alıp yeşil irini andıran kanını çemberin içine döktü.

"Sözleri aralıksız oku, Üzüm." Beni daha iyi anlasın diye oldukça ciddi bir şekilde ona döndüm. "Bedenim zayıf düşerek baygınlık geçirse bile sakın durma. Ben bir Aykırı'yım, baygınken bile bilincimi kaybedene kadar büyüyü yapabilirim." Savcı ve birkaç kişi dışında kimse ruhumun bedenimden çıktığını bilmiyordu. Kendi klanımdan olabilirlerdi ama ilk günden güvenerek kendim hakkındaki bu önemli bilgiyi onlara veremezdim. Ruh formunda dışarı çıktığımı kimse bilmemeliydi.

Üzüm başını sallayarak beni onayladı. Okuduğu büyü, onun sesiyle bir işe yaramazdı ama ritüel en korkutucu şekliyle benim dudaklarımdan dökülen kelimelerle başladı.

Üzüm'ün söylediklerini yüksek sesle tekrarladıkça kulağıma gelen yabancı kelimeler zihnimin süzgecinden geçerek bir anlam kazanıyordu. "*Tanrıların kutsal ruhlarına sesleniyorum, çağrıma cevap verin. Bu gece merhametin ateşini tüm lanetlilere istiyorum. Bir masumun gözyaşına karışsın kara zulüm, yansın ölüm, kırılsın lanet!*" Mumların ateşi titreşince kaçınılmaz olan yaşanmaya başlamıştı. Küçük bir bebeğin gözyaşlarını taşıyan mendil bir anda alev alarak yanmaya başladı. Kahretsin, hiçbir zaman buna alışabileceğimi sanmıyordum!

"*Sit fores aperiam in forti miserere animi ex natura matris. Loquere volo ad sanitatem vitam et mortem et in venenum. Volo enim unguentum in dolor in corpus est in potentia animabus mortuorum.*" Bu sefer daha gür

bir sesle bağırarak Üzüm'ün söylediklerini tekrarladım. Dudaklarımdan çıkan kelimeler yerdeki pusulanın kanını hareketc geçirdi. "*Açılsın zihnin kapıları doğa ananın kudretli merhametine. Tendeki ölüme yaşam istiyorum zehrin şifasıyla. Bedendeki kedere merhem istiyorum ölü ruhların kudretiyle!*"

Zemindeki kanım aşağıya doğru akarak garip semboller oluşturmaya başladı. Şarabın içinde olduğu kadeh, garip sesler çıkararak hareket etmeye başladı. Sanki deprem oluyor ve kadeh toprağa direnmeye çalışıyordu. Bakır kadeh sallandıkça içindeki şarap çalkalanıyor, ortaya ürpertici bir ses çıkıyordu.

Tatula bitkisinden gri dumanlar çıkarken iki kızıl üzümü andıran gözler, üzerine kezzap dökülmüş gibi eridi. "*Ruhlar şahit, kendi ruhumu sunuyorum. Gün şahit, ışığımı feda ediyorum! Bilgim kabul ediyor kefaretimi, zihnim bu gece tek kefilim. Ruhlara sesleniyorum, duyun çağrımı! Bedenin zulmü, ruhun ızdırabı kabulüm; verin istediğimi! Sönsün güneşin kızılı, yıkılsın gecenin karanlığı ve geri dönsün mutlak sona erenler! Ölü bedendeki sürgün ruhlara sesleniyorum; kalkın ayağa, kırıldı mühür, yıkıldı yaşam!*" diye haykırdığımda zindanda devasa bir sarsıntı meydana geldi.

Yer yerinden oynarken zemindeki kanım hareket ederek tek bir noktaya toplanıp Gazi'nin kanına karıştı. Bebeğin gözyaşı olan mendil yanarak küllerini kanıma savurdu ve tatuladaki duman gittikçe daha da yükselmeye başladı. Kendi kanım bana doğru hareket edince soluğumu tuttum. Kanım bir anda zemine bastırdığım ellerime yapışınca öyle bir çığlık attım ki duvardaki tüm mumlar sönerek yere devrildi. Bana gelen kanım aslında Oyunbazların üzerindeki lanetti!

"Elzem, onu yok etmeyi başaramazsan Oyunbazlar kurtulamaz ve seni de bir canavara dönüştürür!" Yaşadığım hengâmenin içinde Meliz'in sesini çok uzaklardan duyuyordum. "Lanet kan şeklini aldı, bu iyi bir şey ama onu yok etmelisin yoksa sen de canavara dönüşürsün!" Bana bu kahrolası detaydan hiç bahsetmemişti!

Ellerime yapışan kan saniyeler içinde parmaklarıma sızıp son damlasına kadar damarlarıma karışmıştı. "Hayır, hayır, hayır!" Damarlarımın içinde hareket ettiğini derimde ortaya çıkan kabarıklıklarda görebiliyordum. Derimin altında tıpkı bir sülük gibi hareket eden şeyi görünce aklımı kaçıracağım sandım. "Böyle olmayacaktı! Bir laneti

içime çektim, içimde hareket ediyor!" Bu kara büyüyü emmeye benzemiyordu. İçimde hareket eden bir lanet vardı!

Büyüyle onu dışarı çıkardığım için ilk saldırdığı kişi ben olmuştum. Ellerimi yere bastırıp ağız dolusu kan kustuğumda gülmeye başladım. Aslında bu gülen ben değildim. Sarı saçlarım iki omzumdan yere sarkarken daha fazla gülmeye başladım ama gülmek istemiyordum. Vücudumu ele geçiren şey zafer kahkahası atıyordu. "El-Elzem?"

Meliz omzuma dokunduğu an hızlıca başımı kaldırınca çığlık atarak Kırım'ın arkasına saklandı. Bedenim yerden havalandığında boşlukta duruyordum. Ayaktaydım ama ayaklarım yere değmiyordu. Sarı saçlarım rüzgâra kapılmış gibi uçuşuyor, kan kırmızısı gözlerle buradakilere bakıyordum. Kırım'ın arkasına saklanan Meliz'e baktığımda dudaklarım kıvrıldı. "Senden daha mı korkunç görünüyorum, iblis?" Bu konuşan da ben değildim çünkü kendi sesimle birlikte daha kalın bir ses daha dudaklarımdan dökülüyordu. İçimde beni ele geçirmeye başlayan bir şey vardı.

Meliz arkadan Kırım'a yapışırken kafasını uzatıp bana baktı. Korkudan yüzü bembeyazdı. "Se-sen iyi misin?"

Kahkaha atarak elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı sildim. "Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Sesim ve bakışlarım buz gibiydi.

Havada asılı dururken bir anda dizlerimin üzerine düştüm. Ellerime bakınca beyaz tenim çatlamaya başlamıştı. Belim yay gibi geriye bükülünce boğazımı yırtarcasına çığlık attım. Aynı hızla öne doğru bükülüp tekrar dizlerimin üzerine düştüm. Göz bebeklerimdeki değişimi hissedebiliyordum. Yere bastırdığım parmaklarım kanıyordu. Tırnaklarım kopmak üzereydi çünkü yerine pençeler çıkıyordu! Bedenimdeki bu değişim avaz avaz bağırmama neden oluyordu. Tüm kemiklerimin kırıldığını hissederken canım çok yanıyordu. "Elzem!" Kırım'ın sesi kulaklarımda yankılandı. "Ona direnmelisin!"

"Ya-yardım et!" Göğüs kafesim küçülmeye başladığında derim büzüşüp kemiklerime yapıştı. "Yardım edin, beni yok ediyor!"

"Ona karşı çok zayıfsın!" diye bağırdı Kırım. "Bir an önce beslenmezsen seni de ele geçirecek!" Saniyeler sonra bir canavara dönüşmek üzereydim, kurtulmanın başka bir yolu olmalıydı. Ruhlarla beslenmek istemiyordum!

Ağzımın içindeki dilimin bölünerek ikiye ayrıldığını hissettiğimde tırnaklarımı zemine geçirerek bağırdım: "Bir şey yap, Kırım! Bana yardım etmelisin!" Dudaklarımdan süzülüp yere düşen kanın rengi kırmızı değildi. Yeşil salyayı gördüğümde dehşete kapıldım. "Lü-lütfen, canım çok yanıyor." Güçlükle konuşurken öleceğimi düşündüm. Bu, üstesinden gelebileceğim bir acı değildi.

Kırım öfke ve çaresizlik içinde, "Eğer yeterince güçlenirsen onu yok edebilirsin!" diye bağırdı. "Elzem, derhâl beslenmelisin!" Hayır, başka bir yolu olmalıydı!

İtiraz ederek başımı iki yana salladım. "Bu-bunu yapamam, ben kimseyi öldüremem." Omuzlarım öne doğru bükülüyordu. Derim kuruyarak kemiklerime yapışırken görünüşüm süratle değişiyordu. Ciğerlerimin birleştiğini, her uzvumun değiştiğini hissediyordum. Hızlı hızlı nefesler alırken boğazım kanarcasına çığlıklar atmaya başladım. Gözlerim irileştiğinde göz bebeklerim tek bir çizgi hâlini alıyordu, bunu görüşümün değişmesinden anlıyordum. Çatallı dilim sivri dişlerime çarptıkça bana yaşattığı korku azımsanacak gibi değildi. Belim büküldüğü için sırtımda çıkmak üzere olan kamburu hissettim.

Ben yaratığa dönüşüyordum.

"Onu kurtar, Kırım!" Meliz'in feryadını güçlükle duydum. "Bir şey yap, onu kaybediyoruz!"

"Siktir, buna daha fazla göz yummayacağım!" Kırım koşarak yanıma gelip beni kucağına aldığı gibi hücreden çıkardı. Aceleyle başka bir hücrenin önüne gelip, "Kapıyı aç!" diye bağırınca hemen kapıyı açtılar.

Kırım beni içi yaratıklarla dolu bir hücrenin içine bıraktı. Dışarı çıkıp kapıyı üzerime kapatırken, "Yap şunu, Elzem!" diye bağırdı sinirle. Kalbim kasılıyordu. Benden bu yaratıklarla beslenmemi istiyordu. Yaratık olabilirlerdi ama bir zamanlar hepsi birer Oyunbaz'dı. Bunu yapmak istemiyordum.

Dönüşümün bana yaşattığı işkence ve acı daha baskın gelince sivri pençelerden oluşan ellerimi yere bastırdım. Onların ruhunu emmeye başladığımda acıyla kükremeleri beni gözyaşlarına boğabilirdi. Bunu yaparken ilk kez hiç zevk almıyordum çünkü kendimi kurtarmak için onları öldürüyordum. Kendi halkımdan birilerini öldürüyordum! Kurtulmak için demir parmaklıklara asılıp çırpınıyorlardı ama Kırım

onlara kapıyı açmadı. Onlar artık yemdi. Daha fazlasını kurtarmak için bana sunulan birer yem.

Kendimi hiç bu kadar aşağılık hissetmemiştim.

Hepsinin ruhunu emdim. Ruhunu aldığım her bedenle eski hâlime dönüşmeye başlamıştım. İyileşirken parmaklarıma sızan ruhlarla beslenmeye devam ettim. Kendi halkımı tükettiğim için çektiğim vicdan azabının sonu yoktu. Vücudumdaki iyileşme süratle devam ederken bu daha çok acıtıyordu. Önce görüş yeteneğim normale döndü, hemen sonrasında çatallı dilim yeniden birleşti. Ağzımın içinde küçülüp normale döndüğünü hissediyordum.

Belimdeki kambur hızla yok oldu, ciğerlerim eski hâline geldi ve etim yeniden kemiklerimin etrafını sardı. Kırılan tüm kemiklerim canımı yakarak düzelirken çığlıklarım hiç kesilmedi. Ruhlarla beslendikçe kendimi yenileyip içimdeki laneti yok ediyordum. Bu çok sancılı bir süreçti. Dönüşüm henüz tamamlanmadan beslendiğim için bedenimdeki her şey eskiye dönmeye başlamıştı. Zihnimdeki tüm sis dağıldığında bilincimi yeniden kazandım.

Emdiğim son ruhla tamamen eskiye dönmekle kalmamış, çok daha iyisine kavuşmuştum. Yenilenen derim sanki eskisine göre daha parlak ve canlıydı. Beslenip lanetime teslim olduğum için bana sunduğu ayrıcalıkları vücudumun ışıltısından görebiliyordum. Saatlerce koşmak isteyecek kadar dinamik ve enerjiktim. Karnım acıkmıştı ve bir geyiği tek başıma tüketecek kadar iştahlıydım. Nefes nefese ellerimi havaya kaldırıp bakınca tenimin pürüzsüzlüğünü gördüm. Birçok güzellik uzmanına gittiğim hâlde hiç bu kadar canlı ve pürüzsüz olmamıştı. Uzayan sarı saçlarım daha gür ve parlaktı.

Yüzüme dokunduğumda bebek teni gibi yumuşacıktı. Yeniden doğmuşum gibi hissettiriyordu. Hepsi bu da değildi, artık etrafımdaki her şeyin ruhunu daha iyi soluyordum. Kilometrelerce uzaktaki canlıları hissedebiliyordum. Oyunbaz yeteneklerim katlanarak bana dönmüş gibiydi. "Vay canına, küllerinden doğan bir Anka kuşuna benziyorsun." Üzüm'ün hayranlık dolu sesi bile kulağıma daha gür geliyordu. Aynıydım ama sanki bir o kadar da farklıydım.

Midem bulanınca ellerimi yere bastırıp kusmaya, içime karışan o lanetli kanı çıkarmaya başladım. O şey az kalsın beni bir yaratığa çevirecekti. Kustukça boğazımı yakıp gözlerimin ardını sızlatıyordu. Bu

şey çıkarken bile acı veriyordu. Bu kan, ırkımı zehirleyen o lanetti. Son damlasına kadar çıkarınca rahat bir nefes aldım. "Bitti." Kırım yere kustuğum kanın köpürerek buhara dönüşmesini izledi. "Başardı, bitti."

Nasıl ki ocaktaki su kaynayarak tükeniyorsa bozduğum lanet de yerde fokurdayarak yok olmuştu. "Şükürler olsun ki bitti." Bunu söyleyen Kırım'ın gözlerinin dolduğunu gördüm. Üzüm ise ağlayarak abisi Aker'e sımsıkı sarılmıştı. Hızır yere çöküp elleriyle yüzünü sıvazlarken diğerleri sevinç naraları atıyorlardı. Bu yüz Oyunbaz, yıllardır buradaki yaratıklara bakıyordu. Onlar için işkence gibi geçen yılların ardından hepsi sevinç çığlıkları atarak birbirlerine sarılmaya başlamışlardı. Bu kutlanılması gereken bir şeydi çünkü Oyunbazların çağı başlamak üzereydi.

Bitmişti ama beni de bitirmişti. Bir laneti bozmanın bu kadar zor olacağını tahmin bile edemezdim. Araf, sonunda bana boyun eğdirmişti. Bugün kendi halkımla beslenerek lanetime diz çökmüştüm. Ölüler Şehri beni de bir parçası yapmayı başarmıştı. Halkıma özgürlüğünü vererek kazanmıştım ama kendi özgürlüğümü yok edip buradakilere dönüştüğüm için kaybetmiştim. Benim için ne kazanan belliydi ne de kaybeden.

"Elzem?" Kırım bana seslendiğinde yüzümde aynı sevinci bulamadı. Öldürdüğüm yirmiye yakın Oyunbaz'a baktıkça burnumun direği sızlıyordu. Kırım yanıma gelip iç çekti. "Kendini suçlamayı bırak, şifacı." Başımı kaldırdığımda nasırlı elleri çenemdeki kanı sildi. "Her zaman feda edilenler olur ve olmaya da devam edecek."

Gözlerim dolarken, "Onları öldürmek istemedim," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "İlk beslenmemi kendi halkımla yapmak istemedim."

"Biliyorum." İlgili gözlerle beni izlerken çenemi hafifçe okşadı. "İnan bana, bilinçleri yerinde olsaydı hepsi kendilerini kurban etmeye gönüllü olurdu. Onların eşleri, çocukları ve yakınları da canavara dönüştü. Onlara özgürlüğünü vermek için seve seve ölümü isterlerdi. Halkımız için kendi canımızı feda etmek ilk kez yaptığımız bir şey değil." Göz göze gelince ruhumdaki yıkımı solumuş olmalıydı ki beni kollarının arasına çekip sımsıkı sarıldı. "Henüz fazla toysun şifacı, buradaki acımasız kuralları bilmeyecek kadar çocuksun."

Kırım'ın elleri saçlarıma yumuşak dokunuşlar bırakırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir an gerçekten canavara dönüşeceğimi sanmıştım. Canavara dönüşmemek içinse yirmiye yakın Oyunbaz'ı canavarca öldürmüştüm.

"Ben..." Titremeye devam ederken Kırım'ın kollarından çıktım. Güçlükle ayağa kalktığımda hücredeki cesetleri görmek beni deli etmişti. "Meliz," diye mırıldandığımda konuşamayacak kadar berbat bir ruh hâli içerisindeydim. Az önce yaşadıklarım ve yaşattıklarım aklımı kaçırmama neden olabilirdi. Kırım'a bakarken, "Meliz size emanetimdir," dedim kısık bir sesle. Ayakta zor dururken titremelerimi kontrol altına almaya çalıştım. "Emanetimi koruyacağınıza söz verin, general. Onun yeri bundan sonra Oyunbazların yanı. Bu kadarını isteyebilir miyim?"

Meliz beklenmedik arzumla buz kesti. "Elzem..." dedi ama devamını getiremedi. Göz bebekleri titreşirken ruhundaki acı, ona veda ettiğimi bilmesinden kaynaklanıyordu.

Kırım kısa bir an Meliz'e baktığında yüzü değişti. Bir iblisi yanında tutmayı istemediğini görebiliyordum ama ondan istediğim şey, yaptıklarımın yanında hiçti. Oyunbazların lanetini bozmuşken isteğimi geri çeviremezdi. Sıkıntıyla nefesini verip başını salladı. "Şerefim üzerine söz veriyorum." Yumruğunu göğsüne bastırıp, "Şifacının emaneti bundan sonra emanetimdir," dedi. "Onu koruyup güvende tutacağım." Duymak istediğim sadece bunlardı. Şimdiye kadar kimseye borçlu kalmadığım için Meliz'e olan borcumu da ödemeliydim. Meliz ile çıkar uğruna bu yola çıkmış olsak da ona borçluydum. Onun yardımlarını yok sayamazdım.

"Şimdi gitmeliyim." Bir katile dönüştüğüm bu yerde biraz daha kalırsam tüm kontrolümü kaybedip hıçkırıklarla ağlayabilirdim.

Şimdi olmaz, herkesin içinde zayıflık gösteremem.

"Bizimle kalmanın bir yolu..."

"Yok." Güçlükle tebessüm ederek Kırım'ı susturdum. "Gitmeliyim, bu belki benim için bir sondur, belki de bir başlangıç."

Yürüyüp Meliz'in karşısında durduğumda birbirimize attığımız bakışlar çok tuhaftı. İkimiz de fazla duygusaldık. Garipti ama ikimizin de gözleri aynı anda doldu. "Sonunda senden kurtuluyorum, iblis,"

dediğimde alay etmek için kendimi zorladım. "Cehenneme gelmek için acele etme." Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. "Bırak da orada sensizliğin tadını çıkarayım."

Ağlamamak için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı lakin yeşil gözlerinden süzülen bir damla yaşa engel olamamıştı. "Orası korkunç bir yer, sen orada yapamazsın ki..."

"Senden daha mı korkunç?"

"İnanır mısın, evet."

"Pekâlâ." Derin bir nefes alıp zor olsa da ağlama isteğimi törpüledim. "Bu durum biraz tuhaf olmaya başladı." Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım. Kendimi toparlamak için elimin tersiyle saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Sağlıcakla kal, Meliz." Yanından geçip dışarı çıktığımda ondan ayrılmak beni üzmüştü. Sanki ağlamak için benim gitmemi bekliyormuş gibi onun da ruhunda keder vardı.

Sicim'den ayrılmıştım. Hiç vakit kaybetmeden toparlanıp şafak vakti yola çıkarak fânilerin topraklarına geri dönmüştüm. Uzun yolculuğum boyunca fazla duygusuzdum. Tıpkı bir ruh gibi hissizlik yaşarken aklımda hep zindanda yaşadıklarım vardı. Ben orada az kalsın bir canavara dönüşecektim. Bedenime olan şeyler aklıma kazınmıştı ve istesem de çıkaramıyordum. Savcı ile sözleştiğimiz kulübenin yakınlarına gelince gördüğüm dereyle atımı durdurdum.

Attan inip onu kocaman bitkilerin olduğu bir ağacın dalına bağladım. At karnını otlarla doyururken ben de etrafımdaki dünyaya baktım. Günlerdir ölümsüzlerin topraklarında buz gibi karın içinde oradan oraya koştururken fânilerin topraklarında mevsim ilkbahardı. Cennet bahçesini andıran çiçekler rengârenk açmıştı, uçuşan kelebekler büyüleyici görünüyordu. Güneş tüm kızgınlığıyla tepede içimi ısıtırken nehrin ılık suyu aklımı başımdan alıyordu.

Buraya ilk geldiğimde de kulübenin yakınlarında bir yere savrulmuştum. Kar, tipi ve ayaz vardı çünkü kışın ortasına ışınlanmıştım. Hemen birkaç gün sonra ölümsüzlerin bölgesine gitmiştik. Çok iyi hatırlıyordum, tepede dikilip aşağıdaki akademiye kocaman gözlerle bakmıştım çünkü orada kış yoktu. Daha sonra ölümsüzler kışın gelişini kutlarken fâniler baharı kutlamıştı. Altı ayda bir gerçekleşen mevsim

değişiklikleri müthiş bir olaydı. Dün kışın soğuğunda donarken bugün baharın yaşandığı bir yerdeydim.

Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarıp sadece beyaz içliğimle kaldım. Etrafımdaki her canlının ruhunu bu uzaklıktan soluyordum ama aç değildim. Zindanda çok fazla ruhla beslendiğim için bir süre etrafımdaki şeyler güvendeydi. Lanetimi kabullenmenin şöyle bir iyi yanı vardı: Beslendikten sonra ayakkabıları çıkarınca bile kontrolsüzce birilerine saldırma isteğim kaybolmuştu. Karnı doyan biri bir süre acıkmazdı. Ancak ruhum ruhlara acıkınca bir daha asla kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. İnsan tadını aldığı şeyden kolay kolay vazgeçemezdi.

Nehre girip serin suyun içine kendimi bıraktım. Tenimdeki tüm bu kan, kir ve ölümlerden kurtulmak istiyordum. Sanki kendimi ne kadar uzun süre yıkarsam günahlarımdan o kadar arınacaktım. Ne kadar da büyük bir yanılgıydı.

Bir saate yakın suyun içinde kalmıştım. Dün gece zindanda olanlardan sonra kendimle büyük bir savaş içindeydim. Nehirden çıktığımda üzerime yapışan geceliğim vücut hatlarımı belli ediyordu. Çimenlerin üzerine oturup vücudumdaki suyun akmasını bekledim. Bir kez daha zindanda olanlar ve yaptıklarımı hatırlayınca tırnaklarımı çimlere geçirdim. "Ammamet!" Daha fazla kendimi tutamayıp onun adını haykırdım. "Ne olur gel, sana ihtiyacım var." Sicim'de yaşadıklarım benim için çok kötü bir deneyimdi. Acı çekiyordum.

Bir tek canavarla konuşabilirdim. Eskiden aynaya bakarak uzun uzun ona anlatırdım her şeyi. Şimdi özgürdü ama hâlâ ona ihtiyacım vardı. Beni sadece o anlardı çünkü beni bir tek o gerçekten tanırdı.

Oturduğum yerden hiç kıpırdamadan yarım saat boyunca onu bekledim. Bir süre sonra arkamdaki ağaçların arasından çıkan çıtırtı ile güçlükle ayağa kalktım. "Bugün benim doğum günüm." Arkamı dönünce benim için geldiğini gördüm. Buradaydı. "Doğum günümü kutlamayacak mısın?" Dudaklarım titrerken ona doğru sarsak bir adım attım. "İyi ki doğdum, değil mi? Bu cehenneme ve bütün bu ihanetlere iyi ki doğdum." Ölmek istemiyordum çünkü tüm hayatımı bugünden sonrasına ertelemiştim. "Yarın özgür kalacaktım, neden böyle oldu?" O kadar az kalmıştı ki...

Yanıma gelip diz çöktüğünde bile boylarımız aynı hizada değildi. Dolan gözlerimi ona çevirip kısık sesimle güç bela konuştum: "Ben ne yaşıyorum böyle? Tüm hayatım boyunca ne yaşadım? Bu gece öleceğim ama öncesinde kaç ölüm yaşadım?" Kendimi çok savunmasız ve kırılgan hissediyordum. Yirmi dört yıllık hayatımda ilk kez zayıflıkla tanışıyordum.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldarken sesim titriyordu. "Orada annem var, korkuyorum." Annemin yanına gitmekten ödüm kopuyordu.

Bir çift kor ateşi andıran gözlerinden kızıl bir sıvı akınca hıçkırdım. "Benim için ağlama, yeterince kanatmadık mı birbirimizi?" Daha fazla konuşmama izin vermedi. Omuzlarımı tutarak beni göğsüne çekince dayanamayıp ağlamaya başladım. Bana sarılması tüm direncimi kırmıştı.

Tüm kollarını bana sardığı için onun göğsünde kaybolmuştum. Bir yaratıktan beklenmeyecek hassasiyetle beni tutuyordu. Sanki incitmekten ve kırmaktan korkar gibi tutuşu yumuşaktı. Teni kor bir ateşti lakin yakmıyor, ısıtıyordu. Ona sımsıkı sarılıp içim çıkarcasına hıçkırıklarla ağladım. Hiç sahip olamadığım çocukluğuma, kaybolup giden yıllarıma, yaşadıklarıma ve yaşattıklarıma hıçkıra hıçkıra ağladım. Omuzlarım sarsılırken ben ağladım, canavar kanadı. Yaşlarım beni yaktı ama onu öldürdü. Doğduğum günden beri ilk kez dolu dolu ağlıyordum.

Bu çok garip bir histi.

Garip ama rahatlatıcı.

Ailem, Itır, Savcı ve diğer herkes neredeydi? Canımı yakıp beni yalnız bırakan kimse şimdi yanımda değildi. Gözyaşlarımı ezelî düşmanımın kollarına akıtacak kadar yalnızdım. *Her şeyim* dediklerim beni ağlatırken *düşmanım* dediğim beni teselli ediyordu.

Bu yüzden bir tek ona sığınmıştım. Savcı'nın beni bir takasa kurban ettiğini öğrendiğimde ağlamak istemiştim ama bunu yapamamıştım. Itır yüzünden son gözyaşını döktüğümde de çok ağlamak istemiştim ama yine yapamamıştım. Ne sevdiğim adamın yanında ağlayabilmiştim ne de kardeşimin. Boynuma bir urgan geçirip beni asmaya kalkıştıklarında bile ağlamamıştım. Hiçbir zaman dolu dolu ağlayamazken bugün

canavarın kollarında ağlıyordum. Ben ağlamak için canavarın kollarını seçmiştim.

Kendimi daha iyi hissedene kadar beni bırakmadı. Ağlamak o kadar iyi geldi ki gözyaşlarının iyileştirici gücü olduğunu öğrendim. İçimdeki tüm acı ve keder gözlerimden akıp gidince yüreğim ferahladı. Sanki uzun zamandır altında ezildiğim tüm yükler yok olup gitmişti. İhtiyacım olan tek şeyin gözyaşlarım olduğunu anladım. Şimdi kendimi daha hafif ve huzurlu hissediyordum. Bugün birçok şeyle ilk kez tanışmıştım. Bugün doğum günümdü ve ben doğduğum güne saatler kalmışken birçok ilke imza atmıştım.

Canavarın ruhu benim için acıyordu. Acım onu acıtıyordu çünkü birbirimize acıyla bağlıydık. "Gitmeliyim." Daha iyi olduğumu anlayınca kollarını yavaşça çözüp çıkmama izin verdi. "Güzel de canavarı seviyor." Tebessüm ederek elimi uzatıp taştan daha sert olan pütürlü yüzüne dokundum. "Bu gece özgür kalmanı sağlayacağım. Ne olursa olsun, bu gece özgür kalıp besleneceksin." Islak kirpiklerimin arasından bir damla yaş süzüldü. "Seni azat edeceğim." Artık bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Bir süre sonra Ammamet'ten ayrılıp tekrar yola koyuldum. Bunu yapmadan önce içinde büyü kitabımın olduğu çantayı ona vermiştim. Benim için onu saklayacaktı. Güneş batmaya başladığında kulübeye döndüm. Yaklaştıkça kulübenin eşiğinde oturan adamı daha iyi görüyordum. Dirseklerini bacaklarına yaslayan Savcı, eğdiği başını ellerinin arasına almıştı. Bu gece olacakların üzüntüsüyle orada oturuyordu. Böyle çaresizlik içinde ne düşünüyordu? Bunu durduramadığı için ne yapacağını bilmiyordu, değil mi? Bu gece Afra dönüyordu ve ben Ölüler Diyarı'na gidiyordum.

"Daha gece yarısına altı saat var, hocam," derken sesimi neşeli çıkarmaya çalışmıştım. "Bakıyorum da benden kurtulmak için erkenden gelmişsiniz." Sesimi duyar duymaz başını kaldırınca ona gülümsedim. İçimde ne yangınlar kopuyordu ama alışkanlık bu ya, canavar dışında herkesin yanında iyiymişim gibi rol yapıyordum.

Oysaki hiç iyi değildim.

Bölüm 8
Buruk Veda

"Vedalar yüzeysel sevgiler içindir
çünkü kalpten sevenler
veda nedir, bilmezler."

Bir insan hem bu kadar suçlu hem de bu kadar masum olabilir miydi? Savcı öyleydi, aynı anda her ikisiydi. Her şeyi başlatacak kadar suçlu, hiçbir şeyden haberi olmayacak kadar da masumdu. Onun için farklı bir intikam planım yoktu, o zaten hak ettiği cezayı çekiyordu. Suçluydu çünkü beni bitirmişti ve masumdu çünkü bana olanları son ana kadar hiç bilmemişti. Ablasını korumak istemişti. Herkes gibi o da sevdiği birini korumak için bulduğu tek çözümü hayata geçirmişti. Yaptığı planda onun bakış açısıyla kimse zarar görmemişti. Klan liderleri Afra'yı istediği için ablasını herkesten saklamayı uygun görmüştü.

Ölü doğan birine fazladan vereceği yirmi dört yılın bir cezaya dönüşeceğini bilemezdi. Bir takas ne kadar kötü olabilirdi ki? Takası yapacağı bebek zaten ölü doğmamış mıydı? Olaylara Savcı'nın açısından bakınca ona kızamıyordum. Ona duyduğum derin aşk yüzünden Savcı'nın günahlarını örtüp onu kendi içimde aklamıyordum. Sadece zekâsıyla ön planda olan bir ırktan olduğum için olaylara tarafsız bakıyordum. İncinen duygularım sıradan insanlar gibi onu suçlu çıkarmak istese de her açıdan durumu değerlendiren mantığım buna izin vermiyordu.

O bebeğin yıllar sonra genç bir kadına dönüşüp ona gelmesi intikamların en büyüğü değil miydi? O kadına delicesine âşık olması azapların en büyüğü değil miydi? Meliz'i hatta canavarı bile anlamaya çalışırken sevdiğim adama karşı acımasız olamazdım. Savcı, yaptıklarının bedelini bu gece beni kaybederek ödeyecekti. Bu, onun için tüm cezalardan daha ağırdı.

Ona doğru yürürken o da bana yaklaşıyordu. Sahte infazımdan sonra hiç uyumadığını görebiliyordum. Ela gözlerindeki keder bir tek onu yakmıyordu. Gözlerinin altında oluşan o karaltıları sevmemiştim. Bakışları bile canlılığını yitirmişti. Aramızda sadece bir adım kala ikimiz de durunca bana olan özlemini soludum. Ruhundan soluduklarım

günlerdir çektiğim tüm acıların üzerine şifaydı. Baştan ayağa beni incelerken ruhundaki beğeni yüzüme değen bakışlarıyla katlandı. Beslendiğim için yeniden doğmuş gibiydim. Eski hâlime meftun olmuşken bu hâlim onun için karşı konulmazdı.

Beslendiğimi anlamıştı. "Aynısın ama çok değişmiş gibisin." Bakışları gözlerimde durunca uzun uzun baktı. "Bir tek gözlerin hiç değişmemiş." Her defasında uzun uzun gözlerime bakardı. Biliyordum, fazla anlamsızdı ama sanki en çok gözlerimi seviyordu.

"Beni hiç özlemediniz mi?"

Bakışlarından alaycı bir parıltı geçti. "Ruhumu solurken bu söylediğine inanıyor musun?"

"Ama hâlâ bana sarılmadınız," diye ona takıldım. "Yoksa bunun için de mi evlenmemiz gerekiyor?"

Geniş omuzları gerildi. "Bir evlilik için tüm haklarımı daha sahip olmadan tükettim." Tüm neşem kaybolduğunda bu tavrının sebebini anlamıştım. Gerçekleri bildiğimi öğrenmişti. Ondan nefret ettiğimi düşündüğü için çok istese de aramızdaki son adımı kapatamıyordu. Bana yaptığı şeyden sonra ondan rahatsız olacağımı hatta belki de tiksineceğimi düşünüyordu.

"Aslında sarılmasanız daha iyi." İçim acırken omuzlarımı dikleştirip elimin tersiyle saçlarımı arkaya savurdum. "Bu fazla anlamsız olurdu." Yanından geçerek kulübeye yürüdüm. Bundan nefret etmiştim çünkü hayal ettiğim bu değildi. Ölecek olan bendim ama ölü gibi görünen oydu. Böyle soğuk bir karşılamayla aslında kendisini cezalandırıyordu.

Kulübeye girdiğimde peşimden geldi. Birbirimizden en uzak köşelere otururken iki yabancı gibiydik. Konuşacak çok şey vardı ancak ikimiz de susuyorduk. Aramızda rahatsız edici bir sessizlik vardı. Sırtını duvara yaslayarak otururken bir bacağını uzatmıştı, diğer bacağını ise dizinden hafif bükmüştü. "Biliyordun, değil mi?" Gözlerimin içine bakarken nefesini vererek başını arkasındaki duvara yasladı. "Hep biliyordun." Sağ eli yerdeydi, diğer eli de büktüğü dizinin üzerinde duruyordu. "En başından beri bunu sana yapanın ben olduğumu biliyordun. Peki, neden sustun?" Konuşsaydım ne değişecekti ki? Benim aksime Savcı her şeyi konuşmak istiyordu çünkü odasındayken masal bitince konuşmasına izin vermemiştim.

"Bize dair güzel anılar bırakmak istedim." Acı bir şekilde güldüm. "Hiç *biz* olmasak da."

Bunları konuşmak canını yakıyordu ancak buna rağmen konuşmak istiyordu. "Gitmeni istemiyorum." İçten gelen bir yakarıştı bu. Sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bunu durduramıyorum ama gitmeni istemiyorum!" Kalmam için çırpındığını görebiliyordum.

"Her şey olacağına varır, Savcı Hoca." Ayağa kalkıp ona doğru yürürken daha güzel şeylerden konuşmak istiyordum. "Değiştiremediğiniz şeylerin pişmanlığını çekmeyin." Yanına oturup dibine kadar girdim. "Ben iyi olacağım."

"Ben olmayacağım, Elzem." Bana dokunmak için elini uzattı ama buna hakkı yokmuş gibi eli havada kalmıştı. "Sensiz hiç iyi olmayacağım." Eli yanına düştüğünde aramızdaki mesafeyi geçemediği için içi acıyarak bana baktı. "Orası karanlık." Onu kahreden şeylerden biri buymuş gibi nefesini burnundan verdi. "Sen karanlıktan korkarsın."

"Orası nasıl bir yer? Takva bir ruh, yani sık sık oraya gidiyor olmalı." Gideceğim yer hakkında beni neyin beklediğini bilmediğim için bilgi almak istiyordum.

"Kötü," derken beni oraya nasıl göndereceğini düşünüyordu. İstese de kıyamıyordu bana. "Seni solduracak kadar kötü bir yer." Bu, birçok sorunun cevabıydı.

"Bunca zaman neredeydin, Elzem?" Ela gözleri kuşkuyla kısıldı. "Beslenmeye nasıl karar verdin ve kendini nasıl durdurabildin?" İkimiz de ilk beslenmede bir katliam yapacak kadar kontrolsüz olacağımı düşünmüştük. Ancak bir Aykırı olduğum için diğer Oyunbazların aksine kendimi durdurmakta hiç zorlanmamıştım.

"Bana soru sormayın, size yalan söylemek hoşuma gitmiyor," diye iç çektim. "Neden günün kalanında hiçbir şey olmamış gibi davranmıyoruz?" Tebessüm ederek ayağa kalktım. "Şu son altı saati her şeyi unutarak yaşayalım mı?" Son anlarımı onunla mutlu geçirmek istiyordum. Hayatımda yeterince dram ve keder vardı, bugünün farklı olmasını istiyordum.

Şu zamana kadar nerede olduğumu, ne yaptığımı çok merak ediyordu ama benimle geçireceği son saatleri gereksiz sorularla harcamak istemedi. "Elbette," diyerek bana istediğimi verdi. Ölmek üzere olan

birinin son dileğini yerine getiren birinin burukluğunu yaşıyordu. "Neden bana yemek yaparken tenindeki bu ışıltının sebebini açıklamıyorsun?"

"Daha fazla soru yok diye anlaştığımızı sanıyordum." Mutfağa yürüdüğümde peşimden geliyordu.

"Beslenirken yalnız mıydın?"

"Yorum yok."

"Yine sorun çıkaracak bir şeyler yaptın, değil mi? Kimin ruhuyla beslendin?"

"Merak etmeyin, anneleriniz hâlâ yaşıyor."

"Annelerim nereden çıktı şimdi?"

"Siz zeki birisiniz, hocam," dediğimde kısık bir sesle küfretmesi beni güldürdü. En çok onların ruhunu emmek istediğimi anlamıştı.

✳

Patatesleri yıkayıp kaynayan suyun içine atarak Savcı'ya baktım. *Hayır* dememe rağmen et doğruyordu. "Onları benim sebze yemeğimin içine koymuyoruz." Birlikte mutfağa girmek berbat bir fikirdi. Savcı yaptığım her şeyin içine ısrarla et koymak istiyordu. Ona defalarca vejetaryen olduğumu söylememe rağmen!

"Et olmadan yemek olmaz." Yine beni azarlayıp doğradığı tüm etleri diğer tencerenin içine koyunca sinirden güldüm.

"Etobur."

Buraya ilk geldiğimde mutfakta yiyecek hiçbir şey yoktu. Ancak şimdi dolaplar tıka basa doluydu. Savcı mezarlıkta notumu aldığı günden bu yana burada beni bekliyordu, değil mi?

Ben yemek için gerekli hazırlıkları yaparken Savcı dışarıda odun kırmıştı. Daha sonra benim için ocağı yakıp beni mutfakta tek başıma bırakmıştı. Ben mutfakta bir şeylerle uğraşırken ok ve yayını alıp kulübeden ayrılmış ve yarım saat sonra elinde üç tane yaban ördeğiyle geri dönmüştü. Dışarıdaki kuyudan bir kova su çekip onları kendisi yıkamıştı. İşin trajikomik tarafı, ördekleri iki kova suyla yıkamasıydı. Ben de yiyeyim diye avladığı ördekleri bol suyla yıkaması kalbimi eritmişti. Bir şekilde takası ona unutturduğum için nihayet ruhunda mutluluğu

solumaya başlamıştım. Benim yanımda asla mutsuz olmamalıydı çünkü bir tek benimleyken gerçek anlamda gülüyordu.

"Pişti sanki." Çok acıkmış olmalıydı ki tahta kaşığı tencereye uzatınca kaşığı elinden aldım.

"Yedinci kez söylüyorum, daha pişmedi!" Benim için mutfağı erzaklarla doldurmuştu ama günlerdir yemek yememiş gibi davranıyordu. Çok aç olduğunu gizleyemiyordu.

Sabırsızca yemeğe uzandı. "Kokusundan belli, pişmiş işte." Tencereyi ocaktan almaya yeltenince önüne geçerek onu durdurdum. "Daha pişmedi."

Açlığa dayanamıyor olmalıydı ki kaşlarını çattı. "Açım diyorum hatun, nesini anlamıyorsun?"

"Elmalarla idare edin."

Öğürür gibi tuhaf bir ses çıkartıp yüzünü buruşturdu. "Senin gibi otla beslenmeyeceğim."

"Elma bir meyvedir, ot değil."

"Et de değil."

"Et canavarı!"

"Elma kurdu!"

Birbirimize kızgın gözlerle bakarken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Yemeği pişmeden yiyemezsiniz." Ona masayı gösterdim. "Birazdan hazır olur, biraz oturun lütfen." Küfürle karışık bir şeyler homurdanarak masaya geçti. Bu adam açlığa hiç dayanamıyordu.

Nihayet yemek pişince Savcı benim için tencereyi ocağın üzerinden aldı. Yemekleri bakır taslara koyup masaya bıraktım. Savcı'nın tabağına daha fazla yemek koymuştum çünkü tüm tencereyi yiyecek gibi görünüyordu. Yerime oturduğumda tahta kaşıkla nasıl yiyeceğimi düşünüyordum. Bu şey parmaklarımın arasına sığmayacak kadar kabaydı. Savcı buna alışık olduğu için hiç zorlanmadan yemeğine yumuldu. Kaşığı orta ve işaret parmaklarımın arasına doğru şekilde yerleştiremiyordum.

Kaşığı sertçe masaya bıraktım, başımı kaldırınca Savcı'nın beni izlediğini gördüm. Ela gözlerinde sinirlerimi bozan bir kinaye vardı. "Temizliği ve yemek yapmayı biliyorsun..." Tabağındaki yemeği gösterdi.

"Çok da güzel yapıyorsun ama bir kaşığı ince parmaklarının arasına sığdıramıyor musun?"

Başımı kaldırıp ona sinirle baktım. "Ne münasebet!" Hafifçe öksürerek omuzlarımı dikleştirdim. "Dünya üzerinde yapamayacağım hiçbir şey olamaz." Önüme gelen saçlarımı omzumdan arkaya savurdum. "Yemek isteseydim kaşığı kullanmayı bildiğimi görürdünüz ama aç değilim."

"Güzel deneme."

"Haklı bir savunma."

Kaşığına yemek koyup bana doğru uzatınca hemen kafamı geri çektim. "Kaba olmak istemem ancak bir başkasının tabağından ve kaşığından yiyemem." Sevdiğim adam olması onun kaşığından yiyeceğim anlamına gelmiyordu. Annemin bardağından bile su içemezdim.

Keyifsiz gözlerle bana bakarken canı sıkılmış gibiydi. "Şu takıntıların çoğu zaman sinirlerimi bozuyor. Benimle öpüşmeyi sorun etmiyorsun ama kaşığımla yemeyi sorun ediyorsun. İkisinin birbirinden farkı yok."

Tenim ısınmaya başladığında açık sözlülüğü için onu boğabilirdim. Ayrıca ikisi arasında çok fark vardı! Uzanıp tabağımı önüne çekti. Kaşığımı tabağımdaki yemekle doldurup bana uzattı ama yine yemedim. "Üzgünüm ama beş yaşımdan beri kendi başıma yemek yiyorum. Birinin bana yemek yedirmesi, kendimi yetersiz hissettirir." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yetersiz hissetmekten nefret ederim," dedim sakince.

Her yaptığımla sinirleriyle oynadığım için yüzü kasılırken çenesindeki bir kas seğirdi. "Sürekli şunu yapmayı kes artık!" Tüm iştahı kaçtığı için kaşığı sertçe tabağın içine bıraktı. "Alt tarafı bir yemek bu, sana zayıf hissettirmemeli! Öyle olsa bile zayıflık her zaman kötü bir şey değildir."

"Benim hayatımda zayıflık sadece kötü olmadı, aynı zamanda öldürücüydü." Ağzımdan kaçırdıklarımla vücudu buz kesmişti. Kendime kızarak dilimi ısırdım. Bunları ona söylemek istememiştim. Tatsız şeyler konuşmak istemeyen bendim ama bu konuyu açan da ben olmuştum.

"Konuşalım." Nefesini sesli bir şekilde vererek sandalyesine yaslandı. Artık yemekle ilgilenmiyordu. "Bu, erteleyebileceğimiz bir konu değil." Bunu istemiyordum ama haklıydı. Aramızdaki sorunları konuşmadıkça şimdi olduğu gibi hep bir patlak verecekti.

Yemeklerimizi yedikten sonra birlikte mutfağı toparladık. İştahsız bir şekilde yediğimiz yemekten sonra mutfaktan çıkmıştık. Zaten ben o kaba kaşıkla doğru düzgün bir şey yiyememiştim. Çoktan akşam olduğu için Savcı kulübedeki gaz lambasını yakıp şömineyi tutuşturdu. Şöminenin yakınına küçük bir halı serip oturduğunda yanındaki yerimi aldım. Bir süre yan yana oturup ateşi izledik fakat daha fazla sessizliğe dayanamamıştı.

"Afra," diye mırıldandı içli bir sesle. "Onu severdim." Ruhundaki gerginliği hissettim, bununla yüzleşmek onun için kolay değildi. "Gevheri ailesinin tek kızı ve kalenin prensesiydi. Dört erkek kardeşi tarafından daima şımartılırdı. Onun tek bir gözyaşına yapmayacağımız hiçbir şey yoktu." Afra'nın ailesi tarafından bu kadar çok sevilmesi iyi bir şeydi. Sıraç da öyleydi, Itır ve beni hep çok sevmişti.

"Afra acı nedir, hiç bilmedi; öğrenmesine izin vermedik." Ablasına olan sevgisi ve özlemi sesine yansıyordu. "O dönemlerde sıklıkla kalede olurdum. Şimdi olduğu gibi kendimi suçlu hissetmezdim." Ailesinden uzak durmasının sebebi sadece takas değildi, değil mi?

"Benim yüzümden ifşa oldu." Midem kasıldığında Savcı gözlerini kaçırıp şöminedeki ateşi izlemeye başladı.

Kardeşini o mu ele vermişti?

"Araf'ta asillerin çocukları için bir yarışma düzenlenmişti. Afra da katılmak istedi ama buna izin vermedim. Bizim himayemiz altında yaşamaktan hep şikâyet ederdi. Herkese başının çaresine bakabileceğini kanıtlamak istiyordu. Yarışmalara katılırsa kontrolünü kaybedip kim olduğunu ortaya çıkarabilirdi." Sanırım onu böyle kıvrandıran şeyi anlamıştım. Afra'yı ifşa eden gerçekten oydu.

"Evet, bendim." Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamıştı. "Yaptığım tek hatanın sonuçları çok ağır oldu. Onun yarışmalara katılmasını engellemek için bulduğum tek çözüm, Afra'nın nişanlısıyla konuşmaktı. Afra ile birbirlerini çok seviyorlardı. Nişanlısı eğer gerçekleri bilirse Afra'yı korumak için onu ikna edebilirdi."

"Ama tam tersini yaptı, değil mi?"

"Evet!" Yumruklarını sıkarken öfkesi şöminedeki ateşten daha yakıcıydı. "Bir erkek için sevdiği kadın tüm inançlarından daha üstün olmalıydı. O piç kurusu, Afra'nın bir Aykırı olduğunu öğrenir öğrenmez

bunu klan liderlerine yetiştirecek kadar korkaktı!" Oysaki Savcı da Araf'taki acımasız kurallarla büyümüş ve onların doğrularıyla yetiştirilmişti. Ancak Savcı benim Aykırı olduğumu öğrenince beni ele vermek yerine sırrımı saklamayı seçmişti. Açığa çıkmamam için elinden geleni yapmıştı ama Itır beni ele vermişti.

Afra en büyük ihanete sevdiği adam tarafından uğramıştı, Savcı'nın bir suçu yoktu. Bu konuda kendisine işkence etmesi doğru değildi. "Sizin suçunuz değildi."

Geçmişi hatırlamak bile sinirlenmesine neden oluyordu. "Hayır, benim suçumdu!" Yanılıyordu, olanlar onun suçu değildi. Ablasını korumak için onun nişanlısıyla konuşması yanlış bir şey değildi. O gün olmasa bile bir gün Afra'nın sırrı ortaya çıkacaktı. O adamla evlendiğinde ikisi hep birlikte olacaktı. Uzun süre gerçekleri ondan saklayamazdı. Bunu yaptığında nişanlısı yine onu ele verecekti.

"Her şey bir anda altüst oldu, bunu önleyemedim," derken ona yakışmayan bir acıyı gözlerinde taşıyordu. "Klan liderleri babama baskı yapmaya başlayınca infazı onaylamaktan başka şansı kalmadı. O gün meydanda onu asacaklardı fakat Gedi..." Bu ismi tamamlayamayınca kardeşine küfretmesi çok komikti. Gediz, kendi adını lanetleyen bir deliydi.

"Üç silahşorlar onu kurtardı, değil mi?" diye sordum merakla.

Tatsız bir şekilde güldü. "O kadar muhafızdan kurtulmak, üçünün üstesinden gelemeyeceği bir şeydi. Hafız bir Muhafız, onun yetenekleri arasında kalkan yapmak yok. Kalkanlar, Işıktan Gelenlerin yeteneği," dediğinde gözlerimi belerttim.

"Onlara yardım ettiniz?"

"Sadece ben değil," diyerek bakışlarını benden çekti. "Dehliz ve Aybars da yardım edenlerin içindeydi. O üç serseri bunu bilmiyor. Herkesin sandığı gibi orada durup Afra'nın infazını izlemedik. Çağırdığım ruhlardan biri çok güçlü bir Işıktan Gelen'di. Hafız'ın kulağına büyü sözlerini o fısıldadı ancak o kargaşada Hafız bunun farkında değildi. Büyü sözlerini tekrarlaması aslında hiçbir işe yaramıyordu, o da dâhil herkes büyüyü onun yaptığını düşünmeliydi." Hayretler içinde kaldım. Savcı, Dehliz ve Aybars onlara yardım etmişti.

"Kan kalkanını çağırdığım ruh yaptı, onlar Hafız'ın yaptığını düşündü. Onlardan kastım o üç serseri. Oradakiler Yıkım'ın isyanına Hafız ve Asil'in de katıldığını bilmiyordu. İkisi enerjilerini gizleyip yüzlerini kapatmışlardı. Dehliz tüm Azınlıkları zayıflatarak onlara acı verdi ve herkes bunu Yıkım yapıyor sandı. Aybars o sırada Afra'ya yaklaşan herkesi öldürmekle meşguldü. Yıkım, Asil ve Hafız bu işin içinden yalnız çıkamazlardı. Çağırdığım ruhlar onlara ve diğerlerine belli etmeden üçünü koruyordu. Bize bakan herkes olanları sakince izlediğimizi sanıyordu ama hiç sakin değildik ve o esnada dikkat çekmeden çok şey yapıyorduk."

Meraklı gözlerimi kırpıştırdım. "Neden doğrudan ortaya çıkıp savaşmadınız?"

"Bunu yapabilirdik ancak Afra ve o üç serserinin güvenliği açısından bizim deşifre olmamamız gerekiyordu." Düşününce çok zekice bir taktikti. Kendilerini ele verselerdi sadece insanların onlara olan güvenini kaybetmezler, aynı zamanda onların planlarını önceden öğrenme şansını da kaybederlerdi.

Gediz bunu bilmediği için ikizlerden, yani Aybars ve Dehliz'den nefret ediyordu. Savcı'dan neden nefret etmiyordu? Gediz, o gün bir şekilde Savcı'nın yardımlarını hissetmiş olmalıydı.

"Çağırdığım Muhafız ruhlardan biri, oradaki herkese halüsinasyon gösterdi. Herkes Afra'nın kesilmiş başını gördü ama yerdeki o ceset Afra'ya ait değildi. Afra'nın öldüğünü düşünen Yıkım teslim oldu, daha sonra da sürgün edildi."

"Sanırım bundan sonrasını biliyorum."

Dudakları kıvrıldığında bana imayla gülümsedi. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Peki," diyerek başımı onun omzuna yasladım. "Dinliyorum."

Uzanıp saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurduktan sonra kolunu belime sardı. Sadece bu hareketiyle bile kalbim rotasını şaşırıyordu. Ona yaslanıp ateşi izlerken anlatmaya devam etti: "Başlarda herkes Afra'nın öldüğünü düşündü ama bir süre sonra liderler şüphelenmeye başladılar. Afra'nın güçlü enerjisi hâlâ Araf'ta hissediliyordu. Azınlıklar adaletin kılıcı olduğu için hep şeffaf olmalılar. Bu yüzden

onların yeteneklerinin arasında enerjilerini gizlemek yok. Afra'nın yaşam enerjisi Araf'ta hissediliyordu."

Sıkıntılı bir nefesten sonra beni izlediğini hissettim ama başımı kaldırıp ona bakmadım. "Benim yüzümden deşifre olduğu için başına tüm bunlar gelmişti. Onu koruyup saklamalıydım, Elzem. Herkes tarafından unutulmalıydı. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirdi." Tam bu kısımda ben devreye giriyor olmalıydım.

"Onu Araf'ın dışına kaçırmayı düşündüm ancak klanlar kolay kolay peşini bırakmazdı. Ne yapacağımı düşünürken bir gece ansızın Meliz benden yardım istedi." Belimi tutan kolu gerildi. "Ölü doğan bir bebeği kurtarmam için bana geldi. O bebeğin bir gün bana sen olarak döneceğini tahmin bile edemezdim," diyen sesi içliydi. "Ne büyük ceza ama!" Yaşadığı yoğun pişmanlığı her hücremde hissediyordum. Ne yazık ki onun pişmanlığı beni bu gece olacaklardan kurtaramayacaktı.

"Büyüyü yaptım." Ona baktığımda dalgın gözlerle ateşi izliyordu. "Büyü bitmek üzereyken Ölüler Diyarı'ndaki gardiyanlardan biri bana geldi. Tanrıların yasağını çiğnemek üzere olduğumu söyleyip beni uyardı. Ölülerden bir ruh çalmanın çok ağır bir bedeli vardı. Bir ruha karşılık büyüyü yapan kişi ya canından ya da kanından birini feda etmeliydi. Gardiyan bana bunları söyleyince o an aklıma Afra geldi. Ya canımdan çok sevdiğim biri olmalıydı ya da benim kanımı taşıyan biri. Annem dışında benim kanımdan olan kimse yoktu ama canımdan olan herkes Gevheri ailesine mensuptu. Afra'yı seçmemin sebebi onu daha az sevmemden kaynaklanmıyordu." Neden Afra'yı seçtiğini biliyordum.

"Afra'yı seçtim çünkü onu saklayacak bir yer bulmuştum. Gardiyanı takas için ikna ettim. Takasın daha sonra yeniden yapılmasını istedim çünkü Afra'yı orada bırakamazdım. Bebek..." dediğinde bana bakmaya yüzü yokmuş gibi başını eğdi. "O bebek büyüyüp yirmi dört yaşına girince takas yeniden olacaktı." Ve o gün gelmişti.

"Afra yirmi altı yıl boyunca saklanarak yaşamını sürdürdüğü için onu daha fazla gizlemem mümkün değildi. Bunu yapmaktan başka çarem yoktu." Demek o yüzden herkes elli yıl önceki katliamı konuşurken aklımda sürekli bir soru işareti oluşuyordu. Ben elli yıl önce doğmamıştım, takasın o yıllarda yapılması mümkün değildi. Elli yıl önce Afra deşifre olmuştu ve yirmi altı yıl boyunca herkesten saklanarak

yaşamıştı. Benim doğumumla takas yapılmıştı ve ben Ölüler Diyarı'ndan çıkarken Afra oraya gönderilmişti.

"O an yaptığım takasta yanlış hiçbir şey yoktu," diyen Savcı'nın sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Bebek ölü doğmuştu, ona ikinci şansını vererek fazladan yirmi dört yıl daha yaşamasını sağlamıştım. Afra da herkes tarafından unutulup hedef olmaktan çıkacaktı. Takas günü zaten ölü olan o bebek yeniden ölecekti, en başında olması gerektiği gibi. Ben de herkes tarafından unutulan ablamı alıp çok uzaklara götürecektim. Araf'ın dışında kendine yeni bir hayat kurabilirdi." Ona kızıyordum ama Itır için ben de aynısını yapardım. Bunu kabul etmek çok acı olsa da gerçek buydu. Ben de kardeşimi yaşatmak için aynı şeyleri yapardım.

Hiç tanımadığım bir bebeğe, üstelik ölü doğan bir bebeğe Itır'ı tercih edeceğimi biliyordum. Aslına bakarsak ben Itır için bir masumun kanını bile dökebilirdim. Konu kardeşim olduğunda gözüm hiçbir şey görmezdi. İşte, bu yüzden bana yaptığı şey için Savcı'ya kırılıyor ama ona kızamıyordum.

"Bilmiyordum, Elzem." Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki hangimiz için bu konuşma daha ağırdı, kestiremiyordum. "O bebeğin sen olacağını bilemezdim. O gece küçük bir bebeğin ruhuna karışan karanlığı bilmiyordum." Kaşları çatıldığında başını iki yana salladı. "Ruhundaki karanlığı gerçekten bilmiyordum. İnandığım her şey üzerine yemin ederim ki bunu bilseydim takasın olmasına izin vermezdim. Onun ileride sen olacağını bilmeden bunu engellerdim. Kendi ablamı korurken başka birine yirmi dört yıllık bir azap bırakacak biri değilim." Bu konuda yalan söylemediğini biliyordum. Ancak bilerek veya bilmeyerek bana büyük acılar yaşatmıştı.

Her şeyi başlatan oydu.

Gözlerimin içine bakarak konuşmamı bekledi. Bir şeyler söylememi hatta ona nefret kusmamı bekledi ama bunu yapmadım. Tek yaptığım sessizlik içinde başımı onun omzuna yaslayıp boş gözlerle ateşi izlemekti. "Zordu," diye iç çektim. "Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Ben yıllardır başlattığınız şeyi bitirmeye çalışıyorum." Acı acı güldüm. "Sizin engel olamadığınız bu şeyi neredeyse bitiriyordum." Bunu durdurmaya onun bile gücü yetmiyordu ama ben yapıyordum. Bir imkânsızı başarmaya çok yaklaşmıştım.

"Uykum geldi, biraz uyumak istiyorum." Onu arkaya doğru iterek yere sırtüstü uzanmasını sağladım. Yanına uzanıp başımı göğsüne yasladığımda kollarıyla beni sardı. Beni göğsüne çekince gözlerimi yumdum. Başımın altında atan kalbinin sesi beni rahatlatıyordu. "Sizden önce bir erkeğe sarılıp uyumamıştım." Gözlerim kapalıyken kıkırdadım. "Kimseyle sevişmeden öleceğim," dediğimde bu onu güldürdü.

"Biraz ciddi ol," dedi ama bunları söylerken o da gülüyordu.

"Nasıl bir duygu, merak ediyor musunuz?" diye sorduğumda neden bahsettiğimi bildiği için başımı yasladığım göğsü gerilmişti. O da daha önce kimseyle sevişmemişti.

"Senden önce *hayır* ama sen hayatıma girdiğinden beri bunu düşünmediğim tek bir anım olmuyor." Bundan bahsetmesi bile vücudumu ısıtıyordu.

Başımı kaldırıp çenemi göğsüne yaslayarak merakla ona bakmaya başladım. "Yaşınız benim yaşımın üç katı. Gerçekten daha önce hayatınızda bir kadın olmadı mı?"

Ellerinin saçlarıma küçük dokunuşlar bırakması daha çok uykumu getirmişti. Sevdiği bir manzarayı seyreder gibi beni izlerken, "Sadece sen," dedi tereddüt bile etmeden.

"Sadece ben mi?" Yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken iç çekti.

"İyi ki sen."

"İkimiz de bazı konularda deneyimsiz ve acemiyiz." Gözlerimi gözlerine kenetleyip kirpiklerimin altından ona baktım. "Neden biraz sınırları zorlamıyoruz?"

Ahlaksız teklifim karşısında başımı göğsüne bastırıp, "Uyu, Elzem," dedi. Bu adamın yanında delirecektim.

"Uykum yok."

"Az önce vardı."

"Ama şimdi yok."

"Uslu uslu uyuyorsun, itiraz kabul etmiyorum." Uslu durmak benim kanımda yoktu, o dediği nasıl olacaktı?

"Bir kadın olarak hayatımdaki erkekten beni öpmesini talep ediyorum."

Ve o kahrolası gülüşünü duydum. "Reddedildi!"

"Hadi ama nasıl bir his olduğunu sadece ben mi merak ediyorum?" Başımı tekrar kaldırıp ona baktım. "Dudaklarım zehirli diye mi beni reddediyorsunuz? Beni daha önce de birçok kez öptünüz. Yeni beslendiğim için bu kontrollü olmamı sağlar. Üstelik ben bir Aykırı'yım, diğer Oyunbazlar için tutku açlığı tetikleyebilir ama ben onlardan farklıyım. Bugün beslenirken bile kendimi durdurabildim." Kendi ırkımdan biriyle birlikte olmak istemiyordum. Bana yasaklı olan bu adamla tüm yasakları çiğnemek istiyordum.

"Evet, dudakların zehirli." Elini kaldırdı ve başparmağı dudaklarımın üzerinden gezindi. "Zehirli olan sadece dudakların değil, sen bir bütün olarak zehirsin." Bakışları gittikçe koyulaşırken ruhunda yavaş yavaş yükselen şehvet, ateşle oynadığımı gösteriyordu. "Ve ben bu zehri sonuna kadar içmek için deli oluyorum." Gözleri dudaklarımda oyalanırken vücudu kaskatı kesilmişti. "Ama bunu yapamam. Beni engelleyen şey bana zarar verme ihtimalin değil, sana zarar verme ihtimalim." Bana zarar veremezdi, burada tehlikeli olan bendim.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Gözlerinin elası koyulaştığında sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. "Biz ölümsüzler bazı konularda kontrolsüz olabiliriz, Elzem. Kadınlarımız da bizim gibi olduğu için sorun olmuyor ama sen bir fânisin. Bir ölümsüzle yakınlaşman zarar görmene neden olabilir." Kısacası *sarılsam bile kemiklerin kırılır, zorlama beni,* diyordu.

Ne demek istediğini anlayınca şaşkınlıktan ona bakakalmıştım. "Her konuda bu kadar vahşi olmak zorunda mısınız?"

Bakışlarından muzır bir parıltı geçerken çok eğleniyor gibiydi. "Vahşi değiliz, siz fâniler fazla zayıfsınız."

"Ben fiziksel olarak da güçlüyüm."

"Sen mi?" Vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi güldü. "Sen gördüğüm en nahif ve kırılgan kadınsın. Senin gibi bir saray leydisi, benimle geçireceği bir geceden sağ çıkamaz."

Huysuzluk ederek kollarının arasından çıkmaya çalıştım. "Bir ölümlüyüm diye beni beğenmiyor musunuz?" Kaşlarım çatıldı. "Neden gidip kendiniz gibi ölümsüz kadınlarla olmuyorsunuz?"

Öfkem onu eğlendirdiği için dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Ölümsüz kadınları siktir et, ben seni istiyorum." Omurgama yakıcı bir his yayılmıştı.

Yukarı doğru biraz kayıp ellerimi göğsüne bastırarak üzerine eğildim. "O zaman beni ne kadar istediğinizi gösterin." Saçlarım yüzünün iki yanına dökülürken dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "Beni durdurabilirsiniz." Ilık nefesim dudaklarına çarptığında sertçe yutkundu. Kısık ama kışkırtıcı bir sesle konuşup gözlerinin içine baktım. "Dur derseniz dururum." Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdığımda iniltisi gırtlağından hırıltıyla karışık çıkmıştı.

Ensemdeki saçlarımı kabaca tutup başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Bakışları fazla sabırsız ve yakıcıydı. "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin!" Dişlerinin arasından boğuk bir sesle konuştuktan hemen sonra belimi kavradığı gibi beni altına almıştı. Sırtım sert zeminle buluştuğunda dudaklarımızın arasındaki mesafe kapandı. Beni öpmek için daha fazla bekleyememişti.

Savcı kontrolünü yitirmiş gibi beni hoyratça öperken ellerimi boynuna dolayarak ona karşılık vermeye başladım. İkimiz de tutkularımıza teslim olmuştuk. İlk deneyimimizi birbirimizin kollarında yaşarken bundan pişman olmayacağımı biliyordum. Onu istiyordum. Bu gecenin son gecem olduğunu bilmek beni cesur olmaya itiyordu. Tüm kuralları yıkmamızı sağlayan şey, bunun ilk ve son kez olduğunu bilmemizdi. Savcı bu gece sevdiği kadını kaybedeceğini bildiği için öpüşleri fazla sahiplenici, dokunuşları doyumsuzdu. Bunun bitmesini hiç istemiyordu çünkü bu gecenin tekrarı olmayacaktı. Bense ölmek üzere olan birinin burukluğunu yaşadığım için içimde hiçbir şeyin ukde kalmasını istemiyordum. Yarım kalan onlarca hayalin ardından sevdiğim adamın kollarında olmayı sorun etmiyordum. Bu bizim birbirimize vedamızdı.

Onu üzerime çekip soluksuz bir şekilde öperken belimdeki eli karnıma doğru uzandı. Parmakları korsemin bağcıklarında durduğunda son anda kontrolünü sağlayıp hemen üzerimden çekildi. Hızlı hızlı nefesler alırken, "Siktir!" dedi yüzünü sertçe ovuşturarak. "Durmalıyız, sana zarar vermek istemiyorum!" Sandığı kadar kırılgan değildim!

Ayağa kalkarak korsemin bağcıklarını çözdüm. Korseyi çıkarıp yere attığımda beni uyararak, "Elzem, rahat dur," dedi ama onu dinlemedim.

Gözlerinin içine baka baka elbisemin tüm bağcıklarını açtım ve omuzlarımdan aşağıya doğru çektiğimde ayaklarımın önüne düştü. Savcı'nın vücudu taş kesilirken gözlerini benden ayırmıyordu. Şimdi onun karşısında ince içlik, yani gecelikle duruyordum.

Arkamdaki şömine yanmaya devam ettikçe ateşin ışığı vücuduma yansıyor ve bedenimin kıvrımlarını ona gösteriyordu. Savcı gözlerini vücudumdan ayıramazken boğazı kurumuş gibi yutkunmaya çalıştı. Kararan gözleriyle baştan ayağa beni izliyordu. Bakışları gecelikten bile belli olan dik göğüslerimin uçlarını bulduğunda ruhundaki arzu devasa bir boyuta ulaşmıştı.

Ela gözleri endişe verici derecede koyulaştığında nefes alışları da hızlandı. "Nasıl tehlikeli bir oyun oynadığını bilmiyorsun, Oyunbaz!" Kolumdan tuttuğu gibi beni aşağıya çekerek üzerine düşürdü. Daha ben ne olduğunu anlamadan beni altına alıp öpmeye başladığında artık istesem de onu durduramazdım. Zaten durmasını istediğim de yoktu. Savcı'nın dudakları bana nefes aldırmazken eli çoktan geceliğimin altına sızmaya başlamıştı. Dokunuşlarına teslim olarak kendimi onun kollarına bırakmıştım.

✦

Aceleyle geceliğimi giyip banyodan çıktığımda sinirden ıslak saçlarımı bile kurutmamıştım. Attığım her adımda canım yandığı için yürümekte güçlük çekiyordum. Dün gece Savcı beni uyarırken neden bahsettiği hakkında zerre kadar fikrim yoktu. Geceyi düşündüğümde bile kaburgalarımdaki sızı artıyordu. Nefes aldıkça göğüs kafesime batıp canımı yakan bu hasarlı kaburgalar Savcı'nın eseriydi. Seksen yılın cinsel açlığını bir gecede gidermeye çalışacağını tahmin bile etmemiştim. Dün gece vahşi tutkularla hareket ederken bir ölümlü olduğumu unutmuştu. Kaç kaburgamı çatlattığının farkında mıydı?

Gerçek anlamda canımı yakmıştı ama o esnada bunu önemseyememiştim çünkü acıdan daha büyük duyguların esiriydim. Bana yaşattığı acı, verdiği hazdan daha fazla değildi. Her detayıyla unutulmaz bir geceydi. Onunla yaşadıklarımızı düşündükçe nasırlı, hoyrat ellerini vücudumda istiyor; o ellerin çıplak tenimde yarattığı hissi tekrar tatmayı arzuluyordum. Dudaklarımdan kayan dudaklarının vücudumda gezinmesi, dişlerinin izini bırakması ve o edepsiz dilinin yaptıkları...

Ah, inanılmazdı. Düşünmek bile bacaklarımın arasının zonklamasına neden oluyordu.

Banyodan çıkıp içeri girdiğimde Savcı pencerenin önünde dikiliyor ve dışarıyı izliyordu. Üzerinde pantolon dışında hiçbir şey olmadığı için dudaklarımı ısırarak sırt kaslarına bakmaya başladım. Tırnak izlerimi taşıyan kaslı sırtına dokunmak isteyen parmaklarım karıncalanıyordu. Adım seslerimden geldiğimi anladığı için yönünü bana doğru çevirdi. Ela gözleri geceliğin açık yakasından görünen boynumda oyalandı. Tenimde bıraktığı izlere yoğun bir ifadeyle bakıyordu. "İyi misin?"

"İyi miyim?" Geceliğin yakasını biraz daha sıyırarak ona eserini gösterdim. "Tenimde bıraktığınız morluklardan dünya haritası çıkar!" Seks esnasında bana ne yaptığını, yaşadığım heyecandan anlamamıştım ama banyo yaparken gördüğüm morluklar beni çıldırtmıştı. Yerdeki boş testiyi alıp sinirle ona fırlattım. "Kemiklerime kadar her yerim acıyor! Dayak yemiş gibiyim!" Konuşurken sesim pürüzlü ve hırıltılı çıkıyordu çünkü neredeyse kırdığı kaburgalarım çok ağrıyordu.

Ona fırlattığım testiyi havada yakalayıp sakince yere bıraktı. Doğrulduğunda hâlâ aç gözlerle vücudumu süzüyordu. "Sana karşı oldukça naziktim."

"Nazik mi?" Yüzümde hayret dolu bir ifade vardı. "İki kaburgamı çatlattınız!"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken gözlerinde haylaz parıltılar vardı. "Sen bir şifacısın, iki kaburganın çatladığını düşünüyorsan gerçekten öyle olmalı."

"Ve bu sizi eğlendiriyor mu?"

"Tam aksine, suçluluk duyuyorum." Yakışıklı suratında iğneleyici bir şeyler vardı. "Beni eğlendiren şey kollarımın arasından çıkana kadar kaburgalarındaki hasarı hiç fark etmemen." Göğüs kafesimi işaret etti. "İlk kez şifacı olman beni mutlu ediyor, biz konuşurken bile vücudun kendisini iyileştiriyor."

"Ama bu sizin doyumsuz bir hayvan olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor!"

Dudağının köşesi titrediğinde neredeyse kahkaha atacaktı. "Az önce bana hayvan mı dedin?"

"Haklısınız, bu çok kaba oldu, bir dakika." Bir süre sessiz kalıp benim gibi bir hanımefendiye uygun birkaç küfür düşündüm. Ciddi anlamda bunu düşünmüştüm ve Savcı aklımın neyle meşgul olduğunu anladığı için gülerek bana doğru yürüdü.

"Anlaşılan kraliçe hazretlerinin bu duruma uygun küfürleri yok."

Somurtarak ona ters ters bakmaya başladım. "Rica ederim, dalga geçmeyin." Çenemi kaldırdım. "Geceyi vahşi bir barbarla geçirdiğim için beynim kısa devre yaptı." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yoksa her duruma uygun birkaç sözüm olur," diyerek elimin tersiyle saçlarımı arkaya savurdum.

Kaldırdığım başıma, dikleştirdiğim omuzlarıma ve arkaya doğru savurduğum saçlarıma bakarken gözlerinin elası koyulaştı. "Şu üç hareketin, sende çekici bulduğum başlıca şeylerden bazıları." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dibime kadar girdi. Başını eğip üzerime eğildiğinde gözlerinde gördüğüm vahşi tutku soluğumu kesmişti. "Kendini beğenmiş şımarığın tekisin. Kibirli, kuralcı, takıntılı ve otoritersin." Yüzünü yüzümün hizasına getirdiğinde bana tüm dünyasıymışım gibi bakıyordu. "Bunlar hep nefret ettiğim özellikler ama sende taptığım şeylere dönüşüyor." Ilık nefesi dudaklarıma çarparken, "Elzem," diye fısıldadı. "Otoritesine boyun eğeceğim tek insan sensin."

Midemde kelebekler uçuşuyordu.

Çenemi tutup başımı kaldırdığında gözlerini gözlerime kenetledi. "Sen değil, ben senin kölenim." Bunun doğruluğundan şüphesi yokmuş gibi sözleri keskindi. "Kâinat üzerinde emrine amade olduğum bir tek sen varsın. Hiç anlamıyorsun, değil mi?" Kısık sesle konuşurken bakışları sıcacıktı. "Bir ordu dolusu ruhun efendisiyim ama benim efendim sensin."

Heyecan içinde ona gülümsedim. "Bunun anlamı birlikte Araf'ı ele geçirme teklifimi kabul ettiğiniz mi?" diye sorduğumda başını geriye atıp gür bir kahkaha attı.

"Bunu sormanı bekliyordum." Anlaşılan bazı konularda onu hiç şaşırtmıyordum.

Gülüşüne engel olmaya çalışarak ıslak saçlarımı boynumdan çekti. Eğilip morluklardan birine dudaklarını bastırınca kahretsin ki içim titredi. "Seni gördüğüm ilk günden beri vücudunda bırakmak istediğim

izler." Olamaz, bu ses tonunu artık iyi biliyordum. Dün gecenin tekrarını istiyordu.

Boynuma küçük öpücükler kondurup geceliğimin bağcıklarını çözmeye kalkışınca gülerek ellerini tuttum. "Çok pis dayak yemiş gibiyim. İkinci kez kollarınıza atılmak için deli olsam da vücudum bir kez daha bunu kaldıramaz. Önce kaburgalarım iyileşme..." demiştim ki beni öperek susturdu. Aralık kalan dudaklarımın arasına hoyratça sızınca vücudumdaki onca acıya rağmen ona karşılık verdim. Beni öptüğü an direncim kırılmıştı.

Soluğumu kesen uzun öpücükten sonra nefes nefese ondan ayrıldım. "Kurallara ne oldu?" Ellerimi çıplak kaslarına bastırıp tırnaklarımı göğsüne geçirdim. "Şimdi uslu durmayan kim?"

Tırnaklarımın göğsüne yaptığı şeyle inlerken sıktığı dişlerinin arasından, "Artık hiçbir kural, kadınıma dokunmamı engelleyemez!" dedi sahiplenici bir tutumla. Geceliğin yakasını sıyırıp omzumu açığa çıkarırken ruhundaki şehvet hiç dinmiyordu. "Elzem..." Sesi hırıltılı çıkarken parmakları çıplak omzuma kışkırtıcı bir yavaşlıkla sürtündü. "Biraz kendini toparlamış gibisin."

"Başım ağrıyor benim!" Tipik Türk kadını savunmasını daha ilk gecede yaptığıma inanamıyordum.

Gülmemeye çalışarak dudaklarıma uzandı. "Bahane üretme, başın ağrımıyor."

Kafamı geri çekerek ayartıcı öpücüklerinden kurtuldum. "Evli bile olmadığınız bir kadınla neler yapıyorsunuz, hocam..." diye ona sataştığımda eğilip beni kucağına alarak ayaklarımı yerden kesti. Bakışları fazla muzırdı.

"Şu siktiğim *hocam* lafından kurtulmak için bile seninle evlenebilirim." Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Belki o zaman *hocam* yerine *kocam* dersin!"

"Sizinle evlenmezdim."

"İş o noktaya geldiğinde başkasının kocan olmasına izin verir miyim sanıyorsun?" Isınmam için beni yanan şöminenin yanına bırakıp üzerime eğildi. "Sen kabul etmek istemesen de benimsin." Kalbim teklediğinde yutkunarak ona bakıyordum. "Birine ait olacaksan bu sadece ben olabilirim." Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakıp, "Haberin yok

ama sen hep benimdin," dedi katı bir sesle. "Farklı ırklardan olmamız bir şeyi değiştirmez, biz hep birbirimize aittik. Artık daha iyi anlıyorum, biz yıllarca birbirimizi bulmayı bekledik." Nefes dahi alamadım.

Beni sözlerinin etkisinde bırakarak banyoya girip bir havluyla geri döndü. Yanımda durup büyük bir özenle saçlarımı kurulaması tebessüm etmemi sağlamıştı. Kitapların yanında eski, gümüş bir tarak vardı. Benim yerime saçlarımı tararken tek bir saç telimi bile incitmekten korkuyordu. Elbisemi giydirirken bağcıklarını bile o bağlamıştı. Küçük bir çocuğa bakar gibi benimle ilgilenmesi kalbimi eritiyordu. Banyo yapacağım suyu kuyudan çekip benim için ısıtmıştı. Birlikte geçirdiğimiz şu kısacık sürede üzerime titreyerek daha önce hiç tatmadığım birçok duyguyu yaşatmıştı.

Başımı çevirip dışarıya baktım. Güneş doğmak üzereydi. "Neden beni almaya gelmediler? Takasın dün gece olacağına çok emindim."

Camdan dışarıya bakarken gözleri sıkıntılıydı. "Ebrar'dan bunu biraz geciktirmesini istedim." Omuzları gerildi. "Birazdan gelirler." Bunları söyledikten sonra mutfağa girmişti.

Bir süre sonra elinde bir tepsiyle mutfaktan çıktı. "Bana ne hazırladınız?"

Yanıma gelince tepsiyi önüme bıraktı. "Yemek yapmayı bilmem." Bağdaş kurarak karşıma oturup derin bir nefes aldı. "Bir şeyler hazırlamaya çalıştım." Çay demlemiş, yumurta pişirmişti. Yanına domates ve salatalık doğramıştı, bir de kayısı reçeli vardı.

"Harika görünüyor." Ben yumurtayı pek seven biri değildim. Neyse ki mutfakta elma vardı.

Elleriyle bir şeyler hazırlamışken sadece elma yiyerek onu üzmek istemedim. Ekmekten küçük bir parça koparıp yumurtaya uzattığımda bileğimi tuttu. Sıkıntılı ifadesi yumurtaya attığım bakışları yakaladığını gösteriyordu. "Seni nasıl besleyeceğimi bilmiyorum." Yemek konusunda bu kadar seçici olmam canını sıkıyordu. "Kendi dünyanda ne yiyip içiyorsun, merak ediyorum. Tüm gün elmayla besleniyor olamazsın, değil mi?"

"Brokoli, haşlanmış patates, salata veya kabak. Sebze ağırlıklı beslenirim ama arada revani tatlısı yer ve bolca kahve içerim. Ay çörekleri kahvaltıda görmek istediğim şeylerden biridir."

Tiksinmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Yemek diye saydıklarının hepsi tatsız şeyler. Zayıflamak için mi bu şeyleri tüketiyorsun? Zayıf kadınları benim dünyamda kimse sevmez. Kadınlarımız da bizim gibi savaşçı olduğundan gücünü korumak için nasıl beslenecekleri iyi bilirler." Evet ama ben onların kadınlarından biri değildim. Buradaki kadınlar akşama kadar kılıç sallayıp ağır işlerle meşgul oldukları için hiç diyet yapmadan yediklerini eritebiliyorlardı.

"Reçelle bir sorunun var mı?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Hangi şartlar altında yapıldığını bilmeden yiyemem." Böyle konserve şeylerden özellikle uzak dururdum çünkü raf ömrü çabuk tükeniyordu.

Yumurtadan sonra reçeli de elemem onu kızdırmıştı. "Ne yiyeceksin peki? Gereksiz ayrıntılara takılarak kendini aç bırakmana seyirci kalamam!"

"Gereksiz değil." Ona kayısı reçelini gösterdim. "Bunu yapan kişi kayısıları yıkadı mı? Yıkadıysa kaç kez yıkadı? O esnada saçları bağlı, tırnakları kısa ve temiz miydi? Karıştırırken kıvamını kontrol etmek için tadına her baktığında kaşığı değiştirdi mi? Yoksa ağzına götürdüğü o kaşığı tencerenin içine mi daldırdı? Tüm bunları düşünmeden yemeğe başlayamıyorum. Öyle değilim ama ben OKB olmaya en yakın adayım."

Ela gözleri kısıldı. "OKB ne demek?"

"Obsesif Kişilik Bozukluğu."

"Ne anlama geliyor?"

"Tekrarlayan takıntılar, istenmeyen düşünceler, sıkıntı ve endişe veren dürtülere sahip olan kişilere denir. Bir nevi sürekli olumsuz düşünme hastalığı da diyebiliriz. OKB olmanın sadece bir adım uzağındayım. Bunun olmaması için sık sık zihnimi rahatlatıyor, sınırlarımı genişleterek dürtülerimi törpülüyorum."

Bahsettiğim şeyi tam olarak anlamadığı için omuzları gerilmişti. "OKB dediğin şeyden olursan ne olur?"

Güldüm. "Aslında şu an olduğum kişiden daha fazlası olmam. Zaten yarı OKB sayılırım." Onu rahatlatmak için gözlerine sıcak bir ifadeyle baktım. "Bahsettiğim şey ölümcül bir şey değil, sadece psikolojik bir rahatsızlık. Daha iyi hissettirecekse OKB değilim."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı. Reçel de menüden elenince kaşlarını çatarak domates tabağını önüme itti. "Bununla bir sorunun yoktur umarım!" Farkında olmadan bana sesini yükseltince gülmeye başladım.

"Yeterince yıkadıysanız sorun yok." Bir dilim domates aldığımda bana bakışları tersti.

"Sen ye diye o şeyi tam beş kez yıkadım!" Yumurta tavasını gösterdi. "Yumurtaları bile yıkamıştım, hem de yedi kez," deyince kahkaha attım. Çok tatlıydı.

Domates ve salatalıkla açlığımı bastırırken çaylarımızı doldurdum. Bakır kupayı burnuma yaklaştırıp çayın buharını içime çektim. Aldığım kokudan memnun bir şekilde, "Hımm," diye mırıldandım. "Karanfil, tarçın, ıhlamur ve biraz da ebegümeci?"

Çayın kokusunu solurken kapattığım gözlerimi açınca tebessüm ederek beni izlediğini gördüm. "Bana biraz kendinden bahset, seni çok az tanıyorum."

"Ben bir çiçeğim."

Gülerek başını iki yana salladı. "Kendine övgüler yağdır demedim, kendinden bahset dedim. Elzem Akay gerçekte kim?"

"İyi ya, ben de bunu yapıyorum."

"Ciddi olmayı dene."

"Bir arının bal yaptığı çiçekten yılan zehir yapar." Tüm ciddiyetimle gözlerinin içine bakmaya başladım. "Ben bir çiçeğim; kimine bal, kimine zehir." Kısık bir sesle küfretti çünkü kendimi bu kadar iyi tarif etmemi beklemiyordu.

"Beyaz gülleri severim, bunu zaten biliyorsunuz." Sıcak çayı yudumlarken istediği gibi ona kendim hakkımda bilgiler vermeye başladım. "Kahve ve çayı şekersiz içerim. Kahve acı, çay da demli olmalı. İşkolik biri olduğum için boş durmayı sevmem. Boş durduğum anlarda bile aklım hep yaptığım veya yapacağım şeylerle meşgul olur. Temizlik ve yemek konusundaki takıntılarımı biliyorsunuz. Farklı takıntılarım da var, mesela çok üzgün olunca adımlarımı sayarım."

Kaşları yukarı havalandı. "Adımlarını mı sayıyorsun?"

"Evet, bunu kimse bilmez ama beni deli eden bir alışkanlık. Simetri hastalığımı belki fark etmişsinizdir. Her şey düzgün ve yerinde olmalı.

Panikatağım var, bunu da biliyorsunuz. Genelde karanlıkta ortaya çıktığı için ciddi krizler geçiriyorum. Saçlarımı kesmekten nefret ettiğim için sadece ucundaki kırıklarını aldırırım ama bu bile sinirlerimi bozar. Yazmayı çok seviyorum, kaç defter eskittiğimi tahmin bile edemezsiniz. Başkalarının bana koyduğu kuralları çiğnemeye meyilliyim ancak kimsenin benim koyduğum kuralları çiğnemesine izin vermem," dediğimde bu onu güldürdü.

"Bilmez miyim!" diyen sesi hayıflanır gibi çıkmıştı.

"Hakkım olduğunu düşündüğüm şeyi alırım, bu konuda kimse beni durduramaz," diye kendimden bahsetmeye devam ettim. "Sadece şımarık, kibar ve güzel değilim. Kinciyim, hırslıyım ve intikamcıyım. Bana yapılanları asla unutmam ve unutturmam." Gerilen vücudunu hissettim. Beni bir takasa kurban ettiğini hiç unutmayacağımı ve ona da unutturmayacağımı düşünüyordu. Oysaki bu konuda onu kafamda çoktan aklamıştım. Onun Afra için yaptıklarını ben de Itır için yapardım.

Başını omzuna eğip beni izlemeye başladı. "Kısacası her konuda fazla iddialısın."

"İddia da bir kumar değil midir? Ya batarsın ya da çıkarsın. Birilerinin hükmü altında olmaktansa neden onları yöneten ben olmayayım?" Kaybedecek neyim vardı ki? Birilerinin boyunduruğu altında lüks içinde yaşamak bir kazanç olamazdı. Bu zaten batmak değil miydi?

Sıkıntıyla nefesini veren Savcı, "Yetinmeyi bilmiyorsun," dedi sitemle. "Fazla hırslısın ve güce karşı doyumsuzsun."

"Ben bir ülkenin parçası olmak istemiyorum, o ülkeyi yönetmek istiyorum." Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı onun gözlerine kenetledim. "Bunun nesi kötü?"

Kendini tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladı. "Bunu o kadar masum bir şekilde söylüyorsun ki sanki pazarda bir sepet elma istiyorsun."

"Ağacı dururken neden bir sepet elmayla yetineyim?" diye homurdandım. "Kimse beni anlamıyor." Bir şeyleri ucundan istemiyordum, kaynağını istiyordum. Ortada hakkım olan bir taht varsa ben o tahtı alacaktım, nokta.

Çaylarımız bitince aramızdaki tepsiyi kenara çektim. "Diyelim ki ben Ölüler Diyarı'na gitmiyorum ve Oyunbazlar hiç lanetlenmedi." Ağzından laf almaya çalışarak ona sırnaştım. "İkimizin klanları arasında bir savaş çıksa ne yapardınız?" Uzanıp başını dizlerime koyarak yattığı yerde beni izlemeye başladı.

"Bu savaşın içinde sen de olur muydun?" Hem de en ön safta.

"Evet."

Gözlerinden hoşuma gitmeyen karanlık bir his geçti. "Kendi klanımın yanında yer alırdım. Savaşlar, güç ve iktidar hiç ilgimi çekmedi ama Oyunbazların içinde sen varsan karşında olurdum."

"Neden?"

Bana öyle bir baktı ki bu bakışı sebepsiz yere kalbimi hızlandırdı. Gizemli bakan gözlerle, "Öyle bir şey olsaydı bunun cevabını alırdın," dedi düşünceli bir sesle.

Parmaklarımı çikolata kahvesi saçlarına daldırıp her bir tutamına dokundum. Saçlarıyla oynarken gözlerini dahi kırpmadan beni izlemeye devam ediyordu. Gözlerim sol kolundaki dövmesini buldu. "Bunu ne zaman yaptırdınız?" Nereye baktığımı anladığı için tebessüm ederek cevap verdi:

"Ezelden beri var."

Buradaki herkes klanının simgesini tenine kazırdı. Koruyucuların simgesi ok ve yay olduğu için Savcı, sol kolunun iç tarafına ok dövmesi yaptırmıştı. Dirseğinin hemen altında başlayan okun ucu bileğinin iç kısmına kadar uzanıyordu. Mürekkebin en yoğun olduğu kısım uç kısmıydı. İtiraf etmeliydim bu dövme onun kolunda çok iyi duruyordu. Ne fazla abartılıydı ne de sıradan.

"Devam et." Beni benden dinlemeyi sevmişti. "Bana kendinden bahset."

"Neden merak ediyorsunuz?" Dizlerime başını koyup böyle uzandığında ruhunda tatlı bir huzur oluşuyordu.

"Seni tanıyacağım kadar birlikte vakit geçiremedik," diye pişmanlıkla iç çekti. "Daha önce Bilge arkadaşından öğrendiklerim de yetersiz."

Konuşmak için dudaklarım aralanmıştı ki dışarıda beliren davetsiz misafirlerimizin ruhlarını soludum. "Geldiler, hocam," diyen sesim buruktu. "Kalkıp uğurlayın beni." Ölüler benim için gelmişti.

Veda zamanıydı.

Başını dizimden kaldırıp kontrol etmek için ayağa kalkınca ben de ayaklandım. Birlikte dışarı çıktığımızda yanılmadığımı gördüm. Dışarısı sisle kaplıydı. En yoğun olduğu yer ise büyük bir ağacın gövdesiydi. Onun bir geçit olduğunu biliyordum. Ağacın gövdesinden gri dumanlar çıkıyordu, dumanların içinden iki kişi çıktı. Gri pelerin takan bu iki kişi kapının sağında ve solunda durup beklemeye başladılar. Pelerinlerin şapkası yüzlerini gizliyordu ama bellerine taktıkları kılıçları görebiliyordum.

Şapkalar burunlarının üstüne kadar geldiği için düz bir çizgiden ibaret olan dudakları dışında bir şey görünmüyordu. Daha sonra kapıdan bir pelerinli daha çıktı. Ancak o, bize doğru yürürken pelerinin şapkasını çıkarmıştı. Orta yaşlarda güzel bir kadındı. Solgun teninde ilk dikkatimi çeken şey renkli gözleri ve kızıl saçlarıydı. Yuvarlak yüz hatları ile çok daha genç görünüyordu. Sol yanağında beyaz tebeşirle çizilmiş gibi sonsuzluk işareti vardı. O Ölüler Diyarı'nın gardiyanıydı ve ölüm, sonsuzluk demekti. Bu yüzden sonsuzluk işareti vardı.

Bize doğru yürürken gözleri Savcı'nın üzerindeydi. "Zaman geldi, Savcı," dediğinde soğuk enerjisine rağmen sesi sıcacık çıkmıştı. Eski bir arkadaşa bakar gibi bakıyordu. "Kız artık ölülerin."

Savcı, "Ebrar," diye mırıldanıp başıyla ona küçük bir selam verdi. Ona beni gösterdi. "Elzem'in oraya kendi bedeniyle gitmesini sağlayabilir misin?"

Tam karşımızda duran Ebrar'ın yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. "Bir ruh emiciyi ruhlar âlemine bedeniyle götürmemi mi istiyorsun?" Beni baştan ayağa süzerek başını iki yana salladı. "Kimse oraya bedeniyle giremez." Savcı'nın gözlerinin içine bakarak, "Kızı öldürmeliyim," dediğinde Savcı'nın gerilen omuzlarını, çatılan kaşlarını gördüm. Ebrar onu sinirlendirdiğinin farkında olarak, "Ölümlünün bedeni burada çürüyüp yok olurken ruhu bizimle gelecek," dedi.

Savcı beni korumak ister gibi kolumu tutup arkasına çekti. "Takasın şartlarını biliyorum. Onu Ölüler Diyarı'na götüreceksin ama canlı bir şekilde!"

"Bunu yapamam, Savcı!" Ebrar katı ifadesiyle kuralları ona hatırlatmaya başladı. "Yaşayan kimse Ölüler Diyarı'na giremez. Ona bir baksana, kız bir ruh emici! Bedeniyle onu oraya götürmek, kurdu kuzuların

içine atmak olur." Dudaklarını birbirine bastırarak bir süre sessiz kaldı fakat daha sonra, "Biz eski dostuz, Savcı," diyen sesi yumuşamıştı. "Dostum olman, senin için kuralları çiğneyeceğim anlamına gelmiyor. İşimi yapmamı engelleyemezsin." Omzunun üzerinden arkasına kısa bir bakış attı. Kapının yanında duran gardiyanları Savcı'ya gösterip, "Ben yapmazsam onlar yapacak," dedi. "Sana fazladan bir gece zaman vermemin nedeni kızı öldürecek olmandı." Şoke olmuştum.

Dün gece beni almaya gelmemelerinin sebebi Savcı'nın beni öldürecek olması mıydı? Ölüler Diyarı'na gitmeden önce birinin bedenimi öldürmesi gerekiyordu. Savcı bunu yapacağını söyleyerek bize fazladan bir gece kazandırmıştı ama beni öldürmemişti. Beni incitmeye kıyamazdı.

Savcı geri adım atmayarak Ebrar'ın karşısında durmaya devam etti. Bunu yaparken beni ondan korumak için arkasında tutuyordu. "Ölülerin sikik kuralları umurumda bile değil. Elzem'in bedenini öldürmeyeceksiniz!"

Ebrar bu konuşmayı yapmanın sıkıntısıyla Savcı'ya ters ters baktı. "Afra'nın bedenine yaptığın gibi Elzem'in bedenini de tapınakta koruyabilirsin."

"Afra bir ölümsüz, Ebrar!" derken ona sesini yükseltmişti. "Büyüyle Afra'nın bedenini muhafaza edip uzun süre yaşatmak mümkündü ama Elzem bir fâni! Sen de iyi biliyorsun ki büyüyle bile bir ölümlü en fazla bir hafta bedeninden uzak durabilir. Daha sonra beden çürümeye başlar."

Anlamayarak Savcı'ya bakmaya başladım. Yaşadığım kafa karışıklığı yüzümden okunuyordu. "Ölüler Diyarı'nda sonsuza kadar kalacağım çünkü oradan çıkmama izin vermezler. Bedenimin ölü olup olmaması ne fark eder ki?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsan kapat çeneni!" Omzunun üzerinden bana kızgınlıkla bakıp beni susturdu. "Bedenin ölürse asıl o zaman Ölüler Diyarı'ndan çıkma şansın kalmaz! Seni oradan çıkaracak bir yol bulduğumda oraya ait olmaman gerekiyor." Ve bedenim ölürse oraya ait olurdum. Savcı bu yüzden bedenimi korumak istiyordu, zaman kazanmak için. Ben Ölüler Diyarı'ndayken o da burada beni geri getirmenin yollarını arayacaktı.

Ebrar bir adım daha atarak Savcı'ya iyice yaklaştı. "Benden ne istediğini bilmiyorsun. Kızın pusulasındaki mühür on dakika içinde bozulacak. Mühür kırılınca ruhu zaten bedeninden çıkacak."

"Mühür Ölüler Diyarı'nda kırılırsa ruhu yeniden bedenine döner."

"Ve o bir ölü olmaz!" dedi Ebrar inatla. "Kuralları ben koymuyorum, bana söyleneni yapıyorum! Onu öldür yoksa bunu ben yapacağım."

"Kimsenin bunu bilmesine gerek yok!" Savcı ona yaklaştığında diğer iki gardiyan duymasın diye sesini biraz kıstı. "Büyüyle Elzem'in yaşam enerjisini gizleyebilirim. Hepsi bu da değil, kalp atışlarının duyulmaması için de bir büyü yapabilirim. Bedenindeki ısıyı yok edersem kimse yaşadığını anlamaz."

"Savcı..."

"Bu isteğimi geri çevirme, Ebrar." Beni göstererek içli bir nefes koyuverdi. "O sahip olduğum her şey. Eğer bedeni ölürse onu sonsuza dek kaybederim. Onu geri getirmenin bir yolunu bulana kadar güvende olmalı." Vazgeçmiyordu, benim için bir kurtuluş yolu aramaktan vazgeçmiyordu.

"Yakalanırsa işimi bitirirler." Ebrar, diğer gardiyanlar duymasın diye onları kontrol edip Savcı'ya döndü. "Kız yakalanırsa sadece onun değil, benim de ruhumu silerler. Tanrı aşkına, bu saçmalık, Savcı! O bir ruh emici, yaşarken onu götürürsem daha ilk dakikada sırrı ortaya çıkar."

"Orada kaldığı sürece hiç beslenmez."

"Daha yeni beslenmiş!" dedi Ebrar. "Ruhların tadını alan biri bir daha duramaz. Sen onun için bir çıkış yolu bulana kadar aradan belki de yıllar geçecek. Beslenmek için onun sadece ruhlara ihtiyacı yok, yemek ve suya da ihtiyacı var. Oradaki ruhlar açlık çekmediği için Ölüler Diyarı'nda bir insanın yiyeceği hiçbir şey yok," dedikten sonra beni gösterdi. "Elzem'in orada ne yiyip içeceğini hiç düşünüyor musun?"

"O aylardır burada elmadan başka bir halt yemiyor! Acıktığında onun için yiyecek birkaç şey götürmen zor olmaz. Sana tepsilerle ona yemek taşı demiyorum ki. Ruhlar konusuna gelirsek de ben ona kefilim," derken bir saniye bile tereddüt etmemişti. "Elzem orada kaldığı sürece ruhlarla beslenmeyecek." Nasıl bana kefil olabilirdi, bu konuda ben bile kendime hiç güvenmiyordum.

Ebrar inatla başını iki yana salladı. "Bir Oyunbaz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyen bir adamın sözü benim için teminat olamaz, üzgünüm."

"Size zorluk çıkarmam." Onu ikna etmek için öne çıktım. "Yemek için arada bana birkaç elma getirseniz yeterli olur. Ruhların hepsinden uzak dururum. Eğer benim için bir şans varsa bedenimi kaybederek o şansın yok olmasını istemiyorum. İnanın bana, orada kendimi gizleyip kimsenin gerçekleri anlamaması için ne gerekiyorsa yapacağım." Bedenim ölürse tıpkı diğer ruhlar gibi olurdum.

Birinin çağrısına cevap vererek bu tarafa gelsem bile efendim dışında kimse beni göremez ve duyamazdı. Dahası bir ruh bu tarafa gelince herhangi bir bedene giremiyordu. Evet, Meliz bunu yapıyordu ama o iblis olduğu için ayrıcalıklıydı. Diğer hiçbir ruh yaşayan birinin bedenini alamazdı. Eğer öyle olsaydı kimse ölmekten korkmazdı çünkü ölen herkes yeni bir bedenle karşımıza çıkardı.

Savcı ile ikimiz soluğumuzu tutarak Ebrar'a bakarken ondan olumlu bir cevap duymak istiyorduk. Ebrar konuşmadan önce uzun süre düşündü. Ona dayattığımız şey hayatına mal olabilirdi. Hiç tanımadığı bir kadın için bu riske girmek istemediğini görebiliyordum. Bunu yapmak içine sinmediği için tereddüt ediyordu. Ancak bir süre sonra bana dönüp beni şaşırttı. "Yakalanırsan ikimiz de siliniriz." Yüzümde küçük bir gülümseme oluştu. Bir an imkânsız gibi gelmişti ama kabul etmişti. Bana yaptığı bu iyilik için orada elimden geldiğince beladan uzak duracaktım. Ebrar benim için büyük bir risk almıştı ve ben de bundan sonra kendimden çok onun başı belaya girmesin diye uğraşacaktım.

"Mühür kırılmadan şu büyüyü yapalım." Savcı kolumdan tutarak beni içeri çekerken Ebrar ofladı.

"Ben de diğer gardiyanlara vedalaştığınızı söyleyeyim. Unutma, kız kapıdan çıktığında bedeni içeride kalmış gibi görünmeli." Yaşarken Ölüler Diyarı'na gidecektim. Vay canına, bu biraz ürkütücüydü.

Kulübeye girdiğimizde Savcı gereken büyüleri yapmak için bir saniye bile beklemedi. Pusulamdaki mühür kırılmak üzere olduğu için kaybedecek zamanı yoktu. Yirmi dört yıl önce ruhumu pusulaya hapsetmişti ve mührün süresi takas gününe kadar geçerliydi. Yirmi dört yaşıma girdiğimde takastan kaçmaya çalışsaydım bile mühür kırılacaktı

ve ruhum ait olduğu Ölüler Diyarı'na gidecekti. Bu her an olabilirdi. Bu yüzden Savcı hızlıca gereken büyüleri yapmıştı.

Savcı büyü sözlerini mırıldanmayı bırakınca üşümeye başlamıştım. Vücudumdaki ısı süratle düşmeye başladığında damarlarımdaki kanım donmuş gibi titredim. Kulübenin içi sıcaktı ama soğuk hava deposuna düşmüşüm gibi hissediyordum. Yürüyüp duvarda asılı olan aynaya baktığımda soluğum kesildi. Tenim morgdaki bir ceset gibi solgundu ve dudaklarım morarmaya başlamıştı. Şu hâlimi biri görse mezardan fırladığımı düşünürdü. Saçlarımın ışıltısı sönmüş, canlı bakan gözlerimdeki parıltılar kaybolmuştu. Tir tir titrerken, "Be-ben şey gibi görünüyorum," dedim ağlamaklı bir sesle. "Fazla ölü..."

Beni böyle görmek bile Savcı'nın gözlerini yakıyor, burnunun direğini sızlatıyordu. "Bunu yapmaktan başka çarem yoktu."

"Çok üşüyorum."

Yanıma geldiğinde sımsıkı sarılarak kollarının arasında beni ısıtmaya çalıştı. "Yaptığım büyünün etkisinde olduğun sürece hep üşüyeceksin. Bunu oradakilerden gizlemeye çalış." Kuş gibi titrediğimi görünce vücut ısısının tamamını bana vermek ister gibi daha sıkı sarıldı. "Orada bir ölü gibi görünmelisin. Etrafında birileri olduğunda kısık nefesler al. Göğüs kafesinin hareketini görmemeliler." Yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğildi. Ela gözlerinde büyük bir korku ve endişe vardı. "Ölüler Diyarı'nda kimse ruh emicileri sevmez. Eğer bir ölü olmadığını anlarlarsa oradaki ruhlar canını yakarak seni öldürürler. Hepsi ölü olduğu için yetenekleri birbirlerinde işe yaramaz ama bir ölümlüde yarar."

Ağlamamak için direnirken, "Korkuyorum," diye itiraf ettim. Yanaklarımdaki elleri kaskatı kesildi. Benim gibi birinden bunu her gün duyamazdı. Bakışlarım titrerken acı çekerek, "Oraya gitmekten çok korkuyorum," dedim.

Orada annem vardı.

Ne yapacağını bilemez hâlde bana bakarken ruhundaki nefreti soludum. Bunu başlatan oydu ama buna engel olamadıkça kendinden daha çok nefret ediyordu. "Elzem, seni orada bırakmayacağım," derken yemin eder gibiydi. "Geri getirmenin bir yolunu bulacağım." Beni teselli etmesini istemiyordum, sadece birinin de çıkıp beni korumasını

istiyordum. Sürekli savaşmaktan o kadar çok yorulmuştum ki birilerinin de benim için mücadele etmesini istiyordum.

"İyi olacağım." Güçlükle kendimi toparlayıp ondan ayrıldım. Beni son kez görüyordu ve onun aklında zayıf biri olarak kalmak istemiyordum. "Ben zaten hep iyi olurum." Derin derin nefesler alarak gülümsemeye çalıştım lakin titreyen dudaklarım bunu yapmama izin vermedi. "Beni düşünmeyin, bakarım ben başımın çaresine." Bunları söylerken o kadar savunmasızdım ki beni bu hâlde görmeye dayanamadığı için sol gözünden bir damla yaş süzüldü. Tek bir damla yaşın yangını ikimizi de yakıp küle çevirmişti.

Kıyamayan gözlerle beni izlerken, "Pusulanı hiç çıkarma," diye fısıldadı acı çeken bir sesle. "Mühür kırılsa bile sana faydası dokunacaktır. Pusulanın ışığı belki seni..." Boğazı düğümlendiğinde gözlerini yumdu. "Karanlıktan korur."

Gidersem kalbim küsecekti ona. Bir daha ne ben ona Elzem olurdum ne de o bana Savcı. Onun sebep olduğu bir şey yüzünden Ölüler Diyarı'na gidersem kalbim küserdi ona. İçli gözlerle beni izlerken, "Elzem?" diye mırıldandı. Konuşmakta güçlük çekiyordu. "Hani sen zaten yapmazsın da yine de gittiğin yerde bile eğilme." Midem kasıldı. Orası onu korkutacak kadar kötü müydü?

Gözlerim dolduğunda onun karşısında yıkılmamaya çalıştım. Gözlerinin içine tüm kırgınlığımla bakıp, "Hani siz zaten yapmazsınız da yine de kaldığınız yerde bile kalkmasın başınız yerden," dedim buz gibi bir sesle. Kemiklerine kadar sarsıldığında hızlı adımlarla yanından geçip dışarı çıktım. Bunları söyleyip tüm kırgınlıkları yanıma alarak ondan uzaklaşmıştım.

Dışarı çıktığımda Savcı peşimden geliyordu. Bir bilinmezliğe giderken ağaç gövdesindeki geçitten biri daha çıktı. Pelerinin şapkasıyla yüzünü gizleyen bir kadın bana doğru yürüdü, ben de ona doğru. Takas başlamıştı ve o Afra'ydı. Mor pelerini Azınlıkların rengini temsil ettiği için onun Afra olduğunu anlamıştım. Onun ruhunu görmemi Ebrar sağlıyor olmalıydı. Kimin özgürlüğü için kendi özgürlüğümden olduğumu görmemi istemişti.

Afra ile birbirimize doğru yürürken ortada bir yerde durduk. Karşı karşıya değil, yan yanaydık. Omuzlarımız aynı hizadaydı. O benim geldiğim yöne bakıyordu, ben de onun. Başımızı çevirip birbirimize

bakmadık, ikimiz de dimdik durup tam karşımıza bakıyorduk. "Elzem Akay?" diyen sesi alaycıydı. "Benden çaldığın yirmi dört yıla karşılık sana bıraktığım cehennemin tadını çıkar." Hiç tanımadığı biri için fazla iddialı değil miydi bu sözler?

"Afra Gevheri?" Aynı alaycı üslupla ona karşılık vermekten çekinmedim. "Benim de burada sana bir cennet bıraktığım söylenemez. Benden kalanlarla bol şans." Madem günah keçisi olarak beni görüyordu, o zaman hak ettiği şekilde karşılık alırdı.

"Burada bir kardeşin vardı, değil mi?" Gülüşünü duydum. "Neydi adı? Ah, Itır!" Ruhundaki saf kötülüğü soludum. "Gözün arkada kalmasın, kardeşinle yakından ilgileneceğim."

Sinirlendiğimi ondan gizlemeye çalışarak soğukkanlılığımı korudum. "Benim senin kardeşlerinle yakından ilgilendiğim gibi mi? Biri kölemdi, diğeri sevgilim," dedim alayla. "Üzerinde fazla düşünmeyeceğim kadar basit yaratıklardı." Kaskatı olan gergin ruhunu solumanın zevkiyle yürümeye başladım. Itır'a hiçbir şey yapamazdı, cehennemin dibinde de olsam buna izin vermezdim.

Gri dumanların çıktığı geçide yetişmek üzereydim ki Savcı'nın sesini duydum. Adımlarım durdu ama ona dönmedim. "Söz ver," dedi bana. "Gittiğin yerde kalacağına ve bir daha asla dönmeyeceğine söz ver." Arkamı dönüp son kez ona bakmamı istediğini biliyordum ama bunu yapmadım.

Benden istediği şey içimi acıttığında burukça gülümsedim. "Söz."

Geçit kapısına yürürken Ebrar'ın Savcı'ya sorduğu soruyu duydum: "Onu tekrar görmek istemiyor musun? Neden bu konuda söz istedin?"

Ve Savcı'nın sesiyle son adımı atarak kapıdan geçtim. "Çünkü o verdiği sözleri tutmaz."

Oysaki kadının tuttuğu ilk söz bu olacaktı.

Söz, bir daha asla sana dönmeyeceğim.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 9
Uzaklardan Duy Sesimi

"Kime dokunsan ondan bir parça
buluyorsan belki de hâlâ
aşamadığın bir şeyler ya da bir
türlü unutamadığın biri vardır."

Doğa, kendi dünyasını özlemişti. Bulaşıkları elinde yıkamadığı, makinelerin icat edilmiş olduğu modern yaşamı özlemişti. Köleliğin hüküm sürdüğü Orta Çağ'da kaybolmuş gibiydi. Elleri bulaşık yıkamaktan tahriş olmuştu ve fazla çalışmaktan zayıf düşmüştü. Onlarca öğrencinin çıkardığı bulaşığı yıkamak hiç kolay değildi. Üstelik son bir aydır her zamankinden daha fazla çalışıyordu. Elzem'in ölümünün üzerinden bir ay geçmişti ve Doğa bir aydır mutfakta bulaşık yıkamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Gün içinde defalarca kuyudan kovalarla su çekerek bulaşıkları yıkıyordu ancak tam bitti diye sevinirken yeni bulaşıklar çıkıyordu. Tüm bu kazanlar, tabaklar ve dağınıklık hiç bitmiyordu. Arkadaşının yasını tutmasına bile izin vermeden onu soluksuz çalıştıran bir Elif belası vardı. Elzem gittikten sonra yalnız kaldığı için dayanma gücü kalmamıştı.

Sabunladığı bulaşıkları durulamak için boş kovaları alıp mutfaktan çıktı. Temiz su gerekiyordu ve bu yüzden gününün yarısı kuyudan su çekmekle geçiyordu. Kuyunun yanında durup bir halata bağlı olan kovayı kuyuya sarkıttı. Kollarında artık güç kalmadığı için zorlukla doldurduğu kovaları alıp yürürken akademiden çıkan üçlüyü gördü. Elzem'in onlara taktığı isimle *üç silahşorlar!* Doğa çatık kaşlarla onlara bakmaya başladı. Elzem'in ölümünden sonra çatacak yer aradığı için sık sık öfkesini bu üçünden çıkarıyordu.

Gediz gibi iri ve kaslı bir adamın kollarında yavru tavşan vardı. Tavşanı hiç yanından ayırmayan Gediz, arkadaşlarıyla yürürken gökyüzünde çakan yıldırımlarla bir küfür savurdu. Anlaşılan Doğa buralardaydı! Onunla en son dün karşılaşmışlardı ve neredeyse onları kızartıyordu. Gediz yan gözle kuyunun yanındaki kızı kontrol edip, "Sol taraftaki tehlikeden çaktırmadan uzaklaşıyoruz," dedi kısık bir sesle.

Çakan şimşekle üçü hemen Doğa'ya sırtını dönüp akademiye doğru yürümeye başladı. Bunu gören Doğa neredeyse gülecekti. Son bir aydır onların revirden çıkmasına hiç izin vermiyordu. Üçü iyileştikçe Doğa onları yaralayıp yeniden revire gönderiyordu. "Siz üçünüz beni görmezden gelmiyorsunuz, değil mi?" Doğa su kovalarını yere bırakınca kaçmaya çalışan üçlü durmak zorunda kaldı.

"Asla," diyen Hafız'ın bir kolu sargıdaydı. "Kırılan kemiklerim seni görmezden gelmemeyi bana itinayla hatırlatıyor."

"Bir kadını nasıl görmezden gelebilirim ki?" Gediz boynundaki morluğu ve kafasındaki şişliği gösterdi. "Özellikle senin gibi bir hatunu." Gömleğinin yakasını sıyırıp yanıklardan kalan izleri göstererek güldü. "Vücudumu morartmanın farklı yolları da var, biliyorsun değil mi?" Doğa'nın kaşları çatıldı. Bu herif hiç akıllanmıyordu.

Gediz'in ima ettiği şeyle kan beynine sıçramış gibi Asil'in eli belindeki kılıcına gitti. "Onun yerine ben sana istemediğin kadar morluk bırakacağım, orospu çocuğu!"

Gediz gülerek Asil'den uzaklaştı. "Hafız'ın eski sevgilisi bile senden daha çok ilgimi çekiyor."

"Ne?" Hafız kaşlarını çatarak ona döndü. "Eski sevgilimle yatmış olamazsın, değil mi?" Bu kadar ileri gitmiş olamazdı!

Yanaklarının içini ısıran Gediz, masum bir ifade takınıp Asil'e döndü. "Fark ettin mi, *hangisi* diye sormadı."

Sinirleri bozulan Asil güldü. "Ne önemi var ki? İçlerinden biriyle yatacak kadar şerefsizsin!"

"Beni baştan çıkaran oydu."

Hafız yumruğunu sıkarak Gediz'in üzerine yürüdü. "Seni öldürmemem için bana tek bir sebep söyle!"

Gediz sırıttı. "Seninle birlikteyken onun kışkırtmalarına hep karşı koydum." O onurlu bir erkekti. Arkadaşının sevgilisiyle yatmak için ayrılmalarını beklemişti.

"Son şansını kaybettin!" Hafız kılıcını kınından çıkarmak üzereyken Asil hemen araya girdi.

"Hancının kızından bahsediyor. Seni büyüyle kendisine âşık eden o hatunla yattı." Hafız o kadını hatırlayınca yüzünü buruşturarak geri çekildi. İllet gibi yapışkandı.

Gediz'in yüzünde abartılı bir kınama vardı. "Bir hatun için bana kılıç mı çekecektin?"

Asil gözlerini devirerek ikisinin arasından çekildi. "Neden şaşırıyorsun? Ben dâhil buradaki herkes seni öldürmek istiyor."

"Kendi aranızda konuşmayı bırakın." Doğa üçüne sırasıyla baktı. "Önce hanginizden başlayayım?" Asil ve Hafız gülerek bir adım geriye çekilince hedef belli olmuştu. Gediz omzunun üzerinden arkasındaki dostlarına alayla bakıp Doğa'ya döndü.

"Kadınlar konusunda önceliği hep bana verdiklerini sen de fark ettin mi?" Birazdan Doğa'nın yıldırımlarla onu benzeteceğini bilmesine rağmen hâlâ kendini haklı çıkarmanın peşindeydi. "Sonra adı kötüye çıkan ben oluyorum."

"Kabul et, sapıksın," dedi Doğa bezgince.

Gediz onu ayıplayarak *cık cık* diye sesler çıkarmaya başladı. "Tılsım Yahni'nin yanında nasıl konuşuyorsun?" Sırf Doğa'nın yıldırımlarından korunmak için yavru tavşanı artık yanından ayırmıyordu. Yakın dostunun tavşanına zarar veremezdi. Gediz ona kucağındaki beyaz tavşanı gösterip, "O daha bir yavru, zorba kadın," diye sitem etti. "Elzem'in dediğine göre kötü sözler ve şiddet onun pijikisosunu kötü etkiliyormuş."

"Psikoloji!" dedi Doğa bezgince.

"Her neyse, Tılsım Yahni'nin yanında sorumlu bir ebeveyn ol ve gitmemize izin ver." Kulağından tuttuğu tavşanı havaya kaldırdı. "Yıldırımlarını bize göndermeye kalkışırsan Yahni gerçek anlamda yahni olur."

"Bu piçe katılıyorum." Asil hızlıca başını sallayarak ona tavşanı gösterdi. "Bu daha yavru, Günışığı'm," diyerek Doğa'nın yumuşak karnına oynuyordu. "Sen bizi revire gönderdikçe zavallı Yahni sefil bir hâlde aç susuz ortada kalıyor."

"Birinin Yahni'ye bakması gerekiyor." Hafız üzgünce dudaklarını büzdü. "Kabul etmelisin ki kimse ona bizden daha iyi bakamaz. Bu genç adamın bize ihtiyacı var." Acıklı bir ifadeyle kaşlarını büktü. "Bir aydır süren işkencene biraz ara verebilir misin?"

"Üstelik Elzem'i biz öldürmedik, neden hep bize saldırıyorsun?" diyen Gediz'e ters ters bakan Asil bir küfür savurdu.

"Siktiğim piçi, kız tam yumuşamaya başlamışken ona Elzem'i hatırlatmak zorunda mıydın?" Asil sözlerini yeni bitirmişti ki gökyüzündeki gürlemeyle Gediz ve Hafız hemen akademiye doğru kaçtı. Doğa'nın yıldırımlarından kaçmaları, bahçedeki herkesi çok eğlendiriyordu.

Akademideki kimse buna karışmıyordu. Doğa'nın, üç silahşorlara yaptıkları yüzünden kimse ona karşı bir saldırıda bulunmuyordu. Bunu yaptıklarında Asil, Gediz ve Hafız'ı karşılarında bulacaklarını iyi biliyorlardı. Doğa'nın saldırılarında canları yanmasına rağmen Doğa'ya karşılık vermezken bir başkasının bunu yapmasına asla izin vermezlerdi.

Arkadaşları kaçınca Asil ateş hattında tek başına kalmıştı. Doğa alaycı bir üslupla onun sağ elini gösterdi. "İyileşmiş görünüyor, bakalım bu konuda neler yapabilirim?" Asil homurdanarak başını iki yana salladı.

"Kılıç tutan elim olmaz, Günışığı'm." Sol elini yukarı kaldırdı. "Bence bu elim de işini görür."

Asil'in en iyi yaptığı şey kılıç kullanmaktı. Doğa'nın haberi yoktu ama şu zamana kadar babası defalarca akademiye suikastçı göndermişti. Abraham, oğlunun aklını başından alan melez kızdan kurtulmaya kararlıydı. Ancak Asil her defasında onun saldırılarını bertaraf edip suikastçıların kafasını babasına gönderiyordu. Elzem'in ölümüyle kendini kaybeden Doğa, etrafındaki tehlikelerin farkında bile değildi. Asil ona yansıtmadan onu babasından korumaya çalışıyordu. Bu yüzden kılıç tutan eline ihtiyacı vardı.

Buz gibi gözlerle Asil'e bakan Doğa, "Sen kalpsiz birisin," dedikten sonra eğilip yerdeki kovaları aldı. Akademiye girmeden önce Asil'in karşısında durdu. Asil'in bu sıcak bakışlarına hiçbir zaman inanmamıştı ama inanmak istediği dönemler olmuştu. "Benim arkadaşım öldü ama sen kendi arkadaşlarınla gülüp eğlenebiliyorsun. Sanki Elzem sizin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kaldığınız yerden devam ediyorsunuz!" Bu yüzden onları gördüğü yerde yaralayıp revire gönderiyordu çünkü acı çekenin sadece kendisi olmasını istemiyordu.

Asil onu izlerken bu saldırganlığının sebebini daha yeni anlıyordu. Anlaşılan Doğa yine ondan nefret etmek için bir sebep bulmuştu ama yanılıyordu. "Söylediklerin doğru değil." Elzem'in ölümü en az Doğa kadar onları da üzüyordu.

"Doğru değil mi?" Doğa ondan daha fazla nefret etmek istedi çünkü yalancının tekiydi. "Bu yüzden mi hiçbir şey olmamış gibi gülüp eğleniyorsunuz?"

"Hiçbir şey gördüğün yok!" Âşık olduğu kadının gözlerindeki nefretin odağı oldukça Asil daha fazla sinirleniyordu. "Gördüğünü sandığın her şey yanılgıdan ibaret!" Araf'taki herkes ölümlere alışık olduğu için uzun süre yas tutmazlardı. Onlar ölümle iç içe bir hayat sürüyordu. Ölüm onların bir parçasıydı, ölmek ve öldürmek hep yaptıkları bir şeydi. Herkesin acıyı göğüsleme ve yansıtma şekli farklıydı. Onun gibi ağlayıp gözyaşı dökmüyorlar diye kalpsiz olmakla suçlanamazlardı.

"Arkadaşına olanlar için biz de çok üzgünüz, Günışığı." Asil ona yaklaşarak uzanıp elindeki kovaları aldı. İncecik kollarıyla bu şeyleri sürekli taşıması canını sıkıyordu. "Elzem benim de değer verdiğim biriydi ama Araf gibi bir yerde hiçbirimizin yarını göreceğinin garantisi yok." Kovaları yere bırakıp Doğa'nın üzerine eğildi. "Sen fazla duygusalsın diye benden de senin gibi olmamı bekleme. Ben karanlığım, Lux. Işık olan sensin." Doğa'nın gözlerinin içine bakarak, "Bende iyi olan tek şey sensin, gerisi hep karanlık," dedi.

"Yani kötüsün?"

Göğsünden kopan bir iç çekişle Asil başını ağır ağır salladı. "Bir tek sana değilim."

Doğa geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı. "Diğer tüm Işıktan Gelenlerden nefret ettiğini biliyorum!"

"Ama senden değil!" Bir türlü ona ulaşamamak Asil'i kızdırıyordu. "Keşke edebilsem ama senden nefret etmiyorum, edemiyorum!"

Doğa, Asil ile ne yapacağını hiç bilmiyordu çünkü çoğu konuda inatçı bir çocuktu. Ela gözleri Doğa'ya hep aşkla bakar, en güzel gülüşlerini bir tek ona sunardı. Asil, onun dünyasındaki erkeklerden çok farklıydı. Uzun, kahverengi saçları tıpkı kendisi gibi hırçın bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Belindeki kılıcına âşık olan bu adama ve onun dünyasına yabancıydı. Ancak bir o kadar da tanıdık bir şeyler vardı Asil'de. Kalbini ısıtıp aklını başından alan tanıdık bir hisle dolmuştu. Doğa bundan hep kaçmıştı ama son günlerde onun rüzgârına kapılmaya başladığını fark ediyordu.

"Bu yanlış, Tenebris." Kızlarla birbirlerine verdikleri sözü hatırladığında o sözü tutmaya kararlıydı. "Bana karşı olan hislerin yanlış." Bu konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti de geçiyordu. "İkimiz olamayız, seni bir daha etrafımda görmek istemiyorum." Kararlı bir sesle konuştuktan sonra onu arkasında bırakıp akademiye girdi. Işık ve karanlık birlikte olamazdı.

"Farklı ırklardan olduğumuz için böyle konuşuyorsun!" Asil onun peşinden gelince koridorda durup ona döndü.

"Sence bu geçerli bir sebep değil mi?" Artık bunu kabul etmek zorundaydı. Asil aksini düşündükçe ikisini de zor durumda bırakıyordu.

"Değil." Bu belirsizlikten fazlasıyla sıkılan Asil, ikisinin arasındaki mesafeyi kapattı. "Farklı klanlardan olmamız bizim için engel değil." Onların arasındaki tek engel Doğa'nın ta kendisiydi. Asil'e hiç şans vermeden vazgeçmesini bekleyemezdi. "Sana olan hislerimi biliyorsun, Günışığı." İstediği tek şey küçük bir umuttu. Bir gün onu seveceğine dair küçük bir umut.

Doğa derin bir nefes alarak tüm ciddiyetiyle onun gözlerine baktı. "Seni sevmediğimin farkında mısın?" Elzem'den öğrendiği şekilde alaycı bir üslup takındı. "Tenebris liderinin oğlu için bu ne gurursuzluk?" Koridordaki insanlara bakarak sesini yükseltti. "Siz Tenebrisler hep böyle gurursuz mu olursunuz?" Başını küçük bir açıyla çevirip sert bakışlarını Asil'e dikti. "Yüz tane kalbim olsa birini bile senin gibi bir Tenebris'e vermezdim!" Başta Tenebrisler olmak üzere koridordaki herkes durup onlara bakmaya başlamıştı. Doğa bugün Asil'i küçük düşürmeyi başarmıştı.

En küçük bir tepki vermeyen Asil sakince etrafına baktı. Onları izleyenlerin içinde kendi ırkından da birileri vardı ve Asil hepsinin önünde küçük düşmüştü. "Gurur, öyle mi?" Kimin ne düşündüğünü umursamıyordu. "Ben seni ilk gördüğüm gün gururumu söküp attım be kadın! Sen bana neden bahsediyorsun?"

Asil'in kaşları çatılırken bakışlarında yoğun bir öfke belirdi. "Tüm itibarımı kaybedeceğimi bilerek sevdim seni!" Onları izleyen kalabalığı gösterdi. "Sence bu insanların ne düşündüğü umurumda mı? Seviyorum seni diyorum, nesini anlamıyorsun!" Doğa'ya inat o da bağırarak herkesin onu duymasını sağlıyordu. "Âşığım sana hatun, âşık!" Madem herkes her şeyi duymalıydı, o zaman bunu da duyabilirlerdi!

"Deliriyorum ulan sana, anla artık!" Bu kadın onun karısı olmalıydı, kaçışı yoktu.

Asil'in bu çıkışı karşısında gözlerini irice açan Doğa, "Seni gerçekten istemiyorum!" diye ona çıkıştı. "Sen de bunu anla artık!"

"Sana beni iste diyen de yok, Günışığı'm." Asil gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırdı. "Ama ben seni istiyorum."

"Sevilmiyorsun, Asil!"

"Çok seviliyorsun, Doğa."

"Seni sevmiyorum diyorum!"

"Sevmen de gerekmiyor!" Sinirle parmaklarını saçlarından geçirdiğinde kızgın gözlerle Doğa'ya bakıyordu. "Sana beni sev demiyorum, benim sevgime karışmasan yeter!"

"Sevdiğin kişi bensem karışmaya hakkım var!"

"Beni çıldırtma, Günışığı! Seni sevmek için senin iznine ihtiyacım yok ama evlenmek için onayın olmalı." Ensesini kaşıyarak küçük bir çocuğun saflığıyla Doğa'ya baktı. Bakışları çekingendi. "Bırak şu inadı, benimle evlenip karım ol."

Beti benzi atan Doğa'nın yüzündeki şaşkın ifade onu güldürebilirdi. Öpmek için çıldırdığı o hafif aralıklı dudaklarını kıpırdatıp konuşmak için kendini zorladı: "Bana evlenme teklifi mi ediyorsun?"

Asil'in yüzü tuhaf bir şekle büründü. "İlk söylediğimde anlaşılmadı mı?" Gediz piçi nereye kaybolmuştu? Şimdi burada olsaydı evlilik teklifi konusunda ondan birkaç nasihat alabilirdi. Daha önce hiçbir kadınla evlenmek istemediği için nasıl yapılacağını bilmiyordu! Doğa'nın dünyasındaki çiftler evlenmeye nasıl karar veriyordu? Bunu bilseydi bu inatçı kadının hoşuna gidecek bir şeyler düşünebilirdi.

Doğa olumlu bir şeyler söylemedikçe Asil'in gerginliği gittikçe artıyordu. Belki de ona mücevher, çiçek falan almalıydı. Kadınlar altını severdi. Keşke önce ağırlığınca altını başından aşağıya dökseydi ve hemen ardından onunla evlenmek istediğini söyleseydi. Ya o kadar altının altında ezilip canı yanarsa? Siktir! Bu işin doğrusu nasıl yapılıyordu?

Asil'in aklından geçenleri bilmeyen Doğa, karşısındaki akıl hastasına hayretler içinde bakıyordu. Az önce kaba bir şekilde ona evlenme teklifinde bulunmuştu. Neden şaşırıyordu ki? Bir Tenebris'in diz çöküp

kibar bir şekilde bunu yapmasını beklemiyordu. "Hayır," derken fazladan bir saniye bile düşünmemişti.

Asil'in çenesinden bir kas seğirdi. "Hayır mı?" Artık sevdiği kadından güzel bir şeyler duymak istiyordu. "Önce bir düşünseydin!" Bir dakika bile düşünmemişti.

Doğa omuz silkti. "Düşündüm ve cevabım hayır."

"Hangi ara düşündün? İlk dakikada *hayır* demen düşündüğün anlamına gelmiyor." Eğer cevabı *evet* olacaksa ona düşünmesi için fazladan birkaç yıl verebilirdi.

Asil'in bu inatçı ve uslanmaz tavırları az kalsın Doğa'yı güldürecekti. Bu adam bir şekilde onun öfkesini yatıştırmayı iyi biliyordu. "En yakın arkadaşım, senin arkadaşının ablası yüzünden öldüğü için cevabım sonsuza kadar *hayır* olacak."

"İyi de benim ne suçum var?" Gün geçtikçe Gediz'i daha fazla öldürmek istiyordu. O serseri önce babasının metresini ayartmıştı, şimdi de sevdiği kadının ona *hayır* demesinin sebebi olmuştu!

Doğa arkaya doğru birkaç adım atarak bu konudaki kararlı tutumunu korudu. "Senin sevgine inanmıyorum," derken fazla acımasızdı. "Bir Tenebris'in sevgisi bana inandırıcı gelmediği için onun karısı olamam."

Asil'in dudakları düz bir çizgi hâlini aldığında yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Ben senin için kendi karanlığımı bile söndürürüm, Günışığı. Daha benden nasıl bir kanıt istiyorsun?" Doğa yüzünden herkesin diline düşmüş, ona duyduğu aşk sebebiyle herkesin maskarası olup çıkmıştı. Doğa'dan vazgeçmiyor diye babası onu evlatlıktan reddetmenin eşiğindeydi ama buna rağmen Asil, Doğa'yı bırakmıyordu. Sürekli onu tersleyen, ondan kaçan ve ona nefret kusan bir kadını umutsuzca seviyordu ve Doğa, onun sevgisine inanmadığını mı söylüyordu? "Sikeyim, her şey neden bu kadar boktan?"

Sevmek, işkencelerin en büyüğüydü!

Kaşları çatıktı ama içi acırcasına Doğa'ya bakıyordu. "Bir tebessümüne dünyayı karşıma alacakken bana sevgime inanmadığını mı söylüyorsun?"

Asil'in bakışlarındaki hayal kırıklığı ve kederi görmesine rağmen Doğa soğuk tutumundan vazgeçmedi. "Benden uzak dur artık, Asil Kılıç!"

"Bunu yapamam!" Farkında olmadan ona sesini yükseltmişti. "İnsan, birini vazgeçmek için sevmez!"

"Ama yapmak zorundasın!"

"Hiçbir güç, seni bırakmamı sağlayamaz!"

"Evliyim ben!" Bir anda tüm sesler kesilip ağır bir sessizlik oluşunca Doğa elindeki son kozu ona karşı kullandı. "Ben zaten birinin karısıyım!"

Hiçbir zaman birinin karısı olmamıştı. Kâğıt üzerinde yaptığı evlilik çok kısa sürmüştü ama bunu ona karşı kullanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Elzem'in ölümünden sonra hiçbir şey umurunda olmadığı için hayatında aşka yer yoktu.

"Neler diyorsun sen?" Doğa başını kaldırıp Asil'in bembeyaz suratına bakana kadar yaptıkları için pişman değildi. Ancak Asil'in gözlerinde gördüğü şey daha ilk anda büyük bir pişmanlık uyandırmıştı. Ona gerçeği çok yanlış bir yerde ve yanlış zamanda söylemişti.

"Günışığı?" Asil duyduğu şeylerin gerçekliğini sorgulayarak ona yaklaştı. "Sen az önce ne dedin?" Evli olduğunu söylemiş olamazdı, değil mi? Siktir, bunu söylemiş olamazdı! Günışığı, onu bunca zaman kandıracak biri değildi. "Tamam, öyle olsun." Hızlıca başını salladı. "Bir daha hiç çıkmam karşına ama sen de böyle şeyler söyleme." Onu kendinden uzaklaştırmak için evli olduğunu söylemişti, değil mi? Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Onun ışığı başka bir erkeğe ait değildi!

Doğa ona evliliğindeki küçük ayrıntıyı anlatmak istedi. Özellikle Asil onun karşısında bu kadar savunmasız ve çaresiz görünürken ona tüm gerçekleri anlatmayı deli gibi istedi. Ancak yapamadı çünkü Asil ile bir geleceği olmayacağını biliyordu. Asil'in klan lideri babası, ikisinin birlikte olmasına asla izin vermezdi. Abraham faktörü aradan çekilse bile olamazlardı çünkü Doğa buraya ait değildi. Er veya geç ait olduğu dünyaya dönecekti. O zaman arkasında yaralı bir adam bırakmak istemiyordu.

Dahası da vardı: Doğa ışıktı, Asil karanlık. Asla yan yana gelmeyecek iki ırkın lanetini taşıyorlardı. Zarar vermeden birbirlerine

dokunamazlardı. Işığın olduğu yerde karanlık barınamazdı ve karanlığın olduğu yerde ışık var olamazdı. Birbirlerini tüketeceklerini bile bile Asil'e ümit veremezdi. Asil de tüm bunların farkındaydı ama gerçeklerden kaçıyordu. Acı verse de Doğa kaçmak yerine gerçekleri kabullenmeliydi. "Üzgünüm," demekten başka hiçbir şey yapamadı.

"Niçin?" Asil onu anlamıyordu, anlamaktan korkuyordu. "Niçin üzgünsün?"

Ona bakmaktan güçlük çeken Doğa, "Üzgünüm," dedi bir kez daha. "Ben evliyim." Asil *hayır* dercesine başını iki yana salladı. *Hayır, sus* demek istedi. Evli olduğunu bu kadar kolay söyleyemezdi. Bir daha karşısına çıkıp onu rahatsız etmeyeceğini söylemişti. O hâlde bu tatsız şakayı neden uzatıyordu?

"Asil, ben gerçekten evliyim."

"Kes şunu!" diye bağırdığında gözlerini kan bürümüş gibi bakıyordu. "Sen evli olamazsın. Parmağında yüzük bile yok, sus artık!" Evli olamazdı!

Doğa onun gergin suratını ve atan nabzını görünce korkarak geriledi. "Konaktaki son gecemde elimi yıkarken yüzüğümü lavaboda çıkarmıştım."

Boynundaki damarlar belirginleşirken Asil'in yanında duran elleri yumruk hâlini aldı. Yırtıcı bir hayvanın vahşiliğiyle boğazından garip bir ses çıkarken, "Sana sus dedim!" diye bağırdığında sıktığı yumruklarının arasından siyah dumanlar çıkıyordu. Öfkesiyle beslenen karanlık gücünü dizginlemeye çalışarak dişlerini sıktı. "Senden uzak durmam için yalan söylüyorsun!"

Asil'in vücudundan çıkan kara dumanlar, Doğa'nın aklını başından almıştı. Kırmak ister gibi sıktıkça dişleri gıcırdıyordu. Çatık kaşlarının altından delice bir ifadeyle Doğa'ya bakıp duruyordu. Asil'in gittikçe kontrolden çıktığını anladığı için hemen etrafına güvenli kalkanını ördü. Kendini ondan korumalıydı. Kalkanına güvenerek başladığı şeyi bitirmek istedi. "Soyadımın neden Akay olduğunu hiç düşünmedin, değil mi? Elzem ve Itır ile aynı soyadını taşıdığımı hiç fark etmedin mi?" Asil'in gittikçe kararan gözlerine bakıp, "Kızların yengesiyim," dedi.

Son söylediklerinden sonra Doğa bekledi. Bu kadar kontrolden çıkmışken Asil'in ona saldırıp zarar vermeye kalkışmasını bekledi. Heybetli vücudundan siyah dumanlar çıkarken karanlık Tenebris gücüyle ondaki tüm ışığı söndürmesini bekledi. Ancak beklediği hiçbir şey yaşanmadı. Asil onu kıskıvrak yakalayan öfkesinin üstesinden gelerek hızlı hızlı nefesler almaya başladı. Burnundan sertçe solurken vücuduna akın eden karanlık sis dağılmaya başlamıştı. Doğa'yı kendinden korumak için iradesinin son kırıntısına tutunup kendiyle savaşıyordu.

Uzun süre tek kelime etmeyen Asil kendi iç muharebesini yaptı. Bir süre sonra sıktığı ellerini açtı, omuzlarını düşürdü ve Doğa'nın hep istediği gibi ondan vazgeçerek başını kaldırdı. Kalbi hâlâ ona koşarken aklı ve mantığı ondan vazgeçmişti. Belki de bir şeyden vazgeçmek Asil'in canını ilk kez bu kadar çok yakmıştı. Başka bir erkeğin karısına nasıl ısrarcı olabilirdi ki? Her şey etrafında dönüyordu ve artık Doğa'nın yüzü de ona fazla sahte geliyordu.

"Sen ışık değilsin," dediğinde dudaklarından dökülen sözcükler aslında kalbinden kopuyordu. "Benden daha fazla karanlıksın, Doğa." Nadiren ona ismiyle hitap ederdi ve şimdi o anlardan birini yaşıyordu. Oysaki *Günışığı* ona ne çok yakışıyordu. Başka bir adamın ışığı, onun aydınlığı olamazdı.

"Sahte ve yalansın." Onu kandırmıştı. Evet, Doğa onu kandırmıştı. Suskunluğu en büyük yalanıydı. Ona bu gerçeği söylemek için çok fazla fırsatı olmuştu ama o susmuştu!

Asil'i kalpsiz olmakla suçlarken susmamıştı, canavar derken fazla konuşkandı, uzak durmasını isterken korkusuzdu ama tek bir kelimeye suskundu! *Evliyim!* Bu lanet olası kelime dışında ona her şeyi söylemişti! Eğer ilk günden evli olduğunu söyleseydi o zaman böyle olmazdı. Ona olan hisleri bu kadar büyümezdi ve onu bu kadar çok sevmezdi. Doğa susmuştu çünkü onu vurmak için doğru zamanı kollamıştı. Onu paramparça etmek için Asil'in körkütük âşık olmasını beklemişti. Babası haklıydı, Işıktan Gelenler karanlığın en büyük düşmanlarıydı.

Yine ve yine babasının, *"Ben demiştim,"* diyen sesini duyar gibiydi!

Sevdiği kadın başka bir erkeğin kadınıydı. Onun gözlerine baktığında bile nefesi kesiliyordu ama ona ait değildi. Asil'den başka kim bakmıştı bu gözlere? Bir kez bile dokunamadığı saçlarına hangi erkeğin eli değmişti? Bedeni yakıcı bir öfkeyle dolarken onu başka bir adamla

düşlemek çıldırmasına neden oluyordu. "Sen..." demişti ki kendini son anda susturdu. Konuşursa kim olduğunu unutup ona zarar verebilirdi.

Asil bir çılgınlık yapmamak için kendini güçlükle durduruyordu. "Başka bir erkeğe ait bir kadın, benim kadınım olamaz!" Derin derin nefes alarak içindeki karanlığa sarıldı. Daha fazla kendisini küçük düşürmeyecekti. "Hep istediğin gibi senden vazgeçiyorum, Doğa. Bundan sonra ne kalbim sana atar ne de içim seni kabul eder." Doğa'ya sırtını dönüp hızlı adımlarla akademiden çıktı. Oysaki ne çok sevmişti!

Doğa uzun süre Asil'in arkasından baktı. Asil çoktan gözden kaybolmuştu ama Doğa onun gittiği yöne nemli gözlerle bakmaktan kendini alamıyordu. İlk birkaç dakika hiç kıpırdamadan sebep olduğu enkazı kemiklerine kadar yaşadı. Asil'den kalan boşluğa bakarken kendi kalbinde açılan boşluğu hissetti. Bir süre sonra koridordaki insanların ona attığı bakışlardan ve onun hakkında konuşmalarından rahatsız olup dışarı çıktı. Kulübesinin kapısından içeri girene kadar tepkisizdi. Fakat kapıyı kapatınca yere yığılıp ağlamaya başladı. "Neden acıyor?" Elini kalbinin üzerine bastırarak hıçkırdı. "Neden bu kadar çok acıyor?"

Asil'i sevmiş olamazdı, değil mi?

Hep Asil'in ondan vazgeçmesini istemişti ama bu olduğunda canının bu kadar yanacağını bilemezdi. Asil'in bakışlarını hatırladıkça daha fazla gözyaşlarına boğuldu. Onu kaybetmişti. Doğru olan buydu ama Asil'in artık hayatında olmayacağı gerçeği canını yakıyordu. Onu her yerde görmeye o kadar alışmıştı ki on dakika öncesine kadar bunun farkında bile değildi.

"Elzem..." Ağlayarak yanında olmayan tek arkadaşına sığınmak istedi. "Sana ihtiyacım var." Elzem ondan iki yaş küçüktü ama Doğa'yı her şeyden koruyacak kadar güçlüydü. O her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. "Canım yanıyor, Elzem." Hıçkırıklarını susturmaya çalıştı ancak işe yaramıyordu. "Sen varken her şey daha kolaydı." O varken Doğa korkmaz, acı çekmez ve endişe etmezdi. Elzem onun üzülmesine izin vermezdi.

"Neden gittin ki?" Yumruğunu yere vurup gözyaşları içinde bağırdığında kulübesinde ince bir ses yankılandı.

"Doğa? Bekle! Seni nasıl duyuyorum?" Doğa oturduğu yerden ayağa fırlayıp etrafına bakacak kadar şaşkındı.

"El-Elzem?" Az önce onun sesini mi duymuştu?

Çok özlediği için gaipten sesler duymuş olabilirdi. İçeri girip yenilgi içinde koltuğun üzerine yığıldı. "Yanılgı." Omuzları çökünce tekrar ağlamaya başladı. "Gerçek olmanı isterdim ama sen ölüsün."

"Ölü kısmını duymamış gibi yapacağım, aptal ışık. Şimdi ağlamayı bırak ve bana seni nasıl duyduğumu söyle?" Duyduğu sesle Doğa tekrar ayağa fırladı. Bu gerçekten Elzem'in sesiydi!

Hayretler içinde etrafına bakındı. "Bu gerçekten sen misin? Elzem, neredesin?"

"Cehennemin dibindeyim, Doğa."

Koşarak mutfağa girip orayı kontrol etti. "Alay etmeyi bırak, neredesin?" Mutfakta yoktu.

Elzem'in sinirden gülen sesini duydu. "Cehennem konusunda şaka yapmıyordum."

"Elzem, ben ciddiyim, neredesin?" Aceleyle mutfaktan çıkıp banyonun kapısını açtı. Burada da yoktu!

"Doğa, daha önce benim şaka yaptığımı hiç gördün mü?"

Bir kez daha Elzem'in sesini duyunca yerinde sendeleyerek duvara tutundu. Haklıydı, Elzem şaka yapmayı fazla gereksiz bulurdu ve yapmadığı gibi ona yapılmasına da tahammül edemezdi. "Yani sen gerçekten cehennemde misin?"

"Hangi açıdan baktığına bağlı. Kıyametten sonrası hep ilgimi çekmiştir." Doğa kendini zorlayarak koltuğa otururken hep olduğu gibi yine onu anlamıyordu. Elzem aslında şu anda Ölüler Diyarı'ndaydı, değil mi?

"Elzem?" Derin bir nefes aldı. Bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Ben Araf'tayım ama seni duyuyorum." Burnunu çekerek, "Yanında değilim," diye fısıldadı. Onun yanında olmak istiyordu.

"Üzülme, burada olmadığını biliyorum ve olmanı da istemezdim." Doğa'yı mutlu etmek için sesini neşeli çıkarmaya çalışıyordu ama sesi buruktu. "Sen bir Aykırı'sın, Doğa. Anlaşılan boyutlar arası sesini duyurmak da yeteneklerinden biri. Her Aykırı'nın kendine özel yetenekleri olduğunu biliyorsun." Doğa'nın yas tutan yüreğine küçük bir ışık doğmuştu. Bundan sonra istediği her an arkadaşıyla konuşabilecek

miydi? Belki de ilk kez Aykırı olduğu için seviniyordu. Elzem'in kendisi olmasa da sesi hep onun yanında olacaktı.

"Nasılsın, Elzem?" Kucağındaki elleriyle oynarken bir sessizlik oluşunca telaşlandı. "Elzem?"

"Buradayım, Doğa." Sesi fazla buruk çıkmıştı. "Sadece..." Yine bir sessizlik yaşandı. "Şu zamana kadar kimse nasıl olduğumu hiç sormadı. Demek ki böyle bir duyguymuş." Doğa, ellerini dudaklarına bastırarak hıçkırıklarını gizlemeye çalıştı. Doğru söylüyordu, o hep güçlü göründüğü için ona nasıl olduğunu hiç sormamışlardı. Ne Doğa ne de bir başkası. Elzem kan kusup kızılcık şerbeti içtiğini söyleyen biriydi, bu yüzden hep iyi olduğunu sanmışlardı. Belki de o fazla ketum değildi, konuşmak için sadece *nasılsın* denmesini beklemişti.

O güçlü görünmeye çalıştı ve herkes onu yıkılmaz sandı.

Oysaki en kırılgan olanlar duygularını gizleyenlerdir. Doğa bunu unutmuştu, herkes unutmuştu.

"Seni özlüyorum, çok özlüyorum, Elzem." Daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladı. "Senden sonra hiçbir şey aynı değil." Sanki bir yıkım başlatıp gitmiş gibi her şey fazla kasvetliydi. Aradan geçen bu bir ayda çok fazla şey olmuştu.

"Aynı değil derken ne demek istedin? Neler oldu, Doğa?" Ona ne söyleyebilirdi ki? Mara iki hafta önce tüm eşyalarını toplayıp akademiden ayrılmıştı. Eğitimine başka bir yerde devam edeceğini söylemişti. Ve Itır... O da gitmişti.

Ablasının cenazesinden hemen sonra kayıplara karışmıştı. Sanki hiç var olmamış gibi arkasında en küçük bir iz bile bırakmamıştı. Bir gece ansızın ortadan kaybolmuş, nereye gittiğini bile kimseye söylememişti. Birileri onu arıyor muydu, bilmiyordu çünkü Doğa onu hiç merak etmiyordu. O nankör yalnız kalmayı hak etmişti. Onun için üzülmüyordu.

"Hepsi çok iyi." Elzem'e yalan söyledi. "Kızlar bıraktığın gibi." Arkadaşı yeterince acı çekmişti, gerçekleri söyleyerek onu daha fazla üzmeyecekti.

"Sesinden yalan söylediğini anlıyorum. Şu anda kucağındaki ellerinle oynadığına da bahse girerim." Doğa hemen kucağındaki ellerini çekti.

"Yok öyle bir şey."

Elzem'in gülüşünü duydu. "Sağ elini dudaklarından çekersen belki sana inanırım."

Gözlerini irice açan Doğa, elinin hangi ara dudağına gittiğini bile anlamamıştı. Bunu nasıl bilmişti? "Şimdiyse bunu nasıl bildiğimi düşünüyorsun, değil mi? Seni o kadar iyi tanıyorum ki yaptığın şeyleri bilmek için seni görmeme gerek yok. Ne zaman yalan söylesen önce ellerinle oynuyorsun, daha sonra da panikleyip dudaklarına dokunuyorsun. Peki, Itır'ın gerçek anlamda kimseye yalan söyleyemediğini biliyor musun? Mara ise önce yalan söyler, beş dakika içinde kendi yalanını ifşa eder. Sıraç yalana nadiren başvurur ama bunu yaptığında eli kendiliğinden yumruk olur. Yavuz o kadar korkak ki yalan söylemekten bile korkar. Daha sayayım mı?" diye güldü. "İyi bir gözlemci olduğumu biliyorsun. Şimdi bana benden ne sakladığını söyle."

"Itır gitti, Mara da öyle..."

"Biliyorum," diyen iç çekişini duydu. "Senin bile bilmediğin kadar çok şey biliyorum. Size yardım etmem için söylediklerimi sorgulamadan yapmalısın." Hâlâ onları mı düşünüyordu? Kim bilir, şu anda ne hâldeydi ve ne tür zorluklarla uğraşıyordu ama her şeye rağmen hâlâ onlara yardım etmeye çalışıyordu. Elzem Akay olmak gerçekten zor olmalıydı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Afra'dan uzak durmak zorundasın." Yine mi Afra? Bir aydır herkes onu konuşuyordu. Döndüğü gün yoğun enerjisi hissedildiği için tüm klanlar onu arıyordu.

"Herkes onu arıyor ama nerede olduğunu bilmiyorlar."

"Herkes onu uzakta arıyor ama kız burnunuzun dibinde. Son bir aydır neden köle gibi çalıştığını hiç düşünmedin mi?"

"Elif Kâhya'nın zalimliği işte."

"Neden bu kadar aptalsın ki? Yanımda yıllarca kalmış biri benden bir şeyler öğrenmeliydi. Etrafındaki her şeyi sorgulamayı sana öğretemedim gitti!" diyen Elzem'in kızgın sesini duyunca suçlu çocuklar gibi başını eğdi. "Kâhyanın tek derdi bendim, sen değil. Afra onu etki altına aldı."

"Bu ne demek?"

"Hipnoz etti. Afra'nın Aykırı yeteneklerinin arasında hipnoz gibi tehlikeli bir güç var. Göz teması kurduğu kişileri etkisi altına alabiliyor. Onların zihinlerine istediği anıları ekleyip istediği şeyleri silebiliyor. Etkisi altına aldığı birine uçurumdan atlamasını söylese o kişi bunu hiç sorgulamadan yapar. Sana Asil'e kötü davranmanı söyledi ve sen de bunu yaptın!" Duydukları karşısında soluğunu tutan Doğa, buna inanmak istemiyordu. Asil ile aralarında aşamayacakları engeller olduğu için onu incitmişti, sebebi Afra değildi.

"Hayır." Telaşa kapılarak ayağa kalktı. "Afra'yı hiç görmedim, bu dediğin mümkün değil."

"Beni bilirsin, boş konuşmam. Asil'in iyiliği için yaptığını sandığın şeyleri aslında sana yaptıran Afra'ydı. Asil seni koruyordu ve Afra onu senden uzaklaştırdı. Şimdi kes sesini ve beni dinle çünkü değer verdiğim herkesin o kadının kuklası olması yeterince canımı sıkıyor!" Duydukları karşısında Doğa şoke olmuştu. Elzem bütün bunları nereden biliyordu?

"Karşına çıkıp seninle konuştuğunu bile Afra sana unutturdu! Günlerdir onun istediği gibi davranıyorsun. Üç silahşorlar Itır'ı aramasın diye Afra seni telkin etti ve sen de onların revirden çıkmasına izin vermiyorsun. O üçünü çarpmaya bir son ver, ayaklı trafo! Farkında değilsin ama sen bütün bunları benim için değil, Afra için yapıyorsun. Gediz, Itır'ı bulamazsa onu ablasına karşı koruyamaz. Doğa, Asil'i sana karşı silah olarak kullanacak! Bugün onu çok kırdığın için Asil handa sarhoş olmakla meşgul. Afra belki onu da telkin edecek. Asil acı çekiyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Duyduğu şeylerle Doğa donup kalmıştı.

"Gidip Asil'i bulmalısın," diyen Elzem onu uyarmaya devam ediyordu. "Asil tüm gardını indirmişken Afra ondan bir canavar yaratabilir! Asil'i bulup ona evliliğinin iç yüzünü anlatmalısın."

"Ona gerçeği söylemek istiyorum ama hiç içimden gelmiyor."

"Çünkü etki altındasın!" Elzem'in yoğun öfkesini farklı boyutlarda olmalarına rağmen hissediyordu. "Afra senden gerçekleri Asil'den saklamanı istediği için evliliğinin formaliteden olduğunu ona söylemek içinden gelmiyor. Itır depresyon hâlinde kaçıp gitti, peşinden Mara akademiden ayrıldı ve sen Afra'nın kuklası oldun. Kahretsin, sadece bir aydır yanınızda değilim ve hepiniz bir yerlere dağıldınız!"

"Elzem?" Korkuyla etrafına bakan Doğa, "Bunu nasıl durdurabilirim?" diye sordu. "Afra'nın etkisinden nasıl çıkabilirim?"

"Onu öldürmedikçe telkin altına aldığı kişiler özgür kalamaz. Bilinçaltına daha neleri yerleştirdiğini bile bilmiyoruz."

Doğa gözlerini irice açtı. "Benden Afra'yı öldürmemi istemeyeceksin, değil mi?"

Elzem'in keyifsiz gülüşünü duydu. "Senden bunu istemeyecek kadar seni seviyorum. Biz de Aykırı'yız ama Afra bizim çok üst modelimiz. Ona karşı hiç şansın yok."

"Bizler güncellemesi yarıda kalan defolu ürünler miyiz?"

Kahkaha attı Elzem. "Safkan değiliz ve fâniyiz, yani evet, güncellememizin yarıda kaldığı bir nevi doğru ama defolu değiliz." Sesi bir anda ciddileşti. "Afra kendine bir rakip istiyorsa o arenaya çıkarım. Size sataşarak açık açık bana meydan okuyor ve beni bilirsin, kabul etme ihtimalim var!"

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Kendinizi ondan korumanızı."

"Nasıl?" diye sordu Doğa merakla.

"Asil için artık yapacağın hiçbir şey yok. Bundan sonra ondan uzak durmaya çalış çünkü her an karşı safa geçebilir. Sana zarar verebilir, etki altındayken her şeyi yapabileceğini unutma. Gediz ve Hafız'ı rahat bırak, onlar seni Asil'e karşı koruyabilir. Gitmem gerekiyor ama öncesinde bir şey yapmalısın."

"Ne?" dedi aceleyle. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Afra beni kışkırtmak için Itır'ı arıyor. Orada olmadığım için kardeşimi ondan koruyamam ama biri bunu yapabilir. Avcıları Araf'a getirmenin yollarını arıyorum."

"Avcılar mı?" Doğa'nın kafası karışmıştı. "Bahsettiğin Avcılar da kim?"

Elzem bir süreliğine sustu fakat daha sonra, "Sıraç ve Yavuz'un oraya gelmesini sağlamalıyız," diyerek Doğa'yı bozguna uğrattı. "Akay erkekleri Araf'a gelmeli." Elzem neden bahsettiğinin farkında mıydı? Portal açılmadan buraya gelemezlerdi. Onların dünyasına portal açmak için

ise kanlı ayın doğması gerekiyordu ve bu elli yılda bir gerçekleşen bir olaydı.

"Kapıyı açmak Kalkanları öldürebilir, ayrıca bunun için Dört Kalkan'a ihtiyacım var ve sen ölüsün. Ayrıca kapıyı açabilsek sence neden burada kalalım? Sıraç ve Yavuz'a ihtiyaç duymadan geri dönmek daha mantıklı olmaz mı?"

"Haklısın, üzgünüm, kafam yerinde değil. Arada benim de aptallaştığım anlar oluyor. Ailem hakkında öğrendiğim sırların şokundayım."

"Ne öğrendin ki?"

"Annemin Meliz'i iki kez çağırdığını biliyorsun. İkincisi benim hayatım içindi ama ilki Sıraç ve Yavuz içinmiş. Anneannem neden Ölüler Diyarı'nda sanıyorsun? Çünkü o da lanetli! Bizler Avcıların soyundan geliyormuşuz. Ailelerimiz ve onların aileleri. Yüzyıllar öncesine dayanan bir olay bu. Tanrılar asilik yapan klanları ölümsüzlükle lanetlemiş ve birbirlerini tüketsinler diye onlara farklı yetenekler vermişler. Ancak Araf'ta masumlar da varmış, yani fâniler. Onları ölümsüzlerden korumak için tam yirmi dört aileyi Avcı olmakla lanetlemişler. Ölümsüzlerin yetenekleri Avcılara işlemez, onları yenmek için fiziksel güç gerekli," diyerek kısacık bir an sustu. Ardından, "Olamaz, geliyor!" diye bir şeyler mırıldandı. Sesi çok telaşlı çıkmıştı.

Doğa endişelenerek, "Elzem, orada her şey yolunda mı?" diye sorduğunda, "Beni dert etme, başımın çaresine bakıyorum," diyen sesini duydu. "Sen sadece anlattıklarıma odaklan."

"Peki."

"Avcılar yıllar boyunca kendi bölgelerini Ölümsüzlerden korumayı başarmış," diyen Elzem hızlıca ona bilmesi gerekenleri anlatmaya başladı. "Avcılar hayattayken Ölümsüzler güvende değilmiş çünkü her birini tek tek bulup avlıyorlarmış. Bu yüzden tüm klanlar birleşip Avcılara saldırmış. Bire bir onlara karşı bir şansları olmadığı için birleşmişler. Yirmi dört aileye karşı yüzlerce ölümsüz! Atalarımdan biri olan Macit Akay, o gece bir geçit açmayı başarmış. Bizden önceki Kalkanlar onlardı. Meliz'in aslında dünyadayken lanetlediği tüm o çocukların her biri Avcı soyundan geliyormuş. Meliz kurbanlarını özellikle Avcılardan seçmiş çünkü sadece onların soyundan olanlar Kalkan olabilirmiş."

Doğa şoke olarak kendisini gösterdi. "Yani ben de mi Avcıların soyundan geliyorum!"

"Evet, sen de onların soyundan geliyorsun. Ölümsüzler onlara saldırdığı gece kanlı ay varmış. Dört güçlü Kalkan bizim dünyamıza geçit açıp tüm çocuklarını getirmişler. Bu çocukların içinde babamın soyu, yani Akaylar ve annemin ataları da varmış. Sadece bu kadar da değil, senin ve Mara'nın ataları da onlardanmış." Doğa kaskatı kesilerek yutkundu. Kızlar birbiriyle bağlantılı mıydı? Ataları birer Avcı mıydı yani? İşte, bu onların en büyük ortak noktasıydı.

Elzem'in anlattıklarında kafasına yatmayan bazı şeyler vardı. "Hepimiz Avcıların soyundan geliyorsak ölümsüzlerin güçleri bizi neden etkiliyor?"

"Çünkü biz dördümüz lanetlendik. Avcılar, masumları korumakla görevlendirildi ama annelerimiz bunu yapmadı. Meliz gibi bir iblisten kendi çıkarları için yardım istediler. Böylece doğacak çocuklarının lanetlenmesine neden oldular, yani dört masumun." Bu da onları Avcı olmaktan çıkarıp Avcıların düşmanı olan gruba dâhil etmişti.

"Bizler lanetlendik, Doğa fakat ailelerimiz hâlâ Avcı. Onlar, ölümsüzleri öldürebilecek tek klan çünkü hiçbir güç veya büyü onları etkileyemez. Etraflarında olan her şeyi görürler, buna hayaletler ve ruhlar da dâhil. Tüm doğaüstü varlıkları görürler. Annem bunu biliyordu, hepimizin aileleri bunu biliyordu. Onlar da aynı soydan geldikleri için normal insanların göremediği tüm ruhani varlıkları görüyorlardı. Bakıldığında bu, insana korkudan kafayı yedirecek bir yetenek. Annem, abilerimin aynı şeyleri yaşamasını istemedi. Ait oldukları dünyayı kimlerle paylaştıklarını görmelerini istemedi," derken Elzem'in sesi sitemliydi.

Doğa nihayet anlamaya başlamıştı. "Bu yüzden Meliz'i çağırıp Sıraç ve Yavuz'un Avcı tarafını uyutacak kara büyüyü yaptırdı, değil mi?"

"Aynen öyle. O yıllarda henüz birkaç yaşında olan Sıraç ve Yavuz'un yeteneklerini büyüyle dondurdu." Böylece ikisi de normal bir yaşam sürmüşlerdi. Yılmazlar, yani Mara'nın ailesi bu nedenle kaç kuşaktır Akaylara hizmet ediyordu. Ataları da Araf'tayken onların yanında çalışıyor olmalılardı. Belki de onlara borçlu oldukları için her daim sadık olmuşlardı. Doğa bunun sebebini tam olarak bilmiyordu ama Mara'nın

ataları nesiller boyunca hep Elzem'in atalarına hizmet etmişti. İki aile hiç ayrılmamıştı.

"Yılmazları mı düşünüyorsun? Mara'nın ataları bir zamanlar Akayların kölesiymiş, sonrasında da hizmetçileri olmuşlar."

"Peki, sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bir aydır Ölüler Diyarı'ndayım, Doğa Hatun," diyen sesi alaycıydı. "Atalarımın ruhlarıyla aynı yerdeyim. Macit Akay, yani Avcıların kurucularından olan o adamla aynı yerdeyim. Tüm bunları o anlattı, gerisini de ben çözdüm." Yüzyıllar önce yaşamış, bilmem kaç kuşak öncesinden kalan akrabasından mı bahsediyordu? Vay canına, bu müthişti!

"Artık gitmeliyim, Doğa. Bu yeteneğin sayesinde daha sonra yine konuşuruz ama şimdi yapmam gereken şeyler var." ,

"Elzem, bekle!" diye onu durdurdu. "Hemen gitme, seninle konuşmaya ihtiyacım var." Güzel yüzü asıldı. "Bir yolunu bulup geri gelemez misin?" derken sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "Dönmenin hiç yolu yok mu?"

"Geri dönmek için artık bir sebebim yok." Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı. "Geride bıraktığım herkes beni çok kanattı. Burada elimden geldiğince size yardım ederim ama oraya dönmem. Biliyor musun, dönmenin yollarını aramıyorum bile." Pes mi etmişti? Bu, Elzem Akay'ın yapacağı bir şey değildi. O savaşçıydı, yenilgiyi asla kabul etmezdi.

"Orayı sevdin mi?" diye sordu küskün bir sesle. "O yüzden mi dönmüyorsun?"

"Sevmek mi?" Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Tam tersi olduğu için dönmüyorum."

"Sevmediğin bir yerde kalmak için neden ısrarcısın?"

"Çünkü buradan nefret ediyorum, bu bile kalmam için yeterli bir sebep." Itır haklı olabilir miydi? Elzem gerçekten de nefret ettiği her şeye bağlanıyor olabilir miydi?

"Dönmeni istiyorum, benim için bunu yap."

"Üzgünüm ama dönmeyeceğim." Aklını kaçırmış gibi davranıyordu.

"Ne demek dönmeyeceğim?" Doğa gittikçe sinirleniyordu. "Elzem, bizden öylece vazgeçip oraya yerleşemezsin!" Acı çektiği bir yerde kalacak kadar çıldırmıştı.

"Dönmüyorum, Doğa!" dedi sinirli bir sesle. "Burayı yıkmadan hiçbir yere ayrılmıyorum!" Olamaz, Doğa da tam olarak bundan korkuyordu. Elzem ortalığı karıştırmadan rahat durmayı bilmiyordu.

Parmaklarını sinirle saçlarından geçirerek kumral tutamlarını çekiştirdi. "Neden gittiğin her yeri yıkmak istiyorsun? Elzem, sen neden böyle yıkıcısın? Biraz da yapıcı olsana!" Gittiği her yerde deprem çıkarmadan rahat edemiyordu.

"Bana yapılan saygısızlığı görmezden gelmemi mi istiyorsun? Bu lanet ölüler kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar!" Doğa nadiren yaptığı bir şeyi yaptı ve ağız dolusu küfretti. Anlaşılan Elzem yine kafayı takacak birilerini bulmuştu! Kim bu takıntılı deliye saygısızlık yapacak kadar aklını kaçırmış olabilirdi ki? Sinir bozucu kraliçe ruhu, hiçbir saygısızlığa tahammül edemezdi. Bu da onun çılgın takıntılarından biriydi.

"Orasıyla işin bittiğinde dönmenin yollarını arayacaksın?" diye somurttu Doğa. "Bu konuda söz ver bana?"

Elzem'in güldüğünü duydu. "Gerçekten söz vermemi istiyor musun?"

Doğa, hatırladıklarıyla yüzünü buruşturdu. "Bu konuda sakın bana söz verme!" Elzem verdiği sözleri tutmazdı.

"Dinle." Sesi fazla içten geliyordu. "Nerede olursam olayım size zarar gelmesine izin vermem. Senin Aykırı yeteneğin artık benim en büyük silahım. Uzakta olabilirim ama sizi hep izliyorum. Ben her türlü tehlikeye karşı seni, sen de diğerlerini uyardıkça güvende olursunuz. Afra sorununu sizin için ortadan kaldırınca ruhum huzur bulacak."

"Peki ya sonra?"

"Sonrasında ben yokum, arkadaşım."

"Elzem..."

"Acı veriyor," dediğinde Doğa'nın gözlerinin ardı sızladı. "Her şey artık bana acı veriyor. Şimdi gitmeliyim."

Bir süre sonra Elzem'in sesi kesilince onunla bağlantıyı kopardığını anladı. Doğa kalktığı koltuğa oturarak Sıraç'ı düşlemeye başladı ve birkaç kez adını söyledi. Bu yeteneğini az önce Elzem'i düşünürken keşfetmişti. Eğer Sıraç'ı düşünürse belki ona da sesini duyurabilirdi.

"Sıraç? Beni duyuyor musun?" Eski kocasıyla konuşacak olmanın gerginliğini yaşıyordu.

Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Sıraç, beni duyuyor musun?" diyerek şansını tekrar denedi. "Sıraç, lütfen cevap ver, beni duyuyor musun?"

İşe yaramayınca Sıraç ile ilgili olan anılarına odaklandı. Tüm anıları hatırlamak istemediği şeylerden oluşuyordu ama bunun için kendini zorladı. Gözlerini kapatarak o kaba ve zorba herifi düşünmeye çalıştı. "Sıraç, beni duymana ihtiyacım var. Sesimi duyuyor musun?"

"Doğa?" diyen Sıraç'ın şaşkın sesiyle soluğu kesildi. "Doğa, bu sen misin? Siktir, neler oluyor? Araba kullanırken seni nasıl duyuyorum?" demişti ki Sıraç birçok yönden Elzem ile benzediklerini bir kez daha gösterdi. Yaşadığı bu garipliği büyük bir soğukkanlılıkla karşılayıp, "Doğa, hangi cehennemdesiniz?" diye sordu hızlıca. "Bana derhâl nerede olduğunu söyle!" Doğa hayretler içinde kalmıştı. Sıraç bu tür doğaüstü şeylere alışkınmış gibi fazla şaşırmamıştı.

"Sıraç, ben..." Daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Onu bile özleyecek kadar çok şey yaşamıştı. "Biz bir cehennemi yaşıyoruz. Meliz bir ritüel yaparak bizi bu yere sürgün etti."

"Doğa, bana o yerin ismini söyle!" diyen Sıraç'ın sesi telaşlıydı. Her an Doğa'nın sesi kesilecekmiş gibi hızla konuşuyordu. "Sizi bulmam için önce nerede olduğunuzu bilmem gerekiyor. Neredesiniz?"

"Ölümsüzlerin yaşadığı Araf adında bir yerdeyiz. Meliz geçit açmak için Kalkanları, yani bizi kullandı." Buradan çıkmanın bir yolu yoktu.

Bir sessizlik olduğunda Sıraç'ın duyduklarını anlamaya çalıştığını anladı. Uzun sayılacak bir süre konuşmadı fakat daha sonra, "Oraya nasıl gelebilirim?" diye sordu buz gibi bir sesle. O gerçekten bir Avcı'ydı, değil mi? Ölümsüzlerin dünyasına gelmek istediğini söylerken sesi korkusuz geliyordu. Bir Avcı olduğunu bile bilmeden öyleymiş gibi davranıyordu.

"Buraya gelmek, sandığın kadar kolay değil." Onu göremese bile başını iki yana sallayarak iç çekti. "Burası tam bir cehennem, gelmek istemezsin."

Bu sefer Sıraç'ın öfkeden gürleyen sesini duydu. "Sizi orada bırakmayacağım! Kalkanlar kapıyı yine açabilir. Kızları bul ve aynı ritüeli

tekrar yapın. Yavuz ve benim için kapıyı açmalısınız!" Peki, Yavuz'un bundan haberi var mıydı? O kendi gölgesinden bile korkan biri olduğu için abisiyle aynı fikirde olacağını sanmıyordu.

"Kardeşlerim nasıl, Doğa? Onlar iyi mi?"

Doğa bir an ona her şeyi anlatmak istedi ama yapamadı. Elzem'in öldüğünü duymak onu çıldırtırdı. Sıraç henüz bir Avcı olduğunu bile bilmezken fazla kontrolsüzdü, eğer Elzem'e olanları öğrenirse bir delilik yapabilirdi. Ona yalan söyleyip, "İkisi de iyi," dedikten sonra aralarındaki bağlantıyı kopardı. Biraz daha Sıraç ile konuşsaydı ona her şeyi anlatacağını biliyordu.

Bir kardeşinin, diğerinin ölümüne sebep olduğunu söylemek kolay değildi.

"Kabul edelim, bu konuda ikimiz de çok kötüyüz." Mara oltasını çekip boş kancaya bakarak güldü. "Bu akşam menüde balık yok, neden bizim için avlanmıyorsun?" Başını çevirip Itır'a bakınca onun yine fazla durgun olduğunu gördü. Berbat bir hâldeydi. Son bir aydır ne tebessüm etmişti ne de doğru düzgün konuşmuştu.

Elzem'e olanlardan sonra herkes ona çok kızgındı ama Mara değildi. Elzem'in ölümüne Itır'dan daha çok kimsenin üzülmediğini bildiğinden onu yalnız bırakmamaya çalışıyordu. Mara bir kâhin olduğunu anlayınca Itır'ın eşyalarından birini kullanarak yerini bulmuştu. Araf'a ilk geldiklerinde fânilerin bölgesinde buldukları kulübeye taşınmıştı. Tüm gününü tek başına geçirerek ablasına ihanetiyle yüzleşiyordu. Mara, onu kendi yalnızlığına bırakacak değildi. Burada kalacak ve Afra, Itır için gelince onu koruyacaktı. Afra bir Aykırı olabilirdi ama Bilgelerden bir kâhini o kadar kolay yenemezdi.

"On dört yaşımızdaydık," diye fısıldadı Itır. "Yavuz abim, beni ve Elzem'i balık tutmaya götürmüştü." Göle bakınca dudakları titredi. "O gün Elzem benden daha çok balık tuttuğu için sinirlenip ona vurmuştum." Gözlerinden süzülen yaşlarla yanındaki kıza döndü. "Mara, ben neden ona bu kadar kötü bir kardeş oldum?" Hatırladığı her anı canını yakıyordu.

"Ben neden ölmüyorum ki!" Ağlamaya başlayınca Mara onu göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. "Yaşadığın suçluluk duygusu sana bunları

hatırlatıyor, Itır." Onu böyle görmeye dayanamıyordu. Bir ayda o kadar değişmişti ki eski hâlinden eser yoktu. Her saniye kendini suçlayan, kendinden nefret eden ve ölümü arzulayan birine dönüşmüştü.

"Bazen ölmek istiyorum ama gideceğim yerde Elzem var." Hıçkırarak Mara'nın göğsüne sığındı. "Beni görmek istemez, değil mi? O yüzden ölemiyorum ama yaşamak da istemiyorum. Araftayım, Mara." Elzem ona öyle bir acı bırakmıştı ki ne yaşatıyordu ne de öldürüyordu.

"Geçecek ama sen de hiç savaşmıyorsun, Itır."

"Geçsin istemiyorum ki! Bununla yaşamak benim cezam." Ablası onun gözlerinin içine bakarak kendi hayatına son vermişti. Itır, hayatını bununla yaşayacaktı ve o ölümsüzdü. Onu bekleyen uzun ve acı dolu günler vardı.

"Bugün avlanma sırası bende." Mara derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Sen kulübeye gidip sabahtan kalan bulaşıkları yıka." Mara ağacın yanına bıraktığı ok ve yayı alıp uzaklaştı. Biraz daha kalırsa o da salya sümük ağlamaya başlayabilirdi. "Akıl hastası sadist!" diye Elzem'e kızmaya başladı. "Ölürken bile geride bıraktığı kimseye huzur vermedi!"

O tımarhane kaçkınının geri döndüğünü rüyasında gördüğü için artık ölümüne üzülmüyordu. "Geri döneceksin, Elzem Akay." Kısık bir sesle mırıldanarak ağaçların arasından geçti. "Araf'a geri dönüp bir katliam başlattığını gördüm." Mara'nın gördüğü düşlerde Elzem geri dönüyordu ama bu iyi bir dönüş değildi. O gün gelene kadar depresyonda olan kardeşine göz kulak olabilirdi. Ve evet, bunun için de Elzem'den para alacaktı!

Uzun zamandır bir ağacın arkasına saklanarak onları izleyen Afra, Mara'nın gittiğini görünce saklandığı yerden çıktı. Itır'a doğru yürürken Elzem'in Ölüler Diyarı'ndan onları izlediğini biliyordu. Son yirmi dört yılını sevdiklerini izleyerek geçirmişti. Şimdi sıra Elzem'deydi. Gölü izleyen Itır'ın yanında durduğunda Itır onun geldiğini anlamayacak kadar dalgındı. Afra onun acısını hissediyordu. Bu acıyı öfkeyle değiştirip onu kölesi yapması çok kolaydı. Itır da onun emrindeki kölelerden biri olacaktı. Acı çekenler genelde çok kolay telkin edilirdi çünkü onlara acı veren duygularından kurtulmak isterlerdi.

Bir şey söylemeden önce göldeki şekline baktı. Yansımasına ne kadar bakarsa baksın bir türlü eski Afra'yı göremiyordu. Uzun zamandır ruhu Ölüler Diyarı'nda olduğu için bedeni yaşlanmayı bir süreliğine

bırakmıştı. Aradan geçen yirmi dört yıl onu hiç değiştirmemişti. Hâlâ eskisi gibi simsiyah, kıvırcık saçlara sahipti. Her bir buklesi omzundan sarkıyor, yeniden doğuşunu haykırıyordu. Ancak siyah, badem gözleri eskiye göre daha duygusuz bakıyordu. Buğday teni içindeki soğukluğu gizleyemiyordu. Afra çekici bir kadından çok sevimli bir yüze sahipti.

Yuvarlak yüzü bir çocuğun yaramazlığını anımsatıyor, fındık kadar burnu ve kalp şeklindeki dudakları onu olduğundan daha küçük gösteriyordu. Bir zamanlar sürekli yaramazlıklar yapan, kalede neşeli kahkahası eksik olmayan, hayat dolu biriydi. Lakin şu anda baktığı kişi ve eski Afra arasında çok fark vardı. Sanki kalbi buz tutarak gözlerindeki ışıltıyı yok etmişti. Eski Afra yerine mezardan çıkan bir ceset gelmişti. Değişmişti, görünüş olarak aynıydı ama aynı bakmıyordu. Çünkü bizi biz yapan yaşadıklarımızdı. Karakterimizi şekillendiren çoğu unsur yaşanmışlıklardı. Geçmişte bıraktığımız her şey, geleceğimiz olarak hayatımıza yansırdı çünkü geçmiş hiç geçmezdi. O neşeli kadının şimdilerde böylesine bir cesede dönüşmesinin en büyük sebeplerinden biri geçmişinde saklıydı. O cehennem çukurundan güzel düşler kurarak çıkmamıştı. Alması gereken tüm intikamları almak ilk önceliğiydi.

"Afra Gevheri, değil mi?" Itır'ın sesini duyunca ona döndü ama Itır ona bakmıyordu. Donuk gözlerle gölü izlerken Afra'nın göldeki yansımasına bakıyordu. "Benden ne istiyorsun, Azınlık?" Itır son yarım saattir onun tarafından izlendiğini biliyordu çünkü güçlü enerjisini hissetmişti. Mara, onu bu kadın hakkında uyarmıştı. Yanına gelmek için yalnız kalmasını beklediğini biliyordu.

"Senden istediğim bir şey olamaz." Afra, yanına oturup ayaklarını uzattı. "Ama sen benden bir şey isteyebilirsin." *Hayır* dese bile bir şey değişmezdi çünkü sıra Itır'a gelmişti.

"Beni rahat bırakman dışında hiçbir şey istemiyorum." Itır onun tehlikeli Aykırı yeteneğini bildiği için mümkün olduğunca göz teması kurmamaya çalışıyordu. Mara, bu kadının Aykırı yeteneğinden ona bahsetmişti.

"Çektiğin acıyı senden alabilirim." Afra elini uzatıp onun omzuna dokundu. "Bu işkencenin bitmesini istemez misin?" Kendi ablasından asla görmediği sıcaklığı onun sesinde hissetmişti. "Sana yardım edebilirim, Itır." Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Elzem'in çok az okşadığı saçlarına Afra dokunuyordu. "Sana acı veren anıları silebilirim ama bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Itır'ın çenesini tutarak ona bakmasını sağladı. "Ablana ait anılara dokunmam ama onun bıraktığı acıları senden alırım." Parmakları Itır'ın yanağına sürtündü. "Sana yaşattığı şey adil değildi. O seni hiç anlamadı ama ben anlıyorum. Kendi ailen tarafından dışlanmak nasıl bir duygu, biliyorum." Itır'ın dolan gözlerini görünce doğru yolda olduğunu anladı. Ortak acılar, ona daha hızlı güvenmesini sağlardı.

Şu bir ayda Elzem hakkında duydukları doğruysa ne yapıp edip geri dönmenin yolunu bulurdu. Ve geri döndüğünde bıraktığı her şeyin Afra'ya ait olduğunu görmeliydi. Kardeşi de buna dâhildi.

"Yapamam." Itır başını iki yana salladı. "Elzem'den bana kalan tek şey bıraktığı acı. Acı giderse Elzem de gider diye korkuyorum."

Afra tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Benim hakkımda sana ne anlatıldı, bilmiyorum ama sana zarar vermem. Sen istemediğin sürece anılarına dokunmam." Ayağa kalkınca pelerinini çıkarıp Itır'ın omuzlarına koydu. "Hava kararmak üzere, kulübeye dönmelisin." Sırtını dönüp uzaklaşırken Itır'ın şaşkınlık içinde onu izlediğini biliyordu.

Onu telkin ederek bu işi kolay yollardan bitirebilirdi ancak istediği bu değildi. Itır'ın güvenini, kalbini, sevgisini ve sadakatini istiyordu. Itır'ın zayıf noktası ilgiydi, Mara ise parayı tercih ediyordu ve Afra ikisinin de istediklerini onlara verecekti. İki Kalkan'ın gözünü öyle bir boyayacaktı ki Elzem bir gün çıkıp geldiğinde onları tanıyamayacaktı. Afra'yı zorlayacak tek Kalkan, Doğa'ydı. Ona direnip kolay kolay teslim olmayacağını biliyordu. Eğer Afra'nın karşısında durmakta inat ederse Doğa'dan kurtulmak zorunda kalacaktı.

Ağaçların arasında yürürken başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Orada çaresizlik içinde sevdiklerini izlemek nasıl bir duygu, Oyunbaz?" Gülerek adımlarını hızlandırdı. Elzem'in onu izlediğini biliyordu çünkü orada bunu sağlayan Düşler Gölü vardı. "Asıl oyun yeni başlıyor. Dönmek için fazla bekleme." Bu bir meydan okumaydı. Bilmediği şeyse Elzem Akay'ın meydan okumalara kayıtsız kalmadığıydı.

Bölüm 10
Avcılar

"Seni düşlemek güzel şey ama hatırlamak kâbus gibi. Kabul edelim ki dünyanın en iyi şeyi de değildin. Çok daha fazlasıydın."

Ayışığı Kitaplığı

Munure Akay aynaya her baktığında gördüğü bu yabancı kadının kim olduğunu düşünüyordu. Siyah saçları ağarmış, aradan geçen yıllar yüzündeki kırışıkları artırmıştı. Hiçbir kırışıklık geçen onca zamanda yaşadıklarını ona hatırlatmıyordu. Yıllardır derin bir uykudayken ne yaşadığını nasıl hatırlayabilirdi ki? Elzem'i doğurduğunda hayatının baharında, yirmili yaşların ortasındaydı ama şimdi yaşı elliyi bulmuştu. Ondan çalınan koskoca yirmi dört yılı kim telafi edecekti?

Ve Itır... Munure Hanım ona hamile kaldığını bile hatırlamıyordu. Yıllar önce gözlerini yumarken iki küçük oğlu ve yeni doğmuş bir kızı vardı, uyandığındaysa bir kızı daha olduğunu öğrenmişti. Meliz, bedenini kullanarak kocasıyla birlikte olmuş ve bir kız çocuğu daha doğurmasına neden olmuştu. Bütün bunlarla yaşamak onun için hiç kolay değildi. En acısı da tüm bunlara sebep olan kendisiydi.

Yıllar sonra konakta yeniden gözlerini açtığında şaşkınca etrafındaki dağınıklığa bakmıştı. Kendisini hâlâ yeni doğum yapmış bir kadın sandığı için olanları anlamamıştı. Çok sonradan aynadaki yansımasını görmüştü. Titreyen parmakları yüzüne dokunmuş, aynadaki yabancının kim olduğunu sorgulamıştı. Hatırladığı güzelliğinden eser yoktu. Teni solmuştu, gözleri eskisi gibi ışıltılı bakmıyordu. Yanakları artık pembe değildi, yüzü sarkmıştı. Dolgun dudakları dikkat çekmiyordu, kırışıklar çevresini sarmıştı. Gözlerinin etrafında bile birçok kırışık vardı ve saçları eskisi gibi parlamıyordu. Tanımamıştı ki yüzünü, yaşlanmıştı. Aklını kaçırmış gibi çığlık çığlığa odadan çıkmış ve arka kapıyı kullanarak konağı terk etmişti. Sabaha kadar sokaklarda şuursuzca koşturup olanları anlamaya çalışmıştı. Aradığı cevapları bir türlü bulamayınca yağmurun altında bayılmıştı.

Gözlerini açınca kendisini bir hastanede bulmuştu, daha sonra da bir akıl hastanesine sevk edilmişti. Anlattığı şeylere kimse inanmadığı

için herkes onun bir deli olduğunu düşünmüştü. Onu tımarhaneye kapatan Sıraç'tı. Oğlu bile çok değişmişti. Büyüyüp serpilmiş ve annesinden nefret eden birine dönüşmüştü.

"Bugün nasılsın?" diyen Yavuz'a durgun gözlerle baktı. Bugün de onu ziyaret etmişti. Ne kadar da büyümüştü.

Kahverengi saçlarını kısa kestirmişti. Ela gözleri yoğun bir ilgiyle annesine bakıyordu. Yavuz, Sıraç gibi değildi. Annesine kin gütmüyor, ondan nefret etmiyordu. İnce yüzü ve köşeli çenesi eşi Ragıp'ı hatırlatıyordu. Öfkeden üzerine saldıran oğlu Sıraç'tan daha kısa ve zayıftı ama çelimsiz biri değildi. Bir oğlu aylardır tehditlerle onu burada tutarken, diğer oğlu her gün bir buket gülle annesini görmeye geliyordu.

Kızlarını henüz hiç görmemişti. Sıraç buradaki herkesi parayla satın aldığı için onların resimlerini bile göstermiyorlardı.

"Hoş geldin, Yavuz." Yorgunca ona tebessüm ettiğinde Yavuz, annesinin yanına oturup elindeki gülleri ona uzattı. "Yine beyaz güller ve kırmızı karanfillerden oluşan bir buket getirmişsin. Özel bir anlamı var mı?" Yavuz her ziyaretinde aynı çiçekleri getiriyordu.

Gözleri hüzünlü bakarken başını salladı. "Elzem beyaz gülleri, Itır ise kırmızı karanfilleri severdi. Senin hangi çiçekleri sevdiğini bilmediğim için sana kızların sevdiği çiçeklerden alıyorum." Annesi hiç hayatında olmadığı için onun neleri sevip sevmediğini bilmiyordu. O da hayatındaki iki kadının sevdiği çiçeklerden alıyordu.

"Ben çok üzgünüm, Yavuz," diyen Munure Hanım elindeki çiçeklere bakarken ağlamamak için kendisini güçlükle tutuyordu. Her şeyi mahvetmişti.

"Sana onları anlatmamı ister misin?" diye sorduğunda başını hızlıca sallayan kadına tebessüm etti. Ne yaşanırsa yaşansın, birine kin besleyip nefret etmek Yavuz'un karakterinde yoktu.

"Itır fazla düz biriydi." Buketteki bir karanfili çıkarıp aldı. "Açık konuşacağım, Sıraç'tan sonra beni gerçek anlamda korkutan tek kişi oydu." Kız kardeşinden bahsederken geçmiş zaman eki kullanmak içini acıtıyordu.

"Kaşları hep çatık gezerdi çünkü çok kolay öfkelenirdi. Olur olmadık her şeye sinirlendiğinde tıpkı Sıraç gibi gözü hiçbir şey görmezdi. Itır'ın uysal bir yönü de yok değildi. Elzem'e çok düşkün olduğu

için çoğunlukla onu dinler, Elzem'in iki güzel sözüne hemen yumuşardı." Itır'ın öfkesinden nasibini en çok Yavuz almıştı. Yavuz için utanç vericiydi ama tüm çocukluğu küçük kız kardeşinden dayak yemekle geçmişti. Evi terk etmesinin sebeplerinden biri de Itır'dı çünkü Yavuz'u gördüğü her yerde onu dövecek bir sebep buluyordu.

"Itır'ın fiziksel özelliklerini senden aldığını biliyor musun?" Annesi yüzündeki tebessümle onu dinlerken derin bir nefes aldı. Bunları ona aylardır hiç bıkmadan anlatıyordu ve Munure Hanım ilk günkü heyecanıyla onu dinliyordu.

"Kömür karası gözleri vardı, özellikle sinirlenince o gözler daha da koyulaşırdı. Saçlarının her bir tutamı geceden çalınan karanlığın tonundaydı. Sürekli kavgalara karıştığı için burnu hasarlıydı ve yanakları içe çöküktü. Güzel bir kızdı ama öyle ahım şahım bir güzelliği yok. Ya da Elzem ile kıyaslandığında bu böyle geliyordu." Şimdi burada olsaydı son kısmı söylediği için Itır onun tüm kemiklerini kırana kadar durmazdı. Kardeşinin öfkesini bile özlemişti.

"Ve Elzem..." Sesindeki hayranlığı gizleyemedi. "Elzem Akay anlatılmaz, yaşanır diyebileceğim biriydi. Baş döndürücüydü. Onun için *güzel* kelimesi az kalır, büyüleyiciydi. Yaşlı ya da genç fark etmez, her erkeğin aklını başından alacak kadar zehirli bir güzelliği vardı." Kız kardeşi diye bunları söylemiyordu, şu zamana kadar Elzem'in güzelliğine yaklaşan bir kadın görmemişti. Kız kardeşi girdiği her ortamda insanları etkilemeyi iyi bilirdi. Sıraç, Elzem'in dış görünüşünden hep nefret etmişti. Sırf bu yüzden Itır'ı arkadaşlarıyla tanıştırırken aynısını Elzem'e yapmazdı. Mümkün olsa onu herkesten saklardı.

"Sadece güzel değildi, aynı zamanda çok zekiydi." Beyaz güllere bakıp iç çekti. "Biliyor musun, o çocukken bile çocuk gibi davranmazdı. Bu bazen beni korkuturdu çünkü ara sıra Itır'dan daha ürkütücü davranıyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, anne ama çoğu zaman onun karanlık ve tehlikeli bir yönü varmış gibi hissettiriyordu. O kusursuz biriydi. Ancak çoğu zaman en büyük kusuru aslında kusursuzluğuymuş gibi geliyordu. Nasıl bir insan her hâliyle dört dörtlük olur ki? Fazla gerçek dışıydı ama sana bunu anlatamam, bizzat onu yaşaman gerekir." Yavuz herkesin bir

zayıflığı olduğunu düşünürdü ve ona göre Elzem'in en büyük zayıflığı sergilediği kusursuzluğuydu.

"Sanki elinde sihirli bir değnek vardı ve adımını attığı her yeri bir tiyatro sahnesine çevirip hayatının rolünü sergiliyordu."

"Başarılı oluyor muydu?"

"Tüm seyircileri ayakta uyutup parmağında oynatacak kadar."

"Peki ya Itır?"

Yavuz güldü. "O daha çok sahnedeki perdeleri ateşe verip, becerik-sizliği yüzünden birilerini yumruklayan kişi." Sonunda annesini güldürmeyi başarmıştı. Küçük kız kardeşleri ay ve güneş kadar birbirinden farklıydı.

✦

Yaşlı adam terasta arkadaşlarıyla birlikte kahvesini içerken öğrencilerini izliyordu. Bu çiftlik evinin geçmişi dokuz kuşak öncesine dayanıyordu. Sahipleri sürekli değişiyordu ama defalarca tadilata giren sığınakları hâlâ ilk günkü gibi iş görüyordu. Atalarından biri burayı Avcılar için özel olarak yaptırmıştı ve birçoğunu burada eğitmişti. Nihayetinde babadan oğula geçtiği için babası ölünce ona, yani Yahya'ya kalmıştı. Yahya ve üç arkadaşı onlara kalan eğitmenlik görevini üstlenmiş ve şimdiki nesil Avcıları en iyi şekilde eğitmeye başlamışlardı.

Her bir öğrencisi gerçek kimliğini gizleyerek toplumda yer edinmeyi başarmıştı. Tüm Avcı aileler, çocuklarını henüz küçükken eğitmenlere gönderir, en iyi şekilde eğitilmesini isterdi. Avcılar toplumda farklı mesleklerle bilinirdi ama kuşaklardır hiçbiri kim olduklarını çocuklarından gizlememişti. Her gün gördükleri doğaüstü varlıklara karşı onları uyarıp en iyi şekilde eğitim almalarını sağlamışlardı.

Avcılar da tıpkı kurtlar gibi sürü hâlinde gezdikleri için her kuşaktakiler birbirini tanırdı. Tıpkı yeni nesil Avcıların hepsinin birbirini tanıdığı gibi. "Şu ikisi." Yahya gibi eğitmenlerden biri olan Şahin Bey, gözleriyle eğitim sahasında birbirini ölümüne yumruklayan ikiliyi gösterdi. "Yıllardır dost mu yoksa düşman mı olduklarını anlamadım gitti." Birbirlerine karşı fazla acımasızlardı.

Yaşlı kadın güldü. "Sıraç ve Uraz mı?" Bir diğer eğitmen olan Dilek Hanım yarım saattir onları izliyordu. "Ringde düşman, dışarıda dostlar."

Uraz'ın attığı tekmeyle Sıraç'ın kaburgalarına büyük bir hasar verdiğini gördü. Hemen sonra ağzındaki kanı tüküren Sıraç, rakibine ikinci bir şans tanımadan yumruğunu yüzüne geçirerek onu sersemletmişti. "İkisinin öfkesi yarışır, aynı kriterlere sahipler. Ancak bu ikisinin dövüşlerini izlemeyi sevmemin sebebi bu değil." Her öğrencisi Dilek Hanım için çok değerliydi ama bu ikiliye karşı özel bir sempati duyuyordu.

"Onları senin için farklı kılan nedir, Dilek?" Arkadaşı Firdevs'e gülümseyerek ikisini gösterdi.

"Uzun zamandır Sıraç'ın dövüşlerini izlerim ama bugüne kadar Uraz'ın ellerine hiç zarar vermedi. Uraz da asla Sıraç'ın yüzüne vurmaz. Dövüş esnasında öfkeden gözlerini kan bürüyecek kadar hırslılar ama buna rağmen kendilerini kontrol etmeyi biliyorlar." Uraz başarılı bir doktor, Sıraç ise koskoca bir holdingin patronuydu. Hafta içi Avcı kimliklerini gizleyip biri ameliyatlara girer, diğeri birçok insanla yüz göz olarak toplantılara katılırdı. Birinin yüzü zarar görmemeliydi, diğerinin de neşter tutan elleri. İkisi bu sınırı geçmiyordu. Birbirlerinin kırmızı çizgilerine dikkat ediyorlardı.

Dilek Hanım'ın onları kayırmasının tek sebebi bu da değildi. Uraz beş yaşında tüm ailesini kaybedince yetiştirişme yurduna verilmişti. O yaşlarda henüz bir Avcı olduğunu bilmediği için gördüğünü söylediği şeyler yüzünden zavallı çocuğu bir kliniğe göndermişlerdi. Sıraç ise depresyondaki bir baba ve ruhunu şeytana satan bir annenin arasında sıkışıp kalmıştı. Ailesi, atalarından kalan avcılığı ona anlatmadığı için bocalayıp duruyordu.

Dilek Hanım tesadüfen bu iki çocuğun başına gelenleri öğrenip onları himayesi altına almıştı. O dönemlerde genç bir kadın olan Dilek Hanım, eğitmen olarak seçilmişti ve eğiteceği çocuklar listesine Sıraç ile Uraz'ı da eklemişti.

Ne yazık ki eğitimi kabul etmeyen Yavuz ve Yahya'nın kızı Süreyya için kimse bir şey yapamazdı çünkü bu iki çocuk Avcıların yüz karasıydı. Yavuz'a bir yerden sonra anlayış gösterebilirdi ama Yahya gibi sıkı bir eğitmenin kızı nasıl böyle korkak ve beceriksiz olurdu, kimsenin aklı almıyordu.

"Bu da ne?" Şahin Bey kaşlarını çatarak yeğeni Kenan'ın olduğu ringi gösterdi. "Oğlunun ne halt yediğini bana açıklayacak mısın, Yahya?" Rakibi onun dengi değildi ve Kenan, ona karşı fazla acımasızdı.

Gülerek arkasına yaslanan Yahya, kahvesinden büyük bir yudum aldı. "İyi bir abi olarak kız kardeşine dövüşmeyi öğretiyor." Sürcyya öyle ya da böyle bir Avcı olarak öğrenmesi gereken şeyleri öğrenecekti.

"Zavallı kız daha çok dayak yiyor gibi görünüyor!" Şahin Bey hemen ayağa kalktı. "Süreyya'nın çok fazla üzerine gidiyorsunuz." Sandalyesini iterek terastan çıkınca geride kalan üç ihtiyar güldü. "Bu sefer Kenan'ı kimse onun elinden alamaz." Yahya gülerken Firdevs Hanım homurdanarak ayağa kalktı.

"Daha önce sana berbat bir eş ve baba olduğunu söyleyen oldu mu?" Kardeşini durdurmak için onun peşinden gitmişti.

Sıraç ve Uraz nefes nefese kalmalarına rağmen işi inada bindirdikleri için bir türlü dövüşü bırakmıyorlardı. Uraz'ın kehribar gözleri yorgunca bakıyor, aldığı hızlı solukları duyuluyordu. Çok fazla terlediği için teni parlıyordu. Çenesindeki çukur en çok dişlerini sıkınca ortaya çıkıyordu. Arada bir elleri terden ıslanan koyu kumral saçlarını bulup karıştırıyordu. "Bu gece çok önemli bir ameliyatım var, sal oğlum artık beni!" Uraz'ın eve gidip ameliyattan önce biraz dinlenmesi gerekiyordu ama bu hayvan herif bir türlü yenilgiyi kabul etmiyordu!

Sıraç karnına gelen yumruktan son anda kendisini korurken güldü. "İki saat sonra başlayacak olan ihaleye giremezsem kırılmadık kemiğini bırakmam!" Birbirlerinin hayatını zorlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Çocukluktan beri eğitim sahasında rakip olarak birbirilerini seçerlerdi.

"Ah! Abi, dur artık!" Süreyya'nın haykıran sesini duyunca ikisi de aynı anda küfredip dövüşmeyi bıraktılar.

"Ben bu Kenan'ı bir gün çok pis pataklayacağım!" diyen Sıraç'ı takip eden Uraz, "Sıranı bekle!" dedi. İki arkadaş ringden atlayıp koşmaya başlamıştı. Bu gidişle Kenan, bir gün zavallı kızı öldürecekti!

"Güzel kardeşim, bana bir kere karşılık ver, valla gitmene izin vereceğim!" Kenan yakasına yapıştığı kızı sertçe sarsıyordu. Kenan'dan yediği dayaklar yüzünden suratı morluklarla dolu olan Süreyya yine ağlıyordu.

"A-abi ben şiddete karşıyım."

Duyduklarıyla iyice çıldıran Kenan onu yere savurdu. "Ne demek şiddete karşıyım lan! Bir Avcı'nın şiddet karşıtı olduğu nerede görülmüş!

Kalk ayağa, Süreyya!" Bu kız onu katil edecekti. İstediği tek şey sağlam bir yumruk atmasıydı!

Süreyya yerde acıyla yatarken içli bir şekilde ağlıyordu. Kısa, kıvırcık saçları dayak yemekten dağılıp kabarmıştı. Kahverengi gözlerinden akan yaşlar çilli yüzünü ıslatıyordu. Yüzündeki izleri fondöten ile kapatabilirdi ama patlayan dudağı için yapabileceği hiçbir şey yoktu! Tişörtü yukarı doğru sıyrıldığı için karnına aldığı darbelerin izi belli oluyordu. Üstelik ilk kez bugün giydiği pantolonu kir içindeydi. "Ben bir Avcı olmak istemiyorum, abi!" Onu zorladıkları bu eğitimden nefret ediyordu. En büyük hayali, asla dışarı çıkıp ölülerle savaşmayacağı bir tünel bulmak ve oraya taşınmaktı!

"Sen bir Avcı'sın, kuş beyinli ve bir Avcı'ya yaraşır şekilde yaşayacaksın!" Kenan kolundan tuttuğu kızı sertçe ayağa kaldırdı. "Şimdi tekrar et bakalım, sen neymişsin?"

"Ya abi, ben artık insan bile olmak istemiyorum!"

"Yanlış cevap, şimdi seni bir posta daha döveceğim."

"Kadınlara el kaldıran hayvanın tekisin!"

"Senin neren kadın lan! Daha çocuksun sen! Doğru konuş, gebertirim! Şimdi tekrar et bakalım, neymişsin sen?"

"Yirmi beş yaşımdayım! Sen ve arkadaşlarından sadece birkaç yaş küçüğüm."

"Bak, çocukmuşsun işte!" Süreyya pes etmişti. Bu hayvana ne derse desin, o kalın kafasına girmiyordu.

"Kenan, rahat bırak lan kızı!"

Uraz'ın sesini duyan Süreyya onların gelmesine çok sevinmişti. Abisine dik dik bakıp, "Neden kendi süründeki hayvanları dinlemiyorsun?" dediğinde Sıraç'ın kızgın sesini duydu.

"Kır şunun çenesini, Kenan." Kenan ve arkadaşları onun en büyük cezasıydı.

Kenan, dayısı Şahin'in onlara doğru geldiğini görünce hemen kız kardeşini bıraktı. "Şimdi uslu bir çocuk olup dayımın buraya gelmesine engel ol, güzel kardeşim. Aksi takdirde beynini dağıtırım!" Cümleye iltifatla başlayıp tehditle sonlandıran bu adamın kardeşi olmaktan bıkmıştı.

Süreyya, dayısını ikna etmek için gidince üç arkadaş kumların üzerine oturdu. Biraz sonra Destan da onlara katılmıştı. "Bu korkaklığı canımı sıkıyor." Kenan soluklanırken her zamanki gibi yine kardeşinden dert yanıyordu.

"Evlendirsene onu." Uraz sırıtarak yanında oturan arkadaşına döndü. "Yavuz ile harika bir çift olurlar, değil mi Sıraç?" İkisi yüzünü buruşturunca Uraz gülmeye başladı. Süreyya ve Yavuz'un çok fazla ortak noktası vardı.

"Çocuklar aradı, yine yanlış adres." Destan'dan önce hepsi bu haberi aldıkları için sessiz kaldılar.

Sıraç ve arkadaşları uzun zamandır onlara kapıyı açacak bir iblisin peşindeydi. Ancak aldıkları tüm haberler hep boş çıkıyordu. Kapıyı açacak büyüyü sadece Medusa'nın soyundan gelen bir iblis yapabilirdi ama onlardan bir tane daha yoktu! Bir hafta önce kulaklarına gelen haber, iblisin Babil'de olduğu yönündeydi ancak oraya gönderdikleri Avcılar elleri boş dönmüşlerdi. İblisin izi onları Akad ve Sümer topraklarına kadar götürmüştü. Oraya gittiklerinde de izini bir şekilde kaybettirmeyi başarmıştı.

Üç gün önce ona sesini duyuran Doğa da suskunluğunu koruyordu!

"Farklı bir iblis büyüyü yapamaz mı? Neden Medusa'nın soyundan olmak zorunda? Senin için başka bir iblis bulabilirim." Destan şişkin kaslarını gösterince arkadaşları güldü. Kendi aralarında Destan'a taktıkları lakaplardan biri de *devdi* çünkü herkesten daha uzun boyu ve kocaman şişkin kasları vardı. Süreyya ona *goril* diyerek onu kızdırıyordu ama gerçekten çok iriydi. Sıfıra vurduğu saçları ve delici mavi gözleri fazla ürkütücüydü.

"Diğer iblisler işimizi görmez, kardeşim," diyen Kenan, Destan'ın aksine daha sağduyuluydu. Kahverengi gözleri sadece kız kardeşi Süreyya'yı görünce ateş saçar, onun dışında hep muzipçe bakardı. Uzun yüzü, köşeli çenesi ve annesinin her defasında ona zorla tarattığı kahverengi saçlarıyla fazla karizmatikti.

"Neden illa Medusa'nın soyundan olmalı, bilmiyorum." Sıraç ayağa kalkarak yürümeye başladı. "Ama öğreneceğim." Kızların ortadan kaybolduğu gün Mara'nın annesi Berna Hanım ona gelmişti. Medusa'nın soyundan gelen bir iblis bulursa kızları getirmek için kapıyı

açabileceğini söylemişti. Ona daha fazlasını anlatmayan kadını bir şekilde konuşturmalıydı.

Ragıp Bey, Elzem'in çalışma odasına girdiğinde içi ferahlamıştı. Konakta huzur bulduğu tek yer burasıydı. Çalışma masasındaki dağınıklığa bakmak bile gözlerinin dolmasına neden oluyordu. "Bu ihtiyarı affet, kızım." Elzem'in en çok vakit geçirdiği yer bu masanın başıydı. Öğrencileri için tuttuğu notları ezberlemiş ve onun elinin değdiği her şeyi defalarca okumuştu.

"Beni koru, baba," diyen sesi hâlâ kulağındaydı. Yapamamıştı, kızlarını koruyamamıştı.

"Susmaya devam et baba, seni susturan o sebep bize zarar verene kadar susmaya devam et. Umarım bir gün konuşmaya karar verdiğinde her şey için çok geç olmaz çünkü son zamanlarda beni korkutan çok fazla şey var." Elzem'den duyduğu son sözler bunlar olmuştu. Kendi kızlarını korumak için hiçbir şey yapamayan sefil bir adamdı.

"Yeniden aile olmak istedim. Özlemini duyduğunuz anne sevgisini yaşayın istedim." Boş masayı izlerken gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı.

Çocuklarının bir annesi olmamıştı, geç olsa da anne sevgisini tatmalarını istemişti. Bu yüzden yıllarca susarak gerçeği bilmelerine engel olmuştu. Karısının bedenini alan iblis, kendi bedenine kavuşunca karısını ve kızlarını özgür bırakacaktı. Ne kadar da aptaldı! Ona inanarak karısının düştüğü tuzağa o da düşmüştü. Şimdiyse anne ve babalarının hatasının bedelini çocukları ödüyordu. Kızları kayıp, bir oğlu korkudan sokağa bile çıkamazken diğeri kardeşlerini bulmak için gece gündüz uğraşıyordu.

İlk Kalkanlardan olan ataları geçidi açarken çocuklarının zihinlerine kim olduklarını yerleştirmişlerdi. Her biri dünyaya uyum sağlamıştı ama kim olduklarını kendi çocuklarından hiç gizlemediler. Dünyaya gelen Avcılar birbirlerinden hiç ayrılmadı hatta evlilikleri bile kendi içlerinde olmuştu. Avcıların kanını farklı evlilikler yaparak kirletmemişlerdi. Nesiller boyunca çoğaldılar ve çocukları bile sadece onlar gibi olanlarla evlendi. Her biri nereden geldiğini ve kim olduğunu çocuklarına anlatarak onları birer Avcı olarak yetiştirdi.

Nesiller boyunca bu hep böyle devam etmişti, ta ki Munure Hanım bunu değiştirene kadar. Elzem ve Itır da dâhil olmak üzere dört çocuğu Avcı olacakken kızları artık düşman ırkların meleziydi. Oğulları, kızları gibi değildi. Yavuz bir Avcı dışında her şeydi ancak yeni nesil Avcıların neredeyse hepsi Sıraç'ın arkadaşıydı. Sıraç'ın Avcı yönü herkesten daha baskındı! Öyle ki hayatına aldığı kadınları bile Avcılardan seçiyordu. Kendi türünden olmayan kimseye tahammül edemeyen bir yırtıcıdan farkı yoktu.

Gündüzleri örnek bir iş insanı olan Sıraç, geceleri arkadaşlarıyla birlikte buradaki kayıp ruhları avlıyordu. Evet, Ragıp Bey onun hakkındaki her şeyi biliyordu. Elzem ve Itır'ın düşman ırka mensup olmalarını görmezden gelerek kardeşlerini sevmeyi başarmıştı. Bir Avcı için bunu yapmak hiç kolay değildi ama Sıraç kendi doğasına hükmetmişti. Doğa'nın babası bile sırf lanetli bir kızı var diye yıllarca zavallıya işkence etmişti. Bir Avcı için düşman ırktan birini kabul etmek hiç kolay değildi.

"Gelebilir miyim, efendim?" Başını kaldırınca elinde kahveyle kapıda bekleyen Berna'yı gördü. Bu kadın yıllardır Akay ailesinin hizmetindeydi ve bir zamanlar karısının tek sırdaşıydı.

"Gel, Berna." Karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otur lütfen." Mara gidince bir türlü kendisini toparlayamayan kadın hasta gibiydi. Gözlüklerinin camı sürekli buğulanıyordu ve yalnız kaldığı her an kızı için gözyaşı döküyordu. Aklar düşen saçları seyrelmiş, zayıflayan bedenindeki hastalıklar gün yüzüne çıkmıştı.

"Sen neden o yaratığı çağırmıştın, Berna?"

Ragıp Bey'in kahvesini uzatırken yine gözleri dolarak onun gösterdiği koltuğa oturmuştu. "Mara'ya sahip olmak için." Berna'nın çocuğu olmuyordu. Zehirli rahmi bir bebeği uzun süre hayatta tutamıyordu.

Mara'dan önce beş başarısız gebelik yaşamıştı. Beş hayal kırıklığı. Altıncı gebeliğinde yine aynı şeyleri yaşamaktan çok korktuğu için endişelerini Munure Hanım'a anlatmıştı. Munure Hanım ona bir iblisin varlığından o gün bahsetmişti. Oğulları Sıraç ve Yavuz'un Avcı yeteneklerini büyüyle kapatan bir iblisten söz etmişti. Sıraç ve Yavuz'a yaptığı büyünün karşılığını istemeyen o iblise güvenmeyi seçmişti. Berna'nın iblisten tek isteği, sorunsuz bir hamilelik süreciydi ve öyle de olmuştu.

İblis ona bir şey içirdikten sonra sağlıklı gebelik geçirmişti. Mara'yı kurtarırken Avcı olan kızını lanetleyip bir iblise kurban ettiğini

bilemezdi. "Munure de Elzem için onu çağırmıştı," dedi Ragıp Bey. "Kızları kurtarmak isterken her şeyi daha kötü hâle getirdik, Berna."

En az onlar kadar Ragıp Bey de suçluydu çünkü Munure'yi aldatmıştı. Onu Munure'nin hayatıyla tehdit eden iblis yüzünden karısına ihanet etmişti. İblis kendisine ait bir Kalkan istiyordu ve Ragıp Bey'i onunla birlikte olması için zorlamıştı. Itır'dan bunu sır gibi saklıyorlardı ama Itır, iğrendiği bir gecenin meyvesiydi. Belki de bu yüzden susmuş ve oğullarını da susturmuştu. Kendisine bile itiraf edemiyordu ama belki de Itır'dan kurtulmak için susmuştu.

Belki de yıllardır sessiz kalmasının sebebi bir iblisin ruhunu taşıyan kızının kapıyı açarken ölmesini istemesiydi. Böyle düşündüğü için kendisinden nefret ediyordu ama gerçek buydu. Ragıp Bey hep Itır'ı sevmek ve nefret etmek arasında gidip gelmişti. Emin değildi ama Elzem'i tehlikeye atarak susmasının en büyük sebebi Itır'ın ölmesini istemesi olabilirdi.

"O da sizin kızınız, efendim." Berna Hanım onun aklmdan geçenleri anlamıştı çünkü Ragıp Bey'in dalgın gözleri duvardaki çerçevedeydi. Itır ve Elzem'in el ele tutuşarak poz verdikleri fotoğrafı seyrediyordu. Elzem'e bakarken gözleri sevgiyle doluyordu fakat Itır'a olan bakışları çelişkiliydi.

"Öfkesinin ardına gizlerdi ama Itır Hanım size kırılırdı, efendim. Ablası çok sevilirken ailesi tarafından görmezden gelinmek onu üzerdi. Yine de bunu kimselere söylemezdi." Berna Hanım, Itır ve Elzem'i en az Mara kadar severdi.

Berna Hanım'ın tüm ömrü bu konakta geçtiği için Itır'ın uğradığı haksızlıklara yakından şahit olmuştu. Hiç unutmazdı, bir gün Ragıp Bey kızlarını görmek için konağa gelmişti. Babalarına doğru koşan kızlar yerler yeni silindiği için aynı anda kayıp düşmüşlerdi. O an Berna Hanım mutfak kapısının önünde onları izliyordu. Kızların ikisi de yere düşmüş ve *"Baba,"* diyerek Ragıp Bey'e elini uzatmıştı. Ragıp Bey, Itır'ın uzattığı elini görmezden gelerek Elzem'e koşmuştu.

Elzem'i yerden kaldırıp endişeyle iyi olup olmadığını sorarken Itır hâlâ yerdeydi. Önce havadaki eline bakmıştı, daha sonra da Elzem'le ilgilenen babasına. Üzüm karası gözleri dolmuş, yutkunamamıştı. Hemen sonra ayağa kalkıp geriye doğru adımlar atan çocuk, o gün odasından hiç çıkmamıştı. Itır, *kimse beni sevmiyor,* dediğinde Elzem

ona hep kızar ve abarttığını söylerdi ama Itır çoğunlukla haklıydı. O sevgiye aç bir çocuktu.

"Berna Hanım'ı çalışma odasına gönder, Neslihan!" Sıraç seslendikten saniyeler sonra içeri girdi. "Demek buradasın." Berna Hanım'ı görünce rahat bir nefes almıştı ki babasını gördü. Sıraç'ın kaşları alayla havalandı. "Bakıyorum da kızların gidince konaktan çıkmaz oldun. Eve yerleşmek için kardeşlerimin gitmesini mi bekliyordun?" Ragıp Bey, oğlunun bu uygunsuz çıkışı karşısında sessiz kaldı. Son günlerde Sıraç saldıracak yer arıyordu.

Sıraç kapıyı kapatıp pencerenin yanında durarak Berna Hamm'a döndü. "Geçidi açacak büyüyü neden Medusa'nın soyundan gelen bir iblis yapmak zorunda?" Bugün bilmesi gereken her şeyi öğrenecekti.

Berna bunu söyleyip söylememekte tereddüt etti ama Sıraç'ın çatık kaşlarını görünce derin bir nefes aldı. "Medusa'nın Ölü Kumları nedir, bilir misiniz?" Kızı Mara'nın bulunmasını istediği için bildiği her şeyi Sıraç'a anlatacaktı. Berna'nın ataları günlük tutardı ve tüm kehanetleri yazdıkları günlükleri çocuklarına bırakırlardı. Bu yüzden birçok şeyi biliyordu.

"Bir zamanlar tanrılar görkemli saraylarında, fâniler de yeryüzünde refah içinde yaşarmış," diyerek yaşadıkları çağın çok öncesinde yaşanan bir trajediyi anlatmaya başladı. "Tanrıça Athena'nın tapınağında; Sthenno, Euryale ve Medusaise, yani Medusa isminde üç kız kardeş yaşarmış. Bu üç kız kardeşten sadece Medusa ölümlüymüş. Üçü de çok güzelmiş ancak bir tek Medusa'nın güzelliği bütün kadınları kıskandırırmış. Dilden dile dolaşan güzelliği sağır kulaklara bile ulaşırmış. Athena'mn rahibelerinden biri olan bu kadının olağanüstü bir güzelliği varmış. Tanrıça Athena başlarda Medusa'yı pek umursamamış ama patlak veren bir trajediden sonra Medusa bir anda onun hedefi olmuş."

Berna derin bir nefes alarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Bu hikâyeyi anlatmak sebepsiz yere onu kederlendiriyordu. "Denizlerin Tanrısı Poseidon, Athena'nın tapınağındaki Medusa'nın güzelliğinden etkilenip ona âşık olmuş ve bu aşkı, Medusa'ya zorla sahip olarak kirletmiş. Bunu duyan Tanrıça Athena, kendini aşağılanmış hissettiği için Medusa'yı lanetlemiş."

Sıraç'ın bakışları onu daha fazlasını anlatmaya zorluyordu ve Berna ona istediğini verdi. "Athena onu saçları yılanlardan oluşan, gözlerine

bakan herkesi taşa çeviren, sivri dişli bir yaratığa çevirmiş. Tanrıça o kadar öfkeliymiş ki benzer şeyleri Medusa'nın kız kardeşleri Sthenno ve Euryale'e de yapmış ve onlara yeni bir tür olan *Gorgonlar* adı verilmiş." Sıraç'ın ters bakışlarını görünce bir an susmak ve devam etmek arasında kararsız kalmıştı. Anlaşılan hikâyenin bu kısmı hoşuna gitmemişti.

"Halk Gorgonlardan korkuyormuş ve korktukları şeyden nefret etmeleri de kolay olmuş. Tanrılar, Medusa'yı öldürmesi için Perseus'u Gorgonların mağarasına göndermişler. Bazı rivayetlerde Hermes'in ona verdiği orak ve Athena'nın verdiği kalkanla Medusa'yı öldürmeyi başardığına inanılır. Perseus, Medusa'nın kafasını kız kardeşlerinin gözleri önünde kesmiş ve onlardan kurtulmak için Hades'in görünmezlik miğferini kullanıp kaçmış. Medusa'nın başını Tanrıça Athena'ya getirince tanrıça, kesik başı kalkanına yerleştirdiği ve böylelikle düşmanlarını taşa çeviren bir kalkanla onlara korku saldığı söylenir."

Sıraç omuzlarını dikleştirerek nefesini sertçe verdi. "Bu anlattığın hikâyenin kız kardeşlerimle ne bağlantısı var?"

"Sabırlı olun, efendim," diyen Berna anlatmaya devam etti: "Efsaneye göre Medusa'nın kız kardeşleri Sthenno ve Euryale mağaradan hiç çıkmamış ve tüm hayatları boyunca Medusa için yas tutmuşlar. Herkes hikâyenin burada bittiğini düşünür ama tarihin tozlu sayfalarında yer almayan gerçekler, bundan çok daha fazlasıdır."

Bu can sıkıcı hikâyenin uzayacağını anlayan Sıraç koltuklardan birine oturup bakışlarını Berna'ya dikti. Yaşlı kadının yüzünde fazla gizem vardı. "Gorgonlardan doğan çocuklara *iblis* adını vermişler. Medusa ölmüş olsa da Gorgon kız kardeşleri hâlâ yaşıyormuş. İblisler, Sthenno ve Euryale'in kanını taşıyordu."

Kuruyan boğazını ıslatmak için Berna su bardağına uzandı. Birkaç yudum içerek Ragıp Bey ve Sıraç'a hikâyenin kalanını anlatmaya devam etti: "Gorgon kardeşler onlara yapılan haksızlıktan dolayı başta Tanrıça Athena olmak üzere tüm tanrılardan nefret ediyorlarmış. Tanrılara ve halka sürekli sorun çıkardıkları için tanrılar, onların ölmesine karar vermişler. Sthenno'nun kızı Soaireya, yani doğan ilk Gorgon, Athena'nın savaşçılarından kurtulmak için tanrıçanın dört savaşçısını kaçırmış." Berna tüm bunların hatırlanmaya değer olduğunu düşünüyordu.

"Bu dört savaşçı da fânilerdendi ve onlara Avcı deniliyordu. Soaireya ise Sthenno'nun kızı olduğu için doğrudan Medusa'nın soyundan

geliyordu. Soaireya, Avcıları kurban ederek o gece bir kapı açtı ve Euryale'in oğluyla, yani kuzeni Tohadors'la kaçmayı başardı. Soaireya'nın o gün yaptığı büyüye *Medusa'nın Ölü Kumları* adı verildi."

Sıraç'ın gözlerinin içine bakan Berna, "Medusa, laneti ifade eder çünkü bir zamanlar taş gözler ve yılan saçlarla lanetlenen ilk kadın fâniydi. *Ölü*, Kalkanları ve *Kumlar* da zamanı temsil eder. Geçidi açan büyünün adı *Mortuus Arenea Medusae,* yani *Medusa'nın Ölü Kumları.*" Bu kara büyüyü bulan ve yapan ilk kişi Soaireya'ydı. Büyünün adını bile o koymuştu, teyzeleri ve annesine yapılanların intikamının alınacağını göstermek için...

"Soaireya ve Tohadors, tanrılardan kaçarak geçitten geçmiş ve yeryüzündeki fânilerin içine sızmışlar. Evet," diyerek başını salladı. "Medusa'nın Ölü Kumları, bir geçit büyüsüydü. Soaireya, tanrıların dünyasından kaçıp yeryüzüne inmek için kendi yarattığı geçit büyüsünü kullandı."

Biraz soluklandıktan sonra Berna başını pencereye doğru çevirdi. "İki kuzen insanların zihinlerine girerek akıllarını karıştırmışlar ve onları tüm tanrılara karşı kışkırtmışlar. Medusa'nın yeğenleri, yeryüzünde korkunç bir kaos çıkarmış."

Soaireya ile aynı intikam anlayışına sahip olmayan Ragıp Bey oturuşunu dikleştirdi. "Böylelikle yeryüzüne kötülüklerini yaydılar, öyle mi?"

Berna başını salladı. "Tanrılar güçlerini, yeryüzündeki fânilerin onlara olan inançlarından alırmış ve fâniler artık eskisi gibi onların varlığına inanmıyormuş. Tohadors şehvete düşkün biriymiş ve onun yeryüzünde olması zina ve tecavüzün yayılmasına neden olmuş. Soaireya ise savaşçı bir Gorgon'muş ve o da birçok savaşı başlatmış. İnsanlar ikiye bölünmüş. Bir grubun kabul ettiğine diğer grup karşı çıkıyormuş ve böylelikle fâniler bölünmüş."

Oturmaktan bacakları uyuşan Berna ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. "Soaireya yeryüzünde büyük bir kaos çıkarmayı başarmış. İnsanlar artık tanrılarına itaat etmiyormuş. Tanrılar ise güçleri zayıfladığı için onu bulup cezalandıramıyorlarmış. Zeus'un tapınağındaki tanrılar birleşmiş ve onlara isyan eden fânileri cezalandırmak için hepsini ölümsüzlükle lanetlemişler. Onlara farklı yetenekler vererek yıllarca birbirlerini yok etmelerini izlemişler. Lanetlilerin yaşadığı dünyaya Araf adı

verilmiş." Araf bu dünyadan çok farklıydı. Orada sadece tanrılar tarafından lanetlenen isyankâr kullar yaşardı.

Araf adını duyunca Sıraç yerinde rahatsızca kıpırdandı çünkü Doğa ona Araf'ta olduklarını söylemişti. Bu yer hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Araf bildiğiniz hiçbir yere benzemez, efendim," diyen Berna'nın bakışları onun üzerindeydi. "Bir tarafında fâniler, diğer tarafında ölümsüzler yaşıyor. Araf'ta tanrıların gazabına uğrayan günahkâr ölümsüzleri ve masumları ayıran bir sınır vardır. Her iki taraf da sınırın ötesine geçemez. Tanrılara olan inançlarını hiç kaybetmeyen masum insanlara Avcıları vermişler." Bundan gerisini Sıraç zaten biliyordu. Avcılara hiçbir kara büyü etki etmediği için ölümsüzlere karşı kendilerini koruyabiliyorlardı.

"Soaireya'nın kuzeniyle birlikte yeryüzünde çıkardığı kaos bir süre sonra bastırılmıştı," diyen Berna camdan dışarıyı izlemeye başladı. Mara her an bahçe kapısından içeri girecekmiş gibi bakışları pusluydu. "Aradan yıllar geçti ve sadece fâniler değil, ölümsüzlerden de birçok kişi onlara verilen ceza yüzünden yeniden tanrılara inanmaya başladı. Gün geçtikçe herkes daha çok inanıp onlara dua ediyordu. Bu durum Athena ve diğer tanrıların güçlenmesini sağlıyordu. Artık Soaireya ve Tohadors'un yerini bulacak güçteydiler. Tohadors'u bulmaları çok uzun sürmedi. Zevk düşkünü biri olduğu için onu kızı Meliz, yani bize musallat olan iblis ele verdi." O kadın birçok kişinin hayatını mahvetmişti.

"Tohadors ve Soaireya iblis değil, Gorgon'du. Tohadors'un soyundan gelen tüm yaratıklar genelde farklı türlerdeki melezlerin karışımı olduğu için onlara iblis adı verildi."

Uzun süre sonra ilk kez suskunluğunu bozan Sıraç, "Peki, Soaireya?" diye sordu merakla. "O da mı şehvet düşkünü kuzeni gibi farklı türlerden çocuk yapıp çoğaldı?"

"Bildiğim kadarıyla Soaireya'nın hiç çocuğu yok. Artık türünün tek örneği diyebiliriz çünkü tanrılar, Tohadors'u ve onun soyundan gelen tüm iblisleri yok ettiler. Ruhlarını bile kâinattan sildiler. Tohadors'un son kurbanı, Meliz'in annesiydi. Kadın farklı klandan bir adamı seviyordu ve Tohadors, adamın bedenine girip kadınla birlikte oldu. O birliktelikten bir kız çocuğu doğdu ve büyüyüp Tohadors'u tuzağa düşürerek onun sonunu getirdi. Meliz bir Gorgon'u ele verdiği için tanrılar onun hayatını bağışladı."

"Meliz burada değil!" diyen Sıraç sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. "Anladığım kadarıyla Medusa'nın soyundan gelenler, Medusa'nın Ölü Kumları büyüsünü yapabiliyor ve onun soyundan geriye sadece iki kişi kaldı. Bunlardan biri Meliz, diğeri Soaireya." Sıraç'ın yeşil gözleri kısıldı. "Meliz'in kızlarla Araf'ta olduğuna eminim. Bana kapıyı açacak iki şeytandan biri burada değil. Peki, şu Gorgon olan hangi cehennemde?"

"Saklanıyor."

Sıraç'ın kaşları havalandı. "Saklanıyor mu? Kimden?"

"Tanrıça Athena'dan."

"Siktir!" diye küfretti Sıraç. "Tüm bu anlattığın saçmalıklar doğruysa tanrıça onu çoktan öldürmüştür!" Geriye kalan son umudu da tükenmişti. Araf'a kapı açmanın bir yolu olmalıydı.

Berna tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Herkes öldüğünü düşünüyor ama bence Soaireya hâlâ yaşıyor. O savaşçı bir Gorgon," derken sesi keyifliydi. "Athena Zekâ, Strateji ve Barış Tanrıçası ancak Soaireya onun tam tersi yeteneklere sahip. Savaş, kaos ve yıkımdan beslenen bir Gorgon. Yüzyıllardır süren bir savaşta ikisi arasında bir kazanan çıkmadı. Soaireya'yı öldürmek bu kadar kolay değil. O kadının başlattığı isyan yüzünden Araf diye bir yer var oldu."

Duyduğu onca saçmalığın içinde işe yarar bir şey bulamadığı için Sıraç gitmek için ayağa kalktı. Soaireya denen Gorgon'u bulmak, samanlıkta iğne aramaya benziyordu! Kapıya yürürken babasının sesini duydu. "Biraz konuşalım mı, oğlum?" Kardeşlerini bulmadan babasıyla konuşacağı bir şey olamazdı.

Onu dinlemeyip kapıyı açınca Ragıp Bey'in söyledikleri onu durdurdu. "Anneni eve getirmek istiyorum." Duyduklarıyla kan beynine sıçramıştı. Her şeyin suçlusu olan kadını buraya, yani Elzem ve Itır'ın çocukluğunun geçtiği yere mi getirmeyi düşünüyordu?

"Durma, onu getirmeyi dene." Başını çevirip omzunun üzerinden babasına baktı. "Burayı onun mezarı yapmamı istiyorsan getir!" dedikten sonra kapıyı çarparak gitti. Elzem ve Itır geri dönmeden o kadına huzur yoktu!

Sıraç arabayı kaldığı rezidansın otoparkına bıraktığında canı çok sıkkındı. Soyu tükenmekte olan iki yaratığı nasıl bulacağını bilmiyordu. Asansöre binip on ikinci katın tuşuna bastığında derin bir nefes aldı. Bu rezidans üstün teknolojilerle donatılmış, yüksek güvenliğe ve zengin sosyal imkânlara sahipti. Ancak tüm bu zenginlik, onu yaşadığı kasvetten uzaklaştırmaya yetmiyordu.

Asansörden inip kendi dairesine doğru yürürken karşı dairenin kapısını zorlayan kadın dikkatini çekti. Ona sırtı dönüktü, kahverengi saçları bukleler hâlinde omuzlarından salınıyordu. Elinde kocaman bir kutu tutuyordu ve kutuyu düşürmemeye çalışarak kapıyı açmaya uğraşıyordu. "Bu kapının sorunu ne?" Huysuz homurtular çıkararak elindeki kartı okutmaya çalıştı.

"Yardım gerekiyor mu?" Sıraç onun müşkül durumu karşısında daha fazla sessiz kalamadı. Kadın bir anda duyduğu sesle sıçrayınca elindeki kutu yere düştü ve içindeki her şey döküldü.

"Neden bu kadar sessiz hareket etmek zorundasınız ki? Beni korkuttunuz..." demişti ki Sıraç'ı görünce sustu. Cümlesini yarıda kesmiş, irice açtığı gözlerle Sıraç'a bakıyordu.

Sıraç karşısındaki kadının verdiği tuhaf tepkileri izliyordu. Kahverengi gözlerini mümkün olduğunca irileştirmiş, hafif aralıklı dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Kaşlarının üzerine kadar gelen kâkülleri, yüzünü olduğundan daha yuvarlak gösteriyordu ve kocaman şişe dibi gibi bir gözlük takıyordu. Modası geçmiş gözlükleriyle oldukça özensiz görünüyordu. Yanaklarındaki gamzeleri o gülmese de belli oluyordu ama yüzündeki çirkin benleri gamzesinin güzelliğine gölge düşürüyordu. Burnunun ucunda, çene çukurunda, sağ yanağında ve dudağının hemen üstünde iri et benleri vardı.

Çipil çipil gözlerini kırpıştırıp şoke olmuş gibi Sıraç'a bakıyordu. Şu zamana kadar gördüğü en çirkin kadın olabilirdi. Sıraç ona bakarken yüzünü buruşturmamak için kendisini zor tutuyordu. Üzerinde yarım kollu, çiçekli bir elbise vardı ve elbisenin açık yakasından taktığı tuhaf kolyeyi gördü. Kolyesi beş santim büyüklüğündeki bir şişe şeklindeydi. Küçücük, beyaz şişenin içinde aynı renkte bir sıvı vardı. Sarı bir iple sıkıca bağlı olan kâğıt rulosu şişenin içindeki suda yüzüyordu. Ne tuhaf bir kolyeydi.

Uzun süre kadının kolyesine baktığı için onu tedirgin etmek istemedi. Kadının hemen arkasındaki kapıyı gösterdi. "Burada mı oturuyorsunuz?" Daha sonra kendi dairesini gösterdi. "Ben de burada oturuyorum ama daha önce sizi hiç görmedim." Neredeyse yedi yıla yakın zamandır burada yaşıyordu ama bu kadını daha önce hiç görmemişti.

Son söylediklerinden sonra kadının daha da şaşırdığını gördü. "Sekiz..." diye mırıldandığında şaşkın gözleri sık sık Sıraç'ın daire kapısında oyalanıyordu. "Sekiz yıldır burada yaşıyorum ama sizi hiç görmedim."

Şimdi şaşırma sırası Sıraç'taydı. Karşı dairesindeki kapının açıldığını hiç görmediği için orada birinin yaşadığından bile emin değildi. "Yedi yıldır buradayım." Tekrar şaşırma sırasının kadına geçtiğini görünce güldü. "Sanırım ikimiz de komşuluğa pek önem vermiyoruz." Bu kadın dışında rezidanstaki çoğu kadın farklı bahanelerle kapısını çalmıştı. Sıraç kimsenin dairesine gitmezdi ve ona gelinmesinden de hoşlanmazdı. Anlaşılan komşusu da ondan farklı değildi.

"Ben pek dost canlısı değilimdir, belki de bu yüzden hiç karşılaşmadık." Kadın bakışlarını kaçırıp yere düşen eşyalarını toplamaya başladı. Sıraç ona yardım etmek için eğilip onun gibi eşyaları kutunun içine koymaya başladı.

Kablosu dolaşmış kulaklık, fotoğraf makinesi ve birçok gazeteden kesilmiş haber başlıkları. Evet, kutudan düşen eşyaların çoğu bunlardan ibaretti. Yerdeki defteri alıp kutuya koymak üzereyken defterin yapraklarının arasından bir fotoğraf düştü. Fotoğrafı alıp baktığında boğazı kesilerek öldürülen bir adama ait olduğunu gördü. Daha fotoğrafa yakından bakamadan tuhaf komşusu fotoğrafı ondan alıp kutuya atmıştı. "İşimle ilgili bir fotoğraf."

Kutuyu alıp ayağa kalktı. "Ben bir dedektifim ve müşterilerimin söyledikleri kişi veya eşyaları bulmaya çalışırken çok fazla kurbanla karşılaşıyorum. Onların fotoğraflarını çekmek de işimin bir parçası." Gülümseyerek kutuyu karıştırdı ve bulduğu kartı Sıraç'a uzattı. "Eğer sizin de bir dedektife ihtiyacınız olursa komşu kontenjanından olduğunuz için ücrette indirim yapabilirim." Sıraç'ın bir dedektife ihtiyacı yoktu çünkü kendi işini kendisi yapmaya alışkındı.

Nezaketen kartı alıp baktığında kartta yazan ismi sesli okudu. "Demek adınız Soya Gizel." Alay ederek kartı kadına uzattı. "Bana

Soaireya isminde bir kadını bulamayacaksanız bir işime yaramazsınız, Soya Hanım." Ona sırtını dönüp kendi dairesine yürüdü. Bu dedektif kadın kendi küçük dünyasında bir şeyleri kovalarken, bu dünyayı kimlerle paylaştığına dair en küçük bir fikri yoktu.

"Gorgonların ilk kızını mı arıyorsunuz?" Sıraç aceleyle Soya'ya döndü. Bunu bilmesini beklemiyordu. "İblislerin varlığına inanıyor musunuz?" Bu kadının Soaireya'yı bilmesinin şaşkınlığını yaşıyordu.

"Ben bir dedektifim," diyen Soya'nın yüzünde küçük bir tebessüm vardı. "Yirmi beş yaşımda olabilirim ama doğaüstü varlıkların içimizde yaşadığını öğrenecek kadar çok dava araştırdım." Eliyle dairesini gösterdi. "Akşam yemeğinde bana eşlik etmek ister misiniz? Belki de konuşacak çok fazla ortak yönümüz vardır."

Normalde yaşadığı yerdeki kadınların bu tür tekliflerini reddederdi ancak Soya'nın gizemli tavırları Sıraç'ın bunu kabul etmesine sebep olmuştu. "Memnuniyetle." Onun elindeki kartı aldı ve Soya'nın bir türlü açamadığı kapıyı açtı.

İkisi içeri girdiğinde ayağıyla kapıyı kapatan Soya, "Ben yemeği hazırlayana kadar keyfinize bakın," dedikten sonra ondan uzaklaştı. Elindeki kutuyu ayaklı askılığın yanına bıraktıktan sonra mutfağa girmişti.

Sıraç meraklı gözlerle salonu incelemeye başladı. Burası beyazın şıklığıyla döşendiği için bir kadının zevkini yansıtıyordu. Şehir manzarasını gösteren büyük pencerelerde tek bir leke yoktu ve her şey fazlasıyla özenliydi. Duvarlardaki yağlı boya tabloları göz yoruyordu. Her biri Orta Çağ figürlerini yansıtan tablolardı. Başını çevirince plazmanın olduğu televizyon ünitesini gördü ancak onun dikkatini çeken bu değildi. Televizyon ünitesinin üzerinde çok fazla film DVD'si vardı. Yaklaşıp birini eline alınca bunun bir korku filmi olduğunu gördü. Diğerlerine göz atınca şaşırdı çünkü neredeyse hepsinin kurgusu iblisler ve şeytanlarla ilgiliydi.

"O elinizde tuttuğunuz benim favorilerimden biri." Soya mutfak kapısından başını uzatıp gülümsedi. "*Kalbin Günahı*," deyince Sıraç başını eğip DVD'ye baktı, üzerinde "*Kalbin Günahı*" yazıyordu.

"Konusu ne?" diye sorarken mutfak kapısından kafasını uzatan kadını küçük bir çocuğa benzetti. Bedeninin geri kalanı görünmüyordu.

"Bir iblis ile Avcı'nın aşkını anlatıyor. Dram yüklü bir film ve finalde kadın, yani iblis, Avcı'nın hayatını kurtarmaya çalışırken ölüyor."

"Bir iblis ve Avcı mı?" Sıraç tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "O şekilsiz yaratıklara âşık olan bir Avcı sadece kurgularda olabilir."

Soya gülerek başını salladı. "Haklısınız, çok çirkin yaratıklar." Gözlerinin ardından muzır bir parıltı geçti. "Tanrılarınıza dua edin de onlardan biriyle karşılaşmayın." Sıraç'a bakarken korkmuş gibi gözlerini belertti. "Aksi takdirde bom!"

Sıraç, Soya'nın yüzünü soktuğu garip şekillere gülmeden edemedi. "Tanrılarınız dediniz, Soya Hanım." Gözlerinin yeşilini kuşkuyla kıstı. "Bu sözlerden ne çıkarmalıyım?"

"Mitolojik tanrılar ve onların kölelerinden bahsediyorum. Onlara inanmadığım için beni darağacına çıkarıp asmazsınız, değil mi?"

Sıraç gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. "Ne haddime!" Kendisi de onlara inanmıyordu.

Soya tekrar gözden kaybolunca Sıraç bir koltuğa geçip oturdu. Yaklaşık on dakika sonra Soya elindeki kocaman tepsiyle içeri girdi. Orta sehpayı koltuğa doğru çekmesi için Sıraç'a gözleriyle işaret etti. Sıraç ondan istenileni yaptı, ikisi koltukta yan yana oturunca Sıraç tepsideki şeylere baktı. "Tost ve kola mı?" Akşam yemeğinden kastı bu muydu?

"Üzgünüm, yemek hazırlayacak kadar zamanım yoktu ama dilerseniz dışarıdan bir şeyler sipariş edebilirim." Soya'nın mahcubiyet dolu bakışlarını görünce onu daha fazla utandırmak istemedi. Uzanıp tabağındaki tostu aldı.

"Yenilebilir olduğu sürece sıkıntı yok." Onu rahatlatmak için söylediği şeyler gerçek değildi. Nefret ettiği kahvaltı türünün başında tost geliyordu.

"Soaireya hakkında ne biliyorsunuz?" Sıraç'ın sorduğu soruyla Soya kolasından bir yudum alarak ona döndü. "Neden önce tanışmıyoruz? Bana hâlâ adınızı söylemediniz?"

"Sıraç."

"Işık, meşale ve kandil anlamlarına geliyor. Aynı zamanda nur saçan kişi olarak da bilinir. Peki, bir soyadınız var mı?" Sıraç sebepsiz yere bu kadının her konuda bilgisi olabileceğini düşündü ancak bu kanıya

nasıl vardığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Sıraç Akay," dedi düz bir sesle.

"Soaireya hakkında çok fazla şey duydum." Önüne dönüp tosttan kocaman bir ısırık alırken Sıraç tarafından izlendiğini biliyordu. "Gorgonlarm ilk kızı, yani Gorgon'a dönüşen üç kız kardeşten olan Sthenno'nun kızı. Soaireya hakkında uydurulmuş birçok söylem var ama ben içlerinden sadece birine inanırım."

"Hangisine?"

Gülümseyerek Sıraç'a döndü. "Tanrıça Athena'yı bile dize getirecek güçte olan tek Gorgon olduğuna inanırım."

"Onu gözünde fazla büyüttüğünüzü düşünüyorum."

"Bir seksen boylarındaki bir kadını istesem de küçültemem." Kendi esprisine gülerek yemeğini yemeye devam etti.

"Nasıl boyunu bile bilecek kadar iyi tanıyorsunuz?" Sıraç'ın gözlerini kısarak ona baktığını görünce omuz silkti.

"Boyunu biliyorum çünkü ben çocukken tüm ailemi gözlerimin önünde katletti. O olay ruhani varlıklara inanmamı sağladı." Sertçe yutkunan Sıraç bunları duymayı beklemiyordu. Başından beri kendi hâlinde bir dedektifin, iblislerin varlığından nasıl haberdar olduğunu düşünüyordu. Demek ki sebebi buydu.

"Çocukken başıma gelen o trajik olaydan sonra bir dedektif olmaya karar verdim. Benim aileme olduğu gibi ruhani varlıkların gazabına uğrayan insanlara yardım ediyor ve elimden geldiğince kayıp yakınlarını kurtarmaya çalışıyorum." Sıraç onun gibi çıtı pıtı bir kadını iblislerle savaşırken hayal edemiyordu.

"Onu gördüğünü söyledin, nasıl biriydi?" Hangi ara resmiyeti bıraktığının farkında değildi.

"Korkunç biri." Soya titreyerek ürperdi. "Soaireya'nın korkunç kan kırmızısı gözleri vardı ve azı dişleri tıpkı bir vampir gibi uzundu." Ürkmüş olmalıydı ki elleriyle kollarını sıvazladı. "Kumral saçları canlıymış gibi kafasında uçuşarak hareket ediyordu ve saçlarından yüzlerce yılanın tıslama sesi geliyordu. O bir Gorgon kızı, bu şekilde görünmesi normal ama bu, onun korkunç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Annemi ve babamı önce taşa çevirdi, sonra da onların taştan bedenlerini parçaladı. Evet, gözlerinin değdiği her canlıyı taşa çevirdiğiyle ilgili söylentiler

doğru." Sıraç'ın ona inanmadığını görebiliyordu. Neden inanacaktı ki? Herkes sadece Medusa'yı tanıyordu ama çok az kişi Medusa'nın yeğeni Soaireya'yı biliyordu.

"Peki, siz onu neden arıyorsunuz?" Sıraç'ın böylesine tehlikeli bir Gorgon'u neden aradığını merak ediyordu. Soaireya'nın peşine düşmek büyük bir cesaret isterdi.

"Kız kardeşlerim için." İçindeki tüm kolayı birkaç yudumda içerek bardağı masaya bıraktı. "Kardeşlerimi bulmam için *Medusa'nın Ölü Kumları* diye bir büyü yapılmalı. Bu sikik büyüyü yapmak için de o yaratığa ihtiyacım var!" Sıraç ayağa kalkarak koltuğun üzerindeki ceketini aldı. "Yemek için teşekkürler." Bunları söyledikten sonra evden çıkan adamın arkasından Soya öylece bakakaldı.

Düşünceli gözlerle Sıraç'ın çıktığı kapıya bakarken, "Neden bir geçit büyüsüne ihtiyacı var ki?" diye mırıldandı. "Ayrıca hiç detaycı değil, ona söylediğim şeyleri doğru düzgün sorgulamadı bile." Kendi kendine konuşarak çantasını aldı ve yatak odasına girdi. "Bazı fâniler merak duygusundan yoksun, Safir."

Çantasından çıkardığı kavanozun içinde beş ölü kurbağa vardı. Kurbağaları yere döktü. "Ona ailemin katledildiğini söyledim ama bir Gorgon'un neden ailemi öldürdüğünü hiç sormadı. Üstelik beni teselli edecek bir şey de söylemedi." Sıraç'ın duygusuz bir Avcı olduğunu düşündü. Belki de Soya'nın çirkin görüntüsü yüzünden Sıraç onu kendi ilgisine layık görmemişti.

"Yemek zamanı, buraya gel, Safir." Sürünerek yatağın altından çıkan engerek yılanı, gümüş rengi pullarını yere sürterek kurbağalara doğru ilerledi. "İşte böyle benim küçük vampirim, gel ve karnını doyur." Soya diz çöküp son derece tehlikeli ve zehirli yılanın pullu derisini okşadı. Onu biraz sevdikten sonra ayağa kalkıp evcil hayvanının karnını doyurmasına izin verdi.

Makyaj aynasının karşısına oturunca önce kocaman, kalın gözlüklerini ve daha sonra da gözlerindeki kahverengi lensleri çıkardı. Yüzündeki çirkin plastik benleri sökerek onları bir kutuya koydu. Kahverengi peruğundaki tüm çıtçıtları sırasıyla açarak peruğu aynanın önüne bıraktı. Kafasındaki fileli boneyi çıkarınca kumral saçları salınarak omuzlarına döküldü. Kafasında hareket edip dalgalanan saçlarından

yılanların tıslayan sesleri geliyordu. Aynadaki yansımasına bakarken gördüğü olağanüstü güzellikteki kadın bir o kadar da tehlikeliydi.

Dikkat çeken kan kırmızısı gözleri ışıldıyor, kumral saçları dalgalanarak sağa sola hareket ediyordu. Pürüzsüz teni tüm maskelerden arınınca her erkeğin düşlerini süsleyecek bir güzelliğe bürünmüştü. "Soaireya." Aynaya bakarak adını fısıldadı. Üstteki iki azı dişi uzadığında dudağının köşesi kıvrıldı. "Yoksa Soya mı demeliyim?" Uzun zamandır gerçek adının kısaltmasını kullanıyordu.

Yıllardır güzelliğini gizleyerek çirkin bir yüzle insanların arasındaki varlığını sürdürüyordu. En çok rahatsızlık duyduğu şeylerden biri de gözlerine takmak zorunda olduğu lenslerdi. Yeni birilerini taşa çevirmek istemediği için bu lensleri kullanıyordu. On üç Şamanın kanını kullanarak büyü yaptığı bu özel lenslere ihtiyacı vardı. En azından gözlerindeki tehlikeden insanları koruyordu.

Tüm kurbağaları yutan Safir onun koluna dolanarak omzuna çıktı. Soya hemen başını eğerek aynadaki bakışlarını kaçırdı. "Lensler yokken bana yaklaşmaman gerektiğini sana söylemiştim, Safir." Aksi takdirde onun da sonu daha önceki evcil hayvanları gibi olurdu. Taşa dönüşmüş otuz yedi yılanın yanına bir yenisini eklemek istemiyordu.

Geceliğini giyip yatak odasının köşesinde duran taş heykele tebessüm etti. "İyi geceler, Bayan Gilbert." Gözlerini irice açmış, çığlık atar gibi dudaklarını sonuna kadar aralayan heykele gülümsedi.

Duvardaki raflara yaklaştı. Yılanlardan oluşan taş heykel koleksiyonuna da gülümsedi. "Size de iyi geceler, Safirler." Tüm evcil hayvanlarına aynı ismi vermek yaptığı en akıllıca şeydi çünkü hiçbirinin ismini karıştırmıyordu.

Işıkları kapatıp yatağa girdi. Karanlıkta Soya'nın gözlerini görmeyen Safir için tehlike geçmişti. Yatakta sürünerek Soya'nın koluna dolandı ve başını onun boynuna yasladı. Soya gülümseyerek onun kafasının üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Sana da iyi geceler, benim tatlı Safir'im." Esneyerek gözlerini yumdu. "Uyuyalım, yarın sabah günün ilk ışıklarıyla araştırmam gereken bir Avcı var." Sıraç'ı öldürüp öldürmemesi tamamen yapacağı araştırmanın sonucuna bağlıydı.

Parmakları boynundaki tılsımını buldu. Avcılar tüm yaratıkları hissedip görebilirdi ama bu tılsım boynunda olduğu sürece kimse onun

enerjisini hissedemez ve maskelerin ardına gizlediği gerçek yüzünü göremezdi.

Bunca zamandır bir Avcı'yla kapı komşusu olduğuna inanamıyordu. Bu yüzden Sıraç'ı görünce o kadar şaşırmıştı. Yedi yıldır bir Avcı burnunun dibindeydi ve Soya bunun farkında bile olmamıştı.

"Şimdi git ve o afetle sohbet et, Yavuz." Uraz, Yavuz'u kadınlar konusunda cesaretlendirmeye çalışıyordu ama bir ilerleme katettiklerini söyleyemezdi.

Gece kulübünün gürültülü müziği, Süreyya ve Yavuz dışında kimseyi rahatsız etmiyordu. Oturdukları özel süitte, aşağıda dans eden insanları izliyorlardı. Yavuz, yan masadaki kadının bakışlarından kurtulmak için başını yerden kaldırmıyordu. "Yapamam ben öyle şeyler." Bir kadınla konuşamayacak kadar korkuyordu.

"Oğlum, biraz cesur olsana." Kenan masadaki içki şişesini ona uzattı. "Hepsini içerek kafayı bul ve gidip onunla konuş. Bu gece sen bir avcısın, o da av."

"Abi, pisleşme!" diyerek ona çıkıştı Süreyya. "Rahat bırakın artık şu çocuğu." Süreyya, Kenan'ın yanından kalkıp Yavuz'un yanına oturdu. "Onu korkutuyorsunuz." Masadaki erkeklere kızarak elini Yavuz'un omzuna koydu. "Sen üzülme, Yavuzcuğum. Ben her konuda senin yanındayım." Aynı şeyleri Süreyya'ya da yaptıkları için Yavuz'u çok iyi anlıyordu.

"Uraz haklı, dostum." Destan gülerek Kenan'a bakıp Yavuz ve Süreyya'yı gösterdi. "Sıraç ile ikiniz evlendirin bunları."

Hayal edince bile Kenan yüzünü buruşturdu. "İkisini aynı evin içinde düşünebiliyor musunuz? Küçük bir böcek görseler evi terk eder ve sabaha kadar kapının eşiğinde uyurlar." İki korkağı bir araya getirerek büyük bir felakete yol açmayacaklardı.

Bir köşede sessizliğini koruyarak arkadaşlarını izleyen Sıraç, her zamanki gibi düşüncelere dalıp gitmişti. Garsonlardan biri masaya yaklaşıp ona küçük bir not kâğıdı uzattı. "Üst katta sizi beklediğini söyleyen bir hanım bunu gönderdi." Uraz ve Kenan sırıtarak ona bakarken notu alıp açtı. Okuduklarıyla tek kelime etmeden yerinden fırlamıştı.

"Beni aradığını duydum, beş numaralı odadayım... Soaireya."

Gerçekten o olabilir mi?

Sıraç âdeta koşarak kalabalıktan sıyrılıp üst kata gelmişti. Odaların olduğu koridora girince telaşlı gözlerle etrafına baktı. Aradığı kapıyı bulunca beş numaralı odaya girdi. Notta hangi odada kaldığını yazmasaydı bile Sıraç onun bu odada olduğunu anlardı çünkü Soaireya'nın güçlü enerjisi bu odadan geliyordu. İçeri girdiğinde arkasında kalan kapı kendiliğinden kapanmıştı. Işıkları açacağı esnada bir ses onu durdurdu. "Bunu yapmak istemezsin, Avcı. Beni görenlere neler olduğunu tahmin etmek zor değil."

Sıraç duyduğu sesi anlayamadı. Aynı anda üç kişi konuşuyormuş gibi kadın ve erkek sesleri birbirine karışmıştı. Bunun bir aldatmaca olduğunu düşündü. Sesini özellikle değiştiriyordu. Onu dinlemedi ve ışıkları açınca karşısında gördüğü kadınla sertçe yutkundu. Sanki Sıraç'ın böyle bir şey yapacağını önceden tahmin etmiş gibi yüzünü siyah bir tülle gizlemişti. Tıpkı bir gelin duvağı gibi kalın, siyah tül onu görmesini engelliyordu.

Ancak tülün ardından bile kırmızı gözlerini puslu bir şekilde görebiliyordu. Üzerinde Romalı kadınları anımsatan zarif bir elbise vardı. Elbisenin askıları omuzlarında kurdele şeklinde bağlıydı ve iç göstermeyen siyah tülden oluşuyordu. Siyah elbise bir sarmaşık gibi kıvrımlı vücudunu sarıyordu. Düz göbeğini ve bacaklarının büyük bölümünü açıkta bırakıyordu. Bileğinde altın sarısı yapraklardan oluşan bir bileklik vardı. Ayaklarındaki ayakkabılar ise gladyatör terlikleriydi. Terliklerin bağcıkları dizlerinin altında düğümlüydü. Sıraç engel olamadığı bir dürtüyle o tülü kaldırıp yüzünü görmek istedi.

"Avcılardan Sıraç Akay," diyen kadın ona doğru yürüdü. "Büyüyle yeteneklerinin kapatıldığını sanıyordum." Anlaşılan karşısına çıkmadan önce Sıraç'ı araştırmıştı.

Çıplak gözlerle baktığında onu taşa çevirecek bir Gorgon'a doğru korkusuzca yürüdü. "Avcılara hiçbir büyü işlemediği için yeteneklerimin büyüyle kapatılması imkânsız." Meliz'in yalanlarına inanan aptal bir annenin oğlu olmaktan gururlanmıyordu.

Soaireya yüzünü gizleyen tülün arkasından gülümsedi. Çok güçlü bir Gorgon ile yalnız başınaydı ama onun korkusunu hissedemiyordu. Ya fazla cesurdu ya da intihara meyilliydi.

"Benden ne istiyorsun, Avcı?" Ne istediğini zaten biliyordu.

"Ben ve arkadaşlarım için kapıyı aç!" Tarih yeniden tekerrür ediyordu çünkü Avcılar, Araf'a geri dönmenin bir yolunu bulmuştu.

Soaireya başını omzuna doğru yatırıp alaycı bir sesle konuştu: "Benim bu işten ne çıkarım olacak?" Aslında Sıraç'tan hiçbir beklentisi yoktu ama bu işi onun için kolaylaştırırsa bundan şüphelenebilirdi.

"Ne istiyorsun, iblis?" Soaireya yüzünü buruşturdu çünkü o bir iblis değildi. O bir Gorgon'du ama bu aptal fâniler, iblis ve Gorgon arasındaki farkı anlayamıyordu.

"Ailen iblislerle yaptığı her anlaşmada zararlı çıktı, Avcı." Soaireya onunla ilgili her şeyi şu kısacık zamanda araştırdığı için hakkındaki tüm gerçekleri biliyordu. "Aynı hatayı yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Sıraç'ın kaybedeceği hiçbir şeyi yoktu. Ailesi yeterince parçalandığı için kız kardeşlerini kaybetmekten daha kötüsü olamazdı. "Yardımın karşılığında ne istediğini söyle!"

"Bir yemin istiyorum, Avcı." Sıraç'ın tüm yeminlerini hayatı pahasına tuttuğunu öğrenmişti. "Zamanı geldiğinde ve benim için bir şey yapman gerektiğinde yapacaksın. Bir konuda sorgusuz sualsiz bana yardım edeceğine yemin edersen senin için hemen bu gece kapıyı açabilirim." Soaireya bu yemini aslında öylesine istiyordu. Hiçbir konuda bir Avcı'nın yardımına ihtiyacı olamazdı fakat Sıraç bir anlaşma yaptığına inanmalıydı.

Sıraç'ın çatılan kaşlarını gördü. "Bu yeminin ucu ailemden birilerine veya yakınlarıma dokunacak mı? Seninle yapacağım anlaşma benden doğan çocukları etkileyecek mi?" Soaireya neden tebessüm ettiğini bile bilmiyordu. Aslında çok zeki bir Avcı'ydı, değil mi? Ailesinin yaptığı hataları yapmaktan kaçınıyordu.

"Hayır." Normalde Soaireya kolay kolay bir fâniye iyilik yapmazdı. Sıraç karşılık beklemeden iyilik yaptığı tek fâni olacaktı. "Yeminin ne seni ne de senin soyundan gelenleri etkileyip lanetleyecek." Bunları söylerken onu kandırmıyordu çünkü gerçekten karşılık beklemeden yaptığı bir iyilik olacaktı. Soaireya, yeğeni Meliz gibi kelime oyunlarıyla sinsi tuzaklar kurmazdı. Fazla dobra ve gözü kara bir kadın olduğu için bu tür şeylerle uğraşmazdı.

Bir ölümlüden beklenmeyen bir cesaretle Sıraç onun karşısında korkusuzca duruyordu. "Bir iblisin sözüne nasıl itimat edeceğim?"

"Gorgon!" dedi Soaireya sert bir sesle ve sesini birazcık yükseltti-ğinde odanın içi tıslayan yılan sesleriyle doldu. Seslerin hepsi kafasındaki kumral saçlarından geliyordu. "Bana bir daha iblis deme cüretinde bulunursan avladığınız o varlıklardan çok daha fazlası olduğumu görürsün, insan! Bazı yeteneklerimin Avcılara bile işlediğini görmek istemiyorsan *iblis* diyerek bana hakaret etme!"

Sıraç bıkkınlıkla, "Konumuz senin değişik türün değil," deyince Soaireya'nın eli, yüzünü kapatan tüle uzandı. Bunu gören Sıraç bir küfür savurup, "Anladık, iblis demek yok!" dedi agresif bir tavırla. O tülü kaldırırsa belki merak ettiği gözlerini görebilirdi ama devamında bir taşa dönüşmeyeceğinin garantisi yoktu.

Soaireya kibirle omuzlarını dikleştirdi. "Hızlı öğreniyorsun, insan."

"Bana insan deyip durma, bir adım var!"

"Konumuz senin değişik türün değil," dediğinde Sıraç'ın çatık kaşlarla ikinci kez küfretmesi az kalsın Soaireya'yı güldürecekti.

"Şu çocukça laf sokmaların bittiyse artık konumuza dönelim mi?" Buz gibi bir sesle konuşan Sıraç'ın hissiz gözleri tülün ardını görmek ister gibi bakıyordu. "İstediğin yemini ettiğimde ucunun kanımdan olanlara dokunmayacağını nereden bileceğim? Bu konuda sana nasıl inanayım?" Soaireya onun bu konudaki hassasiyetini fark etmişti. Annesiyle aynı hataya düşmek istemiyordu.

"Bana güvenmekten başka seçeneğin var mı? Burada benim yardımıma ihtiyacı olan sensin."

"Bana bir teminat vermelisin." Sıraç aralarındaki son adımı da kapatarak Soaireya'nın üzerine eğildi. Uzun boylu bir kadın olabilirdi ama Sıraç'tan daha uzun değildi. "Bir yemin ettiğimde hayatıma mal olsa da onu tutarım. Zamanı geldiğinde yerine getireceğim yeminin kimseye zarar vermeyeceğine emin olmalıyım." Soaireya iyilik yapmanın berbat bir şey olduğunu ve çok uğraştırdığını düşündü. Sadece kabul etse olmaz mıydı?

"Pekâlâ, öyle olsun." Elini tülün altına sokarak kumral saçlarından bir tel kopardı. "Elini uzat." Sıraç'ın elini tutup saç telini avucuna bıraktı. "Şimdi söyleyeceklerimden sonra avucundaki saç teline dikkatle bak."

Başını kaldırıp tülün ardından Sıraç'ın gözlerine baktı. "Şu zamana kadar gördüğüm en korkak Avcı'sın." Bunları söyleyince Sıraç başını eğdi ve avucundaki kumral saç teline baktı. İlk başlarda bir şey olmadı ama birkaç saniye sonra saç teli siyaha dönüşünce afalladı. "Yalanın rengi siyahtır, Avcı."

Soaireya elini yine siyah duvağının altına soktu ve bu sefer çiçekli bir toka çıkardı. Tokanın sivri ucunu biraz bastırınca boynu çok az kanadığında siyah saç teli bu sefer de griye dönüşmüştü. "Acı ve ölümün rengi, gridir." Tokayı yeniden saçlarına taktı ve kanayan boynunu umursamadan elini uzatıp Sıraç'ın dudaklarına dokundu.

Soaireya'nın parmakları onun dudaklarına dokununca Sıraç kaskatı kesilmişti. Narin parmakları onun dudaklarına sürtünürken avucundaki saç telinin rengi kırmızıya dönüştü. "Tutkunun rengi kırmızıdır," diye fısıldadı Soaireya.

Elini Sıraç'ın dudaklarından çekti ve kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Ettiğin yeminden ne ailen ne soyundan gelenler ne de yakınların kötü bir şekilde etkilenecek," dediğinde Sıraç saç telinin beyaza dönüştüğünü gördü ve Soya gülümsedi. "Masumiyetin rengiyse beyazdır, Avcı."

Sıraç şaşkındı hatta hayretler içinde kalmıştı. Tek bir saç telinin farklı renklere dönüştüğünü ilk kez görüyordu. "Bunu nasıl yaptın?" Az önce tanık olduğu şey bir illüzyon gösterisi gibiydi.

"Düşündüğün gibi ben bir iblis değilim." Soaireya onun avucundaki saç telini alıp geri çekildi. Odada yanan mumlardan birine doğru ilerledi. Saç telini yakarak ondan kurtulduğunda Sıraç onun acı çeken iniltisini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Eğer elinde bir Gorgon'un saç teli varsa onun duygularını rahatça öğrenebilirsin." Sıraç aynı zamanda onu öldürmenin yolunun saçlarından geçtiğini de anlamıştı ama bunu ona söylemedi. Az önce tek bir saç telini yakarken dudaklarından çıkan belli belirsiz iniltiyi duymuştu. Soaireya'nın zayıf noktasını yakalamıştı.

"Duygularına göre kafandaki saçlar renk mi değiştiriyor?"

Soaireya gülerek başını iki yana salladı. "Kafamda oldukları sürece hayır ama bir başkasında olunca evet."

"Öyle mi? Pekâlâ, zamanı geldiğinde benden istediğin bir şeyi yerine getireceğime yemin ediyorum." Sıraç o kadar hızlı bir şekilde ona

yaklaştı ki daha Soaireya ne olduğunu anlamadan belinden tuttuğu gibi onu göğsüne çekmişti. Soaireya şaşkınca ona bakarken Sıraç el çabukluğuyla kemerindeki bıçağı çıkardı. Ellerini Soaireya'nın sırtına uzatıp beline doğru uzanan saçlarından küçük bir tutam kesti.

Soaireya'nın dudağından çıkan çığlıkla penceredeki camlar paramparça olarak yere savrulmuştu. Acı dolu çığlığı odadaki tüm aynaları kırmış, eşyaların her birini etrafa savurmuştu. Bacakları titreyerek yere düşmek üzereyken Sıraç onu son anda yakalamıştı. Onu tutarak düşmesine izin vermedi. "Bu-bunu neden yaptın?" Genç kadının titreyen sesiyle Sıraç bir an yaptığı şeyden pişmanlık duydu ama bu çok kısa sürmüştü.

"Bir yemin ettiysem bir gün mutlaka karşılaşacağız demektir. Sana karşı kullanacağım bir şeyler bende olmalıydı ve bu sadece saçların olabilirdi." Onun gibi güçlü bir yaratığın oyunlarına aldanmamak için saçlarından bir tutama ihtiyacı vardı.

Soaireya hızla ondan uzaklaşıp sırtını döndüğünde Sıraç elindeki kumral saç tutamına baktı. Saniyeler içinde saç tutamının rengi değişmiş ve sarıya dönüşmüştü. "Sarı ne demek?" diye sorduğunda Soaireya'nın kısık sesini duydu.

"Hayal kırıklığı..." Sıraç buz kesti.

Yutkunan Sıraç bir şeyler söylemek istedi ama Soaireya ondan önce davrandı. "Arkadaşlarını alıp evine git, Avcı!" diyen sesi buz gibiydi. "Arabana bıraktığım büyü sözlerini sesli bir şekilde söyleyin. Ben yanınızda olmayacağım ama bana ait bir büyü olduğu için yapan kişiyi her yerde duyarım. Kendi sığınağımda büyü sözlerini sizden sonra tekrarlayacağım. Geçit açılınca istediğin gibi kardeşlerinin yanına gidersin!" Soaireya'nın sesinden bile yaşadığı hayal kırıklığını hissediyordu.

Soaireya bunları söyledikten sonra hemen odadan çıkmıştı. Onun arkasından bakan Sıraç elindeki saç tutamını sıkıyordu. Onları kestiğinde Soaireya'nın çektiği acıyı hatırlayınca burnundan nefesini sertçe verdi. "Bir Gorgon'a yaptığım şeyden neden suçluluk duyuyorum ki?" Hızlı adımlarla dışarı çıkınca Soaireya'yı bulamadı. Üstelik artık onun güçlü enerjisini de hissedemiyordu. Bu kadar kısa sürede nereye kaybolmuştu?

"Fâniler bir Gorgon'un iyiliğine layık değil, Safir." Soaireya gücenmiş bir sesle konuşup saçlarına dokundu. O Avcı'nın hoyrat elleri onun saçlarına dokunmakla kalmamış, bir tutamını kesmişti. "Hâlâ ona neden yardım ettiğimi bile bilmiyorum!" Boynuna dolanan engerekle konuşurken karşı dairesinde olan bitenleri duyuyordu. Sıraç ve arkadaşlarının söylediği büyü sözlerini zihninde işitiyordu. Medusa'nın Ölü Kumları büyüsü Soaireya'ya ait olduğu için nerede olursa olsun bu büyüyü yapan herkesin sesini zihninde duyardı.

Tohadors'un hain kızı bu büyüyü yapmak için her elli yılda bir ortaya çıkan kanlı ayı beklemişti. Soaireya, Meliz'in kızları kullanarak yaptığı o büyüyü de duymuştu ama fazla önemsememişti. Safir dışında pek kimseyi önemsemezdi. Yüzyıllardır birçok boyutta bulunup yüzlerce canlı tanıdığı için kimseye değer vermemesi gerektiğini biliyordu. Soaireya dışında kimse kanlı aya ihtiyaç duymadan Medusa'nın Ölü Kumları'nı yapamazdı.

Bu kendisi için geçerli değildi çünkü büyü ona aitti ve dilediği her an dört Avcı bularak geçidi açabilirdi. Sıraç daha eve gelmeden Soaireya onun evine gizlice girip gereken tüm hazırlıkları yapmıştı. Avcıların tek yapması gereken halkanın içine girip büyü sözlerini tekrarlamaktı. Zihnindeki seslerin kesildiğini fark edince sıranın kendisine geldiğini anladı. "Gitme vakti, dostum." Eski dilde büyü sözlerini mırıldanırken Safir'i sırt çantasının içine koydu.

Aralıksız büyü sözlerini söyleyerek aynanın karşısına geçti. Peruğu gayet düzgün görünüyordu ve gözlükleri de gözlerindeydi. Çirkin et benleri yerindeydi, iğrenç görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Üzerindeki tişört ve pantolonu kontrol ederken tek istediği Araf'ta şu anda kış olmamasıydı. Sırt çantasını takıp dairesinden çıkınca hâlâ büyü sözlerini söylemeye devam ediyordu. Avcılar geçitten geçtikten sonra içeri girecek ve o da peşlerinden gidecekti. Saçlarını Sıraç'tan geri almak için onların peşinden gidiyordu.

Bir Gorgon'un saçı yanlış ellere geçerse sonuçları Soaireya için ölümcül olabilirdi.

"Be-ben gelmek istemiyorum." Yavuz ağlayarak ensesini Uraz'dan kurtarmaya çalışıyordu ama Uraz onun kaçmasına izin vermiyordu. Kaşlarını çatan Uraz, ensesini daha sıkı kavradı.

"Sıraç'ın yerine benim kardeşim olsaydın dünya üzerindeki tüm eşekleri yok eder ve eşek sudan gelene kadar seni döverdim, Yavuz!" Büyü sözlerini Yavuz'a okutana kadar Uraz sinir krizi geçirmişti, bu yüzden daha fazla şansını zorlamamalıydı.

"A-abi ben de gelmek istemiyorum." Süreyya kolunu Kenan'dan kurtarmaya çalışırken etrafında gördüğü şeylerin şokundan çıkamıyordu. Sıraç hepsini kendi dairesine toplarken kimse ona farklı bir boyuta kapı açmaktan bahsetmemişti!

Sıraç'ın evine geldiklerinde salonun ortasında kanla çizilmiş garip desenler görmeyi beklemiyorlardı. Her yerde yanan mumlar ve tütsüler varken Sıraç, Uraz ve Kenan; Yavuz'a zorla bir şeyler okutmuşlardı. Kanla çizilen dairenin içine üçü girdikten sonra Yavuz'u zorla yanlarına çekmişlerdi. Sıraç'ın elindeki o kâğıtta ne yazdığını Süreyya bilmiyordu ama hepsi sırasıyla o garip şeyi okumaya başladıkça çemberden alevler yükselmişti. Destan'ı güçlükle ikna edip evine göndermişlerdi. Yarın sabah hepsi ortadan kaybolunca Destan burada olup ailelerini bu konuda bilgilendirmeliydi.

Alevler iyice yükselirken Kenan kardeşini de halkanın içine çekmişti. "Rahat dur, Süreyya." Kız kardeşine sıkıca sarılıp onu göğsüne bastırdı. "Gittiğim her yere benimle gelmek zorundasın." Kız kardeşini burada savunmasız bırakıp gidemezdi. Süreyya'yı korumak için onu yanından hiç ayırmamaya kararlıydı.

"Başladı." Sıraç'ın sesiyle hepsi susmuştu. Zeminde açılan delik süratle büyüyünce Sıraç, Soaireya'nın sözünde durup büyüyü tekrarladığını anladı.

Sadece saniyeler içinde zeminde her şeyi içine çeken bir kara delik oluşmuştu. Yavuz ve Süreyya çığlık çığlığa kaçmaya çalışırken arkadaşları ilk bu ikisini kara deliğin içine itmişti. Hemen sonra da üçü atlayınca kısa süre sonra Soaireya kapıyı kırarak içeri girmişti. Portalın kapanmak üzere olduğunu görünce acele ederek onların peşinden atladı.

Bir grup Avcı ile Araf'a olan macerasının nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu.

Sıraç ve arkadaşları şaşkın gözlerle bulundukları yeri izliyorlardı. Ankara'da sonbaharın son günlerini yaşıyorlardı ancak şimdi kışın göbeğine düşmüşlerdi. Hepsi yolun ortasına savrulduğu için gördükleri bu karın ne anlama geldiğini sorguluyorlardı. Yoldan geçen at arabalarına afallayarak bakıyorlar ve kaldırımda yürüyen insanların kıyafetleriyle şoke oluyorlardı. Bütün bunlar gerçek miydi? Tüm bu insanlar, garip dekorasyona sahip evler ve şahit oldukları bu manzara gerçek miydi?

Orta Çağ'da oldukları çok açıktı çünkü tüm bu şeyler yozlaşmış bir kabileyi andırıyordu. Hepsi birbirine bakıp bir cevap arıyordu ama ortaya çıkan tek sonuç, her şeyiyle farklı bir dünyada olduklarıydı. İşin garip yanı, buradakilerin de aynı şaşkın gözlerle onlara bakmasıydı. Avcılar lanetlilerin arasında olduklarını onların enerjilerinden anlıyordu. Aynı şeyleri karşı taraf da hissetmiş olmalıydı ki düşman gözlerle onlara bakıyorlardı. Sıraç ve arkadaşları ezelden beri düşman oldukları bir ırkın enerjisini ilk kez bu kadar yoğun hissettikleri için saldırmaya hazırlanan birer yırtıcı gibilerdi.

"İçimdeki bu öldürme tutkusu da neyin nesi lan?" Uraz şaşkındı, kendi dünyasındaki kayıp ruhlara duyduğu nefretten çok daha fazlasını hissediyordu. Sanki bu dünyaya ayak bastıkları an farklı birilerine dönüşmüşlerdi.

"Çok garip." Süreyya havayı koklayarak kendi etrafında döndü. "İçgüdülerim olağanüstü bir hızla açıldığı için farklı hissediyorum." Hepsi buna benzer şeyler hissediyordu. Atalarının topraklarına gelmek Avcı yönlerini tam anlamıyla uyandırmıştı.

"Bir kişi eksik gibiyiz," diye mırıldandı Sıraç. Arkadaşlarını hızlıca kontrol ettikten sonra omuz silkti. "Belki de bana öyle geldi."

Kenan elini havaya kaldırdı. "Ben buradayım." Uraz da onu taklit etti. "Ben de öyle." Son olarak Süreyya elini kaldırmıştı. "Ben de buradayım." Uraz gözleriyle yanında duran arkadaşını gösterdi. "Sıraç da burada olduğuna göre eksik olan kimse yok." Dördü bu konuda hemfikir olduğunda yürümeye başladılar. Bu yer hakkında biraz bilgi edinmelilerdi.

Duvarın arkasına saklanıp onları gizlice izleyen Soaireya, her birine ters ters bakıyordu. "Gerçekten Yavuz'u bırakıp gidiyorlar mı?" Bir hafta boyunca Sıraç'ı araştırdığı için tüm ailesini tanıyordu ve geçidi açarken duyduğu seslerden birinin Yavuz'a ait olduğuna emindi. "Bu faniler inanılır gibi değil, Safir." Koluna dolanmış yılanı yere bıraktı. "Git ve bana o korkak Avcı'yı bul, benim küçük vampirim." Böyle sorumsuzca davranan bir grup Avcı ile ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Acaba kardeşini bulması karşılığında Sıraç ona saçlarını geri verir miydi?

Belki de saçlarını kendi yöntemleriyle almalıydı, yani onu parçalarına ayırarak.

✦

Açılan geçit, Yavuz'u diğerlerine yakın bir yere savurmuştu. Soaireya, Safir'i takip ederek leş gibi kokan bir sokağa girdi. Sırf bu kokulardan uzak durmak için çoğu zaman sürüngen duyularını kapatıyordu. Çürük sebze atıklarının olduğu sokağa girince eğilip Safir'i kucağına aldı. "Paslanmış olabilir misin? Gururunu incitmek istemem ama burada bir Avcı dışında her şey var, gümüş vampirim." Acaba bundan sonra onu kurbağalar yerine farelerle mi besleseydi? Hep aynı şeyleri yemekten eskisi gibi iyi koku alamıyor olabilirdi.

Safir başını kaldırıp ona tıslayınca güldü. "Yeterince korkunç değilsin, bebeğim. Bir de şunu izle." Dudaklarını aralayıp Safir'in gözlerine baktı. Azı dişleri bir anda uzadığında dilinin ucu ikiye ayrılıp uzayarak çatal dile dönüştü. Kükremeyi andıran korkunç bir sesle tıslayınca Safir hemen yere atladı. Soaireya onun bu hâline gülerek başını iki yana salladı. "Korkak."

Soaireya'nın az önce çıkardığı sesten sonra sokaktaki her delikten ve taşların altından toplam on beş yılan çıkıp ona doğru süründü. Onlara kocaman gülümseyen Soaireya, "Safir, şu güzelliklere baksana," diyerek bir dizinin üzerine diz çöktü. Elini uzatınca yerdeki yılanlar sürünerek koluna tırmanmaya başladı. Mutluluktan dudaklarından dökülen kıkırtıya engel olamıyordu. "Safir bak, yeni Safirler buldum. Hepsi benim olabilir mi?" Safir ondan korktuğu için bir çöp kutusunun yanında dururken Soaireya tüm bu yılanları çantasına nasıl sığdıracağını düşünüyordu. Evet, hepsini çok sevmişti.

"Bu yakınlarda bir Avcı gördünüz mü?" Bir çıngıraklı yılan tıslayarak Soaireya'nın boynuna dolanınca güldü. "Demek burada." Çıngıraklı yılan çatallı dilini onun boynuna değdirince tebessüm ederek onu yere bıraktı. "Teşekkür ederim." Diğer yılanları da yere bırakıp kendi korkak yılanını yeniden koluna doladı. "Gidelim, Safir. Bu arada arkadaşlarına *merhaba* bile dememen çok uygunsuz bir davranış." Safir bazen çok düşüncesiz olabiliyordu.

Eski bir yük arabasının yanından geçtiği esnada duyduğu erkek çığlığıyla hemen Safir'i çantasına koydu. "Sanırım onu bulduk." Sırt çantasını aceleyle taktıktan sonra sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Terk edilmiş bir evin arkasında Yavuz'u iki büklüm otururken bulmuştu. Etrafını saran beş kişiye korku dolu gözlerle bakıyordu. Soaireya onların Bilgelerden oluşan bir grup serseri olduğunu hemen anlamıştı. Uzun zaman sonra ölümsüzlere ait bölgede bir Avcı'yla karşılaştıkları için onun korkaklığıyla alay ediyorlardı. "Avcıları bize yanlış anlatmış olabilirler mi?" İçlerinden biri ayağının ucuyla Yavuz'u dürttü. "Şuna bak, korkudan altına işeyecek gibi." Lanetlenen herkes bir diğerinin enerjisini tanırdı ve Avcılar da Avcı olmakla lanetlendikleri için kendilerine has enerjileri vardı. Bu yüzden onun bir Avcı olduğunu hemen anlamışlardı.

"Bir zavallı olmalı." Başka biri kılıcını çıkarıp Yavuz'un boynuna yaslayınca, ağlamaya başlayan çocuk hepsini güldürmüştü. "Ayağa kalk ve bizi eğlendir, Avcı," diyen kişi açık açık Yavuz'a meydan okuyordu.

"Sanırım onun yerine ben sizi eğlendirebilirim." Soaireya'nın sesini duyunca hepsi ona döndü. Baştan ayağa genç kadını süzen Bilgelerin hepsi yüksek sesle gülmeye başladı. "Sen mi?" Kılıcını Yavuz'un boynundan çekmeyen sakallı adam bunu komik bulmuştu. "Kılıç kullanmayı bildiğinden bile şüpheliyim. Nesin sen?" İğrenerek Soaireya'nın yüzüne bakıyordu. "Bataklık canavarı falan mı?" Soaireya bu sözlere alınmadı. Gerçekte nasıl göründüğünü iyi biliyordu.

"Aslında kılıç kullanmayı biliyorum," dedi sakince. Sırt çantasını yere bırakıp onlara doğru yürüdü. "Belki de bildiğimi sanıyorumdur, neden bana nasıl kullanıldığını öğretmiyorsun?" Onun savaşçı bir Gorgon olduğunu nereden bileceklerdi ki? Henüz çocukken kılıçlarla oynamaya başlamıştı. Araf'takiler savaş eğitimi alarak büyüyordu lakin

Soaireya savaş stratejileri ve becerileriyle doğmuştu. Birçok orduyu bozguna uğratmışken kimse onun dengi olamazdı.

"Öyle olsun bakalım." Sakallı adam Yavuz'un boynundaki kılıcını indirip Soaireya'nın karşısında durdu. "Şu ucubeye bir kılıç verin, çocuklar." Birkaç saniye içinde Soaireya'yı yere serip arkadaşlarına gövde gösterisi yapacaktı. Soaireya ise çok rahattı çünkü birkaç dakika içinde hepsini kendi kanlarında boğacaktı.

Biri ona kendi kılıcını uzatınca Soaireya'nın kılıç tutuşunun bile acemice olmadığını gördüler. Rakibi ona saldırmak üzereydi ki adamın boğazına bıçak saplanınca kan fışkırdı. Sakallı adamın elindeki kılıç düştüğünde boynunu tutarak garip sesler çıkarmaya başlamıştı. Parmaklarının arasından kanlar akarken yere düşmüştü. Avcıların enerjisini hissettiği an Soaireya korkmuş gibi numara yaparak çığlık atmaya başladı. Elindeki kılıcı yere atarak bağıran kadın Avcıların hemen arkasında olduğunu iyi biliyordu. Kim olduğunu gizlemek için sıradan bir fâni gibi davranmalıydı.

Soaireya büründüğü korku dolu ifadesiyle arkaya bakınca Sıraç ve arkadaşlarını gördü. Az önce fırlattığı bıçakla onu kurtaran Sıraç'ın yeşil gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu. Tuhaf ve çirkin komşusunu burada görmeyi beklemiyordu. Yavuz'un ağlayan sesi kulağına gelince kızgın gözlerle Soaireya'ya bakıp, "Nasıl buraya geldiğini konuşacağız ama önce sizi şuradan çıkaralım!" dedi ters bir sesle. Hızlı adımlarla yürüyüp Soaireya'nın yere düşürdüğü kılıcı aldı. Bu kadın kılıç kullanmayı biliyor muydu?

Adamlar Sıraç'ın üzerine yürüyünce Kenan ve Uraz da kavgaya dâhil oldular. Şimdi şaşırma sırası Soaireya'daydı çünkü Sıraç elindeki kılıçla usta manevralar yaparak kendisini savunurken, Uraz bileğini kırdığı adamın elindeki kılıcı alıp onun karnına saplamıştı. "Bak sen şu işe," diye mırıldandı. Üç arkadaşın kılıçlarla yaptıkları küçük gösteriden etkilenmişti. Bu üçünü her kim eğitmişse onu tebrik etmek istiyordu çünkü fânilerin dünyasında uzun zamandır kılıç kullanılmıyordu.

Tabii, Soaireya çocukların eğitmeni olan Yahya Bey'in en çok kılıçlarla çalışmayı sevdiğini bilmiyordu. Bildiği her şeyi kendi öğrencilerine öğretmek belki de yaptığı en iyi şeydi. Soaireya onlardaki değişikliği çok çabuk fark etmişti. Avcıların öldürme tutkusu bu topraklarda beklediğinden hızlı uyanmıştı. Bilgelerin güçleri Avcılara etki etmediği

için hepsi dakikalar içinde yere serilmişti. Sıraç'ın yere serdiği adamın boğazını nasıl kestiğini gördü. Süreyya ise başını çevirerek olanları gözlerine yasakladı.

"Bunu ne yapacağız?" diyen Uraz hayatta kalan son adamı sürükleyerek yere fırlatmıştı. Bunlar gerçekten dünyadan mı gelmişlerdi? Soaireya afallamıştı çünkü buradaki barbarlardan hiçbir farkları yoktu.

Bu kadar hızlı uyum sağlamaları inanılır gibi değildi.

"Bana bırak." Kaşlarını çatan Sıraç yerdeki adamın suratına yumruk atarak onu bayılttı.

"Yavuz nerede?" Kenan etrafına baktı ama bu kargaşanın içinde onu bulamadı. Az önceki yerinde yoktu.

Soaireya hepsinden önce onu bulmuştu. Çürük sebzelerin olduğu yığının arkasına saklandığını görmüştü ve hıçkıran sesi hâlâ kulağına geliyordu. Eliyle Yavuz'un olduğu yeri gösterdi. "Ağlamakla meşgul." Yavuz bunu çok sık yapıyor olmalıydı ki kimse onun ağladığına şaşırmamıştı.

"Çık şuradan, Yavuz." Sıraç elindeki kılıcı yere atıp onun yanına gitti ve kardeşini saklandığı yerden çıkardı. Yavuz küskün gözlerle ona bakıyordu.

"Beni unuttuğunuzu sandım."

Hepsi gülmemeye çalışırken Sıraç, "Kardeşimi unutacak değilim," dediğinde yumruk olan sağ elini cebine saklamıştı.

Uraz, "Aslında attığın çığlığı duyana kadar seni unuttuğumuz doğ..." demişti ki Süreyya koluna vurarak onu susturdu

"Ortalığı karıştırmayı bırak, doktor!"

"Bu şey kim?" Kenan, Soaireya'yı gösterince Soaireya ona ters ters bakmaya başladı. "İnsan!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Her şeyden önce bir insanım, değil mi?" Çirkin görüntüsünden dolayı ona ucube muamelesi yapmasına gerek yoktu.

"Pekâlâ, bu insan kim?"

"Abi, sen neden susmuyorsun?" Süreyya onu da azarlayınca Sıraç'ın bakışları Soaireya'yı buldu. Hesap sorarcasına kaşlarını belli belirsiz çattı.

"Senin burada ne işin var?"

Soaireya rolüne devam ederek ürkmüş gibi titremeye başladı. "Eve yeni dönmüştüm ama sizin dairenizin kapısı açıktı ve içeriden korkunç sesler geliyordu." Ağlamaklı gözlerini kırpıştırdı. "İyi olup olmadığınızı kontrol etmek istedim ancak tek hatırladığım içeri girince gördüğüm korkunç çukur." Şimdiyse suçlar gibi Sıraç'a bakıyordu. "O şey beni içine çektiği için kendimi burada buldum. Evinizdeki tuhaf girdap yüzünden buradayım." İnatçı bir tutumla kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni evime geri götürme sorumluluğunu almak zorundasınız!"

Sıraç bu konuda suçlu olduğunu düşünürse geri dönene kadar Soaireya'yı yanından ayırmazdı. Böylelikle ondan saçlarını geri alabilirdi. Nefesini bıkkınlıkla veren Sıraç'ın yüzünde bezgin bir ifade vardı. "Kapısını açık bulduğun her eve girer misin sen?" Yavuz'un sorumluluğu yetmezmiş gibi bir de başına çirkin komşusu çıkmıştı. Bu kadın bir Avcı bile değildi! Hiçbir meziyeti olmayan sıradan bir insanı bu yaratıkların içinde korumak hiç kolay olmayacaktı. Üstelik dairesinin kapısını kapattığına emindi. Belki de zeminde açılan geçit bir şekilde kapının açılmasına sebep olmuştu.

"Onun kim olduğunu bize söyleyecek misin?" Uraz'ın sorduğu soruyla isteksizce Soaireya'yı gösterdi.

"Karşı dairemde oturuyor, adı Soya."

"Yani komşun mu?" Uraz gülmeye başladı. "Bir komşun olduğunu bilmiyordum. Birlikte komşuculuk oynarken ne yapıyorsunuz? Altın günü düzenleyip beni mi çekiştiriyorsunuz?" Neden Uraz'ın dedikodusunu yapma gereği duyacaklardı ki!

"Ben acıktım, yemek yiyecek bir yer bulalım." Bunu söyleyen Uraz sırıtarak Sıraç'a bakıyordu. "Bakarsın, buranın harika yemekleri vardır, böyle bol soslu. Soya sosu sever misin, Sıraç?" Rahat durmaya hiç niyeti yoktu.

"Şu siktiğim çeneni kapatmazsan kırmak zorunda kalacağım!" dedikten sonra herkesi geride bırakıp yürümeye başladı. Burada vakit kaybetmek yerine kız kardeşlerini bulmak istiyordu. Artık onlarla aynı yerde olduğuna göre Elzem ve Itır'ı bulması an meselesiydi.

Bölüm 11
Kaçık ve Sevimli

"Hiç düşündün mü? Belki de bizi bozan şey, her şeyi içimize atmamızdır. Bir çöp kutusuna atıp kurtulacağımız şeyleri içimize sığdırdığımız içindir ruhtaki bozulmalar."

Elümhan

Azınlıkların kalesinde son günlerde olaylar hiç bitmiyordu. Afra'nın dönüşünü klanlar hiç hoş karşılamadığı için hepsi Cihangir'e baskı yapmaya devam ediyordu. Tarih tekerrür ediyor, Cihangir ve ailesi ikinci kez aynı şeyleri yaşıyordu. Afra'nın bulunması için tüm adamlarına emir vermişti, aynı şeyleri diğer klanlar da yapıyordu. Bir baba olarak kızının infaz emrini vermek Cihangir için hiç kolay değildi ancak buna mecburdu. Araf'ta Aykırılar barınamazdı. Tek sorun bu değildi, çok daha fazlası vardı. Savcı'nın itirafından sonra Afra'nın infazına dört oğlunun karıştığını öğrenmişti.

Sadece Gediz değil, diğer üç oğlu da bu olayın içindeydi. O gün kasaba meydanında hepsi Afra'yı kurtarmaya çalışmıştı! Bu duyulursa klanlar rahat durmayacak ve oğulları için de bir mahkeme kurulmasını talep edecekti. Cihangir ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Çocuklarının hayatı söz konusuydu ve o, hepsini nasıl koruyacağını bilmiyordu!

"Savcı'ya kızgın mısın?" Karısı Leyla'nın sesini duyunca camdan dışarıyı izlemeyi bıraktı.

"Oğullarımın hiçbirine kızgın değilim." Artık Savcı'nın yıllardır neden onlardan uzak durduğunu anlıyordu. Bir takasla Afra'yı Ölüler Diyarı'na gönderdiği için duyduğu suçluluk, onu ailesinden uzak tutmuştu.

"Buna sevindim." Leyla Hanım yanına giderek tıpkı onun gibi dışarıyı izlemeye başladı. "Afra bizden oğullarımızı alacak diye endişeliyim." Kızını çok iyi tanıyordu. Erkek kardeşlerinin ona olan sevgilerini kullanıp iç savaş çıkarabilirdi.

"Artık çocuk değiller, hatun." Karısına bakarak elini onun omzuna koydu. "Yakında Afra'nın gerçek amacını onlar da anlayacaktır." Bir zamanlar kalenin göz bebeği olan kızı şimdi herkes için bir tehditti.

"Ya hepsini telkin ederse?" Leyla Hanım'ı en çok bu korkutuyordu. Afra'nın çok tehlikeli bir yeteneği vardı ve bunu kardeşlerinin üzerinde kullanırsa tüm aileyi birbirine düşürebilirdi.

"Bu olmadan onu durdurmalıyız." Saklandığı yeri sürekli değiştirdiği için onu bulmak hiç kolay değildi.

"Liderler seni bekliyor." Cihangir bunu biliyordu. Son zamanlarda çok fazla olay olduğu için klan liderleri şikâyetlerini sıralamak için çok sık Elümhan'a geliyorlardı.

"İkizler nerede? Savcı ve diğeri de geldi mi?" Diğerinden kastı Gediz'di ama küçük oğlu, babasının koyduğu ismi onlara yasaklamıştı.

"O akademide ama Savcı ve ikizler burada." Şaşırmamıştı, Gediz genelde ortalığı yatıştırmak yerine tam tersi şeyler yapardı. Burada olup babasına destek olmak yerine yeni sorunlar çıkarmakla meşgul olmalıydı.

"İki misafirimiz daha var." Leyla Hanım derin bir nefes alarak kocasına döndü. "Kalkanlardan Mara ve Itır da bu sabah geldiler. İkisi de Afra'nın onların etrafında dolaşmasından rahatsız olduğu için buraya gelmeye karar vermişler çünkü Afra'nın gelmeye cesaret edemeyeceği tek yerin Elümhan Kalesi olduğunu biliyorlar. Takastan dolayı Afra, Elzem'in yakınlarının peşine düşmüş olmalı." Cihangir bunu bekliyordu. Kızı Afra hiçbir zaman akıllıca kararlar vermezdi. İntikamını bile masumlardan almaya kalkışacak kadar kötü biriydi.

"Kızlarla yakından ilgilen, Leyla. Kapımıza gelen iki genç kızı mağdur etmek bize yakışmaz." Kızının sebep olacağı sorunların bedelini iki masum ödememeliydi.

Karısı Leyla'yla birlikte büyük salona girdiklerinde dikdörtgen masanın etrafını saranları gördü. Klan liderleri, onların generalleri ve kendi oğulları buradaydı. Cihangir en baştaki yerine alınca karısı da sol tarafına oturmuştu. Onu ilk sorgulayan yine Ayvaz olmuştu. "Afra hakkında bir gelişme var mı?"

"Aykırı kızın iyi saklanıyor, Cihangir." Bilgelerin lideri Revan alay edercesine güldü. "Belki de iyi saklanmıyordur da birileri onu iyi saklıyordur." Gözleri Cihangir'i bulduğunda bu konuda onu suçladığı çok açıktı.

"Onu saklamadığımı hepiniz iyi biliyorsunuz. Beni neyle suçladığıma dikkat et, Revan çünkü kendi kızının ölüm emrini ikinci kez veren bir baba var karşında. Hanginiz böyle bir şeyi iki kez yapardı?" Savcı, Afra'yı geri getirerek kabuk bağlayan bir yarayı ikinci kez kanatmıştı.

"Kimsenin seni suçladığı yok." Bu konuşan Muhafızların klan lideri Feti'ydi. "Afra'nın gelişinin üzerinden iki ay geçmesine rağmen hâlâ onu bulamadık. Telkin yeteneği olan biri aramızda geziyor, hâliyle bu hepimizi endişelendiriyor. Üstelik ölen biri nasıl geri döndü? Bu hepimizin aklını kurcalıyor." Bunun cevabını Cihangir veremezdi. Eğer oğulları ifşa olursa adaleti sağlamaktan başka şansı kalmazdı. Bir mahkeme kurulursa çıkan karar dört oğlunun da hayatına mal olurdu.

"Buradaki tek sorun Afra değil." Koruyucuların lideri Ayvaz önünde duran kâğıt yığınını gösterdi. "Fânilerin bölgesinde yaşayan casuslarımdan bu sabah bir rapor aldım. Sokaklarda bir tane bile Parazit olmadığını söylüyorlar."

"Hepsi ölmüş mü?" Tenebrislerin lideri Abraham güldü. "Zamanı gelmişti, bunca zaman dayanmaları bile mucize."

"Cesetleri nerede peki?" Ayvaz başını çevirip ona baktı. "Yüzlerce yaratıktan bahsediyoruz. Eğer öldülerse neden hiçbirinin cesedi ortada yok?" Ayvaz onların öldüğüne inanmıyordu. Bunun altında yatan gerçeğin bambaşka olduğunu düşünüyordu.

"Hepsi mi kayıp?" Revan da Ayvaz gibi bunu küçük bir sorun olarak görmüyordu. "Gazi'nin yaratığa dönüşen klanı bir anda ortadan kayboluyorsa bilmediğimiz bir şeyler olmalı."

"Ne gibi?" Feti bunu fazla ciddiye almıyordu. "Belli ki o yaratıklar beslenmek için farklı topraklara göç ettiler." Fânilerin aldıkları tedbirler, yaratıkların açlık çekmesine neden oluyordu. Beslenmek için göç etmiş olmaları olasılıkların içindeydi.

"Belki de Avcıların dönüşü onların gitmesini sağladı." Abraham tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Avcılar konusunda neden harekete geçmediğimizi biri bana açıklayabilir mi?" Bir haftadır tüm söylentiler bir grup Avcı'nın Araf'a döndüğüyle ilgiliydi. Bir avuç Avcının icabına neden bakmadıklarını merak ediyordu.

Cihangir başını iki yana salladı. Bunu yapmalarına rızası yoktu. "Onlara dokunmayacağız."

"Benim klanıma ait insanları öldürdüler!" Revan kaşlarını çatarak Cihangir'e döndü. "Hepsi bunun bedelini ödeyecek ve bu konuda kimse beni durduramaz!" Bir klandan birilerini öldürmek doğrudan savaş başlangıcıydı ve Revan buna sessiz kalmayacaktı.

"Onlar kuralları bilmiyorlar, Revan." Feti sağduyulu olmaya çalışıyordu çünkü birilerinin böyle olması gerekiyordu. Kendisi de Avcılardan hoşlanmıyordu ama bu kez aynı hatayı yapmak istemiyordu. "İlk Avcıları öldürdüğümüzde fâniler büyük bir isyan başlattı, bunu unutmuş olamazsın."

"Bu kimin umurunda? Onlar sadece fâni, bize karşı şansları olamaz," diyen Revan'ı başından beri sessizliğini koruyan Savcı susturmuştu.

"Avcıların sayısı az olabilir ama şu bir haftada onların döndüğünü duyan tüm fânilerin desteğini kazandılar. Küçümsediğimiz o bir avuç Avcı'yı öldürürsek olacakları görmüyor musunuz? Araf'ın yarısı ölümsüzlerinse diğer yarısı da fânilerin. İçlerinde gizlenen milyonlarca Avcı olabilir. Araf'a gelen o Avcıları öldürmek, saklanan tüm Avcıların ortaya çıkmasına neden olur. Atalarınızın yaptığı yanlışı siz de yaparsanız ikinci kez fâniler ve ölümsüzler arasında bir savaş başlatırsınız." Bu sözleri masadaki herkesi susup düşünmeye itti.

Savcı tüm liderlere sırasıyla bakıp son derece ciddi bir ifadeyle, "Fânilerle gireceğimiz bir savaşı biz kazanabiliriz ama tanrılar, masumların yanında," dedi düz bir sesle. "İkinci kez lanetlenmeyeceğimizin bir garantisi var mı? Atalarımızın yaptığı hatalardan ders çıkarmalıyız, yeni bir lanetin bize neler yapacağını bilemeyiz." Israrla aynı hataları yapmanın lüzumu yoktu. İki bölge arasında savaş olmadan yıllarca yaşamışken sulhu bozamazlardı.

"Peki, ne yapacağız?" diyen Revan çok öfkeliydi. "Bir grup Avcı'nın kafasına estiği gibi adamlarımızı öldürmesine seyirci mi kalacağız?" Ya Savcı bazı şeyleri anlatamıyordu ya da Revan ısrarla anlamak istemiyordu.

"Bir süre daha konuğumuz olun ve bu sürede babam onları buraya davet etsin. Gelenler kızların dünyasından olduğu için buraya yabancılar, Araf'taki kuralları bilmiyorlar. Onlarla konuşup ortak bir karara varabiliriz." Her iki taraf birbirini dinlemeyi denerse uzlaşabilirlerdi.

Savcı'nın teklifine Revan dışında diğer liderler sıcak bakınca oy çokluğuyla karar verilmişti. Avcıları Elümhan Kalesi'ne davet edip uzlaşma

yoluna gideceklerdi. Cihangir bir pusula gönderip onları kaleye davet edeceğini söylemişti. Hepsi salondan ayrılacağı esnada kalenin çanları çalmaya başladı. "Kalen tehdit altında mı?" Ayvaz gülerek Cihangir'e sataşırken bir asker koşarak içeri girdi.

"Efendim, Keng askerleri sınırlarımıza girmek üzere!"

Şimdi kimse gülmüyordu çünkü Keng ülkesinde yaşayanlar hepsinin ortak düşmanıydı. Kalenin çanları çalarken tüm liderler Keng askerlerinin neden Araf'a geldiğini düşünüyordu. Abraham hemen generaline döndü. "Buradaki tüm askerlerimizi kalenin surlarına dikin, hiçbir Keng askeri klana girmemeli!" Aynı emirleri diğer liderler de komutanlarına vermeye başladığında Cihangir onları durdurdu.

"İlk kez bize ait topraklara geliyorlarsa bunun bir sebebi olmalı. Onları dinlemeden savunmaya geçmek doğru değil." Keng ülkesindekilerin gelişleri hayra alamet değildi ama bir şey yapmadan önce ne istediklerini öğrenmelilerdi.

"Burada düşündüğümüz sen ve halkın değil, Cihangir!" Ayvaz sesini yükselterek öne çıktı. "Araf'ta kendilerine fethedecek bir toprak bulurlarsa bir daha asla onları içimizden atamayız! Bunun olmasını engellemek için yıllardır savaş veriyoruz." Keng halkı kara büyüde ustaydı ve büyü yapmak için belli sınırları yoktu.

"Burası benim kalem ve benim sınırlarım!" Gazi sert bir sesle hepsini susturdu. "Herkes kendi topraklarında istediği şeyi yapmakta özgür ama benim sınırlarımın içinde sadece benim emirlerim geçerli. Kimse bir şey yapmayacak!" Çatık kaşlarla muhafızlarına döndü. "Giriş izni verin, gelsinler." Muhafızlar dışarı çıkarken Cihangir'in bu kararı kimsenin hoşuna gitmemişti.

Yaklaşık yarım saat sonra kalenin büyük kapıları Keng askerleri için açılmıştı. Liderler avluda toplanıp gelenleri izlerken elli kişilik küçük bir konvoy ile karşılaşmışlardı. En önde atını süren kadını gören herkes afallarken Leyla Hanım'ın eli göğsüne gitti. "Afra?" Evet, Azınlıkların kızı Keng askerlerinin önünde atını sürüyordu. Tüm atlar avluya girince kısa sürede hepsi atlardan inmişti.

Afra arkasındaki askerlerle liderlere doğru yürürken babasının önünde durdu. "Kızına hoş geldin demek yok mu, baba?" Sesi alaycıydı. "Beni özlememiş gibisin." Ona arkasındaki askerleri gösterdi. "Müstakbel eşim düğüne kadar güvende olmamı istediği için yalnız

gelmeme müsaade etmedi." Başta babası olmak üzere tüm liderler kaskatı olmuştu. Afra hepsinin bozguna uğrayan suratına bakarak sırıtıyordu. Sırf Aykırı diye kovulduğu bu toprakları sırasıyla fethetmeden hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Keng şehrinin desteğini almışken kimse ona zarar vermeye cesaret edemezdi.

"İnanmıyorum ya, bu nasıl bir saçmalık!" diyen Mara sinirden yerinde duramıyordu. "Kadından kurtulmak için Elümhan'a geldik ama o şeytan, Keng'in müstakbel kraliçesi olarak peşimizden geldi! O hipnozcu sürtük Keng Kralını etkisi altına almış olmalı!" Mara çıldırmak üzereydi. Itır'la birlikte buraya gelmesinin tek sebebi Afra'ydı ama farkında olmadan o sinsi yılanın inine girmişlerdi. Azınlıkların klanına gelmeye cesaret edemez diye düşünmüştü, oysaki Afra'nın herkes için çok farklı planları vardı.

"Mara, sakin olacak mısın artık? Kraliçe derken neyi kastediyorsun?" Itır arkadaşının bu telaşını anlamıyordu. Afra'dan neden kaçtıklarını da bilmiyordu ama Mara'nın aksine kimseden korkmadığı için oldukça rahattı.

"Krallığın var olduğu ülkelerden biri de Keng. Bilirsin işte, kral ve kraliçe gibi ünvanların hâlâ var olduğu bir yer."

Itır burukça tebessüm etti. "Keşke bu bilgiyi Elzem hayattayken onunla paylaşsaydın. Onun gibi bir asilzade, kraliçelik için Afra ile kapışabilirdi." Öyle de olacaktı zaten ama Keng ülkesindeki taht için değil. Mara gördüğü rüyalardan Itır'a bahsetmiyordu ancak Elzem ve Afra çok fazla kan dökecekti. İkisinden biri gerçek anlamda ölmedikçe aralarındaki savaş bitmeyecekti. Mara yaklaşan kıyameti görmüştü.

İki farklı kader görmüştü. Birinde Elzem, Afra'yı öldürüyordu ama diğerinde ölen Elzem oluyordu.

Bunlardan biri gerçekleşecekti ama hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Odada kal ve ben gelene kadar dışarı çıkma, Itır." Mara neler olduğunu anlamak için ayrılmıştı. Itır ağır bir depresyonda olduğu için bir şeylere itiraz edecek durumda değildi. Böyle söz dinleyecekse Mara sonsuza kadar onu depresyonda tutabilirdi.

Mara yarım saat kalenin içinde gezerek hizmetçilerden yeterince bilgi almıştı. Afra, Keng Kralını telkin etmemişti çünkü yaşlı kral çok önceden de Afra'yı istemişti. Afra daha önce sırf macera olsun diye Keng'e gittiğinde orada kralın ilgisini çekmişti. O yıllarda nişanlısına delice âşık olan Afra, kralın evlilik teklifini reddetmişti. Şimdiyse güç ve iktidar için yaşlı adamın dördüncü eşi olmayı kabul etmişti. İlk karısı olan kraliçesi çok önceden ölmüştü ve Afra dördüncü eş olsa bile büyük bir törenle kraliçenin yerini alacaktı.

Düğüne kadar burada kalacağı için bir nevi dokunulmazlığı vardı. "Kadın koskoca kralın desteğini almış, ona kim zarar verebilir ki?" Mara homurdanarak bahçede dolaşıyordu. Azınlıklar ve diğer klan liderleri sinirden çıldırıyor olmalıydı. Bir Aykırı, onların burnunun dibine kadar girmişti ve hiçbiri ona zarar veremiyordu. Mara nefesini sertçe bıraktı. Elzem hep kimsenin ona rakip olamayacağını düşünürdü. Anlaşılan dişine göre bir rakip çıkmıştı.

Mara düşünceli gözlerle bahçede dolaşırken askerlerin talim yaptığı eğitim sahasına geldiğini fark etmemişti. Gitmeye hazırlandığı esnada Dehliz'i gördü. Ablasının son yaptığı şeye çok sinirlenmiş olmalıydı ki elindeki kılıçla acımasızca samandan heykelleri parçalıyordu. Çetin geçen kışın ortasında üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Çok uzun zamandır burada olmalıydı çünkü terli vücudu üşüyormuş gibi görünmüyordu. Mara onun sırt kaslarıyla bakışırken vücuduna yayılan ısıyı kontrol edemiyordu.

Dehliz'in kılıcı ustaca kullandığını gördükçe gitmek yerine onu izlemeye devam ediyordu. Kuzgunu bir ağacın üzerine tünediği için Mara sık sık kuzguna bakıyordu. O kuş ona doğru uçmaya başladığı an koşarak kaçabilirdi. Bakışlarını tekrar Dehliz'e çevirdi. "Bakalım ne kadar iyisin, general?" Sessizce konuşup pelerinin cebindeki kart destesini çıkardı. Dehliz'e yakalanmadığı sürece biraz eğlenebilirdi, değil mi?

Bir ağacın arkasına saklandı ve kâğıt destesinin içinden rastgele bir tarot kartı seçti. "Ruhların kılıcı mı?" Karttaki çapraz kılıçlara bakıp güldü. Bundan daha iyi bir kart seçemezdi.

Tarot kartını havaya attığı an Dehliz'in arkasındaki rafta duran kılıçlardan biri hareket etti. Mara parmağını havaya kaldırıp şıklatınca kılıç süratle Dehliz'e doğru fırladı. Her şeyden habersiz olan Dehliz kılıcını samandan korkuluğa doğru savurmuştu ki bir anda arkasını

döndü ve kılıcını kendisine siper etti. İki kılıç çarpıştığında Mara'nın kontrol ettiği kılıç sertçe yere düşmüştü. Raftaki bir kılıcın saldırısına uğradığı için Dehliz şaşkındı ama olanları çok hızlı anladı. Bilgelerden biri onunla oyun oynuyor olmalıydı çünkü tarot kartlarını bir silah gibi kullanmak sadece Bilgelerin yapabildiği bir şeydi.

Yere düşen kılıç tekrar havalandığında Dehliz savunma pozisyonu aldı. Kalbine doğru gelen kılıç darbesinden hiç zorlanmadan kurtuldu. Ancak daha fazlasıyla sınandı. Raftaki tüm kılıçlar hareket edip ona saldırmaya başlayınca nefesini burnundan sertçe verdi. Bugünkü programının içinde bu aptal kılıçlar yoktu. Kendi etrafında dönerek havadaki bir kılıcı kendi kılıcıyla yere savurdu. Çevik manevralarla kılıçların saldırısına karşılık verip sırasıyla her birini alt etmeye başlamıştı. Bunu yapmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Mara farkında olmadan dudaklarındaki tebessümle onu izliyordu. Dehliz, kılıçlar tarafından kuşatılmışken hiç zorlanmadan her birini geri püskürtüyordu. "Vay canına, bu konuda gerçekten iyisin, değil mi?" Mara kısık bir sesle konuştuğunda son kılıç darbesinden kurtulan Dehliz ile göz göze geldiler. Gözleri Dehliz'in mavilerine değdiği an saldırısını sonlandırdığı için tüm kılıçlar yere düşmüştü.

Yakalanmanın getirdiği utançla saklandığı ağacın arkasından çıktı. "Bunun için özür dilemeyeceğim." Karşısındaki adamı küçümseyerek yüzünü buruşturdu. "Zaten dilesem bile bunu duymayacak kadar özürlüsün." Ve Dehliz bunu duymuştu. Her otuz saniyede bir ona işkence eden çanlar durduğu için Mara'nın son söylediklerini duymuştu.

Yerdeki gömleğini hızlıca giydikten sonra Mara'ya yaklaştı. Elinde tuttuğu ceketinin cebinden bir kese çıkardı. Kuzgun onlara doğru uçunca Dehliz kaşlarını çatarak kuşu uzaklaştırdı. Mara'yla olan yakınlığı canını yaksa bile bunu umursamadı. Altın kesesini Mara'nın sol eline tutuşturdu ve onun sağ elini tutup avuç içine bir şeyler yazdıktan sonra gitti. Mara onun yazdıklarını eksiksiz anladığı için giden adamın arkasından yutkunarak bakıyordu. *"Değer verdiğin tek şey para ve altınsa bu altınların karşılığında senden bir şey istiyorum. Bana özürlü demeyi bırak."* Evet, Dehliz ona bir kese altın vererek bunları avuç içine yazmıştı.

"Hey, bekle!" Mara koşarak ona yetişti ve kolunu tutarak Dehliz'i durdurdu. "Beni duyuyor musun?" Sağır biri Mara'nın ona özürlü

dediğini nereden bilebilirdi? Gözlerini kısarak kuşkuyla Dehliz'e baktı ama onu duyduğunu gösteren herhangi bir belirtiye rastlamamıştı. "Ne bekliyordum ki? Sonuçta sen bir özürlüsün." Dehliz sinirlenmeye başlamıştı. Bu kızıl fâni nasıl yapıyordu, bilmiyordu ama tüm hakaretlerini çanların sustuğu zamana denk getirmeyi başarıyordu! Evet, bir kez daha onu duymuştu!

Dehliz kaşlarını çatarak onun üzerine yürüyünce Mara korkarak bir adım geriye gitti. Arkaya çekilmek isterken uzun eteğine basınca tökezledi. Son anda düşmemek için Dehliz'in elini tutmuştu. Refleksle bir yere tutunmaya çalıştığı için tırnakları Dehliz'in elini çizmişti. Tırnağına bulaşan bir damla kanı görünce göz göze geldiler ve bir anda etraflarındaki her şey değişti. Güçlü bir rüzgâr ikisini kalenin bahçesinden alıp başka bir yere savurmuş gibi kendilerini farklı bir yerde bulmuşlardı. "Bu da ne?" Mara güçlükle konuşarak Dehliz'e baktığında onun da çok şaşkın olduğunu gördü.

Az önce bahçedelerdi ama şimdi bir odanın içinde duruyorlardı. Hayretler içinde kalan ikili daha odayı doğru düzgün inceleme fırsatı bulamamıştı ki kapı açıldı. İçeri girenleri görünce dehşete kapıldılar çünkü gelenler onlardı. Kendilerine bakıyorlardı. Mara'nın güzel yüzü bembeyaz kesildi. "Geleceği görüyoruz!" Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Hemen Dehliz'in elini tutup onun anlaması için avucuna bir şeyler yazmaya başladı. "Ben bir kâhinim ama ilk kez gördüklerimi biriyle paylaşıyorum. Düşmemek için elini tuttuğumda gelecekte yaşanacak bir an şekillendi. Tırnağıma bulaşan kanın yüzünden gördüğüm geleceğin içine seni de çekmiş olmalıyım." Bunu zaten bildiği için Dehliz onun bir kâhin olmasına şaşırmamıştı. Daha önceki karşılaşmalarında Mara merdivende ondan kaçmaya çalışmıştı. O gün onun söylediklerinin çoğunu duymuştu. Mara o gün yaşanacak bazı şeylerden korkmuştu ve devamında yaşananlar çoğu şeyi açıklıyordu. Bir Bilge'nin kâhin çıkması ilk kez yaşanmadığı için bu şaşıracağı bir olay değildi.

Mara'nın elini tutma sırası şimdi Dehliz'deydi. Birbirlerini anlamaları için bu gerekliydi. *"Biz şimdi gelecekten bir kesit mi görüyoruz?"* Bunları Mara'nın avucuna yazınca Mara hızla başını salladı. Dehliz eğilip onun avuç içine tekrar bir şey yazdı. *"Yani gördüğümüz bu şey gelecekte yaşanacak mı?"*

Mara yine başını sallayınca Dehliz'in dudağının köşesi kıvrıldı, gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. *"O zaman şimdiden kendini bir özürlünün karısı olmaya hazırla."* Bunları onun eline yazdıktan sonra gözleriyle Mara'nın arkasındaki bir yeri işaret etti. Mara önce avucuna yazılanları anlamaya çalıştı, hemen sonra da arkasını döndü. Gördükleriyle beti benzi atmıştı.

"Yo-yok artık be!" Gelecekteki hâli Dehliz'i öpüyordu ve ikisinin de parmağında yüzük vardı!

Mara nutku tutulmuş bir şekilde gördüğü ikiliye bakıyordu. Gelecekteki Mara ve Dehliz ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı. Dehliz'in boynuna kollarını dolayıp onun tutku dolu öpücüklerine kendini bırakan kadına inanamayan gözlerle bakıyordu. Dehliz'in elleri onun belinden kalçasına kayınca Mara utanç içinde hemen onlara sırtını döndü. "Onlar ne yapıyor öyle?" derken utançtan yüzü kıpkırmızıydı.

Dehliz, Mara'nın arkasındaki çifte bakınca gözlerinin ardından keyifli parıltılar geçti. Gördükleri onu fazlasıyla eğlendiriyordu. Özellikle Mara'nın utançtan verdiği tepkiler keyfini yerine getirmişti. Gülüşünü bastırmaya çalışarak Mara'ya yatağın yanındaki beşiği gösterdi. Tahta beşiği gören kız sertçe yutkundu. Dehliz intikam alır gibi ona yaklaşıp bir kez daha avuç içine söylemek istediklerini yazdı. *"Sadece karım olmayacaksın, çocuğumu da doğuracaksın. Anlaşılan kaderinde bir özürlünün karısı ve çocuğunun annesi olmak var."* Her defasında *özürlü* kelimesini yazarken daha çok bastırarak Mara'yı çıldırtıyordu!

"Çok beklersin, Orta Çağ sapığı!" Çatık kaşlarla uzanıp Dehliz'in elini tuttu. "Parmağımızda yüzük olması bizi evli yapmaz ve o bebek ikimizin değildir!" Ünlem işaretini bile avuç içine çizecek kadar manyak bir kadın vardı karşısında.

Çanların sustuğu esnada Dehliz gelecekteki Mara'nın sesini duydu. "Sessiz ol, onu uyandıracaksın." Mara ile ikisi tekrar onları izlemeye başladı. Gelecekteki kadın, kocasıyla ayaküstü sevişirken bebeği gösterdi. "Uyanırsa tekrar uyutmam çok zamanımı alır. En az babası kadar huysuz bir oğlumuz var," dediğinde Mara renkten renge girerken Dehliz kahkaha attı. Bebek onlarındı.

Gelecekteki hâlleri yeniden yakınlaşmaya başlayınca Mara'nın çığlığı her şeyin normale dönmesini sağlamıştı. Yeniden bahçedeydiler ve Mara hâlâ bağırıyordu. "Bu asla olmayacak!" Az önceki pozisyonlarında

olduklarını gördü. Hâlâ düşmemek için Dehliz'in elini tutuyordu. Hemen elini çekerek ondan uzaklaştı. "Gördüğümüz o rezil şeyin gerçekleşmemesi için her şeyi yapacağım!" Dehliz sinirli adımlarla kaleye koşan kadının arkasından bakarken gülümsedi. Demek geleceğinde bu paragöz kızıl vardı, öyle mi?

Belki de gelecek, Dehliz'in düşündüğü kadar sıkıcı değildir.

Mara'dan bir oğlu olacaktı ve bu, daha şimdiden dünyanın en iyi şeyiymiş gibi hissettiriyordu.

✦

Savcı bugün içinde yeni bir toplantıyı daha kaldırabileceğini sanmıyordu. Babası ve klan liderleri, Afra'nın son atağı karşısında öfkeden küplere binmişti. Onları bırakıp dışarı çıktı. Afra'yı buradan çok uzak bir yerde yeni bir başlangıç yapması için kurtarmıştı fakat ablası çok değişmiş ve bambaşka birine dönüşmüştü. Kendi ailesini zor durumda bırakacak kadar düşüncesiz ve intikamdan başka hiçbir şey düşünmeyecek kadar kalpsiz biri olmuştu. Ölüler Diyarı'ndan gelen Afra ve gitmeden önceki Afra arasında çok fark vardı. Savcı hep onun değişmiş olacağından endişe ediyordu ve şimdi korktuğu her şey gerçekleşiyordu.

Araf'tan gitmesi için Savcı ve Gediz defalarca onunla konuşmuştu ama Afra, yaşlı bir adamın nişanlısı olarak kaleye geri dönmüştü. Odasına girdiğinde terasın açık kapısından içeriye soğuk rüzgârlar esiyordu. Terasa çıktığında onu gördü. "Odamda ne işin var, Afra?" Davetsiz misafirlerden hoşlanmazdı.

Afra keyifli bir şekilde içkisini yudumlamaya devam etti. Babası ve diğer liderler hâlâ toplantı odasından çıkmamıştı. Afra'yı öldürmeye çalışan tüm liderler, şimdi Keng belasıyla nasıl mücadele edeceklerini düşünüyorlardı. Doğduğu topraklarda yirmi altı yıl boyunca bir suçlu gibi saklanarak yaşamıştı. Geriye kalan yirmi dört yılını da bir cehennemde geçirmişti. Tek suçu Aykırı olarak doğmaktı ve ondan çalınan elli yılın hesabını sormadan bir yere gitmeyecekti. Sırf Aykırı diye dışlandığı bu topraklar onun eviydi ve ne olursa olsun, öyle kalmasını sağlayacaktı. Madem bir Araflı olarak bunu başaramıyordu, o zaman Keng ülkesinin kraliçesi olarak bu toprakları alır ve kendi mülkü kılardı.

Son derece keyifli bir hâlde kardeşine döndü. "Düğünüm için beni tebrik etmeyecek misin?" Savcı'yı kızdırdığını görebiliyordu. Aybars az

önce odasına gelmiş ve bu konuda Afra'yı bir güzel azarlamıştı. Dehliz suskunluğunu koruyordu ve Gediz, olanları duyunca en az Aybars kadar sert bir tepki verecekti. Olaya kayıtsız kalmayı seçen Savcı'nın ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Kendi hayatını bitirmek için bu çaba niye?" Savcı ona ters bir ifadeyle bakmaya başladı. "Seni infazdan kurtarmak hiçbirimiz için kolay olmadı ama sen elindeki tek şansı heba etmekte ısrarcısın."

"Bana kalan hayatımı uzakta ve yalnızlık içinde geçirmemi söylüyorsun, Savcı." Ailesi onu gözden çıkarmış olabilirdi ama Afra'nın tüm sevdikleri buradaydı. Dört erkek kardeşi hâlâ onu seviyordu.

"Seninle gelirim." Savcı, rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını onun kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yalnız olmana gerek yok, seninle gelirim, Afra. O yaşlı adamın karısı olmaktan vazgeç. Bırak bu intikam tutkusunu ve ikimiz birlikte gidelim buralardan." Araf'ın dışında farklı ülkeler vardı. Afra'yı bir intikam uğruna kaybetmek istemiyordu. Onu kendi hırslarından koruyacaksa onunla burayı terk edebilirdi.

"Peki ya Zülüf teyze?"

"O burada mutlu ve güvende."

"Benim için anneni ve buradaki konumunu bırakıp benimle geleceğini mi söylüyorsun?" Savcı başını salladığında gözlerinde en küçük bir tereddüt yoktu. Bunu görmek Afra'nın içini acıtmıştı. Savcı her zaman fazla merhametli biri olduğu için bu çoğu zaman Afra'yı üzüyordu. Bir Aykırı'yla kaçmak demek, sahip olduğu her şeyi bırakmak demekti ve Savcı, sevdikleri için her şeyden vazgeçecek biriydi.

Tam da bu sebeple onun anılarında Elzem'i gizlemişti. Kardeşini Elzem'den kurtarmanın tek yolu buydu. Savcı, Elzem'i isim olarak hatırlıyordu ama ne yüzünü ne de onunla yaşadığı şeyler aklındaydı. Afra onu telkin ederek Elzem ile olan tüm anılarını zihninin en karanlık yerine saklamıştı. Aslında Afra, kardeşinin anılarından Elzem'i tamamen silmeyi çok isterdi. Sildiği bir anı bir daha asla geri gelmezdi hatta Afra bile onları geri getiremezdi. Elzem'i silerse onunla ilgili her şey silinirdi. Kardeşinin zihninde Elzem'den sonra oluşacak boşluk, Savcı'nın eskisi gibi içine kapanmasına neden olurdu.

Eskiden olduğu o suskun adama geri döner, kendini yine kütüphaneye kapatıp tüm gününü kitaplarla geçirirdi. Kabul etmek istemese de

Elzem onu sosyalleştirmişti. O soğuk ve sessiz adamın geri dönmesini istemediği için Elzem'i onun anılarından sonsuza kadar silememişti. Bu yüzden Elzem, onun zihninin derinlerinde kalmalı ve Savcı onsuz bir hayatı üzülmeden yaşamalıydı.

İçi acıyarak kardeşine bakarken, "Senin onaylamadığın şeyler yapsam bile beni sevmekten hiç vazgeçme, olur mu?" diye fısıldadı. Bu sözlerden kastı izni olmadan Elzem'i ona unutturmasıydı.

Savcı büyük bir ciddiyetle ona bakıp, "Evlenmekten vazgeçersen bu konuda söz verebilirim," deyince Afra gülerek ona sarıldı. Sarılışına karşılık alması uzun sürmemişti. Afra onun ablasıydı ve Savcı istese de ondan nefret edemezdi.

"Hava soğuk, hasta olacaksın." Savcı ondan ayrılıp içeri girdi. "Senin için şömineyi yakıyorum, buraya gel." Afra ona tebessüm ederek önüne döndü. Biraz daha açık havada kalmak istiyordu. Daha sonra Savcı'nın odasına dönüp kardeşiyle ateş başında sohbet edebilirdi. Soğuk havaları seviyordu, hep sevmişti.

Aradan sadece birkaç dakika geçmişti ki Savcı yeniden terasa çıktı. Afra ona dikkatli bakınca bir sorun olduğunu hemen anladı. Kardeşinin yüzü fazla donuktu ve ela gözleri bomboş bakıyordu. Kaskatı bir şekilde terasın kapısının önünde dururken elinde bir bıçak tutuyordu. Afra ona doğru bir adım attı. "O bıçakla ne yapacaksın, Savcı?"

"Savcı mı?" Soğuk bir sesle konuşup kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir düşün bakalım, ben kim olabilirim?" Afra buz kesmişti. Adımları donakalmış, yerinden kıpırdayamamıştı. "Sen olamazsın, bu imkânsız," dediğinde sesi fısıltıyla çıkmıştı. O Elzem olamazdı, değil mi?

Savcı'nın dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. "Sana küçük bir iyilik yapmak için buradayım." Soğuk gülüşü büyüdü. "Şimdi iyi izle." Elindeki bıçağı kaldırıp çaldığı bedenin omzuna geçirince Afra, "Savcı!" diye haykırarak öne atıldı fakat Savcı'nın bedeni elini kaldırarak onu durdurdu. Omzu kanıyordu!

"İyilik dedim, Afra." Savcı'nın gözleri ona sadistçe bakıyordu. "Ne olduğunu sormayacak mısın?" Elinde tuttuğu kanlı bıçağı ustaca parmaklarının arasında çevirdi. "Sana yapacağım iyilik şu; kardeşinle vedalaşmana izin vereceğim. Bunun için sadece bir dakikan var, sonra Savcı ölecek." Başını kanayan omzuna doğru eğdi. "Tabii, telkini kaldırırsan bu değişebilir."

Dişlerini sıkan Afra, "Blöf yapıyorsun!" diye öfkeyle bağırdı. "Onu öldüremezsin!" Elzem'in Savcı'yı ne kadar çok sevdiğini iyi biliyordu. Ona zarar vermeye cesaret edemezdi. Sakinleşmek için derin derin nefesler alırken, "Hadi, yap," diyerek geriye çekildi. "Anılarını ona geri vermeyeceğim, öldür onu." Bunu yapamayacağından emindi.

Savcı ona gülümsedi ama bunu yapanın aslında Elzem olduğunu iyi biliyordu. "Sana benim hakkımda küçük bir bilgi; ben asla blöf yapmam. Bir ölümsüzü öldürmenin sadece iki yolu vardı, değil mi? Ya kalbine hedef alacaksın ya da boğazını keseceksin," dedikten sonra bıçağı kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden Savcı'nın kalbine sapladı. Afra'nın elinde tuttuğu kadeh yere düşüp parçalanırken boğazını kanatırcasına, "Savcı!" diye haykırdı ama Elzem ikinci kez bıçağı onun kalbine saplamıştı.

Baştan ayağa titreyen Afra, yaralanan Savcı'ya baktıkça aklını kaçıracakmış gibi hissediyordu. Elzem bir şekilde kardeşinin bedenine girip ona kendini öldürtmeye kalkışmıştı. Savcı ağır yaralıydı fakat buna rağmen duvardan destek alarak soğuk gözlerle Afra'ya baktı. "Sana kardeşinle vedalaşman gerektiğini söylemiştim," dedi ve son gücüyle bıçağı boynuna yaslayıp boğazını kesti. Çığlık çığlığa haykıran Afra boğazından kanlar fışkıran kardeşine koştu. Elzem gözünü dahi kırpmadan bir zamanlar sevdiği adamı öldürmüştü!

"Savcı..." Afra güçlükle diz çöküp onu sarsmaya başladı. "Hayır, hayır, Savcı, ne olur bir şey söyle!" Kardeşi ona cevap vermiyordu çünkü ölmüştü. Göğsünden ve parçalanmış boğazından kanlar akarken hiç kıpırdamıyordu. Gözleri açıktı ama artık bu dünyada değildi. Afra ağlamaya başladığında bu olanlara inanmak istemiyordu. Elzem bu kadar ileri gitmiş olamazdı, bunu yapmasını beklemiyordu!

"Acı veriyor, değil mi?"

Tam arkasında Savcı'nın sesini duyunca irkilerek başını çevirdi. Omzunun üzerinden baktığında kapının önünde duran Savcı'yı gördü. Afallayarak önüne dönüp Savcı'nın yerdeki cesedine baktı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Halüsinasyon!" diye tıslayarak ayağa kalktı.

Savcı aynı boş gözlerle ona bakıyordu. "Evet, o halüsinasyondu çünkü sana olacakları önceden göstermek istedim." Elindeki bıçağı yukarı kaldırdı. "Ama bu gerçek." Güldü. "Ya da değildir, neden bunu anlamıyoruz?" Bıçağı kendi kalbine saplayacağı esnada Afra öne atıldı.

"Telkini kaldıracağım!" diye bağırdı. "Tamam, sen kazandın!" Savcı'nın hayatını riske atamazdı. Az önce yaşadığı acıdan sonra bunu tekrar göze alamazdı. Elzem Akay'ın yapabileceklerini kestiremiyordu.

Bir Oyunbaz ona nasıl halüsinasyon gösterebilirdi? "Sen bir Oyunbaz'sın, yeteneklerinin arasında halüsinasyon yok!"

"Bir Aykırı'nın yeteneklerini kimse bilemez." Gülerek elindeki bıçağı gösterdi. "Şimdi kardeşinin bedeninden çıkacağım ama ikiniz beni göremeyeceksiniz çünkü benim efendim değilsiniz." Kaşları çatıldı. "Bir dakika içinde telkini kaldırmazsan Savcı'nın bedenine tekrar gireceğim ve az önceki sahneyi sana gerçekten yaşatacağım," dedikten sonra Savcı'nın gözleri kapandı ve bedeni yere yığıldı.

"Savcı!" Afra ona doğru koşup yanında diz çöktü. Bu esnada davetsiz misafirlerinin çoktan gittiğinin farkında bile değildi.

"Savcı, uyan lütfen." Gözyaşları içinde onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ne olur uyan, kardeşim." Afra'nın bu hayatta canından çok sevdiği dört kişi vardı ve onlar kardeşleriydi.

Savcı gözlerini araladığında Afra rahat bir nefes alıp onun bir şeyleri sorgulamasına izin vermeden üzerine eğildi. "Hatırla." Gözlerini Savcı'nın gözlerine kenetleyip, "Elzem'i hatırlamanı istiyorum," diye fısıldadı. "Onunla yaşadığın her şeyi hatırla. *Aperi ex animo fores et memorias mortuorum ad vitam!*" dedi sinirle. "Açılsın zihnin kapıları ve hayat bulsun ölü anıları!" Yaptığı büyüyü ikinci kez tekrarlayınca Savcı'nın gözlerinde kopan fırtınayı gördü. Ela irisleri büyürken büyük bir sarsıntı yaşadı.

Savcı, kız kardeşine bakıyordu ama aslında onu görmüyordu. Zihninin saldırısına uğradığı için anılarına istila eden kadını düşünüyordu. Kulaklarında sesi, gözlerinde ise hayali vardı. *"Eğitim sisteminiz yanlış, bu akademi hatta bu kasaba ve içindeki herkes yanlış. Buradaki tek doğru olarak bu saçmalığa daha fazla tahammül edemem."* Bir erkeğin bedeninde ona karşı çıkan kadının ruhu gözlerinin önünde canlanmıştı.

"Bana ne istediğini söyle."

"Günde sadece iki ders. Doğa ve benim için her gün iki ders ayarlamanızı istiyorum. İlk ders büyü, son ders de savunma dersi için."

"Başka bir şey iste."

"Pekâlâ, o zaman ölümsüz olmak istiyorum. Beni ölümsüz yapın."

"Yapabileceğim bir şey iste."

"Efsun'un yerine akademiyi ben yönetmek istiyorum."

"Sana yapabileceğim bir şey iste dedim!"

"Pekâlâ, akademi sizin olsun, ben Araf'ı yönetmek istiyorum."

"İlk söylediğin kabul edildi!" Laf cambazı olan bir kadının onu nasıl oyuna getirdiğini hatırlamıştı. Her şey aklında yeniden yer edinirken bu kadını zihninden kovamıyordu. Kafasının içini ele geçirmiş gibi onunla ilgili tüm anıları canlanmıştı.

"Siz şimdi beni bedenime geri göndermiyor musunuz?"

"Hayır."

"Güzel! Ben değil, siz isteyeceksiniz beni geri göndermeyi. Şimdi izninizle oynamaya gidiyorum."

"Oynamak mı?"

"Evet, oynamak! Hani bir çocuğum ya ben, hâliyle oyun oynayabilirim!" Küçük bir çocuğun bedenindeyken onu peşinde koşturduğu zamanı hatırladı. Peşinden koşturan ilk kadın olmayı başarmıştı.

"Klan liderimi baştan çıkardığına inanamıyorum!"

"Rica ederim çirkinleşmez misiniz? Özellikle siz de aynı kişinin kızını ayartmışken!"

"Ayartmak?"

"Siz Araf'takilerin deyişiyle baştan çıkarmak. Ne güzel işte, ben babasını alırım, siz de kızını. Böyle olunca siz benim damadım mı olursunuz?"

"Kapat o lanet çeneni!"

"Sizi medeniyet görmemiş barbar adam! Benim gibi bir hanımefendiye kabalık yapacak kadar çağ dışısınız!" İlk kez bir kadını o gün kıskandığını hatırladı. İlk kez o gün kıskançlık duygusunun ne olduğunu öğrenmişti ve bunu ona öğreten ıslak, yeşil gözleri olan bir kadındı. Dudaklarından, "Elzem," ismi mırıltıyla dökülmüştü. Anlamı vazgeçilmez olan bu ismi kısık ama sahiplenircesine dillendirmişti.

Her şeyi hatırlıyordu, Elzem ile ilgili olan tüm anılarını. Bazı anılar onu gülümsetirken bazıları hüzne boğmuştu. Onu deli eden sarışının güzelliğiyle büyülendi, veda ederken nemli gözlerinin buğusunda binlerce defa öldü. Savcı onu nasıl unutabilirdi? Bu mümkün müydü? Afra'yı görünce hiddetlenerek ayağa kalktı. Aldığı hızlı soluklar yüzünden

omuzları sarsılırken kaşlarını çattı. "Nasıl onu benden almaya kalkışırsın?" Elzem'i unutmasının başka bir sebebi olamazdı, Afra onu hipnoz etmişti!

Afra ayağa kalkıp karşısında durduğunda gözlerinde zerre kadar pişmanlık yoktu. "Senin iyiliğin için onu senin anılarında gizledim ama Elzem, telkini kaldırmam için seni öldürmeye kalkıştı!" diye bağırdı. Afra az önce yaşananların şokundan çıkamıyordu. "O kadın hasta, Savcı! Sevdiği adamı öldürmeye teşebbüs edecek kadar hasta!" Eğer telkini kaldırmayı kabul etmeseydi belki de kardeşi şu anda yaşamıyor olacaktı. Hayatını kurtardığı için Savcı ona kızamazdı.

"Bunu biliyorum!" Elzem'in neler yapabileceğini Savcı'dan iyi kimse bilemezdi. "Tam da bu sebeple onu kışkırtma çünkü o her şeyi yapabilecek biri!" Çenesindeki bir kas seğirdi. "Elzem'in Ölüler Diyarı'nda olması seni aldatmasın. Eğer ona meydan okursan cehennemin dibinde bile olsa senin için gelir çünkü meydan okumalara asla kayıtsız kalmaz!" diye bağırırken öfkeden yumruğunu sıkıyordu. "Ve bu olduğunda, yani Elzem geldiğinde..." Sert bakışlarını Afra'nın siyahlarına kenetledi. "Seni ondan ben bile koruyamam!"

Aralarındaki bir adımlık mesafeyi kapatıp sinirli bir şekilde Afra'nın karşısında durdu. "Sana karşı diğer herkes gibi olmamı mı istiyorsun?" Ona Elzem'i unutturmaya kalkıştığı için ablasına çok kızgındı ve bunu gizleme çabasına girmiyordu. "Diğerlerinin yaptığı gibi ben de mi senden uzak durayım? Ablamın telkininden korktuğum için onun gözlerine bakmayı bırakayım mı? Yaparım!" Öfkeden şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde boynundaki nabzı attı. "Eğer istediğin buysa yaparım! Seni gördüğüm her yerde başımı eğer, yüzüne bile bakmam!"

Gözleri dolan Afra şiddetle buna karşı çıktı. Korkmadan onunla göz teması kuran sadece Dehliz ve Savcı vardı. Diğer iki kardeşi bile onun telkin yeteneği yüzünden Afra ile göz teması kurmazdı. Savcı'nın da onlar gibi tedbirli davranmasını istemiyordu. Aybars ve Gediz gibi onunla konuşurken gözlerini kaçırmasını istemiyordu.

"Bu ilk ve sondu." Afra yalvararak Savcı'nın elini tuttu. "Sana yemin ederim, bir daha ne olursa olsun seni telkin etmeyeceğim." Ağlamaklı gözlerini kardeşine çevirdi. "Ben sadece ölen biri için acı çekmeni istemedim, Savcı. Ben senin ablanım, küçük kardeşimi düşündüğüm için beni suçlayabilir misin?" Gözlerinden süzülen o bir damla gözyaşı,

Savcı'yı kandırmasına yetmişti. Elzem'in canını yakmak için onu anılarında gizlediğini söylememiş, gerçekleri çarpıtarak birkaç gözyaşıyla Savcı'ya pişman olduğunu düşündürmüştü. Erkek kardeşlerinin sevgisini nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Ve Elzem Akay! Bugün telkini kaldırtarak kazandığını düşünebilirdi ama henüz hiçbir şey bitmemişti!

Elzem'in kardeşi kaledeydi, değil mi?

Bir süre sonra Afra gidince Savcı bir konuya açıklık getirmek için Takva'yı çağırmıştı. "Elzem hâlâ Ölüler Diyarı'nda mı, Takva?" diye sordu merakla. "Az önce biri bedenime girip beni etkisi altına aldı. Bunun kim olduğunu öğrenmeliyim." Takva da bir ruh olduğu için Ölüler Diyarı'na girip çıkabiliyordu. Elzem'in nerede olduğunu bir tek o öğrenebilirdi.

Sıradan ruhlar, Savcı gibi birinin bedenini bu kadar kolay alamazdı. Afra haklı olabilir miydi? Bunu yapan gerçekten Elzem miydi? Takva başını iki yana sallayarak, "Size olanlarla Elzem'in bir ilgisi yok, efendim," dedi anlamaya çalışarak. "Siz beni çağırmadan hemen önce Elzem'in yanındaydım. Bir çağrıya cevap vermedikçe Ölüler Diyarı'ndaki kimse oradan çıkamaz." Ve Elzem kimsenin kölesi olmamak için hiçbir çağrıya cevap vermezdi.

Savcı anılarına yeniden kavuştuğu için mutluydu ancak bir o kadar da acı çekiyordu. Takva ile konuşmadan önce tüm bunları yapanın Elzem olabileceğini düşünmüştü ve bu, onu çok sevindirmişti. Ruh formunda bile olsa Elzem'i tekrar görebilmek için her şeyi yapabilirdi. Ancak Elzem, Ölüler Diyarı'ndaydı ve buraya hiç gelmemişti. Bedenini çalıp Afra'ya telkini kaldırtan Elzem değildi. "Sanırım bunu kimin yaptığını biliyorum," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. Elzem dışında bedenleri çalabilen biri daha vardı.

Sana borçlandım, Meliz.

✦

Meliz ruh formunda olduğu için kimseye görünmeden kaleden çıkmıştı. Afra'ya küçük bir oyun oynadıktan sonra hemen oradan kaçmıştı. Eğer Savcı onu görseydi adını söylerdi ve Afra, onun Elzem olmadığını anlardı. Afra, Meliz'i çok iyi tanıdığı için onun Savcı'ya asla zarar vermeyeceğini iyi biliyordu. Ancak Elzem'i tanımıyordu ve tanımadığı

birinin neler yapacağını kestiremezdi. Karşısında bir yabancı varken kardeşinin hayatı üzerine kumar oynamaya cesaret edemezdi.

Meliz nihayet Azınlıkların klanından çıkıp ormana girince kısa sürede buluşma noktasına varmıştı. Kırım, sırtını bir ağaca yaslamış, Meliz'in uyuyan bedeninin başında bekliyordu. Meliz bedenine doğru süzülüp kısa sürede onunla bütünleşerek gözlerini açtı. Uzandığı yerden kalkıp oturunca Kırım onun keyifli yüzüne baktı. "Anlaşılan her şey yolunda gitti."

Meliz, onu onaylayarak ayaklarını uzattı. "Siz Oyunbazların zekâsı olağanüstü." Savcı'nın Elzem'i unuttuğunu duyunca Meliz çok üzülmüştü. Her ne kadar Elzem'den nefret ediyor olsa da o unutulacak bir kadın değildi. Kırım onun suratını asıp durmasından bıktığı için bu fikri sunmuştu. Elzem'i Meliz'den daha iyi kimse tanıyamazdı. Savcı'nın bedenine girdiğinde Elzem gibi davranıp Afra'yı kandırması düşündüğünden daha kolay olmuştu.

Savcı'nın her şeyi hatırlamasını birçok nedenden dolayı istiyordu. Eğer Elzem'i ve ona olan aşkını hatırlamazsa Itır'ı da korumak istemezdi. Itır'ı Afra'nın fenalıklarından koruyacak birine ihtiyacı vardı ve bu kişi bir tek Savcı olabilirdi. Meliz oraya gidip Itır'ın yanında olamazdı çünkü Itır, ondan nefret ediyordu. Elzem'den sonra kendini kaybetmişken bir de Meliz yüzünden canının sıkılmasını istemiyordu. Ondan uzakta olması Itır'ı yalnız ve savunmasız bırakacağı anlamına gelmiyordu. Afra ona zarar vermeye kalkışırsa o zaman kendine yeni bir düşman edinirdi.

"Madem senin yüzünü güldürmeyi başardık..." Kırım ayağa kalkıp deri eldivenli elini ona uzattı. "O zaman daha fazla oyalanmadan Sicim'e gidiyoruz. Beslememiz gereken bir klan dolusu Oyunbaz var." Meliz ağlamak istiyordu. Elzem, onu bu adamın insafına bıraktığı günden beri her gün onu çalıştırıyordu. Artık avlanmaktan usanmıştı!

"Onlar çoktan iyileşmeye başladılar, neden artık kendilerinin avlanmalarına izin vermiyoruz?" Somurtarak Kırım'ın elini tutup ayağa kalktı. "Daha ne kadar onları biz doyuracağız?

"Bir hafta sonra yakalanmadan avlanacak hâle gelirler."

O aç yaratıkları beslemek işkence gibiydi! "Bir hafta daha dayanamam buna!"

"Senin şu iki ayda yaptığını ben elli yıldan fazla süredir yapıyorum. Şimdi surat asmayı bırak ve yürü." Kendi klanındaki kadınlar, Meliz gibi ona zorluk çıkarmıyordu.

İkisi atlara binip yola koyulduklarında Meliz'in rahat durmaya niyeti yoktu. "Oyunbazlar yeniden eski saltanatına kavuştuğunda bana ne olacak?" Yeşil gözleri merakla kısıldı. "Seni, vücudunu saran o hastalıktan kurtardığımı unutma. Umarım tüm bunların karşılığında bana iyi bir konum verirsin." İki aydır Sicim'de sürünüyordu, bunun bir karşılığı olmalıydı. Üstelik Kırım'ın hastalığını tedavi edip iyileşmesine yardımcı olmuştu. Ona iyi niyetinden yardım etmemişti.

"Demek Sicim'de bir konum istiyorsun." Kırım gülmemek için kendini zorladı. "Hizmetçiliğe ne dersin?"

"Ben Ayvaz'ın yanına geri dönüyorum!" dediğinde Kırım kahkaha attı. Sinir bozucu bir kadındı ama onun yanında eğlenmediğini de söyleyemezdi.

Sulakkar

"Süreyya'yı o kadının yanında bırakarak hiç iyi etmedik." Kenan kız kardeşi için endişeleniyordu. Bir haftadır Araf'ta yaşadıkları için burada kimseye güvenmemeleri gerektiğini iyi biliyordu.

Bu bir haftada biraz araştırma yapmışlardı. Araf'ın insanları hakkında bilgi edinmeden kimlerle karşı karşıya olduklarını anlayamazlardı. Kalkanların akademide olduklarını öğrendikleri için onları almaya gidiyorlardı. Onların parası Araf'ta geçmediği için bir haftadır kaldıkları hanın ve yedikleri yemeklerin masrafını Soya ödüyordu. Soya'nın çantasından hiç çıkarmadığı birkaç mücevher şimdilik onların masraflarını karşılıyordu.

Akademiye giden yol kızları çok yorduğu için ormanda kamp kurmuşlardı. Erkekler avlanırken kızları yalnız bıraktıkları için Kenan, kardeşi Süreyya için endişeleniyordu. "Soya denen bu kadını gözüm hiç tutmadı." Karın içinde bata çıka yürürken avlanacak bir şeyler bulmak için etrafına baktı. "Çok garip biri, sanki bir şeyler saklıyor."

Uraz elindeki ok ve yayı gösterdi. "Bunların ve senin belindeki kılıcın parasını bile o ödedi. Ondan rahatsız olmanın sebebi, içimizde elini cüzdanına atan tek kişi olması mı?" İstemsizce yüzünü buruşturdu. "Şurada üç adamız ama hesabı her defasında kadına ödetiyoruz."

"Burada bizim paramızın geçmediğini nereden bilelim?" Sıraç yerdeki kar yığınına tekme atarak bir ağacın yanından geçti. "Bu sıktığım yerde pos cihazı bile olmadığı için kredi kartlarımız işe yaramıyor!" Yediklerin yemeğin parasını bile Soya'nın ödemesinden çok rahatsızlardı. Bir şeyi merak ederek Uraz ve Kenan'a döndü. "Bu kadın, çantasında bir kasa dolusu mücevherle mi geziyor? Bir haftadır nasıl bitmiyor parası?"

"Bitmesin de lan." Sinirleri bozulan Uraz gülmeye başladı. "Soya'nın parası bittiğinde ne yapacağımızı hiç düşündünüz mü? Bu çağ dışı yerde hamallık yaparak mı geçineceğiz?" Elini kaldırıp arkadaşlarına gösterdi. "Bu eller neşter tutmaya alışık, yük sepeti taşımaya değil."

"Piç, sen niye böylesin!" Kenan onun her şeyi alaya almasından nefret ediyordu. "Soya konusunu ciddi bir şekilde düşünmeliyiz. Bizden bir şey sakladığını hissediyorum." Başını çevirip gözlerini Sıraç'a dikti. "Sen ne düşünüyorsun? Sence de rahatsız edici bir tarafı yok mu?"

Sıraç umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bana verdiği tek rahatsızlık benim yerime tüm masrafları karşılaması." Bu durum Sıraç'ı çok rahatsız ediyordu. Onun sattığı tüm mücevherleri geri alıp ona vermeliydi ama burada harcayabileceği beş kuruşu yoktu. Holding sahibiyken Araf'a geldiğinde bir dilenciden farkı kalmamıştı. Aklına gelen kişiyle güldü. Sıraç bile böyle hissediyorsa acaba lüks düşkünü Elzem haftalardır burada neler çekiyordu?

"Artık dönelim mi?" Uraz oku tutan donmuş ellerini gösterdi. "Biraz daha devam edersem parmaklarım donacak."

"Elimiz boş mu dönelim?"

"Gururuna küfrettirme, Sıraç! Dondum, oğlum. Kabul edelim ki biz avlanmaktan anlamıyoruz. Geri dönüp kızlara geyik vurduğumuzdan ve vahşi bir ayının onu bizden çaldığından bahsedelim. Hatta ayıların sayısını artırabiliriz. Onlardan ustaca kurtulduğumuzla ilgili sağlam bir hikâye uydurursak kahraman bile ilan ediliriz." Kenan ve Sıraç gülmeye başlamışlardı, Uraz'ın bu konuda şaka yapmadığını biliyorlardı.

Kenan onun omzuna hafifçe vurarak geri dönüş yolunu tuttu. "Ayı yerine kurtları kullan, daha inandırıcı olur."

Sıraç oyunbozanlık yaparak güldü. "Onlara Avcı olduğumuz hâlde küçük bir tavşanı bile vuramadığımızı anlatacağım." Olmayan bir zaferin kahramanı da olmayacaktı.

"Çok övündüğün gururuna ne oldu?"

"Gururum yalanlar üzerine kurulu değil, Uraz."

"Onlara senin kurtlardan kaçtığını ve bizi yalnız bıraktığını söyleyeceğim."

"Sadece doğruları söylemeyi dene."

"Benim de bir gururum var ve hiçbir konuda kendimi kötü gösteremem!" diye şiddetle karşı çıktı Uraz. "Hipokrat yeminim var benim, her konuda iyi olmalıyım."

"Uraz, sen o yemini çok yanlış anlamışsın, kardeşim." Üçü gülerek geldikleri yoldan geri döndüler. Uraz her defasında onları güldürmeyi başarıyordu. Hastanede işini ciddiye alan ve ilkelerinden asla taviz vermeyen iyi bir doktorken, arkadaşlarının yanında haylaz bir çocuktan farkı kalmıyordu.

Kamp kurdukları yere geldiklerinde Yavuz ile kızları bulamadılar. Kız kardeşi için iyice endişelen Kenan kaşlarını çattı. "Size Yavuz ve Süreyya'yı birkaç gündür tanıdığımız bir kadının yanında bırakmayalım demiştim!" İki korkak Avcı'yı, hiç tanımadıkları birine emanet etmişlerdi ve şimdi hiçbiri bıraktıkları yerde değildi.

"Soya gibi zayıf bir kadın onlara ne yapabilir ki?" Sıraç etrafına bakarak nerede olduklarını anlamaya çalıştı. "Belki özel ihtiyaçları için bir yerlere gitmişlerdir. Biraz bekleyelim, eğer dönmezlerse onları aramaya çıkarız." Soya'nın küçük bir karıncayı bile incitemeyeceğinden çok emindi.

✦

"Aa!" diye durmaksızın bağıran Süreyya ve Yavuz birbirlerine sıkıca sarılıp diz çöktükleri yerde ağlıyorlardı. Soya'nın avladığı sülün ve tavşanların kanının kokusuna gelen iki kurt onlara saldırmak üzereydi. Soya elindeki ok ve yayla onların önünde dururken yüzünde bezgin bir ifade vardı.

"Biraz daha bağırırsanız sizi bu kurtlara yem ederim!" Gırtlakları patlarcasına bağırıp durdukları için Soya artık kulaklarını hissetmiyordu.

Burada odaklanmaya çalışıyorum, susun artık!" Ne zaman oku kurtlara atmaya kalkışsa daha çok bağırıp dikkatini dağıtıyorlardı.

"Keşke kamp yerinden hiç ayrılmasaydık, Süreyya." Yavuz burnunu çekerken Süreyya ağlayarak ona daha sıkı sarıldı.

"Sana ağacın üstüne çıkalım demiştim, Yavuzcuğum. O zaman bu vahşi kadın bizi peşinden buralara sürüklemezdi!"

"Susmak konusunda ne demiştim size?"

İkisi aynı anda. "Peki!" diye bağırdılar. "Susuyoruz!" Bunu söylerken bile bağırmaları Soya'yı deli ediyordu.

Soya, Avcıların hiçbir şey avlamadan geri döneceğine çok emindi. Bu yüzden bir şeyler bulmaya karar vermişti. Yavuz ve Süreyya'yı ona emanet ettikleri için onları tek başına kamp yerinde bırakamazdı. Ancak onları yanında getirmek de berbat bir fikirdi çünkü ikisi de çok gürültücüydü! Okunu gerip saldırmaya hazırlanan kurda fırlattı. Hedefini boynundan vururken hemen arkasını döndü ve onlara doğru koşan diğer kurdu karnından yaraladı. Hayvanlara üst üste birkaç ok daha atıp öldüklerine emin olmuştu.

"Bu av belki sizi biraz cesaretlendirir diye düşündüm ama hâlâ mızıkçılık yapıyorsunuz." Yayını omzuna taktıktan sonra onların yanına gitti. Yavuz ve Süreyya'nın ensesini kavrayıp hiç zorlanmadan onları ayağa kaldırdı. "Merak etmeyin, avladığım şeylerle diğerlerine hava atmanıza izin vereceğim."

Eğilip yerdeki iki tavşanı bacaklarından tutarak Yavuz'a uzattı. "Bunları sen vurdun ve artık bir konuda Sıraç'tan daha iyisin. Bunu ona her hatırlattığında yüzünün alacağı şekli düşünsene."

Vurduğu üç sülünü de Süreyya'ya uzattı. "Kenan'ın canına okuduğunu görmek istiyorum." Bıçağını çıkarıp ölü kurtlardan birine yaklaştı ve kurdun kuyruğundaki tüylerden biraz kesti. "Ben de sürekli bana *soya sosu* diyen Uraz'ı delirteceğim." Süreyya ve Yavuz ağlamayı bırakıp gülmeye başlamışlardı çünkü bu harika bir fikirdi. Bu kadın çoğu zaman onları korkudan deli ediyordu ama sevimli bir yanı da yok değildi. Kaçık ve sevimli, evet, Soya'yı anlatan doğru kelimeler bunlardı.

Soya ikisine dönüş yolunu gösterip gülümsedi. "Kan kokusuna daha fazla yırtıcı hayvan gelmeden gidelim, benim cesur yoldaşlarım." İkisi gülmeye başlayınca Soya onları güldürdüğü için nihayet rahat bir nefes

almıştı. Şu ana dek grupta en iyi anlaştığı kişiler Yavuz ve Süreyya olmuştu.

Kar şiddeti azalmadan yağıyor, tipi ise dışarıda olan herkesin üşümesine neden oluyordu. Bir ormanın içinde buz gibi havaya maruz kalan Sıraç ve arkadaşları artık yakınlarının dönmeyeceğine inanmaya başlamışlardı. Başlarına bir şey gelmiş olması ihtimali üçünü de endişelendiriyordu. Daha fazla vakit kaybetmeden onları bulmak için ayağa kalktılar. Aramaya koyulacakları esnada ağaçların arasından gelen çıtırtı seslerini duydular. Soya, Yavuz ve Süreyya'yı görmek hepsine rahat bir nefes aldırmıştı. Neyse ki iyilerdi.

Ellerinde tuttukları şeyleri görünce Sıraç, Uraz ve Kenan göz göze geldi. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. "Sizi beklerken sıkılınca biraz avlanalım dedik." Yavuz bir şeyler arar gibi Sıraç'ın etrafına baktı. "Senin vurduğun şey nerede?" Elinde tuttuğu tavşanları havaya kaldırdı. "Neyse ki ben senin için de bir tane avladım." Göğsünü kabartarak abisinin yanından geçerken Sıraç'ın komik yüz ifadesi Soya'ya kahkaha attırabilirdi.

Şimdi sıra Süreyya'daydı. Kenan'a bakıp sırıtarak elindeki sülünleri gösterdi. "Avcı bir kardeşin olduğu için çok şanslısın. Baksana, yemeğin ayağına geliyor." Abisine yaklaştı ve onun sırtını sıvazladı. "Hadi yine iyisin, koç."

Süreyya, Kenan'ın yanından geçip ateşe doğru yürürken Kenan hakarete uğramış gibi renkten renge girmişti. "Ne oluyor lan?"

"Ben yiyecek bir şeyler avlayamadım." Soya dudaklarını sarkıtıp Uraz'a yaklaştı ve elindeki kurt tüylerini Uraz'ın avucuna tutuşturdu. "Ama bize saldıran tüm kurtları hakladım," dedikten sonra şoke ettiği adamı arkasında bırakarak diğerlerinin yanma gitti.

"Neler oluyor, oğlum?" diyen Kenan ona sırıtarak bakan kardeşini gösterdi. "Süreyya az önce sırtımı sıvazlayarak bana *koç* mu dedi?" Surat ifadesi dışarından bakan herkesi güldürebilirdi.

"Uraz?" Sıraç gülmemeye çalışarak arkadaşının elindeki kurt tüylerini gösterdi. "Bizim için uydurduğun o hikâyedeki kurdu, tüyü kılı olmayan bir hayvanla değiştir. Böylece senden kanıt olarak tüy istemezler." Uraz'ın hikâye uyduracak hâli mi kalmıştı! İki ödlek ve bir gözlüklü kadın yüzünden tüm karizması yerlerdeydi.

"Üzerime gelme, Sıraç," diye homurdandı. "Hipokrat yeminim var, canımı sıkanları öldüremem!" Yine ettiği yeminden dem vurup söyleneceği diğerlerinin yanına gitmişti.

Sıraç'ın kuşkulu gözleri Soya'ya kenetlendiğinde genç kadın ona masumca gülümsedi. Yavuz ve Süreyya bir böceği bile öldürmeye cesaret edemezlerdi. Arkadaşlarının aksine Sıraç onlara zerre kadar inanmamıştı. Her ne yaptıysa Soya yapmış olmalıydı. Sıradan bir dedektif nasıl bu kadar iyi avlanabilirdi? Soya'ya yaklaşıp ateş başında ısınmaya çalışan kadının tepesinde dikildi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Soya?" Kenan haklı olabilirdi, Soya onlardan bir şeyler saklıyor olmalıydı.

"Ne gibi?" Soya ayağa kalkıp şaşkın bakışlarını ona dikti. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsunuz, Sıraç Bey?" Evet, bir de bu hitap saçmalığı vardı. Ona izin verilmeden resmiyeti kaldırmıyordu.

"Mesela böyle avlanmayı nereden bildiğini anlatmakla başlayabilirsin."

"Babam avlanmayı severdi, ne zaman ava çıksa beni de yanında götürürdü," dediğinde Sıraç üzgün bakan gözlerini gördü. Ailesini kaybettiğini ona söylemişti. "O yıllarda bir şeyler öğrenmiş olmalıyım."

"Ailen sen çok küçükken ölmüştü." Sıraç kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana böyle söylememiş miydin?"

"Beni evlatlık alan babamdan bahsediyorum. Birilerinin beni büyütmesi gerekiyordu, değil mi? Bilirsiniz, karnımı doyurup bana masal anlatarak uyutması falan." Son günlerde çok fazla yalan söylemeye başlamıştı ve bu, Sıraç'ın ondan şüphelenmesine neden oluyordu.

Kafası karışarak, "Masal mı?" diye sordu.

Soya hızlıca başını salladı. "Dolabımda bir canavar olmadığına beni inandıracak kısa hikâyeler."

"Dolaptaki canavar mı? Konuyu nereye getirdin, dolapta canavar mı olurmuş?"

"Eğer beş yaşında altını ıslatan bir çocuksanız bal gibi de olabilir, Sıraç Bey."

"Beş yaşındayken altını mı ıslatıyordun?"

"Her normal çocuk gibi evet!" Onu azarlayıp diğerlerinin yanına giden kadının arkasından gülümseyerek baktı. Onu konuşturdukça kendisini daha fazla utanç verici durumlara sokuyordu.

Soya ateşin yanına oturup tavşanlardan birini temizlemeye başladı. Saçlarını almak için onların peşinden gelmişti ama şu bir haftada hedefi dışında her şeyi yapmıştı. Araf'taki para birimini bildiği için buraya gelmeden önce çantasını mücevherlerle doldurmuştu. Avcılar için harcadığı para umurunda değildi, gitmeden önce çantasındaki tüm parayı onlara verebilirdi. Ancak hâlâ saçlarını alamamıştı çünkü Sıraç boynunda taşıyordu!

Saçlarını hissettiği için Sıraç'ın boynundaki gümüş kolyenin içinde olduğunu biliyordu. Neyse ki Soya'nın saçları kolyenin içinde kilitliydi de Sıraç sürekli onu açıp bakmıyordu. Aksi takdirde Soya'nın ruh hâline göre rengi değişmesinden her şeyi anlardı.

Burada tek yaptığı bir avuç Avcı'nın bakıcılığını yapmaktı. Hepsi Soya'nın yanlarında olmasından rahatsız oluyordu ama o olmadan da Araf gibi bir yerde bir günden fazla hayatta kalamazlardı. Bu zengin züppelerinin çalışıp yiyecekleri ekmeği taştan çıkaracağını hiç sanmıyordu.

Bir saat sonra karnını doyuran ekip atlara binip yola çıktılar. Hava kararmadan akademiye varmalılardı. Sıraç ve Yavuz hâlâ Elzem'e olanları duymamıştı.

Bölüm 12
Ölen de Öldüren de Bir Akay Kızı

"Ne çok şey vardı konuşulmayan ve anlatılmayı bekleyen ama biz hep susmayı seçtik."

Doğa bazen neden hâlâ akademide kaldığını düşünüyordu. Burada onu tutan hiçbir şey yoktu. Hayatı bir cehenneme dönüşmüşken tüm bu işkencelere neden katlanıyordu ki? Elzem ölmüştü ve diğer iki Kalkan burayı terk etmişti. Akademide yalnız başına kalmıştı. Hepsi bu kadar da değildi, bir de Asil'in sebep olduğu sorunlar vardı. Asil artık onun yüzüne bile bakmıyordu. Kendini bir şekilde Afra'dan korumuş olmalıydı ki Doğa'yı hâlâ hatırlıyordu ama oldukça mesafeli davranıyordu. Doğa'yı gördüğü yerde yolunu değiştirecek kadar mesafeli.

Aklında ona acı veren düşüncelerle koridorda yürümeye başladı. Ellerinde temizlik kovası ve süpürgeyi tutuyordu. Elif Kâhya'ya küfretmek istiyordu çünkü Asil ile aralarının kötü olduğunu öğrenince bunu Doğa'ya karşı kullanmaya başlamıştı. Asil'in odasını temizleme işini bir tek Doğa'ya veriyordu. Asil onu gördükçe canını daha çok yaksın diye bunu yapıyordu. Son bir haftadır onun odasını temizlerken Asil'e hiç yakalanmamıştı. Buraya gelmek için onun derse girmiş olmasına dikkat ediyordu.

Asil'in yine derste olduğuna çok emin olduğu için kapı koluna uzandı. Doğa açamadan kapı bir anda aralanınca bir kızla burun buruna geldiler. Sertçe yutkundu. Bu kızın Asil'in odasında ne işi vardı? Bu sarışının Tenebrisli öğrencilerden biri olduğunu biliyordu çünkü onu daha önce birkaç kez görmüştü. Biraz düşününce daha önce onu Asil'in yanında gördüğünü hatırladı. Karşısındaki kız Doğa'yı kibirle süzdükten sonra odadan çıkmıştı.

Doğa'nın kalbi paramparça olurken içeri girip kapıyı sertçe kapattı. "Yavaş kapat şu kapıyı, Yaren!" diyen Asil'in sesini duydu. *Yaren mi?*

Başını çevirince onu gördüğünde kendisini berbat hissetti. Asil'in üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Doğa'ya sırtı dönük hâlde gardıropta bir şeyler arıyordu. "Kapıyı kapatan Yaren değildi!" Doğa

farkında olmadan ona sesini yükseltirken neden sinirli olduğunu bile bilmiyordu.

Asil ona döndüğünde Doğa çatık kaşlarla ona dağınık yatağı gösterdi. "Kusura bakmayın, rahatsız etmek istememiştim. Gerçi Yaren gittiğine göre rahatsız edilecek bir şey de kalmamış!" Saat sabahın yedisiydi ve Asil bu saatte derste olmak yerine hâlâ odasında olduğuna göre gece kiminle ne halt yediği ortadaydı. "Yaren ile yattın mı?"

Asil tam şu anda onu öldürebilirdi! Son olanlardan sonra bu kadın hangi akla hizmet ondan hesap soruyordu? "Bu seni ilgilendirmez, şimdi çık dışarı." Günlerdir onu görmemek için elinden geleni yapıyordu. Artık Doğa'yla aynı evrende olmaya bile tahammül edemiyordu.

"Ben neden çıkıyormuşum?" Doğa dağınık yatağa yaklaştı ve yorganı yere attı. "Bana bu odayı temizlenmem söylendi, işimi yapmadan bir yere gitmiyorum." Ona kapıyı gösterdi. "Sen çık dışarı!"

Asil sinirlenmeye başladığı için hemen arkasında duran dolabın kapısını kırarcasına kapattı. "Burası benim odam ve odamdaki hizmetçi bana ne yapacağımı söyleyemez!"

"Benimle düzgün konuş, aksi takdirde sonuçlarına katlanırsın!" Burada sinirli olan sadece o değildi. Kendi iyiliği için Doğa'nın üzerine gitmemeliydi.

"Demek sonuçlarına katlanırım, öyle mi?" Kaşlarını çatan adam hızlı adımlarla yatağın etrafında dönerek Doğa'nın üzerine yürüdü. "Sen bana daha fazla ne yapabilirsin ki?" diye bağırdı, sabah sabah yine onu kızdırmıştı. Ona vereceği en büyük zararı zaten vermişti, bu saatten sonra yapacağı hiçbir şey canını yakamazdı.

"Ne mi yaparım?" Sinirleri bozulan Doğa yapmacık bir şekilde güldü. "Haklısın, senin yaptığın şeyleri yapamam. Mesela ilk tartışmamızda soluğu bir başkasının koynunda alamam!" Onu aldatmıştı ve Doğa, geceyi birlikte geçirdikleri yatağı toplamak için buradaydı! Aslında bir ilişkileri olmadığı için Asil onu aldatmış sayılmazdı ama Doğa kendini aldatılmış hissediyordu ve bu çok canını yakıyordu.

"Sen ne biçim bir kadınsın?" Asil hayretler içinde ona bakıyordu. "Sikeyim, evlisin!" derken sesi küfreder gibiydi. Sadece bir yalancı değil, aynı zamanda sadakatsiz de olamazdı, değil mi? "Senin dünyanda işler nasıl yürüyor, bilmiyorum ama benim dünyamda bir kadın kocasından

başkasına hesap soramaz!" Daha bir hafta öncesine kadar âşık olduğu kadın aslında böyle biri miydi? Ona olan aşkı, gerçek yüzünü görmesini engellemiş miydi?

"Biliyor musun, sen başına gelen her şeyi hak ediyorsun." Hayal kırıklığına uğrayan sadece Asil değildi. "Günlerdir sana bazı şeyleri açıklamak için doğru zamanı bekliyordum." Gözleri dolarken yine yatağı gösterdi. "Ama sen hiçbir açıklamaya değmezsin!" Odadan çıkmak için yere bıraktığı eşyaları aldı. İlk kavgada başka bir kadının kollarına koşan birine söyleyecek bir şeyi olamazdı.

Asil yumruklarını sıkarken kendisiyle savaş hâlindeydi. Mantığı *bırak gitsin,* diyordu. *İstediğini düşünsün ve yaktığı kadar yansın,* diyordu. Lakin kalbi ona kıyamıyordu! Bir kez daha duygularına yenik düşerken, "Ona elimi bile sürmedim!" dedi sertçe. Doğa'ya karşı bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu. Neden onun da acı çekmesine izin vermiyordu ki? Neden dolan gözleri hâlâ Asil'in içini delip geçiyordu!

Öldürmek ister gibi ters ters Doğa'ya bakarken, "Yaren benim arkadaşım!" dedi sinirle. "Sen gelmeden on dakika önce odama gelmişti."

"Sana inanmıyorum."

"Çok da umurumda!" Günlerdir onun yüzünden çekmediği acı kalmamışken bir de sadakatine inandırmaya mı çalışacaktı? "En azından benim ne yapıp yapmadığım ortada, senin gibi yüzüme bir melek maskesi takmıyorum!"

"Haklısın, ne yaptığın ortada!" Doğa ona darmadağın olan yatağı gösterdi. "O kadar ortada ki yatakta ne yaptığınız anlaşılıyor!"

"Ona elimi bile sürmedim diyorum!"

"Yalan söylemeyi kes artık!"

Bir anlık sinirle Asil, "Evet, yattım onunla!" diye bağırdı. Duymak istediği buysa o zaman istediğini alacaktı. "Geceyi Yaren ile geçirdim, oldu mu?" Öfke saçan gözlerini onun gözlerine kenetleyip yanındaki elini sıktı. "Sabaha kadar bu yatakta onunla seviştim, tıpkı senin de kocanla yaptığın gibi!" Evli olması umurunda değildi, onu başka bir adamla hayal ettikçe kan beynine sıçrıyordu.

Son söylediklerinden sonra Doğa'nın ağlayarak bu odadan çıkacağına çok emindi fakat o Asil'i şaşırtarak yerinden hiç kıpırdamadı. Yaren ile

yattığını söylemesine rağmen kaşları bile çatılmamıştı. Asil, kalbinin söküldüğünü hissetti. Onun için kıskanmayacağı kadar değersiz miydi? "Demek onunla yattın?" Doğa sakince konuşup ona sırtını döndü. "Ne yaptığın umurumda bile değil." Gitmek için kapıya yürüdü. "Yaren ile istediğin kadar sevişebilirsin çünkü aynı şeyi döndüğümde ben de kocamla yapacağım," dediği an karşısında beliren karanlık bir sis Doğa'yı arkaya doğru savurdu.

Savrularak üzerine düştüğü yumuşak yatağa dirseklerini bastırıp başını kaldırdı. Gördüğü manzara kanını dondurmuştu. Asil'in tüm vücudundan kara dumanlar çıkarken gözlerinin akı simsiyah olmuştu. Artık gözlerinde siyah olmayan tek bir nokta yoktu. Kaşları çatıktı ve yüzü kaskatıydı. Hızlı hızlı nefesler aldıkça göğüs kafesi balon gibi şişiyor, geniş omuzları yükselip iniyordu. Parmaklarından çıkan siyah dumanlar odanın içindeki tüm ışığı emmeye başlamıştı. Doğa korkuyla titredi. Sabahın yedisi olmasına rağmen oda gece karanlığına bürünmeye başlamıştı.

Asil'in boynundaki nabzı şiddetle atmaya başladığında yavaş adımlarla yatağa doğru yürümeye başladı. "Seninle aynı türü paylaşan sefil halkına ne yaptığımı öğrenmek üzeresin, hem de deneyimleyerek!" dediğinde Doğa'nın sırtı sertçe yatakla buluştu. Kalkmak istedi ama bunu yapamadı. Asil'in vücudundan çıkan dumanlar sanki görünmez bir ele dönüşüp onu yatağa mıhlıyordu.

Yattığı yerde kendini kurtarmak için çırpınırken, "Asil, şunu yapmaya son ver," dedi titreyen bir sesle. "Beni korkutuyorsun."

"En başından beri yaptığın bu değil miydi?" Asil şuurunu yitirmişçesine yatağın yanına geldi. "Benden korkmayı hiç bırakmadın, belki de sana korkman için gerçek bir şeyler vermeliyim." Sıktığı elinin parmak boğumları gerilirken yumruğunu yatağa bastırarak Doğa'nın üzerine eğildi. "Şimdi beni iyi dinle, Lux!" dedi küfreder gibi. "Çünkü sadece bir kez söyleyeceğim."

Yüzünü Doğa'nın yüzüne yaklaştırıp ikisinin arasında çok az mesafe bıraktığında Doğa onun nefesinde ölümü soludu. Akı kaybolan simsiyah gözlerini onun gözlerine kenetleyip sıktığı dişlerinin arasından sertçe konuştu: "Eğer bir daha bana o siktiğim herifle sevişeceğinden bahsedersen sonuçlarına katlanırsın!" Kızgın suratındaki her kas seğirmeye başladı. "Kocan olması sikimde değil, ondan bahsetme!"

Asil'in kontrolsüz öfkesinden ödü kopmasına rağmen Doğa konuşmak için dudaklarını araladı. Ancak Asil, onu konuşturmamaya kararlıydı. "Yapamıyorum artık!" Bir hışımla Doğa'nın üzerinden çekilip ondan uzaklaştı. Canı öyle çok yanıyordu ki buna rağmen onun da canını yakmamak için odadaki sisi dağıtmaya başladı.

Gözlerinin rengi normale dönerken çatık kaşlarının altından Doğa'ya tersçe baktı. "Bana onunla sevişeceğini söylemesen de ben sizi birlikte hayal etmeyi bırakamıyorum! Bir haftadır kafamdaki düşünceler beni deli ediyor!" Yumruk yaptığı elini şakağına geçirdi. "Çıkmıyor buradaki görüntüler! Gözlerimi ne zaman kapatsam bir adam sana dokunuyor, sarılıyor ve öpüyor! Aklımı kaçıracak gibi oldukça seni tanıdığım güne lanet ediyorum!"

Asil daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Ne sarhoş abileri ne ailesinden bağımsız yaşayan annesi ne de metresleriyle düşüp kalkan babası onun canını bu kadar çok yakmıştı. Sahip olduğu her şey iki arkadaşından ibaretti. Kendi rezil ailesine rağmen bir şekilde arkadaşlarıyla mutluydu. Ta ki Doğa hayatına girene kadar. Önce ona yalancı bir mutluluk yaşatmıştı, hemen ardından sahip olduğu her şeyi elinden alarak onun felaketi olmuştu.

Asil üzerinden kalktığında Doğa yataktan çıktı. Yanına gelip nemli gözlerle onun elini tutunca Asil birleşen ellerine acı içinde baktı. "Eskiden bana yasak değildin ama sana dokunmama kalkanın engel oluyordu. Şimdi kalkan yok ve ben yine sana dokunamıyorum çünkü daha büyük bir yasakla geldin." Elini çekerek Doğa'dan uzaklaştı. Bunu daha fazla yapmasına izin vermeyecekti.

Gardıroptan çıkardığı kazağı üzerine geçirerek odayı terk etti. "Asil, bekle!" Doğa, onun arkasından koşarak koridora çıktı. "Beni dinlemeden gidemezsin." Cesaretini yeni toplamışken ona her şeyi anlatmalıydı. Ona tüm gerçekleri anlatmadan gidemezdi.

Asil durup ona döndüğünde fazla mesafeliydi. "Uzatma artık, Doğa. Bu saatten sonra anlattığın hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Evli olduğunu saklayarak onunla yeterince alay etmişti, daha fazlasına lüzum yoktu.

"Sana evli olduğumu hiç hak etmediğin bir şekilde söyledim." Yalvaran gözlerle ona bakmaya başladı. "Sana karşı hislerim oluşana kadar beni rahat bırakmadın." Asil'in elini tutup kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Kalbim artık senin için atıyorken beni dinlemeden gidemezsin."

Asil iliklerine kadar taş kesilmişti. Doğa onu sevdiğini söylemeye çalışıyordu. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Belki de yine onu kandırıyordu ve bu, onun yeni oyunuydu. Asil'in ona olan zaafını iyi bildiği için onu sevmediği hâlde seviyormuş gibi davranıyordu. Artık Doğa ile ilgili hiçbir şeye inanmıyordu.

"Beni seviyorsan bile bunu söylemek için geç kaldın." Elini çekerek ondan uzaklaştı. "Çünkü artık ben seni sevmiyorum," dedikten sonra hızlı adımlarla koridorda ilerleyip gözden kayboldu. Onu sevmediğini söyleyerek bugün o da Doğa'yı kandırmıştı.

Doğa onun arkasından ıslak gözlerle bakarken ne konuşabiliyor ne de peşinden gidebiliyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordu fakat Asil onu sevmediğini söyleyerek tüm cesaretini kırmıştı. Doğa'yı dinlemeyecek kadar ondan nefret ediyordu. Asil'i kaybettiğini her zerresinde hissediyordu. Bir zamanlar hep istediği gibi onun peşini bırakmıştı fakat bu, Doğa'yı hiç mutlu etmemişti.

İnsan gerçekten de ne istediğine dikkat etmeliydi.

✦

Hava kararmaya başladığında Asil, arkadaşıyla birlikte çardakta oturuyordu. Oğuz her zamanki gibi ona can sıkıcı şeyler anlatıyordu ve o da dinliyormuş gibi yapıyordu. "Babanın sabrı tükenmek üzere, Asil. Her gün akademiye ulak gönderiyor, Akındere Kalesi'ne çağırdığını biliyorsun." Oğuz'u duymazlıktan geliyordu ama babasının öfkesini hafife alamayacağını iyi biliyordu.

"Asil, sen beni dinliyor musun?"

Derin bir nefes alarak başını salladı. "Kaleye gidersem babam ibretiâlem olsun diye beni sürgün edecektir. Klana dönemem, Oğuz." Babası liderliği almak için kendi kardeşlerini katleden biriydi. Asil, aşkı için onun otoritesine karşı geldiğinden Abraham, onu en ağır şekilde cezalandırmak isteyecekti.

Oğuz onu rahatlatmak için elini omzuna koydu. "Bu kadar ileri gitmez, sen ileride onun yerini alacak tek oğlusun."

"Benden başka iki oğlu daha var ve ben en küçük oğluyum." Küçük kardeşler daima gözden çıkarılabilirdi.

"Abilerinin ikisi de işe yaramaz, baban da bunu biliyor. Sana bakınca kendi gençliğini görüyor, Asil." Oğuz'un sözleri onu güldürmüştü.

"İşte, bu yüzden ona karşı çıktığım için beni sürgün etmeye kalkacak çünkü Abraham Kılıç, liderliği almak için kendi babasını ve kardeşlerini zehirleyip öldüren biri. Ona itaatsizlik ettiğim için bir zamanlar onun yaptığı gibi benim de ondan ve kardeşlerimden kurtulmam istediğimi düşünüyor."

Yaşattığım yaşamaktan korktuğu için Asil'i içten içe bir tehdit olarak görüyordu. Babasının kinini kazanmamak için yıllarca tedbirli bir şekilde yaşamıştı fakat Doğa gelince her şey değişmişti. Doğa'ya âşık olduğu için babasını dinlemeyip ondan vazgeçmemişti. Abraham'ın Doğa için akademiye gönderdiği tüm suikastçıları öldürüp kafalarını babasına göndermişti. Abraham, tüm bunları iktidarı için bir tehdit olarak görmüş olabilirdi.

"Başlarım senin olmayan kurallarına, it herif!" Hafız'ın kızgın sesini duyunca başını çevirdi. Arka bahçeden bu tarafa doğru gelen arkadaşlarını gördü. Hafız'ın sağ omzu kanıyordu ve dudağı patlamıştı. Onu bu hâle getiren Gediz olmalıydı çünkü en son ikisi arka bahçede kılıçlarla oynuyorlardı.

"Senin kuralların hangi cehennemdeydi?" Sinirle konuşan Gediz'in de Hafız'dan aşağı kalır yanı yoktu. Beyaz gömleğin karın kısmı kan olmuştu ve alnı da kanıyordu. Anlaşılan birbirlerini bir güzel benzetmişlerdi.

Oğuz yüzünü buruşturarak gelen ikiliyi gösterdi. "Baban bu ikisiyle arkadaşlık etmemen konusunda seni defalarca uyardı. Şunların hâline bak, her an birbirlerinin boğazına yapışacak gibi görünüyorlar." Asil gülmeye başladı çünkü bu tür şeyler üçünün en iyi anlaşma şekliydi. Daha geçen gün orada öfkeyle dönen kendisiydi ve Hafız'la sıkı bir kapışma yaşamışlardı. Ondan bir gün önceyse burada oturup izleme sırası Hafız'daydı.

Hafız ve Gediz'in çardağa girmesi Oğuz'un kaçmasına yetmişti. İkisi ters ters bakışırken sessizliği bozan Asil oldu. "Bu sefer kuralı ilk kim bozdu?" Üçünün dövüşlerinde tek bir kural vardı: Kan dökmeden centilmence bir müsabaka yapmak. Ancak üçü de bu kurala uzun süre sadık kalamadığı için günün sonunda bu hâle geliyorlardı.

"Bilmiyoruz!" Gediz'in kaşlarını çatmasıyla Asil gülmemeye çalıştı.

"Kim kazandı?" İkisi de kaybetmiş gibi görünüyordu.

Aynı anda, "Bilmiyoruz!" dediklerinde Asil bu sefer gülüşünü tutamadı. Kolay kolay birbirlerini yenemezlerdi. Üçünden bir kazanan hiç çıkmazdı çünkü onların müsabakasında kan dökmeyen kişi kazanıyordu. Her üçü de dövüş esnasında fazla agresif olduğu için şu zamana kadar kazanamamışlardı. Oysaki tek yapmaları gereken maç bitene kadar karşı tarafı kanatmamaktı. Bunu yapmak hiç kolay değildi.

"Sen nasıl oldun?" Hafız'ın sorusu Asil'i düşündürdü. Nasıl olduğunu bilmeyecek kadar kayıp durumdaydı.

"Sevmek berbat bir duygu. Aklın varsa hiçbir kadını kalbine almazsın." Gözleriyle Gediz'i gösterdi. "Kadınlar konusunda belki de içimizde en akıllıca kararlar veren bu serseri." Gediz, kadınları günübirlik severdi ve hevesi geçtikten sonra hiç zorlanmadan yaşadığı ilişkiyi bitirirdi.

"Ben demiştim demek istemem..." Alnındaki kanı silen Gediz, kirli mendili masaya attı. "Ama ben demiştim." Bir kadını çok sevince sizi bırakıp gidiyordu. Bu yüzden Gediz hiçbir kadına bağlanmadan günübirlik ilişkiler yaşardı.

Hafız iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Senin yaşadığın şey ve Asil'in yaşadığı şey aynı değil."

"Ne farkı var, Muhafız? Ben de bir kadını delice sevdim ve o beni bırakıp gitti. Üstelik ona ulaşamayacağım bir yere gitti!" Ölmüştü ve bu, ayrılıkların en beteriydi.

"Sinirlerimi bozuyorsun." Hafız gülmek ve ağlamak arasında bir yerdeydi. "Onu severken daha on yaşındaydın ve amcanın karısıydı." Aşk ve sevgiyi birbirinden ayırt edemeyecek kadar deneyimsizdi. Küçücük yaşta ona anne şefkatiyle yaklaşan bir kadına âşık olduğunu düşünecek kadar çocuktu.

"Her neyse." Gediz yönünü tamamen Asil'e çevirip meraklı bakışlarını ona dikti. "Yaren ile yattın mı?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Onu, senin odandan çıkarken görmüşler."

"Siktirip gitsinler!" Asil kimseyle yatmamıştı. Yaren sabah kısa bir süreliğine onun odasına uğrayıp gitmişti. Hepsi bundan ibaretti.

Akademinin kulelerinde gözcülük yapan nöbetçilerden biri elindeki dürbünü bıraktı. Koşarak kuleden inen nöbetçiyi fark eden Gediz

gözleriyle onu gösterdi. "Şu yukarıdaki nöbetçi her ne gördüyse iyi bir şey olmamalı." Nöbetçinin Efsun Hanım'a bilgi vermek için gittiğini tahmin ediyordu.

Hafız'ın gözleri akademinin bahçe kapısını buldu. "Birileri yaklaşıyor olmalı." Birazdan devasa kapılar açılınca kimin geldiğini anlarlardı.

Sadece beş dakika sonra Efsun Hanım, bir grup muhafızla birlikte bahçeye çıkmıştı. "Kapıları açın," diyen kadının emriyle bahçedeki herkes gelenleri görmek için gözlerini kapıya dikti.

Akademinin çift kanatlı büyük kapıları açılınca içeri giren bir grup atlı, herkesi hayretler içinde bırakmıştı. Avcılar mı? Evet, herkes gibi akademideki çoğu kişi bazı Avcıların Araf'a döndüğünü duymuştu ama onları akademide görmeyi beklemiyorlardı. "Avcıların bize ait bir bölgede ne işleri var?" Asil'in sorusunun cevabını Gediz bilmiyordu ve bilen tek kişi de sessizliğini koruyordu. Hafız, Sıraç ve Yavuz'u hemen tanımıştı. Daha önce Elzem'in zihnine girdiğinde onları görmüştü ama Elzem'in anılarında Doğa'nın evliliğini görmemişti. Bu yüzden hangisinin Doğa'nın eşi olduğunu bilmiyordu. Elzem, zihnini çok iyi gizlediği için bu konuda da Hafız'a yeterince bilgi vermemişti.

"Asil..." Hafız birazdan kopacak fırtınayı bildiği için daha fazla sessiz kalamadı. "En önde atını süren şu sarışın Avcı ve en arkada olan şu esmer Avcı'yı görüyor musun? Onlar Elzem'in abileri." Asil duyduklarıyla kaskatı kesilmişti. Delici bakışları süratle Sıraç ve Yavuz'u bulmuştu. İkisinden biri Doğa'nın eşiydi, öyle mi?

Her biri atını durdurup inince kalabalıktan meraklı fısıltılar yükselmeye başladı. Altı kişilik grup, onları bekleyen Efsun Hanım'a doğru yürürken, "Sıraç!" diye bağıran ses herkesi susturmuştu. Şimdi herkes akademiden koşarak çıkan Doğa'ya ve onu izleyen Asil'e bakıyordu.

Doğa az önce mutfakta bulaşıkları yıkarken kızlar koşarak yanına gelmiş ve ona Avcıların buraya geldiğini söylemişti. Doğa kendi dünyasından bazı Avcıların buraya geldiğini duymuştu ama onların kim olduğunu bilmiyordu. Merak edip mutfaktan çıkınca Sıraç'ı görmüştü. En önde korkusuzca yürüyen kişiyle soluğunu tutmuştu. Akşam güneşi, sarı saçlarına düşerken yüreğine korku salan bu yeşil gözleri nerede olsa tanırdı. Farkında olmadan, "Sıraç!" diye bağırarak ona koşan Doğa mutluydu çünkü uzun zaman sonra kendi dünyasından birilerini

görmüştü. Bu kişi Sıraç bile olsa onu çok mutlu etmişti. Acaba Elzem, neden Sıraç'ın Araf'ta olduğunu söylememişti?

Sıraç ile göz göze gelince belki de ilk kez o gözlerde kendisine yönelik bir öfke görmedi. Sıraç ona sıcacık gülümsemiş ve adım atmayı bırakmıştı. "Buraya gel, Doğa," diyerek ona kollarını açınca Doğa koşarak onun boynuna atladı. İzlendiğinin farkında olmadan bunu yapmıştı.

"Şükürler olsun ki iyisin." Sıraç onu kollarının arasına alırken yüreğindeki korkulardan biri dağılmıştı. Doğa'nın düşündüğü gibi Sıraç ondan hiç nefret etmemişti. Doğa, Elzem'in sahip olduğu tek arkadaşıydı, istese bile kız kardeşinin değerlisinden nefret edemezdi. Evet, Doğa'yı çok kırmıştı ama bunu yapmaktan başka şansı yoktu.

Evlilikleri boyunca Doğa'yı sadece birkaç kez görmüştü ve bu kısa ziyaretlerinde onu konaktan çıkarmaya çalışmıştı. Önce ona güzel bir iş ve güvenli bir ev bulmuştu. Doğa'ya karşı iyi niyet gösterip ona konaktan ayrılması gerektiğini söylemişti. Ancak Doğa bunu kabul etmemişti. Belki gururunu incitirse o zaman konaktaki tehlikeden uzaklaşır diye düşünmüştü ve onu aşağılayarak para teklif etmişti. Lakin Doğa çok kırılsa da ısrarla konaktan ayrılmamıştı. Böylece Sıraç sadece kardeşlerini değil, Doğa'yı da korumayı başaramamıştı.

"İyi misin?" Sıraç onun üzerine eğilip Doğa'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Kimse sana zarar vermedi, değil mi?"

Sıraç'tan gördüğü ilgi sebebiyle Doğa neredeyse ağlayacaktı. Onu bile çok özlemişti. "Evet, ya sen?" Sıraç onun geçmişiydi ve aralarında ne yaşanırsa yaşansın, burada olmasından çok mutluydu.

"Sen iyiysen ben de iyiyim." Sıraç onun yanağını okşayıp dudaklarını Doğa'nın alnına bastırdı. Kızlardan birinin iyi olduğunu görmek, haftalar sonra rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Doğa, Sıraç'ın onun alnına kondurduğu küçük öpücüğe farklı anlamlar yüklemedi. Sıraç ile aralarında duygusal anlamda hiçbir şey olmamıştı. Ne Doğa onu sevebilmişti ne de Sıraç.

Gediz ve Hafız her an bir çılgınlık yapacakmış gibi görünen Asil'i göz hapsine almışlardı. Kontrolünü kaybettiği an onu durdurmak için tetikteydiler. Asil çatık kaşlarla onları izliyordu. Doğa'nın o adama sarılışını, onun Doğa'yı öpüşünü ve hâlâ birbirlerinden ayrılmamış olmalarını yoğun bir öfkeyle izliyordu. Dizlerinin üzerindeki ellerinin yumruk olduğundan habersiz dişlerini sıkıyordu. İçini saran kıskançlık

hissi tüm hücrelerine işlediği için katliam arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Doğa'ya dokunan o elleri kesip atmayı her şeyden çok isterken hiçbir şey yapamıyordu çünkü o herif Doğa'nın kocasıydı!

Ona zorla dokunmuyordu, Doğa da bunu istiyordu! Onun kollarında olmaktan memnundu! Doğa'nın tebessüm ederek baktığı o herifin yerinde olmayı ne çok isterdi! Yumruklarının arasından simsiyah dumanlar çıkarken karanlık onu kuşatmaya başlamıştı. Asil gerçek anlamda kan dökmek istiyordu! Onun ışığına dokunan o herifin kanını akıtarak bunu Doğa'ya izletmeyi düşünecek kadar şuurunu kaybetmişti. Ama ne hakla? Bir başkasının karısıyken ne hakla onu sadece kendisine isteyebilirdi ki!

Doğa'nın belindeki elleri görünce ağız dolusu küfredip yerinden fırladı. "Kocası olması sikimde bile değil, ona dokunamaz!" Çardaktan çıkmak üzereydi ki Gediz ve Hafız hemen ayağa kalkıp onun kollarına yapıştı.

"Onlar evli lan!" Gediz onun kolunu sıkıca tutarak gitmesine engel oldu. "Hiçbir şey yapamazsın."

Asil kolunu sertçe çekti. "O siktiğim herifi parçalarına ayırırsam Doğa artık onun karısı olmaz!"

"Siktir git!" diye küfretti Hafız. "Kızı dul bırakmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet!" Asil onları bırakıp Sıraç'a doğru hızlı adımlar attı. "Böylece benim olanla aramda hiçbir engel kalmaz!"

"Senin olduğunu sandığın seni isteseydi gözünün önünde o Avcı'nın kollarına atılmazdı!" Asil'i Sıraç'a saldırmaktan hiçbir şey ama hiçbir şey durduramazdı. Bir tek bu sözler dışında. Gediz'in söyledikleriyle adımları durdu.

Kalbinin tüm odacıkları acıyla dolarken gözlerinin ardı sızladı. Arkadaşı haklıydı, Doğa onun değildi ve olmayı hiç istememişti. Asil ne yaşıyorsa bu tek taraflıydı. Eğer öyle olmasaydı gözlerinin önünde Sıraç'a koşmaz, onun kollarına atılıp ona sımsıkı sarılmazdı. Şu zamana kadar bir kez bile Asil'in elini tutmamışken gözlerinin önünde başka bir herife sarılıyordu. "Sikeceğim böyle aşkın ızdırabını da saçmalığını da!" dedikten sonra elinden bir kaza çıkmadan akademiye girdi. Doğa'ya olan tüm duygularını bitirmenin bir yolu olmalıydı!

Asil'in arkasından bakan Gediz, "İyi dayandı," diye mırıldanıp Asil'in intikamını almak istercesine yeni gelenlere doğru yürüdü. "Bakalım, kız kardeşinin öldüğünü duyunca bu Avcı ne kadar dayanacak?" Avcılardan nefret ettiği için onların canını yakmak, gün içindeki tek eğlencesi olabilirdi.

"Saçmalamayı kes, Azınlık." Hafız, kolunu tutarak onu durdurdu. "Onlardan ben de hoşlanmıyorum ama kimse bir yakınının ölüm haberini düşmanından almak istemez. Bu adilik olur, dostum." Gediz gülerek tıpkı yaramaz bir çocuk gibi omuz silkti.

"Benden daha adi birini bulamayacağını iyi biliyorsun." İyi biri olmak gibi bir niyeti yoktu. Her türlü kötülük onu cezbediyordu.

"Bu adil olmaz."

"Ben Azınlıkların yüz karasıyım. Bana adaletten bahsetme çünkü o iş bende ters işliyor. Bu yüzden kendi klanımdakiler bile benimle konuşmaktan korkuyorlar."

"Çünkü kötü biri gibi davranarak senden korkmalarına neden oluyorsun."

"Kötü biri gibi davranmıyorum, Hafız. Ben sadece olduğum gibiyim." Sırıttı. "Yani kötü." Hafız gülerek başını iki yana salladı. Öyle olmadığını biliyordu ama tek sorun, bunu sadece Hafız ve Asil'in biliyor olmasıydı.

Sıraç'tan sonra Yavuz'a sarılan Doğa gruptaki herkesle tanışmıştı ve geriye sadece gözlüklü kadın kalmıştı. "Ve bu da Soya." Sıraç onları izlemekten başka bir şey yapmayan kadını gösterdi. "Karşı dairemde oturuyordu ama bir kaza sonucu buraya gelmek zorunda kaldı." Doğa onun bir Avcı olmadığını hemen anladı çünkü fânilere özgü bir enerjisi de yoktu. İşin garip yanı bu kadının salgıladığı herhangi bir enerji yoktu.

"Merhaba, ben Doğa." Tebessüm ederek kadına elini uzattı ama o sadece bakıyordu.

"Soya?" Sıraç kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı bir üslupla ona Doğa'nın elini gösterdi. "El sıkışmak bir nezaket göstergesidir."

Soya'nın şu anda nezaket kurallarını düşünecek hâli mi vardı? Sürpriz bir eş beklemiyordu. Daha detaylı bir araştırma yapsaydı şimdi bu kadar şaşırmazdı. Ne yani, bu kadın Sıraç'ın karısı mıydı? Onlar

sarılırken Uraz sırıtarak Soya'ya yaklaşmış ve müjdeli haberi vermişti. Uraz'dan nefret ediyordu.

"Ben de Soya." İsteksizce Doğa'nın elini sıkıp hemen ondan uzaklaştı ve Sıraç'a döndü. "Oldu mu? Beni tanıştırmak istediğiniz başka eşleriniz var mı, Sıraç Bey?" Sıraç'a ters ters bakıp Süreyya'nın yanına gitti. Sıraç ise derin bir nefes alarak Uraz'a baktı.

"Yine onu bana karşı kışkırtmış olamazsın, değil mi?" Uraz gülerek başını iki yana salladı.

"Özel gününde olabilir. Bir süre alttan alalım, birkaç güne normale döner."

Soya duyduklarıyla iyice sinirlendi. "Özel günümde falan değilim." Ölümlüler gibi âdet olmazdı.

"Bu daha kötü ya, demek ki normal hâlin bu, soya sosu." Eğer bir daha ona sos derse Soya, Uraz'ın kanından sos yapıp Safir'e yedirecekti.

"Avcılar?" Efsun'un sesiyle hepsi ona döndü. "Sizi buraya getiren sebep nedir?"

"Kalkanlar için buradayız." Sıraç yürüyüp onun karşısında durdu. "Kız kardeşim Elzem ve Itır nerede? Mara'yı da görmek istiyorum." Annesinin sağlığı gittikçe kötüye gittiği için Mara'yı bir an önce ona götürmeliydi.

Efsun, Akay kardeşlerden birini daha karşısında görmeyi beklemiyordu. Sıraç, ona haddinden fazla yaklaşmıştı ve Elzem'in ölmesine neden olan kişilerden biri olduğunu bilmesi iyi sonuçlanmazdı. Muhafızları daha ne olduğunu anlamadan Efsun'a zarar verebilirdi çünkü onların gücü bir Avcı'ya işlemiyordu. Birkaç adım geriye çekilerek, "Azınlıkların kalesinde olduklarını duydum," dedi sakince. "Uzun zamandır burada değiller." Bir olay çıkmadan onları göndermenin peşine düşmüştü.

"Bana yalan söylüyorsun!" Sıraç kılıcını çıkardığı gibi Efsun'un boynuna yasladı. Efsun'un adamları ona kılıç çektiğinde bile bunu umursamadı. "Onlar bana bir şey yapamadan boğazını keseceğimi biliyorsun, değil mi?" Kılıcı biraz daha bastırdı. "Gerçekleri bilmek istiyorum! Elzem, Doğa'yı burada bırakıp bir yere gitmez ve Itır'ın da ondan uzağa gitmesine izin vermez! Şimdi son kez soruyorum, kardeşlerim nerede?"

Eğer Elzem'i bu kadar iyi tanımıyor olsaydı ona inanırdı ama Doğa buradayken Elzem hiçbir yere gitmezdi.

Efsun boynundaki kılıcın varlığıyla ürperirken Sıraç'ın ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için kendisine kızıyordu. "Doğru söylüyorum, Kalkanlar Azınlıkların kalesinde," deyince Doğa kaşlarını çattı. Tam Sıraç'a Elzem'in katillerinden birinin de Efsun olduğunu söyleyecekti ki Elzem'in sesini duydu.

"Aklından bile geçirme, aptal. Sıraç bana olanları öğrenirse Efsun'u öldürür ve akademideki askerler de Avcıları öldürür. Onlar altı kişilik bir grup, neyine güvenerek herkese kafa tuttuklarını aklım almıyor. Aptal cesareti dedikleri bu olsa gerek." Homurdanan arkadaşına gülmeden edemedi. Bulunduğu yerde kişi başına kaç asker düştüğünü hesapladığına adı gibi emindi.

"Şimdi benim söylediklerimi harfiyen yapıyorsun, Doğa Hatun," diyen Elzem'i dinlemeye devam etti. "Sıraç'a ikimizin tartıştığını ve benim kızları da alıp Azınlıklara gittiğimi söyle. Vazgeçtim, sen Sıraç'ın yanına git, ben sana söyleyeceklerini tek tek ileteceğim. Sen şimdi oraya gidene kadar unutursun." Doğa gülmemeye çalışarak Sıraç'a doğru ilerledi.

"Efsun Hanım doğru söylüyor. Kızlar şu anda Azınlıkların klanında. Bir konuda Elzem ile tartıştığımız için kızları da alıp gitti." Arkadaşının söylediklerini aynen tekrarlayınca Sıraç kılıcını Efsun'un boynundan çekmişti.

"Şimdi üçü başka yerde mi?" Doğa başını sallayarak onu onaylarken Efsun hemen onlardan uzaklaşmıştı.

"Toparlan, gidiyoruz." Sıraç tüm Kalkanları eve götürmeye kararlıydı. Doğa tereddüt içindeydi çünkü gittikleri yerde her şeyi öğrenecekti ve ona yalan söylediği için Doğa'ya kızabilirdi. "Ne bekliyorsun, Doğa?" Yine Elzem'in sabırsız sesini duydu: "Sıraç, bana olanları etrafında bir ölümsüz varken öğrenmemeli. Onlarla gidip yeterince uzaklaştığınızda her şeyi anlat." Böylelikle öğrendiğinde öfkesi tazeyken saldıracak birilerini bulamazdı.

"Birazdan gelirim." Doğa çantasını hazırlamak için koşarak uzaklaştı.

Bir süre sonra toparlanmış ve Avcılarla birlikte akademiden ayrılmıştı. Hafız ve Gediz de Asil'in odasına gelmişlerdi. Pencereden gidenleri izleyen Asil'e yaklaştıklarında Gediz sinsice güldü. "Duyduğuma göre Afra, kaleye yaşlı bir adamın nişanlısı olarak dönmüş. Neden ne halt yediğini sormak için biz de kaleye gitmiyoruz?"

Asil'in kaşları çatıldı. "Ben Doğa'dan uzak durmaya çalışıyorum ama sen oraya gitmemi mi istiyorsun?" Bunu yapmayacaktı. Onun, eşiyle yakınlaşmasını daha fazla izleyecek değildi.

"Bunu Doğa için değil, Itır için yapmalıyız," diyen Gediz'in ifadesi sıkıntılıydı. "Kardeşleri gerçeği öğrendiğinde onu incitmeye kalkışabilirler." Gediz, Itır'ı neredeyse haftalardır görmüyordu ama iyi durumda olmadığını biliyordu.

"Itır mı?" Asil alaycı bakışlarını ona çevirdi. "Ondan gerçekten hoşlanıyor olamazsın, değil mi?"

"Hayır tabii ki." Bunu söylerken hiç tereddüt etmemişti. "Ama ona üzülüyorum. Elzem'den sonra kardeşleri de onu bırakırsa iyice dağılır." Canından çok sevdiğin birinin ölümüne sebep olmanın nasıl bir acı olduğunu Gediz çok iyi biliyordu. Amcasının karısı, Gediz'i kurtarmaya çalışırken ölmüştü ve Gediz onun ölümünü izlemişti. Tıpkı Itır'ın Elzem'in ölümünü izlediği gibi. O yüzden onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Ona hak vermekten nefret ediyorum ama haklı." Hafız da Gediz ile aynı fikirdeydi. "Elzem, kardeşini çok seviyordu. Itır'ı yalnız bırakmamız doğru değil." Hafız, Elzem'i özlüyordu. Özlem duygusundan nefret ettiği için uzun zaman önce bu duyguyu hayatından çıkardığını düşünüyordu. Ancak ilk gördüğü andan itibaren bir arkadaş olarak Elzem'den hoşlanmıştı ve yokluğu, içindeki özlemi her geçen gün artırıyordu.

"Sadece Itır için orada olacağım." Asil bu söylediğine kendisi de inanmıyordu. "Doğa için gitmiyorum."

✦

Avcılar iki saatlik bir yolculuktan sonra atları bağlayıp dinlenmeye karar verdiler. Hâlâ Sulakkar topraklarındalardı ve Elümhan'a daha dört saatlik yolları vardı. Karların arasında kuru odun bulmak hiç kolay olmamıştı ama bir şekilde ateş yakabilmişlerdi. Hepsi ateşin etrafında

daire oluşturup ısınmaya çalışırken Doğa konuşmak için doğru an olduğunu anladı. "Bilmeniz gereken bir şey var." Yavuz ve Sıraç'a bakarken bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"En baştan başla, Doğa. Klanlar ve güçleri hakkında bilgi ver onlara. Her klanın sembolünü ve Aykırıları anlat." Elzem'in sesini duyunca rahat bir nefes aldı. En azından bunu yaparken yalnız olmayacaktı.

"Önce size buradaki klanlar hakkında kısa bir özet geçeyim." Ateşin başındaki herkese sırasıyla baktı. "Araf'ta yaşayan bazı güçlü klanlar var. Azınlıklar; sembolleri terazi ve lanetleri adalet. Onlar burada adaleti sağladığı için bir nevi Araf'ın yargıçları. Tenebrislerin sembolleri hilal şeklindeki siyah ay. Onlar da karanlığa hükmediyor, yani gündüzü geceye çevirebilirler. Işıktan Gelenler ise Tenebrislerin tam tersi, yani ışığa hükmediyorlar ve onların da sembolü güneş. Bilgeler doğuştan bilgi sahibidir. Her konuda her şeyi bilmek onların yeteneği. Bilgelerin küreye benzeyen bir sembolleri var. Ayrıca tarot kartlarıyla büyü yaparak farklı objeleri hareket ettirmek de güçlerinin arasında." Diğerleri merakla Doğa'yı dinlerken Soya sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu. Bunlar zaten onun bildiği şeylerdi.

"Muhafızlar, zihinlere sızıp tüm anıları ele geçirirler. Hiçbir koşulda şüphe etmeyeceğiniz halüsinasyonlar gösterebilirler. Muhafızların sembolü kılıç ve kalkan. Size özellikle her klanın sembolünü anlatıyorum çünkü birinin tenindeki dövmeye bakarak onun hangi klana ait olduğunu anlayabilirsiniz. Koruyucular, ölen herkesin ruhunu çağırıp onu köleleri yapabilirler. Ruhların gücünü kullanarak onlara istedikleri her şeyi yaptırabilirler ve her Koruyucu, sadece kendi çağırdığı ruhu görebilir. Son olarak Oyunbazlar..." diyerek derin bir nefes aldı. "Onlar ruhlarla beslenen ruh emiciler. Kendi ırklarından olmayan herkese karşı açlık duyarlar ve onların sembolü de pusuladır." Doğa bildiği kadarıyla hızlıca onlara klanları anlatmıştı.

"Bir de Aykırılar var." Burukça tebessüm etti. "Bazı klanlarda çok ender de olsa Aykırılar çıkabiliyor. Onlara Aykırı denilmesinin sebebi kendi klanlarının özellikleri dışında da yetenekleri olması. Klanlar, Aykırıların ortaya çıkacak gizemli yeteneklerini bir tehdit olarak gördüğü için burada Aykırı olmak büyük bir suç sayılıyor. Buldukları tüm Aykırıları mahkemeye bile çıkarmadan öldürüyorlar." Bildiği temel şeyleri onlara anlatmıştı ve bu en kolay olanıydı.

"Peki, sen hangi klanın lanetini taşıyorsun?" Bu soruyu soran Uraz'dı. Bu tür klanlarla ilk kez karşılaştığı için hâliyle merak ediyordu.

"Ben bir Işıktan Gelen'im. Etrafıma diğer ölümsüzlerden korunabileceğim bir kalkan çekebilir ve yıldırımlar çıkarabilirim." Kimse doğrudan böyle bir şeye tanık olmadığı için ona inanmakta güçlük çekiyorlardı.

"Ya Itır?" Bu soru Yavuz'dan gelmişti. "O bir Tenebris, değil mi?" diye sordu. "Daha çocukken güneşli havaları hiç sevmez, odasının perdelerini hiç açmazdı." Doğa başını sallayarak onu onayladı.

"Fiziksel gücü bizim hatta sizin bile on katı ve karanlığı kontrol edebiliyor." Itır'ı tanıyan herkes buna hemen inanmıştı çünkü Itır, kendi dünyasında da yeterince güçlüydü.

"Sarışın hangi ırktan?" diye soran Sıraç'a döndü Doğa.

"O bir Oyunbaz. Ruhlarla beslenen bir ırkın lanetini taşıyor ve Oyunbazlar doğuştan zeki olurlar." Sıraç ve Yavuz buna şaşırmamıştı çünkü işgüzar kardeşlerinin çok zeki olduğunu biliyorlardı. Fakat ruhlarla beslenmesi kulağa fazla ürkütücü geliyordu.

Kimse sormamıştı ama son Kalkan'ı Doğa onlara anlattı. "Mara ise bir Bilge. O da her konuda her şeyi biliyor."

Kenan güldü. "Yani Elzem ile aynı yeteneklere mi sahip?" Doğa başını iki yana salladı.

"İkisi arasında çok fark var. Mara sadece önceden yaşanıp tarihe geçmiş şeyleri biliyor ama bildiklerini nasıl veya ne şekilde kullanacağını düşünmez. Elzem ise Mara'nın bildiği hiçbir şeyi bilmiyor ama inat ederek zor yoldan öğreniyor. Şüphe ediyor, araştırıyor ve kafasında ihtimaller fırtınası başlatıp doğru sonuca ulaşıyor. Hemen sonra bulduğu şeyleri kendi çıkarları için kullanıyor. Demek istediğim, Mara'nın bildiği şeyleri kullanacak kıvrak bir zekâsı yok ama Elzem'in bilgisi olmadığı hâlde stratejik bir zekâsı var." Biraz karışık anlattığı için onlar Doğa'nın ne demek istediğini anlamamış olabilirlerdi.

"Bir şey daha var, Mara aynı zamanda bir kâhin."

Herkes afallarken Süreyya gözlerini irice açtı. "İzlediğimiz şu fantastik filmlerdeki gibi bir kâhin mi? Yani yaşanmış ve yaşanmamış her şeyi önceden gören türden bir kâhinlik mi?" Doğa başını sallayınca şimdi daha çok heyecanlanmıştı. "Vay canına, bu muhteşem bir

yetenek. Keşke ben de Mara gibi olsaydım." Kenan ona ters ters bakınca güldü. Süreyya'nın düşman bir ırka mensup olma fikri bile onu kızdırmıştı.

"Şimdi en önemli kısmı anlatacağım." Doğa derin bir nefes aldı, gözleri Sıraç ve Yavuz'un üzerinde oyalandı. "Daha düne kadar sizi buraya getirmek istiyordum. Buradaki Avcılardan birini bularak kapıyı sizin için açmayı düşünüyordum."

"Başarısız olurdun." Başından beri sessizliğini koruyan Soya ilk kez izlediği ateşten gözlerini ayırıp konuşmuştu. "Geçit kapısını açacak büyü, yani Medusa'nın Ölü Kumları büyüsü Soaireya'ya ait. Herkesin istediği an yapabileceği bir büyü değil. Bu büyüyü yapacak kişiler de onun soyundan gelmeli ve kendi Kalkanlarını onlar daha doğmadan seçmeli. Sizi buraya getiren iblis neden onca yıl bekledi sanıyorsun? Büyü bu kadar basit olsaydı neden sizin doğumunuzla uğraşsın? Ailelerinizi kullanarak kapıyı açması daha kolay olmaz mıydı? Ama bunu yapamazdı çünkü Soaireya kendi büyüsüne birçok yasak koydu. Ondan başka bu büyüyü yapacak kişiler, önce kendi Kalkanlarını Avcıların arasından seçmeli ve elli yılda bir ortaya çıkan kanlı ayı beklemeli."

Herkesin kolaylıkla boyut değiştirememesi için Soya kendi büyüsüne bu şartları koymuştu. İstese de artık koyduğu kuralları değiştiremezdi. Eğer Avcıların peşinden buraya gelmeseydi hiçbiri bir daha geri dönemezdi. Çünkü işleri Meliz'e kalırsa, elli yıl daha beklemek zorunda kalırlardı. Doğa ona inanıyordu çünkü yakın zamanda Elzem'den de bunları duymuştu.

"Bir dakika!" Yavuz'un korkudan rengi atmıştı. "Madem öyle, biz nasıl geri döneceğiz?" Şimdi tüm Avcılar endişe içinde birbirlerine bakıyorlardı çünkü kimse işin bu boyutunu bilmiyordu. Hepsi geçitten atlarken buradaki iblisi, yani Meliz'i düşünerek bunu yapmıştı. Önce kızları, daha sonra da iblisi bulup ona geçidi açtıracaklardı. Akıllarında olan şey tam olarak buydu. Hiçbiri büyüdeki şartları bilmiyordu!

"Burada mı kaldık biz, oğlum? Elli yıl sonra yaşlı biri olarak geri döneceksem ne anladım onca yıllık mesleğimden!" Uraz çıldırmıştı. Onca yıl kitap başında doktor olmak için dirsek çürütmüştü ve kariyerinin en güzel döneminde tüm hayatı burada heba olacaktı!

"Kenan?" Süreyya hayal kırıklığı içinde kardeşine bakıyordu. "Ben gelmek istemedim ama beni buraya sen getirdin. Eğer bir daha annem

ve babamı göremezsem bu senin yüzünden olur!" Kenan gittiği her yere onu da peşinden sürüklediği için Süreyya'nın kendisine ait bir hayatı olmamıştı. Şimdi ona kalanlar da ellerinden gitmişti!

"Dönmenin bir yolunu bulacağız." Sıraç ima dolu bakışlarını karşısında oturan kadına çıkardı. "Belki de Soya bizim için bir çıkış yolu bulur. Ne de olsa bir fâniye göre bilmediği hiçbir halt yok." Sıraç ve arkadaşları Avcı oldukları için tüm hayatları garip ölüleri görerek geçmişti. Bu yüzden Araf'taki tuhaflıklar onları pek şaşırtmıyordu. Peki, Soya'nın olayı neydi? Sıradan bir fâni, nasıl olurdu da buraya bu kadar kolay uyum sağlar ve tanık olduğu şeylere şaşırmazdı?

"Ben mi?" Soya abartılı bir şekilde eliyle kendisini gösterdi. "Ben sıradan biriyim. Ne anlarım çıkış yolundan?"

"Acaba ben neden tam tersini düşünüyorum?"

"Bence siz bu düşünme işini başka birine bırakın, Sıraç Bey çünkü benim hakkımda yanlış şeyler düşünüyorsunuz."

"Öyle olsun." Sıraç'ın kuşku dolu bakışları hâlâ onun üzerindeydi.

"Size Medusa'nın Ölü Kumları büyüsünden bahsetmemin bir sebebi vardı." Doğa sonunda devam etme fırsatı bulmuştu. "Munure Hanım'ın bedenini alan iblisin adı Meliz'di ve Meliz'in kendi Kalkanlarını oluşturması için hepsinin yaşaması gerekiyordu. Fakat Oyunbazlar gibi güçlü bir klanın lanetini taşıyan melez buna dayanamadı ve ölü doğdu." Doğa anlatırken gözlerini Akay erkeklerinden ayırmıyordu. "Ölü doğan bebek Elzem'di."

"Bu mümkün değil." Sıraç bunu bilmediği için ona inanmadı. "Elzem yaşıyor, ölü doğsaydı hiç yaşamazdı."

"Yaşamayacaktı, Elzem'in kaderinde yaşam yoktu. Doğduğu gece Munure Hanım, Meliz ve Cihangir'in oğlu Savcı, tanrıların yasağını çiğnediler. Munure Hanım bebeğini kurtarmak için Meliz'i çağırdı ve Meliz'in büyüsü Elzem'i geri döndürmek için yetersiz kaldı. Bu yüzden Savcı'dan yardım istedi. Savcı'nın ablası Afra bir Aykırı'ydı ve klanlar tarafından aranıyordu," diyen Doğa o gece yapılan takası hızlıca onlara anlattı. Tüm bunları bilmeleri gerekiyordu.

"Elzem o gece bedenine dönerken korkunç bir canavar ruhuna karıştı. Bu, tanrıların Elzem'e cezasıydı çünkü yaşam ve ölüm arasındaki denge onun yüzünden bozulmuştu. Kısacası Elzem'e *yaşadığın hayatı*

hak etmelisin, dediler. Eğer Elzem yirmi dört yaşına girene kadar üç gözyaşı dökmezse o zaman takas günü geldiğinde ölmeyecekti," dediğinde Sıraç ve Yavuz'un suratında oluşan değişikliği izliyordu. "Elzem ne zaman hata yapsa içindeki canavar dışarı çıkıp ona işkence ediyormuş. Kusursuzluğunun altındaki karanlık sır buymuş çünkü kusursuz biri olmaktan başka çaresi yokmuş."

Doğa sustuğunda hepsi kaskatı olmuş şekilde ona bakıyordu. Hiçbiri böyle korkunç bir şey duymayı beklemiyordu. "Na-nasıl?" Sıraç belki de ilk kez konuşmakta güçlük çekiyordu. "Elzem? Benim kardeşim olan Elzem? Yirmi dört yıl boyunca bedeninde ona acı veren bir yaratıkla mı yaşadı?" Bu mümkün değildi çünkü böyle olsaydı Sıraç hissederdi. Nasıl annesinin içindeki iblisin enerjisini hissettiyse küçük kardeşini de hissederdi, değil mi?

Belki de hissetti ama Elzem lanetlilerden biri olduğu için hissettiği yoğun karanlığı onun düşman ırktan olmasına yordu. Sıraç ne düşüneceğini bilmeyecek kadar dağılmış durumdaydı. Bilmediği şeylerle üst üste yüzleşiyordu. Elzem'in ölü doğduğunu bilmediği için annesine büyük bir haksızlık yapmıştı. Sıraç ve Yavuz'un Avcı yönünü kapatmak için o iblisi başına sardığını düşünmüştü. Hiçbir şey sandığı gibi değildi, annesi kardeşini kurtarmak için kendisini feda etmişti. Onu bir akıl hastanesine kapatmıştı, oysaki onun tek yaptığı Elzem'i kurtarmaktı.

"Demek bu yüzden öyleydi." Yavuz yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadı. "Elzem kusursuz biri olmaya çalışıyordu. Kim bilir, o yaratık nasıl canını yakıyordu ki hata yapmaktan korkuyordu. Ve biz evden ayrılarak onu kaderine terk ettik." Başını çevirip abisine baktı. "Biz ne yaptık, Sıraç?" Elzem'in hep rol yaptığını düşünen Yavuz, şimdi kardeşinin hayatının rolünü sergilemek zorunda kaldığını öğreniyordu.

Güçlü olmaktan başka şansı yokmuş. Herkesin bir hiç uğruna heba ettiği hayatı o tırnaklarıyla kazıyarak hak etmeliymiş.

"Ama kaybetti." Doğa nemli gözlerle başını salladı. "Yirmi dört yıl boyunca kazanmak için uğraştı ama doğum gününe bir hafta kala kaybetti. Elzem ile ikimiz buradaki klanların suç saydığı bir özellikle doğduk. Evet, ikimiz de Aykırı'yız ve Elzem benim kadar şanslı olamadı çünkü sırrı açığa çıktı." Sıraç'ın gözlerine baktı. "Üzgünüm, Sıraç

ama Araf'ta kardeş, kardeşin katili oldu. Itır, ablasını ifşa ederek Elzem'in infaz edilmesine neden oldu."

"Doğa, bunu yapma!" diyen Elzem'in kızgın sesini duydu. "Onları Itır'a karşı doldurma, zaten yeterince yalnız hissediyor."

Ancak Doğa onu dinlemeyip, "Gideceğimiz yerde sadece Itır ve Mara var," dedi kin dolu bir sesle. "Elzem yok çünkü o öldü. Sen haklıydın, Elzem beni bırakıp başka bir yere gitmezdi ama onu buna mecbur bıraktılar. Itır, buradakilerin safına geçerek Elzem'i sırtından vurdu." Sıraç'ın gözlerinin içine bakarak, "Üzgünüm ama ölen de öldüren de senin kanından," dedi. "Kurban da katil de bir Akay kızı." Doğa nihayet işin en zor kısmını tamamlamayı başarmıştı. Doğa anlattı ve herkes sustu, bitirdiğindeyse sessizliğin içinde bir ölüm vardı. Onlardan biri ölmüştü ve öldüren de yine onlardandı.

Bazı anlar olurdu, göğsünüzde sıkışan kalbinizin çırpınışlarından başka hiçbir şey duymazdınız. Kulaklarınızda dehşet verici bir basınç, hızlanan nefesleriniz ve hareketsiz kalan vücudunuzda başlayan artçı şoklar... Sıraç ve Yavuz'un yaşadığı tam olarak böyle bir şeydi. Ölen de öldüren de bir Akay kızıydı. Güneş, yerini kara bulutlara bırakınca masmavi gökyüzü karanlığa bürünürdü. Sonra kopan fırtınaya dayanamayan bir çiçek bükerdi boynunu ve veda ederdi bağlı olduğu toprağa. Elzem, kendi toprağından kopup buraya savrulmuş ve solmuştu.

Elzem ölmüş müydü?

Buna Itır mı sebep olmuştu?

Ablasını canından çok seven Itır mı? Ne geçmişti ikisinin arasında? Kardeş katili olacağı kadar ne yaşamışlardı! "Yalan söylüyorsun, Doğa!" İlk tepki Sıraç'tan gelmişti. "Itır ölür, öldürür ama Elzem'i incitemez!" Şiddetle başını iki yana sallayıp, "Yapmaz benim kardeşim, bu kadarını yapamaz!" diye bağırdı acıyla. Sıraç için hangisi daha zordu? Elzem'in ölümü mü yoksa buna sebep olanın Itır olması mı? "Elzem ölmüş olamaz!" dediğinde omuzları çöktü, başı önüne düştü ve yüreği yasa boğuldu. "Elzem ölmüş olamaz." Sıraç hepsini geride bırakıp hızlı adımlarla onlardan uzaklaşırken kimse onu durdurmak için bir şey yapmadı. Yalnız kalıp bununla yüzleşmeliydi.

Sıraç ve Yavuz zıt yönlere gittiler. Birbirlerini teselli etmek için bile yan yana gelmediler. Akay kardeşlerinin arasındaki uçurum, bir ölümle kapanmayacak kadar büyüktü.

✦

"Bir saate yakın oldu ama hâlâ dönmediler." Uraz ayağa kalkıp endişeyle etrafına baktı. "Ben Sıraç'ın nasıl olduğuna bakacağım, siz de Yavuz'u bulun." İkişerli gruplara ayrılarak onların peşinden gittiklerinde Soya yerinden hiç kalkmadı. Ateşin başında otururken derin bir nefes alarak çantasını açtı. "Buraya gel, Safir." Yılanı çıkarıp beyaz karın üzerine bıraktı. "Git ve karnını doyuracak bir şeyler bul. Kimseye görünmeden de dön." Safir yerde sürünerek gözden kaybolmuştu.

Soya ellerini ısıtmak için ateşe doğru uzatırken iç çekti. Bugün berbat bir gündü. "Ateş, bir Gorgon'u bile yakabilir, Soaireya." Hemen arkasında duyduğu sesin kime ait olduğunu biliyordu. Zaten gölgesi de ateşe yansıdığı için daha o konuşmadan bir ziyaretçisi olduğunu anlamıştı. Ölüler Diyarı'ndaki bir gardiyan tek bir sebeple yaşayan birine gelir." Ateşi izlerken arkasını dönüp ona bakmadı. "Ölüm için."

Soya bir dal alıp ateşi karıştırmaya başladı. "Doğan nice bebek gördüm; hepsi de büyüdü, yaşlandı ve öldü." Buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. "Ölümsüzler bile bin yaşına girdiklerinde çoktan yaşlanıp ölmüş oluyorlar. Fakat ben hiç yaşlanmıyorum. Bu dünya üzerindeki en yaşlı canlıyım ama hepsinden daha genç görünüyorum. İlk yüzyılımdan sonra yaşımı hesaplamayı bile bıraktım. Bir yerlerde bir bebek doğuyor ama benden daha genç değil çünkü o bile yaşlanıp ölecek fakat ben hep böyle kalacağım. Lütfen uzun zamandır arzuladığım şey için burada olduğunu söyle." Yaşam hakkında öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Artık bilmediği bir şeyi tatmak istiyordu: Ölümü.

"Henüz değil, Soaireya."

O kadar uzun ve yalnızlık içinde geçen bir hayatı olmuştu ki... Tek başına geçen bir hayat ölümden beterdi. "Peki, seni bana getiren sebep nedir?"

Onun gülen sesini duydu. "Beni düşünüyordun."

"Ölümü düşünmediğim bir saniye olabilir mi? Ama mademki buradasın, bana Elzem Akay hakkında bilgi verebilirsin."

"Ebrar'a sürekli sorun çıkaran şu fâniden mi bahsediyorsun? Tam olarak ne bilmek istiyorsun, Soaireya?"

"Aslında kızın gerçekten ölüp ölmediğini merak ediyordum ama onu tanıman, bana istediğim cevabı veriyor." Elzem, Ölüler Diyarı'nda olduğuna göre gerçekten de ölmüştü.

"Kız yaşıyor, Soaireya. Ebrar bunu gizlemeye çalışıyor." O fâni fazlasıyla sorunlu ve asi olduğu için kendisini ele vermesi an meselesiydi.

"Ölüler Diyarı'nda yaşayan birinin mi olduğunu söylüyorsun?" Soaireya gülerek ayağa kalktı. "Yaşlanıyor musunuz, Garez?" Alay ederek ona döndü. "Küçük bir fâni sizi kandırdı mı?" Beyaz pelerinle kuşanmış arkadaşının sadece dudakları görünüyordu. Gardiyanlar kolay kolay kimseye yüzünü göstermezdi.

"Sana çok benziyor." Garez elini onun yüzüne uzatıp çirkin ve sahte benlerine dokundu. "Güzelliği ve zekâsı seninle yarışır, Soaireya. Karakteristik özellikleriniz de çok benziyor, bazen ona bakınca seni görüyorum." Soaireya'ya benzeyen bir kadın mı? Bu milyonda bir ihtimal bile değildi.

"Söylesene, hangimiz daha güzeliz?"

Karşısındaki şımarık kadını izlerken dudağının köşesi kıvrıldı. "Kıyaslayamam."

"Hangimiz daha zekiyiz?"

"O ama ondan sonra sen." Soaireya huysuzca kaşlarını çatınca Garez'in gülüşü büyüdü. "Onun zekâsı taşıdığı lanetten geliyor, Soaireya."

"Benden daha zeki, öyle mi?" Garez'in parmakları Soaireya'nın yüzünde gezinmeye devam ettiğinde bundan rahatsızlık duymadı. Garez'in kendisine umutsuzca âşık olduğunu biliyordu. Aşkı kendisine zarar vermediği sürece bunu sorun etmiyordu.

"Madem onun benden daha zeki olduğunu düşünüyorsun, o zaman benim yerime ona bir bilmece sor. Bakalım doğru cevabı bilecek kadar zeki mi?"

Garez güldü. "Kıskançlık mı seziyorum?"

"Bu söylediğine kendin inanıyor musun?" Garez'e yaklaşıp ellerini onun geniş omuzlarına koydu. Bu hareketiyle Garez'in soğuk vücudu gerilmişti. "Ben yaşayan tek Gorgon'um, bu bile beni eşsiz yapıyor. Gerçek anlamda eşsizim çünkü bir fâniden yüzlerce var ama bir Gorgon'dan sadece bir tane." Uzanıp pelerinin açıkta bıraktığı dudaklarını öptü. Garez'in aklını başından alan küçük öpücüğün ardından geri

çekilmek istedi ancak Garez onun kaçmasına izin vermedi. İri elleri Soaireya'nın ince belini sertçe kavrayıp eğildi ve onu soluksuz bir şekilde öpmeye başladı.

Bunu başlatan kendisi olduğu için Soaireya onu itmedi ya da kendisinden uzaklaştırmaya çalışmadı. Ölüler Diyarı'ndaki bir gardiyanın kollarının arasına girip kendini onun tutku dolu öpücüklerine bıraktı. Tanrılar tarafından aranan azılı bir suçlu ve tehlikeli bir Gorgon olabilirdi ama her şeyden önce bir kadındı ve onun da bazı ihtiyaçları ardı. Garez onun sadece dostu değil, aynı zamanda yatak arkadaşıydı. Cinsel ihtiyaçlarını gidermek için ondan başka kimseyi tercih etmiyordu çünkü bu vücudu soğuk gardiyan, yatakta fazla sıcaktı. Soaireya'yı tatmin edebilen tek varlıktı.

Aralarında cinsel ilişki dışında hiçbir duygusal bağ yoktu. En azından Soaireya için bu böyleydi. Garez'in ona karşı yoğun hisleri olduğunun farkındaydı ama bunu görmezden geliyordu. Garez'in ona duyduğu aşk, hayatında bir sorun olamazdı çünkü başından beri ona karşı çok açık olmuştu. Zaten Garez de Soaireya'yı kızdıracak bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Onun ne kadar tehlikeli bir kadın olduğunu iyi biliyordu. İstemediği sürece onu ziyaret etmeye bile çekinirdi. Sadece Soaireya onu düşündüğü anlarda ona gelirdi.

Geldiğindeyse odasındaki tüm ışıklar kapalı olurdu çünkü yaşayan kimse Ölüler Diyarı'nın başgardiyanını göremezdi. Ona yüzünü göstermesi Garez'e yasaktı. Karanlıkta iyi seviştiği sürece, Soaireya onun yüzünün neye benzediğiyle ilgilenmiyordu. Garez pelerininin şapkasını çıkardığında Soaireya, öleceği günün geldiğini anlayacaktı çünkü başgardiyan bir tek ruhunu alacağı canlılara yüzünü gösterirdi. Soaireya nefes nefese ondan ayrıldığında Garez ıslak dudaklarını emdi. "Ne zaman beni tekrar çağırmayı düşünüyorsun?" Onunla sevişmek için çıldırıyordu.

Soya omuzlarını kaldırıp indirdi. "Canım ne zaman isterse."

"Gitmeliyim," diye sıkıntıyla soludu Garez. "Şu fâniye sormak istediğin bilmece neydi?" Soaireya bir süre sessiz kaldı. Aslında aklında herhangi bir bilmece yoktu ama Elzem'in yaşadığını öğrenmişti. Bir bilmeceyle Garez'e çaktırmadan ona Ölüler Diyarı'ndan çıkmanın yolunu göstermeliydi. Eğer Garez'in dediği kadar zekiyse bilmecedeki şifreleri

anlayıp kendisini oradan çıkarabilirdi. Bu öyle bir bilmece olmalıydı ki Garez hiç şüphelenmeden Elzem'e iletmeliydi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra aklına gelenlerle Garez'e döndü. "Diyelim ki birbirine geçmiş iki kafesin içindesin. Büyük kafes seni ve küçük kafesi yutmuş durumda. Seni hapseden büyük kafesin içinde iki şey var. Bunlar bir balta ile küçük kafes. Büyük kafesin içindeyken her gün belli saatlerde küçük kafesin içine girmek zorunda kalıyorsun. Baltayla büyük kafesi kırmaya çalışıyorsun ancak işe yaramıyor, küçük kafes de yerinden hareket etmeyecek kadar ağır. Seni kurtaracak tek silahın balta ama büyük kafes kırılmıyor. Bu durumda ne yapardın?" Soaireya, Garez'in gözlerinin içine bakarak Elzem'in kurtuluşu olacak bilmeceyi sormuştu.

Garez bu garip bilmecenin cevabını merak etti. "Kafesten kurtulmanın yolu nedir?"

Soaireya gülüşünü saklamaya çalıştı. "Eğer söyledikleri gibi Elzem Akay'ın keskin bir zekâsı varsa doğru cevabı sana o verecektir."

Soaireya eğlence anlayışı farklı olan bir deliydi. Bakalım, Garez'in ona benzettiği kız ne kadar usluydu?

Garez, başını sallayarak arkasında açılan sisli kapıya doğru yürüdü. Bir konuda emin olmak için durup omzunun üzerinden Soaireya'ya baktı. Etrafındaki gri dumanı bir kez daha görünce yaşadığı mutluluğu ondan gizledi. Bu duman, yakın zamanda ölecek olanların etrafında oluşurdu ve sadece gardiyanlar görürdü. Soaireya'yı yanına almak için etrafında bu dumanın oluşmasını o kadar uzun zamandır bekliyordu ki bazı anlarda bugünün hiç gelmeyeceğini düşünürdü. O hiç ölmeyecek diye endişelenirdi. Fakat bir Avcı, saçlarından küçük bir tutam aldığı gün Soaireya ölüm tarafından kuşatılmıştı.

Garez, Soaireya saçlarını alarak kendisini ölümden kurtarmasın diye sustu ve sessizce kapıdan geçti.

Uraz ve Doğa onu bulamamış olmalılardı ki Sıraç tek başına dönmüştü. Soya onu izlerken parmak boğumlarının yara bere içinde olduğunu fark etti. Büyük ihtimalle ağaçlara yumruk atarken elleri bu hâle gelmişti. Parmaklarının arasından sızan kan karların üzerine damlıyordu. Sarı saçlarında da biraz kan vardı. Ellerini hırsla saçlarının arasından geçirirken bulaşmış olmalıydı. Ve yeşil gözlerindeki kızarıklık, kız kardeşi için gözyaşı döktüğünü gösteriyordu. Sıraç yorgun

görünüyordu ama daha çok umutsuzdu. Kız kardeşleriyle ilgili tüm bu şeyleri duymayı beklemiyordu.

Sıraç sarsak adımlarla ortada yanan ateşin yanına gelip yorgunca otturdu. Başını yere eğmiş, kristalleşen kara bakıyordu. Itır'ın yaptıkları ve Elzem'in ölümü onu bitirmişti. "İyi olacaksınız, daha fazla kendinizi yıpratmayın," diyen Soya'nın ne demek istediğini bile anlamamıştı. Soya, onun kardeşini Ölüler Diyarı'ndan kurtaracak mesajı az önce Garez ile göndermişti.

"İyi mi olacağım?" Sıraç yumruğunu soğuk karlara geçirdi. "Bir kardeşim diğerinin katili olmuş ve sen bana iyi olacağımı mı söylüyorsun?" Bu ölümlünün sürekli onu terslemesi canını sıkmaya başlamıştı.

"Şu anda hiç geçmeyecek gibi geliyor ama zamanla acısı hafifleyecek." Kendi ailesinin tanrılar tarafından katledildiğini izlerken hiç geçmeyecek gibi gelmişti ama zamanla her acı hafifliyordu.

"Babam, Itır'a karşı hep mesafeliydi." Sıraç kısık bir sesle başını kaldırıp Soya'ya baktı. "Ama ben Itır'ı çok seviyordum çünkü o da benim kardeşimdi." Gözlerini yumduğunda bununla başa çıkmaya çalışıyordu. "Artık babama hak veriyorum çünkü hep korktuğu gibi Itır, o iblisin kızı olduğunu kanıtladı!" Aynı şeyleri Elzem, Itır'a yapsaydı öfkesinde değişen hiçbir şey olmazdı. Kardeş, kardeşin canına kıyacak kadar ne yaşanmış olabilirdi? Onun Itır'ı öfkeliydi, kontrolsüzdü ama Elzem'i severdi. Kendi canını verecek kadar çok severdi. Ne değişmişti?

Ya Elzem? Elzem kendi öz kardeşinin ihanetiyle mi ölmüştü? *Abi* diyen neşe dolu sesi kulaklarında çınladıkça içi yanıyordu. Dolu dolu bakan yeşil gözlerini hatırladıkça kahroluyordu. Bir de gülüşü vardı hiç aklından çıkmayan, buruk ama içten. *Korkuyorum* diyen fısıltısı Sıraç'ı deli ederken susmamalıydı! Kahrolası bir yemine tutunup kalmamalıydı. Ona tüm gerçekleri anlatmadığı için çok pişmandı!

"Belki de hiçbir şey göründüğü gibi değildir." Elzem'in ölmediğini biliyordu ama bunu Sıraç'a söyleyemiyordu. Ne söyleyecekti ki? Ölüler Diyarı'nda bulunan ruhların yarısından daha fazlasını o öldürdüğü için tüm gardiyanlar onu iyi tanıyordu. Onlardan biriyle görüştüğünü ve Elzem'in yaşadığını öğrendiğini Sıraç'a söyleyemezdi. Elzem'in oradan çıkıp çıkmayacağı bile belli değilken onu umutlandıramazdı. Bu yüzden sustu ve önüne döndü. Bundan sonrası Elzem'in elindeydi. Ya kendini oradan kurtarırdı ya da oradaki ruhlardan birine dönüşürdü.

Itır terasta oturup kalenin surları dışındaki manzarayı izliyordu. Son zamanlarda olduğu gibi yine fazla durgundu. Rüzgârın tenine bıraktığı soğuk dokunuşlar bile Elzem'i hatırlatıyordu. Kışın doğmasına rağmen soğuktan nefret ederdi. "O kadar kimsesizim ki Elzem, yokluğunda sığınacak kimsem kalmadı." Yalnız kalınca yine ablasının hayaliyle konuşmaya başlamıştı.

"Olanların tek suçlusu sen değilsin," diyen Afra onun odasına izinsiz girdiği yetmezmiş gibi yanına geldi. "Neden suçu biraz da Elzem'de aramıyorsun?" Itır'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "O seni hiç anlamadı."

"Bundan sana ne?" Gittiği her yerde Afra'yı karşısında bulmaktan sıkılmıştı. "Gerçekten ne istediğini anlamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Acımdan faydalanıp beni kendi safına çekmek isteyecek kadar zavallısın!" diye ona sesini yükseltti. "Bu suskun hâlime aldanıp etrafımda dolanma çünkü tersim çok pistir!" Bunları söylerken etki altına girmek istemediği için Afra'nın gözlerine bakmıyordu. "Ben o hatayı bir kez yaptım ve ikinci kez yaptığım şey hata değil, aptallık olur. Bilgin olsun, Akaylardan kolay kolay aptal çıkmaz!" Ona terasın kapısını gösterdi. "Daha fazla canımı sıkmadan defol git!"

Afra sinirlenmişti çünkü bu Itır'dan beklemediği bir çıkıştı. Buna rağmen yüzündeki gülümsemeyi koruyup ayağa kalktı. "Düşündüğün gibi Elzem'e zarar vermeye çalışmıyorum. Tanımadığım birini neden üzmeye çalışayım ki?" Gözlerine bakınca Itır'ın hemen bakışlarını kaçırmasından hoşlanmamıştı. "Tüm gün uyumuş olmalısın ki kaledeki misafirlerimizden haberin yok. Avcılar şu anda kalede ve seni görmek istediklerini söylemeye geldim. Duyduğuma göre içlerinde senin erkek kardeşlerin de varmış. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama senden nefret ediyor gibi görünüyorlar." Afra kötü haberi büyük bir zevkle verdikten sonra keyifle terastan çıkmıştı.

Itır, yüzü kireç gibi olurken ayağa kalktı. Sıraç ve Yavuz burada mıydı? Bu nasıl olabilirdi? Araf'a gelmek de Araf'tan çıkmak da hiç kolay değildi. O ikisi bunu nasıl başarmıştı? Hayır, onların geldiğini öğrenince mutlu olmamıştı. Nasıl olabilirdi ki? Elzem'e yaptıklarından sonra onların karşısına çıkacak yüzü kalmış mıydı? "Benden nefret ediyorlar." Adımları sendelemeye başladığında gözyaşlarını tutamadı.

Medusa'nın kızı diyecekler bana." Hıçkırarak dolaptaki çantasını çıkardı. "Zaten beni hiç kendilerinden biri olarak görmediler ki."

Çantasının içindeki zehir şişesini çıkardı. Elzem öldüğünden beri defalarca bunu içmeyi düşünmüştü ama cezasını yaşayarak çekmek için bunu yapmamıştı. Fakat şimdi onu seven son kişileri de kaybetmişti. Zaten hep öteki kardeş olmuştu, şimdiyse tamamen yalnızdı.

"Özür dilerim, abla." Elzem'e nadiren böyle hitap ederdi. Genelde korunmaya ihtiyacı olduğu zamanlarda bunu yapardı. "Özür dilerim ama buna daha fazla dayanamıyorum. Yapamıyorum, Elzem." Şişenin kapağını açtı ve tereddüt bile etmeden içindeki tüm zehri içti. Sıraç bunu yapmadan Medusa'nın kızı kendi sonunu getirmişti. Onlar için asla Munure'nin kızı olmamıştı, çok istemişti ama hiç olmamıştı.

Çocuk yaşta anneannesi tarafından atılan her tokatla bu gerçeği kabullenmişti.

Gözlerindeki yaşları silerek odadan çıktı. Kapıdaki hizmetçi kardeşlerine götürmek için ona eşlik ederken derin bir nefes aldı. En azından Sıraç ve Yavuz'u son kez görmüş olacaktı. Cihangir, onları büyük salonda ağırlıyor olmalıydı ki bir alt kata indiler. Itır içeri girdiğinde Mara'yı onlarla konuşurken gördü fakat Itır'ın gelişi hepsini susturmuştu. Onların karşısında olmaktan belki de ilk kez bu kadar çok korkuyordu. Gözleri bir köşede oturan Yavuz'u bulduğunda hiç rahat değildi.

"Itır..." Yavuz büyük bir özlemle ayağa kalkmıştı ki hatırladığı gerçekler onu durdurdu. Yavuz'un ona gelmesini istedi. Abisi ona sarılsın ve *geçti* desin istedi. Fakat Yavuz durdu ve başını eğerek Itır'ın yüzüne bakmadı. Elzem için ağlamaktan kızaran gözlerini Itır'dan kaçırmıştı.

"Bana bakmayacak kadar çok mu nefret ediyorsun, Yavuz?" İçi acıyarak ona doğru bir adım attı lakin abisi elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bu yaptığının bir affı olamaz." Yavuz'un kısık sesi her an ağlayacağını gösterirken Itır, dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Daha şimdiden terlemeye başlamıştı. Zehir, vücuduna tahmin ettiğinden daha hızlı yayılıyordu. Başını çevirip ıslak gözlerle Sıraç'a bakarken tedirginliğini buradaki kimseden gizleyemiyordu. Salonda Mara, Doğa ve Avcılar dışında kimse yoktu. Bir de şöminenin yanında duran gözlüklü kadın vardı. Onlar Itır'ı izliyordu, Itır ise Sıraç'ı.

Pencerenin yanında durarak onu bakan Sıraç. Yavuz gibi bakışlarını kaçırmıyordu. Aksine gözlerindeki nefreti göstermek istiyordu.

"Buraya seni ve Hazem'i bulmak için gelmiştim." Sıraç fazla sakindi. Belki de Itır'ı öfkesine bile layık görmüyordu. "Yaşamanları bilmeden sizin için gelmiştim." İğrenç bir mahlukata bakar gibi tiksinerek Itır'ı izliyordu. "Zamanımı boşa harcamışım çünkü benim kardeşlerimden biri ölmüş, diğeri de insanlıktan çıkmış. Bu karşımdaki kim, tanımıyorum." Itır'ın gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Sıraç bağırıp çağırsaydı bu kadar canını acıtamazdı.

"Hazırlan Mara, gidiyoruz," diyen Sıraç, Itır'a son kez baktı. "Buradaki işimiz bitti," dedikten sonra pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı. Itır'ı yanlarında götürmeyi düşünmüyorlardı.

Mara başını olumsuz anlamda salladı. "Itır'ı bırakıp hiçbir yere gitmiyorum." Herkes tarafından dışlanan birini kendi kaderine bırakmayacaktı.

Itır'a kızgın olanlardan biri de Uraz'dı. "Gidelim o zaman, burada daha fazla kalmanın lüzumu yok." Tüm Avcılar onunla aynı fikirde olduğu için Doğa'yı da alıp dışarı çıktılar. Kardeşleri son bir kez olsun dönüp Itır'a bakmamıştı. Sıraç salondan çıkıp yürürken tuttuğu nefesini içi yanarak verdi. Itır'ı burada bırakıp gidiyordu, dönüp onu kollarının arasına alamazdı. Itır'ın yaptığı şeyin savunulur bir yanı yoktu.

Daha koridoru yeni yarılamışlardı ki "Itır!" diye haykıran Mara'nın sesini duydular. "Yardım edin! Itır, sen ne yaptın!" Mara'nın sesiyle Sıraç ve Yavuz bir saniye bile düşünmeden içeri koştu.

İçeri girince gördükleri manzara kan dondurucuydu. Mara ağlayarak Itır'ı uyandırmaya çalışıyordu. Kardeşleri, dudaklarından kanlar akarken yerde yatıyordu. "Itır!" Sıraç koşarak onun yanına diz çöküp hemen yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Itır, bana bak!" Onu uyandırmaya çalıştı lakin en küçük bir tepki vermiyordu! Itır'ın gözleri kapalıydı. "Itır, uyan abim, bana bak!" diye bağıran Sıraç'ın yüreği korkuyla doldu. Onu da mı kaybediyordu?

"Zehir içmiş!" Mara sinirle bağırıp Sıraç'ı sertçe iterek Itır'dan uzaklaştırdı. "Artık mutlu olabilirsiniz çünkü size sorun çıkaran kardeşiniz de ölmek üzere! Ya da ölsün, umurumda değil." Ağlayarak ayağa kalktı. "Ne de olsa o Medusa'nın kızıydı, değil mi? Ölsün de hepimiz rahat bir nefes alalım!" Bunları söyledikten sonra ağlayarak salondan çıkmıştı.

İstedikleri başından beri buydu, şimdi bir mezar da Itır için açabilir lerdi.

Sıraç, acelevle Itır'ı kucaklayıp koltuğa yatırırken, "Uraz!" diye bağırdı. "Bir şey yap, Uraz!" Onu kaybedemezdi. İstediği bu değildi, Itır'ın bu kadar ileri gideceğini tahmin bile edemezdi.

Uraz onu hızlıca kontrol ettikten sonra yutkunarak Sıraç'a döndü. "Nabzı yok denecek kadar az, vücudunu zehirden arındırmalıyız." Kenan hemen dışarı koştu. "Ben gidip ona yardım edecek birilerini bulacağım!" Mara'nın Cihangir'e haber vermek için gittiğini bilmiyordu ya da Cihangir'in en iyi şifacılarına emirler yağdırarak oraya geldiğini.

Itır öksürerek kan kusmaya başladı, güçlükle gözlerini araladı. Sıraç'ı baş ucunda görmeyi beklemiyordu. Abisi ona bakarken gözlerindeki korkuyu gizleyemiyordu. "Sakın, Itır. Sakın!" diye ona yalvardı. "Bana bunu yapamazsın!" Sıraç, küçük kardeşinin baygın bakan gözlerini ve dudaklarından süzülen kanı gördükçe çıldıracak gibi oluyordu.

"A-acıyor, abi." Kesik kesik nefesler alan Itır'ın titreyen parmakları Sıraç'ın elini tuttu ve kalbinin üzerine bastırdı. "Hep acıdı," dedikten sonra önce eli yan tarafına düştü, hemen sonra da gözleri kapandı. Artık abisinin, "Itır!" diyen haykırışını duymuyordu.

Medusa'nın kızı olmayı o istememişti ama herkes onu öyle olmaya itmişti. Aynı anne ve babadan iki kardeş doğmuştu. Biri onların kızıydı, diğeri ise bir iblisin. Biri mükemmeldi, diğeri kusurlu. Biri güneşti, diğeri ay. Birbirlerinden farklı iki kardeşlerdi ama acıları ortaktı. Ve buna sebep olanlar kendi ailelerinden başkası değildi. Bugün geldikleri noktada ay, güneşi söndürmüş ve hemen ardından kendi karanlığını yok etmişti.

Şimdilerde Elzem gitti, Itır katil bilindi.

Asıl suçlular, vicdanlarını susturarak onu suçladılar.

Bölüm 13
Ölüler Diyarı

"Konuşmak ağır geliyorsa
sessizlikten daha ağır bir şey
söyle bana."

Bana cehennemi sorsalar onlara Ölüler Diyarı'nı anlatırdım. Araf bile buranın yanında cennet kalırdı. Sanırım ruhların buradan kurtulmak için neden yaşayanların kölesi olduğunu artık anlıyordum. Kim böyle bir cehennemde kalmak isterdi ki?

Burada güneş hiç doğmadığı için gökyüzünde bulut olmasa da hava hep sisli griydi. Baktığınız her şey fazla kasvetli ve soluktu. Her yer ve her şey o kadar kasvetliydi ki kendimi siyah beyaz bir filmin içine girmişim gibi hissediyordum.

Canlı renkler yoktu. Gökyüzü, ağaçlar, nehirler, içinde yaşadığımız harabe ve yürüdüğünüz sokaklar ve bile soluk renklerin hükmü altındaydı. Bu yerin farklı bir büyüsü olduğu için içine aldığı her şeyin tüm renklerini solduruyordu. Neyse ki ruhların fiziksel özelliklerini griye çevirmiyordu da hâlâ sarışın olmayı sürdürüyordum.

Diğer her şey normal dünyada olması gerektiği gibiydi. Yollar vardı ama engebeliydi, sığınacağımız kulübeler vardı ancak leş gibiydi. Dostluklar ve akraba ilişkileri vardı fakat yeterli değildi. Burada çok fazla topluluk vardı, bu yönüyle bana Araf'ı hatırlatıyordu. Her klanın kendi sembolünü taşıdığı ve sadece kendi ırkıyla yakın olduğu topluluklar burada da çoktu. Yağmur, kar, rüzgâr, soğuk veya sıcak yoktu; burada hava hep ılık ve boğucuydu. Bazen başımıza kül yağardı; yağmur veya kar değil, gerçek küller. Birinin daha öldüğünü yağan küllerden anlardık.

O küllerin içinde ruhu buraya ilk adımını atardı. Benim geldiğim gün de kül yağmıştı ama o küller aslında benim için değildi. Kapıdan geçip buraya geldiğim esnada biri daha ölmüştü ve Ebrar, ikimizin buraya gelişini aynı zamana denk getirmişti. Bu şekilde dikkatleri üzerimden uzaklaştırmıştı. Her gün birileri öldüğü için burada neredeyse her saat

hatta her dakika başı kül yağıyordu! Sırf bu yüzden dışarı çıkmaktan nefret ediyordum. Çıplak ayakla o küllere basmak istemiyordum.

Ruhların arasında yaşamak çok zordu. Uykuya ihtiyaç duymuyorlardı, acıkmıyorlardı, acı hissetmiyorlardı ve kanamıyorlardı. Onların ait oldukları dünya burası olduğu için başka boyutlarda şeffaf görünürken burada ete kemiğe bürünmüş oluyorlardı. Diğer boyutlarda havada süzülüyorlardı, eşyaların içinden geçiyorlardı. Ancak kendi dünyalarında bu saydıklarımın hiçbirini yapamıyorlardı. Burada sıradan insanlardan farkları yoktu.

İşin trajik tarafı ölü gibi görünsem de hâlâ yaşıyordum. Acıkıyordum, tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordum, regl oluyordum ve Savcı kalp ritimlerimi en aza düşürse de hâlâ nefes alıyordum. Göğüs kafesim hareket edip dikkat çekmesin diye hafif nefesler almak hiç kolay değildi. Ruhlar sadece çiy damlası gibi küçük bir ruh özüyle beslendikleri için acıkmıyorlardı. Ebrar'ın gizlice bana fânilerin bölgesinden getirdiği birkaç şeyle yetinmeye çalışıyordum. Bütün bunlar fiziksel olarak hâlsiz ve yorgun olmama neden oluyordu.

Artık hayvanların ölünce yok olduğunu biliyordum çünkü buradakiler sıradan hayvanlar değildi. Hepsi bu da değildi, ruhlar konusunda sınırdaydım. Son beslenmemin üzerinden aylar geçtiği için çok zorlanıyordum. Buraya geldiğimden beri hiç beslenmemiştim. Bir ruh emiciyi milyonlarca ruhun içine atıp ondan rahat durmasını istiyorlardı. Etrafımdaki tüm bu ruhlar açlığımı tetiklerken nereye kadar dayanabileceğimi hiç bilmiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Gölü izlemeye daldığım için anneannemin yanıma geldiğini fark etmemiştim.

"Hiçbir şey ve her şey, anne." Nehrin suyu bile griydi. Burada nasıl hayatta kalabilirdim ki? İçecek su bulmak bile mümkün değildi.

"En zor olanı bu, değil mi?" Yanıma oturduğunda tıpkı benim gibi o da suyu izlemeye başladı. "Her şeyi uzaktan izlemek ve hiçbir şey yapamamak." Bunun nasıl bir duygu olduğunu en iyi o biliyordu.

"Sen de on yıl boyunca beni böyle izledin, değil mi?" Geldiğimiz bu gölün adı Düşler Gölü'ydü. Ruhlar dünyada bıraktıkları yakınlarını görmek için buraya geliyordu.

Gölün kenarında durup gri ve bulanık suyuna bakarak düşledikleri insanları görüyorlardı. Kimi görmek istiyorlarsa gölün yüzeyinde o kişiyle ilgili şeyler beliriyordu. Birinin gördüğü şeyleri diğer ruhlar göremezdi. Aynı insanları görmeyi arzulamadıkça bu çok zordu. Itır ve kızların ne yaptığını görmek için neredeyse tüm günümü burada geçiriyordum. Bir tek bu şekilde onlardan haberim oluyordu.

"Tek bir farkla." Anneannem bana döndü. "Sen onlarca kişiyi görüyorsun ama ben yıllardır bir tek seni gördüm." Hâlâ o kadar genç ve güzeldi ki her yönümle onun torunuydum. Öldüğü yaşta görünmüyordu. Diğer boyutlarda ölen tüm lanetliler burada yirmili yaşların ortasındaydı, yani atalarının lanetlendikleri yaşlarda. Bu yüzden anneannemle aynı yaşta görünüyorduk.

Atkuyruğu yaptığı sarı saçları burasının soluk renklerine tezat oluşturuyordu. Yeşil gözleri hâlâ canlılığını koruyordu ve geçmişte olduğu gibi yine bana sevgi dolu bakıyordu. Kendine güvenen tavrı, başını her daim bir asilzade gibi dik tutması ve asla düşmeyen omuzları... Her şeyiyle ben gibiydi ya da ben onun gibiydim.

"Sana da aynı şeyler olacak." Elini uzatıp dağınık saçlarımı düzeltti. "İlk zamanlar acın taze olduğu için birçok kişinin aklında olursun ama zaman geçtikçe herkes seni unutacaktır. Zaman tüm acıları örter, Elzem. Bir gün gelecek, sevdiklerini özleyeceksin ama onları göremeyeceksin çünkü Düşler Gölü, görmek istediğin kişinin kalbinde olduğun sürece onu sana gösterir." Yaşadığı tam olarak buydu, değil mi? Özlem ve yalnızlık içinde geçen koskoca on yıl.

"Belki unutulacağım, haklısın ama sen bana göre daha şanslısın." Buruk bir sesle konuşup iç çektim. "On yıl boyunca seni hep düşündüğümü biliyorsun." Her ikindi vakti bir dakika bile gecikmeden mezarına gidip onunla sohbet ederdim. Bunu on yıl boyunca neredeyse hiç aksatmadan yapmıştım. Bu yüzden Düşler Gölü'ne geldiğinde tamamen unutulmadığını anlıyordu çünkü hep kalbimde olduğu için göl, ona beni gösteriyordu.

"Beyaz güller ve sen." Tebessüm ederek başını salladı. "Mezarımı ziyaret ettiğin saatlerde buraya gelip seni izlerdim." O zamanlar bilmesem de artık ölülerin bizi gördüğünü biliyordum.

"Peki, beni duyar mıydın?"

Başını salladı. "Düşler Gölü'nün bir özelliği de bu." Bakışları içliydi. "Ölüler yaşayanları görür, duyar ama onlara gidemez ve seslerini duyuramazlar." Yeşil gözlerinin ardında beni rahatsız eden bir duygu oluştu. "Bir yolunu bulsan senin de beni bırakıp gideceğini biliyorum, Elzem."

Sinirden güldüm. "Bir yolunu bulsam bana engel olacağını bilecek kadar seni tanıyorum, anne." İkimiz de susarak önümüze döndük. Bu hayatta beni durduracak tek kişiydi çünkü beni eğiten akıl hocam oydu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolaydı, bakalım büyük fırtına ne zaman kopacaktı?

Korkuyorum ve en büyük korkumun yanında oturacak kadar şuursuzum.

"Elzem, ne zaman geri döneceksin?" Doğa'nın sesi kulaklarımda çınlarken Macit'in yumruğunu havada yakaladım.

"Burada kendimi eğitmeden dönemem. Afra'ya karşı her konuda hazır olmalıyım." Er ya da geç o şeytanla karşılaşacaktık.

Doğa yüzünden dikkatim dağıldığı için boynuma doğru gelen kılıcı son anda fark etmiştim. "Korkarım ki Afra'ya olan bu takıntının sonu hiç iyi bitmeyecek." Belimi yay gibi gererek kılıcın, yüzümü teğet geçmesini sağladım.

"Sonu cehennem olsa bile durmayacağım!" Doğa'ya cevap verdikten sonra doğrulup saldırıya geçtim. Macit'e ikinci bir hamle şansı tanımadan sağ elimdeki frizbi bıçağı boynuna yasladım.

"Afra yanlış Akay'a bulaştı. Sahip olduğu her şeyi elinden alacağım!" Bunları söyledikten sonra Macit'e bakıp dudaklarımı sessizce oynattım. "Öldün."

Gülmemeye çalışarak göğsümü işaret etti. Başımı eğince kalbimin üzerindeki bıçağı gördüm, bu kaybettiğimi gösteriyordu. "Doğa!" Sinirle konuşarak geri çekildim. "İki dünya arasında telefon görevi görmeyi kes ve çık aradan!" Onun yüzünden bir türlü odaklanamadığım için sürekli kaybediyordum.

"Aşk olsun, Elzem. Beni hiç özlemiyor musun?"

"Seni özlediğimi biliyorsun." Macit karşımda sırıtarak yakasını düzeltince kıkırdadım. "Doğa'dan bahsediyordum." Burada hatlar sürekli karışıyordu.

"Sanırım kalbimi kırdın." Tekrar kılıcına sarılınca diğer bıçağımı da çıkardım. Frizbi bıçaklarını bu kadar iyi kullanacağımı kim bilebilirdi ki?

"Senden bir şey isteyeceğim, Doğa Hatun." Macit kılıcını bana doğru savurunca iki elimdeki frizbi bıçaklarıyla kendimi korudum. Her defasında onun kılıcı ve benim bıçaklarım çarpışıyordu. Kollarımı o kadar hızlı hareket ettiriyordum ki üst üste ellerimi kaldırarak bıçakları kılıca siper ediyordum.

"Seni dinliyorum, Elzem."

"Meliz'i bulup onunla konuş. Bana Keng ülkesinin kralı hakkında bilgi toplasın." Bakalım, kimmiş Afra'nın bu müstakbel nişanlısı...

"Neden?"

Macit'in son hamlesi kolumda derin bir yara açınca dişlerimi sıkarak bir adım geri çekildim. "Adam koskoca kral ve kraliçelik tahtı uzun süredir boş. Neden Afra yerine o tahtta ben oturmuyorum?" Kendi etrafımda dönerek elimdeki bıçağı rakibimin boynuna fırlattım. Son anda kılıcını siper edip havada daireler çizerek ilerleyen bıçağı durdurdu.

"Sen gerçekten çıldırmışsın!" Doğa'nın şaşkın sesini duyduğum sırada rakibime karşı şiddetli ataklarda bulunuyordum.

Macit hiç zorlanmadan saldırılarımı bertaraf ederken güldüm. "Benim tek yaptığım gelin adaylarının sayısını ikiye çıkarmak. Son söz kralın." Geriye doğru ters takla atarak ikinci kez bıçağı fırlattım. Macit'in boynunu keserek arkasındaki kolona çarpan bıçak süratle bana döndü. Göğsümün tam hizasındaki yuvarlak bıçağı yakalamıştım. Avuç içlerimi önceden bir bezle sarmış olmam iyiydi yoksa bıçak elimi keserdi. Elimde tuttuğum bıçağı Macit'e gösterip yakışıklı rakibime gülümsedim. "Az önce seni öldürerek kazandım, yaşlı dostum." Eğer bir ölü olmasaydı kesilen boğazındaki yara hızla kapanmak yerine kanlar fışkırırdı.

"Lanetlenmiş olman büyük kayıp, küçük kız." Onlarca kuşak öncesinde yaşayan biri olduğu için bana böyle hitap ediyordu. Her ne kadar benimle aynı yaşta görünse de o Avcıların kurucularından biriydi.

"Senden çok iyi bir Avcı olabilirdi." Belki haklıydı ama daha doğmadan Oyunbaz olmakla lanetlendiğim için Avcı yönüm yok olmuştu.

Ben, ter içinde nefes nefese kalmışken Macit, bir ölü olduğu için hiç yorulmamıştı. Ruhlar yorulmazdı. Tüm bu sonsuzluğun içinde fazlasıyla çevik ve bilgeydi. Kumral saçları ne kısalıyordu ne de uzuyordu. Sanki her gün onları özenle kesiyormuş gibi hep aynıydı. Gözlerinin kenarındaki belli belirsiz kırışıklıklar ne eksiliyordu ne de çoğalıyordu. Burada zaman kavramı olmadığı için hiç yaşlanmıyor veya yıpranmıyorlardı. Onunla tanışmak benim için büyük bir şanstı.

Bana eğitim veren Avcıların kurucularından biri olduğu için bana avantaj sağlıyordu. Yaşarken ölümsüzlerle çok fazla savaştığı için bana verdiği eğitim onları öldürmek üzerineydi. Zayıf noktalarını, onların karşısında nasıl taktikler uygulayabileceğimi öğretiyordu. Bunu ondan isteyen bendim.

Bir gün Afra'nın buradaki dostları yine beni köşeye kıstırdıklarında Macit tesadüf eseri bunu görmüştü. Beni onların elinden kurtarmıştı. Biraz utanç vericiydi ama kurtarıcıma sakız gibi yapıştığım için bir süre sonra onun kurtarılmaya ihtiyacı olmuştu. Bir türlü peşini bırakmamış ve beni eğitmesi için inat etmiştim. İlk başlarda düşman ırktan bir kızı eğitmeye yanaşmamıştı. Ona Araflı olmadığımı, anne karnında lanetlendiğimi söylediğimde bu ilgisini çektiği için ailemin kim olduğunu sormuştu.

Sadece dört kuşak öncesini bildiğim için ona benden önceki Akayların ismini vermiştim. Uzun süreliğine ortadan kaybolmuş ve ona verdiğim tüm isimleri araştırarak dönmüştü. Avcıların soyundan geldiğimi öğrenmişti. Bu da beni himayesine almasını sağlamıştı. Avcılarla ilgili her şeyi bana anlatan oydu.

Buradaki diğer Avcılar düşman ırktan olduğum için benden nefret ediyordu ama Macit öyle değildi. Aslında hâlâ yaşadığımı ona söyleyince benim için daha da korumacı olmuştu. Bunu kimseye anlatmamam konusunda beni uyarmıştı. Hatta Oyunbazların olduğu bölgeye bile gitmiştik. O gün ilk kez bana işkence eden Azınlıklar dışında birilerini görmüştüm. Kendi klanımdan birilerini. Evet, Afra hepsini bana karşı doldurduğu için buradaki Azınlıklar gördükleri yerde beni zorbalıyordu.

Kendi klanımın bölgesine gittiğimde hepsi beni sevecen bir şekilde karşılamıştı. Araf'taki Oyunbazların lanetini kaldırdığım için burada bana kurtarıcı gözüyle bakıyorlardı. Beni himayeleri altına aldıkları için Oyunbazların desteği, Afra'nın dostlarını benden uzak tutuyordu. Kulübeden kaçıp sadece Macit'i görmeye gelmiyordum. Zamanımın bir kısmını Macit ile geçirirken kalan kısmında Oyunbazların bölgesindeydim. Macit bana dövüşmeyi öğretiyordu, Oyunbazlar da büyü ve kara büyüyü.

Yorgunlukla yere oturduğumda Macit, yanımdaki yerini almıştı. "Arkadaşına söylediğin şeyler konusunda ciddi miydin?" Beyaz elbisemin kalın, bez kuşağını çıkarıp kolumdaki yarayı sarmaya çalıştım.

"Keng Kralı hakkında olanları mı?" diye sorduğumda başını salladı. "Doğa sinirlenip konuşmayı kessin diye öyle söyledim. Ben bir erkeğin korumasına ihtiyaç duyacak bir kadın değilim. Bir şeyleri tek başıma başaracak kadar bağımsız ve güçlüyüm." Şu zamana kadar başardıklarımı hep tek başıma yapmıştım. Bir erkek tarafından korunmaya ihtiyacım yoktu ve birinin gölgesi altında yükselmeyi istemezdim.

"Kral ile yapacağın bir evlilik sana güç ve mevki sağlayabilir." Yere uzanarak gökyüzünü izlemeye başladı. "Arkadaşını kızdırmak için söylediğini sandığın şeyler aklında yer edinmeseydi konusunu bile açmazdın." Aklıma gelmediğini söyleyemezdim ama çok zayıf bir ihtimaldi.

"Özlediğim ve yolumu bekleyen bir adam var, sevgili dostum." Ayağa kalkıp üzerimdeki toprağı silkeledim. "Aramızda yeterince engel varken bizim için yeni bir tane daha çıkaracak kadar ahmak değilim." Güç istediğim doğruydu ama bunu sevdiğim adama ihanet ederek yapmayacaktım.

Arka bahçeye yönelip içeri girdim ve üzerimi hızlıca değiştirdim. Ebrar bana giymem için aynı modelden birkaç kıyafet getirmişti. Üzerime kan bulaştıkça kimse görmeden hızlıca değiştiriyordum. Macit'in evine her gelişimde yanımda yedek kıyafetimi de getiriyordum. Egzersiz yaparken yaralandığım için elbisemin omuz kısmı kan olmuştu, kimse görmeden üzerimi değiştirdim. Ruhlar kanamazdı.

"Evine kadar sana eşlik edeyim," diyen adama tebessüm ederek başımı salladım. Onun arkadaşlığını sevmeye başlamıştım.

Macit ile Avcıların bölgesinde yürürken beni gören tüm Avcılar yüzünü buruşturarak bakıyordu. Bir Oyunbaz'ı kendi bölgelerinde görmek istemiyorlardı. Anneannem bir Avcı olduğu için burada kalıyordu ve hâliyle ben de.

"Savcı'ydı adı, değil mi?" Başımı salladım, ilk kez Savcı hakkında soru soruyordu. "Sana istediğin gücü verebilecek biri mi? Yoksa sana göre fazla mı pasif?"

"Bana istediğim mutluluğu veren tek kişi. Savcı'dan güç gibi bir beklentim olsaydı aramızdaki şeyin çıkar ilişkisinden farkı kalmazdı." Savcı keşfedilmek istemeyen güçlü bir silahtı. Bu tür ölümcül silahlar yanlış ellere geçtiğinde bir kaos yaratabilirdi.

Savcı tam olarak bundan kaçıyordu. Ayvaz'ın komutanı veya damadı olmak onu yenilmez kılabilirdi ama o zaman kendi isminden önce hep Ayvaz'ın ismi gelirdi. Birinin tebaası olmaktansa sıradan bir hayat yaşamayı seçiyordu. Araf gibi gücün ön planda olduğu bir yerde kendi iradesini ortaya koyanı bulmak çok zordu ve Savcı onlardan biriydi. Ben hırslıydım, o sağduyuluydu. Ben yakardım, o söndürürdü. Ben öldürürdüm, o iyileştirirdi. Savcı beni tamamlıyordu çünkü beni benden koruyabilecek tek kişi oydu.

Bana kıyasla pasif biri olduğunu hiç düşünmemiştim hatta benden daha güçlü olduğunun farkındaydım. Aksi olsaydı bile benim için değişen bir şey olmazdı çünkü aşk zıtlıkları severdi. Her konuda aynı olsaydık çok sıkıcı bir ilişkimiz olurdu. Biz birlikteyken çok eğleniyorduk. Bunun sebebi birbirimizin açıklarını kapatıp birbirimizi tamamlamamızdı.

"Onun doğru kişi olduğundan nasıl bu kadar eminsin? Aynı klandan değilsiniz." Herkes gibi Macit de farklı klanların ilişkisini onaylamıyordu.

"Hiçbir konuda Savcı ile aynı fikirde olmuyoruz," derken gülümsüyordum. "İşte, bu onun doğru kişi olduğunu anlamamı sağlıyor."

"Anlamadım."

Gülümseyerek ona döndüm. "Ben hep *güç* derim, o *sen* der." Onu özlüyordum, hem de çok fazla.

Macit bahçe kapısına kadar bana eşlik ettikten sonra gitmişti. Annemin küçük kulübesine girince onu bir gardiyanla konuşurken

gördüm. Ölüm gardiyanları, ruhları buraya taşımakla görevli oldukları için pek dost canlısı değillerdi. Ruhlarla neredeyse hiç konuşmazlardı. Anneannemle konuşan gardiyana merakla bakmaya başladım. Yerlerde sürünen pelerini yüzünden dudakları dışında hiçbir yeri görünmüyordu. Bu pelerinlerinin özelliklerini Araf'ta taktığım pelerinlerden biliyordum. Uzun şapkası yüzlerini gizliyorlardı ama şapkanın önündeki katman daha ince olduğu için her şeyi görüyorlardı.

O beni görüyordu ama ben onu görmüyordum. "Elzem de geldi sonunda." Annem bana tebessüm ederek ayağa kalktı. "Misafirin var, tatlım. Ben sizi yalnız bırakayım," dedikten sonra dışarı çıktı. Aslında kapının arkasında bizi dinliyordu çünkü ruhunu soluyordum.

"Demek Ebrar'ın sorunlu emaneti sensin." Macit'in ceketini çıkarıp kendimi yorgunlukla koltuğa attım.

"Peki, ben kiminle konuşuyorum, Bay Gizem?" İçimden bir ses beni ilk kez görmediğini söylüyordu. Ebrar olacak nankör gardiyan yakın olduğu tüm arkadaşlarına beni şikâyet ettiği için çoğu beni merak ediyordu.

"Adım Garez." Uzun zaman önce buradakilerin garip isimlerini sorgulamayı bırakmıştım. Şu zamana kadar hiç Ali, Ayşe, Fatma gibi isimler karşıma çıkmamıştı. Biz genelde Dehliz, Kırım, Garez, Aker ve Üzüm diye yuvarlanıp gidiyorduk.

"Evet?" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Bir gardiyanı bana getiren sebep nedir? Eğer Ebrar'ın şikâyeti üzerine buradaysanız baştan söyleyeyim, henüz ruh orucumu bozmadım. Uzun zamandır ruhlarla dolu bir evrende sürünmekten daha iyisi yok. Bu tıpkı bir tilkiyi, içi tavuk dolu bir kümese atmak gibi bir şey. Tilki dışarı çıkmasın diye kümesin kapısını kilitleyip ondan hiç tavuk yememesini beklemek büyük çılgınlık. Evet, bayım, burada tilki ben oluyorum." Homurdanarak bir nefeste söylediklerimle bir an gülecek gibi olmuştu ama bunu yapmadı.

"İradesi güçlü bir tilki olduğunu söyleyebilirim." Dalga mı geçiyordu?

"Kafamın içinde kaç tavuk yediğimi bilmek bile istemezsiniz."

"Kafanın içinde kaldıkları sürece sorun yok."

"Eyleme dökememek büyük haksızlık." Bu sefer kendini tutamayıp gülümsedi.

"Ebrar bu konuda sevgilinin sana kefil olduğunu söyledi."

"Ve bu da sevgilimden nefret etmem için güzel bir sebep." Savcı ruhlarla beslenmeyeceğim konusunda bana kefil olurken ne düşünüyordu acaba?

"Kız kardeşinin zehir içtiği günü hatırlıyor musun?" Ciddileştiğinde sıkıntı içinde başımı salladım. O günü nasıl unutabilirdim ki? Bir ay önce Itır'ın o zehri içtiğini görünce deliye dönmüştüm çünkü o esnada Düşler Gölü'nde onu izliyordum. Ona gitmek için Ebrar'a yalvarmama gerek kalmadan Uraz ve diğer şifacılar onu kurtarmayı başarmışlardı. Doğru panzehirle zehri Itır'ın vücudundan atabilmişlerdi. En büyük teşekkürü Mara hak ediyordu çünkü Itır'ın odasındaki zehir şişesini o bulmuştu. Hangi tür zehir içtiğini anladıklarında da hemen panzehri yapmışlardı.

"O gün bir arkadaşım, sana iletmem için bir bilmece sormuştu."

"Ve siz bir ay önceki bilmeceyi bana yeni mi söylüyorsunuz?" Kınarcasına kaşlarımı yukarı kaldırdığımda en küçük bir mahcubiyet hissi duymadan, "Aklımdan çıkan önemsiz bir şeydi," dedi.

"Sizin için önemsiz olabilir ama belki de benim için hayati önem taşıyor."

"Beni yargılamayı bırakırsan bilmeceyi sorup işimin başına döneceğim."

"Sizi dinliyorum, Bay Unutkan."

"Gardiyanlardan nefret ediyorsun, değil mi? Bu küstah tavrının başka bir açıklaması olamaz."

"Benim normalim bu."

Pelerinin şapkasının altında yüzünü buruşturduğuna yemin edebilirdim. "Yani normalde de hep böyle iğneleyici ve küstah mısın?"

Elimin tersiyle sarı saçlarımı omzumun arkasına doğru savurdum. "Ve güzel."

İki dakikada sinirlerini bozmuşum gibi güldü. "Aksini iddia edemem."

Kısa bir sessizliğin ardından nihayet bilmeceyi sorma fırsatı buldu. "Sana bir kez soracağım, umarım ikinci kez duymak için ısrar etmezsin." Her şeyi tek seferde anladığım için bu konuda ona itiraz etmedim.

"Diyelim ki birbirine geçmiş iki kafesin içindesin. Büyük kafes seni ve küçük kafesi yutmuş durumda. Seni hapseden büyük kafesin içinde iki şey var. Bunlar bir balta ile küçük kafes. Büyük kafesin içindeyken her gün belli saatlerde küçük kafesin içine girmek zorunda kalıyorsun. Baltayla büyük kafesi kırmaya çalışıyorsun ancak işe yaramıyor, küçük kafes de yerinden hareket etmeyecek kadar ağır. Seni kurtaracak tek silahın balta ama büyük kafes kırılmıyor."

Bir an duraksayıp gizleyemediği bir merakla, "Bu durumda ne yapardın?" diye sordu.

Hayatımda bundan daha saçma bir bilmece duymamıştım.

"Evet?" Garez sabırsızca benden bir cevap beklediğini ima etti. "Cevabı buldun mu?"

Nadiren yaptığım şeyi yapıp ona gözlerimi devirdim. "Bir çocuğa sorsanız o bile cevabı bilir. Daha zor bir bilmece duymayı bekliyordum." Eğer bir kafesin içindeysem ve kurtuluşum bir baltaya bağlıysa çözüm çok kolaydı. Balta büyük kafesi kıramıyordu ama kafesin içinde küçük bir kafes daha vardı. O zaman büyük kafesin anahtarı içindeydi, yani küçük kafeste. Baltayla büyük kafesi kırmaya çalışıp zaman kaybetmek yerine küçük kafesi paramparça eder ve anahtarı bulup o kafesten çıkardım.

Aklıma gelenlerle midem kasılmıştı.

Kafesi kırmak mı?

Olamaz, bunca zamandır çıkış yolu gözümün önünde miydi?

Heyecanımı gizlemeye çalışarak derin nefes aldım. Karşımda bir gardiyan varken verdiğim tepkilere dikkat etmeliydim. Aklımdan geçen fenalıkları anlamamalıydı. İfademi düz tutmaya çalışarak bakışlarımı ona diktim. "Siz doğru cevabı bulamadınız mı? Fazla kolay bir soru." Çıkış yolunu bulmak için üç aydır yanlış yerlere baktığıma inanamıyordum.

"Bir Oyunbaz için fazla kolay bir bilmece olduğuna eminim." Garez omuzlarını dikleştirdi. "Ancak herkes için öyle değil. Şimdi bana sorunun cevabını söyle. Bu soruyu soran arkadaşım Araf'ta ve benden cevabını bekliyor."

"Bu soruyu soran arkadaşınız kim?"

Beni kurtarmak isteyen kimdi?

"Söyleyemem."

"Sanırım sizden nefret ediyor yoksa gardiyanın bana böyle bir bilmece sormasını istemezdi." Benden tapınağı yıkmamı isteyecek kadar çılgın olan bu kişi kimdi?

Bilmeceyle bana anlatmak istediği, tapınağı yıkarak buradan çıkmamdı. Büyük kafes aslında Ölüler Diyarı'nı temsil ediyordu. Her gün belli saatlerde içine girmek zorunda kaldığım küçük kafes de Ölüler Diyarı'ndaki Ruhlar Tapınağı'ydı. Tüm ruhların belli saatlerde oraya gitmesi zorunluydu. Her gün oraya gidip dünyadayken işlediğimiz günahlar için af diliyor, bağışlanmayı talep ediyorduk. Daha doğrusu benim dışımda herkes bunu yapıyordu. Ben tapınaktayken beni izleyen biri tanrılara dua ettiğimi sanırdı. Birleştirdiğim ellerim ve yumduğum gözlerim onlara böyle düşündürebilirdi ama aslında orada tek yaptığım meditasyondu.

Tapınakta geçirmek zorunda olduğum dakikalar dolana kadar meditasyon yapıyordum. Ölümsüzlerin tanrılarına inanmayı şiddetle reddettiğimi bilmeyen yoktu. Sanırım buradaki ruhların neden her gün belli saatlerle Ruhlar Tapınağı'na gitmek zorunda olduğunu anlamıştım. O tapınak bu yerin can damarı hatta kalbiydi, değil mi? Tapınak aslında Ölüler Diyarı'nı ruhların dua ve enerjisiyle hayatta tutuyordu! Bu lanet yer, bizim enerjimizle beslenip var olmaya devam ediyordu!

Araf'taki biri bana çıkış kapısını göstermişti, hem de bir gardiyanı kullanarak bunu yapmıştı. En az benim yapacağım kadar zeki bir taktik uyguladığını itiraf etmeliydim.

Garez son söylediklerimle tedirgin olmaya başlamıştı. Arkadaşının bana gizli bir mesaj göndermiş olması onu endişelendiriyordu. "Cevap küçük kafes." Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Arkadaşınız sanırım zekâmı küçümsemek için böylesine çocukça bir soru sordu. Büyük kafes kırılmıyorsa herkes şansını küçük kafesi kırarak dener. Altı yaşındaki bir çocuğa sorsanız eminim ki aynı cevabı verecektir." Ama çok az kişi böylesine basit bir sorunun ne denli değerli bir bilgiyi içinde barındırdığını anlardı. Arkadaşı her kimse onu şimdiden sevmiştim çünkü masum bir sorunun içine çok tehlikeli bir bilgi sığdıracak kadar akıllıydı.

Garez bana inanmış olmalıydı ki rahat bir nefes almıştı. Tehlikenin geçtiğine inanarak ayağa kalktı. "Aptalca bir soruyla beni strese sokacak

kadar kaçık biri o!" Homurdanarak dışarı çıktı. Birazdan annemle vedalaşıp tapınağın yolunu tuttuğumda asıl doğru cevabı almış olacaktı. Bahçede bir baltamız vardı, değil mi?

Geldiğim günden beri beni gitmeye zorladıkları o tapınağı hep yıkmak istemiştim. "Gardiyan neden seni görmeye gelmiş?" Anne-annem elinde bir tepsi yemekle yanıma geldi. Yemekten kastım bir bardak şerbet ve küçük bir parça ekmekti. Meyve olarak da elma vardı. Burada sıcak yemek bulmak imkânsızdı çünkü her şey fazla ölüydü.

"Kapı dinlemek hoş bir davranış değil, anne." Gardiyanın buraya gelme sebebini, tüm konuşmalarımızı dinleyerek zaten öğrenmişti.

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Beni neyle suçladığına dikkat et, sizi dinlemedim."

"İnsanların ayıbını yüzüne vurmak gibi bir alışkanlığım hiç olmadı." Ekmekten küçük bir parça aldım. "Ama mahremiyet sınırlarını geçmedikleri sürece." Şerbetten bir yudum alınca yüzümü buruşturdum. "Bunun içinde ne var?" Tadı her zaman içtiğim elma şerbetinden çok farklıydı. Her bir hücremde elma akıyordu resmen.

"Tatlandırsın diye birkaç karanfil ekledim." Ebrar bana haftada sadece iki kez yiyecek bir şeyler getiriyordu. Getirdiği şey ise küçük bir testi su, biraz şerbet, bütün bir ekmek ve bir çanta dolusu elma oluyordu. Eminim ki Savcı, ona sadece elmayla beslendiğimi söylerken Ebrar'ın bunu bu kadar ciddiye alacağını hiç düşünmemişti. O tekrar gelene kadar getirdiği şeylerle idare etmeliydim.

Bakır kupayı tepsiye bıraktım. "Sanırım bunu içmeyeceğim." İçinde ne olduğunu bilmediğim bir şeyi tüketmeyi doğru bulmuyordum. "Bir dahaki sefere içeceğime bir şey eklemeden önce bana sor lütfen. Ayrıca karanfil tadı da alamadım. Dilimi yakan bu şeyin karanfil olduğuna emin misin?" Şerbeti bırakıp tepsideki elmayı aldığımda tepkisizliğini koruyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var, anne." Bugün gideceğimi bilmeliydi.

"Önce karnını doyur." Bir yudumdan daha fazla almadığım şerbeti gösterdi. "Böyle bir yerde karanfil bulmak ne kadar zor, biliyor musun? Senin için güç bela hazırladığım şerbeti içmeyerek bana saygısızlık yapıyorsun."

"Bağışla ama içinde ne olduğunu bilmediğim bir şeyi içemem."

"Bana güvenmiyor musun?" Yeşil gözleri ayıplar gibi bakıyordu. "Bende büyük bir hayal kırıklığı yaratıyorsun, Elzem."

Uzanıp elmadan bir ısırık alarak başımı kaldırdım. "Rica ederim, alınganlık yapıp kendini üzmeyi bırak," dedim sakince. "Ben kimseye güvenmem, bunun seninle bir ilgisi yok." Daha sözlerimi bitirmeme izin vermeden dışarı çıkıp kapıyı çarpınca nefesimi sıkıntıyla verdim. Onu gücendirmek istememiştim ama ben şüpheci ve sorgulayan biriydim. Böyle yaratılmıştım, istesem de kendimi değiştiremezdim. Üç aydır şerbetimin tadı hep aynıyken Garez gelip gittikten sonra tadı değişmişti, insan ister istemez şüpheleniyordu.

Elmanın henüz yarısını yemiştim ki boğazım yanmaya başladı, sertçe yutkundum. Bakışlarım sık sık elma ve bakır bardaktaki şerbet arasında gidip geliyordu. Tenim karıncalanıp kalp atışlarım müthiş bir hıza ulaştığında, "Anne!" diye bağırdım sinirle. "Seni sinsi cadı!" Beni zehirlemişti! Bilerek şerbetin içine bir şeyler katarak şüpheleri elmadan uzaklaştırmıştı. Şerbetin içine ne koyduysa ağzımda bıraktığı yakıcı tat yüzünden elmadaki zehri anlayamamıştım. Emindim ki elmanın da tadı farklıydı ama ben içtiğim bir yudum şerbet yüzünden bunu anlayamamıştım.

"Anne!" Bağırarak ayağa kalktığımda daha ilk adımımda yere düştüm. "Bana bunu yapamazsın!" Öfkeyle konuşurken nefes almakta güçlük çekiyordum. Ellerimi boğazıma götürüp öksürmeye başladığımda dudaklarımdan sızan kanı gördüm. Garez'in sorduğu sorudaki gizli cevabı anlayacak kadar zekiydi. Biz içeride konuşurken o hemen elmayı zehirle yıkamıştı. Gitmeyeyim diye her şeyi yapacaktı.

Adım sesleri kulaklarıma ulaştığında düştüğüm yerde kan kusmakla meşguldüm. "Masalın sonunda *Pamuk Prenses* zehirlenerek ölüyor, Elzem." Nefes nefese başımı kaldırınca onu gördüm. Sırtını kapıya yaslamış, kıvranmamı büyük bir keyifle izliyordu.

Nefes almaya çalışırken ona ters ters baktım. "Hayır, prens onu kurtarıyordu."

"Bir erkek tarafından kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses olmak mı istiyorsun?"

Hızlı hızlı nefesler alırken tırnaklarımı zemine geçirerek dağınık saçlarımın arasından ona bakıyordum. "Zehirli elmayı cadıya yediren bir prenses olmak varken gerisi kimin umurunda? Zehirlenmezsem

kurtarılmaya da ihtiyacım kalmaz!" Beni *Pamuk Prenses*'e benzettiğine inanamıyordum.

Dudaklarımdan sızan kana bakarak güldü. "Ama zehirlendin."

"Pamuktan bir prenses olsaydım bu benim için ölümcül olabilirdi, anne." Kan kusarken bile inadına gülüyordum. "Onlar gibi değilim ve kurtarılmaya ihtiyacım yok. Tüm prensesler zayıftı, o yüzden hepsinin kurtarılmaya ihtiyacı vardı. *Külkedisi* bir ayakkabı sayesinde kurtuluşu prenste buldu. *Pamuk Prenses* ve *Uyuyan Güzel* bir prensin öpücüğüyle kurtuldu." Göğüs kafesimde oluşan hırıltı yüzünden güçlükle konuşuyordum. "*Rapunzel* bile saçları aracılığıyla bir prens tarafından kurtarıldı."

Elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı sildiğimde kin dolu bakışlarım onun üzerindeydi. "Ama benim masalımda Prenses Ari, bir prens tarafından kurtarılmıyor çünkü kendini kurtaracak kadar güçlü. Üvey annesini ve kötü kalpli cadıyı cehenneme gönderecek kadar güçlü!" Bir zamanlar birileri tarafından kurtarılmaya ihtiyacım vardı ama beklediğim yardım hiç gelmemişti. Ben de diğer prenseslerin hiç yapmadığı şeyi yapmış ve kendi kendimin kurtarıcısı olmuştum. Onca şey yaşamışken zehirli bir elmaya boyun eğemezdim. Bir şekilde yaşayacak ve buradan kurtulacaktım.

Başım zemine düştüğünde gözlerim kapanmadan hemen önce söylediklerini duymuştum. "Bu kadar erken konuşma, Elzem çünkü Prenses Ari'nin masalı henüz mutlu sonla bitmedi."

Bana yazık ama ya!

Bu masalda bir tane cadı yok ki hangi biriyle uğraşayım!

✦

Acı neydi? Tendeki acı mı daha çok kanatırdı yoksa ruhtaki mi? Bu sorunun cevabını bilmiyordum çünkü şu zamana kadar ikisiyle de en ağır şekilde sınanmıştım. Tenim kanamıştı, ruhum acımıştı ve aldığım nefes bile bana haram olmuştu. Sahip olduğum şeyler bana acı vermekten başka bir şey yapmamıştı. Nefret ve sevgiyi aynı anda yaşadığımı söyleyip beni garip buluyorlardı. Oysaki nefret ettiklerim, aslında bir zamanlar çok sevdiklerimdi. Sorsam hepsi *bir şey yapmadım,* derdi ama beni en çok sevdiklerim kanatmıştı.

Ben de bir yerden sonra her ikisini de sevmeyi öğrendim. Aslında bunu kendi başıma öğrenmemiştim çünkü çok iyi bir öğretmenim vardı: Anneannem. Annem, babam ve kardeşlerim vardı. Kimsesiz değildim ama aynı zamanda kimsem yoktu. O da tam buradan vurmuştu beni. Yalnızlık çeken küçük bir çocuğun yanında olup yalnızlığını dindirmişti. Ben farkında bile olmadan usul usul zehirlemişti beni. *Ders çalış, görgü kurallarına uy, sınıf birincisi ol* ve daha birçok emir kipi taşıyan sözcük. Hepsini yapmıştım. Onu o kadar çok seviyordum ki benden istediği her şeyi yaparak tüm beklentilerini en iyi şekilde karşılamıştım.

Onu dinlemediğimde bana psikolojik ve fiziksel şiddet uygulamasına bile göz yummuştum. İyiliğim için beni cezalandırdığına inandırmıştı. Sanki hayatımda zaten beni cezalandıran bir canavar yokmuş gibi... Tüm çocukluğum annem için en iyisi olmaya çalışmakla geçmişti. Onu seviyordum ve beni sevmeyi bırakacak diye çok korkuyordum. O yüzden hatalarım karşısında beni cezalandırdığında bile ondan nefret edemiyordum.

Nefret ettiğim her şeyi hayatımda tutup sevmeyi bana anneannem öğretmişti. Ona olan sevgim en büyük zaafımdı ve o, beni zaaflarımdan vurmasını çok iyi bilirdi.

O beni hastalıklı birine çevirmişti.

Aslında benden daha çok hastaydı.

Mahzenin kapısı açılınca gülümseyerek içeri girdi. "Bugün nasıl hissediyorsun, Elzem?" Şaka yapıyor olmalıydı.

Soğukkanlılığımı koruyup daha zekice davranmalıydım. Beni girdiğim her oyunda yenecek tek kişiye bakıyordum. Ona karşı dikkatli olmalıydım çünkü bildiğim her şeyi o öğretmişti. "Teşekkür ederim, daha iyiyim." Elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı sildim. Oturuşumu dikleştirdiğimde ayak bileğimdeki zincirden ses çıkmıştı. Evet, beni kulübenin mahzenine kilitlemişti. Burada böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum.

"Ebrar uğradı." Elindeki tepsiyle bana doğru yürürken oldukça keyifli görünüyordu. "Son zamanlarda seni görmediği için biraz endişeliydi." Yanımda diz çöküp tepsiyi önüme bıraktı. "Mabette olduğunu söyledim. Senin için bir sepet yiyecek getirmiş." Gümüş tepsi en az

beş defa silinmiş gibi ışıldıyordu çünkü onun da hijyen kuralları vardı. Böğürtlen mi? Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Bana bir tabak elma ve böğürtlen getirmişti.

"Son zamanlarda fazla zayıfladın, ye hadi."

Neden acaba? Günlerdir beni burada tuttuğun için olabilir mi?

Elimi uzatıp tabaktaki elmayı alınca bileğimi yakaladı. Yeşil gözleri soru sorar gibi bakıyordu. "Sen elmadan nefret edersin, Elzem."

İnadına elmadan kocaman bir ısırık aldım. "Bağışla beni, *Pamuk Prenses* olmak gibi çocukça hayallerim var." Sonuçta zehirli bir elma yüzünden bu hâllere düşmüştüm.

"Kendinle çelişiyorsun."

"Kendim bunu sorun etmiyor."

"Benimle alay etme cüretinde bulunma!" diye beni tersledi. "Normal davranmıyorsun."

"Çelişkiler bizi gerçeğe götürür, Suzan Hanım." Buz gibi bir sesle konuşup gözlerinin içine baka baka elmadan büyük bir ısırık daha aldım. "İyi ve kötü, iki zıt ve çelişkili seçenek. İkisinden birini seçtiğinde yanılgı ve gerçek, seçtiğin ilk şıkta ortaya çıkar. Kabul edelim ki çelişkiler hayatımızın bir parçası. Beni neyle suçladığına dikkat etmelisin çünkü öz eleştiri yapınca ortaya senin arzuladığın gibi bir deli çıkmıyor. Halk dilinde bana konulan teşhis deli değil, dâhi. Her dâhi de kendi içinde bir delidir." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bak, bir çelişki daha."

"İyi değilsin, Elzem." Elini uzatıp sevgi dolu bir tavırla saçlarımı okşadı. "Bunu anlamanı sağlayacağım." Neden sürekli bunu söylüyordu ki?

"İyi olmadığımı kabul edersem bu beni deli yapmaz, anne." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Çünkü akıl hastaları asla hasta olduklarını kabul etmezler." Tıpkı onun gibi. Acaba bu doktorluk işini ben mi üstlenseydim? Şu anki durumumuz bir akıl hastasının psikoloğunu tedavi etmeye çalışmasına benziyordu.

Beni hiç duymuyormuş gibi endişeli gözlerle bakarken gördüğüm sevgisi yalan değildi. Zaten başıma ne geldiyse hep birbirimize duyduğumuz saplantılı sevgiden gelmişti. "Solgun görünüyorsun." Elini uzatıp terli yüzüme dokundu. "Senin için endişeleniyorum." Bunu biliyordum, ruhundaki endişeyi soluyordum.

"Be-ben iyiyim, anne," derken öksürmeye başladım. "Şu ışıkları biraz açar mısın lütfen? Karanlıktan hoşlanmadığımı biliyorsun." Bana yemem için getirdiği her şeyin içine zehir katıyordu. Şifacı vücudum her defasında zehre karşı koyduğu için bir türlü beni öldüremiyordu. Ölmemi istiyordu çünkü ölürsem sonsuza dek burada onun yanında kalırdım.

Bana yedirdiği zehirli şeyler beni öldüremezdi ama kabul etmek gerekirdi ki süründürüyordu. Biliyordu ki kendimi kurtarmak için ruh formuna geçtiğim an bedenim hemen ölürdü. Kendimi zincirlerden kurtarmayayım diye yüksek dozda zehir vererek beni burada tutuyordu. Ne ölebiliyordum ne de ölmeyi göze alıp bedenimden çıkabiliyordum.

Bütün bunlara alışabilirdim ama annemin üzerimde oynadığı oyunlara alışabileceğimi sanmıyordum. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu ama aramızda çok şey yaşanmıştı. "Benden nefret ediyor musun, Elzem?" Diz çöktüğüm yerde yorgunca başımı kaldırdım.

"Hayır," diye fısıldarken kustuğum kanın tadını alıyordum. Öksürmeye başladığımda ağzımdaki kanı yere tükürdüm. Ciğerlerim göğsümden sökülüyor gibiydi. "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, anne." Yalan söylemiyordum, onu gerçekten çok seviyordum.

"Normal insanlar gibi davranmıyorsun, Elzem." Ruhu bana ağlıyordu. Gözlerinden yaş akmazdı çünkü o bir ölüydü ama ruhu benim için gözyaşları döküyordu. "Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor. Anla artık, benden gitmene izin veremem. Son zamanlarda aklında olan tek şey geri dönmek." Ben Araf'tayken beni kurtarmak için bana mektup yazan kadın, yıllar sonra beni yanında bulunca kaybetmekten korkmuştu.

"Bu yanlış, sen de biliyorsun," diye mırıldandım acıyla. "Beni zorla yanında tutamazsın."

"Herkes seni incitiyor, kızım ama benim yanımda zarar görmezsin."

"Kaba olmak istemem ama damarlarımda senin verdiğin zehir dolaşırken bu hiç inandırıcı gelmiyor."

"Çünkü sen hastasın." Olamaz, yine aynı şeyleri söylüyordu. "Neyin senin için doğru ve yanlış olduğunu anlayamayacak kadar hastasın." Bunları inanarak söylemiyor muydu, çıldırma sebebim olacaktı!

"Ben olduğum kişiden memnunum." Acılar içinde kıvrandığımda bu onun da acı çekmesine neden oluyordu.

"Bunu benim yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?" Bir de soruyor muydu?

Zaten o yapıyordu!

"Düşünmüyorum, anne," diye fısıldadığımda dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım. "Bunu senin yaptığını biliyorum." Çıkmak istiyordum artık bu lanet yerden!

Dudaklarını oynatsa da onu duymadım. Daha sonra da sabırsızca gözlerime bakmaya başladı. "Artık bana bir cevap verecek misin?" Bir şey mi sormuştu?

"Kabalığımı bağışla lütfen ama tekrar sorabilir misin?" Kaşlarını çatarak bana bakarken yutkundum. Koyulaşan yeşil gözleri âdeta beni kınıyor, yüzündeki her kas hoşnutsuzluk içinde geriliyordu.

"Sana bir soru sordum."

"Lütfen sorduğun soruyu tekrar eder misin?" Son günlerde aklım o kadar karışıktı ki sanki odaklanma sorunu yaşıyordum.

"Üçüncü defa soruyorum ve bu sonuncu olacak." Âdeta kulaklarımı dikip soruyu duymaya çalıştım. Yine dudakları hareket ettiği hâlde hiçbir şey duyamamıştım.

"Affına sığınıyorum ama seni duymuyorum. Belki de zehir yüzündendir. Senden bir şey isteyebilir miyim? Lütfen şu ışığı biraz daha açar mısın?" İçerisi loş olduğu için daha fazla ışığa ihtiyacım vardı.

"Zehir mi?" Kaşlarını şaşkınlık içinde yukarı kaldırdı. "Hangi zehirden bahsediyorsun?" Bu kadın beni çıldırtıyordu!

Sonunda onu duymaya başlamıştım. "Beni zehirledin ya anne." Neden hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu?

"Sen neler diyorsun, Elzem?" Hayal kırıklığı içinde bana bakarken oldukça afallamış görünüyordu. "Ben senin annenim. Gerçekten sana zarar verdiğimi mi düşünüyorsun? Tanrı aşkına, sana neler oluyor?" Annem değildi, anneannemdi.

"Benimle oyun oynama." Yüzüme yapışan saçlarımı çektim. Ter içinde kalmıştım ve geçirdiğim nöbetlerden kurtulamıyordum. "Kendime unutturduğum şeyleri hatırlamıyor olabilirim ama seninle ilgili

bu şeyi çok iyi biliyorum. Sen hastasın!" Kan ter içinde hızlı hızlı nefesler alırken baygın gözlerimi ona diktim. "Sen hep hastaydın." Bana yaptığı onca şeyi sağlıklı bir insan yapmazdı.

Sakinliğinden hiç ödün vermeden düz bir ifadeyle beni izlemeye devam etti. "Yanılıyorsun, Elzem." Şu kontrolcü tavrı beni çıldırtıyordu. "Hasta olan sensin, hep öyleydin. Sana olan sevgim bunu görmezden gelmemi sağladı. Neden seni zehirlediğimi düşünüyorsun?" Sakin olmalıydım ama o böyle yaptıkça bu mümkün değildi!

"Neden mi böyle düşünüyorum?" Uyuşan ve hissizleşen elimi sertçe yere vurdum. "Kan kusmamın başka sebebi olamaz!" Önce dudaklarıma baktı, hemen sonra da kanımı sildiğim elime.

"Sen neden bahsediyorsun, ben kan görmüyorum." Endişeli görünüyordu. "Yoksa sen gördüğünü mü sanıyorsun?" Aynı şeyleri yine yapıyordu! Yine olmayan şeyleri gördüğümü ve duyduğumu savunuyordu. Bana bunu yapmamalıydı artık.

"Anne, lütfen bunu bana yapma." Ağlayarak ona yalvardım. "Elimdeki kanı görmüyor musun?" Elime baktığımda kan görmeyince yutkundum. Bu nasıl olurdu? Az önce kan vardı. Yoksa yok muydu? Artık neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırt edemiyordum.

"İyi değilsin." Bana doğru temkinli bir şekilde elini uzattı. "Sen hastasın, hep böyleydin." Değildim ama annem beni deli etmeye çalışıyordu. Beni hasta olduğuma ikna etmeye çalışıyordu. Belki de gerçekten öyleydim, artık sağlıklı düşünemiyordum.

Mahzende yeterince ışık olmaması beni kötü etkiliyor olabilirdi. "Şu ışığı açar mısın? Karanlıktan korktuğumu biliyorsun." Böyle olmamın sebebi yetersiz ışık olmalıydı. Burada sadece iki kandil olduğu için gereken aydınlığı sağlamıyordu. Bu yüzden düşüncelerimi toplayamıyordum.

Etrafına bakarak yutkundu. "Işıklar açık."

"Hayır, değil!" Bağırarak bağlı olduğum zincirleri çekiştirdim. "Yine aklımla oynuyorsun! Burada kalayım diye beni delirtiyorsun!" Başımı kaldırıp saçlarımın arasından bakarak ona yalvardım. "Anne, bu işkence artık bitmeli." Birbirimize yeterince zarar vermiştik. Yirmi dört yıllık bir tutsaklıktan sonra beni azat etmeliydi.

Bana baktıkça endişeden beti benzi atıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bir terslik var."

Gözyaşları içinde, "Seni ben öldürdüm!" diye haykırdım. On yılın ardından avazım çıktığı kadar bağırdım. "Ben seni öldürdüm, anne ve kendime unutturamadığım tek şey bu oldu!" Artık dayanacak gücüm kalmadığı için ellerimi yere bastırıp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Neden katilin değilmişim gibi davranıyorsun? Ben yıllarca kardeşimin yüzüne bakamadım. Itır *gör beni Elzem* diye yalvardıkça ben onu görmezden geldim. Yaşarken bizi ayıramadın ama ölümün öz kardeşimle arama aşılmaz bir uçurum koydu. Bir türlü o uçurumu aşıp birbirimize ulaşamadık çünkü ben Itır'a baktıkça hep kendi günahımı gördüm!" Konuşmalıydı artık. İçindeki zehri akıtmalıydı.

Böylece yüzleşme cesareti bulabilirdim çünkü ben daha fazla bununla yaşamak istemiyordum. Bana o günü hatırlatan şeyleri hayatımda tutmak istemiyordum. Ben artık Suzan'ın torunu Elzem olmak istemiyordum. Onunla yüzleşmedikçe kendimi ondan kurtaramazdım. Ölümü, benden her şeyimi almıştı ve almaya da devam ediyordu.

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş,

Beş gün, günlerden salı,

Hava zifirî karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk."

Ben bu şarkıyı öyle bir gecede bestelemiştim ki tanık olduğum şeyler akla hayale sığmazdı ve sığmamıştı da.

"Bu kadar kolay değil, Elzem." Dudakları kıvrıldığında ruhundaki acımasızlığı soludum. "Benim yerime bir iblisin kızını seçmenin bedeli bu kadar basit değil." Gözlerinin yeşilinde beni ürküten bir kin vardı. "Seninle bu konuyu konuşarak huzur bulmanı sağlamayacağım." Vicdan azabı çekerek sürünmeye devam etmemi istiyordu. *Suçluluk çek ki kardeşinle arandaki o uçurum hiç kapanmasın,* diyordu.

"Üzgünüm ama Itır için gözden çıkarmayacağım kimse olamaz!" Yere bastırdığım ellerimi sıkarak başımı kaldırdım. "Benim için tüm ailem bir yana, Itır bir yana!"

Itır benim için tüm Akaylara bedeldi. Herkes bizi bir iblisle bırakıp konağı terk ettiğinde iki kardeş birbirimize tutunmuştuk. Sırf ben o evdeyim diye çok istese de evden ayrılmamıştı. Yanımda kalıp yıllarca

anneannemin eziyetlerine katlanmıştı. Bunu sadece benim için yapmıştı. Herkes için *öteki çocuk* olmasına rağmen beni hiç bırakmamıştı. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, biz Itır ile birbirimizden vazgeçemezdik.

Aramızdaki bağ her şeyden daha güçlü ve büyüktü. Beni ifşa etti diye onu kendi ölümümle cezalandırmış olabilirdim ama tırnağı kanasa bir tek benim canım yanardı. Itır benim kardeşim, arkadaşım hatta tüm dünyamdı. İstesek de birbirimizden kopamazdık çünkü ay ve güneş birbirine muhtaçtı. Birinin olmadığı yerde diğeri uzun süre var olamazdı.

Aynı konakta farklı hayatlar yaşadığımız kardeşimi herkesten çok seviyordum. Evet, o yıllarda her şeyin farkındaydım, anneannemin Itır'a yaptıklarını hep biliyordum. Ben de bir çocuk olduğum için istesem de bir şey yapamazdım. Konağın hâkimiyetini ele alıp kardeşimi herkesten korumam için biraz daha büyümem gerekiyordu. Bir süre daha üç maymunu oynayıp doğru anda atağa geçmeliydim. Ve ben on dört yaşıma girince kaderimi kökten değiştiren bir ölüm yaşandı. Oysaki planlarımın arasında birini öldürmek yoktu.

"O günü hatırlamaktan kaçıyorsun, değil mi?" Annemin alay eden sesi beni düşüncelerimden koparmıştı. "Yüzleşmek istediğini söylüyorsun ama kendi düşüncelerinde bile o günden hep kaçıyorsun." Yaşadığımız travmalardan kurtulmak kolay değildi.

"Beni çöz, bunu konuşalım artık." Hatırlamak istemiyor olmam, hatırlamayacağım anlamına gelmiyordu. "Çöz artık beni, anne."

"Bunu benden sen istedin!" diye bana bağırdı. "Ebrar yemek getirmek için gecikmişti ve ruhlara olan açlığın yüzünden bunu yapmamı istedin!" Ne yani, kimseye zarar vermeyeyim diye beni zincirlemesini mi istedim? Hayır, böyle bir şey istediğimi hatırlamıyordum. En son Garez gidince onun verdiği elmayı yemiştim, sonra da kendimi burada bulmuştum. Hatırladıklarım bunlardan ibaretti.

"Gitmemi istemiyorsun." Dudaklarım titrese de bu sefer ağlayamadım. "Beni buraya kapatıp deli ederek yanında tutacaksın!" Günlerdir beni çıldırttığını neden görmüyordu?

"Başına gelen şeylerle bir ilgim yok." Ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi. "Sen hastasın ve ben seni iyileştireceğim. Nefret ettiğin şeyleri

benimsemen ne denli hasta olduğunu kanıtlıyor. Meliz'e bile sevgi duyacak kadar hastasın!"

Mahzenden çıkıp kapıyı üstüme kilitleyince, "Asıl hasta sensin!" diye bağırdım sinirle. "Bizi bu hâle getiren sadece sensin!"

"Anne, gitme!" Ayağa kalkarak kapıya yürüdüm ancak bileklerimdeki zincirin uzunluğu kapıya yetişmiyordu. "Burası çok karanlık!" Dizlerimin üzerine düşünce ağlayarak yumruklarımı yere geçirdim. "Ben karanlıktan çok korkarım..." Kısık fısıltım hıçkırıklarımın arasında kaybolurken bekledim ama benim için dönmedi.

Nefret ettiğim her şeyi hayatımda tutmam ona göre delilikti. Oysaki bana nefreti sevmeyi o öğretmişti! Karanlık beni korkuttuğu için uzun süre karanlıkta kalırsam bu korkudan kurtulacağımı düşünüyordu. Saçmalıktı! Karanlıkta kalmak, ondan daha fazla korkmama neden oluyordu. Artık bu mahzende yaşadıklarımı hatırlayıp daha fazla korkacaktım. Beni zehirlediği için gördüğüm halüsinasyonları aklımı kaçırmama yoruyordu. Bu kadın beni tedavi etmek isterken iyice çıldırtıyordu! Zaten amacı da tedavi etmek değildi.

Şimdi bakınca az önce göremediğim kanı elimde görebiliyordum. O yanımda değilken halüsinasyonların farkında oluyordum. Bende hastalıklı bulduğu her şeyin sebebi oydu.

2005

"Elzem, yakala!" Itır'ın bir anda bana doğru attığı top göğsüme çarpıp yere yuvarlanmıştı. Yağmur yağdığı için bahçe ıslaktı ve çamurlu topu bana fırlatan kardeşim, elbisemin kirlenmesine neden olmuştu.

"Sen ne yaptın, Itır?" Üzülerek daha bu sabah giydiğim kırmızı tişörtüme bakıyordum. "Üzerim kirlendi."

"Şunu keser misin, Bayan Kontrol Delisi." Yine bana taktığı lakabı söyleyerek yanıma gelmişti. "Dokuz yaşındasın, bu yaştaki çocuklar temiz olmaz."

Kısacık saçlarının dağınıklığına ve çamur içinde kalmış kıyafetlerine tiksinerek baktım. "Fidan Hanım'a seni yıkamasını söyleyeceğim. Bir sıçana benziyorsun."

"Ve bu sıçan senin kardeşin."

"Ne yazık ki öyle."

Yere uzanıp çamurda yuvarlanmaya başlayınca tiz bir çığlık attım. "Itır, domuz gibi çamurda yuvarlanarak ne halt ediyorsun?" Beni dinlemeden yüzü dahi çamur olana kadar yuvarlanmaya devam etti. "Kes şunu!" Ona bağırdığımda gülerek daha çok çamura bulandı.

"Ben senin gibi korkak değilim, Elzem. Çocuk olmanın hakkını veriyorum." Ayağa kalkarak yanıma geldi ve bana elini uzattı. "Hadi, birazcık çamur seni öldürmez." Kir içindeki elini tutmamı bekliyor olamazdı, değil mi?

"Üzerimi değiştirmek için odama gidiyorum ve sen de bu davranışın yüzünden cezalısın. Bugün seni ben çalıştıracağım, tüm ödevlerin bitecek." Ona sırtımı döndüğümde kolumdan tutarak beni yere savurdu. Kalçamın üzerine düşünce sinirlenerek bağırdım. "Sabaha kadar ders çalışmanı sağlayacağım!" Ona ceza vermemden rahatsız oluyordu ama ceza almak için elinden geleni yapıyordu!

Kalkmaya yeltendiğimde gülerek üzerime atlayınca beni altında ezdi. "Cezayı kabul ediyorum ama öncesinde kardeşimle biraz oynayacağız." Omuzlarıma bastırarak beni yere sırtüstü düşürdükten sonra karnımın üzerine oturdu. Yerdeki çamurları avuçlayıp yüzüme ve saçlarıma sürünce bağırarak onu itmeye çalıştım.

"Iyy, iğrenç!" Benden güçlü olduğu için onu üzerimden atamıyordum.

"Bunu sen istedin!" Bu sefer onu itmeyi başarmıştım. Üzerine çıkıp onun az önce bana yaptığı şeyi ben de ona yaptım. "Bu nasıl, bataklık canavarı?" Çamuru avuçlayıp onun yüzüne sürünce gülerek benden kurtulmaya çalıştı. "Sen hiç büyümeyeceksin, Itır." Sinirlerimi bozduğu için güldüğüm esnada beni üzerinden attı. Birbirimize çamur fırlatırken onun neşeli gülüşleri beni de güldürüyordu. Farkında olmadan eğlenmeye başlamıştım. Belki de kirlenmek her zaman kötü bir şey değildi.

"Elzem Akay! Bu ne sorumsuzluk!" Anneannemin kızgın sesini duyunca ikimizin de gülüşü kaybolmuştu. Itır'a uymam büyük hataydı. Benim bu tür bir eğlence anlayışım olamazdı.

Kardeşim ve ben yavaşça ayağa kalkarak anneanneme döndük. İkimiz de çamur içinde kalmıştık ama onun kızgın gözleri sadece Itır'ın üzerindeydi. "Sonunda kardeşini de kendine benzettiğin için mutlu musun?" Bir tek Itır'a kızması yanlıştı.

Itır'ın geriye doğru attığı adımı gördüm. "Onu korkutuyorsun, anne." Anneannemin yanında fazla ürkek davranıyordu.

Yüzünü buruşturarak üzerimdeki çamura baktı. "Sana yaptığı bu şeyden sonra korkması da gerekiyor!"

"Yanlışın var anne, benim olduğum yerde kardeşimin korkması gerekmiyor." Küçücük boyumla yürüyüp karşısında durdum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Benim hatamdı, onu çamura iten bendim." Buna inanmadığını biliyordum ama aksini savunacak delili de yoktu.

"Demek senin hatandı." Dudakları kıvrıldığında bu sahte tebessümünün ne anlama geldiğini iyi biliyordum. "Hadi gel, seni temizleyelim." Uzattığı eline yutkunarak bakıyordum ama yanımda Itır olduğu için tebessümüne karşılık vermek zorunda kaldım. Onun gibi sahte bir gülümseme takınıp elini tuttum.

"Gidelim."

Annemin yanında duran kâhyaya döndüm. "Itır'a odasına kadar eşlik edin ve banyo yapmadan odadan çıkmasına izin vermeyin." Bunları söylerken Itır, imrenerek annemin elimi tutan eline bakıyordu. Nasıl bir şeyi arzuladığından haberi bile yoktu.

Konağın güneşi olmak da kolay değildi, herkes karanlığını seninle besliyordu.

Odama girince içeriden kapıyı kilitleyen anneannemi izledim. Sandalyeye çıkarak eteğimi dizlerime kadar topladım. Dolabın üstüne koyduğu ince değneği alması uzun sürmemişti. Kavak ağacından yapılmış bir değnekti ama aslında çok fazla acıtan bir işkence aletiydi. Sırf bu yüzden pantolon veya uzun etek giyerdim çünkü hatalarım için beni cezalandıran çok fazla şey vardı hayatımda. "Onu korumak için yine bana yalan söyledin." Arkama geçtiğinde soluğumu tutmuştum. "Bunu sana yapmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Çıplak bacaklarımın arkasına kamçı gibi değen değnekle inledim. "Bana cevap vermedin, Elzem!" İkinci kez vurdu. "Cevapsız kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Tekrar vurdu, hep vururdu...

"Bana zarar vermekten hoşlanmıyorsun." Darbelerini hafifletsin diye ona duymak istediği şeyi söyledim.

"Bir dersini kaçırdın," dedi ve bacaklarımın arkasına daha şiddetli vurdu. Günün yarısı okulda, kalan yarısı da evde özel hocalardan ders alarak geçiyordu. Kendim için yaptığım hiçbir şey yoktu.

"Telafi edebilirim. Ah!" Her defasında daha sert vurduğu için gözlerimin ardı sızlıyor, dizlerim titriyordu. Tırnaklarımı avuçladığım eteğime geçirip nefes nefese bunun bitmesini bekliyordum. Dizlerim büküldüğü için her an sandalyeden düşebilirdim.

"Hata yaptın, Elzem. Ortada bir hata varsa cezası da olmalı." Bunu o kadar sık söylüyordu ki artık buna inanmaya başlamıştım. Ben ne zaman hata yapsam ya canavar ya da annem beni cezalandırırdı. Demek ki bu dünyanın kuralı buydu: Hatalar cezasız kalmamalıydı.

İleride bunu hayatımın merkezine koyacağımı şimdilerde bilmiyordum.

Acı ve ter içinde kalana kadar bana vurdu. Gözlerim defalarca doldu ama her defasında ağlamamak için dişlerimi sıktım. Nihayet on beş değnek sonrasında durunca daha fazla dayanamadım ve sandalyeden yere düştüm. Beni kucağına alıp banyoya taşıdı ve kıyafetlerimi çıkardı. Hemen sonra da buz gibi suyu açmıştı. Sanırım cezam hâlâ bitmemişti. Çığlık atmamak için ellerimle dudaklarımı kapatırken, burnumdan nefes aldıkça burun deliklerimden garip sesler çıkıyordu.

Anneannem saçlarımı sabunlayıp tüm bedenimi keselerken en çok yara bere içinde bıraktığı dizlerime keseyi bastırıyordu. Kanatmak istercesine yaralarıma sertçe sürtüyordu. O kadar çok titriyordum ki Itır ile oynadığım küçük oyunun bedeli benim için çok ağır olmuştu. Bir daha Itır ne yaparsa yapsın, onunla oynamayacaktım. Ne zaman kardeşime yakın olsam mutlaka kapalı kapılar ardında bunun cezasını çekiyordum.

Kapıdan dışarı çıkınca da bedenimdeki yaraları gizleyip kimsenin tahammül edemediği o Elzem'e dönüşüyordum. Çocuk olmak nasıl bir şeydi, bilmiyordum ama Itır bunu bilerek büyümeliydi. Itır'dan uzak durduğumda anneannem onun canını yakmıyordu. Onun oynayıp şekillendirdiği oyuncak bebeği olduğum sürece Itır güvende olurdu. Suzan Dilzah'ın iyi ve kötü tüm ilgisini üzerimde olduğu müddetçe kardeşim onun için arzuladığım hayatı yaşayabilirdi. Kirlenmekten korkmayan, kafasına eseni yapan özgür bir çocuk olmasını istiyordum.

Yani benim olamadığım her şey...

Banyodan çıktıktan sonra cezam bittiği için anneannemin bana olan öfkesi geçmişti. Beni bir güzel kurulayıp pamuklu pijamalarımı giydirmişti. Şimdi yatağın üzerine oturup kuruladığı saçlarımı tarıyordu. "Benden nefret mi ediyorsun, Elzem?"

Onun önünde oturmuş, saçlarımı taramasını beklerken, "Evet," dedim tereddüt bile etmeden. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki bu bazen beni korkutuyor." Saçlarımı tarayan eli hareketsiz kaldı çünkü bunları duymaktan hoşlanmamıştı.

"Bunu nasıl söylersin? Sen nankör bir çocuksun, Elzem."

"Bağışla beni ama sana yalan söyleyince beni cezalandırıyorsun."

"Hayatında hoşlanmadığın çok fazla şey olacak. Henüz çocuk olduğun için bunu anlayamıyorsun. Nefret ettiğin tek kişi olmayacağım."

"Sorun değil, hepsinden nefret edebilirim."

"Nefret de zayıflıktır, Elzem." Omuzlarımdan tutarak ona dönmemi sağladı. "İnsan, nefret ettiği şeylerden korkar ve kaçar." Kaşlarını belli belirsiz çatarak başını iki yana salladı. "Sen bir korkak olamazsın. Sana nefret ettiğin şeyleri sevmeyi öğreteceğim." Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "İnan bana, bu seni daha güçlü yapacak." Bunları söylerken neden bahsettiğini bile bilmiyordum ama öğreneceğim zaman gelecekti.

O günden sonra anneannemi sevmeyi öğrendim.

O günden sonra sevdiğim her şeyi hayatımdan çıkardım ve geriye bana sadece acı veren şeyler kaldı. Böylece acıyı sevmeyi bile öğrendim. Ama sevdiğim bir şeyi hayatımdan çıkaramadım. Anneannemin benden alamadığı bir tek onlar kalmıştı.

Beyaz güller.

Bölüm 14
Ruhlar Tapınağı

"Ve ben anladım ki yanlış kalplerde
sevgi bile uzun süre saflığını
koruyamazmış."

2006

Gittikçe değişiyordum. Kendimdeki değişikliğin farkındaydım ama bunu yanlış bulmadığım için sorun etmiyordum. Eskisine göre daha katı kuralları olan ve her şeyi kontrol etme arzusuna sahip birine dönüşüyordum. Bu değişim tıpkı bir salgın gibi bedenime yayılıp bana ait her şeyi alıp götürüyordu. Artık aynaya bakınca sadece içimdeki canavarın karanlığını görmüyordum. Aynada kendi yansımamın dışında bir kişi daha vardı: Anneannem. Ona mı dönüşüyordum yoksa o mu beni kendisine benzetiyordu, bilmiyordum ama eski Elzem büyük bir hızla ölüyordu.

Anneannem, bir zamanlar olduğum Elzem'i öldürüyordu ve ben buna seyirci kalıyordum. Canavar onun mezarını kazmış, anneannem ilk toprağını atmıştı ve benden bir zamanlar olduğum kişiyi gömmemi istiyorlardı. Öyle de yapmıştım. Kendi cenazesini kaldıran kişi olmuştum. Şimdilerde dönüştüğüm bu kişi bana bile yabancıydı ama şikâyetçi değildim. Daha az hata yapıp daha az acı çekiyordum. Tüm hataların bir cezası olduğunu bana öğrettikleri için artık hatalar ve cezalara duyarsız değildim.

Bir tek Itır'ı bütün bunlardan muaf tutuyordum. O hata yapsa bile ne benim tarafımdan ne de bana zarar verenler tarafından cezalandırılmalıydı. Itır benim gibi olmamalıydı, hata yapmaktan korkmadan büyümeliydi. Her şeyi düşe kalka öğrenerek olması gerektiği gibi bir hayat yaşamalıydı. Bendeki değişimin en büyük sebebi de buydu çünkü ben ne kadar güçlü olursam o daha çok güvende olurdu. Şu anda Mara ile bahçede top oynuyorlardı. Oturduğum çardakta yüzümdeki tebessümle kardeşimi izliyordum. Neden bu konaktan gitmiyordu ki? Benden uzakta daha mutlu ve güvende olabilirdi.

Babam ve abilerim neden onu yanlarına almak için ısrar etmiyorlardı? Itır'ın buradaki varlığı elimi kolumu bağlıyordu çünkü anneannem, beni onunla tehdit ederek her istediğini yaptırıyordu. Itır'a olan sevgim her geçen gün beni daha fazla incitiyordu.

Topu kaleye göndermek için çok hızlı koştuğundan düştüğünü gördüm. Yaz aylarında olduğumuz için yine askılı atlet ve kısacık bir şort giymişti. Düştüğünde diz kapağı yere sürtündüğü için canı yanmıştı, onunla birlikte benim de içim acıdı. Tam ona koşacaktım ki anneannemin terasta beni izlediğini görünce yeniden ödevlerime döndüm. Itır'a karşı duyduğu nefretin sebebini anlayamıyordum ama bu tavrı hiç hoşuma gitmiyordu. Kardeşime davranış şekli hatalıydı, bence onun da cezalandırılması gerekiyordu.

"Anne!" Aradan sadece on dakika geçmişti ki Mara'nın ağlayan sesini duydum. Başımı kitaplardan kaldırınca bu sefer de Mara'nın yere düştüğünü ve kolunu tuttuğunu gördüm. Itır ise hiç ağlamamıştı. "Anne, çok acıyor!" Küçücük bir yara için feryatlar koparırarak ağlayan kızıl şeytan yine çok abartıyordu. Arada Berna Hanım olmasaydı bu kızı hemen konaktan kovardım. Her fırsatta benimle kavga eden hadsiz biriydi.

Neyse ki kardeşimle daha iyi anlaşıyorlardı.

"Anne, Itır beni yere itti!" Mara ağlayarak bağırırken müdahale etmedim. Hangi sıfatla Itır'a adıyla hitap ederdi? Itır bu konağın hanımlarından biriydi ve Mara ise sadece bir hizmetçinin kızıydı. Kardeşimle oynamasını bile doğru bulmuyordum ama konakta Itır ile oynayacak tek çocuk oydu. Itır'ın oyun arkadaşı olduğu için Mara'ya katlanıyordum.

"Ben mi seni ittim?" Itır yumruklarını sıkarak yerdeki Mara'nın üzerine yürüdü. "Şimdi seni dövdüğümde yalan söylemek neymiş, görürsün!" Bu kadar şiddet yanlısı olması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ona elini bile sürmeyeceksin, Itır." Kalemi masaya bırakıp arkama yaslandım. "Bu kadar oyun yeterli. Eve gir ve sana banyo yaptırması için Fidan Hanım'ı bul."

Kaşlarını sinirle çattı. "Ama bana iftira atıyor, Elzem!"

"Senden açıklama istemedim, içeri gir." Homurdanarak bana ters ters bakmasını sorun etmiyordum. Büyüdükçe ikimiz de değişiyorduk.

Ben daha kontrolcü olurken kardeşim şiddetten zevk alan bir asiye dönüşüyordu. Neyse ki onun bu yanını törpüleyebiliyordum.

Itır konağa gideceği esnada Berna Hanım bahçeye çıktı. Yerde ağlayan kızını görünce, "Mara!" dedi ve ona doğru koştu. Benim annemin aksine kızı için endişelenmiş görünüyordu. Mara'nın yanında diz çöküp onun kolunu tuttu. "Ne oldu sana, canım?" Berna Hanım sadece iyi bir aşçı değil, aynı zamanda Mara için sevgi dolu bir anneydi.

"Itır beni itti, anne," diye ağlayan Mara ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu. Oyun oynarken yaşanan küçük bir kazaydı.

Berna Hanım onları izleyen kardeşime baktı. "Bu doğru mu, Itır Hanım?" Bu kadına en çok bu yüzden saygı duyuyordum çünkü birilerini yargılamadan önce iki tarafı da dinlerdi.

"Yalan söylüyor, Berna teyze. Kendisi bana çarparak düştü. Gerçekten bu sefer ben bir şey yapmadım. Tamam, dün onu dövdüğümü kabul ediyorum ama bugün ona elimi bile sürmedim." Itır'da en çok nefret ettiğim şey de buydu. Konaktaki çalışanlarla fazla samimi olduğu için onlara hep abla, teyze, amca gibi sıfatlar kullanırdı. Bu kimsesiz hisseden birinin kendine bir aile kurma çabası gibi geliyordu. O yalnız bir çocuk olabilirdi ama kimsesiz değildi.

"Sana inanıyorum, canım." Berna Hanım, Itır'a gülümseyip Mara'ya döndü. "Gördün mü, sen yanlış anlamışsın," dedikten sonra eğilip Mara'nın incinen kolunu öptü. "Şimdi geçti mi?" Mara hızlıca başını sallayınca annesi onu kucağına alıp konağa yürüdü. Itır onların arkasından yutkunarak bakıyordu.

Başını eğip dizindeki yaraya bakınca titreyen dudaklarını gördüm. Çocukların canı yanınca sanki annelerinin dudaklarında merhem varmış gibi öpmesini isterlerdi. Anneleri öpünce iyileşeceğini düşünürlerdi. Itır'ın da canı yanmıştı ve ağlayıp *anne* diye sızlanacağı birileri yoktu.

Çimenlerin üzerine otururak kollarını göğsünde birleştirip somurtması içimi acıtmıştı. Anne sevgisine ihtiyaç duyuyordu çünkü bu hiç sahip olmadığımız bir şeydi. Başıma gelecekleri çok iyi bilmeme rağmen dayanamayıp ayağa kalktım. Çardaktan çıkarken terastaki anneannemin beni izlediğini biliyordum. "Surat asınca hiç çekilmiyorsun, küçük huysuz."

Yanına oturduğumda ağlamaklı bir hâli vardı. "Annem neden bizi sevmiyor, Elzem?" Cevabını bilmediğim bir soru sormuştu.

"Annem bizi seviyor, Itır. Sadece zor bir süreçten geçtiği için bizimle yeterince zaman geçiremiyor." Belki de bu inanmak istediğim şeydi.

"Yetişkinler gibi konuşuyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Genelde hep yetişkinler gibi konuşursun." Görmeyi arzuladığı ve gördüğü Elzem arasında çok fark vardı.

Dizindeki yarayı gösterdim. "Acıdı mı?"

Dudakları titreyip kara gözleri doldu. Başını sallayarak, "Çok acıdı," dedi.

Eğilip yaralı dizine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Şimdi nasıl?" Önce dizine baktı, hemen sonra da bana. Duygusal ruh hâli o kadar hızlı değişmişti ki şimdi yüzünde gülücükler vardı.

"Artık acımıyor." Çipil çipil gözleriyle bana bakınca onu kollarımın arasına çektim.

"Hiç acımasın, kardeşim." Ona sımsıkı sarılarak saçlarının tepesine dudaklarımı bastırdım. "Acıdığında senin canın bir yanar ama benimki daha fazla."

Kollarımın arasına uysal bir kedi gibi kıvrılırken yüzünü göğsüme sürttü. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi Elzem?"

"Peki, sen banyo yapmaktan kurtulamayacağını biliyorsun, değil mi Itır? Bekle! Üzerindeki o tozlarla sana sarıldım mı?" diye ciyakladığımda gülerek yanağıma sulu bir öpücük bıraktı.

"Az önce dizlerimin pis olmasını umursamadan yine ve yine yaralarımı öptün. Seni çok seviyorum, Elzem." Yanağıma ikinci kez sulu bir öpücük bıraktıktan sonra konağa doğru koştu.

Elimin tersiyle yanağımı sildikten sonra kaşlarımı çatarak arkasından bağırdım. "Lama gibi yüzümü tükürük içinde bıraktığına inanamıyorum!"

Koşmaya devam ederken yüksek sesle güldü. "Fazla mızıkçısın, sarışın. Korkarım ki on yaşında yaşlılık sendromu geçiren tek kişisin."

"Odana geldiğimde banyo yapmış ol. Seni uslu uslu ders çalışırken görmek istiyorum!" İlkokulda sınıfta kalan tek öğrenci olmayı başarmıştı.

"Banyo yapmaktan ve ders çalışmaktan nefret ediyorum." Bana doğru döndü. "Banyomu sen yaptırırsan ve derslere sen çalıştırırsan kabul ederim." İnatçı bir tutumla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Aksi takdirde bir ay boyunca ne banyo yaparım ne de ders çalışırım!" Bunları söyleyerek konağa girince ofladım. Itır bana yakın olmak için her yolu deniyordu ama terasta kaşlarını çatarak beni izleyen kadından haberi yoktu.

"Yukarı gel, Elzem." Anneannem terastan seslenip içeri girince derin bir nefes aldım. Anlaşılan yine canımı yakacak bir şeyler bulmuştu.

"Allah'ın cezası şirret cadı!" Kısık bir sesle söylenerek konağa yöneldim. "Biraz daha büyüyeyim de seni nasıl huzurevine kapatıyorum!"

Annemden yaratamadığı kusursuz kız çocuğunu benden yaratmaya çalışıyordu. Bana hep, *"Annen gibi zayıf ve aptal olamazsın!"* derdi. Annem ne yapmıştı, bilmiyordum ama kendi kızının yaptığı hatalardan beni korumaya çalışıyordu.

✦

"Annem yine canımı yaktı." Aynadaki yansımama bakarken ağlamayı o kadar çok istiyordum ki... Ama bu bile bana yasaktı.

"Şunlara bak." Boy aynasına sırtımı dönüp eteğimi yukarı kaldırdım. İçim acıyarak ona bacaklarımı gösterdim. Değnek, beyaz tenimde tıpkı bir kamçı gibi izler bırakmıştı.

"Sana niye bunları anlatıyorum ki?" Aynanın karşısında bağdaş kurarak oturdum. "İkiniz de canımı yakıyorsunuz." Ama anneannemin aksine canavar beni dinliyordu. Ruhumda yaşadığı için çektiklerimi biliyor ve beni anlıyordu.

"Kim efendi, kim köle?" Emekleyerek aynaya yaklaşıp kısık bir sesle konuştum. "Bedenim senin kafesin ama senin yüzünden acı çeken benim ve benim acımla acıyan da sensin." Yansımama güldüm. "Çok karışık bir durum, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Bu sorunun cevabını sen de bilmiyorsun." Bizi bir kısır döngüye mahkûm ettikleri için bu sorunun cevabı henüz yoktu.

"Aynanın karşısında ne yapıyorsun?" Anneannemim sesini duyunca gözlerimi aynadan çekmedim.

"Birinin özel alanına girmeden önce haber vermelisin, anne," dediğimde sesim buz gibiydi.

Adım seslerini duydum. "Bana görgü kurallarını öğretme, küçük hanım. Bu konuda bildiğin her şeyi sana ben öğrettim."

"Ve bu seni kötü bir öğretmen yapar." Ayağa kalkarak odama destursuz giren kadına döndüm. "Öğrencisine bir şeyler öğreten bir eğitmen, söylediği şeyleri kendisi yerine getirmiyorsa saygıyı hak etmiyordur." Bana öğrettiği şeyleri kendisi de harfi harfine yapmalıydı.

Odamdaki pencereyi açarken beni dinlediğini sanmıyordum. "Dadın hakkında konuşmalıyız, Elzem. Ona ne yaptın?" İçeriye sızan gün ışığının yansıdığı saçlarını açık bıraktığında daha güzel göründüğünü fark ettim.

"Bu konuyu konuşabiliriz." Yürüyüp odamın kapısını açtım. "Tabii, öncesinde odamdan çıkmalı ve girmek için benden izin almalısın." Bu tavrım karşısında afallamıştı. Onu odadan kovmamı beklemiyordu.

Eliyle şaşkın bir hâlde kendisini gösterdi. "Beni kovuyor musun?"

"Ne haddime!" İçten bir şekilde tebessüm ettim. "Sana unuttuğun kuralları hatırlatıyorum. Senin öğrettiğin şekilde hareket etmem yanlış mı? Bunun için beni suçlayabilir misin?" Meydan okur gibi doğrudan gözlerine baktığımda çok şey söylemek istedi ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Gittikçe hadsiz bir çocuğa dönüşüyorsun! Bu küstahlığın canımı sıkmaya başladı!" Bana küfreder gibi konuşup dışarı çıktı. Bunun için beni cezalandıramazdı çünkü onun bana öğrettiği şekilde hareket ediyordum. *Ondan öğrendiğim şeyleri sadece başkalarına değil, ona da uyguluyordum.*

Bu her defasında onu çıldırtıyordu.

Benden nasıl bir canavar yarattığının farkında bile değildi.

"Girebilir miyim?" Kapının dışında öfke krizleri geçiren kadına gülümsedim.

"Tabii ki anne, sorman hata," dediğimde her an bana tokat atacakmış gibi bakıyordu. Şiddet, hayatımın tam merkezinde olduğu için vursa bile sorun etmezdim.

"Dadımdan bahsediyordun, değil mi?" Odanın bir köşesinde durup sakince konuştum. "Klinikte tedavi olduğunu duydum." Zarifçe sandalyeye oturdum ve çok sevdiğim böğürtlen tabağını önüme çektim. "Bana bakması için tuttuğun kadının bir akıl hastası çıkması seni

üzmüş olmalı. Belki de dadı konusunda daha seçici olmalısın." Detaylıca araştırmadan herkesi konakta işe alırsa olacağı buydu.

"O iyiydi, Elzem." Sırtını duvara yaslayınca hesap soran gözlerini bana dikti. "Seninle tanışmadan önce gayet iyiydi."

"Aslında benimle tanıştıktan sonra da iyiydi." Bir tane daha böğürtlen aldım. "En azından ilk altı ay iyiydi. Peki, daha sonra ona ne oldu dersin?" Böğürtlenleri yerken aldığım lezzetli tat gülümsememi sağladı. Bu meyveyi çok seviyordum.

"Buna sen cevap vereceksin." Neden suçlarcasına bakıyordu, bilmiyordum.

"Ben küçük bir çocuğum, anne." Balkonun cam kapısına bir şey çarpınca ayağa kalktım. "Beni neyle itham ettiğini anlayabilecek yaşta değilim. Belki de daha açık konuşmalısın." Bir çocuk olmama rağmen çocuk gibi davranmaya çalışmak çok garipti.

Yalın ayak yürüyüp balkonun kapısını açtığımda kapıya çarpan şeyin küçük bir kuş olduğunu gördüm. Beyaz bir muhabbet kuşuydu fakat yaralıydı. Eğilip onu yerden aldım, yumuşak tüyleri kan içindeydi. Ruhundaki ölümü ve acıyı soluyordum. Nasıl yaralandığını bilmiyordum ama onu kurtarmak için geç kalındığını biliyordum hatta bundan emindim. Bunu nasıl bildiğim hakkında bir fikrim yoktu, bazen yakınımdaki tüm canlıların ruhlarını soluyordum. En karanlık dürtülerini ruhları ele veriyordu ve ben çoğunlukla yalın ayak gezerken bunu hissediyordum.

Ölüm vardı bu kuşun ruhunda ama yoğun bir acı da vardı. Çok fazla titriyordu, sanki acısını dindirmem için özellikle beni seçmişti. Avucumdaki kuşu hafifçe sıkarak derin nefes aldığımda parmaklarıma bulaşan ışıltılı sıvıyı gördüm. Tıpkı bir sarmaşık gibi gözeneklerimin içine sızınca küçük bir acı hissettim. Anneanneme sırtım dönük olduğu için bunu görmemişti. Kuşun acısını emmiş gibiydim ama böyle bir şey mümkün değildi. Acısı dinince huzurlu bir şekilde avuçlarımda ölmüştü.

Bazen bu tür gariplikler yaşıyordum ama hemen sonra normalleşmek adına kendime unutturuyordum. Anneannem yanıma gelince kuşu benim öldürdüğümü düşündü. Güzel yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. "O kuşu bırakmalısın, Elzem. Artık yaşamıyor. O öldü, sen öldürdün." Son günlerde karşısında tehlikeli bir katil varmış gibi

davranıyordu. Dadımın aklını kaçırması onu böyle düşünmeye itiyordu.

"Hayır, o ölmeyi istedi ve ben sadece gerekeni yaptım." Küçük kuş bunun için bana gelmişti. Acısını alınca ruhu huzur bulduğu için ölmüştü. Bu durumu kendi lehime kullanıp kuşu benim öldürdüğümü düşünmesine izin verdim. Başımı kaldırıp buz gibi gözlerle ona baktım. "Ortada bir hata varsa cezası da olmalı." Ve bu sözlerim endişesini bir tık daha artırdı.

Onu ürküttüğümü biliyordum, bunu çoğu zaman gizlemiyordu. "Bir çocuğa göre fazla büyük sözler bunlar, bazen beni korkutuyorsun." Bir çocuğa bunları aşılayan kendisi değil miydi? Şimdi neden kendi eserinden korkuyordu?

"Ben de anne," dedim iç çekerek. "Ben de bazen çok korkuyorum ama kendimden değil." Ondan korkuyordum, bir de canavardan. Ona kıyasla benim korkularım yersiz değildi.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kısarak aptalı oynamıyor muydu, beni sinir ediyordu. "Elzem, bir şey var, değil mi? Seni böyle değiştiren, çocuk olmaktan çıkaran bir şey var ve benden gizliyorsun." Hiçbir şey gizlediğim yoktu çünkü bana olanların tek suçlusu oydu. Çocuk olmama izin vermeyen kadın, çocuk gibi davranmadığım için başka bir sebep arıyordu.

Hastaydı, gerçekten hastaydı çünkü davranışları normal değildi. "Neden turta yapmıyoruz?" Konuyu değiştirerek tebessüm ettim. "Bahçedeki böğürtlenleri toplayabilirim."

Kuşkulu bakışlarını üzerimden çekmedi. "Sık sık ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun, Elzem?"

Nereye mi? Çalışıyordum!

Yakın korumam Sadık'tan beni çiftlik evine götürmesini istiyordum. Orada yapmaktan nefret ettiğim en iğrenç işleri öğrenmeye çalışıyordum. Zor şartlarda bile hayatta kalacak deneyimim olmalıydı. Her konuda iyi olmak tek arzumdu. Bu konudaki çabalarımı anlamasa da beni destekleyen Sadık sırrımı koruyordu. Neden bulaşıkları yıkamayı öğrenmek istediğimi anlamıyordu. Çamaşır makinesi varken çamaşırları elimde yıkama çabama veya camları silip kıyafetleri ütüleme isteğime anlam veremiyordu. O kadar hırslı bir çocuktum ki daha on yaşımda

kendime yetebilmeyi arzuluyordum. Ne kadar zengin olduğum umurumda bile değildi, her konuda iyi ve becerikli olmalıydım.

Anneannemin hâlâ benden cevap beklediğini görünce yalandan esnedim. "Sanırım uykum geldi, turtayı daha sonra yapsak sorun olur mu?" Bir adım atmıştım ki duraksadım. "Ah, bu arada geceleri uyurken odanın kapısını kilitlemelisin, anne. Dün gece kapın açıktı." Odasının kapısını hep açık bırakıyordu. Bunu doğru bulmuyordum. İçimde karanlık bir ruh varken o kapıyı açık bırakmamalıydı. Tek bir yenilgimle canavar özgür kalabilirdi.

Yüzü kaskatı kesildi. "Kilitlemem için bir sebep mi var?" Yeşil gözlerini şüpheyle kıstı. "Sen dün gece odama mı geldin?" Benden şüphe etmesi gerçekten çok yersizdi. Onu incitmezdim.

"Su içmek için kalktığımda açık olduğunu gördüm." Solgun yüzünü görünce kendimi tutamayıp güldüm. "Tanrım, bu yüzünün hâli de ne, Suzan Hanım? Ah, hayır, seni korkutuyor muyum? On yaşındaki bir çocuk korkutucu olamaz anne, yoksa olabilir mi?" Biraz eğlenmek için alay ettiğimde bu onu kızdırmıştı. Kaşlarını çatmak için fazla beklemedi.

"Derhâl odana git, Elzem!"

Zaten odamdaydım, sadece balkona çıkmıştık. "Bence sen de odana gitmelisin, anne." Yanından geçerek içeri girdim. Ev işlerini öğrenmek için sürekli ortadan kaybolmam ve aklını kaçırmış dadım yüzünden benden şüphe ediyordu.

Pekâlâ, itiraf ediyorum, o kadını delirtmek için fazladan birkaç şey yapmış olabilirim ama bu beni suçlu yapmaz.

2020

İki ay daha geçmişti. Bir suçlu gibi mahzende geçirdiğim koskoca altmış gün daha! Tuvalet ihtiyacım için bahçeye çıkmama izin veriyordu ama zehrin dozunu kaçamayacağım kadar artırarak bunu yapıyordu. Buraya ilk geldiğimde Macit benim için bahçede kabin şeklinde küçük bir tuvalet yapmıştı. Etrafına küçük ve kapalı bir çardak inşa ederek buradaki ruhların şüphelenmemesini sağlamıştı. Ruhlar acıkmadığı için tuvalete gitmek gibi ihtiyaçları da olmuyordu. Ben zehir yüzünden acıdan kıvranırken anneannem koluma girerek beni bahçeye çıkarır,

işim bitince tekrar mahzene indirerek zincirlerdi. İki aydır banyo yapmamıştım ve üzerimde hep aynı kıyafet vardı.

Kustuğum kan, beyaz elbisemde kuruduğu için kendimi kirli ve iğrenç hissediyordum. Mahzende eski bir yatak dışında hiçbir şey yoktu. Ebrar her yemek getirdiğinde anneannem, benimle ilgili farklı yalanlar söyleyerek onu gönderiyordu. Aynı şeyleri Macit ve Takva'ya da yapıyordu. Anneannem usta bir yalancıydı.

Kan kusmaktan hâlsiz düştüğüm için sırtımı duvara yaslamış, boş gözlerle karşımdaki rutubetli duvara bakıyordum. Kulağımda hep Savcı'nın sesi vardı. Beni çağırdığı için onun sesini duyabiliyordum. "Elzem, burada endişeden kafayı yemek üzereyim!" diyen sesi çok sinirli geliyordu. "Nasıl olduğunu merak ediyorum, bana cevap ver!" Anneannem beni buraya kapatmadan önce Takva her gün beni ziyaret edip nasıl olduğumu Savcı'ya anlatırdı. Ama uzun zamandır benden haber alamadığı için Savcı'ya söyleyeceği hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden Savcı beni çok merak ediyordu.

"Neredesin? Bir şey söyle!" En az benim kadar kötü durumda olduğunu tahmin edebiliyordum. Keşke Düşler Gölü'ne gidebilseydim. O zaman sadece sesini duymaz, yüzünü de görürdüm.

Bazen Savcı'nın çağrısına cevap vermeyi çok istiyordum fakat bunu yaptığım an tekrar onun kölesi olurdum. Yeniden birilerine bağlı olmamak için hiçbir çağrıya cevap vermiyordum. Ölü veya diri fark etmiyordu, Ölüler Diyarı'na girdiğim an önceki hayatımda olan tüm anlaşmalar son bulmuştu. Sadece köle ve efendi ilişkilerimdeki bağlar değil, aynı zamanda pusulamdaki mühür de kırılmıştı. Artık Savcı'nın kölesi değildim ve Gediz de benim kölem değildi. Aynı zamanda Ammamet ile olan bağımız da koptuğu için artık o da gerçek anlamda özgürdü.

Ruhlarımızın arasındaki bağ koptuğu için artık onunla birbirimize acıyla bağlı değildik. Dilediği her şeyi yiyebilirdi çünkü Ölüler Diyarı beni aldığında onun üzerindeki lanet kalkmıştı. Kutsal ruhlar beni kaybeden, onu da kazanan ilan ettiği için hak ettiği gibi canavarı özgür bırakmış ve ona yaptıkları laneti bozmuşlardı. Hiç olmazsa ikimizden biri kazanmıştı bu saçma ve ölümcül mücadeleyi. Tüm bağları koparan Ölüler Diyarı'na gelmemdi. Geri dönsem bile o bağlar yeniden eskiye dönmezdi. O yüzden kimsenin çağrısına cevap vermiyordum çünkü

bu beni sonsuza kadar o kişinin kölesi yapardı. Yeni ve kalıcı bir bağ istemiyordum.

"Beni duyduğunu biliyorum, Elzem." Savcı usanmadan neredeyse her gün şansını deniyordu. "Çağrımı yanıtladığın an o yerden çıkıp buraya gelebilirsin." Ama ruh formunda ve onun kölesi olarak.

"Çağrıma karşılık verdiğinde kölem olacağını biliyorum ama bu çok gereksiz bir detay! Daha önce de kölemdin ve ben sana hiç efendilik taslamadım!" Bunu yapmadığını mı sanıyordu?

Kasabadaki karnavalda efendilik otoritesini üzerimde kullanıp bana diz çöktürmüştü! İlerleyen günlerde Savcı ile karşı karşıya gelme durumumuz vardı. Şimdi çağrısına cevap verirsem ve ileride bunu bana karşı kullanırsa? Karşı fikirlerde veya karşı saflarda olduğumuzda irademi elimden alıp beni kontrol etmeye çalışırsa? Her ihtimali değerlendiren bir beynim varken bu ihtimali göz ardı edip onun çağrısını kabul edemezdim. Itır ve anneannemle yaşadığım gibi en sevdiklerim beni sırtımdan hançerlemişken kimseye güvenip ipleri eline veremezdim. Üstelik burada olmamın sebebi bile Savcı'ydı!

Duyduğum adım sesleriyle derin bir nefes aldım. Merdivenden inerek yanıma geldi. "Uzun uzun düşündüm, Elzem." Bir eli neden arkasındaydı? "Ne yaparsam yapayım, hastalığını tedavi edemeyeceğimi anladım." Asıl sorun onun beynindeydi ama bunu anlamak istemiyordu.

Bana içtenlikle gülümsedi. "Seni sonsuza kadar yanımda tutacak bir yol buldum." Yanımda diz çökerken ruhunda soluduğum bu tehlike de neyin nesiydi?

"Anne, sen mümkünse düşünme işini bana bırak..." Cümlemin devamını getirmemi engelleyen şey bir anda arkasından çıkardığı hançeri kalbime doğru savurmasıydı. Bulduğu çözüm beni öldürmek miydi?

Başıma ne geldiyse hep sevdiklerim tarafından geldi.

Mümkünse bir süre kimse beni sevmesin.

Savcı, anneannem ve Itır! Bu üçü beni çok sevdiği için bu hâldeyim.

Son anda bileğini tutarak kalbime doğru yol alan bıçağı durdurmayı başarmıştım. "Anne, dur artık!" Ona bağırdığımda yüzüme attığı tokatla dikkatimi dağıttı. Daha ben ne olduğunu anlamadan bileğini

kurtarıp ikinci kez saldırdı. Keskin bıçak koluma saplanırken bu kadar ileri gideceğini beklemiyordum.

"Sana dur dedim!" Bağırarak onu itip kendimden uzaklaştırdım. Tekrar üzerime atılacağı esnada elimi yere bastırdım. "Ruhunu emmek için sana dokunmama gerek yok!" Parmaklarımın olduğu zeminde çatlaklar oluşmaya başladı. Bu çatlaklar zemini yararak onun ayağının altında durmuştu. Düştüğü yerden ayağını çekmek istediğinde, "Sakın!" diye onu uyardım. "Kıpırdadığın an beslenmeye başlarım. Altı ayın açlığını çekerken beni zorlamanı tavsiye etmem. Seni bir kere öldürdüm, yine yaparım, anne!" Beni öldürmeye teşebbüs edecek kadar aklını kaçıran birine karşı daha fazla sabırlı olamazdım.

Koluma sapladığı bıçak hâlâ dururken kanlar akan kolum çok acıyordu. "Bunu istesen de yapamazsın." Benimle alay ediyordu. "O iblisin kızı söz konusu olmasaydı ilkinde de yapamazdın." Leş gibi olan mahzenin içini gösterdi. "Hani, nerede Itır? Seni katil olmaya teşvik edecek Medusa'nın kızı nerede?" Itır, Medusa'nın ruhunu taşıyor olabilirdi ama annemin rahminde yaşam bulmuştu. Annem ve babamın genlerini taşıdığı için bu, onu benim kardeşim yapmak için fazlasıyla yeterdi.

Saldırmaya hazır bir yılanın sinsiliğiyle bana bakarken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Hayvan eğitmenleri vahşi bir hayvanı nasıl terbiye eder, bilir misin Elzem?"

Umarım bahsettiği eğitmen kendisi ve hayvan dediği de ben değilimdir.

"Lütfen." Alayla konuştum. "Aydınlat beni." Kolumdaki acı dayanılacak gibi değildi.

Gözlerime bakarak sırıttı. "Sirkte çalışan hayvan terbiyecisi, yavru fili kalın bir direğe bağlar. Zavallı hayvan günlerce uğraşır ama kendini bağlı olduğu zincirlerden kurtaramaz." Gözleriyle beni işaret etti. "Aradan yıllar geçer ve yavru fil artık bir yetişkindir. Tüm bu süreçte eğitmeni ona birçok şey öğretmiş ve onu istediği gibi eğitmiştir. Daha sonra eğitmeni koskoca fili ince bir bambu sopasına bağlar ama fil kurtulmak için hiçbir şey yapmaz. Oysaki küçük bir çabayla bağlı olduğu bambu sopasını kırıp özgür kalabilir ama bunu hiç denemez. Peki, neden?"

"Çünkü denemeyi bırakmıştır. Ona aşıladıkları öğrenilmiş çaresizlik yüzünden denediğinde bile bir zamanlar olduğu gibi kurtulamayacağını düşünüyordur."

"Evet." Gözlerime bakarak başını ağır ağır salladı. "Tıpkı senin gibi."

"Beni bir file benzettiğini mi söylüyorsun?" Dayanamayıp güldüm. "Araf'ta verdiğim beş kilonun iki katını sayende Ölüler Diyarı'nda verdim. Bu mahzende artık kaburgalarım bile sayılırken bence fil iyi bir benzetme değil." Burada geçirdiğim altı aylık sürede haddinden fazla zayıflamıştım.

"Hâlâ anlamadın, değil mi?"

"Benim anlayamayacağım bir şey olamaz, anne." Nefes nefese kısık bir sesle konuştum. "Eskiden senden kurtulmak için her şeyi yaptım ama başarısız oldum." Dişlerimi sıkarak çektiğim acıya dayanmaya çalışıyordum. "Şimdiyse her şeyi başaracak kadar güçlüyüm fakat iki aydır bir mahzende olmama rağmen kaçmak için hiçbir şey yapmıyorum." İstesem buradan çoktan kaçmıştım.

Doğa'ya sesimi duyurabilir ve nerede olduğumu Savcı'ya söylemesini isteyebilirdim. Savcı hiç vakit kaybetmeden Takva ve Ebrar'ı buraya göndererek beni kurtarabilirdi. Savcı'nın yardımına gerek kalmadan anneannemin ruhunu emerek de buradan çıkabilirdim. En basitinden tuvalet bahanesiyle dışarı çıktığımızda bağırarak birilerine sesimi duyurur ve yardım isteyebilirdim. Hatta yemek getirmek için gelen Ebrar'ın sesini üst katta duyunca burada gürültü yapıp onun dikkatini çekebilirdim. Evet, ondan kurtulmak için çok fazla seçeneğim vardı.

"Ama yapmadın ve asla yapamayacaksın." Kendini beğenmiş gülümsemesi genişledi. "Çünkü sen henüz bebekken kafanın içinde yer edindim. Bunu çok istediğin hâlde asla benden kurtulamayacaksın. Ben değil, sen bunun olmasına izin vermeyeceksin." Haklıydı, beni daha çocukken zehirlediği için onu kafamdan söküp atmak hiç kolay değildi. Bu benim elimde olan bir şeydi ama bir o kadar da bana bağlı değildi.

Elimi yerden çekerek kolumdaki bıçağı sertçe çıkardım. Dudaklarımdan dökülen iniltiler eşliğinde bıçağı onun önüne attım. "Ama bir konuda yanılıyorsun. Ben burada geçirdiğim günlerde kendimi kurtarmadıysam bunun sebebi üzerimdeki etkin değildi." Şimdi onunla olan göz temasını kesmeyen bendim. "Ne kadar ileri gideceğini görüp

üzerimdeki etkini bitirmek içindi. Hayatımın en korkunç iki ayını yaşattığın için teşekkür ederim." Gözlerinin içine bakıp soğukça gülümsedim. "Bu son olanlar, sana olan takıntımdan beni kurtardı, *anneanne*." Yıllar sonra ilk kez ona *anne* yerine, olması gerektiği gibi *anneanne* demiştim. Herkes haklıydı, o benim annem değildi ve ben yıllarca içimdeki anne özlemini canımı yakan birinde dindirmeye çalışmıştım.

"Elzem..." Tüm kelimeleri tükenmiş gibi susmuştu. Yeşil gözleri titreşiyor, mümkün olsa hüngür hüngür ağlayacak gibi bakıyordu. Ona *anneanne* diye hitap etmemin anlamını iyi bildiği için bu hâldeydi.

Ben onu annem yerine koyup kendi içimde özelleştirmiştim. Her defasında bana acı verse de onu çok sevmiştim. Evet, hiç istemesem de onu öldürmüştüm ama o gün ölen aslında sadece bendim. Anneannemi kendi kafamda öyle bir yere koymuştum ki o bile yıkamamıştı bendeki yerini. Son iki ayda susup yapacaklarını izledim. Her gün bana canımı yakacak zehirler içirdi. İki ayın her günü kan kusarak acılar içinde kıvranmamı izledi. Yetmedi, beni öldürmeye kalkıştı ve bu bendeki yerini yıkmak için yeterliydi. Ben onu öldürmeye mecbur kaldım ama o, beni öldürmeyi bencilliğinden dolayı istiyordu.

Kesik bir soluk aldığımda onun gözlerine bakarken dudaklarıma buruk bir tebessüm kondu. "On yıllık esaret bugün son buldu, anneanne." İkinci kez aynı şekilde hitap etmemle yeşil gözlerinden bir damla gözyaşı aktı.

"Seni bırakamam," diye fısıldadı acıyla. "Bana kalan sadece sensin." Beni yalnızlaştırıp kendisine mahkûm etmek istiyordu. Yıllarca yaptığı gibi. Bir ruhu ağlatabilmiştim.

Elimi kanayan koluma bastırırken gözyaşlarıma direndim. "Bana sadece acı verdin." Dudaklarımdan kan sızarken iç çektim. Bu son yaptığıyla annem olmaktan çıkmıştı. "Annem bir iblise kanacak kadar zayıf biri olduğu için sen, beni kaybettiğin kızının yerine koydun. Annemin yaptığı hataları kendi suçun bildin ve aynı şeyleri tekrar yaşamamak için hayatımı cehenneme çevirdin. Bir çocuk hata yapmaktan korkarak büyürse artık çocuk olmaz, anneanne." Islak gözlerle başımı iki yana salladım. "Sadece yetişkinler yaptıkları şeylerin sonuçlarını düşünürler ama çocuklar ilerisini göremeyecek kadar masumdur. Ben hep ilerisini de gördüm çünkü sen çocuk olmama hiç izin vermedin." Beni mahvetmişti.

"Senin bencilliğin benden her şeyimi aldı." Titreşen kirpiklerimden bir damla yaş yanağıma süzüldü. "Sen ruhumdaki canavardan daha korkunçtun. O mecbur kaldığı için beni kanattı ve kanattıkça kendisi de acı çekti. Fakat sen bencilliğin yüzünden beni kanattın ve acım içini bile yakmadı çünkü bunun gerekli olduğunu düşünüyordun. Benim için asıl canavar hep sendin." O, benim karabasanım olmuştu.

Bu sözlerle ona haksızlık ediyormuşum gibi bakıyordu. Benim için yaptıklarını göremeyecek kadar körmüşüm gibi davranıyordu. Kendisini toparlayıp ayağa kalktığında omuzlarını dikleştirdi. "Bıçakta zehir olduğunu bilmeni isterim. Sana verdiğim diğer zehirlerden daha güçlü ve etkili. Dakikalar içinde öleceksin, Elzem. Dışarıda küçük bir işim var ama döndüğümde ruhun için kapıyı açacağım." Acı çekercesine gözlerini kaçırdı. "Bedenini kimse görmeden arka bahçeye gömeriz." Bunları söyledikten sonra gitti. Beni öldürmeyi aklına koymuştu.

Beni sonsuz bir evrene hapsetmeye kararlıydı. Burada hiç güneş doğmuyordu ki! Hep gri ve karanlıktı. Sırf bu yüzden buradan çıkmalıydım çünkü korktuğum karanlığı sonsuza kadar yaşayamazdım!

Çok değil, sadece birkaç dakika içinde tünelin sonundaki ışığı görür gibi oldum. Kalp atışlarım endişe verici derecede yavaşladığı için artık acı hissetmiyordum. Sadece kolumdaki yara değil, aynı zamanda bedenimdeki zehir de beni sınıra getirmişti. Bir yanım ölüme teslim olmak istiyordu ama diğer yanım geride bıraktığım kişiler için yaşamak istiyordu. Direnmeyi bırakıp kendi kanımın içinde boğulurken hiç istemesem de ölümü bekledim. Vücut ısım gittikçe düştüğü için acılar içinde kıvranarak teslim oldum.

Belki de benim kaderimde sevdiklerimi yeniden görmek yoktu. Gözlerimin önünde kara gözlü, küçük bir kız çocuğunun hayali canlandığında içim acıdı. Zihnimin puslu duvarları arasında sıkışan benliğim mücadele ederken dudaklarımda tek bir isim döküldü. "Itır..."

Seni affettim, kardeşim. Peki, sen de beni affedilecek misin?

Gözlerim kapanmak üzereyken mahzenin kapısı âdeta savrulurcasına içeriye fırladı. Menteşeleri sökülüp duvara çarpan kapının şaşkınlığını yaşarken bilincimi tamamen kaybettim. Kapıyı böyle güçlü bir şekilde kıran anneannem olamazdı. Zaten içeri girmek için de kapıyı kırmasına gerek yoktu çünkü anahtarı vardı.

Sayıklayarak gözlerimi açtığımda kendimi yine o loş mahzende buldum. Ellerimi yere bastırıp ayağa kalkarken neler olduğunu anlayamıyordum. Başımı eğip vücudumu kontrol ettiğimde hâlâ yaşadığımı görüp rahat bir nefes aldım. Bıçaktaki zehir yüzünden ölmem gerekiyordu ama ölmemiştim. Duvarın dibinde duran kırık kapı iyice kafamı karıştırdı. Acıyan boynumu tutarak mahzenden çıktım. Ağzımdaki bu iğrenç tat da neyin nesiydi? Her an kusmamı sağlayacak kadar farklı bir tat vardı dilimde.

Üst kata çıkınca aylar sonra ışığı görmek sinirlerimi bozduğu için neredeyse ağlayacaktım. Tek bir kandilin cılız ışığıyla mahzende geçirdiğim o iki ayı bana kimse unutturamazdı. Anneannem bende büyük bir travma daha bırakmayı başarmıştı.

Kulübenin içine hızlıca göz gezdirince henüz dönmediğini anladım. O gelmeden buradan çıkmalıydım. Kapıya doğru koşarken boynumdaki acıyı tekrar hissedince baskı uyguladığım elimi boynumdan çektim. Parmaklarıma bulaşan kan beni şaşkına çevirince hemen pencereye koştum. Yansımama bakınca kanların beyaz elbiseme akıp kuruduğunu gördüm. Artık kanamıyordu. Koltuğun üzerindeki bezi alıp boynumdaki kan lekesini silip tekrar baktım. Donup kalmıştım. Boynumda diş izleri vardı!

Sanki biri kanımı emmiş gibi boynumda diş izlerinin bıraktığı küçük delikler vardı. Ne yani, bu kahrolası yerde vampirler de mi yaşıyordu? Yansımama dikkatli bakınca dudaklarımın çevresindeki kanı görünce sertçe yutkundum. "Bu da ne demek oluyordu?" Dilimdeki o rahatsız edici tat aslında kan mıydı? Boynumda diş izleri vardı ve dudaklarım da kan içmişim gibi görünüyordu. "Ne oluyor, kendi kendimi mi ısırdım?" diyecek kadar şaşkındım. Ruh emici olmak dışında bir de vampir miydim? Bütün bunların anlamı neydi?

Kendi kanımı içmiş olamazdım çünkü boynumdaki izleri açacak kadar sivri dişlerim yoktu. Geriye bir ihtimal kalıyordu. Biri dişlerini boynuma geçirerek vücudumdaki zehri emmişti ve hemen ardından bana kendi kanını içirmişti. Bana kanını içirmesinin amacı neydi? Tüm bunları düşünmeyi daha sonraya bırakıp hemen kulübeden çıktım. Bahçedeki baltayı alıp tapınağa doğru koşmaya başladım. Bana olanları daha sonra düşünebilirdim, şimdilik önceliğim bu kasvetli yerden çıkmaktı!

Üzerime gökyüzünden küller yağarken elimdeki baltayla sokaklarda yürümeye başladım. Buradaki ruhların şaşkın ve sorgulayıcı bakışları

eşliğinde kendimden emin adımlar atıyordum. Çıplak ayaklarla yere bastıkça küller ayaklarımın altında ezilip ayak tabanlarıma yapışıyordu. Ruhlar kanamazdı ama ben kanlar içinde bir zombiye benziyordum. Herkes benim aslında bir ölü olmadığımı çoktan anlamış olmalıydı, gardiyanlar her an benim için gelebilirdi. Uzun süre burada olmayacağıma göre hiçbir şey umurumda değildi.

Ölüler Diyarı'nda onlarca tapınak olduğu için herkes kendi bölgesine en yakın tapınağa giderdi. Ancak hepsinden daha büyük ve gösterişli bir tapınak vardı. O tapınağa hepimizin gidip dua etmesi zorunluydu. Eğer gitmezsek kendi klanımız tarafından bile dışlanıyorduk. Yıkmam gereken tapınağın o olduğunu biliyordum. Beni gören ruhların şaşkın ve endişeli bakışları altında ilerliyordum. Hiçbiri beni durdurmaya cesaret edemezdi çünkü hepsiyle beslenebilirdim.

Tapınağın bahçesine nefes nefese girdiğimde elimde tuttuğum baltanın sapını sıkıyordum. Devasa bahçede yürürken dua saati olmadığı için tapınağın koruyucu ruhlarından başka kimse yoktu. Bir sarayı andıran tapınağın merdivenini çıkarak giriş kapısının önünde durdum. Çift kanatlı kapıyı bekleyen gardiyanlar yolumu kesti. "O bir ruh değil." Gardiyanlardan biri endişeyle yanındakine döndü. "Muhafızları topla hemen!" Beni durduramazlardı.

"Bence de çağır." Gözlerimi kapatıp açtığımda her şeyi kırmızı görüyordum çünkü gözlerimin yeşili, Oyunbaz kırmızısına dönüşmüştü. "Böylelikle açlığımı hepsiyle dindirebilirim!" Ruhları bana doğru çekilirken son anda kontrolümü sağladım. "Ruhunuzu kâinattan yok etmemi istemiyorsanız çekilin yolumdan!" Kapıları iterek tapınağa girdim. Bu saatten sonra kimse beni durduramazdı! Ben bir tilkiydim, onlarsa birer tavuk!

İçeri girdiğimde o kadar öfkeliydim ki anneannemin bana yaptıklarının acısını tapınakta önüme gelen şeylerden çıkarmaya başladım. Elimdeki baltayla gördüğüm her şeyi parçalıyordum. "Tanrılara saygılarını sun, Elzem." Annemi taklit ederek yan yana duran tanrı büstlerine yaklaştım. "Alın size saygı!" Ateş Tanrısı'nı paramparça ettim. "Bir de putlarınıza mı tapacağım?" Baltayı kaldırıp Tabiat Tanrısı'nın büstüne geçirdim. "Siktirin gidin!" Benim gibi bir hanımefendiye bile küfrettirdikleri için hepsini paramparça edecektim.

"İnanmıyorum hiçbirinize!" Bağırarak baltayı her birine geçirdim. Sonunda beni gerçek anlamda çıldırtmayı başardıkları için sinirden haykırarak elimdeki baltayı savuruyordum.

"Hadi, durdursanıza beni!" Bir heykelin boynuna baltayı geçirip kafasını uçurdum. "Daha kendinizi koruyamıyorsunuz, bana ne yapabilirsiniz ki? Bu arada dua etmek için beni zorla buraya getirdikleri her gün içimden sizlere küfrediyordum!" Son bir yıldır yaşadıklarım nihayet sabrımı taşırdığı için tüm kontrolümü kaybetmiştim. Kınadığım barbarlar gibi elimde bir baltayla gördüğüm her şeyi darmadağın ediyordum.

Ben bu tapınağı yıkarım, arkadaş.

Varsa beni durduracak olan buyursun gelsin!

Yarım Saat Sonra

Nefes nefese kalarak buradaki muhafızların şaşkın bakışları eşliğinde her şeyi yıkıp çoktan parçalamıştım. Ruhların oturduğu minderleri baltalamış, duvardaki tüm portre ve heykelleri kırmıştım. Sarmaşık çiçeklerini koparıp sunakları paramparça etmiştim. Muhafızlar bana bir şey yapamıyorlardı çünkü daha onlar harekete geçmeden ruhlarıyla beslenebileceğimi iyi biliyorlardı. Ben bu kadar öfkeliyken rahat durmaları onların açısından iyi bir şeydi. Şimdi baltanın metal ucu zeminde sürtünürken yarattığım enkazın içinde yürüyordum.

O kadar iyi geldi ki on yıl gençleştim sanki.

Yalın ayak attığım her adım öfkemi daha da körüklüyordu. Kiliseyi andıran tapınakta ilerlerken her adımımla daha güçlü ve yenilmez hissediyordum. Çiçeklerle bezenmiş kürsüye çıkarak yedi ruh ateşine doğru yürüdüm. Yıkmadığım sadece bunlar kalmıştı. Sunaktaki yedi ölümcül günahı temsil eden ateşlere yaklaştım. Bu ateşlerin her biri bir günahın rengindeydi.

Kibir için menekşe moru, kıskançlık için yeşil, öfke için kırmızı, tembellik için turkuaz, açgözlülük için sarı, oburluk için kahverengi ve şehvet için bordo renkli ateşlere bakıyordum. Her bir ateş, temsil ettiği günahın şeklini alan heykellerin birleştirdiği avuçlarında yanıyordu.

Elimdeki baltayı sıkıca tutarak kibir ateşine yaklaştım. Onu avuçlayan kadının heykeli gerçekten de gurur ve kibrin şeklini almıştı. Kendini beğenmiş bir ifadeyle kaldırdığı kaşları, büzdüğü dudakları ve herkese üstten bakan gözleriyle kibri yansıtıyordu. Baltayı kaldırıp kadının öne doğru uzattığı kollarına geçirdim. Menekşe rengindeki ateşi tutan elleri

yere düşünce ateş sönmüştü. Ateş söndüğü an tapınakta meydana gelen sarsıntıyı umursamadım. Deprem etkisi yaratan sarsıntı, her balta darbesiyle büyüyordu.

Böyle devam ederek tam altı heykeli parçalayıp günah ateşini söndürmüştüm. Kırdığım her heykelle sarsıntı büyümüş, tapınak yıkılmaya başlamıştı. Yarılan zemin ve duvarlarda derin çatlaklar oluşmuş, ardından kolonlar birer birer yıkılmaya başlamıştı. Her şey sallanıyor, tavandaki moloz taşları üzerimize düşüyordu. Güçlükle ayakta dururken son heykel olan şehvete yaklaştım. Çırılçıplak heykele doğru baltayı savurmuştum ki "Dur!" diyen güçlü bir ses duydum.

Başımı çevirince yıkılan tapınağa giren Ölüm Gardiyanlarını gördüm. Ebrar da onların arasındaydı. Yaşadığı şaşkınlığı ve dehşet hissini iliklerime kadar soluyordum. "Son ateşi söndürürsen tapınak tamamen yıkılır!" Tüm gardiyanların yüzü pelerinle gizlendiği için onların yüzünü göremiyorum. Bir adım öne çıkan bu gardiyan hem kısa boylu hem de çok yaşlıydı. Sesi genç birini andırmıyordu, ayrıca bir kadındı.

"Benim de istediğim bu zaten. Burayı yıkmak!" Baltayı tekrar havaya kaldırdığımda, "Bunu yaparsan ruhların öfkesini üzerine çekersin!" diye bağırınca güldüm. "Ruhlarınızın canı cehenneme! Bütün tanrılarınızın da canı cehenneme ve sizin de öyle!" diye bağırdım.

Yeter be! Bir yıldır ne bu çektiğim? Başıma ne geldiyse hep onların kutsal ruhları ve tanrıları yüzünden geldi!

Yaşlı kadın yumruklarını sıkarak bana öfke kustu. "Bunun için en ağır şekilde cezalandırılacaksın!" Ciddi olamazdı.

"Öyle mi dersiniz?" Alay ederek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Peki, ödülüm neydi? Yirmi dört yıl boyunca tanrılarınızı kızdıracak hiçbir şey yapmadım. Ruhlarınıza hep saygı duydum ve inançlarınızı yargılamadım. Kimseye zararım olmadı ki benim." O kadar yaralıydım ki gözlerim sızlasa da ağlayamadım.

"Ben iyi biriydim, yaşlı bunak!" Tüm gücümle baltayı sıkarken kaşlarımı çattım. "İnsanlara karşı katıydım ama iyi biriydim. Ruhumda canavara, ensemdeki diğer canavara ve etrafımdaki herkesin kaprislerine rağmen iyi biriydim. Canım çıkana kadar çalıştım! Yıllarca en iyisi olmak için çalıştım ama hepsinden önce iyi bir insan olmak için uğraştım. Ben canımı yakanlara karşı bile iyi biriydim." Kollarımı iki yana açtım. "Peki, tüm bunların karşılığında ne aldım? Ne oldu ödülüm?"

Sıktığım dişlerimin arasından, "İhanet!" diye haykırdım. "Dinmeyen bir acı, hayal kırıklığı ve bolca gözyaşı! Karşıma geçmiş, cezalandırılmam gerektiğini söylüyorsunuz. Peki, neden?" Sinirden gülmeye başlamıştım ama bu gerçek bir gülüş değildi. "Tapınağı yıktığım için mi cezalandırılacağım? Kötü bir şey yaptım ve cezalandırılmam gerekiyor, öyle mi?"

Elimdeki baltayı sıkıca tutarak başımı kaldırdım. "Söyler misiniz bana, öncesinde ne yaptım da cezalandırıldım? Henüz yeni doğmuş bir bebekken cezalandırılmak için ne yapmış olabilirim? Ne yaptım da tanrılarınız beni bir canavarla lanetledi?" Bana bunun cevabını verirse yüzyıl sürse bile yıktığım tüm bu yeri yeniden inşa ederdim. Bana verecek bir cevabı olamazdı.

Herkes hatta yaşlı kadın bile susmuştu. "Herkesin doğuştan hakkı olan hayatı ben neden bedeller ödeyerek hak etmeliydim?" Biri bana bunun cevabını vermeliydi! "Neden tek bir gözyaşı yüzünden yirmi dört yıllık savaşım sonuçsuz kaldı? Tanrılarınızı kızdıracak ne yaptım da bütün bu cezalara maruz kaldım? Hayır, tanrılarınıza inanmıyorum çünkü hiç adil değiller!" Başkalarının yaptığı hataların cezasını neden çektiğimi bana açıklamaları gerekiyordu. Yaşadıklarım hiç adil değildi.

Herhangi bir açıklama duymak için bir süre bekledim ama kimse bana istediğim cevapları vermedi. Daha fazla bekleyecek zamanım olmadığı için yeniden harekete geçtim. "Ruhlarınızı buraya çağırın, aksi takdirde bu tapınağı yıkıp Ölüler Diyarı'nı ortadan kaldırırım! Ruhların barındığı bir evrenin yok olmasını istemiyorsanız çağırın kutsal saydığınız ruhları! Son ateş söndüğünde Ölüler Diyarı tarihe karışır, ölüm denen şeyin varlığı ortadan kalkar!" diye bağırırken şaka yapmıyordum. Evrenin düzenini bozmaya sadece bir adım uzaktaydım.

Beklediğim yanıtları bana vermeyen yaşlı gardiyan, "Ölü olman gerekiyordu," dedi tükürürcesine.

"Ölümle bir sorunum olduğunun nesini anlamıyorsunuz?" Kendimi tutamayıp gülerek berbat hâlimi gösterdim. "Ama gördüğünüz gibi ölüm hiç peşimi bırakmıyor. Şimdi nasıl yapalım bu işi? Önce tapınağı mı yıkmalıyım yoksa zavallı ruhlarınızla mı beslenmeliyim?" Bu kadar aşağılayıcı konuşabildiğimi bilmiyordum. Garipti ama öfkelenince ben olmaktan çıkıyordum. Yirmi dört yıllık hayatımda gerçek anlamda öfkeyi hissettiğim ikinci anımdı. Bunun dışında hep sakin ve soğukkanlı biri olmuştum.

Beni dinlemek istemeyen yaşlı kadının farklı uğraşları vardı. "Ebrar!" Sesi sert ve tehditkârdı. "Kurallara karşı çıktığın için silineceksin!" Hemen onun yaptığını anlamışlardı. "Yaşayan bir Oyunbaz'ı buraya getirdin. Bu hatanın bedelini sadece sen değil, tüm yakınların silinerek ödeyecek!" Ebrar yutkunarak başını eğince soğukkanlı tavrımı bozmadım. Onun için endişelenirsem asıl o zaman bana yardım eden kişinin Ebrar olduğunu kanıtlamış olurdum.

"Evet, her şey onun suçu," dediğimde Ebrar afallayarak bana döndü. Yaşadığı hayal kırıklığını soluyordum çünkü ihanete uğradığını düşünüyordu. "Bence de silinsin hatta tüm gardiyanları silebilirsiniz." Sıkılmış gibi baltanın keskin ucunda parmağımı gezdirdim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bana yardım eden o değildi. Bir Koruyucu vücut ısımı düşürdüğü için aptal gardiyanınız geldiğinde beni ölü sandı. Eğer Muhafızlardan biri gardiyanınıza halüsinasyon göstererek yerdeki bedenimi göstermeseydi baktığı kişinin bir ruh olmadığını anlardı." Abartıyla yüzümü buruşturdum. "Dikkatsizliği için bence de silinmeyi hak ediyor." Bunları söylerken olağanüstü bir rol sergilediğim için hiçbiri Ebrar'ı kurtarmaya çalıştığımı anlamadı.

"Bize ne istediğini söyle!" diyen yaşlı gardiyan Ebrar'ı masum bulmuş olmalıydı ki yeniden bana dönmüştü.

"Buradan çıkmak istiyorum."

"Mümkün değil!"

"O zaman dışarı çıksanız iyi olur çünkü son ateşi de söndürüp burayı tamamen yıkacağım!" Baltayı havaya kaldırdığımda daha ben şehvet heykeline vurmadan tapınağın içini sis kaplamaya başladı. Her yere yayılan sis burada yangın çıkmış gibi içeriyi duman altında bırakmıştı.

Gri sis o kadar yoğundu ki artık hiçbir şey görmüyordum. "Ruhlar teşrif etti." Sisin içinde Ebrar'ın sesini duyunca hepsi susmuştu. "Diz çökerek saygılarınızı sunun!" diyen yaşlı kadının sesini duymuştum. Bu sisin içinden hiçbirini göremiyordum. Ayrıca kimsenin karşısında diz çöküp saygılarımı sunacak değildim. Hiçbiri saygıyı hak etmiyordu.

Bir adım ötesini bile göremezken bir ses duydum. "Ölümden doğan fâni... Elzem Akay." Tam arkamdan bir fısıltı duyunca ürkerek arkamı döndüm. Kimseyi göremiyordum ama tüm ruhların etrafımı sardığını yoğun enerjilerinden hissediyordum. "Tanrıların cennetinden kovulan

bir günahkâr ve bir o kadar da masum." Başka bir ruhun sesiyle kaşlarımı çattım. Bu şeyler sisten faydalanıp etrafımda uçuşuyorlardı.

Daireler çizerek dönerken onları bulmaya çalışıyordum. "Cennet derken?" Alay ederek güldüm. "O çok övündüğünüz tanrılarınızın şu zamana kadar bana yaşattığı tek şey cehennem oldu!" Yirmi dört yıl boyunca bir canavarın işkencelerine katlanmak kendimi cennetteymişim gibi hissettirmemişti.

"Tanrıtanımaz bir günahkâr!"

"Yanlış çünkü inanmadığım sizin tanrılarınız," dedim sakince.

"Silinmeyi hak ediyorsun!" Kaç kişilerdi? Her defasında farklı biri konuşuyordu.

"Hiç durmayın, beklediğiniz kabahat," diye alay ettim. Garipti ama anneannemin bana yaptığı o korkunç şeylerden sonra artık yaşamak da değersizleşmişti.

"Bunu isterdin, değil mi?" Soğukça gülümsedi. "Silinmeyi?" Arkamdaki bir ruh kulağıma doğru fısıldadı. "Ama bu kadar kolay değil, yaşayacaksın." Sinsilik akan gülüşünü duyabiliyordum. "Hem de o kadar uzun yaşayacaksın ki tıpkı diğerleri gibi sen de tanrılardan af dileneceksin. Doğuştan hakkın olan yaşamı senden çaldığımızı söyledin. Herkesten daha uzun bir hayatın olduğunda kendin için iyi bir şey istemediğini daha iyi anlayacaksın. Bugün yaptığın saygısızlığın cezası olarak uzun bir hayat seni bekliyor, Oyunbaz! Tanrıların mabedini yıkmanın bazı sonuçları var!" Neden bahsediyordu?

"Şimdi git!" Âdeta kulağımın dibinde yılan gibi tısladı. "Tanrıların cennetinden ve buradan kovuldun! Seni bekleyen sonsuz hayatında tapınağı yıkmaya kalkışmanın bedelini fazlasıyla çekeceksin!"

"Hey, bekle!" Daha fazla onları dinlemeye dayanamadım. "Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum."

"Tanrıların mabedinden ve Ölüler Diyarı'ndan kovuldun!" Dalga mı geçiyordu benimle? İstediğim zaman giderdim, istediğim zaman ölürdüm, onlara soracak değildim.

"Bu ne biçim bir küfürdür!" Kaşlarımı çatarak sisin içinde onları bulmaya çalıştım. "Sizler beni kovmak gibi bir cürette bulunamazsınız çünkü ilk ben gitmeyi istedim. Kovulmadım, sizin dünyanızın bir vatandaşı olmaktan istifa ettim! Bunu anlamanın nesi zor?" Ne demek *kovuldun*? Ben hayatımda böyle bir küfürle karşılaşmamıştım.

Bir cevap bekledim ama önce etrafımdaki ruhların enerjisi yok oldu, hemen ardından sis dağıldı. Tapınaktaki tüm gardiyanları diz çökmüş bir hâlde buldum. "Affedersiniz." Hafifçe öksürerek onların dikkatini kendi üzerime çektim. "Tehlike geçti, kalkabilirsiniz." Saçlarımı savuran rüzgâr yüzünden ürperdim çünkü altı aydır burada hiç rüzgâr esmemişti. Başımı sol tarafa çevirince portalı benim için açtıklarını gördüm. Gerçekten de beni gönderiyorlardı.

"Ruhlar sana ne söyledi?" Önce yaşlı Gardiyan, sonra diğerleri ayağa kalkmıştı. Sorduğu soru tüm keyfimi kaçırmıştı.

"*Ölüler Diyarı'ndan kovuldun, artık gidebilirsin,* dediler ama onlarla aynı fikirde değilim. Onlar beni kovmadı, ben bu yerin bir ferdi olmaktan istifa ettim."

Bunları söylediğimde Ebrar'ın şaşkın sesini duydum. "Kovuldun mu? Bu daha önce hiç olmamıştı." Oradan bakınca her gün bir yerden kovulan biri gibi mi görünüyordum?

"Onlar beni kovmadı diyorum, nesini anlamıyorsun?" Sinirle kendimi gösterdim. "Kovulmadım çünkü öncesinde ben zaten gitmeyi istemiştim." İkisi arasında çok fark vardı. Bir yerden kovulmayacak kadar seçkin biriyim.

"Ve seni onca yaptığın şeyden sonra rahatsız eden tek şey kovulmuş olman mı?" Sanırım bu ses Garez'e aitti. Neden hepsi yüzünü gizliyordu ki?

"Şunu söylemeyi keser misiniz? Size kovulmadım diyorum!" diye homurdandığımda bana çok kızgın olmalarına rağmen birkaç gardiyanın kısık gülüşlerini duydum.

"Kovulan birini burada istemiyoruz." Yaşlı kadın eliyle yan tarafımdaki geçidi gösterdi. "Cennetimizden kovulduğun için artık burada kalamazsın!"

"Özellikle mi sürekli kovuldun diyorsunuz?" Evet, şu anda takıldığım tek şey buydu. Ben kovulmamıştım, bir nevi buradaki hayatımdan istifa etmiştim.

"Bugün yeterince sorun çıkardın!" Yaşlı Gardiyan *git* dercesine bakıyordu. "Git hadi ve mümkünse uzun süre ölme ki tekrar buraya gelme!"

"Bakın hanımefendi, benden bir belaymışım gibi bahsetmeniz hiç hoşuma gitmiyor..." demiştim ki girdaptan çıkan hortum beni içine çekmeye başladı. "Anneannem!" diye bağırdım geçide direnerek. "O da

tapınağın sırrını biliyor!" Aynı taktiği uygulayarak peşimden gelmesini istemiyordum.

"Git artık!" diye bağırdı yaşlı Gardiyan. "Senden kurtulduktan hemen sonra onun zihninden tapınağa ait bilgileri sileceğiz." Girdap beni içine çektiğinde yaşlı kadının bu sözlerini duymuştum. Benden kurtulmak için bu kadar aceleci olmaları şahsıma büyük hakaretti.

Tekrar ediyorum, kovulmadım, ben istifa ettim!

✶

Kapıdan geçtikten sonrasını hatırlamıyordum. Buz gibi karın içinde yüzüstü yattığım için üşüyordum. Titreyerek gözlerimi açtığımda sol ayak bileğimde keskin bir sızı vardı. Sanki ayak bileğime kor ateş koymuşlar gibi yanıyordu. Ellerimi soğuk kara bastırıp ayağa kalkmaya çalıştım ama omzumdaki ağrı bana hiç yardımcı olmuyordu. Güçlükle oturmayı başarınca beyaz karı kirleten kanı gördüm. Başımı hafif eğince anneannemin bıçakladığı kolumdan akan kanı fark ettim. Portaldan geçerken yaşadığım sarsıntıdan dolayı yeniden kanamaya başlamış olmalıydı.

Ayağa kalktığımda dizlerim titrediği için ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Aşırı kan kaybından her an yeniden ölüp Ölüler Diyarı'na dönebilirdim. Yüzümü buruşturdum. Beni orada istediklerini hiç sanmıyordum. Tapmaktayken yaşadığım öfke ve adrenalin yüzünden omzumdaki yarayı unuttuğum için acı hissetmemiştim fakat şimdi canım çok yanıyordu.

Ormanın içinde olduğumu görünce bir ağaçtan destek alarak ayakta durmaya çalıştım. Etrafıma bakınca gölü gördüm. Gölün mavi suyu, yerdeki karın ışıltısı ve bulutlu olsa da gökyüzündeki canlılığı görünce gülümsedim. "Sonunda özlediğim parlak renkler!" Araf'ı özleyeceğimi hayal bile edemezdim. Aylarca kasvetli bir yerde kalınca insan burayı bile özlüyordu.

İşte, şimdi Elzem Akay gerçek anlamda dönmüştü.

Hiç vakit kaybetmeden enerjimi Meliz'in bana öğrettiği gibi büyüyle gizledim. Savcı ve diğerleri bir süre daha döndüğümü bilmemeliydi. Ölüler Diyarı'nın hep ılık bir havası olurdu fakat Araf'ta kış sürüyordu, bu yüzden çok üşüyordum. Özlemediğim tek şey soğuk havaydı. Bu gölü hatırlıyordum. Burası fânilerin bölgesinde bulunan kulübenin

yakınındaki göldü. Buradaki son günümde Ölümsüzlerin topraklarında kış vardı ve fâniler baharı yaşıyordu.

Fakat şimdi fânilerin bölgesine kış gelmişti. Bu da demek oluyordu ki mevsim değişikliğini görmeyecek kadar uzun süre Ölüler Diyarı'nda kalmıştım. Neredeyse altı ayı bulmuştu!

Eğer fânilerin bölgesinde kış yaşanıyorsa o zaman Ölümsüzlerin topraklarına bahar gelmişti. Önce bir han bulup banyo yapmak, uzun uzun temizlenmek istiyordum. Hemen sonra bir at bulup Sicim'e gitmeliyim. Buradaki son günümde çantamı canavara vermiştim. Benim için onu saklamasını istemiştim çünkü çantanın içinde *Büyü ve Kalkan* kitabı vardı. Ölüler Diyarı'na gitmeden önce Savcı bir büyüyle vücut ısımı düşürüp kalp atışlarımı yavaşlatmış ve vücudumdaki canlılığı soldurmuştu.

Göldeki yansımama baktığımda bile bir zombiye benzediğimi görebiliyordum. *Büyü ve Kalkan* kitabında Savcı'nın bana yaptığı büyüyü nasıl bozacağım yazıyor olmalıydı. Çantamda hâlâ biraz para da vardı. O parayla bir at satın alamazdım ama yeni kıyafetler alabilirdim. Handa temizlenip karnımı doyurduktan hemen sonra vakit kaybetmeden yola çıkacaktım. Meliz beni yeniden karşısında görünce acaba ne tepki verecekti? Hiçbiri Afra'nın vereceği tepkiyle kıyaslanamazdı. *Bekle beni Afra Gevheri, senin için geliyorum!*

Yaralı kolumu tutarak buz gibi karın içinde yürümek çok zordu. Bedenimdeki zehir yok olmuştu ama bıçak yarası hâlâ duruyordu. Haddinden fazla kan kaybetmiştim. Bir an önce tedavi edilmezsem belki de dakikalar içinde ölecektim. Üstelik ayak bileğimdeki acı da hâlâ varlığını koruyordu. Tenime onlarca iğne batıyormuş gibi bileğimin iç tarafında garip bir acı vardı. O kadar kötü durumdaydım ki başımı eğip bakmaya bile hâlim yoktu.

Birkaç adım daha atınca nefes nefese durmak zorunda kaldım. "Ya-yapamam." Daha fazla devam edemiyordum. Bedenimdeki tüm güç tükenmişti.

Daha fazla dayanamazken ağaçların arasından çıkan çıtırtı seslerini duydum. Gelen kişi kimdi, bilmiyordum ama kendimi koruyamayacak kadar kötü durumdaydım. Üşüyordum ama aynı zamanda da terliyordum. Soluk soluğa kalmışken ayakta durmak için kendimi zorluyordum. Korku içinde gelen kişiyi beklerken ağaçların içinden çıkan

devasa yaratığı görünce gözlerim doldu. "Canavar," diye fısıldadım. Daha önce onu gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Aylardır burada benim dönmemi bekliyordu, değil mi? Onunla altı ay önce bu gölün yanında vedalaşmıştık ve şimdi bıraktığım yerdeydi. Kalbim hızlandı. Gittiğim günden beri canavar onu son bıraktığım yerde hep beni beklemişti.

Bir çift kor ateşi andıran gözleri baştan ayağa beni süzdü. Ne kadar zayıfladığımı görünce ateş kızılı gözlerinden lav gibi bir damla yaş akınca ben de ağlamaya başladım. Bir tek onun yanında rahatça ağlayabildiğim için gözyaşlarımı ondan saklamadım. "Çok kötüydü orası." Ona doğru sarsakça bir adım attım. "Ama buradayım ve sen de buradasın. Neden gitmedin?" Oysaki özgür kalmıştı, gitmeliydi.

O kadar iri ve büyüktü ki onun yanında cüce gibi görünüyordum. Yanıma gelip karşımda diz çöktüğünde bile aramızdaki mesafe kapanmamıştı. Üstteki kollarını bana doğru uzatınca ruhundaki özlemi soludum. Beni özlemişti. "Güzel de Canavar'ı çok özledi." Gözyaşları içinde kollarının arasına girdiğimde dört koluyla bana sıkıca sarıldı. Ağaç kabuğunu andıran pütürlü göğsüne sığındığımda sıcacıktı. Beni soğuktan korumak ister gibi sıcak göğsüne çekmişti. Bunu yaparken bile iri kolları canımı yakmaktan korkarcasına nahifçe tutuyordu beni.

Bedenim rahatlayıp gevşerken onun kollarında gözlerimi yumdum. Yaramdan dolayı bilincimi kaybederken ölmekten korkmuyordum çünkü Ammamet'in yanında güvende olduğumu biliyordum. O bir şekilde beni korur ve hayatta tutardı. "Sakla beni, eski dostum." Bunlar, bayılmadan önce ona söylediğim son şeylerdi. "Tamamen iyileşene kadar kimsenin beni bulmasına izin verme."

Elzem Akay'ın dönüşü bu kadar berbat bir hâldeyken olmamalıydı. İyileştikten sonra klanımla birlikte çıkacaktım herkesin karşısına. Araf'taki herkes Gazi ve Oyunbazları geri getiren kişinin ben olduğumu bilecekti. Bir zamanlar helak olan klanın en önünde yürüyecektim. Araf'taki kimse adımı unutmayacaktı.

Ve sen, Afra... Gardını kuşansan iyi edersin.

Bölüm 15
Ölümsüzlük ve Kırmızı Mühür

"Özlemden daha tehlikeli bir duygu tanımıyorum. Her özlediğinde dudaklarından kopan bir iç çekişle kalp bir damla kan kaybederdi. Onun yanında olamazsın ama özlediğin için bir yudum yaşam yitirirsin."

Duzenleme
Ny.ozlem

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bende bir gariplik olduğunu hissediyordum. En son Ammamet'in kollarında bayıldığımda ağır yaralıydım fakat gözlerimi açtığımda kolumdaki yara tamamen kapanmıştı. Bir şifacı olduğum için normalde de yaralarım çok hızlı kapanırdı ancak bugüne kadar hiçbir yara bu kadar kısa sürede iyileşmemişti. Koskoca bıçak yarası birkaç saat içinde nasıl yok olabilirdi? Bunun için en az bir güne ihtiyacım vardı. Bu değişiklik iyiye işaret değildi.

Tapınakta ruhların uzun yaşamla ilgili söyledikleri ve kapanan yara aklıma bir ihtimal getiriyordu. Ancak beni deli gibi korkuttuğu için üzerinde durmak istemiyordum. Düşündüğüm şeyi bana yaptılarsa asıl o zaman hepsinin canına okurdum! Bir ölümsüze dönüşüyor olamazdım.

"Hazır mıyız?" Karşımda oturan canavara bakarak derin bir nefes aldım. Mağaranın içinde otururken sol bacağımı ikimizin göreceği şekilde ortaya uzattım. Eteğimi yukarı sıyırıp bileğime bakmaya korkuyordum. "Bunu yapmadan önce bir şey öğrenmeliyim. Araf'taki insanların dövmesi doğuştan mıydı yoksa kendileri mi yapıyorlardı?"

Hatırladıklarımla kaskatı kesildim. Savcı'ya dövmesini sorduğumda çok uzun zaman önce yaptırdığını söylemişti. Klanlarının simgesi olan dövmeyi henüz çocukken yaptırıyor olmalılardı. Bu durumda endişelenmemeliydim çünkü ben Oyunbazların dövmesini yaptırmamıştım. Kendiliğinden ayak bileğimde oluşacak değildi ya! Üstelik buradaki kimse bir dövmeyle doğmuyordu, hepsi bunu sonradan yaptırıyordu. Rahatlamalı ve sol ayak bileğime bakmalıydım.

Canavarı izlerken onunla göz göze gelince, "Tamam," diyerek ofladım. "Fazla uzatmadan bakalım şuna." Konuşamıyordu ancak gözlerine her baktığımda düşündüğü her şeyi anlıyordum. Aramızdaki bağ

kopmuş olsa da ben neredeyse doğduğum günden beri aynaya bakıp onunla konuşmuştum. İkimizin arasında oluşan bağ tüm lanetlerden daha güçlü olduğu için bir şekilde anlaşabiliyorduk.

"Önce sen bak ve bana güzel haberi ver." Başımı mağaranın tavanına kaldırıp görmekten korktuğum şeyleri kendime yasakladım. Elbisemin eteğini yukarı çekerek sol ayağımı iyice uzattım. "Bir şey yok, değil mi?" Bunu sorarken endişe içindeydim. "Belki de böcek falan beni ısırdığı için bileğim ağrıyordur. Bir şey söylesene artık."

Homurtularını duyunca nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Bu strese daha fazla dayanamayacağım." Tavana bakan gözlerimi sımsıkı kapattım. "Eğer bir dövme varsa bana söylemeden önce derimin o kısmını söküp at. Hemen sonra bana dövme yoktu dersen inanırım." Güler gibi bir ses çıkarınca eteğimi biraz daha yukarı sıyırdım. Bileğimde herhangi bir dövme olmaması için dualar ediyordum. Oyunbazlar, güçlerini en yoğun yalın ayakken hissettikleri için onların dövmesi sol ayak bileklerindeydi. Bu yüzden sol ayak bileğimdeki garip acı beni bu kadar çok endişelendiriyordu.

"Eee?" dedim sabırsızca. "Bir şey var mı?" Gözlerim kapalı hâlde ondan bir cevap bekliyordum.

Çıkardığı keyifli homurtuları iyiye yorup gözlerimi açtım. Bileğime baktığımda gördüğüm pusula dövmesi soluğumu kesmişti. "Olamaz." Kalbim hızlanırken başımı eğerek yakından baktım. Bileğimin iç tarafında kan kırmızısı bir dövme vardı. Diğer tüm klanların dövmesi farklı şekillerde olsa da rengi hep siyah, lacivert veya koyu mavi olurdu. Ancak benim dövmem beyaz tenimde kıpkırmızı bir şekilde dikkat çekiyordu. Pusula sanki kandan mürekkeple özenle çizilmiş gibi göz kamaştırıcıydı. Biraz hayranlık ve bolca korkuyla dövmeye dokundum.

Parmaklarım ürkekçe pusulanın çizgileri üzerinde gezinirken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sıradan bir pusula değildi. Kutup Yıldızı'nı anımsatır gibi dört farklı ucu vardı. Evet, yıldız şeklinde bir pusulaydı. Yıldızın sekiz farklı rotası vardı fakat en belirgin rotalar güney, kuzey, doğu ve batı yönlerindeki uçlardı. Bu dört sivri nokta daha uzun ve daha koyu renkteydi. Gösterdikleri yönlerin Latincesi yazıyordu. Fakat tamamı yerine her yönün sadece baş harfi vardı.

Tanrılara saygısızlık yaptım diye gerçekten lanetlenmiştim!

"Sakinim." Vereceğim tepkiyi merakla izleyen canavara başımı salladım. "Çok sakinim." Yavaşça ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirerek derin bir nefes aldım. "İki dakika içinde dönerim." Saçlarımı omuzlarımdan savurarak mağaranın çıkışına yürüdüm. Son derece sakin bir şekilde dışarı çıktım.

Mağaradan yeterince uzaklaşınca soluğum kesilene kadar bağırarak yerdeki kar kütlesine tekme attım. "Bana bunu yapamazsınız!" Çıldırmış gibi başımı kaldırıp gökyüzüne doğru sinirle bağırıyordum. "İsteğim dışında beni bir ölümsüz yapamazsınız!" Ciddi anlamda bir sinir krizi geçirirken üst üste tekmeler atıyordum. "Kırk yıl içinde yaşlı bir kadına dönüşmezsem tüm tapınaklarınızı ateşe veririm!" Karşımda muhatap alacağım kimseyi bulamamak beni iyice delirtiyordu!

"Duydunuz mu beni?" Yeniden gökyüzüne bakarak boğazımı yırtarcasına bağırdım. "Sizi lanet ruhlar! Ne cüretle bana sormadan beni bir ölümsüz yaparsanız? Ölemem mi sanıyorsunuz? Hatırlatırım, ölümsüzlerin kafası kopunca ve kalbi delik deşik olunca onlar da ölüyor! Kendimi birilerine öldürtmem hiç zor değil! Hadi ama benden bahsediyoruz, herkes beni öldürmek ister!"

Korkuyorum.

Nasıl korkmam ki? Beni ölümsüzlükle lanetlediler.

Artık bir ölümsüzüm.

Sicim/Kızıl Dağlar

Dün Sicim'e doğru yola çıktığım için canavarla yine ayrılmıştık. Çantamı sakladığı yerden alıp bana geri vermişti. Tam tahmin ettiğim gibi büyü kitabında istediğim bilgi vardı. Savcı'nın bana yaptığı büyüyü ortadan kaldırınca kalbim normal ritmine dönmüş, tenim canlılığına kavuşmuş ve vücudumdaki üşüme hissi son bulmuştu. Kasabaya gidip kendim için daha temiz ve kullanışlı kıyafetler almıştım. Bir handa oda kiralayıp yıkandıktan sonra tüm gece deliksiz bir uyku çekmiştim. Ölümsüz olmanın dehşet verici hissinden uyuyarak kurtulmak istemiştim.

Hiçbir şeyden kurtulamamıştım çünkü hâlâ bir ölümsüzdüm. Anneannem olacak ihtiyar cadı beni daha fazla izlemesin diye bugünden itibaren onu düşünmeyi kendime yasaklıyordum. Düşler Gölü'ne

gittiğinde artık orada benimle ilgili şeyleri göremeyecekti. Tamamen yalnız kalmıştı. Beni kapattığı mahzene döndüğünde kaçtığımı görünce suratının alacağı ifadeyi görmek isterdim. Onu düşünmemeye çalışarak atımı hızlandırdım. Handan çıkarken gizlice ahıra girip oradaki atlardan birini çalmıştım. Bunu yapmaktan nefret etmiştim ama başka çarem yoktu, bir ata ihtiyacım vardı.

Nihayet Sicim'in başkenti olan Kızıl Dağlar'a gelmeyi başarmıştım. Dün sabah yola çıkmıştım ve bugün öğlen Sicim'in sınırlarına girmiştim. Atımı koşturmak yerine yoruldukça durup dinlendiğim için yolculuğum bir buçuk gün sürmüştü. Kızıl Dağlar'ı geçtikten sonra Oyunbazların yanında olurdum. Fânilerin bölgesini kaplayan kar, Ölümsüzlerin topraklarına girince bir anda yok olmuştu. Ağaçlar yemyeşildi ve her yerde çiçekler açmıştı. Yerdeki otlar dikkat çekiyor ve kuş cıvıltıları kulağıma doluşuyordu. Etrafta uçuşan rengârenk kelebekler çok güzeldi.

Daha önce Meliz ile buraya geldiğimizde sonbaharın sonlarında olduğumuz için çöl gibi hissettiren bu topraklar, ilkbaharın başlarında olunca yeşil bir vadiyi andırıyordu. Atımı nehir kenarında durdurup su içmesine izin verdim. Daha sonra yerdeki otlarla karnını doyurması için onu bir ağaca bağladım. Çantamı alıp yönümü dağlara çevirince derin bir nefes aldım. Yakında orada olurdum. Dünden beri yolda olduğum için çok yorulmuştum. Biraz dinlendikten sonra yolculuğuma devam ederdim.

Çok fazla terlediğim için nehre yaklaşıp yüzümü yıkamaya başladım. Üçüncü kez avuçlarımı suyla doldurmuştum ki yaklaşan atlıları soludum. Sicim toprakları Koruyucular tarafından fethedildiği için Oyunbazlar, buradaki varlıklarını gizli tutuyordu. Birden fazla at ve insanın ruhunu soluyordum, bunlar Oyunbazlar olamazdı. Ayağa kalkarak kırmızı pelerinin şapkasıyla yüzümü gizledim. Gelenler Koruyucular değildi, soluduğum enerji şu zamana kadar Araf'taki diğer ruhların arasında yer almıyordu. Farklı bir klan daha mı vardı?

Artık bir fâni olmadığım için Oyunbaz enerjimi gizlesem bile lanetlilere özgü yeni bir enerjim olduğunu hatırladım. Muhtemelen hangi klana ait olduğumu soracaklardı. Bir süre daha Oyunbaz kimliğim açığa çıkmamalıydı. Koşarak çalılıkların arkasına geçip gizlendim. Yakalanmadan onların kim olduğuna bakabilirdim. Birkaç dakika saklandığım

yerde hiç kıpırdamadan bekledim. Atların nal sesleri yaklaştığında neredeyse yüz kişilik bir konvoy görüş açıma girdi. Bunlar da kimdi?

Çalıların dikenlerine dikkat ederek biraz daha eğilip gelenleri yakından görmeye çalıştım. Zırhlı askerlerden oluşan büyük bir gruptu ve içlerinden bazıları bayraklarını elinde tuttuğu için kurt sembolü dikkatimi çekmişti. Geldikleri klanın bayrağı griydi ve içinde lacivert bir kurt vardı. Askerleri kontrol edince omuzlarına attıkları kalın kürkleri, örgülü uzun saçlarını ve sakallarını gördüm. Bu adamlar bana izlediğim filmlerdeki Vikingleri hatırlatmıştı. Atları sulamak için buraya gelmiş olmalılar. Her biri atından inip nehre doğru götürüyordu.

"Hâlâ gelmedi, efendim. Onu yalnız bırakmak iyi bir fikir değildi." Askerlerden biri başındaki miğferini çıkarıp bunları söylemişti.

"O nasıldır, bilirsin. Birazdan bize yetişir, dikkat çekmeden Sicim topraklarını keşfetmek istedi." Atını bağlayan bu kişi saçlarını kazıtmış, tepe kısmında bıraktığı saçları ise kalın bir örgü yapmıştı. Sakallarını toplu bir şekilde çenesinde tutan metal bir halka vardı. Yüzüğe benziyordu.

Etrafındaki güzelliği gösterip güldü. "Majestelerinin, Sicim'i Keng topraklarına katmak gibi bir hayali vardı. Koruyucular bizden önce davranmasaydı bu cennet şimdiye bizim olmuştu." Duyduklarımla soluğum kesildi. Bunlar Keng şehrinin askerleriydi! Az önce Sicim'i fethetmekten mi bahsetmişti? Sicim, Araf'taki en uç bölgelerden biriydi. Keng ülkesini ve Araf'ı birbirinden ayıran sınır görevi görüyordu. Keng ülkesindekiler Araf'a sızmak için önce Sicim'den geçmelilerdi ve bu adamlar doğrudan fethetmekten bahsediyorlardı.

Gölün yanındaki askerleri izlemeye o kadar çok dalmıştım ki arkamdan bana yaklaşan ve kılıcını boynuma yaslayan tehlikenin farkına varamadım. "Kimsin sen ve neden askerlerimi gözetliyorsun?" Boynuma kılıcını yaslayan kişinin gür sesini duyunca eğildiğim yerde kıpırdayamadım.

Sesimin titrememesine özen göstererek, "Eğer kılıcınızı boynumdan çekerseniz size kim olduğumu söyleyebilirim," dedim sakince. Ölümsüz olduğumdan beri çok az korktuğumu fark etmiştim.

"Ölmek istemiyorsan sorumu cevapla!" Yüksek sesle konuşunca tüm askerlerin bizi fark etmesine neden oldu. Dikkatli bir şekilde doğrulup ona döndüğümde bile kılıcı boynumdaydı. Askerler koşarak yanımıza

geldiler ve etrafımı sardılar. "Gözetlendiğinizi anlamayacak kadar beceriksiz misiniz?"

Askerlerini azarlayan adamı yüzümü kapatan pelerinin şapkasının altında izliyordum. Neredeyse elli yaşında vardı ama bu fiziksel olarak gösterdiği yaşıydı. Gerçek yaşı çok daha fazla olmalıydı. Aynı zamanda çok dinç ve heybetli görünüyordu. Uzun saçlarını birkaç örgü yaptığı için geniş alnı ortaya çıkmıştı. Kumral saçlarından daha koyu olan sakalları kısaydı. Alnındaki çizgiler bile sert mizacını yansıtırken kalın kaşlarının altından delici gözlerle bana bakıyordu. Kaşlarını çattıkça mavi gözleri koyulaşıyordu. Öyle ki hırçın bir okyanusu andıran gözlerindeki asi dalgaları görür gibiydim. Kemerli burnu ve düz çizgi hâlindeki dudakları onu çok kızdırdığımı gösteriyordu.

Altın sarısı zırhın içinde fazla ürkütücü ama bir o kadar da karizmatik görünüyordu. Ellili yaşlarda gösteriyorsa çok rahat iki yüz yaşında olmalıydı, buna rağmen bakılası biriydi. Yaydığı otorite ve görünüşü kesinlikle onu çirkin biri yapmıyordu. Kılıcı boynumda tutan elinin başparmağında gümüş bir yüzük vardı ve yüzüğün üçgen şeklindeki kehribar taşı hoşuma gitmişti. Askerler onun yanında saygı duruşuna geçmişlerdi. Sabrının sonuna gelmiş gibi kılıcı boynuma biraz daha bastırdı. "Konuş!" Sesi bile beni ürkütürken konuşmak hiç kolay değildi.

"Konuşmakla ilgili bir sıkıntım yok, bayım." Derin bir nefes alarak kendimi cesaretlendirdim. "Ama boynumda bir kılıç varken korktuğumu itiraf etmeliyim." Ellerimi yavaşça kaldırıp pelerinin şapkasını çıkardım. "Kimsiniz, bilmiyorum ama savunmasız bir kadının boynuna kılıcınızı yaslamanız hiç hoş değil." Pelerinin şapkasını çıkarınca yüzümü gören mavi gözlerinden adlandıramadığım bir his geçti. Sesli yutkunuşunu buradaki herkes duymuştu.

Mavilerindeki ifade o kadar hızlı değişmişti ki az önceki kızgınlığından eser yoktu. Yüz hatları gevşediğinde gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Yoğun bakışlarının karşısında rahatsızca yerimde kıpırdandım. Neden böyle baktığını anlayamadığım için bende bir sorun mu var diye başımı eğip kendimi kontrol ettim.

Kıyafetimde herhangi bir sorun bulamamıştım. Açık bej tonlarında uzun bir elbise giymiş, kahverengi bir korse takmıştım. İnce belimi saran korse benim için sütyen görevi gördüğü için korsenin tüm

bağcıklarını göğüslerimin altında sıkıca bağlamıştım. Uzun elbise, ayak bileklerime kadar uzanıyordu. Ölüler Diyarı'nın kirinden arınmak için banyo yaptıktan sonra saçlarımı tarayarak açık bırakmıştım. Sarı saçlarımın arasına taktığım küçük çiçekli tokaları da kendime yakıştırmıştım. Aynada kendime bakınca kirlerden arınmış ve âdeta yeniden doğmuş bir kadın görmüştüm.

Ölümsüz olmak sadece fiziksel olarak beni güçlü kılmamıştı, aynı zamanda solgun tenime bambaşka bir güzellik katmıştı. Ölüler Diyarı'nda kuruyan tenime farklı bir canlılık gelmişti. Gözlerimin yeşili daha koyuydu ve saçlarımın sarısı, güneşi bile kıskandıracak bir renge ulaşmıştı. Ölümsüz olunca kemik torbasına dönen bedenim tek bir günde dolgunlaşmıştı. Vücudumdaki kıvrımlar eskisinden daha göz alıcıydı. İnce bel, dik göğüsler ve yuvarlak kalçalar. Artık eskisinden daha fazla ilgi çekici göründüğümü biliyordum.

Ölüler Diyarı'nda sönen güzelliğim, ölümsüz olunca iki katıyla bana dönmüştü. Fiziksel olarak da çok enerjik ve dinç hissediyordum. Çıplak ayaklarla artık ruhların kokusunu daha uzun mesafeden soluyordum. Ölümsüz olmanın faydalarını şimdiden görmeye başlamıştım ama hâlâ bunu bir ödül olarak görmüyordum. Bir yolunu bulup yeniden ölümlü olmalıydım. Sevdiklerim gözlerimin önünde yaşlanıp ölürken ben hep genç kalamazdım! Gerçi Itır da ölümsüzdü. Anlaşılan birbirimizden asla kurtulamayacaktık çünkü hep istediği gibi ikimizi bekleyen koskoca bir sonsuzluk vardı.

Kırmızı pelerinimin şapkasını çıkardığımdan beri nefes dahi almadan baştan ayağa beni izleyen adam büyülenmiş gibi bakıyordu. Yaşlı ya da genç fark etmeksizin erkeklerin beni görünce benzer tepkiler vermesine alışkındım ama bu biraz fazlaydı. Böylesine yoğun bakması beni rahatsız etmeye başlamıştı. Artık beni bir tehdit olarak görmüyor olmalıydı ki boynumdaki kılıcını çekti. Ona bunu yaptıran şey, aynı beğeni dolu gözlerle etrafımızdaki askerlerin de bana bakmasıydı.

Adamlarının bakışlarından hoşlanmamış olmalıydı ki kaşlarını belli belirsiz çatarak onlara döndü. Tüm askerler hemen başını eğmişti. Yönünü tekrar bana çevirdiğinde sert tutumu biraz kırıldı. "Kimsin sen, hatun?" Sesi şimdi daha yumuşak ve ürkütmekten korkar gibiydi.

İçimden bir ses bu adamdan derhâl uzaklaşmam gerektiğini söylüyor.

Arkaya doğru bir adım atarak aramıza biraz mesafe koydum. "Beni yanlış anladınız lordum, maksadım sizi gözetlemek değildi." Biraz ilerideki atımı gösterdim. "Burada dinlenmek istedim lakin sesleri duyunca korktum ve saklanma gereği duydum." Gayet kibar bir dille kendimi ifade etmiştim lakin gözlerindeki şüphe hâlâ yerini koruyordu. Bu tür adamlar tüm hayatlarını savaşlarda geçirdiği için fazla şüpheci olurdu. Casus olma ihtimalimi göz ardı edeceklerini sanmıyorum.

"Sizler Keng askerlerisiniz, değil mi?" Kolay kolay gitmeme izin vermeyeceklerini anlayınca ben de kurtulmak için farklı bir yol bulmuştum.

"Evet," derken bakışlarında beni rahatsız eden bir şeyler vardı. "Askerlerimi gözetlemekteki maksadın nedir?" Bana bakışlarından anladığım kadarıyla artık bununla ilgilenmiyordu ama hemen gitmeyeyim diye sorularla beni oyalıyordu.

"Demek Keng askerlerisiniz." Başımı usulca salladım. "Peki, kralı tanıyor musunuz?" Eğer iyi bir rol sergilersem birazdan hepsinden kurtulabilirdim.

"Çok iyi tanırım."

"Müstakbel nişanlısı Afra'yı da tanır mısınız?"

Tam cevap verecekti ki duraksadı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamak istercesine bakışları kısılmıştı. "Hayır," dediğinde düz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Kralın nişanlısını tanımıyorum."

"Daha önce hiç görmediniz mi?"

"Kral dışında çok az kişi onu görmüştür ve ben onlardan biri değilim." Bu cevap karşısındaki memnuniyetimi gizlemeye çalıştım. "Ya siz?" Askerlere döndüğümde hepsi cevap vermek için karşımdaki adama bakıyordu. Gözleriyle konuşuyor olmalılardı ki bir süre sonra, "Müstakbel kraliçemizi henüz görmedik," demişlerdi. Güzel.

"Artık görüyorsunuz." Omuzlarımı dikleştirip saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Ben Afra Gevheri ve eminim ki beni burada alıkoymanız majestelerinin hoşuna gitmeyecektir." Nasıl olsa hiçbiri daha önce o illet kadını görmemişti. Neden onun yerine geçip kendimi bu durumdan kurtarmayacaktım ki?

Söylediklerim askerlerin şaşkınca birbirlerine bakmasına neden oldu. Karşımdaki adamı kısa bir an bozguna uğratmıştım ama kendini

çok hızlı toparladı. Mavi gözlerinin ardında iğneleyici bir şeyler belirdi. "Demek gelecekteki kraliçemiz Afra sensin, öyle mi?" Bakışlarından muzırlık akarken dudağının köşesi kıvrıldı, gülüşünü saklamak için yanaklarının içini dişledi.

"Bana inanmıyor musunuz?" Soğukkanlı olup ona doğru bir adım attım. "Beni yalancı olmakla mı suçluyorsunuz, lordum?"

"Ne haddime, majesteleri." Yumruğunu göğsüne bastırıp hafifçe önümde eğilirken yanındaki askerler şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Müstakbel kraliçemize saygısızlık yaptıysam bağışlayın." Ondan gördüğüm saygı ve nezaket karşısında Afra'nın yerinde olmadığım için çıldırıyordum. Tüm bu ilgi sahte kraliçe içindi ama ben gerçek bir kraliçe olmayı hak ediyordum.

Adam doğrulunca askerlere kısa bir bakış attı. "Ne duruyorsunuz, majestelerine saygılarınızı sunun." Zavallı askerler şoke olmuş bir hâlde önce birbirlerine baktılar, daha sonra da bana selamlarını sundular.

"Az önce olanlardan nişanlıma bahsetmeyeceğim." Gitmek için arkaya doğru küçük bir adım attım. "Şimdi izninizle." Afra'nm varlığı kırk yılın başında bir işime yaramıştı.

Uzaklaşmak için onlara sırtımı dönmüştüm ki "Bir dakika," diyerek beni durdurdu. Yanıma geldiğinde ruhundaki sinsilikle karşımda durdu. Birazdan söyleyeceği şey onu çok eğlendirecekmiş gibi bakışları muzipti. "Keng Kralı Hazer şu anda Elümhan'da olmalı." Beni gösterdi. "Majestelerinin nişanlısının başına bir iş gelmeden onu Elümhan'a götürmeyi kendime borç bilirim. Bizimle birlikte Azınlıkların kalesine geliyorsunuz." Şaka yapıyor olmalıydı! Beni Afra ve diğerlerinin olduğu bir yere götüremezdi!

"Davetinizi reddetmek zorunda kalacağım." Çenemi yukarı kaldırıp ona gülümsemeye çalıştım. "Gitmem gereken farklı bir yer var."

"Ve orası da kralın bulunduğu yer." İtiraz kabul etmeyen bir hâli vardı. "Kral bekletilmekten hoşlanmaz ve şansa bakın ki sizi, Elümhan'a giderken bulduk." Çok eğleniyor gibiydi.

"Majestelerine gün içinde orada olacağımı iletin lütfen." Oraya gidemezdim! Kral beni görünce askerlerini kandırdığım için kellemi altın bir tepside nişanlısına düğün hediyesi olarak sunardı!

Karşımda dağ gibi durup gitmeme izin vermeyen adam, "Üzgünüm, kraliçem ama işimi yapmak zorundayım," dedi oldukça saygılı bir sesle. "Benimle geliyorsunuz." Bunları söylerken beğeni dolu gözlerle beni izlemesi normal miydi? Bu sahiplenici bakışları hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ama..."

"Ama ne?" Beni sorguya çeker gibi tek kaşını yukarı kaldırdı. "Kralın karşısına çıkmaya tereddüt ettiğinizi görüyorum. Yoksa gizlediğiniz bir şey mi var? Belki de Afra değilsinizdir." Elini, kemerindeki kılıcın topuzuna koydu. Bu açık bir tehditti. "Umarım yanılıyorumdur çünkü bir Keng askerini kandırmak ölümle sonlanır." Titreyerek yutkundum. Beni korkuttuğunu görünce elini hemen kılıcından çekmişti. Garipti ama beni ürkütmekten çekinir gibiydi. Sanki bunu yaparsa kaçıp gitmemden endişe duyuyordu.

Kaçmanın yollarını ararken gözlerim arkasındaki askerleri bulunca omuzlarım düştü. Kendimi düşürdüğüm bu duruma inanamıyordum. Titremelerimi gören adam, bunun sebebinin askerler olduğunu düşündü. "Sizi korkutuyorlar mı? Bu yüzden mi konuşmaktan çekiniyorsunuz?" Cevap bile vermemi beklemeden askerlere dönüp, "Uzaklaşın," dedikten sonra bana yaklaştı. "Nehir kenarında küçük bir gezinti için bana ayıracak vaktiniz var mı? Siz hazır olunca yola çıkabiliriz." Bana karşı fazlasıyla anlayışlı ve samimiydi. Yanlış bir şey yaparak beni korkutmaktan çekiniyordu.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." Teklifini reddettiğimde bu hoşuna gitmemiş olmalıydı ki kaşlarını çattı. Bu hâli beni daha fazla korkuttuğu için bir adım geri gittiğimde hemen bakışları yumuşadı.

"Bir kadını nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum, açıkçası buna hiç gerek duymadım." Bunu itiraf ederken istediği her kadın ayağına geliyormuş gibi bir hâli vardı. "Ama sen karşımda tıpkı bir su perisi gibi ürkekçe dururken bana bildiklerimi de unutturuyorsun."

Alaycı bir ifadeyle kollarımı göğsümde birleştirdim. "Kralın nişanlısına *sen* diye hitap etmeniz ne kadar doğru?"

Komik bir şey söylemişim gibi gülmemeye çalıştı. "Haklısınız, affedin *majesteleri.*" Son kısmı söylerken tıpkı bakışları gibi sesi de iğneleyiciydi.

Kaçmama izin vermeden aramızdaki mesafeyi hızlıca kapatıp elimi tuttu. Rızam dışında elimi kolundan geçirerek yürümem için beni zorladı. Beni taciz eden o değilmiş gibi, "Buraları iyi biliyor olmalısınız," dedi sakince. "Neden bana biraz etrafı gezdirmiyorsunuz?" Eğer gerçekten kralın nişanlısı olsaydım o zaman ona haddini bildirirdim. Kralın komutanlarından biri resmen bana asılıyordu!

Beni yürümeye zorladığında askerler arada belli bir mesafe bırakarak bizi takip ediyordu. "Hep böyle suskun musunuz?" Başını çevirip bana bakınca surat asmamak için kendimi zor tuttuğumu gördü.

"Yabancıların yanında evet," dedim sıkkın bir sesle.

"Peki ya sevdiklerinizin yanında?" diye sordu. Suyun sesi bana huzur verirken sevdiğim insanların özlemiyle iç çektim.

"Onların yanında da çoğu zaman suskunumdur. Gereksiz yere cümle kurmak hoşuma gitmiyor." Bu yalan değildi çünkü boş konuşmazdım ve boş konuşanlara da uzun süre tahammül edemezdim.

"Peki, ne hoşunuza gider?" Atıma atlayıp Sicim'deki zindanlara gitmek hoşuma giderdi mesela.

"Böyle sorunca aklıma bir şey gelmedi."

Güldü. "Mücevherler?" Neden *evet* dersem önüme bir servet yığacakmış gibi bakıyordu ki! Gitmek istiyordum ben artık.

"Pek değil."

Üzerimdeki kıyafetleri süzdü. "Sanırım buldum, her kadın gibi güzel kıyafetler?"

"Pek değil." Kolundaki elimi çekmemek için kendimi zor tutarken bakışlarına karşılık verdim. "Benim sevdiğim ve arzuladığım tek şey güç." Bu konuda dürüst olmuştum. "Araf'ta ve birçok yerde erkek egemenliği var ama burada daha fazla. Buradakiler beni aşağıladı, berbat işlerde çalıştırdı ve küçümsediler. Hepsinin intikamını en ağır şekilde almak istediğim için arzuladığım ve beni mutlu edecek tek şey güç. Nahif ve kırılgan biri olabilirim ama her şeyden önce ben bir kadınım ve kadınlar kendilerine yapılanları asla unutmazlar." Ben birilerine boyun eğmek için yıllarca kendimi eğitmemiştim!

"Araf'taki her kadının güç tutkusu vardır." Küçümsercesine güldü. "Güç istiyorsanız adımlarınızı doğru ve daha sağlam atmalısınız."

"Öyle mi?" Durduğumda o da durdu ve ben gözlerinin içine bakarak ona doğru bir adım attım. "Sizce adımlarımı doğru şekilde atmıyor muyum?"

Ona üstünlük taslayacağım diye neden ona doğru adım atmıştım ki? Umarım onda yanlış bir izlenim yaratmazdım. Önce ona doğru attığım adımıma baktı ve hemen sonra gözlerindeki duygu karmaşasıyla bakışlarını bana çevirdi. "Belki de asıl şimdi doğru adımlar atmaya başlamışsınızdır." Olamaz, yanlış anlamıştı işte. Korktuğum tam olarak buydu: Yanlış mesaj vermek.

"Gerçekten artık gitmeliyim." İyice panik olduğum için gitmeye yeltendiğim sırada tebessüm ederek konuştu:

"Gökkuşağı gülü gibisiniz kraliçem, konuştukça rengârenk açıyorsunuz. Daha yeni yeni açılırken benden kaçmayı bırakın." Ama kaçılmayacak gibi değildi ki. Bıraksam şuracıkta nikâh kıyacakmış gibi davranıyordu. Ayrıca kraliçesiyle flört ettiğinin farkında mıydı?

"Gökkuşağı gülü mü?"

Beni yeniden yürümeye teşvik ederken başım salladı. "Sadece Keng Kralı'nın sarayında yetişen çok ender bir gül. Her katmanı farklı bir renktedir ve on yılda sadece bir kez çiçek açar." İşte, şimdi merakımı cezbetmişti. Rengârenk bir gül ha? Daha önce ne duymuştum ne de görmüştüm.

"İyi ki Keng'de yaşamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü saraya gizlice girip o gülü kendim için alabilirdim," dediğimde yüksek sesle gülmeye başladı.

"Kralın sizi infaz etmesinden korkmuyor musunuz? Kral Hazer'in acımasızlığını duymamış olamazsınız." Eğlenmeye başlamıştı.

"Bence kral, nişanlısına karşı acımasız olamaz." Yanından geçtiğimiz söğüt ağacına doğru yürüdüm. "Yoksa bana kıyacak kadar acımasız olur mu?" Başımı çevirip ona baktığımda beni izlerken iç çekti. Sarı saçlarıma taktığım küçük çiçekler, elbisemin üzerindeki kırmızı pelerinim ve ürkek tavırlarımla onu etkilediğimin farkındaydım.

"Siz böylesine peri kızı gibi ışık saçarken mi?" dedi büyülenmiş gibi. "Hiç sanmıyorum."

"Dikkat edin, lordum." Geriye doğru adımlar atarken onu uyardım. "Kraliçeye olan bu sözleriniz yanlış anlaşılabilir ve bunlar kralın kulağına giderse hayatınızdan olabilirsiniz." Acaba gerçek Afra'yı görseydi ona karşı da böyle ilgili olur muydu? Belki de kraliçelerle yasak aşk yaşamak gibi kötü alışkanlıkları vardı.

Gülüşüne engel olamadı. "Uyarınızı ciddiye alacağımdan emin olabilirsiniz." Ruhunda soluduğum bu mutluluğu neye yormam gerektiğini bilmiyordum. Burada yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Söğüt ağacının dalına uzanıp sarmaşık çiçeğini koparmak istedim ama boyum yetişmedi. Parmak uçlarımda yükselip ikinci kez uzandığımda, "İzin verin," diyerek beni durdurdu. Uzun boyunun avantajını kullanıp benim için pembe çiçeği kopardı. "Sever misiniz?" Elindeki çiçeğe bakarken neyi sevip sevmediğimle yakından ilgileniyor gibiydi.

"Evet." Bana uzattığı çiçeği alıp yürümeye başladım. "Bu da ne?" Söğüt ağacının kökünde açan iki yapraklı çiçeğe uzandım.

"Bekle, dokunma ona!" Daha o beni engelleyemeden yerdeki çiçeği kopardım. Çiçeğin yeşil yapraklarındaki çiy damlası gibi olan kabarcıklar elime damlayınca, "Ah!" diye bir inilti dudaklarımda döküldü.

Avucumdaki çiçeği sertçe alıp yere attı. Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Neden söz dinlemezsin ki? Zehirliydi!" Şimdi neden elimin bu kadar acıdığını anlıyordum.

Avuç içimdeki kızarıklığa baktım. "Üzgünüm ama çok güzeldi." Bileğimi tutarak telaşlı bir şekilde beni nehre doğru çekti.

"Güzel olan her şey genelde zehirlidir." Diz çökmemi sağladıktan sonra elimi nehrin suyunda yıkadı. Elimi yıkarken omzunun üzerinden kısa bir an bana baktığında bakışlarında yatan imayı sezmiştim. "Tıpkı senin gibi."

"Sizce ben zehirli miyim?" Elimi dikkatli bir şekilde yıkarken temas eden ellerimiz açlığımı tetikliyordu. Altı aydır ruhlarla beslenmiyordum ve eldivenlerin çantamda olması çok kötüydü.

"Öyle olmadığınızı söyleyebilir misiniz?" Bana baktığında arkamdan esen rüzgârdan dolayı saçlarım onun yüzüne doğru savruluyordu. Saçlarımın kokusunu solumak ister gibi derin bir nefes almıştı. "Çok gençsin." Kendisini beni izlemeye kaptırdığı için bunları sesli

söylediğinin farkında değildi. "Neden bu kadar genç ve güzel olmak zorundasın ki?" Bu da neydi şimdi?

Sanki hipnoz olmuş gibi elini uzatıp yüzüme dokundu. "Sen gerçekten var mısın?" Kılıç tutmaktan nasır tutmuş parmakları ürkütmekten sakınır gibi yüzümde gezindi. "Yoksa..." diye mırıldandı ve gölü gösterdi. "Kâinattaki tüm erkeklerin düşlerini süsleyen bir su perisi misin?" Üçüncü kez bana peri dediğine göre beni gerçekten öyle sanıyordu.

"Konuş," diye fısıldadığında sesi yumuşacıktı. "İçimden bir ses ele avuca sığmaz biri olduğunu söylüyor." Parmakları dudaklarıma sürtününce ruhundaki arzuyu soludum. "Konuş ve bana kendinden bahset." Beni öpmeyi deli gibi arzuluyordu!

"Konuşacağım tek kişi sadece gelecekteki eşim, yani majesteleri olabilir." Bu bahanenin arkasına sığınarak hemen ondan uzaklaştım. "Bende beğendiğiniz her şeyin tek sahibi kraldır. Sizi uyarıyorum, hareketlerinize dikkat edin!"

En sonunda dayanamayıp sert bir dille onu uyarmıştım. Ayağa kalktığında ona kızmama rağmen keyifli ifadesinde değişen bir şey olmamıştı. Aksine söylediklerim hoşuna gitmiş gibi gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Haklısın." Açık bir imayla baştan ayağa inceledi. "Kraldan başka hiçbir erkek böylesine bir güzelliğe sahip olmamalı." Kafamı karıştıracak kadar garip davranıyordu. *Haklısın* diyordu ama emrinde olduğu kralın nişanlısından gözlerini ayırmıyordu.

"Efendim, bir sorun var." Askerlerden biri ona seslenince beni uyarıp, "Burada bekle," dedikten sonra adamlarının yanına gitti. Sonunda rahat bir nefes almıştım. Tabii ki beklemeyecektim. Ondan kurtulmak için elime geçen şansı heba edecek değildim.

"Onun yanına gidin ve kaçmasına sakın izin vermeyin." Askerlerinin yanına giderken verdiği emirle iki adamı bana doğru yürümeye başladı. Afra'nın yerine geçmek hayatımda verdiğim en kötü karar olabilirdi.

Daha askerler bana yetişmeden hemen elbisemin eteklerini tutup koşmaya başladım. "Dur!" Arkamdaki askerlerin sesini duyunca daha da hızlandım. Hemen ata binip onlardan uzaklaşmaya başladım. Atı dörtnala koşturduğumda arkamda o adamın sesini duydum.

"Kaçmasına izin verirseniz hepiniz kendinizi ölü sayın!" Âdeta kükreyerek bağırmıştı.

Başımı çevirince tüm askerlerin atlarına doğru koştuğunu gördüm. Ve o çoktan atına binmiş, son sürat peşimden geliyordu. Önüme dönüp kısık bir sesle söylenmeye başladım: "Böylesi hep beni bulur zaten!" O herif ilk kez gördüğü bir kadına tutulacak kadar hastaydı! İlk görüşte aşka inanıyordum çünkü daha Savcı'yı görür görmez ona vurulmuştum ama ben Savcı'yı bu kadar kovalamamıştım. Kimi kandırıyordum, ben de ilk günlerde onun peşinden az koşmamıştım!

Umarım bu adamın kararlılık seviyesi benim gibi değildir çünkü ben eminde sonunda istediğim kişiye sahip olmuştum.

"Ruh hastası, manyak herif!" Sinirle yerdeki taşlara tekme attım. Saatlerdir izimi kaybettireceğim diye canım çıkmıştı. Onun yüzünden güneş batmıştı ve her an karanlık çökebilirdi.

Zindanlara açılan dağa ulaşmam çok zamanımı alacağı için şimdilik oraya gitmeyi ertelemiştim. İyice karanlık bastırmadan geceyi geçirecek güvenli bir yer bulmalıydım. Ormanın içinde atımı peşimden çekerek yürürken, "Yardım edin!" diye bağıran tanıdık bir ses duydum. "Meliz?" Bu yardım çığlıkları ona aitti.

Sesleri takip ederek beş dakika boyunca ağaçların arasında ilerledim. Sonunda açık alana çıkınca gördüğüm manzara karşısında kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Meliz yine bir bataklığın içinde çırpınıyordu ve karnına kadar çamura batmış durumdaydı. Saçlarını atkuyruğu yapan kadının yeşil gözleri tedirginlik içinde etrafına bakıp bir çıkış yolu arıyordu. Atımı bir ağaca bağlayıp çantamı alarak ona doğru yürüdüm. "Tarih tekerrür ediyor olmalı, değil mi iblis?" Gülerek onun karşısına geçip yerdeki otların üzerine oturdum. "Sana da bu anı daha önce yaşamışız gibi gelmiyor mu?"

Sesimi duyunca bataklığın içinde bana doğru dönme hızı inanılmazdı. Beni karşısında görünce gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. "El-Elzem?" Kekeleyerek ismimi güçlükle söylemişti. Görmeyi beklediği son kişi olduğum için dehşete kapılmıştı. Sesli bir şekilde yutkunarak gözlerini irice açmış, bana bakıyordu. Kaskatı kesilen yüzü kireç gibi solmuştu.

Ruhundaki afallama gergin vücuduna yansıyordu. "Sen... Ama bu, yani nasıl?" Şaşkınlıktan doğru düzgün cümle kuramıyordu. "Baş belası yaratık, Ölüler Diyarı'ndan da mı kurtulmayı başardın?" Evet, bu tam da ondan beklediğim gibi bir tepkiydi.

Çantamdan bir elma çıkarıp kocaman bir ısırık aldım. "Rica ederim, bana hakaret etmeyi kes. Sence beni tutacak herhangi bir boyut olabilir mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır." Hâlâ şoktaydı. İlk birkaç dakika şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak bana bakmaya devam etti fakat daha sonra döndüğüme ikna olunca gülmeye başladı. "Gerçekten sensin." Ruhundaki afallama, yerini beklemediğim bir mutluluğa bırakmıştı. "Bu gerçekten sensin."

"Tüm kâinatta benden bir tane daha olmadığına göre evet, bu benim." Ayaklarımı rahatça uzatıp yeşil elmayı katır kutur yemeye başladım. "Ne kadar da kabayım." Elmayı gösterdim. "İster misin?"

Beni görünce yaşadığı mutluluğu benden gizlemeye çalışarak kaşlarını çattı. "Öldün, dirildin ama hâlâ aynısın! O şeyi yemeyi bırakıp çıkar beni buradan!" Daha önce çıkarmış mıydım? Hayır. O hâlde şimdi neden çıkarayım?

"Sanırım bu sözler elmayı istemediğin anlamına geliyor." Omuz silkerek gözlerinin içine baka baka elmamı yemeye devam ettim.

"Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmeyecek." Kendini tutamayıp güldü. "Oradan kurtulmayı nasıl başardın?"

"Tanrılarınızın tapınağını yıktım ve onlar da benden kibarca gitmemi istedi."

Afallayarak gözlerini büyüttü ama daha sonra kahkaha attı. "Kovuldun mu?" Onu mu demiştim ben şimdi!

"Sen beni dinlemiyor musun?" Gülmeyi bıraksın diye elimdeki elmayı kafasına fırlattım. "Kovulmak ve istifa etmek arasında çok fark var! Neden kimse bunu anlamak istemiyor? Ayrıca bundan birine bahsedersen seni o bataklığın içinde boğarım." Her defasında kovulmadığımı birilerine kanıtlayacak değilim.

"Yani gerçekten kovuldun! Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Gülmeye devam et iblis, tabii geceyi bataklığın içinde geçirmek istiyorsan!" Yüksek sesle gülmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Tamam." Güçlükle gülüşünü durdurmaya çalıştı. "Sen anlatmaya devam et. Bu arada kovulduğunu bizzat görmek isterdim. Kraliçe ruhunu çok incitmiş olmalı."

"Meliz!"

"Tamam, gülmüyorum."

"Ama hâlâ gülüyorsun!"

"Çünkü her gün bir yerlerden kovulmuyorsun. Şu kovulma sahnesini detaylıca anlatsana." Yerdeki taşı aldığımda gülerek *tamam* dercesine başını salladı. En sonunda bana kafasını kırdıracaktı.

"Sesi bu taraftan geliyordu." Ağaçların içinden Kırım'ın sesini duyduk. Birkaç dakika sonra Kırım ve Aker açık alana çıktı. Kırım'ın gözleri neredeyse boynuna kadar bataklığın içine batan kadını bulunca nefesini sertçe verdi. "Ciddi olamazsın." Kaşlarını çatarak Meliz'e doğru bir adım attı fakat beni görünce duraksadı. Ayakları yere çivilendi, donup kaldı. "Elzem?" Sadece Kırım değil, Aker de şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

İki erkeğin karşısında ayaklarımı uzatarak oturmayı doğru bulmadığım için kalktım. "Sizi yeniden görmek güzel, beyler." Dizlerimi hafifçe bükerek selam verdiğimde ikisi de selamıma karşılık veremeyecek kadar şaşkındı.

"Bu gerçekten sen misin?" Kırım'ın şoke olmuş yüzüne bakarken tebessüm ettim.

"Uzun hikâye ama sonuç odaklı düşünürsek evet, benim ve hâlâ yaşıyorum."

"Ölüler Diyarı'ndan kovulduğu için burada. Artık biri beni çıkarabilir mi?" Çenesine kadar çamura batan kadına çatık kaşlarla bakıyordum.

"Böyle devam et, bataklık canavarı. Birkaç dakika içinde tamamen çamura gömüldüğünde artık sesini duymayacağım."

"Ölüler Diyarı'ndan kovulmak mı?" Şimdi de Kırım'ın şaşkın ama güler gibi çıkan sesi beni sinirlendirmeye başlamıştı.

"Bakın, ben kovulmadım, Ölüler Diyarı'nın bir ferdi olmaktan istifa ettim. Bunu anlamak neden bu kadar zor? Sanki orada bulunmaktan istifa eden ilk kişi benmişim gibi davranmayı kesin!"

Kahkahasını güçlükle bastıran Aker, "Daha önce Ölüler Diyarı'ndan kimse kovulmamıştı," dediğinde onun aksine Kırım açık açık gülüyordu. "Bu tarihte bir ilk."

"Siz medeniyet yoksunu insanlar, kovulmak ve istifa etmek arasındaki farkı bilmiyorsanız bu benim sorunum değil," diye homurdandığımda bana gülüp durmaları sinirlerimi bozuyordu. Ölüler Diyarı'ndan kovulmak bu kadar büyük bir olay olmamalıydı.

Meliz'in batmak üzere olduğunu görünce Kırım ondan bıkmış gibi etrafına baktı. "Bu kadının bataklıklara karşı bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlıyorum." Bulduğu bir dalı alıp ona uzattı. "Bu iki etti." Aslında üç etmişti çünkü daha önce bir kez de benim yanımda bataklığa düşmüştü.

Kırım, Meliz'i çamurun içinden çıkardıktan sonra yanıma geldi. Gözlerinde yine o sıcak ve dost canlısı ifade vardı. "Burada olmandan mutluluk duydum. Efendimiz ve diğerleri seni görmekten memnun olacaklardır."

"Bir sorunum var." Elbisemin eteğini biraz yukarı çekerek ona bileğimdeki dövmeyi gösterdim. "Tapınağı yıktığım için ceza olarak beni ölümsüzlükle lanetlediler. Bundan nasıl kurtulabilirim?" diye sorduğumda diz çökerek ayak bileğime elini uzattı fakat dokunmadı.

"İzin verir misin?" Benim iznim olmadan dokunmayan adama yukarıdan bakarken başımı salladım.

Ayağımı kendi dizinin üzerine koyduktan sonra dövmeyi kontrol etti. "İlginç," diye mırıldanıp parmak uçlarıyla dövmeye dokundu. "Kırmızı bir mühür mü? Bu daha önce hiç görülmemiş bir şey. Meliz, bir de sen bak, belki sen bunun anlamını biliyorsundur." Kırmızı mühür ne anlama geliyordu? Oyunbazların mührünün rengi de benimki gibi kırmızı değil miydi?

"Bence de gelmeliyim." Adım attıkça üzerinden çamurlar dökülen Meliz sinsice sırıttı. "Ne de olsa senden büyük olduğum için daha bilgiliyim." Kaşlarını çatan Kırım, onu bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Meliz yanıma gelip eğilerek ayak bileğimdeki mühre baktı. Dokunmak için elini uzatınca daha ben karşı çıkmadan Kırım onu engellemişti. "Şifacımız hakkında öğrendiğim şeylerden biri de aşırı titiz

olduğu. Çamurlu ellerinle ona dokunmandan hoşlanmayabilir." Hiç bu kadar haklı olmamıştı.

"Çünkü şifacınız doğuştan akıl hastası." Meliz homurdanarak elini çektiğinde gözlerini kısarak dövmeyi incelemeye başladı. "Kırmızı mührü daha önce duymuştum. Bununla lanetlenen tek kişi ilk atalarımdan biri olan Sthenno'nun kızı Soaireya." Bu ismi daha önce duymuştum, üstelik Sıraç onunla bizzat görüşmüştü. Hepsini Düşler Gölü'nde izlemiştim.

Meraklı bakışlarımı ona diktim. "Kırmızı mühür ne anlama geliyor?"

"Bence ne anlama geldiğini bilmek istemezsin," deyince daha çok kafam karışmıştı. Korkulacak bir şey miydi?

"Şu senin kırmızı mühürlü teyzeni nasıl bulacağımızı biliyor musun?" diye sordum. "Aynı mühür onda da varsa belki o bunun anlamını biliyordur."

Yüzlerce yaşında olan teyzesinden bahsedince bile Meliz'in yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Umalım ki Soaireya ölmüş olsun. Onun yeniden ortaya çıkması her yeri fena karıştırır. Onu daha önce hiç görmedim ama her boyutta yüzlerce düşmanı olduğunu duydum. Mezarlıkları dolduran biri olduğu için ortaya çıkarsa ne düşmanları ne de Soaireya rahat durur. Umalım ki yüzyıllardır olan sessizliğini korusun." Neden tedirgin olduğunu anlamıyordum. Soaireya'yı öldürmek çok kolaydı. Sıraç'ın boynundaki saçları alıp güçlü bir büyü yaparak onu öldürebilirlerdi. Ölüler Diyarı'nda olmak bazı küçük sırları uzaktan öğrenmemi sağlamıştı.

"İlgilendiğim kişi Soaireya değil." Sıkıntıyla nefesimi sertçe verdim. "Neden onun gibi kırmızı bir mühür taşıyorum?"

"Çünkü ikiniz de inançsızsınız!" Meliz elini kaldırıp etrafını gösterdi. "Şuraya bir baksana. Araf'tasın, Elzem! Ruh emiyorsun, büyülere tanık oluyorsun ve Ölüler Diyarı'na gidip geldin! Tüm bunlara rağmen tanrıların varlığını kabul edip onlara itaat etmiyorsun. Senin bir eşin de Soaireya hatta senden daha fazlası. Tanrıların varlığına dair etrafınızda binlerce kanıt olmasına rağmen inkâr ediyorsunuz."

Meliz gözlerindeki inanamayan ifadeyle bana bakıyordu. "Soaireya'nın izinden gidiyorsun. Bir zamanlar onun yaptığı gibi şimdi de sen tanrıları karşına alıyorsun. Bu konuda fazla cesur ve aptalsınız. Önce

onu, şimdi de seni kırmızı mühürle lanetlediler. Böylece iki asinin mührünü herkes görecek. Tanrıların cennetinden kovulduklarını herkes görüp ibret alacak." Bu saçmalıktı, böyle yaparak asla bana boyun eğdiremezlerdi. Ayrıca onlar beni kovmamıştı, ben istifa etmiştim! Bunu kaç kez tekrarlamalıydım?

"Tanrılarınızdan nefret ediyorum." Buz gibi bir sesle konuşup ayağa kalktım. "Sırf bu kırmızı mühür için bile onları karşıma alabilirim. Eğer bir gün Soaireya onlardan birine savaş açarsa emin ol ki onun yanında saf tutarım çünkü tanrılarınız bana yirmi dört yıl borçlu!" Acılar içinde geçen yirmi dört yılın kini vardı üzerimde. Benzer şeyleri Soaireya'ya da yaptılarsa onlardan nefret etmekte haklıydı.

Bu konu canımı sıktığı için şimdilik kapatmaya karar vermiştim. Beklenti dolu bakışlarımı Kırım'a yönelttim. "Baban ve diğerlerini görmem mümkün mü?" Onların üzerindeki laneti kaldıralı altı ay olmuştu. Çoktan iyileşmiş olmalılardı.

Kırım'ın aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama bana güzel haberleri varmış gibi bakışlarından yaramaz parıltılar geçti. "Babam ve seçkin adamları Lux halkını bulmaya gittiler." Lux mu? Şaşırmıştım. Işıktan Gelenleri bulmaya mı gitmişlerdi?

Daha ben sormadan Kırım beni yanıtladı. "Casuslarımızdan aldığımız haberlere göre bugün Keng Kralı Hazer, Elümhan'a davetliymiş. İki ay sonrası için düğün tarihi belirlenmiş. Babamın Işıktan Gelenlerle birlikte dönmesi ve son hazırlıkları yapmamız da iki ayı bulur. Azınlıkların tek kızı evlendiği için diğer tüm klanlardaki en seçkin ve soylu aileler orada olacaktır," dediğinde ne demek istediğini anladığım için dudaklarım kıvrıldı.

"Oldukça kalabalık bir düğün olacaktır." Şeytani bir şekilde sırıttım. "Araf'taki herkes bir araya gelmişken Oyunbazlar ve Işıktan Gelenlerin dönüşü, düğüne damgasını vuracak."

Kırım gülerek başını salladı. "Ve sen de Taruz ailesiyle birlikte en önde yürüyenlerden biri olacaksın. Dönüşümüz en az bizim kadar ses getirmeli." İşte, duymak istediğim sihirli sözcükler bunlardı. Afra'nın düğünü, dönüşümüzü herkese göstermek için harika bir fırsattı. Düğünde ortaya çıkmak tam da Oyunbazların yapacağı bir hareketti çünkü Afra'nın düğününü kendi lehimize kullanacaktık.

"Harika." Memnuniyet dolu mırıltılar çıkararak başımı kaldırdım. "Ben bu iki ay boyunca dostlarımın yanında olacağım, yani Elümhan'da. Gazi döndüğünde Meliz'e haber uçurursanız onunla döneriz." Meliz ve ben Azınlıkların kalesinde olmalıydık.

Kırım kaşlarını çatarak buna şiddetle karşı çıktı. "Meliz kalede görünse bile Savcı ile olan yakınlığından dolayı sorun olmaz ama senin iki ay daha gizlenmen gerek. Sevdiklerini iki ay sonra görebilirsin, burada bizimle kal." Benim iki ay daha bekleyecek sabrım yoktu. Doğa sahte evliliği yüzünden Asil konusunda sürekli çuvallıyordu. Orada olup ikisi için işleri yoluna koymalıydım. Hepsi bu da değildi, Itır'ı özlemiştim. Kardeşim burnumda tüterken bir gün daha ondan uzak duramazdım. En önemlisi Afra'nın neler planladığını öğrenmeliydim.

Meliz yanımda durup beni destekledi. "Sen onu merak etme, istediğinde çok iyi gizleniyor." Bedenimden çıkıp ruh formunda etrafta gezinmemden bahsediyordu. Bunları söyleyen Meliz'in ne demek istediğini benden başka kimse anlamamıştı. Evet, kaleye ruh formunda girecektim.

Bizi Elümhan'a tek başımıza göndermek Kırım'ın içine hiç sinmiyordu ama şu zamana kadar o olmadan başımızın çaresine bakmıştık. Bunu bildiği için isteksizce kabul etti. "İkiniz de çok dikkatli olacaksınız, tamam mı?" Bu konuda söz ister gibi kaşlarını yukarı kaldırınca Meliz övünürcesine omuzlarını dikleştirdi.

"Senden daha uzun yaşadığımı düşünürsek ben hep dikkatliyimdir." Kötücül bakışlarını Kırım'ın gözlerine kenetledi. "Doğumunu gördüğümü biliyor musun? Annenle aynı davetteydik ve sana hamileydi. O gece sancısı tuttuğu için onu apar topar odalardan birine aldılar. Kapı aralığından doğduğunu gördüm."

Kırım kaşlarını sinirle çatınca Meliz gülmeye başladı. "Keşke içeri girip doğumunu bizzat ben yaptırsaydım, böylelikle senin eben olabilirdim." Abartıyla yüzünü buruşturdu. "Hayatımda gördüğüm en çirkin bebektin." *Kırım, Meliz'den daha büyük görünüyordu ama demek ki tam tersiymiş.*

Meliz'i bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi bakan Kırım'ın çenesi kaskatıydı. Onu bana göstererek, "Gittiğiniz yerde şu şeytanın öldüğünden emin ol!" dedi küfreder gibi. "Yoksa bunu ben yapacağım!"

"Oldu bil."

"Ben kolay kolay ölen biri değilim." Meliz rahat durmayıp başını omzuna doğru eğerek Kırım'ı alaycı gözlerle süzdü. "Ayrıca Elzem, çocukların lafıyla hareket etmiyor."

"Demek çocuk, öyle mi?" Kırım sinirden küplere binerek ikisinin arasındaki mesafeyi kapattı. "Beni zorlama, Meliz." Belinden tutuğu gibi onu sertçe göğsüne çekti. Uzun boyundan dolayı başını eğip yüzünü Meliz'in yüzüne yaklaştırdı. "Aksi takdirde bir çocuk olmadığımı sana kanıtlarım!" Dişlerinin arasından uyarırcasına söyledikleri Meliz'i susturmuştu. Hepsi bu da değildi, Kırım da sessizleşmişti çünkü ona bir ders vermek isterken Meliz ile bu kadar yakınlaşmayı beklemiyordu. Bu ikisinin arasında tam olarak ne vardı? Birbirlerine bakışları hiç de öylesine değildi.

Itır'a üvey baba gelme ihtimali yüzde kaçtı?

Usulca Aker'e yaklaşıp birbirlerine tuhaf bakışlar atan ikiliyi gösterdim. "Hızlı bir özet geçer misin?" Fısıldayarak söylediklerim fazlasıyla meraklı çıktığı için güldü.

"Önceden de çok sık tartışırlardı ama son bir haftadır daha fazla. Bir hafta önce Meliz, generalin çadırından çıkan Oyunbaz kızı gördü. O günden beri böyleler."

"Generalin çadırında neden bir kız vardı?"

"Bilmiyorum ama Meliz'in düşündüğü sebepten olmadığına eminim."

Aker'in dibine kadar girip tekrar ona Kırım ve Meliz'i gösterdim. "Sence birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?" Hâlâ ayrılmamışlardı.

"Bunun bir önemi yok." Aker artık gülümsemiyordu. "General, senin gibi bir Aykırı değil." Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Oyunbazlar kendi ırkı dışındaki kimseyle olmazdı, aksi takdirde içgüdülerine yenilip onların ruhuyla beslenirlerdi. Cinsel birliktelik, içimizdeki öldürücü tutkuyu beslerdi. Ben bir Aykırı olduğum için birçok konuda diğer Oyunbazlara göre daha kontrollü ve farklıydım. Bu yüzden Savcı ile aynı ırktan gelmememize rağmen onunla olabiliyordum. Ancak Kırım bunu yapamazdı. Meliz ile hiç şansı yoktu.

Kırım onu hâlâ kollarının arasında tutarken Meliz'in gözlerinde kaybolmuş gibiydi. Tıpkı onun gibi etrafında olan her şeyi unutan Meliz,

Kırım'a bu kadar yakın olmaktan memnun gibiydi. "Siz ikiniz..." dediğimde daha cümlemi bitirmeden Meliz hemen ondan uzaklaşıp,

"Asla!" dedi sert bir sesle. "Çocuklarla işim olmaz."

Kırım da benzer bir öfkeyle, "Benim de yaşlılarla!" deyince güldüm.

"Siz ikinizin yanında içme suyu var mı diye soracaktım ama gördüğüm kadarıyla aklınızda farklı şeyler var." Bozulan surat ifadeleri görülmeye değerdi.

Yaşlı veya çocuk burada fark etmiyordu çünkü hepsi aynı yaşlarda gösteriyordu.

Hem Savcı'yla kıyaslanınca ben çocuk değil, bebek sayılırdım.

Elümhan

Kalenin devasa kapısına bakarken heyecanımı gizleyemiyordum. "Hazır mısın, iblis?"

Günün ilk ışıklarıyla yola çıkmıştık. Saatler süren yorucu bir yolculuktan sonra Elümhan'a gelmeyi başarmıştık. Kırım'ın bize verdiği altınlarla kasabada kendimize küçük bir kulübe kiralamış ve iki aylık parasını peşin ödemiştik. Bedenlerimizi kulübede bırakıp ruh olarak kaleye gelmiştik ama kaleye girmek için Meliz'in cesaretini toplamasını bekliyorduk.

"Elzem, sen neden ölüp gitmiyorsun ki!" Ürkmüş gözlerle kaleye bakıyordu. "Savcı ve Avcılar bizi ruh formundayken görebilirler! Sen ölmeyi seviyor olabilirsin ama abin olacak psikopatın olduğu bir yere beni niye peşinde sürüklüyorsun!" Savcı'nın kölesi olduğu için onu görebilirdi ama beni değil. Avcılar ise lanetleri gereği her ikimizi de görürdü çünkü tüm ruhları görmek onların yeteneklerindendi.

"Koskoca kale, Meliz." Saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla sıkı bir atkuyruğu yaptım. Kırmızı pelerinin şapkasını yüzüme kadar çektim. "Avcılar bizi görse bile yüzümüz kapalı olduğu sürece tanıyamazlar, üstelik enerjilerimizi gizledik. Kendimize yeni bedenler bulursak onları bile atlatabiliriz. Acaba Afra'nın bedenini mi alsam?" Gülerek askerlerin nöbet tuttuğu büyük kapıdan geçip kaleye girdim. Meliz ise siyah pelerinin şapkasını takarken hâlâ homurdanıyordu.

Kalenin bahçe kapısından içeri girince her adımımda daha önce burada yaşadıklarımı hatırladım. Sırf yitik bir klanın lanetini taşıdığım

için Zülüf ve Leyla Hanım bana neler yapmıştı! Oyunbazlarla geri döndüğüm gün aynı muameleyi yine yapabilecekler miydi bakalım?

Avluya yaklaştığımızda, "Bırak beni Süreyya, aksi takdirde Sıraç'a olan sinirimi senden çıkarırım!" diyen gözlüklü kadın öfkeyle dışarı çıktı. "O kadın sürekli *çirkin* diyerek bana hakaret ediyor ama kimse onu susturmuyor. Fakat ben onun elbisesini tutuşturdum diye Sıraç bana özür diletmeye kalkıştı! Afra'yı bu kadar beğendiyse alabilir ama ben daha önce kimseden özür dilemedim ve dilemem de!" Çantasını toparlamış, bağırarak dışarı çıkmıştı. Kaleyi terk etmeye hazırlandığı çok açıktı. Evet, bu Soya'dan başkası değildi.

"Soya, lütfen böyle yapma." Süreyya yalvararak onun kolunu tuttu. "Bak, ben de Afra'dan hoşlanmıyorum ama bir süre daha burada kalmalıyız. Bize geçidi açacak iblisi bulur bulmaz hemen ait olduğumuz yere döneceğiz."

"Sıraç benden özür dilemediği sürece burada kalmam!" Kollarını göğsünde birleştirip çocuk gibi inat ediyordu.

"Tamam!" Süreyya hızlıca başını salladı. "Onu buraya getireceğim ama sen de gitmeyip bizi bekleyeceksin?" Soya onaylayınca Süreyya koşarak içeri girdi.

Sıraç ve Afra'ya ağır hakaretler ederken bizi görünce tüm öfkesi kaybolmuştu. "İnanmıyorum!" Bize bakarak gülümseyince Meliz ile kaskatı kesilmiştik. Bu da ne demek oluyordu? O bir Avcı bile değildi ama bizi görüyor muydu?

Küçük bir çocuk gibi koşarak yanımıza gelen kadın fazla heyecanlı görünüyordu. "Yüzyıllar sonra ilk kez bir iblis enerjisi soluyorum ama çok net değil çünkü enerjini gizlemişsin." Kuş gibi cıvıldayarak Meliz'e baktı. "Teyzeye sarılmak yok mu, Meliz?" Peki, bunları söyleyen kadının Meliz'den en az on yaş küçük görünmesine ne demeliydi? Bir dakika, *teyze* mi? Meliz ile göz göze geldik. Onun yaşayan tek bir teyzesi vardı. Sertçe yutkunduk. Soya aslında Soaireya mıydı?

İşte, bunu beklemiyordum.

Bizi şoke etmenin hazzıyla şimdi de bana bakıyordu. Kocaman, çirkin gözlükleri ve yüzündeki iğrenç et benleriyle korkunç görünüyordu. "Yüzleriniz şapkayla kapalı olsa bile seni daha önce Ölüler Diyarı'nda gördüm." Dudağının köşesi usulca kıvrıldı. "Sen şu meşhur Elzem'sin.

değil mi? Senin yüzünden oradaki ruhlar az kalsın beni öldürüyordu." İğrenircesine yüzünü buruşturdu. "Ölüler Diyarı'nın nüfusunun artmasına katkıda bulunmama rağmen orada pek sevilmiyorum."

Artık daha fazla ne kadar şaşırabilirdim, hiç bilmiyordum. Dünya üzerindeki en tehlikeli Gorgon çirkin bir kılıkta karşımızda duruyor, kuş gibi cıvıldayarak bizimle konuşuyordu. Bizse ne duyduklarımıza ne de gördüğümüze tepki verebiliyorduk. Medusa'nın yeğeni, tanrıların ezelî düşmanı Soaireya tam karşımızdaydı. Araf'ın var olmasının sebebi bu kadındı.

Yüzyıllar önce tanrıların makamından kaçıp buraya gelmiş, ölümlülerin arasına karışmıştı. Yaydığı fitne fesatla insanları tanrılara karşı kışkırttığı için tanrılar, Araf'taki insanların büyük bir bölümünü lanetlemişti. Tüm bu klanlar, ırklar, büyüler ve garip yaratıklar Soaireya yüzünden ortaya çıkmıştı. Savaşçı Gorgon efsaneden ibaret değildi çünkü şu anda ona bakıyorduk.

Tanrıça Athena'nın her yerde aradığı Soaireya başladığı yere dönmüştü, yani Araf'a. Bu birçok felakete işaretti. Eğer Athena'nın tapınağına Soaireya'nın burada olduğu bilgisi sızarsa neler olurdu, hiç bilmiyordum. "Elzem, bu çirkin şey ne diyor?" Meliz yaşadığı dehşet hissini gizleyemeden ona bakıyordu. "Benden daha küçük gösterirken ne diye teyzem olduğunu iddia ediyor?"

"Bilemiyorum, Meliz ama çirkin diyerek onu kızdırmasak mı?" Sonuçta Sthenno'nun kızıydı, bizi tek bir hareketiyle yok edebilirdi.

"Ama çok çirkin, Elzem ve bu kadar çirkin bir teyzem olduğunu hatırlamıyorum."

"Sana aile kökeninizi anlatacak değilim, rica ederim çirkin deyip durma."

"Onun ne kadar çirkin olduğunu sadece ben mi görüyorum, Elzem?"

"Bize ne, Meliz? Oğlumuz yok ki kız beğenelim!"

"Sizi duyduğumun farkında mısınız?" Soaireya sahte bir kederle dudaklarını sarkıttı. "Sanırım Safir de kaba sözlerinizi duymuş." Bizi şaşkınlığa uğrattığı yetmezmiş gibi çantasını açtı ve elini çantaya daldırdı. "Teyzelere merhaba de, Safir." Çantanın içinde gümüş renkli bir yılan çıkarıp bize doğru uzatınca Meliz ile bağırarak bir adım geriye kaçtık. Çantasında yılan mı taşıyordu?

Yanımda tir tir titreyen Meliz'in koluna yapıştım. "Hadi, ben neyse de sen neden yılandan korkuyorsun!"

"Kadın çantasından yılan çıkardı, kim çantasında yılan taşır ki? Refleks gösterip kaçtığım için kusura bakma artık!"

"Hey! Safir'e merhaba demediniz!" Yılanı burnumuzun ucuna kadar uzatmıştı. "O çok hassas bir yılan." Safir bunları duymasın diye fısıltıyla konuşmuştu. "Üzülünce biraz saldırgan olabiliyor. Ona *merhaba* demediğiniz için bence kalbi kırıldı." Meliz ile aynı anda o kadar hızlı bir şekilde, "Merhaba, Safir!" demiştik ki korkumuz görülmeye değerdi. Onun kalbini kırıp saldırı altında kalmayı istemezdik.

"Elzem." Meliz iyice bana doğru yaklaşıp kısık bir sesle, "Birden üçe kadar sayıp bu kadından ve Safir'inden kaçıyoruz," dediğinde hemen onu onayladım. Aynı anda, "Üç!" dedikten sonra kaleye koşmaya başladık.

Soaireya, "Hey!" diye peşimizden bağırdı. "Bir ve ikiyi söylemeyi unuttunuz! İkisi de saymayı bilmiyor olabilir mi, Safir? Neden gidip teyzelerine sayı saymayı öğretmiyoruz?" Peşimizden gelmeyi düşünmüyordu, değil mi?

Kaleye girince son sürat merdivenleri çıkmaya başladık. "Geliyor, daha hızlı koş, Elzem!"

"Neden peşimizden geliyor ki?"

"Bir ve ikiyi söylemeliydik!"

Şaka mıydı bu?

Bölüm 16
Beden Hırsızları

"Ve nihayet buradayım, yanında ve yakınında. Hissetmedi beni, görmedi ve kim olduğumu anlamadı. Onun yabancısı değildim ama bir yabancıya bakar gibiydi bakışları."

Çocuk olmanın da bazı avantajları vardı. İstediğin her odaya girebilirdin mesela. İstediğin her yeri karıştırabilirdin ve küçük bir çocuk olduğun için kimse sana kızamazdı. İşte, sırf bu yüzden Elümhan Kalesi'ne gelince kendime küçük bir çocuğun bedenini seçmiştim. İstediğim gibi rahatça hareket edebilirdim çünkü bir süreliğine on yaşımdaydım. Bedenini çaldığım kız çocuğunun adı Gaye'ydi. Tahminimce on yaşına yeni girmişti lakin bir çocuğa göre oldukça şişmandı. Kısa boylu, hantal biri olduğu için kiloları daha da göze çarpıyordu.

Kocaman yanakları ve iri gözleri olan Gaye esmer bir çocuktu. Asla düzene girmeyen ve mısır püskülünü andıran kıvırcık saçları sıcakta ensemi yakıyordu. Kaledeki casusluk işim için şimdilik bu bedenle idare edecektim çünkü Gaye'den başka bir çocuk bulamamıştım. "On yaşında şişman bir çocuğa dönüştüğüne inanamıyorum." Meliz ruh formunda yanımda yürürken aldığım bedenden hiç memnun değildi.

"Sana söyledim, Gaye'nin bedeni harika bir kamuflaj." Boyum kısaldığı için her defasında kafamı kaldırıp ona bakmak garip hissettiriyordu.

"Asıl Gaye'nin bedenini alman bizi riske atıyor, Elzem."

"Neden?" Başını eğmiş tereddütle bana bakıyordu. Sanki bir şeyleri söyleyip söylememekte ikilemdeydi. "Neden dedim, Meliz!" Bahçede güneşin altında yürürken sürekli kafamı kaldırıp ona bakmak kolay mı sanıyordu? "Neden bir çocuğun bedenini almam bizi riske atsın?"

Bir süre sadece bana baktı fakat ısrarlarım karşısında daha fazla sessiz kalamadı. "Çünkü sen çocuk olmayı bilmiyorsun ve bilmediğin bir konuda rol yapamazsın," deyince adım atmayı bırakmıştım. Bu sözler neden bu kadar çok acıtıyordu?

İçimdeki bu saklı ukde hep acıtacaktı, değil mi?

"Kim demiş bilmediğimi?" Hızlıca kendime çekidüzen verip güldüm. "Benim bu hayatta bilmediğim bir şey olamaz, iblis." Onu bırakıp

yürümeye devam ettiğimde beni takip etmediğini biliyordum, arkamdan öylece bakıyordu.

"Bir çocuk, az önce senin yaptığın gibi gururuna sarılıp alaycı bir tavır takınmaz, Elzem." Yürümeyi bıraktığımda karşımdaki ağaca boş gözlerle bakıyordum.

"Sesini duymak başımı ağrıtıyor, Meliz. Neden bir iyilik yapıp bir süreliğine beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Soaireya hakkında konuşmalıyız. Onu tanımazlıktan gelip kaçtık ama bu hep böyle gitmez."

Nefesimi bıkkınca verip, "Konuşacak bir şey yok," dedim sıkıntıyla. "Kaçık teyzen bir şekilde Avcıların hayatına sızmış gibi görünüyor. Bunu yaparken ne planladığını yakında öğreniriz nasıl olsa."

Meliz bana sitem edip gidince Gaye'nin bedeninden çıktım. Kabul etmek istemesem de o haklıydı. Çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğim için kendimi ele verebilirdim. Gaye'nin bedenini bahçedeki çardakta bırakıp oradan geçen genç kıza doğru süzüldüm. Bu seferki hedefim aşağı yukarı on sekiz yaşındaydı. Onunla bütünleştiğimde artık ergen biriydim. Kahverengi, düz saçlı ve çekik gözlü bir suratı vardı. Acaba adı neydi?

Üzerimdeki kıyafetlere bakılırsa soylulardan birinin kızıydı ama bir Azınlık değildi. Kızın elinin üzerindeki siyah hilal dövmesini görünce onun bir Tenebris olduğunu anladım. Elma ağacının altına oturup iç çektim. "Anne," diye mırıldandığımda anneannemi değil, kendi öz annemi düşünüyordum. "Bir çocuk olsam yeniden büyütür müsün beni?" Ama bu sefer olması gerektiği gibi.

"Orada tek başına ne halt ediyorsun, ufaklık?" Asil'in sesini duyunca bana doğru geldiğini gördüm. Berbat görünüyordu çünkü Doğa ile yaşadığı şeyler onu çok kötü etkilemişti. Acaba bu bedenin sahibinin Asil ile nasıl bir yakınlığı vardı? İkisi de Tenebris'ti.

"Üzgün hissediyorum," dediğimde yanıma oturdu. Yukarı toplanan eteğimi aşağıya çekerek açılan bacaklarımı kapatmıştı.

"Baban yüzünden mi?" Tıpkı benim gibi sırtını ağaca yaslayarak ayaklarını uzattı. "Seni bulamayınca korktuğu için sana kızdı, Naren." Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Abim içince kızacak bir şeyler bulur. Seni biraz neşelenmen için buraya getirdim." Bu sözlerden anladığım kadarıyla Asil, Naren'in amcasıydı.

"Sen de üzgün görünüyorsun, Asil," dediğimde burnumu iki parmağının arasında alıp sıktı.

"Babana kızgınsın diye bana *amca* demeyi bırakamazsın." Acıyan burnumu tutarken ona nasıl *amca* diyeceğimi düşünüyordum. "Benimle gel." Ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Seni neşelendirecek bir şey biliyorum." Ona tebessüm ettim. Doğa yüzünden çok üzgündü ama buna rağmen küçük yeğenini mutlu etmenin peşindeydi.

Eğitim sahasına gelene kadar Asil'in eğlence anlayışının dövüşmek olduğunu bilmiyordum. Beni sahanın ortasına bırakıp elime bir kılıç tutuşturdu. Kendi kılıcını çıkarıp karşımdaki yerini alınca yutkundum. "Sence de kötü bir eşleşme olmadı mı?" Tenebrisler kılıç ustası olduğu için bu konuda kimse onlarla yarışamazdı.

"Sana öğrettiklerimi hatırladığın sürece sorun yok, küçük," derken yüzünde şeytani bir ifade vardı.

Kılıcını bana doğru savurunca hemen elimdeki kılıcı kaldırarak kendime siper ettim. Bir yetişkinin bedenindeyken bile kılıç fazla ağır gelirdi ama Naren için oldukça hafifti. Tenebrislerin fiziksel gücü gerçekten muazzamdı. Macit'in bana verdiği dersler sayesinde sadece yakın dövüşte değil, kılıç kullanmakta da iyiydim. Asil'in tüm saldırılarını savunmada kalarak engellemeye çalıştım ama karşı atağa geçemiyordum. Uzun boyunun avantajını kullandığı için geri planda kalıyordum.

Karşısındaki yeğeni olduğu için Asil bana karşı gücünün onda birini kullandığından emindim. Karnıma attığı hafif tekmeyle beni geri püskürtüp kılıcını tekrar savurunca nefes nefese kendi etrafımda döndüm ve havadaki kılıca sertçe vurdum. "Çok iyi, ufaklık." Gülerek tekrar saldırmaya başlayınca savunma pozisyonu aldım. Belki de ne kadar ilerleme katettiğimi Asil sayesinde anlayabilirdim.

Dövüş becerilerim Asil gibi biriyle kıyaslanamazdı ama onu zorlamadığımı da söyleyemezdim. Kılıçlarımız havada çarpıştıkça ikimiz de birbirimizi zorlamaya başlamıştık. Düşündüğünden daha iyi olduğumu gören Asil, bana çocuk muamelesi yapmayı bırakmış ve daha sert karşılık veriyordu. Beni iyice terletip ne kadar ilerleme katettiğimi görmek istiyordu. Naren'i kılıç konusunda sık sık zorluyor olmalıydı ki çoğu saldırısı fazla agresifti. Her saldırısını atlatıp kendimi ondan korudukça dudakları kıvrılıyordu. Naren ile gurur duyduğunu görebiliyordum.

Asil'in savurduğu kılıcı boynuma doğru gelince bedenimi arkaya eğdim. Saçlarım sahadaki sarı kumlara değecek kadar yere yaklaşmıştım. Kılıç beni es geçince doğrulup onun karnında küçük bir çizik açtım. Kesilen bez gömleğine bakıp keyifli bir şekilde güldü. "Bu yaptığın hareket fazlasıyla güçtü." Hamlesinden kurtulmamdan bahsediyordu ama Ölüler Diyarı'nda ters taklaya kadar çok fazla şey öğrenmiştim.

"Belim ağrıdı, amca." Bu sefer onun yeğeni gibi davranmayı unutmamıştım fakat isyanımı dinleyecek durumda değildi. "Bahanelerin arkasına saklanıp kaçmayı unut." Tekrar saldırıya geçti. "İlk kez birini öldürdüğümde henüz sekiz yaşımdaydım ve o gün babanı kurtarmasaydım şu anda sen olmayacaktın. Senden dolayı alkolik babanı kurtardığım için pişman olamıyorum." Ağzının içinde homurdanması hoşuma gittiği için gülüşüm gardımı düşürmeme neden olmuştu. Bir anda kılıcımı yere indirmemi beklenmediğinden kılıcını bana doğru çoktan savurmuştu. "Naren!" diye bağırdı ama boynuma gelen kılıcım geri çekemedi.

Tam o esnada daha kılıç boynumu kesmeden dört ok aynı anda Asil'in kılıcına çarparak kılıcı geriye doğru itmişti. "Naren!" Asil kılıcını hemen yere attı, yanıma gelip üzerime eğildi. "İyi misin?" Omuzlarımı tutup endişeyle beni kontrol etmeye başlamıştı. "Yaralandın mı?" Korku içinde çıkan sesi içimi acıttığı için ona tebessüm ettim.

"Merak etme, ben iyiyim, amca." Sanırım onun yeğeni olmaya çok hızlı alışmıştım.

Beni kollarına alıp sımsıkı sarıldığında ruhundaki korkuyu hissetmemek mümkün değildi. "Bir Tenebris asla gardını indirmez, Naren. Bunu bir daha sakın yapma!" Beni azarladığında okları hatırlayınca benden ayrıldı. Okların geldiği yöne baktığımızda sahadaki kurtarıcımı gördük. Soluğum kesilmişti.

Savcı.

Onu görünce az kalsın koşup boynuna atlayacaktım. Ne çok özlemiştim ruhumun sürgününü. Şimdi ona yakından bakınca içimdeki aşkın büyüklüğünü daha iyi anlıyordum. Yorgun görünüyordu; omuzları çökmüş, öylesine yaşar gibi bir hâli vardı. Can sıkıntısını ok atarak giderdiği için parmaklarından ince bir kan sızıyordu. Ölüler Diyarı'ndayken onu aylarca izlediğim için tüm gün parmakları yara olana kadar ok attığını biliyordum. Hedefi asla ıskalamaz, tamamen yorgun düşene kadar bırakmazdı.

Bu yüzden kol kasları eskisinden daha sıkı görünüyordu. Kendini tamamen dağıttığı için salaş gömleğindeki kırışıklıkları ve kan lekelerini umursamıyordu. Ok atmaktan parmakları kanadıkça üzerindeki gömleğe silmiş olmalıydı. Çikolata kahvesi saçları neredeyse boynuna kadar uzamıştı ve itiraf etmeliydim ki uzun saç bile ona çok yakışıyordu. Altı aydır sakallarını hiç kesmediği için sakalları da uzamıştı. O özenli hâlinden eser yoktu. İlk gördüğüm öğretmen yerine gerçek anlamda bir barbar duruyordu karşımda. Artık her hâliyle buradakilere benziyordu ama hâlâ çok yakışıklıydı.

Gidişimden sonra ela gözleri canlılığını yitirmişti, hissiz bakıyordu. Asil'in kılıcını tek bir ok durduramazdı, bu yüzden baskıyı yükseltmek için dört oku aynı anda atmıştı. Bu tam da ondan beklenecek bir çeviklikti. Bir saniye bile tereddüt etseydi veya oyalansaydı Naren şu anda ne hâlde olurdu, düşünmek bile istemiyordum. Bu adamın düşünme ve uygulama hızı muazzamdı.

"Savcı?" Asil dövüş sahasından ayrılıp ona doğru yürüyünce ben de onu takip ettim. Halatın altından geçip ok sahasına girdiğimde amca yeğen onun karşısında durmuştuk. "Sana borçlandım," diyen Asil'i onayladım. "Teşekkür ederim."

Önemli değil der gibi sadece başını salladı. "Büyütülecek bir şey değildi." Onu ilk tanıdığımda olduğu gibi yine soğuk ve mesafeli görünüyordu.

"Söz konusu yeğenimin hayatı," diyen Asil burnundan sert bir nefes aldı. "Bunu unutmayacağım, sana borçlandım." Bu insanların en rahatsız olduğu şey birine borçlanmaktı.

"Borcunu ödemek istiyorsan beni yalnız bırakın." Savcı ok atmaya devam edince Asil ile ters ters ona baktık. Benden sonra tekrar o çekilmez adama dönüşmüştü.

"Ne kaba bir davranış!" Duysun diye bilerek sesimi yükseltmiştim ama beni hiç umursamadı.

"Asil!" Gediz ve Hafız bu tarafa bakıp ona seslendi. "Kasabaya gidiyoruz, geliyor musun?"

Asil arkadaşlarını onaylayıp bana döndü. "Birkaç saat sonra dönerim, o zamana kadar odanda sorun çıkarmadan beni bekleyeceğini düşünebilir miyim?" Bir an önce Savcı ile yalnız kalmak istediğim için hızlıca başımı salladım.

"Söz veriyorum, sen gelene kadar odamda uyuyacağım. Zaten çok yoruldum, biraz dinlenmeliyim." Tebessüm ederek saçlarımı karıştırdı.

"Gelirken sevdiğin meyveli şekerlerden alırım." Beni yalnız bırakmak içine sinmediği için Savcı'ya baktı. "Odasına kadar eşlik etmeyi unutma," dedi ve Savcı'nın itiraz etmesine fırsat tanımadan gitti.

Üç silahşorlar gözden kaybolana kadar bekledim, daha sonra Savcı'ya döndüm. "Şimdi ne yapıyoruz?" Gözleriyle kaleyi işaret etti.

"Amcana söz verdiğin gibi odana gidip uyuyorsun." Henüz öğle saatlerindeyken mi? Asla olmazdı, ayrıca kim verdiğim sözleri tuttuğumu söylemişti ki?

"Ama benim hiç uykum yok."

"Gidip yaşıtlarınla vakit geçirebilirsin."

"Kalede hiç yaşıtım yok."

"Bu benim sorunum değil."

İnatçı bir çocuk gibi ısrar ettim. "Sizinle vakit geçirmek istiyorum." Bir ok daha alarak hedefe attı.

"Meşgulüm." Hedefi yine tam on ikiden vurmuştu. "Küçük kızların ilgisinden hoşlanmıyorum, beni yalnız bırak." Hâlâ çok sinir bozucuydu.

"Hiç olmazsa odama kadar eşlik edebilir misiniz?"

"Meşgulüm dedim." Fazla ilgisizdi, oysaki akademideyken beni bir dakika bile yalnız bırakmazdı. Onu kendi hâline bırakıp sahadan çıktığımda gittiğimi bile fark etmemişti. Eskiden olsa onun kölesi olduğum için hangi bedenin içine girersem gireyim, ruhumu görürdü. Artık aramızda efendi ve köle bağı olmadığı için tam karşısında olsam bile ben olduğumu anlamıyordu.

Üzgün hissettiğim için kaleye başım eğik bir şekilde girmiştim. Önüme bakmadan yürürken birine çarpınca durmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda gördüğüm kişiyle burnumun direği sızladı. "Yavuz?" Ölüler Diyarı'ndaki günlerimi de sayarsak neredeyse bir yıldır ondan uzaktım.

"Beni tanıyor musun?" diye sorduğunda konuşacak durumda değildim. *Beni tanıyor musun* diye sormuştu, değil mi? Görünürde çok basit bir soruydu ama benim için derin anlamları vardı. Biz Akay çocukları meğerse birbirimizi hiç tanımamışız. Ölüler Diyarı'nda herkesi uzaktan izleyince bunu daha iyi anlamıştım.

Sıraç'ın işlerinden başka bir şey düşünmeyen bir işkolik olduğunu sanıyordum ama gördüklerim farklıydı. Düzenli olarak gittiği bir eğitim alanı ve yakın olduğu Avcılar vardı. Yavuz'un korkak ve çapkın olduğunu düşünürdüm çünkü ne zaman yan yana gelsek bize hayatındaki kadınlardan bahsederdi. Biz de onun yalanlarına inanırdık ancak Yavuz aslında kadınlardan bile korkuyordu. Itır'ın güçlü ve sert olduğunu düşünürdüm, oysaki o bile kendi içinde fazla kırılgan biriydi. Onlar da Elzem'i kuralcı ve çekilmez biri olarak tanımıştı fakat artık buna mecbur olduğumu biliyorlardı.

Biz Akay çocukları, birbirimizden kopuk hayatlar yaşadığımız için birbirimizi hiç tanıyamamıştık. Kendimi toparlayıp Yavuz'a başımı salladım. "Avcıları kaledeki herkes tanır."

"Neden bir başkasının bedenini alıkoyuyorsun?" Gözlerini kısarak sorduğu soruyla tedirgin olmuştum. Bir Avcı olduğu için Naren'in içindeki ruhun varlığını hissetmişti. Oyunbaz enerjimi gizlediğim için kim olduğumu anlamamıştı ama birinin bedenini çalan bir ruh olduğumu anlamıştı.

"Kız hasta," diye ona yalan söyledim. "Annesinin yakın arkadaşı olduğum için beni o çağırdı. Şifacı bir ruh olduğum için de bir süre kızın bedeninde kalacağım, böylece ruhumdaki şifa onun bedenini iyileştirebilir."

"Uzaklaş ondan, Yavuz. Bu bizi ilgilendiren bir konu değil." Duyduğum tanıdık sesle başımı çevirince Sıraç ve arkadaşlarını gördüm. Merdivenden iniyorlardı. Sıraç'a kırgın olduğum için çok özlemiş olsam da ona yaklaşmamaya kararlıydım. Yavuz gölgesinden bile korktuğu için susmasını bir yerden anlardım ama Sıraç öyle değildi. Aptalca bir yemin uğruna susarak bizi gözden çıkarmıştı. Kalbim Sıraç'a küsmüştü.

Yanlarında Soya da vardı ve onların aksine Soya, Naren'in bedenindeki ruhun kime ait olduğunu biliyordu. Hepsi merdivenden inince, "Gidelim," diyen Sıraç, Yavuz'a bir yönü gösterdi. "Lanetlilere olan şeyler bizi ilgilendirmez."

"Sanırım genel olarak konuşuyorsunuz," diyerek onu durdurdum.

"Hayır," diyen sesi duygusuzdu.

"O hâlde kız kardeşlerinizi bundan muaf tutuyorsunuz." Karşısında durup bakışlarımı onun soğuk yeşillerine kenetledim. "Yanılıyor muyum?"

"Evet," diye kestirip attı.

"Sözlerinizi doğrulayabilir misiniz? Kız kardeşlerinizi biz lanetlilerden ayrı tuttuğunuzu bana kanıtlayabilir misiniz?" Meydan okuyan bakışlarım onun üzerindeydi. "Pekâlâ, kanıt istemiyorum ama bana onları bizden ayrı tuttuğunuzu gösteren tek bir örnek verebilir misiniz? Duyduğuma göre bir iblis tarafından annenizin bedeni ele geçirilmiş ve Akay kızları yıllarca onunla aynı evin içinde yaşamışlar. Peki sen, babasının oğlu," diye alay ettim. "Sen tüm bu süreçte ne yapıyordun?" Vücudu gerilip kaskatı kesilirken koridoru bir sessizlik kaplamıştı.

"Lanetliler ruhları göremez ama bir Avcı görebilir." Ona doğru bir adım attım. "Annenizin bedenindeki iblisi gördüğünüz hâlde kardeşlerinizi onun insafına bırakarak mı onları lanetlilerden ayrı tuttunuz? Bir şeyi merak ediyorum." Göz temasını kesmeden elimle onu gösterdim. "Geceleri nasıl uyuyorsunuz? Hiç mi vicdanınız sızlamıyor? Bir kardeşiniz öldü ve diğer kardeşiniz, onun katili ilan edildi."

Surat ifadesi değiştiğinde yapmacık bir şekilde gülmeye başladım. "Ellerini kirletmeyen asıl katiller neden bu kadar rahat? Bana masum olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Hep birlikte küçük kardeşinizi suçlayalım, değil mi? Ne de olsa böylesi daha kolay. Asıl katilleri alkışlayıp Itır'ı taşlayalım."

Başımı omzuma doğru eğerek alaycı gözlerle onu süzdüm. "Kardeş, kardeşin katili olurken sizler seyirci kaldığınız için suçlanamazsınız, değil mi?" Sözlerimi bitirdiğimde boğazında bir yumru oluşmuş gibi yutkunamadı. Sözlerimin ağırlığı altında ezilirken kendisini savunacak tek kelime edememişti.

Çoğunlukla susardım ama konuşmaya başladığımda herkesi susturmasını da iyi bilirdim. "Aşırıya kaçtıysam bağışlayın, sadece iddia ettiğiniz şeylerdeki çelişkiyi size göstermek istedim." Yüzüme alay dolu bir tebessüm kondurarak merdiveni çıkmaya başladım. Arkamda bıraktığım grup büyük bir bozguna uğramış şekilde beni izliyordu.

✦

Çok gergin bir ortamda, kaskatı bir şekilde sandalyede oturuyordum. Akşam yemeği için hepimiz büyük salondaki masanın etrafında yerimizi almıştık. Dikdörtgen masa çok uzundu ve masanın başında Azınlıkların lideri Cihangir oturuyordu. Diğer klan liderleri ve onların güçlü

generalleri de masadaydı. Meliz, Sıraç'tan ölesiye korktuğu ve Savcı'ya yakalanmak istemediği için burada değildi. Kim bilir, nerede saklanıyordu? Bense Abraham'ın torunu Naren kimliğiyle bu masadaydım.

Soya da bir şekilde benim yanıma oturmuştu çünkü Meliz ile ikimizin ondan kaçıp durmasına sinir oluyordu. Hemen sağımda Doğa'nın olması beni rahatlatan şeylerden biriydi. Üç silahşorlar ve Avcıların karşı karşıya oturması tesadüf müydü? Masada bir tek Itır eksik olduğu için gözlerim sürekli kapıyı yokluyordu. Hangi odada kaldığını bilmediğim için henüz kardeşimi görememiştim.

Herkes sessizlik içinde yemeğini yerken Soya kulağıma doğru eğildi. "Elzem, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Hayır," dedim kısık bir sesle. "Ben hayır kurumu değilim, kimseye karşılıksız iyilik yapmam."

Dudaklarını kulağımın yakınından çekmeden, "Safir'in karnı acıktı," diye mırıldandı. "Biz karnımızı doyururken onu aç bırakamam." Geri çekilip kucağındaki çantayı gösterince ürktüm. Yanımda oturması yetmezmiş gibi Safir'i neden getirmişti? Bu sefer de gözleriyle Savcı'nın önündeki tabağı gösterdi. "Onu Safir için almalısın."

Şiddetle karşı çıktım. "Yapamam, o tavuk Savcı'nın tabağında ve bilgin olsun, Savcı tam bir etobur." O kadar kişi varken bu çatlak kadın neden benim yanıma oturmuştu ki?

"Ama ben sana daha önce yardım ettim." Kimse bizi duymasın diye fısıltıyla konuşurken gözlerini gözlerime kenetledi. "Garez'den sana o bilmeceyi sormasını isteyen bendim. Sen bir türlü buraya dönmeyince bir terslik olduğunu anlayıp Ölüler Diyarı'na gelen de bendim. Bana kapıyı açması için Garez'i kandırmak zorunda kaldım. Oradaki çoğu ruhu katleden benim."

Soya kaşlarını belli belirsiz çattı. "Oraya gelerek senin için hayatımı riske attığımı anlamayacak kadar aptal mısın? Kaldığın mahzene inip vücudundaki zehri emerek sana kendi kanımı verdim. Seni kurtardım ama sen beni gördüğün her yerde kaçıyorsun!" Midem kasılmıştı. Boynumu ısıran o muydu?

Bir yılanın genlerine sahip olduğu için ısırığı zehirliydi ama aynı zamanda zehirleri de emebilirdi, değil mi? Bana kanını içirdiğine göre kanında iyileştirici özellikler taşıyordu. Şimdi Ölüler Diyarı'nda yaşadığım garipliği daha anlıyordum. Soya başından beri Ölüler Diyarı'ndan

çıkmam için bana yardım ediyordu. Bu kadın dost muydu yoksa düşman mıydı, anlayamıyordum. Onun hakkında herkes korkunç şeyler söylüyordu ama benim için yaptıkları bana tam tersi şeyler düşündürüyordu.

Hadi dercesine bana bakınca başımı iki yana salladım. "Herkesin içinde birinin tabağındaki eti almam çok yakışıksız. Sen neden bunu yapmıyorsun?" Yemek masasında herkesin uyması gereken bazı görgü kuralları vardı.

"Bunu zaten hep yapıyorum," diye sessizce homurdandı. "Safir benim tabağımdaki etle doymadığı için sürekli başkalarının etini alıyorum ama son zamanlarda fazla dikkat çekmeye başladı." Bu benim umurumda değildi, asla ama asla savunduğum kuralları çiğnemeyecektim.

"Sofrada konuşulmaz, Soya. Lütfen beni daha fazla meşgul etme."

Önüme döndüğümde, "Demek öyle, nankör yaratık," diyen alaycı sesini duydum. Bu dört gözlü çirkin kadın, fermuarını açtığı çantayı bacaklarımın önüne yere bıraktı. "Elzem teyzen seni doyurmazsa onu ısırabilirsin, Safir." Alçak sesle konuşup yemeğine devam etti. Başımı eğdiğimde çantadan çıkan yılana korku içinde baktım. Pullu derisiyle ayak bileğime dolanınca yerimde taş kesilmiştim. Korkudan ölmek üzereydim!

Eğilip başımı masanın altına uzattım. "Safir, lütfen orada bir çılgınlık yapma." Bileğime dolanan gümüş renkli yılana yalvararak bakıyordum. "Sana hemen şimdi tavuk vereceğim, sakın beni ısırmak gibi bir delilik yapma." Kısık bir sesle konuşup kafamı masanın altından çıkardığımda Savcı ile göz göze geldik. Ne işler karıştırdığımı öğrenmek ister gibi bana bakıyordu. Yalandan öksürerek omuzlarımı dikleştirdim. "Bir sorun mu var?" Cevap bile vermeden önüne dönünce rahat bir nefes aldım.

Savcı etsiz yemek yemezdi. Ben şimdi o tavuğu ondan nasıl alacaktım? "Öhö." Yine yalandan öksürüp onun dikkatini çektim. Karşımda oturduğu için tebessüm ederek tabağını işaret ettim. "Yemekleri değiştirelim mi?" Bunu istediğime inanamıyordum. Daha önce bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

Önce benim tabağımdaki hiç tatmadığım çorbaya, daha sonra da kendi tabağındaki ete baktı. "Hayır," dedi sakince. Et canavarı!

Safir ayağıma dolanmışken kaybedecek vaktim yoktu. "Alt tarafı bir yemek, değiştirsek ne olur?"

Israrlarım karşısında bezgin bakan gözleri tekrar benim çorba kâsemi buldu. "İçinde et var mı?" Tam da ondan beklediğim soruyu sorunca gülerek başımı iki yana salladım.

"Henüz tadına bakmadığım için bilmiyorum ama sanırım çorba sebzeli."

Yüzünü buruşturdu. "Sebze sevmem." Neden uyuzluk yapıyordu ki?

Safir dolandığı bacağımı sıkınca inledim. Ayak bileğimin iç tarafında tik vardı ve Safir oraya baskı uyguladıkça gıdıklanıyordum. Pulları hassas dokuya tekrar sürtününce kıkırdadım. Hain yılan hangi bölgeye baskı uygulayacağını çok iyi biliyordu. Tekrar aynısını yapınca gülmemek için ellerimi masaya bastırarak inlediğimde masadakilerden artık çatal ve bıçak sesi gelmiyordu. Başımı kaldırınca herkesin yemeği bırakıp bana baktığını gördüm. Olamaz, orgazm oluyormuşum gibi garip sesler çıkarmıştım. Safir yine ayak bileğime sürtününce dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım.

"Asil?" diyen Gediz ortalığı karıştırmak için bir saniye beklemedi. "Sence de senin bu yeğenin fazla tahrik edici sesler çıkarmıyor mu?" deyince utançtan yerin dibine girdim.

Herkesin içinde böyle de konuşulmaz ki!

"Naren!" Masadaki erkeklerin bana bakması Asil'i rahatsız ettiği için yumruk olan elinin parmak boğumları gerilmişti. "Rahat dur!" Dişlerinin arasından konuşarak beni uyarınca Safir yüzünden inledim.

"Düşündüğünüz gibi..." Dudaklarımdan yeni bir inilti dökülünce başımı iki yana salladım. "Karnım acıkınca garip davranıyorum ve canım et çekti," dediğimde Savcı o kadar hızlı tabağını uzatmıştı ki kahkaha atabilirdim. Garip sesler çıkararak masadaki erkekleri tahrik etmemi sinir bozucu bulmuştu.

Haşlanmış sebzelerle süslenmiş kızarmış tavuğu kendi önüme koydum. Bir süre sonra herkes yeniden yemeğine dönünce çatalı alıp tavuktaki halkalı soğanları ayırmaya başladım. Soğana alerjim vardı ve görmeye bile dayanamıyordum. Tüm soğanları tabağın bir köşesine toplayıp tavuktan bir but kopardım. Kimsenin bakmadığına emin olunca kopardığım parçayı masanın altına attım. Safir eti görünce şükürler olsun ki bacağımı rahat bırakmıştı.

Başımı masanın altına uzattım. "Tek parça yutmayı unut. Sindirmek için onu parçalamalısın." Kısık bir sesle onu uyardığımda Soya kıkırdadı.

"O bir yılan, ona bir şeyleri çiğnemeyi öğretemezsin." Koluna sert bir şekilde tırnaklarımı geçirdim.

"Bir daha benim yanıma oturacaksan Safir'i odanda bırak." Bu akşamdan sonra mümkünse bir daha karşıma çıkmamalıydı.

Yaklaşık beş dakika sonra Safir tekrar ayağıma sürtününce oflayarak diğer tavuk parçasını da masanın altına attım. "İşkence gibi bir şey."

"O kızılcık şarabı, Soya." Afra'nın sesini duyunca somurtmayı bırakıp başımı kaldırdım. Gözlerini dikmiş, yanımda oturan Soya'ya bakıyordu. "İçmesini bilmiyorsan dokunabilir. Yine rezillik çıkarıp birilerini yakmanı istemeyiz, değil mi?" Anlaşılan Soya'dan hoşlanmıyordu.

Afra'nın bademgözleri Soya'ya ilgili bakıyor olabilirdi ama ruhunda hissizlik vardı. Dudakları gülümsüyordu fakat bunun yalancı bir tebessüm olduğunu herkes anlayabilirdi. Buğday teni biraz daha bronzlaştığı için buradaki erkeklerin hoşlandığı bir renge bürünmüştü. Dağınık topuz yaptığı kıvırcık saçlarına yerleştirdiği gösterişli taç dikkat çekmeyecek gibi değildi. Daha şimdiden kraliçe gibi davranıyordu. Bu gece yemekte Keng Kralının bize eşlik etmemesi ne kötüydü, onu merak ediyordum.

Soya ona bakarken yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Her zamanki gibi fazla düşüncelisin." Yalandan tebessüm ederek bir dikişte elindeki kadehi içti. "Ama ben sarhoş olmam."

"Öyle mi, Soya?" Sıraç kaşlarını yukarı kaldırarak ona döndü. "Yanılmıyorsam geçen akşam olay çıkardığında ertesi gün sarhoş olduğunu iddia etmiştin." Hangi olaydan bahsediyordu? Eline bir mum alıp Afra'nın elbisesini yaktığı olay mı? Böyle bir şey yaptığını duymuştum.

Sıraç'a ters ters bakan Soya, "Bu bile sarhoş olmadığımın kanıtı," derken sesi tripliydi. "Eğer yeterince sarhoş olsaydım emin ol ki olay çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlardın." Başını yukarı kaldırıp kalenin sağlam kubbesine baktı. "Başınıza yıkılmadığına göre demek ki bir olay çıkarmamışım." Benim dışımda kimse onun ne demek istediğini anlamamıştı. Abim olacak aptal, onun tehlikeli bir Gorgon olduğunu bilmeden Soya'nın sinirleriyle oynuyordu.

Soya sandalyesinden kalkıp kapıya yürüdü. "Benim iştahım kaçtı, size afiyet olsun." Bu kadın acaba bir şey unutmamış mıydı? Adı Safir olan bir şey mesela! Çantayı ve yılanı burada bırakıp gittiğine inanamıyordum!

Tavuğun kalan kısmını yine kimseye göstermeden çantaya koydum ve masanın altına eğildim. "Çantaya gir, Safir." Neyse ki bana zorluk çıkarmadan çantaya girince hemen fermuarı kapattım. Çantayı Soya'nın sandalyesine bıraktığımda rahat bir nefes almıştım.

"Meliz'den bir haber var mı?" Hafız bunu Sıraç'a sormuştu.

"Hâlâ arıyoruz," diyen Sıraç'ın bakışları fazla düzdü. Birbirlerine karşı mesafelilerdi.

"Savcı ve Meliz yakındı." Gediz içkisini yudumlarken herkese karşı ilgisiz görünen Savcı'yı gösterdi. "Sorarsanız belki söyler." Avcılar artık kendi dünyalarına gitmek istiyordu ve bu konuda kapısını çalacakları tek kişi şimdilik Meliz'di. Aslında Soya'dan başka kimse onları götüremezdi ama Soaireya'nın burada olduğunu bilmiyorlardı.

Savcı'nın bahsi geçince Sıraç'ın kaşlarını çatarak önüne döndüğünü gördüm. Takastan dolayı ikisi de birbirlerine patlamaya hazır gibi görünüyorlardı. "Konuşmayı biliyor mu ki? Tam bir yabani gibi görünüyor." Uraz'ın söylediklerini onaylayan Gediz gülerek başını salladı.

"Ve ben o yabaninin kardeşiyim. Olaylara bir de benim açımdan bakmayı dene." İkisi gülerek buradaki herkesin sinirlerini bozmaya başladılar. Uraz ve Gediz'in karakterleri benzer olduğu için kafaları uyuşuyordu. Birbirlerine şans verseler bence iyi anlaşırlardı.

Asil yemeğinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu ama Doğa'nın kaçamak bakışları onun üzerindeydi. "Doğa?" Afra, onun Asil'e attığı bakışları yakalamıştı. "Bir şeyi çok merak ediyorum." Arkasına yaslanarak dikkatleri üzerine çekti. "Sizin dünyanızdaki evlilikler nasıl işliyor? Burada kadınlar eşlerine tam sadakat gösterirler ama sanırım senin geldiğin yerde aynı şeyler geçerli değil." Doğa'ya oldukça ağır bir ithamda bulunmuştu. Neyse ki masanın diğer ucunda olan liderler kendi aralarında sohbet ettikleri için bizim konuşmalarımızla ilgilenmiyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?" Doğa'nın rengi atarken herkesin ona bakması onu ürkütmüştü.

"Diyorum ki..." Afra masadaki salatadan bir tane yeşil zeytini çatalına takıp ağzına attı. "Sen eşine ne kadar sadıksın?" Bunu sorgulamak ona düşmezdi. Doğa'yı böyle rencide edemezdi, özellikle Doğa kendisini bile savunamayacak kadar ürkek biriyken.

"Peki, sen?" Dayanamayıp araya girerek okları kendi üzerime çektim. "Merak ediyorum, sen eşine ne kadar sadık olacaksın? Duyduğuma göre

kral oldukça yaşlıymış. İnsan doğal olarak yanına yakışan birini ister, değil mi?"

Çatalını masaya bırakıp bana baktı. "Bunun adı aşk, Naren," dediğinde gözlerinin ardında ukala bir ifade vardı. "İnsan âşık olunca yanına yakışanı değil, kalbine yakışanı istiyor. Sence haksız mıyım?" Haklıydı ama haklı olan sözleriydi, yaptıkları değil.

"Haklısın." Uzanıp masadan bir elma alarak ısırdım. "Söylentilerden yola çıkarak hakkında yanlış bir fikre kapılmış olmalıyım." Herkesin içinde geri adım atmam keyfini yerine getirdiği için içki kadehine uzandı. "Herkes sırf mevki ve konum için Kral Hazer'in dördüncü eşi olmayı kabul ettiğini konuşunca insan ister istemez yargılıyor. Yoksa beşinci eş miydi? O kadar çok eşi olunca doğru sayıyı bulmak mümkün olmuyor," dediğimde sözlerim masada bomba etkisi yaratmıştı. Üstelik bunu o kadar masum bir ifadeyle söylemiştim ki dışarıdan bakan biri kötü bir amacım olmadığını düşünürdü.

Kadehi tutan eli dudaklarının yakınında durduğunda kaşlarını çatmıştı. "Ne?" dedim şaşırmış gibi yaparak. "Sözlerim seni kızdırdı mı? Başkalarının konuştuklarını sana ilettim diye sence suçlu muyum? Bunun için özür dilemeli miyim?" Bana karşı hiç şansı yoktu çünkü öfkesini çok çabuk belli etmişti.

Kimse benim karşımda sakinliğini uzun süre koruyamazdı. Bir de özellikle laf dalaşına girmişse bunu asla yapamazdı. Tıpkı Afra'da olduğu gibi kadehi sertçe masaya vurarak, "Küstah!" diye bağırdı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

Artık sadece bize yakın olanlar değil, klan liderleri de buraya bakıyordu. "Neden?" O kadar sakindim ki sanki her an üzerime atlayacak biri yokmuş gibi davranıyordum. "Yakın zamanda Keng kraliçesi olacağın için karşında susmalı mıyım?" Sahte bir şekilde gülerek başımı iki yana salladım. "Sen Keng'in kraliçesi olacaksın, Araf'ın değil. Bizim de kraliçemizmişsin gibi davranmayı bırak çünkü bu, seni gülünç duruma düşürüyor."

Olay çıkarmaya başladığım için Tenebrislerin lideri Abraham, torununu uyarma gereği duymuştu. "Bu kadar yeter, Naren."

"Hayır, yetmez." Başımı kaldırıp soğuk bakışlarımı tekrar Afra'ya diktim. "Söylesene, senin karşında neden susmalıyız? Baban yaşındaki bir adama kendini yamadığın için mi yoksa bir Aykırı olduğun için mi? Seni

kızdırdım diye beni de telkin eder misin?" Yavaşça sandalyeden kalkarak omuzlarımı dikleştirdim. "Başkalarını yargılamak kolay tabii." Bunları söylerken ona Doğa'yı göstermiştim. "Zor olan kendi yanlışlarımızla yüzleşmek. Konumun umurumda değil, ortada bir hata varsa bu bana ait değil."

Çatık kaşlarla tam bir şey söyleyecekti ki "Ayrıca her şeyden önce hâlâ Gevheri ailesinin kızısın," diyerek onu susturdum. "Masanızdaki insanları rencide edip küçük düşürerek aileni utandıramazsın. Görgü kuralları nedir, bilir misin, Afra? Toplumda insanın bencil ve kaba düşüncelerden sıyrılarak başkalarına karşı duyarlı ve nazik olması demektir." Eğilip Soya'nın çantasını alarak doğruldum. "Hepsinden noksan olman ne büyük kayıp!" dedikten sonra elimin tersiyle saçlarımı savurarak masadan ayrıldım. Arkamda ise Afra için büyük bir aşağılanmışlık bırakmıştım.

Ben varken sevdiklerimle uğraşamazdı.

Salondan çıkınca hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Safir!" Elimdeki çantayı yukarı kaldırdım. "Salondan çıkarken sen de Savcı'nın ruhunu soludun mu? Sanki gönlünün kışına bir anda bahar gelmiş gibi bir neşe sezdim." Havalı bir çıkış yapmak için dönüp bakmamıştım ama buna benzer bir şeyler soluduğuma emindim.

Soya'nın hangi odada olduğunu bilmiyordum, ben şimdi Safir'le ne yapacaktım?

"Elzem, uyan artık!" Meliz tepemde bağırırken sanki uyumak mümkündü!

"Elzem dedim! Kalk çabuk, kaledeki herkes Naren'i konuşuyor. Dün bu kızın bedeninde ne yaptıysan Afra hâlâ burnundan soluyor. Hani dikkat çekmeyecektik? İki dakikalığına olsun herkesin tanıdığı o sinir bozucu Elzem olmayı bırakamıyorsun, değil mi?" *Sinir bozucu Elzem* mi? Ne yani, herkes beni sinir bozucu olarak mı görüyordu? İnsanların bam teline basmak ve sinir bozucu olmak arasında çok fark vardı.

"Elzem, uyan dedim!" Kafama yastıkla vurunca oflayarak gözlerimi açtım.

"Tüm kötülüğün neden bana, iblis? Sabahın köründe bana işkence etmek yerine neden gidip diğer insanlara kötü bir iblis nasıl olunur,

göstermiyorsun? Uğursuz şeytan, beni bu kadar hor kullanma artık!" Bir de iblis olacaktı ama şu zamana kadar kötülük yaptığı tek kişi bendim.

"Sen de kanatsız bir melek değilsin." Meraklı bir ifadeyle yatağa oturup omuzlarımdan tutarak zorla beni de kaldırdı. "Tüm detayları istiyorum, anlat hadi." İblislerin yüz karasıydı bu kadın. Kendi kötülük yapamadığı için benim yaptığım kötülüklerle besleniyordu.

"Afra, Doğa'yı küçük düşürmeye çalıştı ama ters tepti."

"Devam et."

"Devamı yok, hepsi bu kadar."

"Ne demek devamı yok? Sen bunun neresindesin? Ben farklı şeyler duydum." Madem duydu, bana niye soruyordu?

"Rica ederim, şunu kes." Battaniyeyi iterek yataktan çıktım. "Dedikodu yapmayı hiçbir zaman kendime yakıştırmadım, aynısını sana da tavsiye ederim." Banyoya yürürken ne kadar sıkıcı olduğumla ilgili şeyler söylüyordu.

Banyoya girmekten vazgeçip yeniden yatağa dönerek Naren'in bedeninden çıktım. Dün akşam yemeğinde çok fazla kendim gibi davrandığım için Savcı şüphelenmişti. Ruhundaki mutluluğun sebebi bu olabilirdi, bu yüzden risk alamazdım. Doğrudan Naren'e kim olduğunu soramazdı ama emin olmak için bir süre onu göz hapsinden tutacaktı. Tek sorun Naren'di çünkü herkes akşam yemekte olanları konuşuyordu ama Naren hiçbir şey hatırlamıyordu. "Meliz, fazladan birkaç anıyı onun zihnine ekleyebilir misin?" Uyuyan Naren'i gösterdim. "Dün geceki yemekle ilgili birkaç anı."

Başını iki yana salladı. "Bu imkânsız." Önce beni hüsrana uğrattı ama aklına ne geldiyse sinsice sırıttı. "Ama Naren'i korkutup kaleden kaçırabilirim. Elümhan'dan ayrılınca kimse ona soru soramaz ve dün akşam olanlar hakkında dedikodu duyamaz." İtiraf etmeliydim ki ondan beklenmeyecek kadar iyi bir plandı bu.

Gözlerim koltuğun üzerinde duran Soya'nın çantasını bulunca dudaklarım kıvrıldı. "Melizciğim?" Ona doğru yürüyünce ürkmüş gibi geriye adımlar atmaya başladı.

"*Melizciğim* mi? Senin gibi burnu havada biri bana bunu söylüyorsa altında mutlaka bir şeytanlık vardır. Şimdi bana sevimlilik yapmayı bırak ve benden ne istediğini söyle." Ne diyebilirdim ki? Beni iyi tanıyordu.

Dün geceden sonra birinden almam gereken küçük bir intikam vardı.

✦

Bu sefer bir hizmetçinin bedenini almıştım. Orta yaşların sonunda normal bir kiloya sahipti ve evet, bu da şansıma sarışın değildi. Herkes kahvaltıya başladığı için aceleyle yürürken elimdeki tepsiyi dikkatlice tutuyordum. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Herkes masanın etrafındaki yerini almış, sessizlik içinde kahvaltısını yapıyordu. Avcıların etrafında dolanarak Soya'nın yanında durdum ve tepsideki çorba kâsesini onun önüne bıraktım. "Bu ne?" Başını kaldırıp bana bakınca kim olduğumu hemen anlamıştı.

Gorgonların yetenekleri, buradaki herkesin çok üstünde olduğu için hangi kılığa girersek girelim bizi hemen tanıyordu. "Çorba, hanımım." Ona içtenlikle tebessüm ettim. "Bu sabah sizi biraz solgun gördüm, çorbayı sizin için yaptım."

"Gerçekten mi?" Ruhunda çiçekler açarken Sıraç'ın kız kardeşinden gelen bu jest onu mutlu etmişti. Her ne kadar hizmetçi kılığında olsam da. "Teşekkür ederim." Kaşığı çorbaya daldırıp bir yudum alınca,

"Yılan çorbası," dedim gülmemeye çalışarak. "Gümüş engerek yılanı çorbası hâlsizliğe iyi gelir ve aynı zamanda bağışıklık sistemini güçlendirir." Bunu şimdi uydurmuştum.

Söylediklerimle Soya aldığı yudumu püskürterek çıkarmıştı. Dün akşam beni Safir'le korkutmak neymiş, şimdi görecekti. "Ne?" Yutkunarak çorbaya baktı. "Gümüş engerek mi?" Çorbaya bakarken Safir'i görmüş olmalıydı ki sesi titremişti. "Safir..." Sessizce fısıldayıp kaşığı çorbaya daldırdı ve yılan çorbasındaki yılan etine baktı. "Bu cani sana ne yaptı?" Çorbaya öyle bir bakıyordu ki dokunsan ağlayacak gibiydi.

Safir'i bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum.

"Çorbayı sevmedin mi?" Onun yanında oturan Uraz kâseyi önüne çekti. "Ben yerim." Uraz bir kaşık alıp yılan etini çiğnemeye başlayınca Soya kocaman gözlerle ona baktı. Uraz şaşkınca, "Ne bakıyorsun?" diye sordu. "Yiyecek miydin?"

Adam ne yapsın, konuyu bilmiyor ki.

"Onu yedin mi?" Soya'nın gözlükleri buğulanırken dehşete kapılmış bir şekilde Uraz'a bakıyordu. "Sen benim oğlumu yedin mi?"

"Oğlun mu?" Zavallı Uraz ürkmüş bir şekilde çorbaya baktı. "Yılan çorbası yerine fetüs mü pişirdiniz lan? Soya, ne ara hamile kaldın? Burada neler oluyor?" Eyvahlar olsun, ortalık karışacaktı.

"Katiller!" Soya bağırarak ben ve Uraz'a bakıp masadaki bıçağı alınca Uraz bir küfür savurdu.

"O bıçakla ne yapacaksın, akıl hastası?" Uraz panik yaparken ben hemen koşarak dışarı çıktım. Uraz'ın işini bitirip sıra bana gelene kadar çoktan kayıplara karışırdım. Uraz gördüğü her haltı yerse böyle olurdu. Sanki ben demiştim Soya'nın çorbasını iç diye.

Hizmetçiyi Soya'dan kurtarmak için bedenini aldığım yere, yani mutfağa bıraktım. Mutfaktan çıkınca merdivenlerden inen üç silahşorları görünce sırıttım. İyi ki bu sabah kahvaltıya katılmamışlardı çünkü Asil ile konuşmalıydım. Onları takip ederek bahçeye çıktım. Eğer Soya beni yakalarsa üçünden birinin bedenine girmeyi düşünüyordum. Üçü ahırların olduğu tarafa yönelince uslu bir çocuk gibi peşlerinden gittim. Ata binen üçlü ile gözlerimi yumdum ve ruhum Hafız'ın bedenine doğru süzüldü. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda Asil ve Gediz atını koşturunca dikkat çekmemek için nereye gittiğimizi sormadım, onları takip ettim.

Bu üçü nereye gidebilir ki? En fazla ormanda avlanırlar.

"Kadınların gazabına gelesin, insan yıkımı." Kısık bir sesle Gediz'e beddua etmekle meşguldüm. Asil ile şaşırarak Gediz'in bizi getirdiği yere bakıyorduk. Araf'takilerin deyişiyle iskele evine gelmiştik, yani bir geneleve.

"Hafız." Asil sessizce konuşup bana yaklaştı. "Bizi buraya getireceğinden senin haberin var mıydı? Bahsettiği sürpriz bu mu?" Gediz'in sürpriz anlayışı da ancak bu kadar olurdu.

"Üçe kadar sayıyorum, sonra kaçıyoruz," dedim fısıltıyla. "Üç!" Arkamı dönüp kaçacağım esnada Gediz gülerek kolumu tuttu.

"Buraya Asil'i neşelendirmek için geldik, Muhafız. Yine sorun çıkarma." Bence bu sapık bizi buraya getirirken en son düşündüğü kişi bile Asil değildi. Bir insanın aklı fikri nasıl hep tek bir konuya çalışırdı, anlamıyordum. Zevk düşkünü herif!

Gediz'in yoğun ısrarları yüzünden ne yazık ki içeri girmiştik. Böyle bir yere geldiğime hâlâ inanamıyordum. Birçok kadın Gediz'in yanına

gelip ayaküstü ona sırnaşarak sinirlerimi bozmuştu. Bu tür yerlere çok sık geliyor olmalıydı ki burada onu tanımayan yoktu. Canlı renklerle süslenmiş evin merdiven trabzanlarında bile kırmızı süslemeler vardı. Ürkmüş bir şekilde Asil'in yanından ayrılmıyordum. Hafız'ın vücudunda olmama rağmen böyle bir yerde bulunmak beni korkutmuştu.

Gediz bizi üst kata çıkardığında bir tek kuş sütünün eksik olduğu bir yer sofrasını bizim için hazırladılar. Saçları abartılı bir şekilde yapılmış ve kabarık etekleri ince astardan oluşan kızlar etrafımızda pervaneydi. Öyle aklımdaki gibi mini etekli değillerdi, açık olan tek yerleri korseden fırlamak üzere olan göğüsleri ve omuzlarıydı. Bir kadın yerdeki sofraya oturmam için kolumu tutunca hemen geriye çekildim. "Rica ederim dokunmayın." Hafız, sayemde bu rezillikten kurtuluyordu ama zavallı ruhumu kim kurtaracaktı, bilmiyordum.

Burası, benim gibi elit birinin geleceği son yer bile olamazdı. Gediz yüzünden kendimi hakarete uğramış hissediyordum. Üçümüz masadaki yerimizi alınca bu rezilliğe daha fazla dayanamadığım için hemen Hafız'ın bedeninden çıktım. Bu iğrenç yerde bir dakika daha durmayacaktım! Hızlı adımlarla kapıya ilerlediğimde, "Burası da neresi?" diyen Hafız'ın şaşkın sesiyle durdum.

Hafız afallayarak etrafındaki manzaraya ve kıkırdayarak onlara eşlik eden kızlara bakıyordu. En son kalede atın üstündeydi. Kafası karışarak, "Ben buraya nasıl geldim?" diye sordu ama daha sonra gözlerini belerterek, "Elzem!" deyince hayretler içinde kaldım. Gerçeği bu kadar hızlı anlamasını beklemiyordum. Daha önce Turgut'un bedenini aldığımı biliyordu ve Araf'ta bedenleri çalan tek Aykırı bendim. En son kaledeyken gözlerini bir genelevde açması parçaları hızlıca birleştirmesine neden olmuştu.

Gediz'in bir kızın boynunu sömürdüğünü gören Hafız, yumruğunu masaya geçirdi. "Burada ne haltlar dönüyor, bilmiyorum Azınlık ama kes şunu çünkü Elzem burada olabilir!"

Gediz benim adımı duyduğu an ateşe dokunmuş gibi yanındaki kadından uzaklaşmıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" Gözleri etrafta gezinip beni aramaya başladı. "O öldü, burada olamaz." Bence bu kadar emin konuşmamalıydı.

"Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ve bunu yapabilecek tek kişi Elzem." Hafız'ın söyledikleriyle bu sefer öfkelenen Asil olmuştu.

"Ilır'ın ablasını böyle bir yere mi getirdik?" Düşman gözlerle Gediz'e bakıyordu. "O küçük amazon bunu öğrendiğinde seni öldürecek ve benim de ona yardım edeceğimden emin olabilirsin!" Ne yazık ki Ilır konusunda haklıydı. Bunu öğrenirse altı aydır devam eden suskunluğundan eser kalmazdı.

"Siz ikiniz sakin olacak mısınız?" Gediz yanındaki esmer kadının ona uzattığı içki kupasını aldı. "Hafız bir yerlerde hata yapıyor olmalı. Elzem'in geri dönmesi mümkün değil," deyince derin bir nefes alarak yanındaki kadına doğru süzüldüm. Gediz'in yanında oturan fahişenin içine girip ona doğru döndüm.

"Merhaba, insan yıkımı," dediğim an küfürler havada uçuştu çünkü bir tek ben Gediz'e böyle hitap ederdim. Üçü hızlıca ceketini çıkarıp üzerime fırlattı. Başka bir kadının bedenindeyken bile dekolteli olmama katlanamıyorlardı.

"Ne hoş bir karşılama ama!" Gülerek Hafız'ın ceketini alıp giydim. "Eee?" dedim yaratık görmüş gibi bana bakan üçlüye. "Bir hoş geldin yok mu?"

Gediz odadaki tüm kızları kovdu, Asil dışarıdan birileri beni görmesin diye perdeleri çekti ve Hafız üzerimdeki ceketin tüm düğmelerini kapatıp işini sağlama aldı. "Şunu keser misiniz? Bu beden bana ait olmadığı için sorun yok," dediğimde üçü aynı anda, "İçindeki sensin!" deyince somurtarak sustum. Sanki ben demiştim beni buraya getirin diye!

"Sen nasıl burada olabilirsin?" diyen Gediz'e ters ters baktım.

"Beni sen getirdin! Ama genel olarak soruyorsan Ölüler Diyarı'ndan istifa ettiğimi sizden saklamayacağım."

"İstifa etmek mi?" Olanları anlamaya çalışan Hafız şaşkınca bana bakarken aklına gelenlerle yanaklarının içini ısırdı. "Kovuldun mu?"

"Siktir!" diye küfretti Gediz. "Öyle bir yerde kovulmak Elzem için bile mümkün değil."

"Neden herkes bunu söyleyip duruyor? Kovulmadım, istifa ettim!"

Üçü de bıyık altından gülerken neyse ki canımı sıkacak bir yorumda bulunmadılar. "Hiç şaşırmadım," diyen Gediz çok eğleniyor gibiydi. "Sana Araf'takilerden başka kimse uzun süre katlanamaz."

"Bedenin nerede?" Asil bana bakarken artık gülmüyordu. Bir fahişenin bedeninde olmam hoşuna gitmiyordu.

"Kasabada kiraladığımız küçük bir kulübede. Bir süre kimsenin döndüğümü bilmesini istemiyorum, Savcı da dâhil." Son derece ciddi bir ifadeyle sırasıyla onlara baktım. "Umarım bu konuda size olan güvenim sarsılmaz." Üçünün sır saklamakta çok iyi olduklarını biliyordum. Savcı'nın yaptığı takası bile gizlemişlerdi.

"Madem geri döndün, bunun şerefine kadeh kaldıralım." İçmek için bahane arayan Gediz, hepimizin önüne içkileri bıraktı. Onlarla kadeh kaldırdım çünkü benim de biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Bir Saat Sonra

"Günışığı..." Asil körkütük sarhoş olmuştu, Doğa'yı sayıklayıp duruyordu.

"Hâlâ mı o kız?" Sarhoş olan bir diğer kişi de Gediz'di ve içmeye devam ediyordu. "Burada istediğin kadar kız var, illa âşık olmak istiyorsan seç birini." Arkadaşlarına fuhuş evinde çalışan kadınları öneren düşünceli insan.

"Itır'ın ne hâlde olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gediz'in hesap soran bakışları gözlerime kenetlenmişti. "Neden kardeşine görünmüyorsun?" Keyfi kaçmış gibi bu sefer şişeyi kafasına dikip içti. "Senden sonra çok değişti, fazla sessiz ve sakin. Artık hiç sinirlenmediğini biliyor musun?" Beni suçlar gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Gittiğinden beri tüm gün kendini odasına kilitleyip ölü gibi yaşıyor. Sana yaptıkları için ona ben de kızgınım ama gerçekten bu kadarını hak ediyor mu?" Ediyordu ve etmiyordu. Itır konusunda sık sık kendimle çelişiyordum.

"Sen neden Itır'ı bu kadar önemsiyorsun?" diye sorduğumda önüne dönüp güldü.

"Önemsemiyorum ama kardeşin bir şekilde aklımı meşgul ediyor." Mümkünse onun gibi birinin aklını meşgul eden kişi benim kardeşim olmamalıydı.

Bana Asil'i gösterdi. "Ben onun gibi değilim, eninde sonunda gidecek birini önemsemem. Sen ve Kalkanlar fırsatını bulduğunuz ilk anda kendi dünyanıza döneceksiniz ve geride bıraktıklarınızı düşünmeyeceksiniz." Sarhoşlar ve çocuklar asla yalan söyleyemezlerdi, Gediz de fazla sarhoştu. Kime kızıyordu, kime sitem ediyordu, belirsizdi.

"Gidecek mi?" Asil alayla güldü. "Şimdi var mı ki gitsin?" Doğa'dan bahsediyordu. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Kocası olacak piçle

olan ilişkisi de çok kafamı karıştırıyor. Evliler ama ayrı odalarda kalıyorlar. Bu çok tuhaf değil mi?" Kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Evli ama kocasının yanında mutlu değil gibi. Onun yanında olduğunda bile bana bakışlarını yakalıyorum. Onu unutmama bile izin vermiyor, sanki bu mümkünmüş gibi!" Doğa aptalı iki kelimeyi bir araya getirip ona gerçeği anlatana kadar millet torun torba sahibi olurdu. Neyse ki bunun için buradaydım.

"Ayrı odalarda uyuyorlar." Asil başını kaldırıp gözlerini bana dikti. "Sizin dünyanızda evliler ayrı odalarda mı kalır?"

"Onlar evli olduklarında bile hiç aynı odada kalmadılar." Sanırım her şeyi anlatmam için doğru zaman gelmişti.

Hafız bana anlamaz gözlerle bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Her şeyi anlatmadıkça anlayacaklarını sanmıyordum.

Uzanıp Asil'in elindeki içki şişesini aldım. Anlatacaklarımı yarın hatırlayacak kadar ayık olmalıydı. Gerçi Hafız hiç içmediği için Asil unutsa bile o anlatırdı. "Doğa, aramızda kimsesiz olan tek Kalkan. Hepimiz Avcı soyundan geliyoruz ama lanetlendiğimiz için Avcı yönümüzü sonsuza kadar yitirdik. Bu bizim için hiç sorun olmadı çünkü ailelerimiz bizi böyle de sevdi ancak Doğa için bu geçerli değildi." Yine içecek bir şeyler bulan Asil içki testisini kafasına dikti. Burada önemli bir şey anlatıyordum, karşımda içmese olmaz mıydı?

"Kendi hatası olmasına rağmen annesi bile Doğa'yı kabul etmedi. Babası ise Avcılara körü körüne bağlı olduğu için çoğu zaman Doğa kendinden geçene kadar onu döverdi." Asil içmeyi bırakıp sinirli gözlerle bana döndü.

"Babası onu dövüyor muydu?"

"Evet, babası ona sıklıkla şiddet uyguluyordu. Bir Kalkan olduğu için Meliz onu buldu. Doğa'nın hayatını cehenneme çevirip onu konakta kalmaya zorladı. Hepsi bu da değil, Sıraç ile evlenmesi için de onu zorladı çünkü tüm Kalkanların aynı çatı altında olmasını istiyordu." Asil'in katı suratına bakıp, "Sadece bir ay evli kaldılar," dedim. "Aralarında bir şey olmadı çünkü gerçek bir evlilik değildi. Bir ay sonra da boşandılar, yani şu anda evli bile değiller."

Duyduklarından sonra Asil'in omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldı. Ölü gibi solgun bakışları eski ışıltısına kavuşmuştu. Gözlerine canlılık gelirken ruhundaki ölü toprağından nasıl adım adım kurtulduğuna tanık oldum. Acı çeken kalbi huzur bulmuştu ve

uzun zaman sonra dudaklarına gerçek bir gülümseme yerleşmişti. "Evli değil, öyle mi? Abinle aralarında hiçbir şey yaşanmadı mı?"

Onu onayladığımda, "Doğa iki aydır bunu bana niye söylemedi?" diye sordu sitemle.

"Anlatmayı denedi ama onu doğru düzgün dinlemedin."

"Onu görmeliyim!" Asil aceleyle ayağa kalktı ama çok içtiği için sarhoş vücudu aynı hızla yere devrilmişti. Düştüğü yerden tavana alık alık bakıyordu. "Neden her şey dönüyor?"

Ağrıyan başımı ovuşturarak ayağa kalktım. Artık bu kadının içinden çıkmalıydım. "Ben kaleye dönüyorum, siz daha sonra dönersiniz." Hafiz tam itiraz edecekti ki ondan önce konuştum. "Merak etme, ruh formundayken kimse beni göremez ve zarar veremez." Bu onun içini rahatlattığı için başını salladı.

"Dikkatli ol." Ona tebessüm ederek kadının içinden çıkacağım esnada, "Elzem," diye beni durdurdu. "İyi ki döndün..."

Ben de onu özlemiştim.

✦

Kalenin içinde gizlenerek Soya'yı gözetlerken Meliz ile çok tedirgindik çünkü yakalanmak istemiyorduk. Bu sefer Savcı'dan ya da Avcılardan kaçmıyorduk çünkü bizi, onlardan daha fazla korkutan biri vardı. Soaireya! Sabah ona verdiğim çorbadan sonra her yerde bizi arıyordu. Kolonlardan birinin arkasına saklanmış, Soya'nın gitmesini bekliyorduk. Güney kanadındaki merdivenin son basamağına oturmuş, üzgün gözlerle elinde tuttuğu kavanoza bakıyordu. "Meliz," diye fısıldadım. "Belki de çoktan sakinleşmiştir." İyimser olmaya çalışıyordum.

Etrafımızı kolaçan eden Meliz'in yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. "Ben sadece yılanları kontrol edebilirim. Bu kadının çatal dili var, yılanlarla konuşabiliyor ve ısırınca onlar gibi zehirleyebiliyor. Gözleriyle yaptığı şu taşa çevirme olayından bahsetmiyorum bile. Yılanların ne kadar kinci olduğunu bilmiyorsan kolayca sakinleştiklerini düşünme."

"Ve biz öyle birini kızdırdık."

"Her zamanki gibi başımızı belaya sokmakta üstümüze yok." Etrafımızı iyice kontrol ederek bana yaklaştı. "Bizi canlı canlı yiyecek, şanslıysak bunu yapmadan önce bizi öldürür." Beni ürkütmeye başlamıştı.

Soya'nın göğsüne bastırdığı kavanozu işaret ettim. "İçinde ne var?"

"Safir."

"Anlamadım?"

"Yılan çorbası, Elzem. Bu ruh hastası tenceredeki tüm çorbayı o kavanoza koydu."

"Bu iğrenç."

"Asıl iğrenç olan ne, biliyor musun? Sabah elinde bir bıçakla Uraz'ı kovalayıp tehditler eşliğinde ona Safir'in parçasını kusturdu. Zavallı doktor travma geçiriyor olmalı ki tüm gün hiçbir şey yemedi ve uzun süre yiyecek gibi de görünmüyor." Kıkırdasam da Uraz'a acımadan edememiştim.

"Demek buradasın?" Sıraç'ın sesini duyunca Meliz ile hemen kendimizi geriye çekerek kolonun arkasına iyice gizlendik. Sıraç'tan dolayı Meliz saklandığı yerden kafasını bile uzatmaya cesaret edemediği için bunu ben yapmıştım. Bir süre bekleyip kolonun arkasından kafamı yavaşça uzattım.

Sıraç koridorun karşısından bu tarafa yürüyüp Soya'nın tepesine dikildi. Sıkıca sarıldığı kavanozu görünce yüzünü buruşturdu. Daha bu sabah Soya'nın tehlikeli evcil hayvanını öğrenmişken şimdi onu bir kavanozun içinde çorba olarak görmek onu şaşırtmıştı. "Biraz abartmıyor musun? Sadece bir yılan, eğer yılan beslemeyi seviyorsan sana yenisini alabilirim."

"Safir sadece bir yılan değildi." Soya'nın sesi titrerken gözlerini kavanozdan ayırmıyordu. "Diğer Safirler de sadece bir yılan değildi, onlar benim arkadaşımdı." Diğer Safirler derken? Bu kadının tam olarak kaç tane Safir'i vardı?

"Diğer Safirler mi?" Şaşkınlıktan Sıraç'ın omuzları gerildi. "Hepsini çantanda mı taşıyorsun?"

"Hayır, onlar öldü." Çocuk gibi dudaklarını sarkıttı. "Safir, benim son Safir'imdi. Yeni bir Safir'e alışmak ne kadar zor, biliyor musun?" Sıraç'ın yüz ifadesine bakılırsa bilmek istemiyordu. Şu anda bir kadının neden bu kadar çok yılanı olduğunu ve hepsinin neden öldüğünü sorguladığına emindim. Özellikle Sıraç yılanlardan nefret ederken Soya'yı Safir konusunda teselli edeceğini hiç sanmıyordum.

Bir şeyler söylemek için kendini zorlayarak boğazını temizledi. "Belki de şansını kedilerden yana denemelisin, yani her normal insanın yaptığı

gibi." Tabii, abim bilmiyordu ki karşısındakinin normal bir kadın olmadığını.

"Kötü hissediyorum." Soya acı çeken bir sesle başını kaldırıp Sıraç'a baktı. "Daireme geldiğinizde gördüğünüz o filmlerde, kadın kötü hissedince adam teselli etmek için ona sarılıyordu. Eğer bana sarılmak isterseniz bence bunun için tam zamanı." Ona kavanozu gösterdi. "Oğlum öldü ve ben acılı bir anneyim," deyince Sıraç'ın tuhaf surat ifadesi bana kahkaha attırabilirdi.

Tam da kalpsiz abimden beklediğim gibi hemen Soya'dan uzaklaştı. "Yavuz'u kontrol etmeliyim," dedikten sonra kaçarcasına gitti. Kalpsiz herif!

"Üzgün olan Afra olsaydı sarılırdınız ama!" Duyduğunu bildiği hâlde bu manyak kadın onun arkasından bağırmıştı. "Tabii, ben çirkinim ya, kim neden bana sarılsın ki!" Duyguları konusunda fazla berraktı ve hiç çekinmeden rahatça belli ediyordu.

Ayağa kalkıp kavanozu göğsüne bastırdı. "Uyumaya gidelim, Safir." Tek endişem o çorbayı uzun süre yanında taşıma ihtimaliydi. "Merak etme, sana bunu yapanlardan intikamını alacağım." Biz de bundan korkuyorduk işte.

Soya'nın gittiğinden emin olduktan sonra yukarı çıktım. Meliz kendine saklanacak daha iyi bir yer bulacağını söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Itır'ın odasının önünde durup koridoru gözetledim. Kimse olmadığına emin olunca kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. Aynı sessizlikle kapıyı kapatıp odanın içine yürüdüm. Kardeşimi görmeyi daha fazla erteleyemezdim. Itır pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. O kadar dalmıştı ki kapısının açılıp kapandığını bile fark etmemişti.

Sırtını koltuğa yaslamış, elinde tuttuğu kitabı okuyordu. Hep balıksırtı ördüğü siyah saçları şimdi düz bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Çocukluktan beri sıklıkla pantolon ve tişört giyerdi ama bu sefer üzerinde bir elbise vardı. Kısa kollu, siyah elbisesi gösterişten çok uzaktı ve Itır'ın tarzını yansıtmıyordu. Şey gibiydi... Yas elbisesi gibiydi ama ona çok yakışmıştı. Yakası açık elbisesinin açıkta bıraktığı esmer teni dikkat çekiyordu. İnce belinde zarif bir gümüş kemer vardı.

Onu ilk kez bir elbisenin içinde gördüğüm için gözlerimi ondan ayırmıyordum. Gerçek anlamda çok güzel görünüyordu. Sıradan bir elbise bir kadına ancak bu kadar yakışırdı. Derin bir nefes alıp kitaptan başını

kaldırınca boş ve ölü bakan gözleri içimi acıttı. Bakışları hayattan kopuktu, sanki yaşamak için yaşıyordu. Onu böyle görmek derin bir acı duymama neden oluyordu. Benim tanıdığım Itır bağırmadan konuşmayı bile bilmezken şimdi sesi çıkmıyordu. İki aydır bu odadan hiç çıkmadığını söylüyorlardı, yani Akay erkekleri geldiğinden beri.

Itır tekrar kitaba odaklanınca yatağının kenarına oturdum. Kitap okumayı bırakıp başını usulca kaldırdı. Gözleri benim bulunduğum yerde oyalanınca soluğumu tuttum çünkü yatağın oturduğum kısmı aşağıya çökmüştü. Birinin buradaki varlığını belli ediyordu. Itır ayağa kalkıp bana doğru yürüyünce kıpırdamaya cesaret edemedim. Gözleri yatağın çöken yerindeyken üzerime eğilip elini uzatınca ne yapacağımı bilemedim. Parmağının ucu yanağıma dokundu ama beni hissedemedi.

Beni görmediği gibi bana dokunamıyordu fakat odasında birinin olduğunu biliyordu. Ruhani bir varlığın şu anda yatağının üzerinde oturduğunun farkındaydı. Buna rağmen zerre kadar korkmadı. "Yalnız kalmak istiyorum ve bu tüm varlıklar için geçerli." Elini çekip kalktığı koltuğa yürüdü. "Her kimsen dışarı çık." Bunları söylerken çok sakindi. Korkusuz olduğunu biliyordum ama bu kadarı da çok fazlaydı! Odamda bir hayalet olacaktı ve ben sessizce kitap okuyacaktım, öyle mi? Çığlık çığlığa camdan atlamak varken kitap okumak kimin umurundaydı!

Itır kitabı rafa koyup pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Ayağa kalktığım için yatakta bıraktığım izi artık görmüyordu, bu da ona gittiğimi düşündürüyordu. Kapısı hafifçe tıklatıldı, daha sonra da Gediz içeri girdi. Onun gibi bir sapığın, gecenin bir vakti kardeşimin odasında ne işi vardı? Itır hâlâ dışarıyı izlediği için gelen kişiye bakmadı. "Dışarı çık, Azınlık," dediğine göre gelenin kim olduğunu biliyordu.

Tam tersini yapıp odaya giren Gediz, "Benim olduğumu nasıl anladın?" diye sordu.

Itır ondan beklemediğim bir sakinlikle onu yanıtladı. "Daha sen odaya girmeden üzerine sinen içki kokusu geldiğini bildiriyor."

Gediz, elindeki kitapları Itır'ın yatağının yanında duran küçük dolabın üzerine bıraktı. "Sana getirdiğim bu kitapları okuyor musun?" Itır'ın odasındaki kitapları o mu getiriyordu?

"Birini bile okumadım." Itır ona doğru dönüp getirdiği yeni kitaplara baktı. "Onları da okumayacağım. Bana kitap getirmekten vazgeç artık." Oysa az önce okuyordu.

Onun için endişelendiğini gizleyemeyen Gediz'in bakışları sıkıntılıydı. "Kendini bu sıkıcı odaya kapattığın için seni oyalayacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Senden gelen hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Gediz derin bir nefes alıp inatçı bir tutumla omuzlarını dikleştirdi. "Sen bu odadan çıkmadığın sürece kitap getirmeye devam edeceğim." Bu sapık neden benim kardeşimle bu kadar yakından ilgileniyordu?

"Yine ne yaptın?" Itır küçük adımlarla ona doğru yürürken bakışları sorgulayıcıydı. "Gittiğin genelevde tam olarak neler oldu? Benimle göz teması kurmaktan kaçındığına göre canımı sıkacak bir şeyler yapmış olmalısın." Beni geneleve götürmek dışında mı? Gediz'in gerginliğinin sebebi buydu, değil mi?

Alaycı gözlerle tek kaşını yukarı kaldıran Gediz gülmeye çalıştı. "Dışarıda senin canını sıkacak bir şeyler olsaydı yapardım." Yürüyüp koltuklardan birine oturdu. "Ama yok." En azından benimle ilgili bir şey söylememişti.

Itır kapıyı açarak dışarı çıkmasını bekledi. "Bir daha yanında kadın refakatçi olmadan odama gelme. Adımın seninle anılması, istediğim son şey bile değil." İlk kısmı söylerken iğrenircesine yüzünü buruşturmuştu. "Bir gören olmadan hemen dışarı çık." Görmeyeli Tenebris kardeşimde gerçekten de olumlu bir gelişme vardı.

"Benimle anılmak bu kadar korkunç mu?" Gediz keyifli bir şekilde güldü. "Araf'ta kaç kadın benimle anılmak istiyor, haberin var mı senin?" Bu çocuğun kaygı derecesi sıfırdı.

"Sen ve yattığın kadınlar umurumda değil." Itır açtığı kapının önünde durmaya devam ederken ona dışarıyı işaret etti. "Bana bir iyilik yap ve gidip kaledeki kadınlardan birini daha baştan çıkar. Böylece sen onu becerene kadar ben de odamda yalnızlığın keyfini sürerim."

Itır'ın söylediklerini Gediz ciddi anlamda düşünmüştü. "Oradan bakınca önüme çıkan her kadını beceriyormuşum gibi mi görünüyor?"

"Evet."

"Ne demek evet? Kadınlar konusunda çok seçiciyimdir." Bu söylediğine kendi bile inanmıyordu.

Itır nefesini bıkkınlıkla verip, "Gediz, siktir olup git odamdan!" deyince şaşırmıştım çünkü lanetlediği adını söylemesine rağmen Gediz

saldırganlaşmamıştı. Gözlerinin siyahı bir an kırmızıya dönüşse de bu çok kısa sürmüştü. Itır'a zarar vermemek için kontrolünü çok hızlı sağlamıştı.

"Yapacaklarımdan korkmadan ismimi bu kadar rahat söyleyen tek insansın." Buna hayret ediyor gibiydi.

Gediz, odadan çıkmak yerine Itır'ın yanına kadar gitti ve oturup sırtını kapının pervazına yasladı. "Şimdi oldu mu? Ne içerideyim ne de dışarıda. Biri görse bile kapı açık olduğu için dedikodu yapamaz."

Itır onun tepesinde dikilmeye devam ederken siyah gözleri hesap sorar gibiydi. "Neden her gün beni ziyarete geliyorsun?"

Gediz rahat görünmeye çalışarak ayaklarını uzattı. "İnsanlık yapıp nasıl olduğunu merak ediyorum. Bu da mı kabahat?"

Itır'ın gözleri onun boynuna kaydı. Gediz'in açık yakasından boynundaki morluk görünüyordu. "Senin için yeteri kadar iyi miydi bari?"

Itır'ın bakışlarını takip edince boynundaki morluğu fark etti. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Eğer onunla yatsaydım sana verecek bir cevabım olurdu." Gülüşü solduğunda yakışıklı yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluşmuştu. "Olanlar, boynumda gördüğün bu morluktan ibaret." Bana mı öyle geliyordu yoksa bu sapık, Itır yanlış şeyler düşünmesin diye ona açıklama mı yapıyordu?

"Bir kadın boynunu morartacak kadar sana yaklaştı ve sen onu yatağa atmadın mı?" Itır gülmemeye çalışarak onun karşısında bağdaş kurarak oturdu. "Basiretin falan mı bağlandı?" Onlara bakınca ne düşüneceğimi bilemedim. Her şeyi rahatça konuşan iki arkadaş izlenimi yaratıyorlardı ama Gediz'in Itır'a bakışları böyle düşünmeme engel oluyordu. Onun gözlerinde canımı sıkan yoğun bir duygu vardı.

Itır'ın soru dolu bakışlarını görünce yüzünü sertçe ovuşturup keyifsizce güldü. "Birinin basiretimi bağladığı doğru ama can sıkıcı olan bu değil, onu nasıl aklımdan çıkaracağımı bilmemem."

Duyduklarına şaşıran Itır'ın siyah gözleri irileşti. "Sonunda birinin, kalbini çaldığını mı söylüyorsun?" Bu hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülmeye başladı. "Beni onunla tanıştırmalısın. Her zaman âşık hâlini görmüyoruz."

"Kimseye âşık olduğum yok!" Itır'ın bu durum karşısında bu kadar mutlu olması onu sinirlendirmiş gibi kaşları çatıktı. Ne bekliyordu, onu kıskanmasını falan mı? "Bir kadının aklımı meşgul etmesi ve ona âşık

olmam arasında çok fark var." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ayrıca bu seni niye bu kadar mutlu etti?"

Itır onu daha fazla kızdırdığından habersizce gülerek omuz silkti. "Seni bir kadın için aşk acısı çekerken görmek eğlenceli olurdu."

"Sinirlerimi bozuyorsun."

"Senin bozduğun kadar değil." Itır sakince konuşup ayağa kalktı. Ondan sıkıldığını gizlemeden dışarıyı işaret etti. "Uyuyacağım, artık odana git." Yatağa dönünce gözleri bir kez daha az önce bulunduğum yere kaydı. Yatağın kenarına dikkatli gözlerle bakarken, "Senin ölü bir âşığın falan mı var?" diye sordu. "Az önce odamda bir hayalet vardı."

"Öyle mi?" Gediz hayaletin ben olduğumu iyi bildiği için sırıttı. "Benimle bir ilgisi yok, zararsız bir hayalettir." Beni test eder gibi, "Otur hadi," diyerek Itır'a yanını gösterdi. "Biraz daha benimle sohbet edebilirsin."

Kaşlarımı çatarak üzerine yürüdüm ve ayağımı kaldırıp tüm gücümle bacak arasına tekme attım. Ağız dolusu küfrederken inleyerek öne eğilmişti. Itır şaşkın gözlerle dişlerini sıkan adama bakıyordu. "Âşığının zararsız olduğuna emin misin?"

"Evet!" Acıdan kıpkırmızı olan suratıyla etrafına bakıp nerede olduğumu anlamaya çalıştı. "Benden uzak durduğun sürece zararsız olacağını umuyorum!"

"Bana neden bağırıyorsun şimdi?"

"Bağırdığım kişi sen değilsin." Beni göremediği için kısık bir sesle küfretmişti. "Şu anda kendimi hiç güvende hissetmiyorum." Sinirleri yıpranmış gibi güldü. "Her ihtimale karşı aramızdaki mesafeyi koruyalım, Tenebris. Baştan söyleyeyim, sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, yani güvendesin." Bunları etrafına bakarak yüksek sesle söylediğine göre mesajın sahibi bendim.

Itır'ın gözlerinin ardında muzır bir ifade belirdi. "Dün beni öperken öyle demiyordun." Duyduklarımla kan beynime sıçradı. Kardeşimi öpmüş müydü?

Kapının hemen yanında duran ayaklı askılığı alıp Gediz'in kafasına geçirdiğimde, "Yalan söylüyor!" diye bağırdı. Oturduğu yerden ok gibi ayağa fırlayıp kafasını tuttu. "Seni sevgilim sandığı için kışkırtıyor!" Askılığı ikinci kez havaya kaldırdığımda aceleyle Itır'a döndü. "Yalan söylediğini itiraf etsene, hatun!"

Itır kaşlarını yukarı kaldırdığında gülmemeye çalışıyordu. "Yalan mıydı yani?" Kollarını göğsünde birleştirerek bana döndü. Askılık havada olduğu için hayaletin nerede olduğunu tahmin edebiliyordu. "Evet, beni bir kez öptüğü konusunda yalan söyledim," dediğinde Gediz rahat bir nefes alınca, "Çünkü birden fazla öptü," deyince askılığı Gediz'in kafasına geçirdim.

Kafasını kırmıştım. Gediz kanayan kafasına tutarken bana ağız dolusu küfrediyordu ama buna rağmen beni ele vermiyordu. "Demek seni öptüm, öyle mi?" Kaşlarını çatarak Itır'ın üzerine yürüdü. "Madem seni birden fazla kez öptüm, o zaman bunu yapmam sorun olmaz!" Itır'ın belini sertçe kavrayıp onu göğsüne çekti ve ona engel olamadan Itır'ı öptü. Gözlerimin önünde kardeşimi öpmüştü!

Birkaç saniye süren kısa öpücüğünden sonra ona şaşkınca bakan kıza güldü. "İşte, şimdi öptüm," dedikten sonra odadan çıktı.

Bu geceyi sağ çıkaramayacaktı!

Itır'ın zamansız şaşkınlığını çekecek durumda olmadığım için kapıyı çarparak dışarı çıktım. Gediz'in merdivene yöneldiğini görünce koşarak ona yaklaştım ve bir saniye bile düşünmeden onu ittim. Merdivenden yuvarlanmasını izlemek o kadar keyifliydi ki her saniyesi hoşuma gitmişti. Son basamaktan sonra kanlar içinde yere yığılınca son sözleri, "Elzem!" olmuştu. Hemen sonra bilincini kaybetti.

"Umarım kırılmayan kemiğin kalmaz!" Onu düştüğü yerde bırakıp oradan uzaklaştım. Kardeşimle olmasına asla izin vermezdim.

Ertesi Gün

"Gerçekten onu merdivenden mi ittin?" Meliz yüksek sesle gülmeye başladı. "Kızını sevdiği adamdan ayıran kalpsiz anneler gibisin."

"Sözlerine dikkat et çünkü kardeşim o sapığı sevmiyor ve senin yapmadığın anneliği yaptığım için beni suçlayamazsın."

"Bence hiçbir anne, damat adayına suikast düzenleyip onu merdivenden itmiyordur."

"O herif damat adayı değil! Ayrıca ben kardeşimi kolay büyütmedim, kimse onu benden alamaz." Itır'ın bir sevgilisi olmasına karşı değildim, benim karşı olduğum tek kişi Gediz'di. Benim yerimde hangi abla olsa gözünden sakındığı kardeşini böyle bir sapıktan uzak tutmaya çalışırdı.

Bahçede yeterince zaman geçirdikten sonra kaleye girince üç silahşorları aşağıya inerken gördüm. Hayret ediyordum çünkü Gediz toparlanmayı başarmıştı. Birkaç gününü revirde geçireceğinden çok emindim ama ayaktaydı. Tabii, aldığı hasarları gizleyemiyordu çünkü kafası bandajla sarılıydı. Aynı şekilde sol kolunda da ciddi bir hasar olmalıydı ki sargılı bir şekilde boynuna asılıydı. Sağ kolunda herhangi bir hasar yoktu. İyi ki yoktu, aksi takdirde bir değnek yardımıyla yürümeyi başaramazdı. Ayağında da ciddi bir sorun olmalıydı, üzerine basamıyordu.

Mest olmuş bir şekilde sekerek merdivenleri inen herifi gösterdim. "Aradaki denge ve uyumu sen de görüyor musun, Meliz?"

"Ona bakarken nasıl bir şaheser görüp böyle mutlu oluyorsun, bilmiyorum ama ben mutlu olacak şeyi bulamıyorum."

"Kırdığım kol ve bacaklardaki dengeyi diyorum, sence de yaratıcılığımı konuşturmamış mıyım?"

Ürkerek benden uzaklaştı. "Son zamanlarda beni korkutmaya başladın, Elzem. Lütfen artık kendine gel, bir silkelen de toparlan. Bak, sen seviyorsun diye *lütfen* bile dedim!"

Üç silahşorlar bize yaklaştığı için kendi aramızda konuşmaya son verdik. Hafız, arkadaşının inmesine yardım ederken aynı zamanda merakını gidermeye çalışıyordu. "Bugün akademiye dönecekken kendini sakatladın mı? Bunun nasıl olduğunu söyleyecek misin?" Ben söylerdim de görünmez olduğum için yeni bir beden almakla uğraşmak istemiyordum.

"Sabaha kadar aileme yeterince hesap verdim zaten, Muhafız." Gediz homurdanarak dikkatli bir şekilde inmeye çalışıyordu. "Dedim ya, dün gece canım sıkıldığı için ahırdaki atlara bakmak istedim. İnatçı bir kısrak beni tekmeledi." *Ayağım kaydı, merdivenden düştüm* demek yerine bu söylediği hiç olmamıştı.

Asil bıyık altından gülerek Hafız'a kaş göz işareti yaptı. "Nasıl bir kısraksa öyle bir tekme atmış ki bizimki kalenin içine girmiş ve oradan da merdiven boşluğuna uçmuş."

"Öyle deme, Tenebris." Hafız yüksek sesle gülmeye başladı. "Belki de at ahırdan sıkılıp kalede turlamak istemiştir. Tabii, Azınlık o esnada su içmek için odasından dışarı çıkınca çifteyi yemiş." Bu ikisi sürekli *at, kısrak* diyerek canımı sıkmaya başlamıştı!

"Yeterince eğlendiğinize göre artık yola çıkalım mı?" diye homurdandı Gediz. "Kardeşlerim uyanmadan kaleden ayrılıp akademiye gitmek

istiyorum. Bir de onların alay konusu olamam!" Savcı ve Dehliz'i bilmiyordum ama Aybars'ın çok eğleneceğine emindim.

"Savcı da bugün yola çıkacakmış. Sen bu hâldeyken Sulakkar'a yetişmemiz biraz zaman alabilir. Arabayla gidelim, akşama orada oluruz. Böylelikle yarın kardeşinin derslerini kaçırmayız." Hafız'ın söyledikleri tüm keyfimi kaçırmıştı, Savcı da mı gidiyordu?

Asil başını salladı. "Elzem ortalarda olmadığı için sinirini çıkaracak yer arıyor. Bu aralar onun derslerini kaçırmamız iyi olmaz."

"Bir süre kimse bana Elzem demesin! O baş belasının ismini lanetleyeceğim, böylelikle asla duymayacağım!" Gediz'in söyledikleriyle gülüşümü zor bastırdım.

"Yoksa seni bu hâle getiren..." Hafız gülmeye başlayınca, "Hayır!" diye gürledi. "İnatçı bir kısrak yaptı dedim ya!" Asil ve Hafız'ın gülüşüne bakılırsa gerçeği çoktan anlamışlardı.

Onu daha fazla kızdırmamak için ikisi de bu konuyu kapattı. "Henüz Günışığı'yla konuşamadım." Asil etrafına bakarak onu aradı. "Siz arabayı hazırlatana kadar onunla konuşmuş olurum." Gediz ve Hafız onu onaylayıp dışarı çıkınca biz de Asil'in peşine takılmıştık. Doğa ile barışmayı başarabilecek miydi, merak ediyordum.

Asil, Doğa'yı mutfakta çay yaparken buldu. Mutfağın buharında terlediği için pembelik kazanan cildi ve dağınık topuz yaptığı saçlarıyla fazla sevimli görünüyordu. Mutfaktaki çalışanların bakışlarını görmezden gelen çocuğun gözleri bir tek Doğa'nın üzerindeydi. Kapının hemen yanında durmuş, âşık gözlerle bitki çayı yapmasını izliyordu. Mutfaktaki sessizliği fark eden Doğa, elinin tersiyle alnına yapışmış saçlarını çekerek arkasını dönünce onu gördü.

Asil ile göz göze gelince onun için burada olduğunu düşünmemiş olmalıydı ki etrafına bakındı. "Naren'i arıyorsan dün kaleden ayrıldı." Asil'e kırgındı, o yüzden bunları söyleyip önüne dönmüştü.

"Sana bakıyordum, Günışığı."

Asil'in son söyledikleriyle adı gibi ışık hızıyla yeniden ona döndü. Gözlerindeki şaşkın ifadeyle, "Günışığı mı?" diye sordu kısık bir sesle.

Onun bu afallamış hâli Asil'in tebessüm etmesini sağlamıştı. "Öyle değil misin?" Yürüyüp Doğa'nın elini tutarak onu mutfaktan çıkardı. Ben ve Meliz ise mahremiyet kurallarının içine ederek onları takip ettik. Kimsenin özel hayatını merak ettiğim yoktu aslında. Bu ikili her şeyi

eline yüzüne bulaştırdığı için sorunsuz bir şekilde barıştıklarını görmek istiyordum.

Asil onu terasa çıkarana kadar elini bırakmamıştı. "Neden bana evliliğinin gerçek olmadığını söylemedin?" Lafı uzatmadan doğrudan konuya giren insanları hep sevmişimdir. "İki ay boyunca beni mahkûm ettiğin bu ceza mübah mı, hatun?" Daha ilk dakikada Doğa'yı azarlaması hiç iyi bir fikir değildi çünkü Doğa korkunca kaplumbağa misali hemen kabuğuna çekiliyordu.

Öyle de yaptı, bir adım geriye çekilerek Asil'den uzaklaştı. "Beni dinlemeyen sendin." Bu kızın meraksız olması beni deli ediyordu. İnsan bir sorardı, *sen bunu nasıl öğrendin* diye, değil mi? Ama armut piş, ağzıma düş kafasında olduğu için çaba göstermek yerine başkalarının onun için bir şeyler yapmasını beklerdi ve kimin yardım ettiğiyle ilgilenmezdi. İki aydır görüldüğü üzere kendi mutluluğu için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Her şey onun için hazır olmalıydı. Üşengeç ışık!

Hayattaki tüm şansını benden yana kullanmış, haberi yok.

Asil'in bakışları kısıldı. "Yani duyduklarım doğru mu? Onunla aranızdaki sahte bir evlilikti, öyle mi?" Bir de sorguluyor muydu?

Ben söylediysem her şekilde doğrudur.

"Bildiğin dürüstlüğümü sorguluyor." Homurdandığımda bizi duymasınlar diye Meliz sessizce gülerek beni susturdu. "En heyecanlı yerinde araya girme, Elzem." Gören de film izlediğimizi sanırdı! Alt tarafı kendi ilişkimde başarısız olurken başkalarının ilişkisini kurtarıyordum.

Asil'in ruhundaki kırgınlık gözlerine yansıyordu. "Ben dinlemedim ama sen de anlatmaya çalışmadın." Doğru söylüyordu çünkü onun yerinde Asil olsaydı Doğa onu dinleyene kadar vazgeçmezdi. Doğa'yı gördüğü ilk günden beri onun sevgisini kazanmak için uğraşıyordu ama Doğa hiç çaba sarf etmiyordu. Aşk söz konusu olduğunda sadece tek bir taraf savaşmamalıydı.

Doğa da ona hak vermiş olmalıydı ki hep yaptığı gibi suskunlaştı. "Sebebi vazgeçmem değil." Sesinde gizli bir ızdırap saklıydı. "Benim yüzümden her şeyini kaybedebilirsin. Baban ve klanın beni asla onaylamaz, Asil. Sahip olduğun zenginliği ve mevkiyi kaybedebilirsin." Ne yazık ki Doğa da haklıydı.

"Zaten her şeyimi kaybettim." Asil basit bir şeyden bahseder gibi güldü. "Dün babamın huzurundaydım. Beni vazgeçirmeye çalışmadı,

bunun yerine bana iki seçenek sundu: Ya senden vazgeçecektim ya da sahip olduğum her şeyden. Babam dün akşam Akindere'ye geri döndü. Şu anda tüm klana benim artık Kılıç ailesinin bir ferdi olmadığımı duyuruyordur." Mahcup bir ifadeyle ensesini kaşıdı. "Sanırım artık yoksul biriyim." Neyse ki âşık olduğu kadın Mara değildi, o zaman büyük olay çıkardı.

Doğa'nın gözleri dolarken suçlulukla ona yaklaştı. "Beni mi seçtin?"

"Aksi mümkün mü?"

"Şimdi böyle düşünüyorsun fakat ya gelecekte bu seçimin için pişmanlık duyarsan?"

"Gelecek?" Asil'in gözlerinin içi gülerken, "Benimle birlikte bir gelecek mi düşünüyorsun?" diye sordu hınzır bir sesle. Doğa'nın yanakları kızarınca bakışlarını kaçırdı. Karşısındaki utangaç kıza gülümseyip onun elini tuttu. "Benimle gel, Günışığı." Doğa'yı peşinden çekip hızlıca terastan çıkarırken, "Daha fazla bekleyemem, artık sabrım kalmadı," demişti. Ne için daha fazla bekleyemezdi?

Onları takip etmek isteyen Meliz'in kolunu tutarak ona engel oldum. "Sen nereye, meraklı iblis?"

Meliz hâlâ kolunu kurtarmanın derdindeydi. "En heyecanlı yerinde beni niye durduruyorsun? Belki Asil onu öpecekti ve senin yüzünden bunu kaçırdım." Bu kadın beni çıldırtıyordu!

"O ikisine hiç güvenmiyorum. Evliliği düşündükleri an derhâl ikisini ayırmanın bir yolunu bulacağız."

"Önce kavuşturduk, sonra da ayıracak mıyız? Elzem, karar ver artık! Biz iyi miyiz, kötü müyüz?" dediğinde gülüşüme engel olamadım.

"Bunu anlamayacak ne var?" dedim onu kızdırarak. "Ben iyi olanım, sen de kötü olansın. O yüzden gerektiğinde onları ayırma işini sana bırakacağım."

"Tıpkı Safir konusunda elini kirletmediğin gibi mi? Neden tüm pis işlerini ben yapıyorum?"

"Ben mi kötü olayım, Meliz? Birinin kötü polisi oynaması gerekiyor. Nasıl ki bir şeytan melek olamazsa bir melek de şeytan olmamalı."

"Ha şimdi de şeytan oldum, öyle mi? Bravo Elzem, çok iyi gidiyorsun. Aynen böyle devam et, kuzu postu giymiş sinsi kurt!"

"Rica ederim alınganlık yapmaz mısın? Ayrıca şeytan da bir melektir." Kolunu tutup onu yürümeye zorladım. "Yürü hadi, gidelim şuradan."

Merdivene yöneldiğimizde üst basamağa oturarak dudaklarını sarkıtan Mara'yı gördüm. Kızaran gözlerine bakılırsa ağlamıştı. İşte, bu garipti çünkü Mara kolay kolay ağlamazdı. Asıl şaşırtıcı olansa basamağın diğer ucunda oturan kişinin Dehliz olmasıydı. Kuzgunu göndermiş ve somurtan kızın sakinleşmesini bekliyordu. "Kâhin olmaktan nefret ediyorum!" Mara başını eğip daha çok ağlamaya başladı. "Bazı şeyleri önceden bilmek ve olacaklara engel olamamak çok kötü."

Huysuzluk içinde Dehliz'e döndü. "Sana niye anlatıyorsam, beni duymuyorsun bile." Fenalık geçirir gibi bir kaşlarını çattı. "Şu hâle bak, bir özürlü dışında beni teselli edecek kimsem yok!" Dehliz'e ters ters baktıktan sonra önüne döndü. "İstenmeyen ot gibi ya, her yerde karşıma çıkıyor."

"Mara çok garip biri." Meliz sesini kısarak bana yaklaştı. "Para için dedesi yaşındaki birine bile nikâh kıyar ama çok zengin olmasına rağmen Dehliz'i hiç bu anlamda değerlendirmiyor."

"İnsan değer verdiklerini kendi pis işlerinden uzak tutmaya çalışır." Düşünceli gözlerle Mara'yı izliyordum. "Mara'nın, Dehliz'in parasıyla ilgilenmemesi ona verdiği değeri göstermez mi?"

"Mara'dan bahsediyoruz, bu söylediğine inanıyor musun?"

"İnsanlar değişir, Meliz. Ona bakarsak seninle iş birliği yapma ihtimalim de yüzde bir bile değildi ama geldiğimiz noktaya bak."

Dehliz'in yüzünde mimik oluşmaksızın bakıp durması Mara'yı kızdırmıştı. "Bu mu yani? Böyle donuk bir suratla *oh olsun* dercesine bana mı bakacaksın?" Öfke krizi geçirerek ayağa kalktı. "Gün içinde sen ve o aptal kuşun karşıma çıkmasanız iyi edersiniz!" Sinirli bir şekilde basamakları indiğinde kenara çekilerek ona yol verdik. Dehliz ise onun son söylediklerini duyduğu için bıyık altından gülerek yukarı çıkmıştı. Bilerek Mara'yı kızdırıyor olamazdı, değil mi?

Gözlerimle yukarıyı gösterip Meliz'e döndüm. "Ne dersin, bu sefer Savcı'yı görmeyi başarır mıyım?" Onun dışında herkesi görmüştüm. O herif fazla asosyal olduğu için kütüphaneden hiç çıkmıyordu ve karşılaşamıyorduk.

Meliz küskün bir tavır takınarak başını başka bir tarafa çevirdi. "Kendini çok kaptırma. Kötü bir şeytan olarak bir de sizi ayırmakla uğraşmayayım." Ona *kötü* dedim diye bana trip mi atıyordu?

"Tüm gün bana bunu hatırlatacaksın, değil mi?"

"Tabii ki hayır, o kadar da kötü biri değilim. Pardon ya, ben zaten kötü olandım!"

"Hiç uğraşma, asla benden iyi bir şey duymayacaksın, tripli şeytan." Hızlıca merdiveni çıkıp onu arkamda bıraktım.

Savcı'nın odasının bulunduğu koridora geldiğimde Zülüf Hanım'ı gördüm. Hemen peşinden içeri daldığım için odaya girdiğimi bile anlamamıştı. Savcı odada yoktu. Hüsrana uğramıştım ki banyodan çıktığını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Onu bulmuştum. Onu görür görmez gülümsememin sebebi yeniden doğmuş gibi görünen hâliydi. Uzayan saçlarım eskisi gibi kısaltmış ve sakallarından eser kalmamıştı. Yakışıklı yüzü tüm çekiciliğiyle açığa çıkmıştı. Yeni banyo yaptığı için saçları nemliydi.

Pantolonunun üzerine lacivert bir gömlek giymiş ve gömleğin düğmelerini kapatarak banyodan çıkmıştı. Bu hazırlığının sebebi akademide derslerin başlaması olabilirdi. Bugün akademiye döneceği için öğrencilerinin karşısına dağınık bir şekilde çıkamazdı. "Anne?" Zülüf Hanım'ı odasında görmeyi beklemiyordu. "Ziyaretini neye borçluyum?" Annesinin yanındaki koltuğa oturunca ses çıkarmadan onları izlemeye başladım.

"Klan liderleri bu sabah kaleden ayrıldı, Savcı." Bu kadına olan nefretim azımsanamazdı. Annem olsa eldivensiz sevilmezdi. "Dün Cihangir, Ayvaz ile görüştü. O konuşmayı sen ayarladın, değil mi?" Oğluna bakarken ifadesi öfke doluydu. "Cihangir, Ayvaz'a onun kızıyla evlenmeyeceğini söyledi çünkü bunu ondan sen istedin!" Aylar sonra nihayet Berrak konusu kapandığı için rahat bir nefes almıştım. Bu konu haddinden fazla uzamıştı.

"Bu evlilik iyi sonuçlanmayacaktı, anne." Savcı soğuk bir sesle konuşup bakışlarını önüne çevirdi. "Sadece ben değil, Berrak da mutsuz olacaktı; ikimize de haksızlık yapamazdım." Doğru söylüyordu çünkü Berrak da Savcı ile evlenmeyi istemiyordu.

"Bu evlilik bir taraf seçmeni sağlayacaktı, Savcı. Azınlıklarda büyümüş olabilirsin ama senin klanın Koruyucular. Ayvaz'ın damadı olmak seni

Karsins'te hayalini kurduğum gibi güç sahibi yapacaktı." İyi de Savcı'nın buradakiler gibi güç tutkusu yoktu ki. Savcı sükûnet dolu bir hayat yaşamak istiyordu.

Annesine baktığında bakışları sitemliydi. "Beni istemediğim bir hayatı yaşamaya zorluyorsun." Haklıydı, bir anne olarak oğlunun seçimlerine saygı duymalıydı.

"O kız yüzünden, değil mi?" Ben de Zülüf Hanım ne zaman bana karşı saldırıda bulunacak diye merak ediyordum. "O Aykırı'yı hâlâ unutamadın! Gazi'nin lanetini taşıyan bir Oyunbaz'ı arzuluyorsun!" *Ölünün arkasından konuşulmaz,* derler ama bu kadın mezarda bile kemiklerimi sızlatırdı.

"Elzem diğer Oyunbazlar gibi değil." Savcı benimle ilgili her şeyi hatırlamış gibi derin derin iç çekti. "Kimse gibi değil."

"Sonuçta kontrolü olmayan bir Oyunbaz değil mi? O ruh emiciye olan duyguların gözlerini kör etmiş."

"Belki öyle, belki de değil; bunun kararını sadece ben verebilirim."

"O kız öldü, Savcı!" Şirret kadın bir hışımla ayağa kalktı. "Bir ölüyü sonsuza kadar sevemezsin." Bunları söyleyip gittiğinde arkasından ters ters bakıyordum. Çok yakında her şeyi görecekti!

"Madem ölü, ben neden her yerde onun varlığını hissediyorum?" Savcı kendi kendine konuşurken başını koltuğa yasladı ve yorgunca gözlerini yumdu. "Elzem..." diye adımı fısıldadı. "Sana olan özlemim yüzünden mi o gece Naren'e bakarken seni görür gibi oldum? Yoksa baktığım her kadında senden bir parça mı arıyorum?"

Acı çekerek yüzünü ovuşturdu. "Sensizlik işkence gibi." Ölüler Diyarı'nda onu duyduğumu bildiği için benimle konuşuyordu ama düşüncelerinin arasında geri dönmem yoktu. Naren'i göndererek iyi bir şey yapmıştım çünkü yanılmamıştım, Savcı o gece benden şüphe etmişti.

Odadan çıkmak için en az on dakika boyunca bekledim. Bu sürede uzun uzun sevdiğim adamı izleyip bakışlarımla hasret giderdim. Geceleri iyi uyuyamıyor olmalıydı ki koltukta uyuyakalmıştı. Küçük adımlarla ona yaklaşıp üzerine eğildim. Elimi uzatıp parmak uçlarımla yüzüne dokunurken onu uyandırmaktan ödüm kopuyordu. Parmaklarım karıncalanmıştı, ona dokunmayı bile özlemiştim.

Uzanıp dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdum. "Seni hâlâ çok seviyorum," diye fısıldadıktan sonra geri çekildim. Son bir kez bakıp sessizce odasından çıktım.

Yakında bu ayrılık bitecekti.

Koridorda dalgın gözlerle yürürken Meliz bir anda karşımda belirince irkildim. Az kalsın korkudan çığlık atacaktım. Elinde tuttuğu küçük kâğıt parçasını bana gösterdi. "Kırım, bedenlerimizin olduğu kulübeye bu pusulayı göndermiş. İkimizi çok acil Kızıl Dağlar'a bekliyor." Elümhan'a geleli daha bir hafta olmamışken bu aciliyetin sebebi neydi?

"Gidelim o zaman." Buradaki işim zaten bittiği için gönül rahatlığıyla ayrılabilirdim. Doğa ve Asil'in sorununu çözmüştüm. Gediz akademiye doğru yol almıştı, Itır için de endişe etmeme gerek yoktu. Savcı da akademiye gidecekti. Kalmamı gerektiren bir sebep yoktu.

Meliz ile hızlıca yürürken aniden kolunu tutarak onu durdurdum. "Safir'i unuttuk, onu sahibine verip öyle gidelim." Safir'in konusu açılınca beni hiç duymamış gibi duvardaki tabloları incelemeye başladı. Gözlerim kısıldı. "Safir'i saklama işi sendeydi." Hızlı adımlarla beni görmezden gelen şeytana yaklaştım. "Lütfen bana Safir'in hâlâ yaşadığını söyle!"

Özellikle benden tarafa bakmayan kadın, "Geç kalacağız, hadi gidelim," diyerek yürümeye başlayınca onu durdurdum.

"Çorbadaki gerçek Safir miydi?" Çorba için farklı bir yılan kullanmasını özellikle belirtmiştim!

Kolunu benden kurtarmaya çalışırken daha sert tutmamla çırpınmaktan vazgeçti. "Gümüş renkli bir yılan bulmak ne kadar zor, biliyor musun?"

"Sen de elindekini kullandın, öyle mi?"

"Çözüm üretmek konusunda iyi olduğum söylenemez."

"Pişirdin mi onu?"

"Ve sen de servis ettin."

"Sinirlenmeye başlıyorum, Meliz." Onu bırakıp tebessüm ettim. "İlk kez sinirlendiğimde çok sevdiğim bir yakınımı kaybettim. İkinci kez bunu yaşadığımda az kalsın Ölüler Diyarı'nı yıkıyordum ve şu anda üçüncü kez sinirlenmek üzereyim." Üzerine yürüyüp kolundan tuttuğum gibi sırtını sertçe duvara çarptım. "Son kez soruyorum, Safir yaşıyor mu yoksa

öldü mü? İyi düşün çünkü vereceğin cevaba bağlı her şey." Kimseye zarar vermemek için acı çektiğim hâlde ruhlara olan açlığıma direniyordum. Bu kadar zor bir durumdayken beni kızdırmasa iyi ederdi. Soya'nın evcil hayvanı umurumda bile değildi ama o öldüyse Soya bizi yaşatmazdı.

Sanki tek sorunumuz buymuş gibi bana yandan bir bakış atıp, "İlk öfke nöbetin neydi?" diye sordu.

"Meliz!"

"Tamam, hâlâ yaşıyor!" Benden uzaklaşarak ters ters suratıma baktı. "Araf'ı kana boğmak isteyen birinin küçük bir hayvanı önemsemesi çok saçma." Beni bırakıp yürümeye başladı. "Safir'i alıp geliyorum, beni Soya'nın odasında bekle."

Soya'nın kapısının önünde beklerken bir süre sonra Meliz, Soya'nın çantasıyla gelmişti. "Havada uçuşan çantayı kimse görmeden içeri geçelim." Haklı olduğu için hemen içeri girdik.

Odada gördüğüm şeylerde herhangi bir gariplik yoktu, normal bir odada olması gereken şeylerdi bunlar. Fakat tüm garipliği üzerine toplayan biri vardı... Soya! Pencereden dışarıyı izlediği için yüzünü görmüyorduk lakin buğday başağı gibi uzun, kumral saçları; balkon kapısı ve pencereler kapalı olduğu için odaya hiç rüzgâr girmese de dalgalanarak uçuşuyordu. Suyun altındaymış gibi ahenkle dans eden saçları muhteşem güzellikteydi.

Saçlarını daha önce hiç kesmemiş olmalıydı ki uzunluğu diz kapaklarına kadardı. Destursuz odaya girdiğimiz için sakince bize döndü. Onun yüzünü görmek soluğumu kesmişti. "Vay canına," diye mırıldanırken bakışlarımda büyük bir beğeni, sesimde ise hayranlık vardı.

İlk gördüğüm şey kan kırmızısı irisleri olmuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi, aklım almıyordu ama onun gözleri gerçekten de kırmızıydı. Yüzündeki ince ve yumuşak hatlar elmacık kemikleriyle birleşince ortaya muazzam bir güzellik çıkıyordu. Yay gibi kaşları ve uzun kirpiklerinin altındaki bakışları bizi bile etkilerken erkeklerin üzerindeki etkisini düşünemiyordum. Uzun, sarı bir elbise giymişti ama ince askılı elbise kollarını açıkta bırakıyordu. Bu sayede sol kolundaki kırmızı dövmeyi görmüştüm.

Dövmesi kırmızı bir yılan şeklindeydi. Dirseğinin üstünde başlıyordu ve yılan tıpkı bir sarmaşık gibi onun koluna dolanıyordu. Yılanın kafası elinin tam üstüne denk geliyordu. Antik bir bilezik gibi kolunda oluşan

bu dövme insanın ağzını açık bırakıyordu. Evet, bir yılan dövmesiydi ama buğday teninde kan kırmızısı dövme ona çok yakışıyordu. Sol kolundaki dövmenin bir benzerini sağ kolunda da taşıyordu ama sağ kolundaki bir dövme değil, altın sarısı bir bilezikti.

"Soaireya," diye fısıldadım. Taktığı küçük iksir kolyesini daha önce de boynunda görmüştüm. Bu güzelliği herkesten saklaması beni hayrete düşürüyordu.

Gözleri beni bulunca soğukça gülümsedi. "Beni izlerken aklından geçen her şeyi erkekler de seni izlerken düşünüyor, bunu biliyorsun." Evet, bunu biliyordum çünkü benimle yarışır bir güzelliği vardı. Açıkçası hangimizin daha güzel olduğunu ne o söyleyebilirdi ne de ben.

"Ruh formunda olduğunuz için şanslısınız." Buz gibi bir sesle konuştuktan sonra kafesteki küçük serçeyi çıkartıp yüzüne yaklaştırdı. "Çünkü gözlerimin zehri bir tek ruhlara işlemiyor." Küçük kuşun gözlerine bakınca zavallı hayvandan tiz bir ses çıktı. Daha sonra olanlarsa aklımızı kaçırmamıza neden olacak türdendi. Önce kuşun canlı renkleri soldu, hemen ardından gri bir taşa dönüştü.

Meliz ile dehşete kapılmış bir hâlde kapıya doğru bir adım atmıştık ki Soaireya'nın dudakları kıvrıldı. "Ruh formunda olmanız sizi sadece gözlerimden korur ama benden koruyamaz!" Safir'i ölü sandığı için canımızı okumaya hazırlanıyordu.

Elindeki taşlanmış kuşu sakince masanın üzerine bıraktı. "Üzülmeyi sevmiyorum, kızlar çünkü üzülünce üzüyorum." Alaycı sesi bizimle dalga geçtiğini gösteriyordu. "Ağlamaktan nefret ediyorum çünkü gözyaşı dökünce istemediğim şeyler yapıyorum." Sağ kolundaki bileziğin hareket etmeye başlamasıyla Meliz yutkunarak koluma yapıştı.

"Gazap silahı o, Elzem," diye fısıldadı. "Sıradan bir aksesuar gibi görünebilir ama tılsımlı bir silah." Bunu görebiliyordum çünkü bileziğin yılan başı hareket ederek Soaireya'nın avucuna tırmandı.

Başını kaldırıp buz gibi gözlerle bize bakan kadın korkudan aklımızı alıyordu. "Ağlamaktan nefret ediyorum çünkü kim beni ağlatırsa ondan bir hayat almadan duramıyorum." Avucundaki yılanın altın başını kavrayıp elini yere doğru savurunca, bilezik altın sarısı bir kırbaca dönüşüp zeminde şak diye bir ses çıkardı. Bilezik aynı zamanda bir kırbaçtı.

"Hey! Bekle!" Hemen Meliz'den çantayı alıp ona uzattım. "Safir burada." Kırbacı bana doğru savurunca kırbaç çantaya dolandı ve iki saniye içinde çanta artık ondaydı.

Aceleyle çantayı açınca tıslayarak dışarı çıkan yılanı görüp rahatladı. "Safir..." Sesi titreyerek onu çantadan çıkartıp boynuna doladı. "Seni de diğer herkes gibi kaybettim sandım." O yılana sarılmasını bir tek ben mi ürkütücü buluyordum?

Yılanın tıslamasından her ne anladıysa kaşlarını çatarak bize döndü. "Safir'i rehin aldığınız yetmezmiş gibi marul vererek ona işkence mi ettiniz?" deyince Meliz nefret dolu bakışlarını Safir'e çıkarmıştı.

"İspiyoncu!" Ne yani, gerçekten de bir yılana yemek olarak marul mu vermişti?

"Meliz'in kötü bir ebeveyn olduğunu herkes bilir," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ona Safir'i emanet etmek benim hatamdı. İleride çocuğum olursa onu bırakmayacağım tek kişi Meliz."

"Yerinde bir karar olur." Soaireya dudaklarını sarkıtarak Safir'in başını okşadı. "Oğlumu aç bırakmış. Sen kötü bir teyzesin, Meliz."

"Ben o aptal yılanın teyzesi değilim!"

"Ama ben senin teyzenim." Soaireya tehlike dolu bir gülümseme sundu. "Seni ve yanındaki işgüzarı çeşitli işkencelerle cezalandırmak en büyük arzumdu." Bize Safir'i gösterdi. "Lakin o bunu istemiyor. Sanırım Elzem'i sevmiş, o yüzden bu seferlik bu tatsız konuyu kapatıyorum." Kıkırdayarak bana doğru yürüdü. "Sen de Safir'i sevmek ister misin?" Hiç sanmıyordum!

"Yılan sevmiyorum ben." Hemen Meliz'in kolunu tutup onu da peşimden dışarı çektim. Araf'ta her türlü çılgınlığı yapmış olabilirdim ama bir yılana dokunacak kadar aklımı yitirmemiştim.

"Safir'in kalbini kırıyorsunuz!" diye bağırınca peşimizden gelemeyeceği için rahattık. Güzelliğini herkesten sakladığı için o çirkin maskelerini takmadan odadan çıkamazdı.

Kalenin dışına çıkıp yürümeye başladığımızda dönüp arkama bakmadım. "Yine yollara düştük, Meliz."

"Yol arkadaşımdan nefret ediyorum." Başını kaldırıp gökyüzüne bakarak iç çekti. "Belki de yol arkadaşım sen olduğun için nefret ediyorumdur."

"En azından bana olan hislerin platonik değil." Gülerek ona döndüm. "Çünkü hislerimiz karşılıklı." Nefreti tek yönlü olmadığı için çok şanslıydı. "Sence Kırım bizi neden çağırdı?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tahmin yürütmek bana göre değil, ben anı yaşarım."

"Beynine biraz egzersiz yaptırsaydın şu anda Araf bizim olmuştu."

"O işi sen çok güzel yapıyorsun ama hâlâ Araf bizim değil." Her şey hemen olup bitsin istiyordu. Arzuladığımız her şeyin bir zamanı vardı.

Bölüm 17
Oyunbazların Dönüşü

"Kalbimin gereksinim duyduğu,
özlediği ve yanında istediği tek
kişinin sen olduğunu
anladığımda bitti oyun."

İki ay önce Kırım bir pusula göndererek Elümhan'dan ayrılmamıza neden olmuştu ama aslında ortada aciliyeti olan bir şey yoktu. Bizi Azınlıkların klanından çıkarmak için kandırmıştı çünkü Meliz ile ikimize hiç güvenmiyordu. Başımızı derde sokup kendimizi ele vermemizden endişe etmişti. Elümhan'da kalmak için bir sebebim olmadığından bunu sorun etmemiştim. Sicim'de Kızıl Dağlar'a dönerken ormanda bazı hayvanların ruhlarıyla beslenmiştim çünkü daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Halkıma ait topraklara döndükten sonra *Büyü ve Kalkan* kitabını baştan sonra okumuş, orada yazan tüm büyüleri ezberlemiştim.

Boş zamanlarımda büyülerle uğraşıyor ve dövüş sanatlarında ustalaşmaya çalışıyordum. Buradaki iki ayımı tembellik yaparak geçirmemiştim. Sığınak fazla sıcak ve boğucu olduğu için Gazi'nin dönmesini dört gözle bekliyorduk. Sıçanlar gibi yer altında yaşamak yerine hakkımız olan toprakları almak istiyorduk. Oyunbazlar için en zoru lanet ortadan kalktıktan sonraki süreçti. Canavarlaşan kemiklerin kırılarak düzelmesi ve derilerindeki kalın tabakadan kurtulmak çok sancılıydı.

Neyse ki ben Ölüler Diyarı'ndan kurtulmaya çalışırken onlar da bu zor süreci atlatmayı başarmışlardı. Yine de tamamen düzeldiklerini söyleyemezdim, hâlâ zamana ihtiyaçları vardı. Bedenleri eski hâline dönmüş olabilirdi ancak fiziksel olarak hepsi çok zayıftı. Yeniden insanlaştıkları bu süreçte yiyeceğe ihtiyaçları vardı ama sığınakta yeteri kadar yiyecek yoktu. Eskiden her biri yaratık olduğu için Kırım onları çiğ etle besliyordu. Şimdiyse Sicim işgal altındaydı ve onlar sıcak yemek pişirip yiyemiyorlardı.

Onlara ait toprakları denetleyen işgalciler yüzünden sığınakta etleri bile pişiremiyorlardı. Kokusu duyulur ve yerleri ifşa olur diye endişe ediyorlardı. Sırf bu yüzden lanet kalktığından beri buldukları meyve ve şifalı

otları yemek dışında hiç besin kaynakları yoktu. Bu da onları kemikleri sayılan sıska ve acınası insanlara dönüştürüyordu. Böyle saklanmaya devam ederlerse Koruyuculara gerek kalmadan açlıktan öleceklerdi.

"Hanımım." Üzüm, elinde bir tas lapayla yanıma geldi. "Tüm gün elma dışında hiçbir şey yemediniz." Kokusu yok denecek kadar az olan yiyecekler, pişirdikleri nadir şeylerdendi ve bunların başında pirinç lapası geliyordu.

"Yiyemem onu, Üzüm." Sığınaktaki suyu idareli kullandıkları için yemek pişirdikleri kazanı doğru düzgün yıkamıyorlardı. "Yeterince temiz olmayan şeyleri yiyemiyorum." Derin bir nefes alarak başını salladı. Yemekler konusunda seçici olmam buradakileri çok uğraştırıyordu.

Elimdeki meşaleyle kendi hücreme girdiğimde Üzüm peşimden geldi. Herkesin hücresini bir meşale aydınlatırdı ama benim kaldığım yerde hep beş meşale vardı. Minder şeklindeki kürklerin üzerine oturduğumuzda Üzüm'ün kardeşi Aker içeriye girdi. "Müsaade var mı?" Başımı sallamamla o da kendisine oturacak bir yer buldu. Hücre arkadaşım Meliz hangi cehennemdeydi?

Üçümüz zindanda oturmuş, susmak dışında bir şey yapmıyorduk. Üzüm elindeki lapayı karıştırıyordu, Aker kılıcını parlatıyordu. Bense duvardaki meşaleden gözlerimi ayırmıyordum. "Neden karanlıktan bu kadar çok korkuyorsunuz?"

"Korkutucu olan karanlık değil, Üzüm." Ellerimi şakaklarıma bastırıp ağrıyan başıma masaj yapmaya başladım. "İçinde gizledikleri."

"Karanlık içinde neleri gizliyor?"

"Anıları." Tebessüm ederek ona döndüm. "Anılardan daha büyük düşman yoktur." Başımdaki ağrı stresten dolayı bugün her zamankinden daha fazlaydı. "Hatırlamak istemediğim bazı can sıkıcı anılarım var."

Aker sessizce bizi dinlerken Üzüm'ün merakı bitmiyordu. "Geçmişiniz nasıldı?" Bu çok zor bir soruydu.

Bir geçmişim olmadı ki benim, benden alındı. Bugünü yaşıyorum ve geleceğimi ben yazacağım.

"Güzeldi." Ona gülümseyerek başımı salladım. "Kendi küçük şatosunda, emrinde birçok hizmetçisi olan bir prensestim. Tüm gün gezip toz ve eğlen. Ah, o güzel günler! Şimdiyse zindanlarda sürünüyor asil ruhum." Gösterişli hayatımın karanlık gerçeğini çok iyi gizlemiş olmalıydım ki Üzüm gülmüştü.

"Siz kadınlar," diyen Aker homurdandı. "Tek düşündüğünüz rahatınız ve gösterişli bir hayat."

"Ve zengin bir koca." Mara gibi davrandığımda Aker bana sitemle bakarken Üzüm kahkaha atarak, "Ve aşk," diye eklemişti.

İç çektim. "Sevmek dile kolay ama kalbi yorar." Önemli olan gerçek aşkı bulana kadar denemeyi bırakmamaktı. Meraklı bakışlarımın hedefinde Üzüm vardı. "Hiç âşık oldun mu?"

Anılarına dalıp giderken beni başıyla onayladı. "İki adam tanımıştım." Şimdi anlatma sırası Üzüm'deydi. "İkisi de aynı kadına âşıktı."

"O kadın sen miydin?"

Aker gülerek kardeşinin yerine cevap verdi: "Hayır, Üzüm o iki adama aynı anda âşık olan kişiydi."

"Yani o kadın Üzüm müydü?"

"Anlamıyorsun." Kendisini tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladı. "İki adam farklı bir kadına âşıktı ve Üzüm de onlara âşıktı." Durumun absürtlüğü karşısında ben de gülmeye başladım. Biz daha birini idare edemezken Üzüm'üm yaptığı büyük cesaretti.

"Peki, sonuç?" diye sorduğumda yine Aker cevap verdi:

"Kadın farklı biriyle evlenerek âşıklarını hüsrana uğrattı ve Üzüm kısa süre sonra farklı adamlara âşık olmaya devam etti. Şükürler olsun ki şu anda âşık olduğu kimse yok." Gülüşmelerimiz Üzüm'ün utançtan renkten renge girmesine neden olmuştu.

Üzüm'e tebessüm ederek göz kırptım. "Bir gün doğru kişiyi bulacağına eminim." Önemli olan gerçek aşkı bulana kadar denemekti.

"Peki sen, Aker?" dedim gözlerimi kısarak. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Gözlerinin ardından hınzır bir ifade oluştu. "Az önce iki adam bir kadına âşıktı demiştim ya, işte ben de o kadına vuruldum."

"Yok artık, sen de mi?" Afalladım. "Kadın evlendi demiştin."

"Evlenmesi kötü bir şey değil ki."

"Âşık olduğun kadın evlenmiş, neresi iyi bunun?"

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Evlendiği kişi benim."

Kahkaha attım. "Bu çok iyiydi." Aker ve Üzüm ile son iki aydır gerçekleştirdiğimiz gece sohbetlerimiz hep çok neşeli geçiyordu.

"Bu çok can sıkıcı bir durum." Meliz sitem ederek hücreye girdiğinde peşinden Kırım da gelmişti. "Yarın düğün başlıyor ama Gazi ve diğerlerinden hâlâ ses soluk yok." Bu beni de endişelendiriyordu. Yarın Afra'nın düğünü vardı ancak Gazi henüz dönmemişti.

"Vaktinde gelmezlerse ne olacak?" Kırım'ın bu soruyu bana sormasıyla güldüm.

"Beni iyice danışmanın belledin, general." İki aydır her konuda fikrimi alması, aslında benim için gurur duyulacak bir durumdu. "Sizin düğünleriniz bir hafta sürmüyor mu? Düğün yarın başlayacak olabilir ama bitmesine daha bir hafta var. O zamana kadar belki dönerler." Bana buradaki düğünlerin uzun sürdüğünü söyleyen oydu.

"Ya gelmezlerse?" Aker'in sorduğu soruyla sırasıyla her birinin yüzüne baktım. Ne kadar da umutsuz ve yenik görünüyorlardı. Hayatları boyunca bir liderden emir alarak yaşayan bu insanlar, başsız kalınca çaresizliği kuşanmışlardı. Onlar askerdi ve karar vermek yerine emirler doğrultusunda yaşamaya alışmışlardı. Gazi olmayınca her biri çobansız bir koyuna dönüşmüştü.

"Herkesi uyandır, general," dedim ayağa kalkarak. "Bu sığınaktaki herkesi nehir kenarına bekliyorum. En yaşlısından en gencine kadar herkesi topla!" Bu işi ele almanın zamanı gelmişti.

Gazi yoksa ne olmuş, ben hâlâ buradayım.

İki Saat Sonra

Kırım'ın isteğiyle Kızıl Dağla'rdaki sığınaklarda saklanan çoğu Oyunbaz nehir kenarına toplanmıştı. Hepsi gecenin bir vakti neden uykularından uyanıp buraya geldiklerini sorguluyordu. Bunca insan sığınaklara nasıl sığmıştı, hayret ediyordum. Üstelik bu insanlar sadece Kızıl Dağlar'daki zindanlarda olanlardı ve Sicim'deki sığınaklarda kim bilir, bunun kaç katı vardı! Hepsi kendi aralarında konuşup neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Böylesine kalabalık bir nüfusu dışarı çıkarmam büyük riskti.

Özellikle karanlıkta hepimizin elinde meşale varken bu dikkat çekebilirdi. Varlığımız birileri tarafından her an görülebilirdi. Bu yüzden acele edip işimi bir an önce halletmeli ve onları yeniden sığınaklara göndermeliydim. Herkes beni rahatlıkla görsün diye büyük bir kayanın üzerine çıkarak insanlara baktım. "Lütfen herkes sussun ve beni dinlesin," dedim ama hâlâ yanındakilerle konuşan sevgili halkım beni duymadı.

"Birkaç dakika sessiz olabilir misiniz?" Yine kimse beni ciddiye almamıştı. Kırım gülmemeye çalışarak taşların üzerine atladı ve yanıma çıkarak onlara döndü.

"Herkes buraya baksın!" Gür bir sesle konuşunca susan insanlar bize döndü, ben homurdanırken Kırım sırıtarak eliyle onları gösterdi. "Senindir." Şaka mı yapıyordu? Ben hepsini lanetten kurtarmıştım ama bu nankörler beni görmezden gelirken klan liderlerinin oğlu diye ona itaat ediyorlardı.

"Öncelikle bir konuda anlaşalım," diye derin bir nefes aldım. "Yanımdaki bu adam yıllarca sizi koruyup beslediyse ben de lanetinizi kaldırdım. Aynı saygıyı beklemek hakkım!" Sitem ettiğimde kalabalıktan yükselen kıkırtı sesleri bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Sizi buraya toplamamın sebebi..." demiştim ki "Canı sıkıldı ve patronluk taslayacak birilerini aradı," diyen Kırım ile gülüşmeler çoğaldı.

"Gördüğünüz gibi generalimiz bu gece pek şakacı. Her neyse, konuya gelirsek..."

"Bence kimse bir hatunun konuşmasını dinlemek istemiyordur." Kırım benimle uğraşarak kalabalığa döndü. "Değil mi, beyler?" Erkeklerden sesler yükseldiğinde yanımdaki adi herifi öldürmek istedim! Bilerek benimle uğraşıyordu.

"Bu gecenin sonunda soluğu hatunlarınızın koynunda alacakken kesin şu saçma erkek egemenliğini!" Şimdiyse kadınlardan bana yönelik destekleyen sesler çıkmıştı.

"Bu kadının arsız olduğunu düşünen sadece ben miyim?" diye sordu Kırım. "Kadınlarımıza kötü örnek oluyor." Gittikçe sabrım tükeniyordu, haberi yoktu!

"Kötü örnek dediğin kadın buradaki herkesi kurtardı, general." Omuzlarımı dikleştirip saçlarımı savurdum. "Rica ederim, araya girip durmayın."

"Size demiştim, üstünlük taslamak için sizi burada topladı."

"Sabrımı zorluyorsun ama." Yüzümdeki sahte tebessümü koruyup dişlerimin arasından konuştuğumda güldü.

"Farkındayım." O vakit ne halt etmeye beni deli ediyordu!

"Bunu yapmaya devam edeceksin, değil mi?" Muzırlık akan gözleri *evet* dercesine bakıyordu. "Benim dünyamda kadınlar nasıl giyiniyor,

bilmek ister misiniz?" Kalabalığa dönerek elbisemin bağcıklarını çözmeye başladığımda Kırım küfürler savurarak hemen beni durdurdu.

"Konuşman bitene kadar tek kelime etmeyeceğim!" deyince uzun zamandır kalabalığı böyle neşe içinde gülerken görmemiştim. Generalle olan atışmalarımız ve ona geri adım attırmam hoşlarına gitmişti.

Kırım bana öfke dolu gözlerle bakarken keyfim yerine geldiği için bir adım öne çıktım. "Lütfen beni ciddiyet içinde dinleyin. Gazi ve diğerleri hâlâ dönmediği için hepinizin tedirgin olduğunu biliyorum." Şükürler olsun ki sonunda eğlenmeyi bırakıp tüm dikkatlerini bana vermişlerdi.

"Yarın için bir planım var ama anlatmadan önce size biraz kendimden ve geldiğim topraklardan bahsetmek istiyorum." Her ne kadar aynı klandan olsak da ben onlar için farklı dünyadan gelen bir yabancıydım. Laneti kaldırmam bir işe yaramazdı, saygılarını kazanmak istiyorsam beni tanımalılardı.

"Benim ülkemin adı Türkiye." İç çekmeden duramadım. Hani derlerdi ya *bülbülü altın kafese koysan da illa vatanım der,* benimki de öyle bir sevdaydı. "Ne ülkem bu zamana kolay gelebildi ne de içindeki insanların kolay bir hayatı oldu. Bayrağım, rengini şehitlerimizin kanından aldı. O bayrağı indirmek isteyen niceleri çıktı ama öyle bir ulustan geliyorum ki yedisinden yetmişine kadar herkes topraklarını vermektense *ya istiklal ya ölüm,* der." Ülkemi ve insanlarımı özlemiştim.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Biz Türkler bir kavgaya girerken alacağımız darbeyi düşünmeyiz." Başımı iki yana salladım. "Bir ordu dolusu adamın içine tek başımıza dalar ve geri adım atmayız. Kadınımız, erkeğimiz, gencimiz ve yaşlımız son nefesine kadar savaşmayı iyi bilir. Bizler Fatih'in torunlarıyız, *'Onlar boğazı zincirleyecek kadar zekiyse biz de gemileri karadan yürütecek kadar deliyiz,'* diyen birinin ceddinden geliyoruz." Bunların hiçbiri yalan değildi çünkü Türklerin deli olduğunu herkes bilirdi.

"Bunları size niye mi anlatıyorum? Çünkü şimdi gemileri karadan yürütme sırası bizde." Kalabalıktan uğultular yükselmeye başlayınca elimi kaldırarak hepsini susturdum. "Gazi'nin burada olmadığını biliyorum ama ne zaman döneceği de belli değil. Daha fazla saklanarak aç susuz yaşamak istemiyorsunuz, değil mi?"

Susup nefes alarak onlara baktım. "O vakit gidip Sicim'i alalım! Beni tanımadığınızı ve benim önderliğimde hayatlarınızı tehlikeye atmaktan

korktuğunuzu biliyorum. Size geldiğim yeri ve insanlarımı anlattım. Ben de o insanlardan biriyim. Sizden istediğim birkaç şey var, eğer onları yaparsanız yemin ederim ki hiç kan dökmeden Gazi olmasa bile Sicim'i alırız. Diğer sığınaktaki Oyunbazlarla değil, Gazi ve Işıktan Gelenlerin yardımıyla değil; sadece ben, general ve sizlerle Sicim'i alırız!" Evet, bunu yapabilirdik. Bana gereken desteği ve yardımı sağladıkları takdirde bu mümkündü.

Hepsi soluğunu tutarak sustu, bu onları korkuttuğu kadar heyecanlandırmıştı da. "Nasıl?" diye bağırdı içlerinden biri. "Buradaki sayımız çok az ve çoğunluk yaşlılar ile çocuklardan oluşuyor. Nasıl alacağız?"

"Farkındayım," dedim soğukkanlılığımı koruyarak. "Henüz savaşacak durumda değiliz ve bunun için de savaşmadan almalıyız."

"Peki, bu nasıl olacak?" Kırım nihayet ciddiyeti takındığına göre bu onun da ilgisini çekmişti.

"Hiçbiri henüz bizi görmedi!" Bağırarak kalabalığa sesimi duyururken aynı zamanda Kırım'a da cevap vermiş oldum. "Ne kadar zayıf olduğumuzu biz biliyoruz ama onlar bilmiyor. Bu avantajı kullanıp durumu kendi lehimize çevireceğiz! Bizler Oyunbazlarız, aldatmacalar bizim işimiz. Aranızdaki fiziksel olarak en güçlü iki yüz adama ihtiyacım var. Hepsi en iyi şekilde zırhlarla kuşatılmalı ve atlara sahip olmalı. General Kırım bir lider gibi giyinmeli ve ben de danışmanı olarak onun yanında yer almalıyım." Hepsi nefesini tutarak beni dinliyordu.

"Yanımıza yirmi hizmetçi ve sahip olduğumuz tüm altınları alacağız," diyerek anlatmaya devam ettim. "Bir haftalık düğünde etrafa saçacağımız tüm paralar, onlara daha fazlasına sahip olduğumuzu düşündürecek. Zırhlı askerlerimiz diğer tüm Oyunbazların da o kadar güçlü olduğunu düşündürecek. General ile ikimiz bir haftada oradaki herkesin gözünü boyayacağız. Bir hafta boyunca biz Oyunbazlardan söz ettireceğiz. Sadece bizim dönüşümüz bile Araf'ta büyük yankı yaratacaktır. Genç lider, babasının tahtını devralıp yanında bir Aykırı'yla geri dönüyor, bu bile günlerce konuşulacak bir olay. Bir haftanın sonunda blöf yapıp Ayvaz'ı köşeye sıkıştırarak bize Sicim'i kendi elleriyle vermesini sağlayacağız." Basit gibi görünebilirdi ama oldukça riskli bir plandı.

"Koruyucuların lideri, Sicim'i savaşmadan bize vermeye yanaşmaz!" diye bağırdı biri.

"Onu tuzağa düşüreceğiz!" Bağırarak sesimi hepsine duyurmaya çalıştım. "Ayvaz'ın gözünü öyle bir boyayacağız ki yanımızda götürdüğümüz o iki yüz zırhlı askerden çok daha fazlasına sahip olduğumuzu düşünecek! Bizimle savaşa girmeyi kendisi istemeyecek. Ona süre tanıyacağız. Üç gün içinde Sicim'den geri çekilmezse Oyunbazların saldırıya geçeceğini söyleyerek blöf yapacağız." Doğru stratejilerle ilerlersek planım kusursuz bir şekilde bize Sicim'i getirebilirdi.

"Koruyucularla savaşa girecek güçte değiliz!" Bu insanlar beni çıldırtıyordu! Ne söylesem mutlaka içlerinden biri bağırarak itiraz ediyordu.

"Onlarla savaşa girmeyeceğiz, Ayvaz öyle düşünecek!" diye bağırdım. "Siz beni hiç dinlemiyor musunuz? Ayvaz'ı manipüle edip büyük bir risk alarak kumar oynayacağız!"

"Ya başarısız olursak?"

"Başarısız olmayacağız!" Sinirle sesimi yükselttim. "Bana sadece iki yüz asker temin edin ve köşenize çekilip Sicim'i nasıl aldığımı izleyin, tembel insanlar!"

"Bize tembel dedi!"

"Yeter be, çıldıracağım!" Sinirden çığlık attığımda ağaçların arasında gür bir kahkaha yankılandı, ardından onu takip eden birden fazla kahkaha sesi. Hepimiz atışmayı bırakıp sesin geldiği yöne döndük çünkü davetsiz misafirlerimiz vardı.

Koruyuculara yakalandığımızı düşünüp soluğumuzu tutarak beklemeye başladık. Erkeklerin elleri kılıçlarına giderken kadınların meşale tutan elleri ise titriyordu. Yanan meşaleler yüzünden bizim olduğumuz kısım aydınlıktı ama gelenler karanlıktaydı. Birçok adım sesi duyuyorduk, gittikçe yaklaşıyorlardı. Kırım kılıcını kuşandıktan sonra bileğimi tutup beni arkasına çekti. Tam o esnada, "Küçük melezimize fazla yükleniyorsunuz," diyen bir erkek sesi duyduk.

Buradaki herkes aynı anda, "Efendim!" diye coşkuyla bağırınca soluğum kesildi. Bu gelen Gazi miydi?

Gelenler karanlığın içinden çıkarak bize doğru yürümeye başladı. İnsanlar saygıyla önlerinde eğilerek gelenlere yol veriyordu. Kalabalığı yararak bize doğru yaklaştılar. Hepsi Kırım ile ikimizin üzerinde durduğu büyük kayanın önünde durdu. Her biri başını yukarı kaldırıp bize baktığında Kırım ve ben şaşkınlıktan tepki veremiyorduk. En öndeki yaşlı adam bu hâlimizi görünce güldü.

"Ne düşünüyorsun, Sare? Oğlum babasına yüksekten bakıyor ve melez kızı benden korumak istercesine arkasına saklamış." Bu sözlerde ciddi değildi çünkü şaşkınlıktan donup kaldığımızı iyi biliyordu.

"Bir zamanlar sen de böyle değil miydin, Gazi?" Yanındaki kadının söyledikleriyle tebessüm ederek başını salladı. "Az önce şahit olduklarımdan sonra diyebilirim ki çocuklar çok hızlı büyüyor." Yeniden başını kaldırıp bize baktı. "Siz ikiniz aşağıya inmeyi düşünüyor musunuz?"

Kendimize geldiğimizde neden olmasın?

Hadi telefonunuz yok, anladık da insan dönüşünü bir güvercinle bildirmez mi?

Kırım ile ben hafifçe öksürerek kendimize çekidüzen verdik. Kırım aşağıya atladıktan sonra kollarını bana uzattı. Ona doğru eğildiğimde belimi tutarak beni yere indirince, Sare denilen kadının dudaklarında manidar bir gülümseme oluşmuştu. Karşımızda elli kişilik bir grup vardı. Kırım yumruğunu göğsüne bastırarak onlara selam verdi. Aynı şekilde dizlerimi bükerek ben de selam vermiştim. Kırım tam konuşmaya hazırlanıyordu ki Sare Hanım beni gösterdi. "Önce bizi tanıştır ki kafası daha fazla karışmasın." Onunla aynı fikirdeydim çünkü henüz onların kim olduğunu bilmiyordum.

Kırım başını sallayarak en öndeki yaşlı adamı gösterdi. "Babam Gazi Taruz." Nihayet klan liderimle tanışma fırsatı bulmuştum. Altmışlı yaşların ortasında görünüyordu ama gerçek yaşının bu olmadığını biliyordum. Yıllarca bir canavar hayatı sürmesine rağmen iri ve güçlü bir fiziği vardı. Uzun boyluydu, onu görmek için başımı kaldırmak zorundaydım. İlerleyen yaşına rağmen siyah, gür saçlara sahipti ve aralarında tek tük ak vardı. Saçlarını arkaya doğru taradığı için sert yüz çizgileri daha belirgindi. Geniş omuzlarındaki kürkün içinde göz dolduruyordu.

Gazi'nin gözlerinin elası hınzırca bana bakarken enerjisini aradığımı anladığı için gizlediği enerjisini özgür bıraktı. Ruhundan fışkıran yoğun gücü soluduğumda bakışlarımdaki hayranlığı gizleyemedim. Gazi'nin yanındaki kadın gülerek başını iki yana sallayıp ona döndü. "Benim yanımda bile rahat duramıyorsun, değil mi?" Gizlediği enerjisini serbest bıraktığını anlamıştı.

Gazi'nin dudağının köşesi kıvrıldığında ona beni gösterdi. "Kendinden daha zayıf bir liderin tebaası olamayacak kadar asi bir meleze benziyor." Bunun için gücünü temsil eden yoğun ve tehlikeli enerjiyi solumama

izin vermişti. Bu konuda beni hüsrana uğratmamasına sevinmiştim, Gazi gerçekten güçlüydü.

Kırım bana Gazi'nin yanında duran kadını gösterdi. "Annem Sare." Kocasından neredeyse yirmi yaş daha genç görünüyordu. Uzun boylu, zayıf bir kadındı hatta fazla zayıftı. Belki de buradakiler gibi insana dönüşünce yeterince beslenemediği içindi. Kestane renkli uzun saçlarını küçük örgüler yaparak atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yüzü kaşık kadardı ve kahverengi gözleri fazlasıyla ilgili bakıyordu. İncecik dudakları bana içten bir şekilde tebessüm ediyordu ve tebessümü büyüdükçe dudaklarının çevresindeki kırışıklıklar belirginleşiyordu.

Sare'nin öyle ahım şahım bir güzelliği yoktu ama bana olan sıcak bakışlarından mıydı, bilmiyordum; ona bakarken çirkin birini görmüyordum. Bir liderin karısı olmasına rağmen oldukça sıradan giyinmişti. Düz, kahverengi bir elbise ve omuzlarına attığı basit bir şal dışında üzerinde bir şey yoktu. "O kadar uzun zamandır seni bekliyorduk ki..." Bir adım öne çıkarak nemli gözlerle elini uzatıp yüzüme dokundu. "Teşekkür ederim, Elzem. Yıllarca bir yaratığın içinde kısılıp kalmıştım ve bir anne olarak oğlumun çırpınışlarını izlemek hiç kolay değildi. Çoğumuz olanları anlıyorduk ama bir insan gibi tepki veremiyorduk."

Nemli kirpiklerinin arasından bir damla yaş yanağına süzüldüğünde Sare sonsuz bir minnetle bana bakıyordu. "Bir şifacının Araf'a geldiğini duymak bize umut vermişti ama korkuyorduk da. Sahip olduğumuz tüm şifacılar yaratığa dönüşmüştü ve farklı bir dünyadan gelen bir şifacı bizi umursamaz diye çok korkuyorduk." Kendimi onların yerine koyduğumda boğazımda oluşan düğüm yutkunmama izin vermedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp bana sarıldı. "Halkımı kurtardığın için ve hâlâ yaşadığın için teşekkür ederim." Böyle duygusal anlarda ne yapacağımı bilmediğim için kilitlenip kalıyordum. Genelde etrafımdaki herkesle mesafeli bir ilişkim olurdu ve kimse kolay kolay bana sarılıp ağlamazdı.

"Lütfen böyle yapmayın, beni mahcup ediyorsunuz. Bu ilginize layık değilim çünkü yaptığım şeyler sadece diğerlerinden intikam almak içindi." Çenemi tutamayıp ona karşı dürüst oldum. "Bencilce isteklerim sizin kurtuluşunuzu sağladı, yani düşündüğünüz kadar iyi biri değilim." Bana olan sıcak davranışlarına son vermek için fazla açık sözlü davranıyordum. Öz kardeşim Itır'a bile onu sevdiğimi söylerken zorlanıyordum.

İnsanlarla samimi ilişkiler kuramıyordum. Özellikle bir anneyi kandırıp kendimi iyilik meleği gibi gösteremezdim.

Tebessüm ederek benden ayrıldı. "Buradaki tek Oyunbaz sen değilsin ve duyguların ruhlara yansımasını sadece sen solumuyorsun." Bana göz kırptığında yerimde rahatsızca kıpırdandım. Ruhumdan neler soluduğu hakkında bir fikrim yoktu.

Kırım, ailesini bana tanıtmaya devam etti. Gazi'nin solunda duran iri adamı gösterdi. "Abim Raven." Abisinin çok yediğini söylerken haklı olduğunu anlamıştım çünkü karşımda en az Ayvaz'ın sağ kolu Ceza kadar devasa biri vardı. Buradaki herkesten daha uzun ve iriydi. Abartısız kafam kadar şişkin kasları vardı. Kırım'ın ondan daha yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim çünkü Raven'ın dolgun bir yüzü vardı ve çekik gözleri yüzünde küçücük kalıyordu. Güldüğünde kısılan gözlerinin daha da kaybolduğuna emindim.

Kırım'ın aksine Raven sakallarını uzatmayı seviyor olmalıydı ki göğsüne kadar uzundu. "Merhaba," dediğinde ona tebessüm ettim.

"Merhaba ve teşekkür ederim." Laneti kaldıracağım gün hücreme girdiğinde bir canavardı. Bana saldırmaması büyük şanstı.

Ne düşündüğümü anlamış gibi gözlerimin içine muzırca baktı. *"Sandığın gibi seni yemezdim."* Kafamın içinde duyduklarımla güldüm. Bunları söylerken hiç sesi çıkmamıştı çünkü benimle telepati yoluyla konuşmuştu. O da bir Aykırı'ydı ve yeteneği Doğa'nın yeteneğine benziyordu. Tek fark, Doğa boyutlar arası iletişim kurarken Raven sadece yakınındakilere sesini duyurabiliyordu.

"Raven'ın eşi, Gazel." Kırım bu sefer de bana abisinin yanında küçücük kalan kadını göstermişti. Oğulları, annesinin elini tutarken karı koca fiziksel olarak çok uyumsuz görünüyordu. Raven bir devi andırırken Gazel ufak tefek bir şeydi. Çenesinin hizasında kestirdiği kumral saçları, ona çekicilik katıyordu. Uzun kirpiklerinin sardığı bal sarısı gözleri bile fazla kışkırtıcı bakıyordu.

Raven gibi bir dev onu tek koluyla sarsa hiç güç uygulamadan tüm kemiklerini kırabilirdi. Sürekli Raven ve ona bakıp durduğum için Gazel güldü. "Merak etme," deyip kocasını işaret etti. "Bu koca adam göründüğünden daha insancıl. Gördüğün gibi şu zamana kadar tek parça hâlinde kalmayı başardım." Bana yaklaşarak kimse duymasın diye dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Tabii, bazı anlar için bir ölümsüz olmak

büyük şans." Savcı sayesinde edindiğim cinsel deneyim, neden bahsettiğini anlamamı sağlıyordu.

Taruz ailesi bu kadarla sınırlı değildi çünkü diğer elli kişi onların akrabasıydı. Kırım her biriyle beni tek tek tanıştırdıktan sonra daha fazla dikkat çekmemek için sığınaklara geri dönmüştük. Çoğu Oyunbaz uyumak için hücrelerine çekilmişti. Bizlerse Gazi'nin hücresinde oturuyorduk. Hücrenin başındaki yerini alıp bize bakıyordu çünkü neler olduğunu merak ettiğimizi biliyordu. "Işıktan Gelenleri buldunuz mu, efendim?" diye sordu Kırım.

"Biraz zamanımızı aldı ama bulduk, evlat," diyen Gazi bize güzel haberi verdi. "Mihrimah'ın nerede olacağını tahmin ediyordum. Araf'ın dışına çıkmak uzun bir yolculuktu ve tüm halkın yeniden Lux'a taşınmasına yardım etmek günlerimizi aldı." Koskoca klandan oluşan bir kervanı sağ salim yeniden Araf'a getirmek hiç kolay değildi.

Meliz meraklı bakışlarını ona dikti. "Onlar neden sizinle gelmedi?"

Bu soru Gazi'yi güldürdü. "Tüm Lux klanının düğüne gitmesini beklediğin çok açık ama bu bizi gülünç duruma düşürürdü. Dönüşümüzü duyurmak için Oyunbazlar ve Işıktan Gelenlerin hepsiyle düğüne gitmemize gerek yok. İki klanın ileri gelenleri Elümhan'a gidince zaten herkes iki kayıp ırkın yeniden döndüğünü anlayacaktır." Haklı olabilirdi çünkü baskın yapar gibi onca insanla gitmek tuhaf görünürdü.

"Ama Lider Mihrimah ve ailesi burada değil," diyen Meliz fazla sabırsız görünüyordu.

"Bir klanın taşınması oldukça zahmetli bir iş, Meliz." Sare ona cevap verirken bakır sürahiye uzandı. Kendisi için bir bardak kızılcık şerbeti doldurduktan sonra derin bir nefes aldı. "Uzun zamandır yaşadıkları yerden tekrar göç etmek halkı huzursuz etti. Mihrimah hâlâ onları yatıştırmak için uğraşıyor. Yarın erken saatlerde Elümhan'a doğru yola çıkacağız ve Mihrimah ile kasabada buluşup kaleye geçeceğiz." Her şeyi düşünmeleri iyiydi. Bense üzerimdeki bu eski şeylerle düğüne nasıl gideceğimi düşünüyordum.

Suskunluğum dikkatini çekmiş olmalıydı ki Gazi'nin bakışları benim üzerimdeydi. "Sen neden hiç konuşmuyorsun?" Bakışları iğneleyiciydi. "Oysaki nehir kenarında oldukça konuşkandın." Midem kasılmıştı. Aslında en başından beri oradaydılar ve tüm söylediklerimizi duymuşlardı, değil mi?

"Elzem'in mizacı bu." Yanımda oturan Meliz bana sataşmadan duramıyordu. "İlk kez tanıştığı kişilerin yanında fazla suskun olur. Susar ve etrafındaki insanları izleyerek onları tanımaya çalışır. Kanı ısındıysa onlarla mesafeli bir ilişki kurar ama nefret ettiyse onlara karşı oldukça samimi olur. Bunun en büyük kanıtı ben ve elmalar." İğrenerek yüzünü buruşturdu. "İkimizden de nefret ediyor ama son zamanlarda en çok gördüğü kişi benim ve sıklıkla yediği şey de elma." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Evet, garip ve anlaşılmaz biri." İki dakikada hakkımdaki her şeyi ortaya döken kadının ağzına bir tane çarpmak istiyordum.

"Bu, onu garip biri yapmaz." Bir şey hoşuna gitmiş gibi Gazi'nin dudakları kıvrıldı. "Normalin de üstünde bir zekâsı olduğunu gösterir. Çok az kişi hasmını yakınında tutacak sabrı ve stratejiyi uygulayabilir. Bir Aykırı olarak tüm bu insanların içinde nasıl hayatta kaldığını sanıyorsun?" Başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. "Klanımda olman benim için gurur kaynağı."

"Meliz abarttığı için beni yanlış değerlendiriyorsunuz. Elmayı sevdiğim için yiyorum ve Meliz ile olan ilişkimiz karşılıklı çıkarlara dayandığı için birbirimize tahammül ediyoruz." Gerçekleri çarpıtarak kendimi pasif biri gibi göstermeye çalıştım. Bu mütevazılıktan kaynaklanmıyordu, sadece tedbirdi.

"Peki, Aykırı yeteneğin nedir?" diye sorunca Meliz yine konuşacaktı ki kolunu tutarak ona engel oldum.

"Kendimi ifade edebilecek yaştayım, Meliz." Ona bakarken dudaklarımda bir tebessüm vardı ama çaktırmadan tırnaklarımı koluna geçirmiştim. Hakkımızda her şeyi ortaya dökmesi iyi değildi. Gazi'ye dönerek yüz ifademi düz tutmaya çalıştım. "Lanetleri ve büyüleri hem şekliyle hem de rengiyle görebiliyorum."

Yüzünde oluşan şüpheyi gizleyemiyordu. "Hepsi bu mu?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, aynı zamanda o büyüleri emebiliyorum. Bunun dışında henüz ortaya çıkan farklı bir yeteneğim yok." Ruh formuna dönüşüp istediğim her bedeni çaldığımı söylemedim çünkü benim en sağlam yeteneğim buydu. Bu yetenek sayesinde bedenini çalamayacağım lider yoktu.

"Planım hakkında ne düşünüyorsunuz?" diyerek okları kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Hiç kan dökmeden Sicim'i alabiliriz." Tüm konuşmaları duyduğuna göre planımı değerlendirebilirdi.

"Çok uğraştırır ve oldukça tehlikeli."

"Aslında sadece beni uğraştırır."

"İşte, bu yüzden olmaz." Buna yanaşmayarak başını iki yana salladı. "Klanımdaki herkes ailemin bir parçası, evlat ve tüm yükü tek bir kişinin omuzlarına yükleyemem." Kırım ve bana bakarak derin bir nefes aldı. "Siz ikinizin klana olan faydası ve yardımları azımsanamaz. Sicim'i yeniden aldığımızda mükâfatlandırılacaksınız." Meliz'e döndü. "Sen de öyle."

"Ben ödül istemiyorum." İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Mevki talep ediyorum."

"Elzem!"

"Lütfen sus artık, Meliz." Onu ikinci defa susturarak bakışlarımı Gazi'ye kenetledim. "Sicim ve Keng'i birbirinden ayıran sınırdaki üç köyü istiyorum. Her köyü koruması için iki yüz asker talep ediyorum ve bu üç köyün generali olarak atanmak istiyorum. Bana verdiğiniz bu üç köyde tam yetkim olacak." Başımla yanımdaki kadını gösterdim. "Bir ferman yazarak Meliz'in artık Oyunbazların bir parçası olduğunu herkese duyuracaksınız. Bu isteğimi kabul etmeniz mümkün mü?" Bunları söylediğimde herkeste küçük çaplı bir afallama belirtisi oluşmuştu. Üç köyün generali olursam kendime ait küçük bir ordum olabilirdi.

"Üç köy mü?" Raven buna yanaşmadı. "Bu mümkün değil."

"Mümkün." Kırım bana destek çıktı. "Sınırdaki o üç köy sürekli Keng şehrinin tehdidinde olduğu için orada yaşam daha az. Hasat yapılamadığı için eskiden beri o köylerde sürekli bir göç var. Elzem'in istediği yerler Sicim'deki kurak topraklar. Ona vermekle bir şey kaybetmeyiz. Üç köyün generali olsa bile o ve köyler, efendimizin tebaası. Herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum." Şimdilik öyle düşünebilirlerdi ama benim sınırdaki köyler ve bana verilecek askerlerle ilgili farklı planlarım vardı.

"Bunu düşüneceğim." Tam da tahmin ettiğim gibi Gazi etraflıca düşünüp bir karar vermeden köyleri bana vermeyecekti.

"Peki, Meliz için istediğim taleplerim ne olacak? Bu bekleyemez, lordum." Benim isteklerim büyüktü, düşünmek için zamana ihtiyacı olabilirdi ama Meliz için istediğim şey çok basitti.

Gazi'nin gözleri Meliz'in üzerinde oyalanırken başını ağır ağır salladı. "Arkadaşın için olan talebin kabul edildi. Sicim'i geri aldığımızda

Araf'taki herkese bir fermanla Oyunbazların himayesi altında olduğunu duyuracağım." Meliz gülümserken ben itiraz ettim.

"Oyunbazların himayesi altında değil, lordum; fermanda Oyunbazlarla aynı haklara sahip olduğu ve artık onların bir parçası olduğu yazılmalı." Sürekli sorun çıkardığımı düşünen aptal kadın, yani Meliz bana tersçe bakıyordu. Beni zerre kadar anlamıyordu. Diğer liderlerin yaptığı gibi onu Oyunbazların sığıntısı yapmak yerine ona eşit haklar vermek için uğraşıyordum.

"Sıkı pazarlık yapıyorsun, değil mi?" Gazi gülerek başını salladı. "Pekâlâ, öyle olsun."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkarak ona ve ailesine selam verdim. "Yol yorgunu olmalısınız. Biz sizi daha fazla meşgul etmeyelim." Gözlerimle kapıyı gösterdiğimde Meliz isteksizce peşimden geldi. Onunla aynı hücreyi paylaşırken başka şansı yoktu.

Bizim hücremiz en uç noktada kaldığı için uzun süre zindanın koridorlarında yürümek zorundaydık. Kendi sığınağımıza girince Meliz çatık kaşlarla karşıma dikildi. "Senin sorunun ne?" Bana kızmak için fazla beklememişti. "O senin klan liderin ve isteklerin aşırı." Küçük düşündüğü için bunca yıldır liderlerin elinde oyuncak olmuştu.

"Benim sorunum ne, biliyor musun? Beni evimden ve yurdumdan eden birine yuva vermeye çalışıyorum!" dediğimde yutkunarak susmuştu. "Otur, Meliz. Biraz konuşalım."

Yerdeki minderin üzerine oturduğumda karşımdaki yerini almıştı. "Bazı insanlar leb demeden leblebinin ana vatanını bilir." Elimle onu gösterdim. "Ama bazı insanlar leblebinin üretildiği yerde yaşadığını bile anlamayacak kadar aptal olurlar. O yüzden ilk ve son kez bazı şeyleri tane tane anlatacağım." Onu aptal yerine koyduğum için surat asması umurumda değildi. Testi kırıldıktan sonra akıl veren çok olurdu. Ben hata yapma lüksünü en aza indirmek istiyordum.

"Abraham da seni himayesine almıştı. Peki, sonra ne oldu? Seninle işleri bitince kovuldun. Benzer şeyleri Ayvaz da sana yaşatmadı mı? Peki, Gazi'nin aynı şeyleri yapmayacağının bir garantisi var mı? O ferman benim istediğim şekilde yazılırsa buradakilerle aynı haklara sahip olursun. Ben senin garanti belgenim, aptal kadın ve beni yıkmadıkça sana ulaşamazlar. Bu gece olduğu gibi bir daha ben konuşurken araya girme ve en önemlisi nasıl biri olduğumdan kimseye bahsetme. Kırım'a bile anlatma." Kimse

benim hakkımda Meliz'den daha fazla şey bilmiyordu. Bu yüzden bildiklerini en yakınına bile anlatmamalıydı. Sahip olduğu tek teminatı bendim ama bu kadın beni nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Kafası karışmış bir hâlde bana bakarken yeşil gözleri kısıldı. "Nefret ettiğin ve sevdiğin şeylere karşı tutumundan bahsettim diye mi bozuldun? Onlar çok sıradan bilgilerdi, Elzem." Bu kadın beni hiç anlamıyordu!

"O sıradan bilgiler Gazi'ye zeki ve stratejik biri olduğumu düşündürdü, Meliz."

"Ne var bunda? Tüm Oyunbazlar zaten çok zeki değil mi?"

"Ama hiçbiri klan lideri kadar zeki değildir."

Sonunda ne demek istediğimi anladığı için kaskatı kesildi. "Siktir! Seni bir tehdit olarak görebilir mi?" Ben zaten herkes için başlı başına bir tehdittim.

"Böyle bir ihtimal var, o yüzden benimle ilgili her şeyi sadece kendine sakla."

"Sen ve can sıkıcı ihtimallerin." Benden usanmış gibi bakıyordu. "Bitip tükenmeyen ihtimallerin kimseye güvenmemeni sağlıyor."

"Ben kendime bile güvenmem, hangi güvenden bahsediyorsun? Aykırı olduğumu öğrendikten sonra öz kardeşim bile beni sırtımdan vurmuşken sence körü körüne klanıma güvenebilir miyim? Aynı kandan geldiğim kişi bana ihanet etmişken aynı ırktan geldiklerim neden yapmasın?" Bu hayatta gözüm kapalı güvendiğim kimse yoktu.

Tüm ciddiyetimle gözlerinin içine baktım. "Sakın bana ihanet etme, Meliz." Çok istesem de sesimdeki burukluğu gizleyemedim. "Karşıma geç, yarala hatta öldür ama sakın beni sırtımdan vurma." Bir ihaneti daha kaldıracak ne gücüm kalmıştı ne de takatim.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi ama bana olan bakışları düşünceliydi. "Gazi'den birçok şey isteme şansın varken neden işe yaramaz üç köyü istedin?"

Dudağımın köşesi tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "O üç köy Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü sınırlarında. Maden bakımından bu kadar kuvvetli bu iki toprak Araf'a ait ama Keng ülkesinin hâkimiyetinde."

Neyin peşinde olduğumu anlayınca dehşete kapılarak gözlerini büyüttü. "İstediğin o köyler değil, Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü!"

"Şşt, sesini alçalt." Onu azarlayarak dibine kadar girdim. "Üç köyün generali olarak atandığımda seninle sıradaki hedefimiz Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü'yü Keng askerlerinden almak olacak. Araf'ta kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapacak ve o toprakları fethedeceğiz."

"Buna karşılık olarak da Keng ülkesi Araf'a savaş açıp tüm bu toprakları fethedecek. Biz iki aptal onlara aradıkları fırsatı vermiş olacağız." Sinirli gözlerle bana bakıp durması can sıkıcıydı. "Araf'takilerin o iki bölgeyi fethetmemesinin sebebi iki ülke arasındaki barışı korumak. Sence o toprakları almak daha önce onların aklına gelmedi mi?"

"Ya Keng, kendi isteğiyle Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü'den çekilirse? O zaman ne olur?"

Sinirden neredeyse ağlayacaktı. "Elzem, sen yine ne işler karıştırıyorsun?" Tam ona cevap verecektim ki "Ya da söyleme!" dedi kızgınlıkla. "Bizi birilerine öldürtmedikçe durmayacağını bildiğim için daha fazla dinlemek istemiyorum!"

"Sen hiç merak etme, ikimiz adına güzel planlarım var." Uykum geldiği için yatağıma uzanarak gözlerimi kapattım. "Senin yapacağın tek şey bana sadık kalmak. Bana ihanet edersen beni kaybedersin ve beni kaybeden biri her şeyini kaybetmiş demektir."

"Bugün hiç çekilmiyorsun, Elzem." Homurdanarak yatağına uzandı. "Gerçi sen doğuştan çekilmez birisin."

Konuyu değiştirerek, "Benim planım kusursuzdu," diye mırıldandım. İyice uyku bastırdığı için esnedim. "Ama Gazi planımı uygulamama izin vermeyecek." Sicim'i Ayvaz'dan almak için sunduğum plan çok iyiydi.

"Çünkü adam senden daha bilgili ve ileri görüşlü. Daha önce hiç savaşa katılmadığın için her şey sana basit geliyor. Gazi *hayır* diyorsa bir bildiği olmalı." Haklı olabilirdi ama ben yaptığım planda hiç açık bulamıyordum. Belki de her konuda kendime olan bu güvenim, verdiğim kararlardaki eksikleri görmemi engelliyordur.

"Kabul etmemesinin altında başka bir ihtimal daha olabilir aslında."

"Beni gerçekten sinir ediyorsun, Elzem. Kendi kafanda kurduğun saçma ihtimallere inanıyorsun. Rezil ve riskli bir plan olduğu için kabul etmedi. Kendini bu kadar büyük görmeyi bırak artık."

"Sen de fazla küçük düşünüyorsun! Daha fazla sinirlerimi bozmadan uyu." Düşündüğü gibi kendimi büyük görmüyordum. Gazi'nin yaptığım kusursuz planı kabul etmemesinin sebeplerini kurcalamadan

duramıyordum. Kimse bana inanmıyordu ama bana gereken şeyleri temin etselerdi planladığım gibi Sicim'i alırdım.

"Madem Gazi B planımı baltaladı, ben de C planını devreye sokarım."

Meliz artık sinir krizleri geçiriyordu. "C planı mı? Onu hangi ara buldun?"

"Her konuda A'dan sonra Z'ye kadar yedek planlarım olur."

"Senden gerçekten nefret ediyorum ama en çok da kafanın içinde taşıdığın o uğursuz beyninden! Biz bu işe karışmayacağız!"

"Tamam, öyle olsun. Ben karışmıyorum, asabi iblis."

"Söz ver bana, hiçbir şeye karışmayacaksın."

"Beni bilirsin, söz verirsem kesin karışırım."

"Elzem, ne olur yatıp zıbar ya!" diye kızdığında gülerek gözlerimi yumdum.

✦

Günün ilk ışıklarıyla hepimiz uyanıp hazırlanmaya başlamıştık. Birazdan Elümhan'a doğru yola çıkacaktık. Elümhan, Sicim'den çok uzak olduğu için oraya varmamız bir günümüzü alırdı. Şafakla birlikte kalkıp Meliz'i peşimden nehre kadar sürüklemiştim. İkimiz de bir güzel yıkanmıştık fakat düğünde giyecek yeni bir kıyafetimiz olmadığı için aynı şeyleri giymiştik. Neyse ki kasabada aldığım tarak saçlarımı bir düzene sokuyordu. Temiz ve düzenliydik ama eski kıyafetlerin içinde bu bir işe yaramıyordu.

Sığınağın koridorunda beklerken yola çıkmak için Kırım'ı bekliyorduk çünkü nereye gittiyse hâlâ dönmemişti. "Sabah uyandığımda yerinde olmadığını gördüm." Annesi Sare, onun için endişelenmeye başlamıştı. "Nereye gitmiş olabilir?" Bugüne özel giydiği kırmızı elbisesi ona çok yakışmıştı. Kadife, gösterişsiz bir elbiseydi ama taşlı boyun detayı hoşuma gitmişti.

Raven'ın eşi Gazel'e baktığımda onun da benzer renkte, ateş kızılı bir elbise giydiğini gördüm. Kadınların aksine erkekler her zamanki gibi giyinmişti ve bu konuda kadınlarla yarışamazlardı. Bizi bekleyen askerler en güçlülerden seçilmiş ve zırhlarla kuşanmıştı. Bu askerler her liderin etrafında olması gereken muhafızlarıydı. Ormanın çeşitli yerlerindeki mağaralarda sakladığımız atların sayısı kadar asker seçilmişti. Omzumda çantam ve elimde pelerinimle sabırsızca Kırım'ı bekliyordum.

"General döndü, efendim." Bir askerin koşarak bizden tarafa gelmesiyle Raven'ın oğlu Sümer'i alıp yürümeye başladık. Umarım bu sığınağa son gelişim olurdu. Yola çıkma zamanı gelmişti.

Saatler Sonra

Nefes nefese kendimi zindanın dışına attığımda bacaklarımda derman kalmamıştı. "Girişi ayrı, çıkışı ayrı dert. Neden labirent gibi olmak zorunda ki?" Dakikalardır yerin altında dön, yürü, çık ve in derken canım çıkmıştı. Şükürler olsun ki nihayet zindanlardan çıkmayı başarmıştık.

"Elbisem!" Gazel yer altındaki engebeli yol yüzünden elbisesinin tülünü yırttığı için aralıksız aynı şeyleri söylüyordu. "Heba oldu."

"Daha basit bir şey giyebilirdin." Raven ona yaklaşıp tülün yırtılan kısmını tutarak yukarı çekti ve iyice yırttı. Altında kalın astarı olduğu için görünen hiçbir yeri yoktu. "Terzi böyle dikti zannederler." Raven oğlunu kucağına alıp mağaradan çıkınca Gazel sinirle daha kötü bir hâle gelen elbisesine bakıyordu.

"Bu mağara adamıyla evlenirken aklım neredeydi!" Söylenerek kocasının peşinden çıktı. Elbisesinin toz toprak olan etekleri korkunç görünüyordu.

Sığınaktan çıkıp dağdan inmek hiç kolay olmamıştı ama nihayet hepimiz düz alana çıkmayı başarmıştık. Atlı askerler tüm görkemiyle bizi bekliyorlardı, aralarında Kırım da vardı. "Gelmeniz çok uzun sürdü." Sanki sığınağa giden dolambaçlı yolu bilmiyormuş gibi böyle konuşması yok muydu, çıldırma sebebim olacaktı.

"Sen neredeydin?" Gazi'nin sorusuna, "Kasabada küçük bir işim vardı," diye kısa bir cevap verdi. Herkes atlara binerken Kırım, Meliz ile bana yaklaşarak iki atı gösterdi. "O atlara binin." Bir konuda gergin olduğu için hafifçe öksürdü. "Sizin için giyecek bir şeyler aldım, atın heybesinde duruyor." Sanki almasını biz istemişiz gibi kızgınlıkla baktı. "Bir dahaki sefere giyeceğiniz şeyleri önceden ayarlayın. Bir generalin kadın kıyafeti aldığı nerede görülmüş! Bunu bir yerden duyarsam ölümlerden ölüm beğenin!" Kimse duymasın diye sessizce bizi azarlayıp gidince şaşkınlıkla onun arkasından bakakaldık.

"O utandı mı?"

Meliz dayanamayıp gülmeye başladı. "Bizi ölümle tehdit ettiğine göre evet." Keyifli bir şekilde adarımıza yöneldik. Kırım'ın erkenden yollara düşüp bizim için kıyafet alması bence çok tatlı bir hareketti. Kasabaya

girmeden hemen önce mola verip üzerimizi değiştirebilirdik. Böylelikle elbiselerimiz Gazel'in elbisesi gibi harap olmazdı.

Elümhan

"Daha bitmedi mi?" Kırım'ın sabırsız sesiyle gizlendiğimiz yerde aynı anda, "Hayır!" dedik. Elümhan'ın sınırına yaklaştığımız için artık üzerimizi değiştirmenin zamanı gelmişti. Meliz ile büyük bir kayanın arkasında giyinmeye çalışıyorduk. Üzerimi değiştirmek istediğimi söyleyince Gazi atları durdurmuştu. Biz giyinirken Kırım da bize gözcülük yapıyordu.

"Benim elbisem neden bu kadar açık renkli! Ben bir Tenebris'im ve siyahtan başka bir renk giymekten hoşlanmam." Meliz isyan ederek bana sırtını dönünce elbisesinin fermuarını çektim.

"Benimki neden bu kadar koyu renkli?" diye sızlandım. "Meliz ne kadar karanlıksa ben de o kadar aydınlığım, onun elbisesini bana almalıydın."

Kayanın diğer tarafında duran Kırım'ın öfkeli sesini duyduk. "Ben ne anlarım hatunların kıyafetinden? Minnet edeceğinize nankörlük ediyorsunuz!"

İşimiz bittiği için gizlendiğimiz yerden çıktık. Kırım'ın karşısına geçtiğimizde gözlerinin hedefinde sadece Meliz vardı. Onu açık renkli elbisenin içinde görünce sertçe yutkunmuştu. Elbisenin pastel tonu Meliz'e çok yakışmıştı. Omuz kısmı ve kolları tülden olduğu için çok zarifti. Sırt kısmı biraz açık olduğu için bunu görmek Kırım'ın hoşuna gitmemişti. Gözlerindeki hayranlığı gizlemeye çalışarak üzerindeki ceketi çıkardı. Ceketini Meliz'in üzerine fırlattı. "Sırtın hep ortada, git çıkar şunu."

"Bu elbiseyi sen aldın, bunun farkında mısın?" Meliz elbisenin eteklerini tutarak kendi etrafında döndü. "Güzel olmamış mı?"

"Terziye, *bana hazır iki elbise ver,* dedim. Hepsi bu." Kırım yürüyüp çıkardığımız kıyafetlerin içinden Meliz'in siyah pelerinini aldı. "Kadın kıyafetinden anlamadığım için terzinin bana ne verdiğine bakmadım." Pelerini Meliz'in omuzlarına bırakıp öndeki kurdelesini bağladı. "Böyle daha güzel oldu." Aklınca sırt dekoltesini kapatmıştı.

Meliz yüzünü buruşturdu. "Elbiseyle çok uyumsuz bu." Pelerini çıkarmaya çalışınca Kırım'ın kaşları çatıldı.

"Onu çıkarırsan tüm gün istesem de değmez gözlerim sana!" dediğinde Meliz ona sataşmaya başladı.

"Sana hep yüzüm dönük olursa sorun olmaz." Zaten böyle bir fikir de ancak bu kadından çıkardı.

Kırım'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Yüzün bana dönükken sırtın kime dönük olacak?"

"Çocukluk yapıyorsun diyeceğim de sen zaten çocuksun. Sana ne sırtımdan?" Al işte, yine başlamışlardı.

"Kabahat bende, seni düşünüp bu sikik şeyi aldım!" Kırım onun eski kıyafetini alıp uzattı. "Al, kendi elbiseni giy. Üzerindeki şey fazla genç işi ve sen onu giyemeyecek kadar yaşlısın!" Bu ikisi sinirlerimi bozuyordu.

Meliz onun uzattığı elbiseyi sertçe çekip aldı. "Annen seni doğururken yardım çağırmasaydım keşke! Bıraksaydım da ölü doğursaydı seni!" Asıl çocukluğu şu anda kendisi yapıyordu.

"O zamanlarda daha el kadar bebektim, ben mi gidip yardım çağır dedim!" Haklıydı.

Meliz sinirle bir ayağını sertçe yere vurdu. "Hayatımda gördüğüm en çirkin bebektin!" Şimdi öyle değildi ama.

"Şunu söylemeyi kes artık!" diyen Kırım sinirden dişlerini sıkıyordu. "Senden daha büyük gösteriyorum, şimdi çıkar şu elbiseyi!"

"Bunu bana almadın mı?"

"Evet."

"Çıkarmıyorum o zaman!" Meliz eski elbisesini onun yüzüne fırlatıp gittiğinde Kırım elindeki elbiseye bakıp güldü. "Pelerin hâlâ üzerinde." Ciddi miydi? Kadını deli etmişti ve tek düşündüğü bu muydu?

Benim hâlâ yerimde durduğumu görünce kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen ne bekliyorsun?" Araf'taki erkeklerin genelinden nefret ediyordum!

"Birkaç iltifat fena olmazdı." Kendi etrafımda dönerek ona küçük bir gösteri yaptım. "Nasıl olmuşum?"

Başını iki yana sallayarak sesli güldü. "İnanılmazsın." Bunu elbiseye değil, iltifat beklememe söylemişti!

Meliz'e göre benim elbisem daha sadeydi. Koyu mavi rengini sevmiştim ama en çok omuzlarının açık olması hoşuma gitmişti. Uzun, dantelli kolları çok zarifti. Elbise bedenime uymuştu, özellikle bel kısmı tam olmuştu. İnce belimi sarıyor, belden aşağısı genişliyordu. Beyaz ve

küçük taşlarla süslenmiş hoş bir kemeri vardı. "Sence bu elbiseyle Savcı'nın aklını başından alabilir miyim?" Etkilemek istediğim tek kişiye giderken heyecanım azımsanamazdı.

Kırım baştan ayağa beni izlerken dudakları kıvrıldı. "Birini etkilemek için elbiseye ihtiyacın yok." Benim istediğim sadece Savcı'yı büyülemekti.

Kırmızı pelerinimi takarak Kırım'ı takip ettim. Mola verdiğimiz yere geldiğimizde ayağım bir taşa takılınca Kırım kolumu tutarak düşmemi engelledi. "Teşekkür ederim." Ona gülümseyerek başımı kaldırınca Sare Hanım'ın tebessüm ederek bize baktığını gördüm. Ah, şu anneler her boyutta aynıydı.

"Annen bizi çok fena yakıştırıyor, general." Kısık bir sesle konuşup yanında yürümeye devam ettim. "Bu Meliz'in kulağına giderse ikimiz için mezar kazma işi senin."

Gülüşüne engel olamadı. "Annem beni güzel bulduğu her kadınla yakıştırır ama merak etme, Sicim'deki mezarlıkların manzarası çok güzeldir. Kalacağımız yer için seçici davranacağım."

"Doğa manzaralı olsun lütfen."

"Ve uzun süre güneşe maruz kalmamalı."

"Nehir kenarı nasıl?"

"Sen bu işten anlıyorsun." Gülerek atlarımıza yöneldik. Sare bize böyle bakmaya devam ederse yakında gerçekten mezarlarımız olacaktı.

✦

Elümhan'ın sınırları içine girdiğimizde heyecanım artmıştı. Klanın dört bir yanı Çin Seddi gibi büyük duvarlarla çevrili olduğu için klana açılan devasa kapının önünde durduk. En önde bizler vardık ve arkamızda bize eşlik eden atlı askerler. Kapıyı koruyan muhafızlar şaşkındı çünkü hepimizin Oyunbaz enerjisi açıktı. Uzun yıllar sonra bu kadar çok Oyunbaz'ı ilk kez karşılarında görüyorlardı. Bizim sayımızı fazla buluyorlarsa bir de sığınaktakileri görmelilerdi. "Tam vaktinde gelmişiz." Kapının önünde dururken arkamızda duyduğumuz sese döndüm ve bize yaklaşmakta olan Işık halkını gördüm. Midem kasılmıştı.

Işıktan Gelenler dönmüştü.

En önde atını süren kadını takip eden atlıların sayısı en az bizimki kadar vardı. Bize yaklaştılar ama ne onlar ne de biz atlardan inmiştik. Liderler karşılıklı durup birbirine içten bir şekilde selam verdikten sonra

aynı şeyi aileler de yapmıştı. Bense onlardan biraz uzakta durarak sadece izliyordum. Lux halkı giyim tarzıyla hayranlığımı kazanmıştı. Askerlerin hepsi kavruk tenli ve çelikten yapılmış gibi güçlüydü. Erkek askerlerin üzerinde sadece pantolon vardı. Evet, pantolon dışında hiçbir şey yoktu ve bronz, kaslı vücutları dudak uçuklatıyordu.

Onların klanı Araf'ta güneşi en yoğun alan topraklardaydı. Lux, çölün ortasında olduğu için halkı tıpkı Mısırlılar gibi yarı çıplak giyiniyordu. Onların giyim tarzı bu olduğu için kimse onları yadırgamıyordu ama ben gecelikle gezmeye kalkışsam söylemediklerini bırakmazlardı. Kadınları bile yarım adet gibi kısacık bir üst giymişti, göbekleri açıktı. Uzun eteklerinin iki yanındaki derin yırtmaçları, bacaklarını gözler önüne seriyordu.

İki aile kendi aralarında kısaca selamlaştıktan sonra Lider Mihrimah'ın gözleri birini arar gibi Oyunbazların üzerinde gezindi. "Şu herkesin dilinde olan melezini nereye sakladın, Gazi?" Namım Araf'ın dört bir yanına yayılmışken bir ordum olmaması büyük kayıptı.

"Orada." Gazi beni göstererek gülümsedi.

Şu ana kadar çok sessizdi, oysaki fazla sivri dilli biri olduğunu duymuştum."

O söylentileri çıkaranlar sakın karşıma çıkmasın! Sivri dilli olmak ve tatlı dille insanlara ters köşe yaptırmak arasında çok fark var!

"Yerinde konuşmayı seven biriyim diyelim." Küçük bir açıklama yaparak Işıktan Gelenlere doğru atımı sürdüm ve hepsine başımla küçük bir selam verdim. "Döndüğünüzü görmek güzel."

Gözlerini üzerimden ayırmayan Mihrimah'ın bakışlarında büyük bir beğeni vardı. "Güzelliğin dillere destan, evlat. Sana bakınca hakkındaki söylentilerin yersiz olmadığını görüyorum." Sesindeki hayranlığı gizlemiyordu. "Koskoca Araf'ta böylesine bir varlığın kalbini, bir Koruyucu'nun çalması şaşılacak şey." Dost mu yoksa düşman mı, anlayamamıştım. Bana olan bakışları iğneleyiciydi. "Koruyucular, halkının en büyük düşmanı, bunun farkında mısın?" Herkesin içinde bunu söylemekteki maksadı neydi? Anlaşılan Işıktan Gelenler, Araf'tan uzakta olsalar bile buradaki her şeyden haberleri vardı.

Mihrimah, annem yaşlarında gösteriyordu ama ondan çok yaş daha yaşlı olduğunu biliyordum. Açık yeşil gözleri beni izlerken karşısında gerilmek yerine bunu yapmasına izin verdim. Kumraldı ve uzun saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Yüzüne botoks yaptırmış gibi gergin hatlara

sahipti. Sivri çenesinin altında başlayan güneş dövmesi boynuna kadar uzanıyordu. Kulaklarında büyük, halka küpeleri vardı ve açık boynuna gösterişli bir gerdanlık takmıştı. Üzerinde sadece ince askılı fuşya bir elbise vardı. Düz elbisenin iki yanındaki derin yırtmaçları bacaklarını gözler önüne seriyordu.

"Özel hayatım sadece beni ilgilendirir." Yüzümdeki sahte tebessümü koruyarak ona bakmaya devam ettim. "Kalbim birini seçmişse hangi klandan olduğuyla ilgilenmem." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Araf'ta benim için Savcı'dan daha iyisi olamaz." Ben buralı değildim ve aynı zamanda safkan bir Oyunbaz da değildim. Doğuştan Gazi veya başka bir liderin tebaası altında büyümediğim için hiçbir lider kimi seveceğime karışamazdı.

"Gidelim mi artık?" Kırım'ın annesi Sare, olası bir gerginliği önlemek için araya girince Mihrimah ile olan küçük sohbetimiz son bulmuştu. Sare'de uyandırdığım hayal kırıklığını sezdim ama bu konuda bir şey yapamazdım. Beni Kırım ile yakıştırmaya başladığında Savcı'ya olan bağlılığımın bu kadar büyük olduğunu bilmiyordu.

"Neyi bekliyorsunuz?" Raven sert bir sesle konuşup kapıdaki nöbetçilere dik dik baktı. "Klan lideriniz Cihangir ne zamandan beri konuklarını kapıda bekletiyor?" Bizi gördükleri için adamların beti benzi atmıştı, ne yapacaklarını bilmez hâldelerdi. Bir süre sonra devasa kapıyı bizim için sonuna kadar açtılar. Cihangir, düşmanını bile kapıdan çevirecek biri değildi, bunu bildikleri için bize zorluk çıkarmamışlardı.

Kapıdan geçerek klana girerken kasabada atlarımızı yavaş bir şekilde sürmeye devam ettik. Bizi gören halk işlerini bırakıp irice açtıkları gözleriyle bize bakmaya başladı. Yüzümü gizlemediğim için özellikle beni görenler Gazi'nin dönüşünden daha büyük tepkiler veriyordu. Pazarın içinde hareket ederken tüm kalabalık kenara çekilip korkuyla bize yol veriyordu ve hemen sonra dedikodumuzu yapmaya başlıyorlardı. Söyledikleri her şeyi duyuyorduk ama duymazlıktan geliyorduk.

"Bu, o kız değil mi?" Biri beni göstererek yanındakine dönmüştü. "İnfaz edildiğini kendi gözlerimle gördüm, nasıl geri dönebilir?" Evet, beni görenler çoğunlukla bu tepkiyi veriyordu. Kaleye doğru ilerledikçe söylentiler daha da artıyordu.

"Gazi değil mi bu? Evet, ta kendisi! Oyunbazlar yaşıyor mu?"

"Aman Tanrım, kayıp ırk onca yıldan sonra geri döndü!"

"Laneti kaldırmayı nasıl başardılar?"

"Işıktan Gelenler, Araf'a geri dönmüş!"

"İki müttefikin böyle bir günde ortaya çıkmasının sebebi ne olabilir?"

"Oyunbazlar bunca zamandır yaşıyorlar mıydı?"

"Bu uğursuz ırk yine herkese felaket getirecek!"

"İki kayıp ırkın aynı anda ortaya çıkması iyiye işaret değil!"

"O kızın asıldığını gördüğüme eminim!" Ve buna benzer birçok şey. Onlarca meraklı bakış eşliğinde kaleye doğru yol aldık.

Kalenin büyük kapısının önünde durduğumuzda içerideki müziği duyabiliyordum. Tıpkı diğer muhafızlar gibi bizi gören nöbetçiler de ecel terleri dökerek kapıları açmışlardı. Çift kanatlı devasa kapı sonuna kadar açılmadan hemen önce pelerinin şapkasını çekerek yüzümü gizledim. Atları kaleye sürdüğümüzde düğün alayı tam karşımızdaydı. Bahçe en güzel şekilde rengârenk süslenmişti ve konuklar, sıra sıra dizilmiş onlarca masada yerlerini almıştı.

Atlardan indiğimizde asıl şenlik başlamıştı çünkü gürültülü müzik sesi bir anda kesilmişti. Tüm gözler bizi bulduğunda Elümhan Kalesi'nde yoğun bir sessizlik oluşmuştu. Masalarda oturan klan liderlerinin gözleri Gazi ve Mihrimah'ı bulunca hepsinin nutku tutulmuştu. "Bir düğün var ve biz davetli değiliz, öyle mi?" Mihrimah alay edercesine güldü. "Görmeyeli tüm âdetler unutulmuş." Kadının korkusuzca sarf ettiği sözler hoşuma gitmedi desem yalan olurdu.

Koskoca bir klanı susturmuş olmamızın şokunu yaşıyordum. Müzik durmuştu hatta arada hizmet etmek için koşuşturan hizmetçiler bile susmuştu ve geriye kalan tek şey bize bakan şaşkın gözlerdi. Fısıltılar çoğalmıştı, buradakilerin hepsi Oyunbazlar ve Işıktan Gelenlerin dönüşünü konuşuyordu. Pelerinin şapkasıyla yüzümü gizlediğim için henüz kimse beni tanımamıştı.

Bir masada oturan Avcıları gördüm. Hepsi de bu olayın dışında kaldığı için meraklı gözlerle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başımı çevirince farklı bir masada oturan üç silahşorları gördüm. Üçü de kırmızı pelerinin altında benim olduğumu biliyordu ama Oyunbazlar ve Işıktan Gelenlerin dönüşü, onlara da büyük sürpriz olmuştu.

Gözlerim Savcı'yı ararken Afra'yı buldu. Onu bir kuğu gibi gösteren zarif gelinliğin içinde âdeta ışıldıyordu. Ona sürpriz yapayım derken

damadı görünce asıl sürprizi ben yaşamıştım. Olamaz, bu o herif değil miydi? Midem kasılmıştı. Ormanda bana asılan o Keng komutanı, kralın ta kendisiydi. Lanet olsun ki ben bu adama nişanlısı Afra olduğumu söylemiştim! Onu kandırmaya çalışırken başından beri tuzağa düşen bendim!

İçeriden çıkan Savcı'yı gördüğümde kafamdaki tüm kargaşa dağılıp gitmişti. Siyahın asaletini kuşanmış ve elinde bir kadeh içkiyle dışarı çıkmıştı. Gördüğü davetsiz misafirler, diğer herkes gibi onu da dumura uğratmıştı. Onu gerçek anlamda afallatan sadece bendim ve bu manzara da bir nevi benim eserimdi.

"Gazi..." Lider Cihangir güçlükle kendisini toparlayıp ayağa kalkınca gözlerimi Savcı'dan ayırmak zorunda kaldım. "Bu nasıl..." deyip sustu çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Nasıl mümkün olur mu?" Gazi buradaki herkese beni gösterdi. "Bunu neden ona sormuyorsunuz? Ben ve halkımı kurtaran ondan başkası değildi." Bu sözlerle şimdi tüm meraklı gözler benim üzerime kenetlenmişti. Herkes Oyunbazların gizli kurtarıcısını görmek için dikkatle bana bakıyordu.

Hadi bakalım, başlıyoruz.

Gözlerimi Savcı'dan ayırmadan pelerinimin şapkasını çıkardım. Beni gören herkesten yükselen uğultular görülmeye değerdi. Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim ve elimin tersiyle önüme gelen saçlarımı arkaya savurdum. Gözlerimi bir tek Savcı'nın gözlerine kenetleyip muzır bir sesle, "Merhaba demek yok mu?" dediğimde ela irisleri büyüdü, elinde tuttuğu kadeh yere düşüp kırıldı. Dudaklarından mırıltıyla, "Elzem..." diyen ismim dökülmüştü.

Bölüm 18
Ruh Kapanı

"Önce *unut* dedim kendime;
her şeyi unutuyorsun ya, sil at
bunları da kafandan. Yaşadıklarını ve
sana yaşatılanları unut ve yeniden
umut et, dedim. Fakat çok geçmeden
yine *umut yok, unut* dedim."

Koskoca sekiz ayın sonunda nihayet Savcı ile karşı karşıyaydık. Bu adam doğduğumdan beri hayatımda büyük bir rol oynuyordu fakat ben bunu çok geç anlamıştım. Canımı yakacağını bilmeden tutulmuştum ona. Gerçekleri öğrenmem bile ona olan hislerimi değiştirmeye yetmemişti çünkü bile isteye bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Dönüşüm, düşündüğümden daha çok sarsmıştı onu. Yüzündeki tüm kan çekilirken doğru görüp görmediğini sorgularcasına bana bakıyordu. Son sekiz ayda defalarca hayalimi görmüş olmalıydı ki gerçekten burada olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Baştan ayağa beni izlerken nefes dahi almıyordu. Ölümsüz olduktan sonra geçirdiğim evrim, Savcı'nın aklını başından almıştı. Gerçekten döndüğümü yeni yeni idrak ederken ayların kasvetini yaşayan ruhu yavaş yavaş ışığa kavuşuyordu. Ela gözleri büyük bir dikkatle beni incelerken beğeniden daha yoğun bir duygu âdeta vücudundan fışkırıyordu. Kalbinin hızlanan sesini duyabiliyordum. Sesli bir şekilde nefesini verirken *bu sen misin* dercesine bakıyordu.

Bana doğru yürüyüp tam karşımda durduğunda bakışlarımızı ayıramıyorduk. Buradaki herkes tarafından izlendiğimizi bilmek bile bizi birbirimizden uzak tutamıyordu. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapatmak için çıldırıyorduk ama bunu yapamıyorduk çünkü herkesin içinde sarılamazdık. Savcı, beni kollarının arasına çekip kokumla boğulmak için delirirken itibarımı düşündüğü için bunu yapamıyordu. Herkesin içinde evli olmadığım bir adamın kollarına atılmam, beni hafif meşrep bir kadın konumuna düşürürdü.

Birbirimizi sevdiğimizi herkes biliyordu ama evlenmeden yakınlaşmamız, insanlara benim hakkımda çirkin şeyler düşündürürdü. Savcı bunu çok iyi bildiği için çok istese de aramızdaki son adımı kapatamadı. Bunun yerine yumruğunu sol göğsünün üstüne bastırıp karşımda başını

eğdi. "Bir kez daha evime ve kalbime hoş geldin, Elzem," diyen sesinde bile yoğun bir aşk vardı.

Herkes bizi izlerken elbisemin eteklerini tuttum ve gözlerinin içine bakarak karşısında dizlerimi hafifçe büktüm. Onun kalbini kastederek, "Bir kez daha ait olduğum yere döndüm," dediğimde uzun zaman sonra dudaklarında hoş bir tebessüm belirmişti. Savcı benim yuvamdı. Ne zaman pusulama beni eve götürmesini söylesem ok hep Savcı'yı gösterirdi. O zamanlar bunun nedenini anlayamazdım ama aslında pusulam, bana yuva olacak bir adamı gösteriyordu, şimdi anlıyordum.

"Elzem!" diyen Sıraç'ın sesiyle bakışlarımı Savcı'dan çekmek zorunda kaldım. Sıraç yaşadığı şoku üzerinden atıp yerinden fırlayarak yanıma geldi. "Yaşıyorsun," diyen fısıltısını güçlükle duymuştum. Rahatlamışçasına nefesini verdiğinde yeşil gözlerinde büyük bir sevinç vardı. "Gerçekten yaşıyorsun," derken kendini yaşadığıma ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Bana sarılmak için bir adım attığında geriye çekilerek ona izin vermedim. Herkesin içinde yaptığım şey buz kesmesine neden olmuştu. Başımı kaldırıp soğukça ona gülümsedim. "Çok mu özledin beni?" Cehennemi yaşayıp ölümün kollarından onun için çıkıp gelmemiştim.

Soğuk tutumumla karşılaşınca yüz ifadesi değişti. Babama yeminini tutmak için kız kardeşlerini konakta bırakmanın suçluluğunu bir kez daha yaşamaya başlamıştı. Pişmanlığı dört bir yanını sararken yeşil gözlerinin ardı sızlamıştı. Sıraç bizi gerçekten seviyordu ama bir abi olarak üzerine düşeni yapıp bizi korumamıştı. Bunun pişmanlığını tüm hayatı boyunca çekeceğini biliyordum. Bana bakarken bile yaptıkları için kendine kızdığını görebiliyordum. Yalvarırcasına gözlerimin içine bakıp, "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama beni kendinden uzaklaştırma," dedi üzgünce. Ben engel olamadan kollarını bana sımsıkı sarmıştı.

Hiç istemesem de bana sarılmasına izin verdim ama karşılık vermedim. İri kolları beni göğsüne bastırıp nefesimi keserken dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. Kokumu içine uzun uzun çekip saçlarımı öptüğünde kollarım iki yanımda öylece duruyordu. İçli bir sesle konuşup, "Bana sarılmayacak kadar büyük mü nefretin?" diye sordu. Benimki nefret değildi ki. Keşke nefret olsaydı ama değildi. Nefretten daha can yakıcı duygular da vardı.

"Senden nefret etmiyorum, babasının oğlu," derken soğuk sesim duygudan yoksundu. Etrafımızda bu kadar insan varken ona ters bir şeyler söyleyemezdim.

Aile içinde olan sorunlar dışarıya yansıtılmamalıydı. Düşmanlarımın eline yeni bir koz vermek istemiyordum. Bu yüzden hiç istemesem de kollarımı kaldırıp ona sarıldım. Kırılan kalbimin aksine aklım aptalca hareketlerde bulunmama izin vermiyordu. Böyle anlarda hiçbir şeyi düşünmeyen biri olmayı her şeyden çok isterdim lakin aldığım nefesin hesabını bile tutarken bu çok zordu.

Sıraç kaybetmekten korkarcasına bana sarılırken beni bırakmaya hazır değildi. "Bana kızdığında adımla hitap edersin, mutlu olduğunda abi dersin ve kırıldığında babasının oğlu diye seslenirsin." Buruk sesini duyunca gerilmiştim. "Tıpkı iki ay önce farklı bir kadının bedenindeyken söylediğin gibi." Gözlerimi irice açtığımda hüzünlü gülüşünü duydum. "Biliyordum." Ne yani, en başından beri Naren'in bedenini aldığımı biliyor muydu? Ah, tabii ki biliyordu çünkü o Sıraç Akay'dı! En az benim kadar kurnazdı ve aptalı oynamayı iyi bilirdi.

"Ama hiçbir şey söylemedin." Şaşkın çıkan sesimle bir kez daha dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı.

"Çünkü sen bilmemi istemiyordun, Elzem." O an anlamıştı fakat benim kendi isteğimle ortaya çıkmamı beklemeyi seçmişti.

İşte, bunu beklemiyordum. Sıraç, duygularını düşündüğümden daha iyi gizliyordu. Acaba Soya'ya karşı da aptalı oynuyor muydu? O gün öz kardeşinin kimliğini bildiği hâlde susmuşken, ister istemez Soya ihtimali de aklımı kurcalıyordu. Belki de Sıraç her şeyin farkındaydı ve bilmiyormuş gibi yaparak Soya'nın kim olduğunu itiraf etmesini bekliyordu. Sıraç aptal biri değildi, özellikle Soya bu kadar çok açık verirken.

"Bana o gün söylemeliydin." Sorun çıkarmaya devam ettiğimde iç çekerek beni göğsüne daha fazla bastırdı.

"Eğer bunu isteseydin kendin olarak bana görünürdün. Bana düşen, kardeşimin ortaya çıkacağı günü sabırla beklemekti. Masadaki soğanları ayırt etmen ve elmayı yeme şeklin bile sen olduğunu haykırıyordu. O esnada ruh olarak döndüğünü sanmıştım ama hâlâ yaşadığını görmek bir ömre bedel."

"O gün söylediklerim..."

"Her kelimesinde haklıydın," diye iç çekti. "Zamanı geri alamam ama bazı şeyleri düzeltmem için bana izin ver." Gözlerim dolmuştu, onu özlemiştim ama beni çok incitmişti.

"Üzgünüm." Acı çeken sesi, benden daha kötü durumda olduğunu açık ediyordu. "Biliyorum, beni kolay affetmeyeceksin ama ben seni hiç yok saymadım, bunu biliyorsun." Ona kızamıyordum, anne ve babamızın hataları yüzünden hepimiz bir yere savrulmuştuk. Herkes kendince haklı olduğu için kızacak kimseyi bulamıyordum. Bu saatten sonra ben kime neden kızacaktım ki? Kimsenin pişmanlığı, bana yaşadıklarımı unutturmayacaktı. Öfkem ve kırgınlığım, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Sıraç'tan ayrıldıktan sonra Itır güçlükle yanıma gelmişti. Beni bir anda karşısında görünce o kadar sarsılmıştı ki adım atacak hâli bile yoktu. Karşımda durduğunda kirpikleri titreşiyordu. "Elzem..." dedi son nefesini teslim edercesine. "Affettin mi beni?" Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Affetmeseydin dönmezdin. Geri döndüğüne göre affettin, değil mi?" Çok masum ve korunmasızdı. O kadar kırılgan görünüyordu ki alacağı olumsuz bir cevap onu yerle bir edecekmiş gibi bakıyordu.

İçim yanarken başımı salladım. "Affettim, Itır." Beni hissetsin diye elimi uzatıp yüzüne dokundum. "Buradayım." Akıp giden gözyaşlarını silerek ellerimi yüzüne yerleştirdim ve alnımı alnına yasladım. "Ne Ölüler Diyarı ne de başka bir yer, hiçbir şey sana gelmemi engelleyemez," dediğimde başını sallayarak ağlamaya başladı.

"Buradasın, benim için geldin." Hıçkırarak konuşurken kendini yaşadığıma inandırmaya çalışıyordu. "Çünkü sen beni hiç bırakmazsın." Kaşları bükülerek boynunu eğdi. "Bırakmazsın, değil mi Elzem?"

Islak gözlerle yalvarırcasına bana bakınca yapabilseydim hıçkıra hıçkıra ağlardım. Onu böyle çaresiz görmeye katlanamıyordum. Bana ne yaparsa yapsın, onun acısından zevk alacak biri değildim. "Bırakmam, Itır, bırakamam." Küçük kardeşimi kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarıldım. Canımdan bir parçayı çok istesem de bırakamazdım. İkimiz de birbirimizde büyük yaralar açmıştık. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kollarımda ağlayan kardeşimi sakinleştirmek için uzun süre ona sarıldım. Sadece sarılırken bile içim kederle doluyordu. Nasıl unutabilirdim ki geçmişi? O ablasına kavuştuğu için mutluydu fakat ben ona sarılırken kendime ve yaşadıklarıma ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Bir kadın görüyordum yılların sürgünüyle kendi bedeninde esir olan. Bir

kadın görüyordum özgürlüğüne sadece bir hafta kaldığı için çocuk gibi heyecanlanan. Ve sonra bir kadın daha görüyordum bileklerinde demir zincirlerle öylece kalakalan. Hayalleri yıkılmış, umutları tükenmiş bir kadın görüyordum darağacına götürülen.

Ben kardeşime sarılırken her şeye olan güvenini yitirmiş bir kadın görüyordum. Onu affetmiştim ama kalbim hâlâ kırgın ve küskündü. Itır sırtımı yasladığım bir dağdı benim için ama şimdi o dağ yıkılmıştı. Onu affedebilirdim lakin bir daha eskisi gibi güvenir miydim, bilmiyordum.

"Tamam, ağlama artık." İçimde yangınlar koparken yine onun için sahip olduğum tüm maskeleri kuşanıp tebessüm ettim. "Bir daha seni hiç bırakmayacağım." Son kelimeyi söylemek bile içimi acıtmıştı. Kardeş kardeşin kanını akıtınca demek ki böyle oluyordu. Keşke unutabilseydim boynuma sarılan urganı ve canlı canlı soğuk toprağın altına girdiğimi.

Ölen sen, öldüren sen; katil dışarıda değil.

Itır'dan ayrıldıktan sonra Yavuz'u gördüm, ne çok sevinmişti döndüğüme. Her an küçük bir çocuk gibi boynuma atlayabilirdi. Gözlerim umutsuzca üç kardeşimin üzerinde gezinip durdu. Bir şeyler arıyordum umuda dair ama aradığım şeyi bulmama küskün kalbim izin vermiyordu. Kalbim hepsini affetsin istiyordum lakin kalbe söz geçmiyordu. Son olanlardan sonra kendimi kandırdığım tüm yalanlar artık hiç inandırıcı gelmiyordu. Evet, artık hiç umut olmadığını içim yana yana kabul ediyordum. Ben de *unut* dedim kendime. *Tüm umutlar tükendi, unut.*

Yavuz'a doğru bir adım attığımda ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Elzem." Titreyen elini bana uzatıp yüzüme dokundu. "Bu gerçekten sen misin?" Bizi izleyen insanları umursamadan gözyaşlarını özgür bırakmıştı. "Elzem, sen yaşıyorsun!" Aramızdaki son adımı kapattığında mutluluğunu hissettiğim kadar korkusunu da hissetmiştim. "Eğer," deyip hıçkırdı. "Bana olan kırgınlığın sana engel olmayacaksa kardeşime sarılabilir miyim?" Kırgınlığım, ona olan sevgimden daha büyük değildi.

Tebessüm ederek başımı salladım. "Hiç değişmiyorsun, abi." Onu kollarımın arasına çektiğimde bu hassas adam kimseyi umursamadan omzuma akıtmıştı gözyaşlarını. Ben ne kadar ağlamayı bilmiyorsam Yavuz da bir o kadar kolay yapıyordu bu işi.

"*Öldü* dediler, Elzem." Boğuk çıkan sesi içimi acıtıyordu. "*Kardeşin öldü* dediler."

"Kolay değildi." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözyaşlarını sildim. "Ama üstesinden gelemeyeceğim kadar zor da değildi."

"Yavuz'a karşı bu kadar sıcak davranırken bana karşı neden böyle buz gibisin?" Sıraç'ın sitem etmesiyle ona ters ters baktım.

"Çünkü ikiniz aynı değilsiniz." On yaşındaki bir çocuk bile Yavuz'u korkutup susturabilirdi ama Sıraç öyle değildi. Susmak, onun kendi kararıydı ancak aynı şeyleri Yavuz için düşünemezdim. Yavuz'a *sert bir dille konuşma* desen o gün akşama kadar ağzını açmazdı.

"Demek Elzem sensin." Yavuz'dan ayrıldığımda Uraz büyülenmiş gibi bana bakıyordu. "Sıraç'ın artık seni neden bizimle tanıştırmadığını daha iyi anlıyorum." Sıraç'a bakarak sırıttı. "Kız kardeşin bu cehenneme gelmeden önce bizi tanıştırsaydın şimdi enişten olurdum." Sıraç dişlerini sıkarak ona öldürmek ister gibi bakınca güldüm. Şu zamana kadar beni hiçbir arkadaşıyla tanıştırmamıştı.

Sıraç, Savcı ile olan ilişkimi biliyordu ama bu bir şeyi değiştirmezdi çünkü karışmasına izin vermeyeceğimi de biliyordu. Bağımsız ve kendi kararlarını veren biri olduğum için özel hayatıma kimseyi karıştırmazdım. Aşırı kıskanç olmasına rağmen bu konuda kendisini dizginlemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Karşısında birçok şeyi başarmış yirmi dört yaşında bir kadın vardı ve hayatımla ilgili kararları o veremezdi.

Bir diğer Avcı'ya gülümsedim. "Merhaba, Süreyya." Bana çekingen gözlerle bakan kıza elimi uzattım. "Seninle de tanıştığıma sevindim."

Utangaç bir şekilde elimi sıkarak tebessüm etti. "İyi olman beni mutlu etti."

Süreyya'dan sonra Kenan'a döndüm. "Abim olmasını istemeyeceğim tek kişisin," dedim kardeşine yaptığı eziyetleri hatırlatarak. Gülerek beni baştan ayağa süzdü ve bana elini uzattı. "Kız kardeşim olmasını istemeyeceğim tek kişisin."

Kenan'ın elini sıktıktan sonra Soya ile göz göze geldik. Onunla zaten tanışmıştık ama diğerleri bunu bilmiyordu. "Merhaba, ben Elzem," diyerek ona elimi uzattığımda gülmemek için dudaklarının içini ısırdı.

"Ben de Soya Gizel." Şimdi Safir ile de tanıştırmak ister diye hemen elimi çektim. Bu kadına hiç güvenmiyordum.

Gözlerim Doğa'yı bulduğunda içim sevinçle doldu. Sandalyesinden kalkmış, yüzünde gülücüklerle bana bakıyordu. "Doğa!" Sesim beklemediğim bir heyecanla çıktığında bana doğru koştu.

"Sonunda döndün, Elzem!"

Birbirimize sarıldığımızda o kadar mutluydum ki bunu anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordum. Bana acı ve keder yaşatmayan tek kişi Doğa'ydı.

"Çok özledim." Aynı anda konuşmamız birbirimize daha sıkı sarılmamızı sağlamıştı. Doğa benim sahip olduğum tek arkadaşım ve her konuda bana destek olan tek kişiydi. Hizmetçiliğe bile sırf benim için katlanmıştı. Mara ve Itır, bana üstünlük taslarken Doğa, yanımda olup beni hiç yalnız bırakmamıştı. Doğa'nın bendeki yerini kelimelerle anlatamazdım.

Son olarak Mara ile göz göze gelince aynı anda yüzümüzü buruşturmamız birkaç kişiyi güldürmüştü. "Sana da merhaba." Ne sarıldım ne de gülümsedim. Bu kıza karşı olan tutumumdan bir türlü vazgeçemiyordum. Onu sevmek zorunda değildim.

Aynı isteksizlikle karşılık verdi. "Merhaba." Sonuçta o da beni sevmek zorunda değildi.

"Efendim." Hemen arkamda bir ses duyunca o tarafa döndüm ve Aker'i karşımda buldum. "Siz ve arkadaşlarınız, Lider Cihangir'in masasına davetlisiniz." Çocukların yanında bana karşı mesafeli olan Aker'e tebessüm ettim. Ben bizimkilere sarılana kadar Cihangir, Gazi ve Mihrimah'ın ailelerini masalarına buyur etmişti.

Hepimiz liderlerin masasına ulaştığımızda Cihangir ayağa kalktı. "Burada olmanızdan şeref duydum." Masadaki boş yerleri gösterdi. "Siz de oturun." Her birimiz kendimize boş bir yer bulup rastgele oturduk. Tesadüfün böylesiydi, karşımda Savcı vardı ve Keng Kralı Hazer de onun yanında oturuyordu. Peki, yanımda kim oturuyordu? Evet, Afra!

Bizler için de servis açılınca Cihangir kutlamalara kaldığı yerden devam edilmesini istemişti. Müziğin gürültüsü daha ilk dakikada migrenimi tetiklediği için başımın ağrısı yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. "Merak ediyorum, bunca zamandır nerelerdeydin?" Ayvaz'ın meraklı bakışları Gazi'yi güldürmüştü.

"Beni özlemiş olmalısın." İğneleyici bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. "En son bıraktığımda hararetli bir ilişkimiz vardı, değil mi?" Duyduğum kadarıyla lanetlenmeden hemen önce ikisi de birbirine savaş açmaya hazırlanıyordu.

"Öyleydi." Ayvaz fazla anlam içeren bakışlarını Gazi'ye dikti. "Tabii, yeni kuralların dışına çıkmaya karar verene kadar." Bu da ne demekti şimdi?

"Efendi Gazi'nin bazı kuralları çiğnediğini mi düşünüyorsunuz?" Kendi klan liderim hakkında soru sormam, masadaki Oyunbazların hoşuna gitmemişti. Lakin bu tutumum Ayvaz'ı güldürdü. Diğer liderler gibi o da nasıl döndüğümü çok merak ediyordu ama bunu sormayı sonraya saklamıştı.

"Efendi veya lordum?" Beni taklit etmişti. "Anlaşılan sadece bizlere değil, kendi klan liderine bile *efendim* diye hitap edemiyorsun." Benim bir efendim yoktu ve kimse olamazdı.

"Köleliğe karşıyım diyelim." Kısaca onu geçiştirip önüme döndüm ancak Afra'nın sesini duymam uzun sürmedi.

"*Efendim* diye hitap etmek kölelik anlamına gelmez, bu bir saygı ifadesidir."

"Saygı anlayışım sizinkiyle aynı değil." Üzülmüş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Ben kendime bile minnet etmem, neden başkalarının önünde eğilip bükülеyim?"

"Her zaman istisnalar vardır, değil mi?"

Başımın ağrısı gittikçe şiddetlenirken Afra'ya bunu yansıtmadan hemen konuyu kapatmalıydım. "Ben başlı başına bir istisnayım zaten, daha fazlası bende yok." Ona göz kırparak önüme döndüm. Saniyeler içinde sahte tebessümünün kaybolduğuna emindim. Diz çöker miyim yoksa diz çöktürür müyüm, bunu zaman gösterecekti.

Yağlı yemeklerin hepsinde soğan kullanıldığını görmek tüm iştahımı kaçırmıştı. Yanımda nefret pompalayan Afra'nın ruhunu solumak ise bunun üzerine tuz biber ekiyordu. Masada yiyeceğim bir şeyler ararken gözlerim meyve sepetini buldu. Fakat şöyle bir sorun vardı ki bana çok uzaktı. Meyve sepeti Kral Hazer ve Savcı'nın ortasında bir yerdeydi. *Tabaktaki elmaya bakarken ikisinin bakışlarını da üzerimde hissediyorum ama korkumdan başımı kaldıramıyorum!*

Kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes alıp elimi sepetteki meyvelere uzattım, yetişemeyince iç çekerek önüme döndüm. Tabağımdaki yağlı yemeğe somurtarak bakarken bana doğru uzatılan iki elma gördüm. Başımı kaldırdığımda Savcı ve Hazer, ellerinde elmalarla bana bakıyorlardı. Hoşnutsuz bir şekilde birbirine ters ters bakarak tekrar bana döndüler. Bu bakışma da neyin nesiydi? Yasak elmayı hangisinin elinden alacağımı merak ediyorlardı.

Sakin olup bu krizi en az hasarla atlatmanın bir yolunu bulmalıydım. Savcı'nın uzattığı elmayı alırsam Hazer'i, yani bir kralı bozmuş olacaktım.

Hazer'in uzattığı elmayı alırsam Savcı bu masayı kralın başına geçirebilirdi. "Teşekkür ederim." Yüzüme küçük bir gülümseme kondurup ellerimi onlara doğru uzattım ve aynı anda iki elmayı da aldım.

Elmaları masaya bıraktığım esnada kralın sesini duydum. "Neden yemeklerden yemiyorsun?" Daha önce karşılaştığımızı fazla belli ediyordu.

Savcı katı bir ifadeyle benim yerime cevap verdi: "Elzem, hangi şartlarda piştiğini görmediği yemekleri yiyemiyor." Nasıl bir altıncı hissi varsa daha ilk dakikada kralı kendine rakip olarak görmeye başlamıştı.

"Bana bundan bahsetmemişti." Hazer'in söyledikleri masada âdeta bomba etkisi yaratmıştı. "Onunla daha önce tanıştığımız için yemek alışkanlıklarım az çok biliyorum." Neden bahsediyordu? Karşılaşmamız, benim hakkımda bir şeyleri öğreneceği kadar uzun değildi. Daha önce birlikte vakit geçirmişiz gibi davranmasını beklemiyordum. Afra başta olmak üzere herkes yemek yemeyi bırakıp gerginlik içinde bize dönmüştü. Panik içinde hemen ayağa kalktım.

"Sanırım aç değilim, biraz dinlensem iyi olacak."

Kaçmaya hazırlandığım esnada, "Otur şuraya!" diyen Savcı ile mecburen kalktığım yere oturdum. Bu adamın üzerimdeki kontrolünden nefret ediyordum!

Yardım ister gibi Sıraç'a döndüğümde keyfi yerine gelmişçesine arkasına yaslanıp olanları izliyordu. İki lanetliye yaşatacağım kıskançlık krizi hoşuna gitmişti! Tabii, onlar lanetli ya, hepsine ne yapsam onlara müstahaktı. Sıraç'ın böyle düşündüğünü iyi biliyordum.

"Demek daha önce tanıştınız?" Savcı ölüm sakinliğini kuşandığında ruhunda soluduklarım tam aksini gösteriyordu. "Nerede ve nasıl olduğunu sorabilir miyim?" Herkesin içindeyken kıskandığını fazla belli ediyordu.

Daha kötü olansa Hazer'in de ruhunda kıskançlık tohumları filizlenmeye başlamasıydı. Başını çevirip hesap sorarcasına Savcı'ya baktı. "Bu konuyla neden bu kadar ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

Çünkü asıldığın kadın onun sevgilisi!

"Bu konuya olan ilgimin nedenini bilmek mi istiyorsun?" Savcı buz gibi bir sesle konuştuğunda masadaki eli yumruk olmuştu. "Belli ki bilmiyorsunuz." Ona beni gösterdi. "Elzem benim hayatımdaki kadın. Araf'ta bunu bilmeyen yok," dediğinde soğukkanlılığını korumak için elinden gelen çabayı gösteriyordu.

Hazer başını çevirip kısa bir an bana baktığında yerimde rahatsızca kıpırdandım. İfadesi fazla düzdü ama ruhunda patlak veren öfkeyi buradaki tüm Oyunbazlar soluyordu. Kendi düğününde daha fazla sorun çıkarmamasını umuyordum ama Savcı'ya dönüp az önce onun yaptığı gibi başıyla beni gösterdi. "Karın mı?"

"Henüz değil!" dedi Savcı sertçe.

Hazer'in dudağının köşesi kıvrıldı. "O zaman senin değil." Ben başta olmak üzere masadaki herkes buz kesmişti. Müstakbel gelininin olduğu bir ortamda bu sözleri söyleyecek kadar cüretkârdı.

Benim yüzümden ortalık daha fazla karışmasın diye hemen ayağa kalktım. "İzninizle," dedikten sonra kaçarcasına masadan ayrıldım. Ben bitmiştim! Bu bir hafta sürecek düğünde canıma okuyacaklardı!

Masada Afra varken Hazer nasıl böylesine pervasızca davranırdı! Kaleye daha yeni girmişken, "Elzem!" diye kükreyen Savcı'nın sesini duyunca ağlamak istedim. Peşimden geliyordu! Kimin ne düşüneceğini umursamadan masadan kalkmıştı.

Hemen merdivene yönelip basamakları aceleyle çıkmaya başladım. "Nereye kaçtığını sanıyorsun?" diyen sinirli sesini duyunca adımlarımı hızlandırdım. Sekiz aydır beklediğim karşılaşmanın sebebi, kıskançlık krizi geçiren bir adam değildi!

Başımı çevirince âdeta bastığı yeri yıkarcasına merdiveni çıktığını gördüm. "Rica ederim, bu fevri hareketlerinize bir son verin." Artık merdiveni koşarak çıkıyordum. "Hiçbir şey düşündüğünüz gibi değil."

"Madem öyle, neden kaçıyorsun?"

"Siz böyle saldırganlık gösterirken aksi mümkün değil!"

"Bana ne işler karıştırdığını anlatacaksın!"

"Vahşi bir barbara anlatacak hiçbir şeyim yok!"

"Söylediklerini tekrar et ve sana neler yapacağımı gör!"

"Ne münasebet! İstediğim şeyi defalarca söyleyebilirim."

"Sana tekrar et dedim!"

"Ama siz böyle bağırdıkça olmaz ki!" Dövecekmiş gibi bakmayı da bırakmalıydı.

Koridoru çıkınca kalede harıl harıl çalışan hizmetçilerin arasından koşarak geçtim. Rastgele bir odaya dalıp kapıyı içeriden kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayınca rahat bir nefes almıştım ama bu uzun sürmedi. "Bu

kapı beni engeller mi sanıyorsun?" Savcı kapıya sertçe vurunca irkilerek kapıdan uzaklaştım. Her şeyi yanlış anlamıştı!

Birkaç saniye içinde koskoca kapı, kilidi kırılarak duvara çarpınca sertçe yutkundum. Adamda nasıl bir hayvan gücü varsa iki omuz darbesiyle kapıyı kırmıştı. İçeri girdiğinde hasar verdiği kapıyı çarparak kapattı. Çatık kaşlarla bana doğru yürürken elleri iki yanında yumruk olmuştu. Peşimden koştuğu için aldığı sık nefeslerden dolayı göğüs kafesi hızla hareket ediyordu. Omuzları inip kalktıkça ortaya korkutucu bir manzara çıkıyordu. Dişlerini sıktığı için yüz hatları fazla gergindi. Kıskançlık ateşi dört bir yanını sardığı için her şeyi yapabilecek durumdaydı.

Tek kelimeyle çıldırmıştı çünkü tanıdığım o adamdan eser yoktu. "Konuş!" diyen sesi fazla sertti. "Ben daha fazla kontrolümü kaybetmeden konuş! Afra'dan intikam almak için onun nişanlısını baştan çıkarmadığım söyle!" Beni korkutan şey tam olarak buydu. Olayın iç yüzünü bilmeyen herkes böyle düşünecekti.

"Eğer sakin olup beni dinlerseniz mantıklı bir açıklamam var." Aramızda beni güvenli bölgede tutan bir masa varken masanın diğer tarafında durdu.

"Konuşmaya başlasan iyi edersin!"

Savcı bu kadar sinirliyken öfkesini harlamak iyi bir fikir değildi. "Onunla ilk kez Sicim topraklarında karşılaştım. Nehir kenarında atımı suluyordum ama sonra kral ve adamları oraya geldi." Tüm samimiyetimle gözlerinin içine bakıp, "Onun, Afra'nın nişanlısı olduğunu bilmiyordum," dedim bezgince. "Bana kendini kralın muhafızı olarak tanıtmıştı. Ayaküstü kısaca sohbet edip yanlarından ayrıldım." Hazer ile yaşadığım her şeyin özeti buydu. Bunu Savcı'ya anlatmayı düşünmüyordum ancak Hazer'in gerçekleri çarpıtarak anlatmasını da göz ardı edemezdim.

Duydukları karşısında öfke dışında yeni bir duygu daha içini sarmaya başlamıştı. "Bu karşılaşma ne zaman yaşandı?"

"İki ay önce," dediğimde Savcı'nın gözlerinde oluşan hayal kırıklığını gördüm. Çatık kaşlar eşliğinde bana bakarken duyduklarına inanamıyor gibiydi.

İki ay önce döndün, öyle mi?" Ela hareleri belki de ilk kez bana bakarken sıcaklığını yitiriyordu. "Benim sensiz geçirdiğim zamanın son iki ayında buradaydın ama bana gelmek aklına gelmedi!"

Delici gözlerle bana bakarken çenesinde bir kas seğirdi. "Takva, seni hiçbir yerde bulamadığı için ben burada endişeden aklımı kaçırırken sen Araf'taydın ama nasıl olduğumla zerre kadar ilgilenmedin!"

"Çünkü sana kırgın ve kızgındım!" diye ben de ona sesimi yükselttim. "Hâlâ da öyleyim!" Masanın arkasında saklanmayı bırakıp karşısında durdum. "Beni takasa kurban edip Ölüler Diyarı'na gönderen sensin, bir de döner dönmez sana koşmamı mı bekliyordun?" Artık en az onun kadar sinirliydim. "İki ay geç de olsa bana yaptıklarına rağmen sana döndüm ve sen beni böyle mi karşılıyorsun?" Kaşlarımı çatarak kapıya yürüdüm. "Kimsenin aptalca kaprislerini ve yersiz kıskançlıklarını çekecek değilim. Tüm o yolu bunun için gelmedim!"

Arkamdan sinirli sesini duydum. "O herifin yanına mı dönüyorsun?"

"Biraz daha böyle yapmaya devam edersen evet!" Kızgınlıkla konuşup kapıyı açacaktım ki peşimden geldi. Kolumu tutarak beni sertçe kendisine doğru çevirdiğinde çok sinirliydi. Yüzündeki her kas seğirirken bir şey söylemek yerine üzerime eğildi. Öfkesini dudaklarımda dindirmek ister gibi beni öptü. Dudakları, dudaklarımın üzerine kapandığında bunu sakinleşmek için yaptığını anladım. Birbirine karışan nefeslerimiz umduğundan daha fazlasını ona sunmuştu. Şimdi tek düşündüğü bana olan özlemi ve aklını başından alan dudaklarımdı.

Kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımda yükselerek benden istediği karşılığı ona verdim. Onun için araladığım dudaklarımın arasına girip hoyratça beni öpmeye devam etti. Elleri belimi sahiplenircesine tutarken ona olan özlemim, dudaklarımın arasından akıp onun soluklarına karışıyordu. Savcı'ya olan hislerim dudaklarımız birleştiği anda büyük bir şehvete dönüştü. Tutkum, ruhlara olan zayıflığımı tetikleyince kendime engel olmaya çalıştım. Bunu daha önce yaptıysam yine yapabilirdim.

Ona yakın olmak baskın ve tehlikeli yönümü körüklüyordu. Bir yandan Savcı'nın dudaklarından kaybolurken diğer yandan ruh emici yönümü kontrol altında tutmaya çalışıyordum. İki taraftan biri mutlaka baskın geliyordu ve şu anda baskın gelen, ruh emici tarafımdı. Tüm vücudum açlık içinde kıvrandığı için Savcı'nın ruhunun kokusu dört bir yanımı sarmıştı. Bedenim açlığını çektiği her şeyi sadece bir gram tatmak istiyordu ve bu olursa devamının geleceğini biliyordum.

Ona zarar vermemek için başımı geriye çektim. Dudaklarımda bıraktığı tatlı sızı sürerken yüzümü avuçlarının arasına aldı. Aldığımız hızlı nefesler birbirine karışırken şimdi benim âşık olduğum adamın gözleriyle

bana bakıyordu. "Döndüğüne bu kadar sevinirken seninle tartışacak kadar aptalım." Alnını alnıma yaslayıp gözlerime baktı. "Seni bir daha hiç göremeyeceğim diye çok korktum."

"Buradayım."

"Şükürler olsun ki buradasın." Başından beri yapmak istediği şeyi yapıp beni kollarının arasına çekti ve sımsıkı sarıldı. Tüm kemiklerimi kırmak ister gibi sıkıca sarılıyordu. Onun iri kollarının arasında kaybolduğumda burnunu saçlarıma sürtüp kokumu sesli bir şekilde içine çekti. "Cehennem gibi geçen sekiz aydı," diye mırıldandı hüzünle. "Nasıl ve ne şekilde olduğu umurumda değil, iyi ki döndün."

Başım onun göğsüne yaslıyken nazlanmaya başladım. "Döner dönmez bana kızıp durduğunuz için kendinizi affettirmelisiniz." Çenemi göğsüne yaslayıp kirpiklerimin altında ona bakmaya başladım. "Sert çıkışınız için bir talebimi kabul etmelisiniz."

Başını eğip yüzümü seyre dalarken hâlâ kollarının arasındaydım. "Ne istiyorsun?"

"Araf'ı istiyorum."

Yüksek sesle güldü. "Beni hiç şaşırtmıyorsun. Daha küçük şeyler iste."

"Azınlıkların lideri olabilir miyim?"

"Hiç şansın yok."

"Peki ya Koruyucuların?"

"Elzem!"

"Bari Oyunbazların lideri olayım, olmaz mı?"

"Daha küçük şeyler istemeyi dene."

"İyi de bunların hepsi küçük istekler."

"Bunlar küçükse büyük isteklerini düşünmek bile istemiyorum." Elini uzatıp boynumdaki pusulamı aldı ve cebine koydu. Bunu neden yaptığını sormak üzereyken beni susturdu. "Gece odanın kapısını kilitleme," dedikten sonra dudakları tekrar dudaklarımın üzerine kapandı. Kalede bu kadar çok insan varken uzun süre bu odada kalamazdım. Diğerlerinin yanına dönmeliydik. Merak ettiği çok fazla şey olduğu için geceyi odamda geçirmeyi düşünüyordu.

✦

Savcı ile o odadan çıktıktan sonra kardeşlerim ve Doğa'nın yanına dönmüştüm. Bu sekiz ayda neler yaşadığımı çok merak ettikleri için

uzun saatler onlarla sohbet etmiştik. Hepsini çok özlemiştim. Saat ilerleyince herkes dağılıp odasına dönmüştü. Cihangir, biz Oyunbazlar için en iyi odaları tahsis etmişti. Gazi dâhil tüm klan liderleri de büyük salondaydı. Onların konuşacak çok daha önemli şeyleri vardı. Oyunbazların geri dönmesi hepsine konuşacak çok şey vermişti. Tek sorunları biz değildik. Kutlama masasında Keng Kralının yaptığı patavatsızlık da uzun süre konuşulacak gibiydi.

Afra bu aşağılanmayı hak ettiği için onun adına üzülmüyordum. Babası yaşındaki bir adamı hipnoz ederek evliliğe ikna etmişti ama yeteri kadar onu kendine âşık edememiş olmalıydı. Eğer öyle olmasaydı masada gelini varken başka bir kadına sarkıntılık yapmazdı. Gerçi henüz evli değillerdi. Kırım'ın daha önce bana söylediğine göre burada nikâhlar düğünün son günü kıydırmış. Henüz düğünün ilk günüydü.

Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama kazasız belasız evlenmelerini istiyordum. O yapışkan herif başıma bela olmadan Afra ile evlenip beni rahat bırakmalıydı. Odama geldiğimde kapımı kilitlemeyip uzun süre Savcı'nın gelmesini beklemiştim. Gece geç saatlerde gizlice odama gelip kapıyı içeriden kilitlemişti. Hemen sonrasında olanlar ikimiz için de rüya gibiydi çünkü birbirimizi her anlamda çok özlemiştik. Onu yatağıma alırken ondan daha sabırsızdım.

Birbirimizin teninde kaybolduğumuz sevişmelerimiz neredeyse sabaha kadar sürmüştü. Bazen sohbet etmiş, bazense başlattığımız yangının içinde kaybolmuştuk. Şafak sökmek üzereydi ama biz hâlâ yataktan çıkmamıştık. Çırılçıplak bir şekilde yatakta sarmaş dolaştık.

"Sonra da benden kibarca gitmemi istediler." Ona Ölüler Diyarı'ndaki maceramı anlatıyordum. "Az kalsın o yeri yıkıyordum, bu yüzden kalmamı istemediler. Bana, *bu yer kraliçe ruhunun şartlarını karşılamıyor, bizler senin gibi biriyle aynı yerde yaşayacak statüde değiliz, kaliteni burada düşürme ve lütfen Araf'a dön,* dediler."

Yalan söylediğimi çok iyi bildiği için başını geriye atıp kahkahalarla güldü. "Seni kovdular mı?"

"Hepiniz ısrarla bunu söylemeyi bırakın!" Onun üzerinde yattığım için ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Kovulmadım, o yerde yaşamaktan istifa ettim diyorum! Siz barbarlar, istifanın sözlükteki anlamını bilmiyor olmalısınız."

Daha ben ondan uzaklaşmadan belimi yakaladığı gibi beni altına aldı. Beni daha fazla kızdırmamak için gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ama

her an gür bir kahkaha daha atabilirdi. Bıyık altından gülerken, "Senden başka kimse öyle bir yerden kovulamazdı," dediğinde çok eğleniyordu. Kaşlarımı çattığımı görünce gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Düzeltiyorum, senin dışında kimse Ölüler Diyarı gibi bir yerden istifa edemezdi."

Tam bir şey söyleyecektim ki ne hatırladıysa gülüşü kayboldu. Üzerimde olduğu için vücudunun gerildiğini hissediyordum. Kaşları belli belirsiz çatıldığında, "Kız kardeşimle evlenmek üzereyken gözlerini senden ayırmayan o piç, Elümhan'dan canlı çıkamayacak," dedi buz gibi bir sesle. "Onun işini o masada bitirmediysem bunun tek nedeni babamın orada olmasıydı!" Kalbim endişeyle kasılmıştı. Ben de bunun olmasından korkuyordum. Savcı'nın bakışları beni düşündürüyordu çünkü rahat durmayacak gibiydi.

"Keng Kralı Elümhan'da ölürse bu iki ülke arasında savaş çıkmasına neden olur." Ellerimi omuzlarına koyup onu mantıklı düşünmeye zorladım. "Ona bir şey yaparsan çıkacak olan savaşta dökülen tüm kanın sorumlusu sadece biz oluruz." Yumuşak bir sesle konuşup, "Dönüşümü masumların kanıyla kirletme, Savcı," diye mırıldandığımda kaskatı kesildi çünkü ilk kez yanına hiçbir ek getirmeden ona adıyla hitap etmiştim. Bu, onu düşündüğümden daha fazla etkilemişti.

"Onunla bir ilgim yok." Avucumu yanağına bastırıp yeni çıkan sakallarında gezdirmeye başladım. "Hazer'in neyin peşinde olduğunu gerçekten görmüyor musun?"

Bacaklarımın arasına girdiğinde yüzü çok yakınımdaydı. "Keng Kralının ne yapmaya çalıştığını gerçekten görmüyor musun?" Olaylara geniş bir pencereden bakmıyordu. "Afra onu telkin etti, yani gözlerinin Afra'dan başkasını görmemesi gerekiyordu ama masada Afra'yı yok saydı. Bu da demek oluyor ki aslında hiç etki altına girmedi." Daha yeni yeni bazı şeyleri anlamaya başlamıştım. "Keng, kara büyünün yaygın olduğu bir ülke ve Hazer o ülkenin kralı. O adam hiç de boş biri değil. Büyünün merkezinde yaşarken eminim hipnoza karşı gereken önlemleri almıştır." Savcı'nın gözlerinin içine bakıp, "Ya etki altına girmediyse, sadece öyleymiş gibi davranıyorsa?" diye sordum.

Kendini yan tarafıma atan Savcı'nın kafası karışmıştı. "Neden böyle bir şey yapsın?"

"Çünkü asıl istediği bu topraklar. Afra onu kullandığını sanıyor ama aslında Hazer, Afra'yı kullanıyor." Savcı'ya doğru dönüp yatağa

yasladığım kolumun üzerinde durdum. "Afra, onun için bu topraklara giriş biletiydi. Önce içinize sızacak, daha sonra bir savaş çıkaracak ama bunu başlatan o olmayacak. Dün gece sana yaptığı da buydu, sizleri kışkırtıp ona saldırmanızı istiyor. İçinizden biri ona karşı yanlış bir harekette bulunursa bunu krala hakaret olarak görüp savaş çıkaracak." Hazer'in tek istediği bu toprakları fethetmekti.

Savcı'nın göğsüne yaslanarak ona gerçekleri göstermeye devam ettim. "Evet, beni göl kenarında gördüğünde benden etkilendi ama beni Araf'tan daha çok istemiyor. Günlerdir burada sizin konuğunuz, eminim ki Aykırı bir Oyunbaz hakkında bir şeyler duymuştur. Azıklıklar liderinin oğlunun bir Aykırı'ya gönlünü kaptırdığı da sır değil. Dün gece döndüğümde herkesin konuştuğu o asi olduğumu anladı. Bu yüzden masada benim üzerime oynadı çünkü seni kışkırtmaya çalışıyordu."

Savcı ne demek istediğimi anlayınca kaşlarını çatarak ağız dolusu küfretti. "Ben o herifin suratını dağıttığımda herkes bir kez daha seni suçlayacaktı! Bu da yetmezmiş gibi Cihangir'in oğlu ona saldırdı diye Elümhan'a savaş açıp Araf'taki toprakları fethetmenin peşine düşecekti!"

"Ve böylece ikimiz, olanların tek suçlusu olarak anılacaktık." Hazer'in dün gece oynadığı iğrenç oyunun kurbanları bizdik. Eğer Savcı öfkesine yenilseydi şimdiye savaş çanları çalmış olacaktı ve ikimiz dökülen tüm kandan sorumlu tutulacaktık. Hazer beni ormanda görünce beğenmiş olabilirdi ama kim olduğumu anladığı an beni iğrenç bir oyunun içine çekmeye çalışmıştı.

Gerçekleri görmesini sağladığım için Savcı'nın bana olan bakışı içimi ısıtıyordu. Yetersiz kaldığı konuları onun yerine düşünüp bizi etrafımızdaki tüm belalardan korumaya çalışıyordum. Bunu artık daha iyi gördüğü için büyülenmiş gözlerle beni izliyordu. "Seni danışmanım olarak hep yanımda gezdirmeliyim," diye bana takıldığında uzanıp dudaklarıma soluğumu kesecek bir öpücük bıraktı. "Kalan hayatımın her saniyesinde yanımda olman için her şeyi yaparım."

Ona tebessüm ettiğimde rahat durmayıp yine beni altına aldı. Bacaklarımı aralayıp üzerime eğildiğinde iri gövdesinin altında kalan göğüs kafesim acıdığı için inledim. "Olamaz, dört kaburgamı çatlatmışsın!"

Ellerini iki yanımdan yatağa bastırarak beni kendi ağırlığından korudu. "Artık bir ölümsüzsün, hem de kırmızı mührü olan bir ölümsüz. Vücudunun daha dayanıklı olması gerekiyordu."

"Emin ol ki söz konusu sen olduğunda hiçbir ölümsüz hasar almadan geceyi atlatamaz," dediğimde uzanıp dudaklarımı hoyratça öpmeye başladı. Bacaklarımın arasını zorlayan sertliği çoktan içimdeki yerini almıştı. İniltilerimi dudaklarına hapsederek üzerimde hareket etmeye başladı ama bu sefer daha kontrollüydü. Kaburgalarımı yine çatlattığını duyunca tüm gece benimle vahşice sevişmemiş gibi bu sefer daha ölçülüydü. Sevişmelerimizin üzerinde çalışmalıydık çünkü Savcı, bu konuda kontrolsüz olabiliyordu.

✦

Boynuma sürtünen kaygan şeyin varlığıyla homurdanarak yatakta kıpırdandım. Bu şey her neyse beni rahat bırakmıyordu, bu sefer de çeneme sürtünmüştü. Önce Savcı olabileceğini düşündüm ama o sabah erkenden odamdan ayrılmıştı. Kimse onu burada görmeden kendi odasına dönmüştü. O gidince ben de tüm gece uykusuz kaldığım için uyumuştum. Şimdiyse bir şey boynuma sürtünerek beni rahatsız ediyordu.

Huysuz sesler çıkararak elimle onu ittim ancak aynı huysuzluğu o da çıkardı ve tıslayarak göğsümün üzerine çıktı. "Rahat bırak beni." Sızlanarak gözlerimi açınca göğsümün üzerindeki şeyi gördüm ve çığlık attım. "Sa-Safir?" Bu yılan neden üzerimdeydi? "Safir!" Refleksle onu iterken kendimi yataktan aşağıya attım. Bir yılan odamda hatta yatağımdaydı!

Soaireya aptalı bu şeye neden sahip çıkmıyor ki!

Düştüğüm yerde sürünerek geriye çekilip sırtımı duvara yasladım. Ancak Safir de yere inmiş, sürünerek üzerime geliyordu! "Bak, bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama bu senden korkmama engel değil. Lütfen uzaklaş." Beni dinlemeyip bacaklarıma sürtünerek kucağıma çıkınca yeni bir çığlık boğazımı acıttı. Yüzüme kadar uzanıp gözlerimin hizasında durunca soluğum kesildi. "Bi-biraz mesafe, Safir." Titrek çıkan sesimle kendisini geriye çekince rahat bir nefes aldım. Hiç olmazsa söz dinliyordu.

"Soaireya hangi cehennemde?" Evcil hayvanını böyle başıboş bırakamazdı. Sonra birilerinin odasına girip aklını alıyordu!

"Buradayım." Soaireya'nın sesini duyunca köşedeki koltukta oturup bizi izlediğini yeni fark etmiştim.

"Şu şeyi... Pardon, Safir'i üzerimden almayı düşünüyor musun?"

"Anneye gel, Safir." Soaireya elini uzatınca Safir beni bırakıp ona doğru süründü.

"Odamda ne işin var?" Ayağa kalkarak üzerimi silkeledim. Her yerimde Safir geziniyormuş gibi rahatsız olmuştum.

Soaireya'nın hınzır gözleri baştan ayağa beni süzerken sırıttı. "Odana girdiğimizi bile duymadığına göre Savcı gece seni çok yormuş olmalı."

Neden bahsettiğini anlamak için başımı eğince sıkıntıyla soludum. Geceliğin açık yakasından boynumdaki morluklar görünüyordu. Derimin altı ısınırken ifademi düz tutmaya çalıştım. "Neden odamdasın?"

Eli Safir'in pullarının üzerinde gezinirken gülümsedi. "Eve dönme vakti, Elzem," dediğinde olduğum yerde taş kesilmiştim. Kanlı ayı beklemeden bize geçit kapısını açabilirdi. Buraya geldiğim günden beri hep eve dönmenin yollarını arıyordum. Nihayet dönüş yolunu bulmuştuk fakat bu sefer de ben gitmek istemiyordum. Bu, beni mutlu eden bir haber değildi. Eskiden olsaydı gitmek için can atardım ama artık öyle değildi. Bu topraklara ve tüm bu tuhaflıklara bir şekilde alıştığım için ait olduğum yer burasıymış gibi geliyordu.

Soaireya gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Sevineceğini sanıyordum." Ben de öyle sanıyordum fakat şu anda mutluluk dışında her duyguyu hissediyordum.

"Savcı yüzünden, değil mi?" Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Gitmek istemiyorsan bunu Sıraç'a söylemelisin çünkü Avcılar çoktan toparlanmaya başladılar. Kaledeki kargaşadan seni uzak tutmak için bir an önce gitmek istiyor."

"Kaledeki kargaşa mı?"

Başını sallayarak beni onayladı. "Keng Kralının dün gece masada sana asılmasından sonra Cihangir düğünü iptal etti," dediğinde gözlerimi irice açtım. "Masada olanları kendilerine bir hakaret olarak görüyorlar. Dahası var, düğünün iptalini isteyen Afra'ydı." Beni asıl şaşırtan bu olmuştu. İntikamdan başka hiçbir şey düşünmeyen Afra'nın, gururunu önemseyeceğini hiç düşünmezdim. Dün gece olanları görmezden gelip evleneceğine çok emindim. Afra Gevheri, beni gerçek anlamda şaşırtmıştı.

Safir'i yere bırakan Soaireya bana doğru yürüdü. "Cihangir'in isteğiyle Keng Kralı tüm adamlarını toplayıp bu sabah Araf'tan ayrıldı. Bana kalırsa o herif bir şeyler planlıyor çünkü bu kadar kolay kabullenmesi çok şüpheli. Ayvaz ve Gazi'nin dün geceden beri süren toplantısı nihayet son buldu. Her iki lider de birbirine savaş açmış durumda. Şu anda Cihangir'in kalesinde oldukları için sakinliklerini koruyorlar fakat Elümhan'dan ayrıldıkları an savaş hazırlıkları başlayacak. Ve Afra..." diyerek

gözlerime baktı. "Düğünü bozulan bir geline göre şaşırtıcı bir şekilde iyi görünüyor. Bu sükûnetinin altından da bir şeyler çıkacağını tahmin etmek zor değil." Bir gecede çok fazla şey olmuştu. Düğünün iptal olmasına mı şaşıracaktım yoksa Sicim'i almak için kan dökecek olmamıza mı, bilemedim.

"Gazi ile görüşmeliyim." Kapıya doğru bir adım atmıştım ki başım dönünce yerimde sendeledim.

"Dünden beri bir şey yemedin." Soaireya masanın üzerinde duran kahvaltı tepsisini gösterdi. "Itır senin için bizzat kendisi hazırladı. Önce bir şeyler ye, daha sonra bela peşinde koşarsın." Itır takıntılarımı bildiği için her şeyi en temiz hâliyle hazırlamış olmalıydı.

"Banyo yapmalıyım." Soaireya'ya kapıyı gösterdim. "Hizmetçilere odama sıcak su getirmelerini söyler misin?"

Soaireya başını sallayarak Safir ile birlikte odamdan çıkınca ben de karnımı doyurmaya başladım. Sıraç, tüm bu olanlara karışmamı istemediği için beni buradan götürmek istiyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum çünkü bir gecede çok şey olmuştu. Keng Kralı düğünün iptal olmasını bu kadar kolay kabullenip Araf'tan ayrıldıysa planladığı bir şeyler olmalıydı. Ayvaz ve Gazi'nin birbirine savaş açması da can sıkıcı başka bir olaydı. Anlaşılan Ayvaz kolay kolay Sicim'den çekilmeyecekti. Oyunbazlar şu anda zayıf bir klan olabilirdi ama Işıktan Gelenlerin desteği bizimleydi. Ayvaz'ın işi yokuşa sürmesi, bile bile lades demekten başka bir şey değildi.

Karnımı doyurup banyo yaptıktan sonra boynu kapalı elbiseyi giydim. Boynumdaki morlukları kimsenin görmesini istemediği için Soaireya bana bir elbise göndermişti. Bir türlü dinmek bilmeyen baş ağrısıyla odamdan çıkmıştım. Artık bir ölümsüz olduğuma göre fânilere özgü bu tür hastalıklardan kurtulmalıydım ancak migrenim bir türlü peşimi bırakmıyordu.

Koridorda hızlı adımlarla yürürken Gazi'yi arıyordum ama Cihangir ile karşılaşmıştım. Yumruğunu göğsüne bastırıp, "Elzem," diyerek bana selam verdi.

Başımla selamını alıp, "Saygılarımı sunuyorum, lordum," dedim. Bana yaklaşıp girmem için kolunu uzattı.

"Klandaki köylerden birini ziyaret etmeyi düşünüyorum. Bana eşlik eder misin?" Bu gezinin bir bahane olduğunu, benimle konuşmak istediğini anladığım için kabul ettim.

"Sizinle küçük bir gezi mi?" Tebessüm ederek koluna girdim. "Size hayır demem mümkün değil, lordum."

Cihangir ile kaleden çıktığımızda kısa sürede bizim için atları hazırlamışlardı. Atlara bindikten sonra hareket edeceğimiz esnada, "Baba?" diyen Savcı kaleden çıktı. Gözleri soru sorar gibi beni bulunca *bilmiyorum* dercesine omuz silktim. Cihangir'e yaklaşıp beni gösterdi. "Onu nereye götürüyorsun?" Ailesinin beni istemediğini bildiği için babasının bana zarar verecek bir şeyler yapmasından korkuyordu.

Cihangir onun ne denli endişeli olduğunu görünce belli belirsiz tebessüm etti. "Benim yanımda güvende olmadığını mı düşünüyorsun?" Bunun cevabını zaten biliyordu.

"Senden şüphe etmiyorum," diyen Savcı'nın gözleri tekrar beni bulunca iç çekti. "Onu çok uzun zamandır bekliyorum." Yeniden babasına döndü. "Belki de doğduğu günden beri..." Kalbim hızlanmıştı. Belki de ilk kez babasına duygularından bahsediyordu. "Onu kaybedemem, baba."

Cihangir'in gözleri ikimizin üzerinde gezinirken yüzünde manidar bir ifade oluştu. "Oğlumun tüm hayatı boyunca misafir bir ruhu beklediğini bilmek, bir baba olarak keşke beni mutlu etseydi, evlat." Onların dünyasına ait olmadığıma değinmişti. "Merak etme, emanetin emanetimdir. Hava kararmadan onu sana getiririm," dedikten sonra atını sürerek bizi yalnız bıraktı.

Atımla Savcı'ya yaklaştığımda başını kaldırıp bana bakınca gülümsedim. "İçimde kötü bir his var. Eğer geri dönemezsem bunun sebebi babanızdır." Sır verir gibi ona doğru eğildim. "Ailenize hiç güvenmiyorum, benim için bir suikast hazırlamış olabilirler." Gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırdı.

"Babam için endişelenmeli miyim?"

"Tek parça hâlinde geri döneceğine söz veriyorum."

"Siktir, şimdi tüm orduyu babamı koruması için harekete geçirmeliyim!"

"Hey! Ona bir şey yapmayacağım konusunda söz verdim ya!"

"Sıkıntı da bu, hatun." Muzır bakan gözleri keyfimi yerine getiriyordu. "Bu sözü veren sensin."

"Bakıyorum da yokluğumda espri yeteneğiniz bir hayli gelişmiş. Neden öğretmenliği bırakıp *stand up* yapmıyorsunuz?"

"*Stand* ne?"

"Komedyenlerin sergilediği canlı performans. Bilirsiniz, insanları güldürmek için yaptıkları gösteri." Gülerek atımı hareket ettirdim. "Bir ara size bu konuda küçük bir gösteri yapabilirim."

"Sen mi?" diye arkamdan seslendi. "Bunun için fazla ciddi ve otoriter değil misin?"

"Ve bu hâlimle bile sizi güldürmeyi başarıyorum, değil mi?" Başımı çevirip ona gülümsedim. "Sanırım tanrılar sahip olduğum yetenekler konusunda bana karşı fazla cömertler. Her konuda çok iyi olmak bazen sıkıcı olabiliyor."

Ağzının içinde homurdanarak, "Keşke mütevazılık konusunda da iyi olabilsen," deyince bu beni güldürdü. Önüme dönüp Cihangir'in peşinden kaleden çıktım. Bakalım, bu gezinin asıl amacı neydi?

✦

Cihangir ile klandaki köyleri gezeceğimizi sanıyordum fakat beni köy büyüklüğünde bir mezarlığa getirmişti. Atlardan indiğimizde mezarlığın büyüklüğü karşısında afalladım. Koskoca bir arazinin tamamı mezarlardan oluşuyordu. Bizimle gelen muhafızlar biraz ileride dururken Cihangir'in peşinden yürümeye başladım. Mezarların arasından geçerek ilerlemek hiç kolay değildi çünkü her adım başı karşıma bir mezar çıkıyordu.

Cihangir başını çevirip omzunun üzerinden ihtiyatlı gözlerle bana baktı. "Burada kaç mezar olduğunu sayabilir misin, Elzem?" Bu mümkün değildi çünkü sayamayacağım kadar çok mezar vardı. Gece gündüz saymaya devam etsem bitiremeyeceğim gibi doğru sayıyı da bulamazdım.

"Kilometrelerce uzaklıktaki şeylerle aramdaki mesafeyi yanlışsız hesaplayabilirim fakat burada sayamayacağım kadar çok mezar var."

Başını ağır ağır sallayarak beni onayladı. "Her klanda böyle bir mezarlık vardır. Bu mezarlar, önceki liderlerden bizlere kaldı." Kılıcını çıkarıp yolumuzu kapatan yabani otları biçti. "Lider babalarımızın bizlere bıraktığı tek şey bu gördüğün uçsuz bucaksız mezarlıklar oldu." Keyifsiz bir şekilde güldü. "Ne eşsiz bir miras, değil mi?" Sanırım artık neden buraya geldiğimizi anlıyordum.

"O yıllarda şimdiki liderler henüz toy çocuklardı." Özellikle benim yolumdaki otları temizliyordu. Uzun eteğimden dolayı rahat yürümemi

sağlıyordu. "Savaş hiç bitmiyordu, hem de hiç!" Kılıcını hırsla otlara doğru savurmuştu.

"Hanelerden çığlıklar, cesetler ve ölümler hiç eksilmiyordu. Klanlar birbiriyle savaş hâlindeydi fakat en çok halk kanıyordu. Her klan, Araf'ın tek sahibi olmak ve gücü elinde tutmak istiyordu. Adaleti sağlamak isteyen Azınlıklar bile aynı şeyleri istiyordu. Diğerleri hırsları için isterken, Azınlıklar Araf'a huzur getirmek için istiyordu. Farklı sebepler ama aynı katliam." Bir savaş çıktığında tüm bunlar ne yazık ki kaçınılmazdı.

"Liderlerin güç tutkusu yüzünden birçok kadın eşini kaybetti. Onlarca çocuk anne ve babasını yitirip kimsesiz kaldı. Kundaktaki bebeğin bile canına kastettikleri için birçok anne baba evlat acısıyla yandı." Durup soluklanarak bana baktı. "Gelinlik çağındaki kızlarımıza zorla sahip olup onları düşman masalarında eğlence yaptılar." Anlattığı her şeyin görüntüsü kafamın içinde canlanmaya başlayınca buz kesmiştim.

Cihangir anlattıkça ben yanan evleri istemeden hayal ettim. Beşikteki bebeklerinin ölüsüne sarılan anneler, çocukların kanlı bedenleri üzerinde hıçkıran aileler gözümün önünde canlandı. Kimsesiz çocukların, anne ve babalarının cansız bedenlerini sarstığı sahneleri hayal etmek korkunçtu. Kollarından sürüklenerek bir köşeye çektikleri çocuk veya genç kızlara zorla sahip oldukları tüm o sahneler kan donduruyordu. Hayal gücümün canlandırdığı her sahne, bir diğerinden daha korkunçtu.

Betim benzim attığında Cihangir'in gözlerinin ardında manidar bir ifade geçti. "Arzuladığın savaş tam olarak böyle bir şey, Elzem." Bana etrafımızdaki mezarları gösterdi. "Tüm bunları yaşayanlar şu anda burada yatıyorlar. Düşündüğün gibi savaş sadece askerler arasında olmaz. Bir kez sulh bozulursa en çok bedel ödeyenler masumlar olur." Bana arzularımın korkunç yüzünü göstermek için beni buraya getirmişti. Güç ve intikam istediğimi bilmeyen yoktu.

"Bizler sulhu nasıl getirdik, biliyor musun?" Gülümsedi fakat bu acı dolu bir gülümsemeydi. "Her birimiz kendi ailemizi katlettik. Baba, kardeş ve akraba! Hanemizdeki tüm erkekleri katlederek lider olduk." Düşündüğüm şeyi mi söylemeye çalışıyordu?

Gözlerimi irice açtığımda *evet* dercesine başını salladı. "Şu anki liderler kendi ailesi içinde savaşı durdurmak isteyen kişilerdi. Hepimiz bir araya gelip buna karar verdik ve bir yıl boyunca büyük katliamımız için gereken hazırlıkları yaptık. Bir gece ailelerimizin kanıyla kirlendi ellerimiz. Hiçbirimiz için kolay değildi fakat bunu yapmasaydık bu mezarlara

yüzlercesi eklenecekti. İşte, sulh böyle başladı." Midem kasılmıştı. Araf hakkında ne çok yanılmıştım. Buradakilerin kadınlara ve çocuklara olan iyi davranışlarını gördükçe ezelden beri böyle olduğunu sanmıştım. Aslında Araf'taki bu düzen şimdiki liderlerin eseriydi.

"Ayvaz neden Sicim'i Gazi'ye vermiyor sanıyorsun?" Beni yeniden yürümeye teşvik etti. "Şimdi sana anlatacağım şeyleri biz liderler dışında kimse bilmiyor." Yürümeye devam ederken başını çevirip kısa bir an bana baktı. "Oyunbazların lanetlenmesi Gazi'nin günahıydı. Tıpkı ataları gibi hırslarına yenik düştü ve kendi klanını Araf'taki en güçlü klan yapmak için defalarca yasaklı büyülere başvurdu." Bunları zaten duymuştum ama inanmak istemiyordum.

Cihangir gözlerimin içine endişeli bir ifadeyle baktı ve soluğumu kesen o cümleleri kurdu. "Gazi, yaptığı büyülerden birinde otuza yakın yeni doğmuş bebek kullandı." Kaskatı kesilmiştim. "Kundaktaki masumları öldürüp onların kanıyla halkını yenilmez kılacak bir büyünün peşine düştü. Ayvaz bunu öğrendiğinde durması için Gazi'yi ikaz etti ancak Gazi'nin gözleri hırstan kör olmuştu. İki komşu klan arasında başlayan sürtüşme, savaş çağrısıyla son buldu." Duyduklarım beni bozguna uğratmıştı. Bu sözleri Cihangir dışında biri söyleseydi ona inanmazdım ama Cihangir kolay kolay yalan söylemezdi. Üstelik konuştuğunda ruhunu soluduğum için zerre kadar bir yalan belirtisi bulamıyordum.

Şu zamana kadar birçok konuda Ayvaz'ı suçlamıştım hatta Oyunbazların lanetlenmesinde bile. Ancak yanılmıştım çünkü işin iç yüzü düşündüğümden daha korkunçtu. Halkını helak eden Gazi'nin ta kendisiydi. Söylentiler yalan değildi, yüzlerce Oyunbaz'ı canavara dönüştüren Gazi'nin hırslarıydı. Cihangir beni ne denli sarstığını gördü ama yine de anlatmaya devam etti: "İki klan arasında bir savaş çıktığında Gazi, Ayvaz'ı yasaklı büyüyle yenmeye kalkıştı. O gece yeni bebekler kaçırarak defalarca başarısız olduğu büyüyü tekrar denedi. Yine başarısız olmuştu çünkü büyü ters teperek onu ve halkını helak etmişti."

Böyle olunca da hepsi bir parazite dönüştü ve herkes bunu Koruyuculardan bildi. İki klan savaş hazırlığı yaparken Oyunbazların lanetlenmesi tüm okları Ayvaz ve Koruyuculara yöneltmişti. Oysaki onlar suçsuzdu fakat olayın iç yüzünü sadece liderler ve birkaç kişi biliyordu. Ayvaz o yüzden yemekte Gazi'ye kural ihlali yaptığını söylemişti. Bahsettiği ihlal tam olarak buydu. Savcı da gerçekleri biliyordu, bu yüzden bana Gazi ve Oyunbazların dönmemesi gerektiğini söylemişti. Benim dışımda herkes gerçekleri biliyordu.

Bir bebek katilini mi kurtarmıştım?

Betim benzim atmıştı. "Oyunbazları geri getirerek hata yapmış olabilir miyim?" Yeni bir şüphe içimi sardığında Cihangir başını iki yana sallayarak tebessüm etti.

"Gazi'nin hatasından dolayı diğerlerini suçlayamayız. Gazi'yi saymazsak sen yüzlerce masum Oyunbaz'ı kurtararak en doğrusunu yaptın."

"Ama Gazi'yi kurtararak büyük bir hata yaptım."

Bana olan bakışlarındaki merhamet içimi ısıtıyordu. "Dün gece hepimiz ilk kez Gazi'yi karşımızda gördüğümüzde düşündüğümüz tam olarak buydu." Kılıcını kınına koyarak güven vermek ister gibi bana gülümsedi. "Fakat görüyorum ki Gazi eskisi gibi değil. Dün gece sabaha kadar süren toplantımızda onu yakından izledim. Orada gördüğüm tek şey hatalarından ders almış ve tövbe etmiş bir adamdı. Sırf bu nedenle dün gece fevri davranmak yerine Ayvaz'ı ikna edip Sicim'i kan dökmeden almak istedi." İkna çabaları bir işe yaramadığı için geriye kalan tek seçenek savaştı.

"Bana neden bunları anlatıyorsunuz?"

Yorgunca gülümseyerek önüne döndü. "O kadar çok şey gördüm ve yaşadım ki edindiğim deneyimler etrafımdaki insanları daha iyi tanımamı sağladı. Sana bakınca Gazi'nin gençliğini görüyorum. Aynı hırs ve aynı güç tutkusu." Donup kaldığımda bakışlarını bir kez daha bana kenetledi. "Güç ateşten bir kadehtir, Elzem. Sadece onu ellerinden tutanı yakmaz, bakanı da ışıltısıyla kör eder. Sulhun bozulması yakındır." Bana etrafımdaki tüm bu mezarları gösterdi. "Bu mezarlara yenilerini ekleyen kişilerin içinde olmak ister misin? İstediğin gerçekten bu mu?"

"Hayır, asla."

Elini omzuma koyarak üzerime eğildi. "Bizlere Aykırıların kötü olmadığını bu şekilde mi kanıtlayacaksın? Bu savaşta yer alarak senden sonra gelen Aykırıların da infaz edilmesine neden olarak mı? Darağacında yaşadığın utanç duygusunu onlarca masuma sebep olarak mı ödeteceksin?" Bu, istediğim son şey bile değildi. Cihangir'in bugün bana gösterdiği ve anlattığı şeyler, isteklerim konusunda kendimi sorgulamama neden olmuştu.

Bir adım geriye çekilerek ondan uzaklaştım. "Aykırı olmayı biz istemedik ama sizler bizi öldürüyorsunuz! Yıllar önce aynı şeyi Afra'ya da yapmaya kalkışmasaydınız o bile şimdi böyle biri olmazdı!"

"O zaman yanıltın bizi," diye bana bir seçenek sundu. "Liderlerle yaptığımız toplantının içinde Aykırılar da vardı. Afra'nın başımıza Keng belasını sarması ve senin tek başına tüm Oyunbazları geri getirmen kendimizi sorgulamamıza neden oldu. Belki de tüm Aykırılar kötü değildir, belki de onları kötü olmaya bizler zorlamışızdır." Nihayet bunu anlamaya başlamışlardı. Bu gerçeği fark edene kadar kim bilir, kaç Aykırı'nın canını almışlardı?

Cihangir bu konudaki hatalarını kabullenerek nefesini verdi. "Dün geceki toplantıda bu konuyu uzun uzun düşünüp bir karara vardık. Tüm liderler, klanlarına dönünce Aykırılar için yeni bir ferman yayınlayacak. Aykırı olmanın artık bir suç olmadığını, infaz edilmeden içimizde özgür bir şekilde yaşayacaklarını gösteren bir ferman." Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakıp, "Umarım bizleri hayal kırıklığına uğratmazsınız," dedi. "Sizin yapacağınız hatalar, sizden sonra doğacak tüm Aykırıların kaderini de etkileyecek." Başını ağır ağır sallayarak, "Evet, Elzem Akay," diye mırıldandı. "Senin gelişin, Araf'ta birçok şeyi değiştirdi."

Duyduklarımdan sonra belki de ilk kez gerçek anlamda kendimle gurur duyduğumu hissettim. Geldiğimden beri benden sonra Araf'ta hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylüyordum ve şimdi görüyordum ki bir şeyleri değiştirmeyi başarmıştım. Oyunbazların çağını yeniden başlatmıştım ve Aykırı doğanlar artık korku içinde gizlenerek yaşamayacaktı. Aslında buraya gelme amacım buydu, değil mi? Bu yozlaşmış topraklarda halkıma ve benden sonra doğacak olan Aykırılara özgürlük kazandırmaktı.

"Sana bunları neden anlattım, biliyor musun?" İç çekerek havadaki rüzgârın esintisini içine çekti. "Oğlum için."

Şaşırdım. "Savcı için mi?"

"Evet." Beni bırakıp yürümeye başladı. "Savcı şimdiye kadar savaşlardan hep kaçındı fakat sen Oyunbazların safında yer alırsan o da kendi klanının yanında olacaktır."

"Ona zarar vermemden mi endişe ediyorsunuz? Bana karşı savaşmak zorunda değil."

"Sana karşı olmak için karşında olmayacaktır." Sinirden gülerek başını iki yana salladı. "Savcı'yı hiç tanımıyorsun. Seni korumak için karşı safta yer alacaktır. Onun gibi biri için kendi klanındakilere zarar vermek hiç kolay olmaz ama senin için bunu yapar. Karşındaymış gibi davranıp Koruyucuları senden uzak tutar. Sana duyduğu derin sevgi, kendi ilkelerini

ezip geçmesine neden olursa ona en büyük zararı sen vermiş olursun. Bir adamı değiştirirsen bir zamanlar onda sevdiğin hiçbir şeyi bulamazsın." Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Cihangir yürümeyi bırakıp bana döndüğünde gözleri fazla bilgece bakıyordu. "Hiç onaylamasam da oğlum seni seviyor. Aranızdaki bu şeyi kendi hırsların için tüketme. Şimdi kararını ver, evlat," dedikten sonra yanımdan geçip adara doğru ilerledi. "Asıl istediğin güç mü yoksa Savcı mı? İyi düşün ve bunun kararını ver." Onun arkasından öylece bakıyordum. Asıl istediğim şeyin ne olduğunu ben de kendime soruyordum. İktidar mı yoksa Savcı mı? Kendi dünyama döndüğümde tüm bu insanlar arkamdan nasıl bahsetmelilerdi? Minnet mi etmelilerdi yoksa lanet mi okumalılardı? İstediğim tam olarak hangisiydi?

Cihangir Gevheri aklımı karıştırmayı başarmıştı.

Kaleye döndüğümüzde düğünden dolayı oluşan kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu. Üzerimdeki elbisenin eteklerine mezarlıktaki yabani otların dikenleri yapıştığı için Itır'ın odasına girdim. Odamda yeni kıyafetim olmadığı için Itır'ın dolabını karıştırdım. Dar pantolonlarından birini bacaklarıma geçirdim. Omuzları açık, beyaz gömleğin üzerine taktığım siyah korse çok yakışmıştı. Saçlarımı açık bırakıp Itır'ın çizmelerinden birini giydim. Boynumdaki morlukların geçtiğini görmek beni çok mutlu etmişti. Ölümsüz olunca vücudumdaki her şey eskisine kıyasla daha hızlı iyileşiyordu.

Çantamı takarak kardeşimin odasından çıktım. Gözlerim koridorda bizim çocuklardan birini ararken hizmetçilerden biri bana yaklaştı. "Afra Hanım bu pusulayı size gönderdi, efendim." Elime küçük bir kâğıt tutuşturup gitmişti. Aynı kalenin içindeyken Afra bana neden bir pusula göndersin ki?

"Elzem!" Merdiveni çıkan üç silahşorlar hızlıca yanıma geldi. "Afra'yı gördün mü?" Gediz'in telaşına bir anlam verememiştim.

"Neler oluyor?"

Gediz parmaklarını sinirle saçlarının arasından geçirirken fazla endişeli görünüyordu. "Casuslarımız az önce babama haber göndermişler. Keng Kralı dönüş yolunda uğradığı bir suikasttan dolayı ağır yaralanmış! Onu öldürmeye kalkışan kişi, kralın en sadık komutanlarından biri! Kralın sağlık durumu hakkında henüz bir bilgimiz yok ama ölürse bizler için sonuçları ağır olur." Bir küfür savurdu. "Yaşasa da değişen bir şey olmayacaktır! Ona bu saldırıyı Afra'nın yaptırdığını iddia edip ülkesine döner

tabanlarımda oluşan ısı inlememe neden oluyordu. Ayaklarım kırmızı alarm verip daha fazla devam etmemem konusunda beni uyarıyordu.

Bir tek hayatım tehlikede olduğunda ayak tabanlarım yanardı ve şimdi ateşin üzerinde yürür gibi canım acıyordu. Çizmeleri çıkarıp kenara koydum çünkü etrafımda olan her şeyi bilmek istiyordum. Ayaklarımda ayakkabı olunca yeteneklerim köreliyordu. Ağaçların arasından çıkıp açık alana girdiğimde gördüğüm ilk kişi Afra olmuştu. Bana sırtı dönük bir şekilde nehrin suyunu izliyordu. Daha sonra kızları gördüm. Kalkanlar, Meliz ve Soya buradaydı. Hepsi belli aralıklarla durarak bir çember oluşturmuştu. Orada öylece durarak ne yapıyorlardı?

Beni ilk fark eden Mara olmuştu. Geleceğimi bekliyor olmalıydı ki şaşırmamıştı ancak beni gördüğü için mutlu da olmamıştı. "Git!" diye bağırdı aceleyle. "Elzem, hemen git buradan!" Nemli mavi gözleri bana âdeta yalvarıyordu. "Bunu daha önce gördüm! Sen Ölüler Diyarı'ndayken bunu gördüm, biri ölüyordu!" Mara bugünle ilgili bir şeyler mi görmüştü? Kâhinlerin gördüğü şeylerde de yüzde elli yanılgı payı vardı. Tam tersi de olabilirdi, yani kimse ölmeyebilirdi. Bu da bir ihtimaldi.

"Neden hepiniz orada duruyorsunuz?"

"Telkin edildik!" Ittr bağırarak Afra'yı gösterdi. "Bu şeytan bize *kıpırdamayın* dediği için istesek de onun sözlerinin dışına çıkamıyoruz!" Bu her şeyi açıklıyordu.

"Sen bu tuzağa nasıl düştün, Meliz?" Homurtular çıkararak onlara doğru yürümeye başladım. "Görüyorum ki bensiz de başını belaya sokabiliyorsun."

"Bizi neyle telkin ettiğini bilmiyorsun, aptal!" Kaşlarını çatarak bana bağırdı. "Üç Kalkan, Soya ve bana karşı hiç şansın yok! Hemen uzaklaş buradan!" Afra, onları bana zarar vermeleri için mi telkin etmişti?

Meliz benimle vedalaşır gibi içli bir ifadeyle, "Bu arada," diye mırıldanıp gözlerini kaçırdı. "Belki bir daha bunları söylemek için fırsatım olmaz, o yüzden iyi dinle. Buraya ilk geldiğinde sen kulübendeyken sana saldırması için Yıkım'a halüsinasyon gösteren bendim. Sana zarar vermek için Suzan'ın hayalini gösterip seni ormana çekmeye çalışan kişi de bendim. Kendini ne kadar geliştirdiğini öğrenmek için o okçuyu sana gönderen de bendim. Sen kulübenin önündeyken olanlardan bahsediyorum. O gece üzerine gelen oku hatırlıyor musun?" Evet, hatırlıyordum hatta son anda oktan kurtulmuştum. Bahsettiği bu şeyleri onun yaptığını zaten biliyordum.

Ona doğru yürürken kafam karışmış bir hâlde bakıyordum. "Durduk yere niye günah çıkarıyorsun şimdi?"

"Ne günahı, Elzem?" dedi kınarcasına. "Belki bir daha görüşemeyiz diye gizli kalan güzel anılarımızdan bahsediyorum." Bu kadının güzellik anlayışı beni benden alıyordu.

Bakışlarımdaki bıkkınlığı gizleyemiyordum. "Neden saçmalamayı bırakıp ben gidince sizlere ne olacağını anlatmıyorsun?"

"Hepsini öldüreceğim." Soya rahatça omuz silkti. "Öldürmek istediğim tek kişi Afra ama gidersen kızların hepsini kendi rızam dışında öldüreceğim." Harika gidiyorduk.

"Afra'yı öldürürsem ne olur?" diye sordum merakla.

"Bizlerin üzerindeki etkisi kalkar." Doğa hızla başını salladı. "Ama bu imkânsız çünkü ona ulaşmak için önce bizi geçmen gerekiyor."

Sırasıyla hepsine bakmaya başladığımda Itır homurdanarak, "Ciddi ciddi bizi değerlendiriyor musun?" diye sorduğunda sinirden güldüm.

"Ne kadar zor olabilirsiniz ki?"

"Onları bilmem ama..." Soya sırıtarak kendini işaret etti. "Bana karşı hiç şansın yok." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kimsenin bana karşı şansı olamaz. İnan bana, arenada rakibin olmamı istemezsin." Ne yazık ki haklıydı. Türünün son örneği olan savaşçı bir Gorgon'a karşı kimsenin şansı olamazdı.

Kızları tek parça hâlinde bu tuzaktan kurtarmalıydım ama nasıl? Her biri şu anda rakibim konumundayken bu hiç kolay olmayacaktı. Afra bana dönüp tebessüm ederek kızların oluşturduğu çemberin içine girdi. "Neden yaklaşmıyorsun, Elzem?" Tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Korkuyor olamazsın, değil mi?"

Kendim için hayır, kızlar için evet.

"Senden mi?" Çemberin dışında durmaya devam ederken soğukkanlılığımı koruyordum. "Beni korkutan çok az şey vardır ve sen içlerinde yer almıyorsun." Kızların oluşturduğu halkadan hiç iyi şeyler solumuyordum. Büyü olduğu kesindi ama göremediğime göre açıkta olan bir büyü değildi.

Afra hiç kıpırdamadan küçümseyen gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

"Çimenlerin üzerine oturup piknik yapmayacağımız kesin." Alay ederek düşünmeye başladım. "Keng Kralını öldürtmeye kalkışmanla aynı sebepten olabilir mi? İptal olan şu saçma düğünün için."

Yaşadığı şaşkınlığı benden gizleyemedi. "Sen neden bahsediyorsun?" Badem gözlerini kısıp dik dik bana bakmaya başladı. "O herifi öldürtmeye kalkışmadım. Böyle bir şeyin sonuçlarını bilecek kadar aklım başımda!"

"Sana kötü bir haberim var, başın ciddi anlamda belada." Herkes bu suikastın Afra'nın işi olduğunu düşünüyordu. Kralın planının ne olduğunu sonunda anlamıştım. Kaleden ayrılıp yolda yakın muhafızından onu yaralamasını istemişti. Böylece bunu Afra'nın yaptırdığını iddia edip bu topraklara saldıracaktı. Her açıdan iyi bir plan olduğunu söylemeliyim. Savaş çanları çalmaya başlamıştı.

Afra umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil."

"Benden ne istiyorsun?" Sıkılmış gibi nefesimi vererek kızları gösterdim. "Tüm bu oyunun amacı ne?" Gözlerinin içine bakarak, "Neden buradayız?" diye sordum.

Ona küfretmişim gibi kaşlarını çattı. "Tam da bu yüzden senden nefret ediyorum! Kendi ailem bile gözlerime bakmaya cesaret edemezken sen bunu yapmaktan çekinmiyorsun. Ben de bir zamanlar senin gibiydim." Ortada komik bir şey varmış gibi gülmeye başladı ama bu mutluluktan kaynaklanan bir gülüş değildi. "Senin gibi korkusuz ve sevmeyi bilen biriydim." Kaşlarını çatarak bulunduğu yeri işaret etti. "Beni getirdiğiniz son nokta bu!"

Donup kaldım.

Afra aslında takastan dolayı benden nefret etmiyordu, değil mi? Afra isteyip de elde edemediği şeyleri bende gördüğü için bana karşı nefret doluydu. Onun sevdiği adam, Aykırı olduğunu öğrendiğinde ona ihanet etmişti ama benim sevdiğim adam, beni korumak için sırrımı saklamıştı. Afra, Aykırı olduğu için yıllarca tüm liderlerden kaçmışken ben, kendi ölümümü planlayıp hepsini aptal yerine koymuştum. İkimiz de Aykırı olmamıza rağmen Afra, Ölüler Diyarı'nda yirmi dört yıl kalırken ben, kendimi sadece altı ayda orada kurtarmıştım.

Afra dönüşünü Keng Kralı'nın arkasına saklanarak duyurmuştu. Bense koskoca bir klanı iyileştirip onları arkama alarak bunu yapmıştım. Afra, Keng Kralı'nı evliliğe ikna etmek için uğraşmışken ben doğrudan

kralı peşimden koşturmuştum. Bu yüzden benden nefret ediyordu çünkü onun çok isteyip de başaramadığı her şeyi ben yapıyordum. Bana olan kıskançlığı nefrete dönüşmüştü.

"Senin hakkında yeterince bilgi edindim, Elzem." Küçümsercesine baştan ayağa beni süzdü. "Beni durdurmak için vücuduma girmeye kalkıştığın an dostlarınla birlikte ölürsün!"

"Tüm bunları neden yapıyorsun?" diye sorduğumda kaşları çatıldı.

"Hakkım olan her şeyi kolayca elde etmenden bıktım!" Kolay olduğunu kim söylemişti? Bana tam karşısını gösterdi. "Neden yaklaşmıyorsun?"

Üzülmüş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Bağışla ama davetini reddetmek zorunda kalacağım." Bile bile onun tuzağına düşecek değildim.

"Korktuğunu bu kadar belli etmemelisin, Elzem." Gülerek beni kışkırtmaya başladı. "Belki de senin hakkında duyduğum tüm o söylentiler yalandan ibarettir. Anlaşılan korkağın tekisin."

"Benim hakkımda çok fazla söylenti var ama kimse aptal olduğumu iddia etmemiştir. Sen neden benim yanıma gelmiyorsun? Korktuğum için yanına gelmediğimi sanma." Başımı kaldırdım. "Ben kimsenin ayağına gitmem." Omuzlarımı dikleştirerek soğukça ona gülümsedim. "Anlarsın ya, karakter meselesi," dedikten sonra saçlarımı arkaya doğru savurdum. Aklınca beni kışkırtıp oyuna getirecekti. Kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değildim.

Dudakları tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldığında, "Sanırım bu konuda seni ikna etmeliyim," derken çok eğleniyordu. Bakışlarını benden ayırarak Itır'a döndü. "Neden belindeki o kılıcı alıp kalbine geçirmiyorsun? Hadi, yap bunu."

Itır bir saniye bile düşünmeden belindeki kılıcını kavrayınca gözlerini irice açtı. "Bunu yapmayacağım!" demişti ki kılıcı kaldırıp göğsünün hizasına getirdi. Telkin altında olduğu için kendi rızası dışında hareket ediyordu. Afra'nın isteklerine itaat ediyordu.

Itır kılıcı yukarı kaldırıp göğsüne doğru indireceği esnada, "Dur!" diye bağırıp öne atıldım. Hiç düşünmeden kızların oluşturduğu çemberin içine aceleyle girdim.

Afra, Itır'ı durdurunca sevinecek durumda değildim çünkü çemberin içine girdiğim an garip şeyler olmaya başladı. Toprağı delip çıkan kalın

kökler ayaklarıma dolanıp beni yerime çivilemişti. "Bu da ne?" Ayaklarımı kurtarmaya çalıştıkça daha çok hapsoluyordum. Tıpkı bir sarmaşık gibi bacaklarıma dolanan kökler beni aşağıya çekiyordu. Dizlerimin üzerine düşünce kemerimdeki frizbi bıçağını çıkartıp siyah köklere geçirdim.

Ben onları kestikçe ikiye bölünüyorlardı ve bu olduğunda köklerin içinde zift gibi yapışkan bir sıvı akıyordu. Asıl korkutucu olansa hücre gibi bölünen bu kökler koptukları yerden uzayıp çoğalıyordu. Belime kadar vücudumu sarmışlardı. Çırpınışlarım kendimi bu şeylerden kurtarmam için yeterli değildi. "Bu, ne çeşit bir büyü!" diye sinirle bağırdım. Bunlar aslında bitki kökü değildi, bir büyünün şekil bulmuş hâliyle cebelleşiyordum! Onları kesmek için uğraştıkça canlılarmış gibi kalın köklerden hışırtılı tiz sesler çıkıyordu. Bu, onları kızdırdığı için kemiklerimi kırmak istercesine bacaklarımı daha sert sarıyorlardı.

"Başlayın artık!" Afra'nın sesini duyunca nefes nefese başımı kaldırdım. Kökler beni çemberin tam ortasına savurunca yuvarlanarak yere düştüm. Ellerimi yere bastırıp kalkacağım esnada yine ayak bileğime dolanan lanet kökler beni yerime çivilemişti! Onları parçalamaya çalıştığım için ellerime bulaşan yapışkan sıvı midemi bulandırıyordu. Bu şeyler sürekli toprağı delip beni sarıyordu! Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü ayağa kalkmama izin vermiyorlardı.

Afra dâhil tüm kızlar el ele tutuşarak etrafımda etten bir çember oluşturmuştu. Hepsi aynı anda gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldanınca gerçekten korkmaya başlamıştım. *Umarım bir ritüele kurban verilmiyorumdur.* Aynı anda yüksek sesle bir büyünün sözlerini tekrarlıyorlardı. Baharın ortasında olmamıza rağmen güneşin önüne geçen bulutlar gökyüzünü karartmaya başlamıştı. Şimşekler çakarken artan bulutlar büyük bir fırtınanın habercisiydi. Şiddetli rüzgâr saçlarımız ve kıyafetlerimizi uçuşturuyordu. Ağaçların ince dalları hareket ettikçe içinde sakladıkları kuşlar uçarak kaçıyordu.

Yerdeki yapraklar havalanıp etrafımızda uçuşarak daire çizmeye başladı. El ele tutuşan kızların bileklerini gördüm. Ne çeşit bir büyü yaptıklarını bilmiyordum fakat yerdeki sarmaşıklar onlara doğru uzanıp bileklerini birbirine bağlamıştı. Hepsi gözleri kapalıyken hararetli bir şekilde aynı sözleri tekrarlıyorlardı. Hangi dildi bu?

"Tapınak Kâhinlerinin yasaklı büyüde kullandıkları bir dil." Aklımdan geçenleri anlamış gibi konuşan kadına afallayarak baktım. Bu Soya'ydı. Usulca gözlerini açıp Itır ve Doğa'yı gösterdi. İkisinin tam ortasında

durduğu için lanetli kökler onun ellerini yanındaki kızların elleriyle birleştirmişti. "Beni şu sarmaşıklardan kurtarabilir misin?" Hâlâ büyüyü yapanları gösterdi. "Merak etme, hepsi şu anda transa girdi. Büyü bitene kadar bizi duyamazlar."

"Sen telkin edilmemiş miydin?"

Soya gülerek başını iki yana salladı. "Telkin edilmem için Afra'nın doğrudan gözlerime bakması gerekiyordu." Ve bunu yapan kişi hemen taşa dönerdi. Kimse Soya'nın gözlerine bakıp onu etki altına almaya cesaret edemezdi. Gözlerine taktığı lensler sayesinde telkinden korunmuştu. Soya neler olacağını görmek için telkin edilmiş gibi rol yapmıştı.

Ona vücudumun alt kısmını saran kökleri gösterdim. "Sana yardım edemem çünkü ayağa kalkamıyorum." Kökler ona ulaşmama engeldi.

Hiç panik yapmadan sakince konuştu: "Kendim halledebilirim." İki yanında açık duran kollarını sertçe kendine doğru çekti. Vücudunda taşıdığı yoğun güçle bileklerini tutan kökleri koparırken pek zorlanmamıştı. Soya kendini öne atarak kızların arasından çıktıktan sonra ondan kalan boşluğu kapatmak için Itır ve Doğa'nın elini birleştirmişti. Yanımda diz çöküp beni saran siyah kökleri gösterdi. "Bunun adı ruh kapanı kökü. Kızlar büyüyü yaptıkça daha da güçlenip ruhları çağıracak. Şu anda görünen şekli en masum olanı. İlk evresinde olduğu için bebek konumunda diyebiliriz fakat dakikalar içinde bir yetişkin olacak." Şu ana kadar bacaklarımı sarması dışında herhangi bir pürüz çıkmamıştı. Ancak birazdan neler olurdu, kestiremiyordum.

"Ruh kapanı tam olarak nasıl bir şey?" Soya gökyüzündeki ürkütücü bulutları gösterdi.

"Başlıyor!" Sıkıntıyla burnundan soludu. "Ruh kapanı her boyuttaki ruhları çağırır. Kapanın içinde kaç kişi varsa o sayıda yaratık veya ruh kapanın içine çekilir."

Korkuyla yutkundum. "Bu ne demek oluyor?"

"Onlar cehennem gibi bir yerden çıkıp buraya geliyorlar. Bizi öldürürlerse özgür kalacaklar. Sadece kapandan değil, şu zamana kadar tutuldukları yerden de kurtulacaklar. Ruh kapanı onlar için büyük bir şans, bu yüzden rakiplerine karşı çok acımasız olacaklar!" Yanlış anlamadıysam gelenlerin rakibi bizlerdik.

Belki de ilk kez Soya'nın yüzünde küçük bir endişe kırıntısı yakaladım. "Birazdan hepimizin gücüne eş değer bazı yaratıklar buraya gelecek ve korkarım ki en çok ikimiz zorlanacağız." Çünkü burada en güçlü olanlar

ikimizdik ve rakiplerimiz de bizimle eşit güçte olacaktı. Kahretsin, bu kendinle savaşmakla aynı şeydi! Biz hayatımız için savaşırken onlar özgürlükleri için savaşacaktı.

"Peki, Afra?" Kapanın oluşturduğu fırtına, saçlarımı yüzüme savururken, "Onun için de birileri gelecek mi?" diye sordum.

Soya gökyüzündeki kara bulutları kontrol ederken başını salladı. "Ruh kapanının bir diğer adı gönüllü intihar. Kapanın içindeki herkes için birileri mutlaka gelir. Son olanlardan sonra Afra herkese senden daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyor." Ben rakibime yenilirsem ve o, kendi rakibini alt ederse bunu kanıtlamış olurdu. Bu kıskançlıktan da öte hastalıklı bir duyguydu. Oldukça tehlikeli ve aptalca bir işe kalkışmıştı çünkü bu işin sonunda onun da kaybetme ihtimali vardı.

Soluğumu tutarak, "Kaybettiğimizde bize ne olacak?" diye sordum.

Soya'nın gözlerinin ardında beni endişelendiren bir his belirdi. "Bir tarafın kazanması için rakibinin ölmesi gerekiyor. Bu kapandan çıkmak için ya öldüreceğiz ya da öleceğiz ama ortası yok. Ruh kapanı böyle işliyor." Harika!

"Bu rakipler hangi boyutlardan gelecekler?"

"Seni yenecek güçte biri hangi boyuttaysa rakibin oradan çıkar gelir. Cehennemden, Ölüler Diyarı'ndan, Ruhlar âleminden, Kader Sarmalı'ndan ve daha bunun gibi birçok boyuttan olabilir." Kalbim kasılmıştı. Ne tür bir yaratığın benim için geleceğini merak bile etmiyordum.

Gök yarılıp yer titrerken kızlar daha yüksek sesle bağırmaya başladılar. "Söyledikleri şeyi bana çevirir misin?" dediğimde Soya başını salladı.

"Meydan okuyorum tüm canlılara, özgürlük vadediyorum tanrıların kölelerine. Çağrıma cevap verin, bu bir zorlama değil, gönüllü bir intihar! Açılsın tüm kapılar, kulak verin ölümün çağrısına! Sönsün umut, yıkılsın düşler ve hayat bulsun sevgiden doğan nefret! Özgürlük vadediyorum tanrıların kölelerine! Çağrıma cevap verin, bu bir zorlama değil, gönüllü bir intihar! Açılsın ruh kapanı ve yansın ızdırabın sefil ateşi!" Olamaz, bu gerçekten de hepimizi kapsayan yasaklı büyülerden biriydi. Doğrudan karşıma çıkmak yerine Afra'nın böyle bir şey yaptığına inanamıyordum!

"Elzem!" Hemen arkamda duyduğum seslerle düştüğüm yerde başımı kaldırdım. Süratle bu tarafa doğru gelen atlıları gördüm. Savcı ve Sıraç en önde atını koştururken onları takip eden Avcıları ve üç silahşorları görebiliyordum. Sadece bu da değildi, gelenlerin içinde Aybars, Dehliz ve Kırım da vardı. Savcı'nın iki annesi, Cihangir ve diğer liderler de bu

tarafa doğru geliyorlardı. Ruh kapanının bulunduğu yerdeki gökyüzü kara bulutlarla sarıldığı için hepsi bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı.

Hepsi atlardan atlayıp bu tarafa doğru koştuğunda Asil, "Cihangir!" diye bağırıp Doğa'nın yanına gitmek istedi. Ancak Mihrimah onu durdurup çemberi girmesine engel oldu.

"Ruh kapanının etrafında güçlü bir kalkan var, yaklaşırsan seni küle çevirir!" Kimse müdahale etmesin diye Afra, Doğa'ya bu kalkanı çektirmiş olmalıydı.

Savcı beni kapanın tam ortasında yerde görünce kaşlarını çatarak Afra'ya döndü. "Bu saçmalık da ne oluyor!" diye bağırdı gür bir sesle. "Derhâl durdur şunu!" Beni kurban ederek geri getirdiği kardeşinin gerçek yüzüyle tanışmak üzereydi.

"Bizi duyamazlar." Gazi gökyüzündeki bulutların oluşturduğu girdabı gösterdi. "Bu ruh kapanı! Büyü çoktan başlamış ve davet edilen ruhlar yola çıkmış!" Şiddetli bir yağmur başladığında dakikalar içinde burada olacaklarını anladım.

Savcı bana baktığında kaskatı kesilmişti. Ruh kapanının ne olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı ki hayatım için endişelenmeye başlamıştı. Fazla zamanımızın olmadığını bildiği için hemen Mihrimah'a döndü. "Kalkan, siz Işıktan Gelenlerin yetenekleri arasında. Doğa'nın kalkanını kıramaz mısınız?"

Mihrimah umutsuzca başını iki yana salladı. "Bir Işıktan Gelen'in oluşturduğu kalkanı bir diğeri kıramaz. Doğa'nın en az Elzem kadar yoğun bir enerjisi var, kimse onun kalkanını geçemez." Çünkü Doğa da bir Aykırı'ydı. Mihrimah endişeli gözlerle Savcı ve diğerlerine baktı. "Kalkandan dolayı güçlerimiz içerideki kızlara ulaşamaz." Bu da demek oluyordu ki dışarıdan müdahale edemezlerdi. Biz içeride ölüm kalım savaşı verirken dışarıdan bizim için yardım gelmeyecekti. Ne yazık ki her biri şu anda seyirci konumundaydı.

Afra'nın onları duymadığını bildiği hâlde Cihangir hiddetle bağırdı. "Benim topraklarımdasın ve kapanın içindeki herkes benim konuğum. Biri bile senin yüzünden zarar görürse infazını bu sefer bizzat ben gerçekleştiririm!" Bunu yapacağına hiç şüphem yoktu.

Afra'ya baktıkça Gediz'in gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı oluşuyordu. Ablasının böyle bir şeye kalkışacağını beklemediği çok açıktı. Sıraç üst üste yumruklarını kalkana geçirdi lakin kalkanı kıramadığı gibi elinin üstü yanmıştı. Bir Avcı olmasına rağmen o bile Doğa'nın kalkanını

geçemiyordu. Anlaşılan Aykırı bir Işıktan Gelen'in güçleri, Avcılara bile işleyebiliyordu. "Elzem!" Sıraç bağırarak sesini duyurmaya çalıştı. "Her ne olursa olsun, Itır ile oradan çıkmalısınız!" Ben de bunu istiyordum ama vücuduma dolanan bu kökler hareket etmeme izin vermiyordu.

Soya beni çözemiyordu çünkü bacağım kadar kalın kökler onu da sarmıştı. O da benimle aynı durumdaydı. Ruh kapanı açılmaya başladıkça büyülü kökler Soya'yı fiziksel olarak zorluyordu. Savcı ile göz göze geldiğimizde sertçe yutkunmuştu. Kimin içindi bu korkusu? Afra için mi yoksa benim için mi? Ela hareleri endişe içinde bana bakarken büyük bir yol ayrımında olduğunu görebiliyordum. Kız kardeşi ve sevdiği kadın arasında gidip geliyordu. İkimizi de canından çok severken bugün birimizi kaybedeceğini biliyordu.

"Geliyorlar!" Hafız'ın sesini duyunca başımı yukarı kaldırdım. Gökyüzünde açılan portalın içinden çıkan gölgeleri görünce kemiklerime kadar titredim. Hepsi ışık hızıyla içinde bulunduğumuz kapana süzülüyordu.

Bizim için geliyorlardı.

Ruhların her biri rakiplerinin yanında yer aldığında yaşadığım şoku gizleyemedim. Bazı şeylerden bir türlü kurtulamıyordum. Hayatımda öyle bir yer edinmişlerdi ki kovsam bile gitmiyorlardı. Belki de yüzleşmek yerine onlardan kaçtığım içindi. Bu yüzleşmeyi herkesin içinde yaşayacak cesaretim yoktu. Buradaki herkesin karanlık geçmişimi bilmesini istemiyordum ama her an her şey ortaya çıkabilirdi. Artık kaçmak gibi bir lüksüm yoktu.

Ona bakarken kaçmanın mümkün olmadığını görüyordum. Ah, Suzan Hanım! Geçmişimin katili ve geleceğimin enkazı buradaydı. Ne o unutabilirdi yaşadıklarını ne de ben kendime unutturabilirdim ellerimdeki kanı. Evet, Itır için gelen ruh, anneannemden başkası değildi, Suzan Dilzah'ın ta kendisiydi. Kardeşim için Ölüler Diyarı'ndan çıkıp buraya gelmişti. Anneannem konuşursa buradaki herkes onun katili olduğumu öğrenirdi. Benden intikam almaya kararlıydı ve sanıyordum ki bunu Itır'ı öldürerek yapmak istiyordu.

Itır'ı öldürüp özgür kalacaktı ve kalan hayatımı cehenneme çevirecekti. Gelen tüm ruhlar, ruh kapanı tarafından çağrıldığı için buradaki herkes onları görüyordu. Zaten bu yüzden anneannemle olan ilişkimizin iç yüzünü bilmeyen herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu. Birbirimizi o kadar çok severken onun neden kardeşime rakip olarak geldiğini sorguluyorlardı.

"Anneanne?" Yavuz afallayarak kalkana yaklaştı. "Neden Itır'ın rakibi sensin?" Çünkü Itır'dan nefret ediyordu.

Gözlerini benden ayırmayan kadın şeytani bir ifadeyle gülümsedi. "Neden bunu Elzem'e sormuyorsun? Bakalım, verecek güzel bir cevabı var mı?" İlk darbe psikolojik şiddetti. Evet, çok iyi gidiyordu.

"Elzem?" diyen Sıraç'ın bakışlarında merak vardı. "Neler oluyor?"

"Size verecek bir cevabım yok, Sıraç." Abime dönerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bu sorunun muhatabı olduğumu sanmıyorum çünkü o benim değil, Itır'ın rakibi." Ne şimdi ne de daha sonra öğrenecekleri şeyler konusunda beni yargılayabilirlerdi. Bizi bu kadının hasta ellerine bıraktıkları için onlar da en az anneannem kadar suçluydu.

Nihayet ritüeli bitiren kızlar kendilerine gelmiş, şaşkınlık içinde onlar için gelen rakiplerine bakıyordu. "Anneanne?" Itır tam da ondan beklediğim gibi korkusuzca gülümsedi. "Yeniden karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyordum." Koskoca mazinin kini vardı üzerinde. Benim aksime ondan hiç korkmamıştı.

"Bu kadın kim?" Mara afallayarak yanında duran rakibini gösterdi. "Daha önce onu gördüğümü hatırlamıyorum." Mara'nın yanında kumral ve kehribar gözlü bir kadın vardı. Kadının gözlerindeki kin yüzünün sert hatlarına işlemişti. Mara'ya öyle bir bakıyordu ki sanki Mara, onun düşmanıymış gibi hissettiriyordu.

"İkra?" Aybars'ın sesini duyunca hepimiz kalkanın dışında olanlara baktık. Aybars şoke olmuş bir suratla Mara'nın yanındaki kadına bakıyordu. "Dehliz'in ölen eşi bu," dediğinde tüm gözler Dehliz'i buldu. Tepki bile vermeden eski karısına duygusuz gözlerle bakıyordu. Her zamanki gibi sessizliğini koruyordu ama yanında duran elleri yumruk olmuştu. Ruhunda ne bir özlem vardı ne de aşk. İkra'ya bakarken hissettiği tek şey nefret ve öfkeydi.

Benzer bir öfkeyi üzerinde taşıyan Mara çatık kaşlarla Dehliz'e bakıyordu. "Senin hortlak eşinle mi dövüşeceğim?" Kendini tutamayıp sinirden bağırdı. "Bu kadın beni öldürüp özgür kaldığında mutlu mesut yaşarsınız artık!" Bu fikir Dehliz'in hoşuna gitmemiş olmalıydı ki çenesinde bir kas seğirmişti. Çanlar sustuğu esnada Mara konuştuğu için Dehliz onu duymuştu. Hazır İkra'yı bulmuşken Dehliz'in üzerindeki laneti kaldırmanın bir yolunu arayabilirdik bence.

"Baba?" Doğa'nın titrek sesini duyunca aceleyle başımı onun rakibine doğru çevirdim. Çatık kaşlarla ona bakan bu adam, Doğa'nın babası

miydi? Babasının öldüğünü bile hatırlamıyordum ama buraya ruh olarak geldiğine göre ölmüş olmalıydı.

Sinirden dişlerini sıkan adam, Doğa'ya baktıkça gri gözlerindeki tiksinti büyüyordu. Sanki karşısında kızı yerine sefil bir mahlukat varmış gibi bir ifade takınmıştı. Çizgilerle dolu yüzü öfkeden gerilmişti. Buraya yarım bıraktığı işi tamamlamak için gelmişti. "Baba mı?" Asil'in şaşkın sesini duydum. Doğa'nın geçmişini doğru düzgün bilmediği için neden babasının onun için geldiğini sorguluyordu. Doğa ona karşı avantajlı değildi çünkü lanetlilerin yetenekleri Avcılara işlemiyordu. Olamaz, Itır'ın rakibi de bir Avcı'ydı.

"Baba?" Bir baba sesi de Meliz'den gelince şoke oldum. Meliz'in yanında duran kadına tuhaf gözlerle bakıyordum. Enerjisi bugüne kadar gördüğüm klanların hiçbirine ait değildi.

Derisi tamamen yandığı için korkunç bir görüntüsü vardı. Saçları yoktu, kafa derisi de yandığı için buruş buruştu. Kaşları dahi yanmış, yanık derisinin altındaki katmanlar görünüyordu. Üzerinde hiç kıyafet olmadığı için çırılçıplaktı. Vücudu birinci derece yanıklarla dolu olduğu için kadınsı hatları doğru düzgün belli olmuyordu. Kan kırmızısı yanık teninde bir tek gözlerinin akı belli oluyordu ve bu onu daha korkunç yapıyordu.

"İblis?" Yutkunarak onun rakibini gösterdim. "Bu şey senin baban mı?" Annesi bile olabilirdi ama babası olduğunu sanmıyordum.

Böyle bir durumda bile Meliz bana bıkkınca gözlerini devirip, "Bu Sit şeytanlarından Girit," dedikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi. "Bir kadın nasıl benim babam olabilir, Elzem?" Bana gözleriyle Soya'nın karşısında duran adamı, yani Soya'nın rakibini gösterdi. "O herif benim babam." Kaskatı kesilmiştim. Meliz'in ruhani babası bir Gorgon değil miydi? Bildiğim kadarıyla o adam benim gibi ruh formuna geçip insanların bedenlerini çalabiliyordu. Bir adamın bedenini çalıp onun sevdiği kadınla yattığı için Meliz doğmuş.

Meliz'in aşağılık babası, Soya'nın rakibiydi. "Euryale teyzenin oğlu Tohadors?" Soya zerre kadar korkmadan kuzenine bakarak gülümsedi. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum. Tanrılar tarafından ruhun silinmemiş miydi?" Soya'nın rakibi de tıpkı onun gibi bir Gorgon'du! Soya'yı bir hayli zorlayacağını biliyordum.

Tohadors kin dolu gözlerle Soya'ya bakarken gözlerinde geçmişten kalan bir hesaplaşma arzusu vardı. Saçlarını kazıtmıştı ancak tepesinde

bıraktığı tutamı eski Moğollar gibi tek örgü yapmıştı. Sivri kaşları yukarı doğru şekillenmişti ve kahverengi delici bakışları Soya'nın üzerindeydi. Bronz kasları tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi çünkü üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Belindeki kılıcı ve deri kırbacı ürkütücüydü. "Soaireya," diye fısıldadı sırıtarak. "Yok olmamı isterdin, değil mi?" İki kuzenin büyük devrimlerini birçok kez duyduğum için onları dost sanıyordum.

Soya o kadar sakin ve rahattı ki bu rahatlığıyla buradaki herkesi kızdırıyordu. Tohadors'un gözlerinin içine bakıp keyifli bir şekilde güldü. "Madem ruhun silinmedi, o zaman seninle bizzat ilgilenmek zorundayım." Acaba aralarındaki bu düşmanlığın sebebi neydi?

"Soaireya mı?" Sıraç'ın kısık fısıltısını duyunca Soya dişlerinin arasından inledi.

"Berbat zamanlama!" Herkes onun kim olduğunu öğrenmişti.

Ne yani, Sıraç gerçekten onun kim olduğunu bilmiyor muydu? Başımı çevirdiğimde kalkanın dışındakiler şaşkınlık içinde uzun zaman sonra gördükleri iki Gorgon'a bakıyordu. Özellikle Sıraç'ın yeşil gözleri karmaşık bir ruh hâlinde olduğunu gizleyemiyordu. Kelimenin tam anlamıyla sarsılmıştı. Onun kim olduğunu gerçekten hiç anlamamıştı. Sıraç baştan ayağa Soya'yı incelerken saçlarından bir tutam aldığı o kadın olduğuna inanamıyordu.

Soaireya'nın yüzünü daha önce hiç görmemişti ama tülün ardındaki kadını biraz daha güzel hayal ettiğine emindim. Ona bakarken Soaireya'nın gerçek yüzünün bu olduğunu düşünüyordu. Bundan daha fazlası olduğunu düşünemiyordu. Sıraç asıl şaşkınlığı, Soya yüzündeki çirkin şeyleri çıkardığında yaşayacaktı.

"Soaireya mı?" Asil'in babası Abraham güçlükle konuşmuştu. "İlk savaşçı Gorgon mu?"

"Ta kendisi," diyen Soya, Sıraç'tan çekindiği için o tarafa bakmıyordu. "Elzem, senin rakibin kim?" Uyanık kadın dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmak için hemen beni öne sürmüştü. Sahi, benim rakibim kimdi?

Diğerlerinin rakiplerini incelemeyi bırakıp yan tarafıma baktığımda ürkerek geri çekildim. "Bu şey de nedir?" Uçuşan siyah bir gölgeden başka bir şey görmüyordum. Hayaleti anımsatan bu sisli gölgenin bir şekli yoktu.

"O bir taklitçi sanırı," diyen Savcı'nın yüzü sıkıntılıydı. "Şu anda bize kendi formunda görünüyor ama istediği her şeyin şekline bürünüp sesini taklit edebilir." Beni sorgulayarak gözlerini gözlerime kenetledi. "Onu nereden tanıyorsun?" Bana mı soruyordu? Bu şeyi ilk kez görüyordum.

"Onu tanımıyorum."

"Kendi formunda olduğu için şu anda konuşamıyor ama sana karşı büyük bir tehdit seziyorum," diyen Savcı'nın kaşları çatıktı. "İyi düşün, onunla daha önce karşılaşmış olmalısın."

Dikkatli gözlerle yanımdaki şekilsiz dumana bakıp başımı iki yana salladım. "Bu şey hakkında hiçbir fikrim yok."

"Afra'nın karşısındaki bu şey de nedir?" Zülüf Hanım'ın korku dolu sesiyle tüm gözler Afra'ya dönmüştü. Afra tir tir titreyerek karşısındaki rakibine bakıyordu. Badem gözleri dolmuştu, ağlamak üzereydi. Çıplak ayaklarla olduğum için Afra'nın ruhunu soludum ve korku beklerken derin bir kederle karşılaştım. Acı çekiyordu. Rakibine bakmak bile canını yaktığı için ruhu acıdan kırılıyordu.

Afra, "Gölge cini," diye fısıldadığında gözlerinden bir damla yaş süzülmesine engel olamamıştı. "Bir gün yeniden karşılaşacağımızı biliyordum."

"Savcı Hoca," deyip ona Afra'nın rakibini gösterdim. "Bu şey tam olarak nedir?" İnsan değildi, hayvan değildi. Bu yaratığın ne olduğunu anlayamıyordum.

Yarım metre boyuyla cüceleri andırıyordu. Uzun, sivri kulakları ve pirana gibi keskin dişleri ağzından fışkırıyordu. Alnında başlayan beyaz tüyler, burnunun üzerine kadar uzanıyordu. Sarı gözleri irice ve pörtlekti. Bıçak gibi uzun tırnakları pençeden farklı değildi. "Gölge cini kâbuslarda yaşar," diyen Savcı beni yanıtsız bırakmadı. "Aklı başında olan kimse onları çağırmaz çünkü çok sinsi yaratıklardır. Onlarla yapılan bir anlaşmada kaybeden hep karşı taraf olur." Rakip olarak Afra'ya geldiğine göre bu şeytan kız, geçmişte onunla bir anlaşma yapmıştı. Gelen rakiplerimiz düşmanlarımızdan oluştuğu için belli ki bu şey de Afra'nın düşmanıydı.

"Neden üzüldün?" Kaşlarımı yukarı kaldırıp alaycı gözlerle Afra'ya baktım. "Onu görmek seni korkutmadı ama üzdü. Bu da demek oluyor ki onu tanıyorsun." Başımı omzuma eğerek onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım. "Seni üzen şey onunla yaptığın anlaşma olabilir mi? Bir düşünelim bakalım, bu anlaşma ne üzerine olabilir?" Ciddi anlamda bunu düşünmeye başlamıştım.

Afra böyle bir yaratıkla ne tür bir anlaşma yapabilirdi ki? Aykırı olduğu ortaya çıkmadan önce gayet iyi bir hayatı olduğunu duymuştum. Refah ve huzur içinde yaşarken bir gölge cinini çağırmak için sebebi yoktu. Ancak Aykırı olduğu ortaya çıkınca birçok zorluk yaşamıştı. Rahatlık sürerken değil, sıkıntı çekerken çağırmış olmalıydı. Durum böyle olunca tüm oklar çektiği sıkıntıların kaynağına gidiyordu. Peki, bu kaynak neydi? Tabii ya, eski nişanlısı! Sonuçta o adam Aykırı olduğunu ifşa ettiği için tüm bunlar Afra'nın başına gelmişti.

Şimdi test etme zamanıydı. Bakalım, varsayımlarım ne kadar doğruydu? "Afra?" diye seslenip dikkatini çekmeye çalıştım. "Söylesene, nişanlın nerede? Öldü mü yoksa hayatta mı?" Onu arar gibi etrafıma bakındım. "Nerede bu adam?" Nişanlısından bahsettiğim an taş kesilmişti. Kaskatı bir hâlde bana bakarken yüzü kireç gibi solmuştu. Onun ruhunda soluduğum bu derin keder de neyin nesiydi? Soluduğum bu duygunun adı pişmanlıktı. Nişanlısıyla ilgili pişmanlık duyduğu bir şeyler vardı.

Onu bırakıp kalkanın dışında olanlara döndüm. Belki bilmek istediğim şeyi onlar bana verebilirdi. "Afra'nın Aykırı olduğu ortaya çıkınca nişanlısı ortadan kayboldu, değil mi?"

Gediz çatık kaşlarla başını salladı. "O korkak, izini kaybettirmeyi iyi biliyor!"

"Onun korkup kaçtığını hiç sanmıyorum." Kalkanın dışındaki herkese Afra'yı gösterdim. "Gölge cininin işiydi çünkü ondan bunu yapmasını isteyen Afra'ydı!"

"Elzem!" Afra'nın annesi Leyla Hanım sert bir sesle, "Kes şunu!" diyerek beni uyardı. "Onu suçlayacağına o kapanın içinden nasıl çıkacağınızı düşünün!"

"Tüm bu şaheser kızınıza ait!" dedim sert bir sesle. "Burada olanların tek suçlusu savunduğunuz kızınız!"

"Artık başlayalım mı?" Dehliz'in karısı İkra sabırsızca belindeki kılıcı çıkardı. "Bir an önce bu işi bitirip özgür kalarak aileme dönmek istiyorum." Son kısmı Dehliz'e bakarak söylemişti. Yaşarken aklını yitirdiğini duymuştum fakat öldükten sonra akli dengesi yerine gelmiş gibi görünüyordu.

İkra'nın Dehliz'e olan bakışları şaşırtıcı bir şekilde Mara'yı kızdırmıştı. Buz gibi bir sesle, "Başlayalım," diyerek onun meydan okumasını kabul etti. "İşini bitirip eski kocana iyilik yaptığımda bunun için bana ödeme

yapmak zorunda kalacak." Mara'nın parayı düşünmediği bir saniye bile olmuyordu.

Hepimiz daha fazla oyalanmak yerine başlamak üzereyken Hafız, "Hiç şansınız yok!" diye bağırdı aceleyle. "Ruh kapanının kurallarına göre, arena seçimi çağrıyı yapanlara düşüyor." Hızlı adımlarla yürüyüp kalkanın önünde durdu. "Rakiplerinizin ödülü özgürlük ama sizin bir kazancınız olmadığı gibi hayatınızı ortaya koyuyorsunuz. Bu yüzden savaşacağınız yeri seçme şansınız var!"

Anneannem kahkaha atarak bizi küçümsedi. "Arena olarak seçeceğiniz herhangi bir yer kazanmanızı sağlayamaz." Başlamak için sabırsızlanıyordu. "Neden bu işi hemen bitirmiyoruz?"

"Hayır!" diyen Savcı sertçe konuşarak kapanın yanında durdu ama kalkandan dolayı içeri giremiyordu. "Bölge avantajı diye bir gerçek var." Bizim takımdaki herkese sırasıyla bakıp bakışlarını Soaireya'da durdurdu. "Bu avantajı kullanacağınız bazı bölgeler olmalı." Soaireya yüzlerce yaşında olduğu için bu konuda çok şey bilmesini umuyordu.

Savcı'nın söylediklerini kara kara düşünen Soaireya, "Öyle bir arena var," diye mırıldandı gizemli bir ifadeyle. "İstediğin gibi bir arena var ama riskleri de büyük." Elini kaldırıp işaret parmağıyla kafasına dokundu. "İçimizden birinin zihnini arena olarak seçersek ruhlarımız, bedenlerimizden çıkıp onun zihnine girer. Ruh kapanında müsabaka için zihin seçilirse çağrıyı yapanlar yanında bir tanık götürmeli. İki tarafın haklarını doğru şekilde gözeten birer hakem de götürmeliyiz."

Hafız hemen beni gösterdi. "Elzem'in zihnini seçin!" Kaşlarımı çattığımda Hafız sinirlerimi bozarak konuşmaya devam ediyordu: "Daha önce Elzem'in anılarına sızmaya çalıştığım için bilinçaltı hakkında bazı fikirlerim var. O labirentin içine giren kimse oradan sağ çıkamaz ama Elzem sizi kendi zihninde koruyabilir." Çıldırmış olmalıydı! Arena olarak kendi zihnimi onlara sunmayacaktım. Anılarıma girmelerine göz yumamazdım.

"Bu asla olmaz!" İtiraz ederek bağırdığımda Savcı öne çıktı.

"Müsabaka yeri olarak birinin zihni seçilirse her aday, hakem olarak yanında birini götürebilir. Bunu kabul et ve beni yanına al!" Neden korktuğumu zerre kadar anlamıyorlardı. Benim zihnim bir ölüm tuzağıydı. Ruhlarımız oraya giderse kimse sağ çıkamazdı!

"Neden Soaireya'nın zihnini seçmiyoruz?" Şiddetle karşı çıkarak onlara Soaireya'yı gösterdim. "O yüzlerce yaşındaki bir Gorgon, onun görüp yaşadığı şeyler daha fazla. Bizi kendi anılarının içinde ağırlayabilir."

"İnan bana, kafamın içine girmek istemezsin." Soaireya hoşnutsuz bir sesle konuşup sırıttı. "Tabii, yılanları seviyorsanız ayrı."

"Her adım başı karşıma bir yılanın çıkacağı bir yere gitmek istemiyorum!" Itır kılıcıyla elini keserek kanını kapanın içine akıttı. "Elzem'in zihnini seçiyorum ve yanımda tanık olarak Yavuz'u götürüyorum!" Ama ben kabul etmiyordum!

"Ben de kabul ediyorum!" Mara hemen çizmesindeki bıçağı çıkartıp kanını akıttı. "Ve yanımda Dehliz'i götürüyorum." Kaşlarını çatarak Dehliz'e döndü. "Orada sorunlu karınla sen uğraşırsın çünkü orada bizi hapsedecek bir kalkan yok!" Dehliz onların müsabakasına müdahale edemezdi çünkü o tanık olarak yanında olacaktı.

"Ben de Elzem'in zihnini kabul ediyorum." Doğa, Mara'nın elindeki bıçağı alıp kendi kanıyla mekân seçimini onayladı. "Yanımda Asil'i götürüyorum!" Zihnime yaptıkları yolculukta ölecek olan herkesin burada da öleceğini neden anlamıyorlardı?

"Bir Oyunbaz'ın kafasının içindekileri hep görmek istemişimdir." Soaireya gülerek bıçağını çıkardı. "Hem de Elzem gibi birinin zihni..." Tıpkı kızlar gibi avucunun içini kesti. "Sırf merakımdan kabul ediyorum ve yanımda Sıraç'ı götürüyorum." Zihnim mühürlüydü ama adaylar ruh olarak anılarıma ışınlanacağı için geçmişte yaşadığım her şeyi göreceklerdi.

"Bu bilerek ölüme gitmek." Meliz homurdanarak kuşağındaki bıçağı çıkardı. "Ben de kabul ediyorum!" Elini keserek kanını akıtırken kalkanın dışına baktı ve kendi şahidini aradı.

"Beni seç!" Kırım öne çıktığında Gazi kolunu tutarak onu durdurdu.

"Gideceğin yer sıradan bir yer değil, evlat. Bir Oyunbaz'ın zihni ölüm çukurudur." Bunu biliyordu çünkü o da bir Oyunbaz'dı.

Kırım'ın gözleri Meliz'i bulunca derin bir nefes aldı. "Nasıl bir yere gideceğimin farkındayım, baba." O yer benim kafamın içiyse bence onu neyin beklediğini tahmin bile edemezdi.

Meliz de kendi tanığını seçince sıra Afra'ya gelmişti. Aklımdan nasıl bir şeytanlık geçiyorsa Afra sırıtarak bana döndü. "Bakalım herkesten sır gibi sakladığın anılarında neler var?" Elini keserek kanını akıtıp kendi

kabul mührünü onayladı. "Kabul ediyorum ve yanımda kardeşim Yıkım'ı götürüyorum." Zihnimin sokaklarından tek parça hâlinde çıkmayı başarabilecek miydi, merak ediyordum.

Madem hepsi zihnime girmeye pek meraklıydı, o zaman benden günah gitmişti. "Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz, orada olacaklar konusunda sorumluluk kabul etmiyorum." Sıkıca tuttuğum frizbi bıçağıyla sol avucumu kestim. "Zihin seçimini onaylıyorum ve yanımda tanık olarak Savcı'yı götürüyorum." Kanım yere damladığında zihnime olan yolculuğumuz başlamıştı.

Elimden akan kan toprağa düştüğü anda gökyüzünde büyük bir patlama meydana geldi. Kara bulutlar birbirine çarptıkça yıldırımla birlikte üzerimize yağan yağmur şiddetini artırdı. Ruh kapanının etrafında oluşan altın sarısı ışık parladıkça parladı ve bir anda yükselip yok oldu. Hemen sonrasında bulutlar sustu ve yağmur durdu. Etrafımızı ağır bir sessizlik kaplayınca, "Eee?" diye sordum merakla. "Bir şey olmadı."

Henüz sözlerimi yeni bitirmiştim ki bir anda ayaklarımın altındaki toprak kaydı ve başım dönerek yere yığıldım. Kafam sertçe yere çarparken gözlerim kapanmadan hemen önce Savcı'yı gördüm. Vücudu yere yığılırken bir ışık hüzmesine benzeyen ruhu bana doğru süzülmüştü. Asil, Gediz, Yavuz ve Sıraç'a da aynı şeyler olmuştu. Ruh kapanının kurbanları ve tanıklarımız, bedenlerini terk edip ruh formunda zihnimin kuytularına süzülmüştü. Bunu sağlayan ruh kapanıydı. Rakiplerimiz de dâhil artık hepsi anılarıma hapsolmuştu.

Son giden ben olmuştum. Ruhum bedenimden çıkarak zihnimin kuytularına doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkmıştı. Kafamın içinde nasıl bir dünya olduğunu hepsi görecekti. Orada olanlar beni bile korkutuyordu çünkü kendime unutturduğum birçok şey beni bekliyordu.

Gazi haklıydı, bir Oyunbaz'ın zihni ölüm çukuruydu ve biz artık o çukurun içindeydik.

Gözlerimizi tekrar açtığımızda kendimizi ölümcül tuzaklarla dolu bir labirentin içinde bulacağımızı biliyordum.

DEVAM EDECEK...
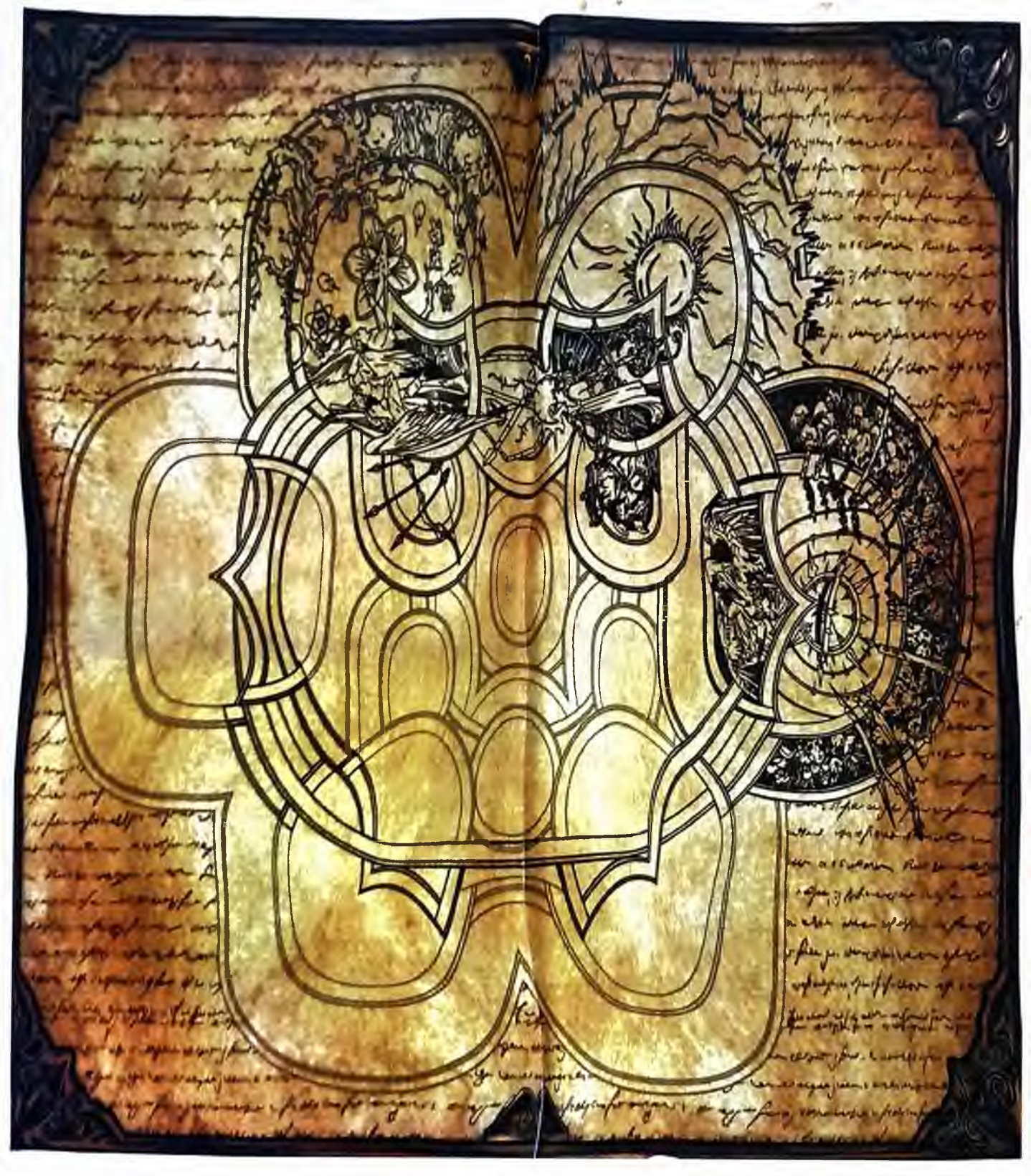
Ayışığı Kitaplığı